

Chuyển ngữ: Team Mầm Đưa Quê
Cover: Thiên Thủy Bích

Cũng Chiều

Mộ Nghĩa

CƯỜNG CHIỀU

Tác giả: Mộ Nghĩ

Editor: LV@PHC

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, ngọt, trâu già gặm cỏ non, nhẹ nhàng,
HE

Nguồn: olivelavender2022.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Đêm tối, biệt thự nhà họ Dung.

Cửa căn phòng nào đó trên tầng hai bị đẩy mở, một cô gái ngó nửa cái đầu ra nhìn xung quanh.

Ngoài cửa yên tĩnh không một bóng người, cô đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, xuống tầng. Cô bước thật nhẹ không phát ra tiếng động nào, làn váy đen phấp phới, trông cô y như một tinh linh.

Cách huyền quan chỉ còn ba mét.

Hai mét.

Một mét.

“Cô Dung, muộn thế này rồi cô còn muốn đi đâu thế?” Một giọng nữ trung niên vang lên từ phía sau lưng cô.

Dung Hoan dừng bước, bàn tay nắm mép váy siết chặt lại, quay người nhìn về phía người gọi cô, ngoan ngoãn giải thích: “Dì Tịnh, con tới... thư viện.”

Dì Tịnh là giúp việc của nhà họ Dung, thấy Dung Hoan đi đứng vội vã: “Dì bảo tài xế đưa cô đi nhé?”

Cô vội vàng xua tay: “Không sao đâu, con và Thẩm Như đi cùng nhau. Nếu ông không hỏi tới thì dì đừng nói với ông nhé, để ông không phải lo lắng.”

Cô vừa ra khỏi cửa thì Thẩm Như ngồi phía sau xe phấn khích vẫy tay với cô.

Sau khi Dung Hoan lên xe, Thẩm Như nhanh chóng báo địa chỉ với tài xế: “Hộp đêm DC.”

Xe lăn bánh, Thẩm Như ngửi thấy hương thơm quả mọng của Gucci Guilty trên người Dung Hoan, cô ấy nhoài tới lưng ghế hàng trước, nhìn người bên cạnh mình, nở nụ cười xấu xa: “Xịt nước hoa quyến rũ như thế, còn ăn mặc thế này nữa, có phải muốn đi ghẹo các anh giai không?”

Dung Hoan tóc đen môi đỏ, da lại trắng, mặc áo sơ mi lụa màu trắng, vải mỏng manh để lộ cảnh đẹp bên trong như có như không, toát lên cảm dỗ mờ ảo.

Dung Hoan liếc cô ấy: “Tớ chỉ đi chơi với cậu thôi mà. Hầu Tử xuất phát chưa?”

Thẩm Như là hàng xóm của Dung Hoan, sau khi thi đại học xong, Dung Hoan quay lại nhà họ Dung, làm quen với Thẩm Như và trúc mã của cô ấy, một cậu chàng có biệt danh là “Hầu Tử”, ba người chơi chung với nhau.

“Sắp rồi. Hôm nay cậu ra ngoài kiểu gì thế, ông cậu cho cậu đi cơ à?”

“Tớ giấu ông.”

Quả nhiên là trốn đi, nếu không sao ông cụ Dung lại đồng ý được. Thẩm Như cười, sờ đầu cô: “Lát nữa đừng sợ nhé, đến lúc đó cứ đi theo tớ và Tất Hào là được, rất an toàn.”

Dung Hoan gật đầu không nói gì.

Bóng đêm ngoài cửa đen như mực, đèn điện thấp sáng màn đêm màu xanh lam ánh bạc.

Sau khi tới nơi, xuống xe, trước mắt họ là một tòa kiến trúc màu đen tuyền, nó y như mảnh thú ngủ đông trong đêm tối, đơn giản mà xoa

hoa. DC là vua của các hộp đêm ở thành phố Lâm, nơi các thiếu nam thiếu nữ tới ăn chơi bung xĩa.

Dung Hoan ngẩng đầu lên đánh giá nó, đứng đó không nhúc nhích. Thẩm Như bật cười, kéo tay cô đi về phía trước: “Đi thôi, không sao đâu.”

Cô ấy vừa đi được hai bước thì điện thoại trong túi rung lên. Thẩm Như lấy điện thoại ra xem, thấy Hầu Tử gọi tới thì ấn nghe luôn, cười hỏi: “Tôi và Hoan Hoan đến rồi, cậu ở đâu mà lề mề thế...”

Bên kia nói mấy câu, Thẩm Như bỗng chau mày lại, mắng “Cút xéo” rồi cúp máy cái rụp, “Hầu Tử chết tiệt lại cho chúng ta leo cây!”

Hóa ra cậu ta bỗng có việc gấp, có một anh em đánh nhau bị lôi về đồn, cậu ta phải tới đó một chuyến, bảo hai người tự đi chơi.

Thẩm Như đảo mắt một vòng, thấy có mấy thanh niên lêu lổng mặc áo da màu đen đi vào hộp đêm, miệng ngậm thuốc lá, thỉnh thoảng nói mấy câu tục tĩu, còn huýt sáo với con gái qua đường.

Cô ấy căng thẳng nuốt nước bọt, nhét điện thoại vào trong túi, nhìn Dung Hoan đang đi lên trước, gọi cô lại: “Hoan Hoan, hay là chúng ta về đi, hôm khác lại tới? Ôi, đột nhiên tới nhớ ra có một bộ phim truyền hình sắp bắt đầu rồi...”

Cô ấy vừa nói, mắt còn bần né trái né phải, kéo cô về sau thật mạnh, thế mà vẫn cười rất “tự nhiên”.

Dung Hoan nhìn chăm chăm cô ấy một lúc, bỗng mỉm cười.

Cô kéo tay Thẩm Như, mở miệng.

“Sợ gì chứ?”

“Này này này...” Thẩm Như bị Dung Hoan dắt vào trong hộp đêm, cô ấy hốt hoảng kêu lên, y như con gà bị người ta đuổi rồi túm đi cắt tiết

vậy.

Cô ấy vùng vằng khỏi tay Dung Hoan, trợn trừng mắt lên: “Cậu...”
Sao cậu to gan thế hả!”

Hai cô gái nhìn nhau, cuối cùng Thẩm Như không nhịn được bật cười, kéo Dung Hoan: “Đi, chơi thì chơi, còn tở lâu mới sợ.”

Tầm nhìn bên trong hơi tối, ánh đèn nhấp nháy, tiếng nhạc rất to. Hai người họ đi vào, chọn vị trí hơi khuất, gọi đồ uống.

DJ người da đen đang chà đĩa, nam nữ trên sàn nhảy nhót cuồng nhiệt, bầu không khí hừng hực.

Giữa sân khấu là một anh giai hát chính, anh ta mặc áo cộc tay màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai màu trắng bạc, cổ đeo dây chuyền vàng trông vô cùng cường điệu, khuyên mũi lấp lánh sáng chói dưới ánh đèn. Sau khi hát xong bài ấy, anh ta đứng dậy, cười nói: “Everybody, bây giờ tôi sẽ tìm mấy anh chị đẹp trai xinh gái lên chơi game nhé, được không nào?”

Dưới sân khấu bỗng náo nhiệt hẳn lên, tất cả mọi người đều nói đồng ý. Một chùm đèn chiếu khắp nơi, cuối cùng dừng ở người nào thì người đó phải lên sân khấu.

Mọi người đều buông thả, xé toạc lớp ngụy trang ban ngày, bộc lộ linh hồn cuồng loạn hoang dã nhất, mấy người đi lên, có người hát một bài, có người tỏ tình với bạn gái, bầu không khí ở hiện trường càng ngày càng nóng lên.

Dung Hoan đảo mắt nhìn, Thẩm Như làm gì còn vẻ sợ sệt trước khi vào cửa nữa, uống rượu gào thét cười ầm ĩ, chơi đùa theo.

Cô khẽ cười nhìn qua chỗ khác, đột nhiên mắt sáng lên, chùm sáng màu hồng nhạt chiếu lên mặt cô, những người ngồi phía trước đều quay đầu lại nhìn về phía cô, hát chính trên sân khấu duỗi thẳng tay

ra, chỉ vào Dung Hoan, bật cười huýt sáo: “Thế mà lại là một người đẹp, nào nào nào, mau lên đây!”

Thẩm Như phấn khích nắm chặt tay cô: “Hoan Hoan, anh ta nói cậu đó!”

Dung Hoan hơi ngây ngời, cuối cùng bị người ta đẩy lên sân khấu. Hát chính nhìn khuôn mặt có phần non nớt và dáng người xinh xắn hoạt bát của cô, cười đối giọng: “Em gái à, trông em có vẻ nhỏ tuổi quá nhỉ, em... thành niên chưa thế?”

“...” Dung Hoan gật đầu, dưới sân khấu cười âm lên, nếu cô thành niên rồi, hát chính sẽ không bỏ qua cô: “Rồi, biểu diễn tài năng gì đi nào.”

Dung Hoan khẽ mím môi, không phản ứng lại, hát chính thấy mặt cô hơi ửng đỏ như rất căng thẳng và nhút nhát, anh ta đứng dậy khỏi ghế, đi đến trước mặt cô, đưa micro cho cô: “Gì cũng được, hay là hát mấy câu?”

Phía sau vang lên tiếng đàn như đã chuẩn bị sẵn sàng đệm nhạc cho cô ngẫu hứng, Dung Hoan quay đầu nhìn đàn organ, chỉ nó, nghiêm túc hỏi: “Có thể đánh đàn không?”

Hát chính sững sờ, nở nụ cười đầy suy tư: “Được chứ.”

Anh ta ra dấu tay im lặng với người dưới sân khấu, bên dưới bỗng yên tĩnh. Mọi người nhìn Dung Hoan đi tới chỗ đàn organ, tưởng rằng cô nhóc có vẻ ngoài ngoan ngoãn này muốn đàn một bài nhẹ nhàng, đang nổi hứng thú muốn rửa tai lắng nghe, bên tai lại vang lên giai điệu cực kỳ vui vẻ.

Tiếng đàn này lại là giai điệu của bài hát sôi động mà hát chính hát cuối cùng hồi nãy.

Có người tưởng rằng phân đoạn này kết thúc rồi, ngẩng đầu lên nhìn mới thấy người đánh đàn không phải tay chơi đàn chuyên nghiệp

ban này mà là cô gái vừa lên sân khấu.

Hát chính trống mắt ngoác miệng, dụi mắt, xác nhận mình không hoa mắt, thế mà cô nhóc này lại chơi đàn giỏi như thế!

Dung Hoan nhìn bản nhạc, tốc độ tay rấy nhanh, nhảy múa trên các phím đàn đen trắng cứ như luyện tập từ lâu rồi, vô vùng thành thạo và điêu luyện.

“Oh, so cool...” DJ người da đen thấy vậy thì khen ngợi, cơ thể lắc lư, tay chà đĩa phối hợp, tay trống bass cũng tham gia, hát chính ngẫu lòi thủ thế “rock”, nhảy lên, bầu không khí ở hiện trường được đốt cháy lần nữa.

Dung Hoan biểu diễn, khóe miệng chậm rãi cong lên, cơ thể cũng hơi lắc lư, toát lên sự gợi cảm cuồng dã, hoàn toàn cởi bỏ vẻ ngoan ngoãn vốn có, cả người đều toát ra sức quyến rũ.

Cô như một vật phát sáng, cướp mất tai mắt của người khác.

Cuối cùng tiếng nhạc dừng lại, tiếng vỗ tay bùng nổ, tất cả đều dâng hiến cho Dung Hoan đã khiến mọi người ngạc nhiên vì sự xinh đẹp của cô, tay chơi đàn đứng một bên nhìn giơ ngón tay lên với cô, hát chính cũng nhiệt tình ôm lấy cô.

Dung Hoan xuống sân khấu, Thẩm Như phấn khích muốn điên lên được: “Hoan Hoan, không ngờ cậu chơi đàn giỏi vậy luôn! 666!”

Dung Hoan nhấp một ngụm rượu cocktail, mỉm cười.

Trên sân khấu tiếp tục hát, Thẩm Như uống Margaret, đột nhiên nghĩ tới một chuyện:

“Hoan Hoan này, tớ nghe nói chú cậu sắp về nước rồi đúng không?”

Dung Hoan ngẩn ra. Cô vô cùng xa lạ với người được gọi là chú này. Cô chỉ biết anh tên là Phó Tư Diễn, khi còn bé anh được ông cụ

Dung chăm sóc, ở nhà họ Dung. Trong khoảng thời gian cô thi đại học xong về nhà họ Dung, vì anh ra nước ngoài nên cô chưa gặp anh.

“Tớ không rõ lắm.”

Thẩm Như trưng vẻ mặt mê trai ra, cười khúc khích: “Chú Phó đẹp trai lắm luôn, còn giàu nữa.”

Dung Hoan bình tĩnh đặt câu hỏi: “Cậu thích người ta à?”

Thẩm Như bị suy luận thần kỳ của cô làm cho giật mình suýt phun rượu trong miệng ra ngoài: “Cái quần gì thế, ý cậu là kiểu thích nào, chú ấy đáng tuổi cha chú tớ luôn đấy, hơn nữa hình như chú ấy có bạn gái rồi thì phải.” Hồi Tết, cô ấy từng thấy Phó Tư Diễn dẫn một người phụ nữ về nhà. Nhưng anh cũng hai mươi tám rồi, không có bạn gái mới hơi kỳ lạ.

Lúc này, có mấy anh chàng tới mời bọn họ nhảy, Thẩm Như đi với bọn họ, Dung Hoan không muốn đi, tiếp tục chờ tại chỗ.

Cô yên lặng uống rượu, đột nhiên ai đó vỗ vào vai cô, giọng nói ám muội vang bên tai: “Sao em gái lại uống rượu một mình thế?”

Cô quay đầu lại, đập vào mắt cô là mái tóc vàng rực, bên dưới quả đầu ấy là khuôn mặt cười thô tục thấy ớn của một thanh niên lêu lổng. Gã có làn da ngăm đen, mặc áo sơ mi hoa hòe hoa sói, trên tai còn cái một điệu thuốc.

Dung Hoan hơi nhú mày, hơi dịch sang bên cạnh. Nhưng gã tóc vàng lại kéo ghế bên cạnh cô ra rồi ngồi xuống: “Đi một mình hả? Có muốn đi nhảy không?”

Dung Hoan ngậm miệng không nói, gã tóc vàng ngồi sát vào cô hơn, đặt tay lên mặt bàn thủy tinh, đồng hồ vang va chạm kêu lên lanh lảnh: “Em gái à, đừng xấu hổ thế.”

Gã cứ lải nhải, giọng điệu ngày càng ám muội, sáp đầu tới gần hơn cứ như hận không thể ăn tươi nuốt sống người đẹp trước mặt.

Dung Hoan ngẩng đầu nhìn gã, cô nhìn rất lâu, khuôn mặt lạnh lùng bỗng mỉm cười: “Nhảy cũng được nhưng anh phải mời tôi một ly chứ nhỉ?”

Gã tóc vàng thấy cô đáp lại, cười nhếch hờ một cái răng vàng: “Được chứ, em thích uống gì, nhân viên phục vụ qua đây, gọi rượu!”

Chọn rượu xong, gã tóc vàng liếc phần eo chưa tới một vòng ôm của cô, mắt sáng rực lên, vươn tay tới, sắp đụng vào thì Dung Hoan đột nhiên đứng dậy, nở nụ cười quyến rũ với gã: “Tôi vào nhà vệ sinh.”

Miếng thịt đến miệng rồi còn bay mất, gã tóc vàng không cam lòng, nuốt nước bọt, vẫn cười gật đầu.

Cô đi mất, gã tóc vàng lăm la lăm lét nhìn xung quanh, lấy một gói bột trong túi ra, nhanh tay lẹ mắt đổ bột vào ly rượu mà phục vụ rót cho Dung Hoan, lắc lắc cho màu rượu trở lại như ban đầu.

Nhưng gã không biết rằng Dung Hoan không vào nhà vệ sinh mà nhìn thấy hết toàn bộ quá trình ấy, cô định đi về nhưng lúc này, cô cười khẩy một tiếng... thay đổi ý định.

Dung Hoan quay lại, gã tóc vàng nâng ly đẩy tới trước mặt cô, giọng điệu bức thiết: “Nào nào nào, uống rượu đi.”

Cô cầm lên, lắc ly rượu, chậm rãi bỏ xuống, ngón tay dịch sang bình rượu thủy tinh bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve. Nụ cười bên khóe môi gã tóc vàng bỗng cứng đờ, hỏi: “Sao không uống? Vị khá ổn, em nếm thử đi.”

Dung Hoan mắng gã: “Anh gấp gáp như thế làm gì? Anh cũng uống một ly đi.”

Gã tóc vàng vội vàng đề bàn tay nâng ly lên của cô xuống, trong lòng ngứa ngáy muốn chết: “Anh không muốn, cái này em gọi mà.”

Dung Hoan chuyển tầm mắt từ bình thủy tinh qua mặt gã tóc vàng, đôi môi đỏ khê hở, giọng điệu mềm mại: “Anh à, đừng vội, em biểu diễn một tiết mục cho anh xem được không?”

Cô gái này đúng là biết làm “trò vui khởi động”, gã đành chiều theo: “Tiết mục gì?”

Cô gạt mái tóc dài ra sau, nhếch môi cười quyến rũ, ngoắc đầu ngón tay với gã: “Anh tới đây nghe em nói này.”

Gã tóc vàng cười ngoác miệng tới tận mang tai, nhanh chóng sáp người tới gần người cô, bàn tay lạng lẽ chạm vào eo cô: “Em nói đi, gì cũng được.”

Ở hiện trường, tiếng nhạc đình tai nhức óc, không ai chú ý tới chỗ bọn họ.

Dung Hoan lạng lẽ mỉm cười, nhìn xung quanh, bàn tay cầm ly rượu dần siết chặt lại, ngay lúc ngón tay gã tóc vàng chạm tới eo cô, cô giơ ly rượu lên đập thẳng vào mặt gã tóc vàng.

Dứt khoát trôi chảy.

“Ầm” một tiếng, tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, hai vệt máu chảy xuống từ trán gã tóc vàng.

Gã tóc vàng ôm đầu, mặt bỗng sầm xuống, hung tợn trợn trừng mắt lên: “Con mẹ nó!”

Gã đang định tát cô thì Dung Hoan đạp mạnh lên ghế chân cao của gã, gã tóc vàng mất thăng bằng, cả người cả ghế lăn đùng ra đất.

Tiếng động rất lớn, người xung quanh đó đều nhìn về phía họ. Gã tóc vàng cảm thấy mình bị một người phụ nữ chơi khăm, gây ra trò cười

trước bàn dân thiên hạ, đầu chảy đầy máu, tức giận choáng váng.

Gã lại văng tục, Dung Hoan nhìn gã ngã trên đất, ném ly rượu xuống, nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi:

“Não heo nở hoa, tiết mục này đẹp không?”

Dung Hoan đi tới nhà vệ sinh, liếc nhìn vết máu trên tay phải. Vì vừa nãy đập gã tóc vàng nên kính vụn cửa lên tay cô một phát.

Cô rửa sạch mà cảm thấy hơi xót.

Cô đi ra, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Thẩm Như, bên kia không có ai nghe máy, chắc là nhảy hăng quá.

Cô thở dài, ngẩng đầu lên thì thấy không biết mình đi tới đâu, xung quanh rất yên tĩnh, có mấy căn phòng, hình như là khu làm việc hoặc là sau cánh gà.

Cô cất điện thoại đi, góc quẹo cuối đường có mất người.

“Em gái, em chạy nhanh thế làm gì?”

Tên cầm đầu là gã tóc vàng vừa nãy, có mấy người anh em đi sau gã, ép sát cô từng bước. Mặt gã tóc vàng lạnh tanh, trong mắt bốc lửa, nhìn chăm chăm cô.

Đồng tử Dung Hoan co lại, lạnh giọng đặt câu hỏi: “Mấy người muốn làm gì??”

Gã tóc vàng hất cằm lên, nhổ nước bọt xuống đất: “Làm gì? Quất mày đấy.”

Mục đích của gã tóc vàng đã rõ như ban ngày, Dung Hoan hơi nhú mày, trong mắt ngập tràn chán ghét: “Mấy người tiến thêm bước nữa thôi, tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

Gã tóc vàng chẳng sợ, đi tới gần hơn: “Con mẹ nó, mày thử báo đi?” Ở đây không có ai, chắc chắn cô kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Gã gọi đàn em phía sau: “Lên, trói nó lại!”

Đám đàn em nhìn Dung Hoan thèm nhỏ dãi, được sự cho phép, họ như sói đói vồ mồi, đang định xông lên thì nghe thấy tiếng hét giận dữ: “Mấy người đang làm gì thế hà?”

Giọng đàn ông truyền tới từ nơi tối tăm phía sau, nó y như hồn ma khiến lòng người run rẩy.

Dung Hoan thấy có người tới gần mà không chỉ có một người, tiếng bước chân vang lên như bản hòa tấu quỷ dị...

Cô nhìn sang, một đôi giày da màu đen xuất hiện trong tầm mắt cô đầu tiên, đứng trên sàn nhà trắng xám, nó bóng loáng phát sáng.

Gã tóc vàng nghe vậy thì nhìn về phía sau, cơ thể vô thức run lên, khóe miệng nhếch lên. Đám đàn em sợ hãi dạt qua một bên, Dung Hoan liếc nhìn lên phía trên mới dần thấy rõ.

Một bộ Âu phục màu đen được cắt may tinh xảo, dáng người thanh mảnh mà rắn rỏi đĩnh đạc, lên trên nữa là gương mặt đàn ông đường nét rõ ràng. Anh có đôi mắt hai mí mỏng, hơi xếch lên, khóe mắt có nốt ruồi lệt. Tầm nhìn tối tăm không thể che lấp phong thái kiêu ngạo của anh.

Người đàn ông hơi rủ mắt xuống, nhìn mặt Dung Hoan, đáy mắt đen nhánh thoáng qua sự ngạc nhiên khó nắm bắt.

Bên trái phía sau anh là một người đàn ông cầm cặp đựng tài liệu, khi anh ấy nhìn thấy Dung Hoan thì run lên, trái tim đập thành thịch không kiềm chế nổi.

Cuối cùng bên phải là một người đàn ông thấp lùn mà béo ục ịch, bộ Âu phục trên người ông ta có cảm giác như sắp bị ông ta làm bực tới nơi.

Dung Hoan nhìn mấy vị khách không mời mà tới đột nhiên xuất hiện trước mặt, khí thế này khiến cô cảm thấy “người đến không có ý tốt”.

Nhưng người đàn ông béo nhận ra gã tóc vàng, híp mắt lại, đè thấp giọng xuống: “Chuyện gì đây?”

Người đàn ông này là đại ca của gã tóc vàng, thấy đại ca đến, gã kéo Dung Hoan tới máng: “Đại ca, con *ĩ này vừa đánh em! Anh nhìn trán em đây này, chảy máu luôn rồi!”

Dung Hoan run rẩy trong lòng, muốn đi nhưng bị đàn em của gã tóc vàng cản lại.

Gã tóc vàng càng chửi càng hung tợn, miệng phun ra đống từ ngữ bẩn thỉu: “Con *ĩ này dụ dỗ em!”

Dung Hoan cảm thấy cơn giận dâng lên tận não, muốn đè gã xuống đất rồi đập. Mấy người đàn ông thờ ơ đứng đưng, không ai nói giúp cô, cô cảm thấy mình rơi vào hang hổ, không có nơi xin giúp đỡ, cảm giác tuyệt vọng lạnh lẽo trào dâng trong lồng ngực.

Cô bị người ta chặn trong hành lang tối tăm, sau lưng là bức tường lạnh băng, phía trước là người của gã tóc vàng, sao bọn họ buông tha cho cô dễ dàng được?

Nỗi sợ hãi trong lòng không ngừng lan tràn khiến trái tim cô đập thành thịch nhanh chóng, toàn thân nóng lên, cô lặng lẽ lấy điện thoại trong túi ra, ngón tay ấn lướt trên màn hình, hiện ra con số 110.

Cô phải báo cảnh sát, không thể ngồi yên chờ chết được.

Lúc cô đang định ấn nút màu xanh lục để gọi đi...

Đúng lúc này, “cạch” một tiếng, tiếng bật lửa kim loại đóng lại cắt ngang sự im lặng.

Người đàn ông đứng đầu ngẩng đầu lên, miệng khế khàng nhả khói, mặt mày lóe lên sự tàn ác lơ mờ, nhếch miệng cười với mức độ cực kỳ nhạt, nhìn gã tóc vàng, híp mắt lại:

“Chửi đủ chưa?”

Chương 2

Giọng người đàn ông có phần mệt mỏi, mắt kiên nhẫn. Bản thân anh tự có phong thái áp bức người khác khiến những người ở đây bỗng thấy căng thẳng.

Đại ca thấy sắc mặt sếp lớn bên cạnh dần u ám, đang định bảo gã tóc vàng mau lượn đi lại thấy gã tóc vàng không có mắt nhìn, hất mặt lên một góc bốn mươi lăm độ đầy kiêu căng, quăng ra câu hỏi: “Mày là ai? Tao nói chuyện với đại ca tao, liên quan đéo gì đến mày?”

Gã tóc vàng vẫn đang chìm đắm trong ảo tưởng “tao có người bảo kê”, ai ngờ gã vừa nói dứt câu đã bị ai đó tát cho một phát vào bên má trái, lực mạnh tới mức lỗ tai tai gã ong ong, lão đảo lù sang bên cạnh mấy bước, khóe miệng chảy máu.

Điều khiến người ta ngạc nhiên hơn là người đánh gã lại là “đại ca” trong miệng gã: “Liên quan tới ai? Liên quan tới bố mày đấy! Thằng chó này, mau cút đi cho tao!”

Ông ta bực tức chửi mắng, ngẩng khuôn mặt tím tái vì tức giận lên, sợ hãi rụt rè nhìn người đàn ông bình tĩnh thong dong ở giữa, cúi đầu khom lưng xuống: “Xin lỗi ngài Phó, đàn em tôi không hiểu phép tắc, về sau tôi sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

Lần này gã tóc vàng biết gặp phải chuyện không hay, sợ hãi không dám nói câu nào, đầu còn tâm trạng để ý tới Dung Hoan nữa, dẫn mấy anh em định chuồn mất...

Người đàn ông lại mở miệng lần nữa: “Đi vội thế, không phải muốn đại ca cậu đòi công bằng cho à?”

Gã tóc vàng nghe vậy thì trán đổ mồ hôi, căng thẳng tới mức chân như nhũn ra. Đại ca liều mạng trừng gã, chỉ muốn vặt cái đầu gã rồi ném xuống cống.

Lúc này, trợ lý cầm cặp tài liệu hỏi Dung Hoan: “Quý cô này, vừa nãy xảy ra chuyện gì thế?”

Giọng anh ấy điềm tĩnh lịch sự khiến sự chú ý của tất cả mọi người chuyển sang Dung Hoan im miệng không nói gì từ nãy tới giờ.

Cô cúi đầu, chậm rãi nói ra lời khác hoàn toàn với sự thật:

“Vừa nãy tôi ngồi uống rượu một mình, anh ta tới quấy rầy tôi, thấy tôi phản kháng, anh ta lấy thủy tinh cửa tay tôi bị thương, anh ta đuổi theo muốn trói tôi lại.”

Giọng cô run rẩy, đầy sợ sệt và ảm ức, vừa nhìn đã thấy là một cô gái trói gà không chặt, ngoan ngoãn lại mềm yếu.

Gã tóc vàng trợn mắt lên, lớn tiếng phản bác: “Con mẹ nó mày nói dối! Đầu tao bị mày đập đây này! Con mẹ nó chứ, mày dám bôi nhọ tao! Đại ca, anh phải tin em, anh có thể đi xem camera giám sát!”

Trái tim Dung Hoan bỗng nảy mạnh một cái.

Trợ lý lại nói: “Mấy hôm nay camera giám sát hơi trục trặc, giờ vẫn đang sửa.”

Gã tóc vàng chưa vui được hai giây: Wtf! Sao vào lúc quan trọng này mà camera giám sát lại hỏng chứ!

Dung Hoan nhìn gã tóc vàng tức giận muốn giậm chân, chậm rãi nói ra một chuyện: “Tôi nhìn thấy gã bỏ thuốc vào rượu của tôi.”

Chân gã tóc vàng mềm nhũn, giọng nhỏ hơn hẳn: “Mày mày mày mày ngậm máu phun người!”

Dung Hoan cười đầy ẩn ý: “Singapore Sling bàn số 15, nếu may mắn chắc là vẫn chưa bị nhân viên phục vụ dọn đi đâu.”

Gã tóc vàng lạnh người.

Cô nói xong, người đàn ông đứng đầu nhìn vết thương đang chảy máu của Dung Hoan, sau đó anh ngước mắt lên, biểu cảm bình thản nhưng giọng nói lạnh lùng hơn hẳn: “Đi lấy đi.”

“Vâng.” Trợ lý sững sờ, đi làm ngay lập tức.

Đại ca đứng cạnh cười khuyên nhủ: “Ngài Phó, anh xem anh bận rộn như thế, chuyện nhỏ này cứ giao cho tôi xử lý là được, tôi đảm bảo bắt thẳng ranh này xin lỗi với quý cô đây đang hoàng!”

Nhưng “ngài Phó” trong miệng ông ta lại mắt diếc tai ngơ, lắc chiếc đồng hồ Patek Philippe Universe tinh xảo đắt tiền trong tay, tên đại ca nhìn mà mí mắt giật giật liên tục.

Một phút sau, trợ lý mang ly cocktail kia quay lại.

Gã tóc vàng nhìn thấy ly rượu, cơ thể run lên, nói chuyện cũng run cầm cập: “Chuyện này... Kiểm tra thế nào! Ai dám xác định là ly đấy!”

“Kiểm tra thế nào?” Hai tay người đàn ông đút trong túi, biểu cảm thong dong biếng nhác, “Cậu thử là biết thôi.”

Anh vừa ra lệnh xong, mấy vệ sĩ đằng sau người đàn ông đi tới giữ gã tóc vàng lại, ấn gã quỳ xuống đất, trợ lý cầm ly đồ uống tới, cưỡng ép đổ vào miệng gã tóc vàng. Trong quá trình ấy, đại ca không dám mở miệng xin xỏ câu nào.

Dung Hoan nhìn cảnh tượng ngoài dự đoán ấy, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Gã tóc vàng uống rượu xong, chỉ chốc lát sau, gã ngã rầm xuống đất, y như xác chết.

“Chỉ là thuốc ngủ thôi.” Trợ lý ngẩng đầu lên báo cáo.

Người đàn ông đứng đầu nhìn kẻ ngã xuống đất không dậy nổi, vẻ mặt ghét bỏ, mở miệng đầy lạnh lùng: “Lôi xuống xử lý đi.”

Vì thế gã tóc vàng bị kéo đi một cách thô bạo, Dung Hoan nhìn theo mà sống lưng lạnh toát.

Đại ca vội xin lỗi Dung Hoan và người đàn ông, thấy sắc mặt người đàn ông cực kỳ tệ, không dám nhắc tới công việc nữa, nhanh chân chuồn mất.

Sau đó trợ lý liếc nhìn ông chủ mình, hiểu ý đi tới hỏi Dung Hoan: “Thưa quý cô, tay cô không sao chứ? Tôi bảo nhân viên xử lý cho cô nhé.”

Dung Hoan lắc đầu, lùi sang bên cạnh một bước, đầu cúi thật thấp: “Không cần đâu, cảm ơn các anh, tôi đi trước đây.”

Dung Hoan nhanh chân rời khỏi đó, đi tới nơi không người, cô dựa vào tường, vượt lồng ngực của mình, thở phào nhẹ nhõm, mở lòng bàn tay ra, vết đầu ngón tay bấm vào thịt vẫn còn đó.

Sau khi bình tĩnh lại, cô lấy điện thoại ra, có rất nhiều cuộc gọi nhớ của Thẩm Như, cô bèn gọi lại.

Cô ra cửa hộp đêm tụ tập lại Thẩm Như, Thẩm Như hỏi cô chạy đi đâu. Dung Hoan không muốn cô ấy lo lắng nên kiếm cớ lấp liếm cho qua.

Hai người gọi taxi. Trên xe, Thẩm Như vui vẻ kể về chuyện nháy nhót với anh giai tối hôm ấy, Dung Hoan tựa vào cửa sổ, trong đầu nhớ lại người đàn ông thần bí kia vẫn thấy hơi sững sờ.

Xe chạy vào khu biệt thự, Dung Hoan thấy có chiếc xe đen chạy băng băng ở phía sau, nó theo đuôi từ hộp đêm tới tận đây. Qua

chuyện vừa rồi, cô vô cùng nhạy cảm và cảnh giác.

Trong lúc cô ngờ vực, chiếc xe đen đột nhiên rẽ qua đường khác, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

...

Về đến nhà, phòng khách chỉ bật một chiếc đèn sáng lờ mờ. Cô thay giày, dì Tĩnh đi từ trên tầng xuống: “Cô Dung, cuối cùng cô cũng về rồi.”

“Tối nay ông có hỏi gì đến con không ạ?”

“Có hỏi, dì nói cô tới thư viện, ông ấy bảo dì đợi cô về rồi mới đi ngủ. Bây giờ ông ấy đã ngủ rồi.”

Dung Hoan lên tầng, mở cửa phòng ông cụ Dung ra, thấy ông ngủ say rồi mới yên tâm về phòng. Cô ngồi lên giường, ôm chân, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nỗi u sầu phiền muộn ập tới.

Tim của ông nội ngày càng không tốt, hồi đầu năm còn phát bệnh một lần, qua một thời gian nữa phải ra nước ngoài điều dưỡng.

Cô không biết mình có thể ở cùng ông được bao lâu nữa.

...

Ở bên khác, trong phòng làm việc ở DC.

Người đàn ông cởi áo khoác ra, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại. Trong căn phòng làm việc rộng lớn, tông màu chủ đạo xám đen thể hiện sự trầm ổn và nghiêm túc.

Tiếng gõ cửa vang lên, trợ lý Kế Sâm đi vào phòng sau khi được cho phép, đặt USB lên mặt bàn: “Ngài Phó, đây là video từ camera giám sát ban nãy.”

Phó Tư Diễn mở mắt ra, Kế Sâm cúi đầu chủ động nhận sai: “Xin lỗi ngài Phó, tôi tự ý làm, nhưng người đó là cô Dung...”

“Người đâu?”

“Đã về đến nhà rồi.”

Phó Tư Diễn nhìn anh ấy, giọng điệu lạnh lùng: “Trong lúc tôi ra nước ngoài, buổi tối DC lại hỗn loạn như thế này. Gọi Lý Long tới đây, tôi phải xem xem tôi đã nuôi một đám rác rưởi gì.”

“Vâng. À đúng rồi, ngài Phó, hội thảo chuyên đề kinh tế học toàn quốc lần thứ ba sẽ được tổ chức vào tuần sau, bên văn thư đại học S đã gửi bài báo cáo về tình trạng dạy học hiện nay và phương pháp xây dựng cải cách tới chờ ngài xem.”

Phó Tư Diễn ấn mi tâm, hơi ngòai thẳng người dậy, đang định xử lý báo cáo thì liếc thấy USB trên bàn, anh tiện tay cầm nó lên, cắm vào máy tính, mở video giám sát ra.

Đây là đoạn video Dung Hoan và gã tóc vàng tiếp xúc với nhau trong hộp đêm lúc này.

Phó Tư Diễn xem, vô thức hỏi một câu: “Mấy ngày nay sức khỏe ông cụ thế nào rồi?”

“Rất tốt, sắp xếp bên phía nước Mỹ xong rồi.”

Anh chống cằm, nhìn Dung Hoan trong video giám sát khác một trời một vực với vẻ điềm đạm đáng thương mà anh thấy ban nãy, một lúc lâu sau, anh nhếch môi cười, nói:

“Báo với người trong nhà một tiếng, sáng mai tôi về ăn sáng.”

...

Sáng hôm sau, mặt trời rải ánh nắng xuống mặt đất.

Đồng hồ báo thức vang lên, Dung Hoan mơ màng tắt nó đi, lăn lộn một lúc mới bò dậy.

Cô cầm điện thoại lên, thấy trong nhóm chat gia đình có mấy tin nhắn, có cái liên quan tới cô.

[Dì: Hi Hi đi du lịch ở đâu thế? Có phải đi cùng bố và chị không?]

[Vương Hi Hi: Cháu đi Tam Á với bố, không có chị Dung Hoan, chị ấy về nhà chị ấy rồi.]

Dung Hoan ném điện thoại qua một bên, buồn bực khó chịu cụp mắt xuống, nhớ lại chuyện trước kia.

Bố mẹ Dung Hoan li dị từ rất sớm, sau khi ly hôn không lâu, ông Dung kiểm tra ra kết quả bị u ác tính, sau đó cũng qua đời rất nhanh, lúc ấy bà Dung mới biết mình mang thai. Bà ấy về thành phố của nhà mẹ đẻ, sinh ra Dung Hoan.

Vì nhà họ Dung mấy đời độc đinh, Dung Hoan là máu mủ duy nhất, vì thế mẹ cô để Dung Hoan theo họ bố mình. Vì nỗi đau mất con mà ông cụ Dung suýt qua đời, mãi tới tận khi biết đến sự tồn tại của Dung Hoan, ông mới có hy vọng. Mẹ cô dẫn theo Dung Hoan đi bước nữa nhưng bố dựng thiên vị. Vương Hi Hi là con gái của mẹ cô và bố dựng, cô ta vẫn luôn ghét Dung Hoan.

Lớp mười một, mẹ cô đột ngột qua đời, Dung Hoan ở chỗ bố dựng càng thêm cô đơn, không có chỗ dựa, sau khi thi đại học xong cô quay lại nhà họ Dung, bầu bạn bên cạnh ông nội.

Dung Hoan cầm điện thoại lên, rời khỏi nhóm chat gia đình. Cùng lúc đó, Thẩm Như gửi tin nhắn tới, lời nhắn: [Tớ thấy một chiếc Maserati đỗ trước cửa nhà cậu! Hình như là xe của chú Phó đó! Chú ấy về nhanh thế?]

Đúng lúc này, dì Tịnh gõ cửa đi vào, giọng điệu vui vẻ: “Cô Dung, cô dậy rồi à? Ngài Phó về rồi, ông nội bảo cô dậy rồi thì xuống nhà ăn

sáng nhé.”

“Vâng...”

Dung Hoan đi ra khỏi phòng ngủ thì nghe thấy tiếng cười giòn tan của ông nội ở dưới tầng, còn có một giọng nam trầm thấp nói chuyện với ông nữa, Dung Hoan nghe không rõ lắm nhưng đoán ra đó là ai. Cô ngó đầu xuống bên dưới, không nhìn thấy bóng dáng Phó Tư Diễn đâu.

Cô đi rửa mặt đánh răng, trong lòng tò mò rất cuộc người chú này trông thế nào.

Vệ sinh cá nhân xong, cô thay một bộ váy dài màu xanh nhạt, buộc tóc lên, hít sâu một hơi, đi xuống tầng.

Tiếng chuông tròn giờ ở phòng khách lại vang lên, âm thanh lạnh lạnh, ngay sau đó là tiếng cười đầy sức sống của ông cụ. Dung Hoan đi về phía phòng ăn, nơi mà âm thanh phát ra, Dung Khang Đạt nhìn thấy Dung Hoan thì cái tay đặt trên gậy vẩy cô đi tới, “Hoan Hoan đến đây, ông nội giới thiệu với con chú Phó mới về nước.”

Cô nhìn sang, một người đàn ông đang ngồi quay lưng về phía cô, bóng lưng dựa vào ghế gỗ ấy gầy mà rắn rỏi.

Cô nghe vậy thì nghe lời đi tới. Dung Hoan liếc mắt nhìn, đồng hồ Universe ở tay người đàn ông đang đặt trên mặt bàn lóe sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Cô hơi giật mình, lời đã cất ra: “Cháu chào chú...”

Lúc này người đàn ông mới quay đầu lại.

Giây phút khuôn mặt quen thuộc lọt vào tầm nhìn, chữ “Phó” cuối cùng kẹt trong cổ họng Dung Hoan.

Dung Hoan nhìn thấy rõ, ống tay áo sơ mi trắng của người đàn ông được xắn lên một cách khéo léo, ánh mặt trời hắt lên mặt anh, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ xé lên, nốt ruồi ở khóe mắt cũng tỏa sáng, phong thái nhã nhặn lịch sự.

Người này có gương mặt giống y đúc người đàn ông thần bí tối qua.

Dung Hoan:?

Dung Khang Đạt không chú ý tới biểu cảm ngây ra như phỗng của Dung Hoan, mặt mày cười tươi rói, vỗ tay Phó Tư Diên hỏi: “Đây là Hoan Hoan, thấy sao, mấy năm không gặp có phải trưởng thành hơn nhiều rồi đúng không, đúng là con gái mười tám tuổi như thay da đổi thịt.”

Phó Tư Diên bỏ dao nĩa xuống, nhìn về phía cô, hơi nhướn mày lên, bên khóe môi là nụ cười như có như không:

“Vâng, trưởng thành hơn nhiều rồi.”

Chương 3

Dung Hoan ngồi xuống ghế đối diện Phó Tư Diễn, cầm dao nĩa, mau chóng vùi đầu vào bàn ăn.

Dung Khang Đạt thấy cô như thế, tưởng cô xấu hổ, cười nói: “Tính cách Hoan Hoan vẫn không thay đổi, vẫn hướng nội như thế đấy.”

Phó Tư Diễn ngược mắt nhìn cô, môi mỏng hơi nhếch lên: “Chắc là thấy cháu lạ mặt nên xấu hổ.”

Dung Hoan: “...”

Ông cụ vuốt bộ râu được cắt sửa gọn gàng: “Tối hôm qua muộn như thế rồi mà còn đến thư viện học bài với cô nhóc nhà hàng xóm à? Sau này muộn thế rồi muốn ra ngoài thì bảo tài xế đưa đi.”

“Thư viện?” Phó Tư Diễn hơi cao giọng ở âm cuối.

Dung Hoan run tay, dao nĩa cộp vào đĩa sứ trắng, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Dung Khang Đạt gật đầu, đặt tay lên gậy được chạm trổ, khen Dung Hoan trước mặt Phó Tư Diễn: “Hoan Hoan học hành rất tốt, thích học tập giống y như bố nó trước kia, giờ đã thi đỗ ngành học piano ở đại học S.”

Lòng bàn tay Dung Hoan đỏ mề hôi, cô đã chuẩn bị xong xuôi khi bị vạch trần lời nói dối rồi nhưng Phó Tư Diễn lại bình thản lên tiếng: “Vâng, vừa nhìn đã thấy là một cô gái rất ngoan.”

Cô ngẩng phắt đầu lên, va vào ánh mắt mỉm cười của anh.

Tại sao anh lại giấu giúp cô? Hơn nữa cái câu “rất ngoan” kia cứ như cố tình nói ngược vậy...

Phó Tư Diễn nói tiếp: “Nhưng thi đại xong có thể thả lỏng một chút, rảnh rỗi thì rủ bạn bè tới DC uống nước.” Anh nói hết câu thì ngừng một chút, “Không biết Hoan Hoan từng đến đó chưa? Biết đâu lại thích lắm đấy.”

Dung Hoan khẽ hít sâu một hơi.

Dung Khang Đạt đặt trà sâm xuống, xoa tay, giọng điệu trách cứ: “Cháu đừng tưởng rằng cháu ở DC thì yên tâm được, Hoan Hoan à, chúng ta không đến đó nhé, chỗ đó hỗn loạn lắm, xảy ra chuyện gì thì biết làm sao.”

Phó Tư Diễn nhấp một ngụm sữa bò, độ cong bên khóe miệng không thay đổi: “Vâng, con gái vẫn nên cẩn thận thì hơn, thích cũng không thể lén lút chạy tới đó một mình, đúng không?”

Trái tim Dung Hoan bị anh làm cho đập loạn hết cả lên, lòng bàn tay đổ mồ hôi, cô nghe thấy chỉ biết gật đầu không nói gì.

Mà giây phút này trong lòng cô chỉ hận không thể rời khỏi đây, tránh xa người này ngay lập tức.

May là sau đó đề tài chuyện sang Phó Tư Diễn. Dung Hoan nhanh chóng ăn uống xong, quay về phòng, cô thở phào một hơi, ngã xuống giường.

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên, cô nghe máy, giọng Thẩm Như vọt tới: “Hoan Hoan, cậu gặp chú Phó chưa?”

Dung Hoan: “... Gặp rồi.”

“Tới nói đúng không, rất đẹp trai!”

Dung Hoan cảm thấy cách cái màn hình mà độ mê trai của Thẩm Như đã tràn qua tận đây rồi: “Nếu cậu thích thì qua đây nhìn luôn đi. Tớ không ngại để cậu xách luôn cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh chú ấy mở miệng là ra gọi chú ơi chú à đâu, đảm bảo cậu hài lòng.”

“ ... ”

Tám chuyện vài câu thì họ tắt máy. Dung Hoan ở trong phòng nghe nhạc một lát, định tới phòng đàn luyện đàn, cô vừa ra ngoài đã thấy có mấy người áo đen đi ra đi vào, vận chuyển rượu vang một cách cẩn thận ở dưới tầng.

Dung Hoan thấy kỳ lạ, sau đó nghe thấy một trong số người đó quay lại hỏi: “Ngài Phó, chai này để đâu?”

Một đôi giày da bước vào cửa: “Chai này không cần cất, tặng cho cậu hai nhà họ Tống đi.”

“Vâng.”

Phó Tư Diễn như cảm nhận được có người đang nhìn mình, đột nhiên nhìn lên phía trên. Dung Hoan nhanh chóng rút người lại, trốn ra sau vách tường.

Phó Tư Diễn cong miệng cười, không nhìn phía đó nữa.

Cô nhanh chân chạy về phòng ngủ, đóng cửa lại. Một lát sau cô lại đi ra, dưới tầng không còn âm thanh gì nữa. Cô xuống tầng, nhìn tủ rượu đủ các loại rượu đỏ, bày la liệt thì hơi hãi.

Cô đến gần, nhìn thấy trong tủ kính có ba chai rượu vang đỏ La Romanee-Conti 1997.

Cô nhìn chiếc màu đen Maserati GT trước cửa, nhận ra rằng Thẩm Như nói giàu có khi còn giàu hơn cả tưởng tượng của cô.

Đi xe sang, uống rượu vang đắt, cả người nạm vàng, có quyền có thế.

Rốt cuộc... Anh là người thế nào?

...

Đột nhiên trong nhà có thêm một người xa lạ với cô, Dung Hoan không được tự nhiên cho lắm. Lúc ăn cơm tối, cô kiếm cớ ăn xong sớm rồi lên tầng, tránh khỏi thời gian Phó Tư Diễn về nhà ăn cơm.

Cô cũng không nói rõ được tại sao mình lại đề phòng như thế, có lẽ vì cô cảm thấy tâm tư anh rất khó đoán, hoặc là vì từ nhỏ cô không có bố ruột ở bên, bố dựng lại cay nghiệt với cô nên cô vô thức có mâu thuẫn và kiêng dè với bậc cha chú. Hơn nữa, bọn họ cũng không có quan hệ máu mủ, từ nhỏ không sống cùng nhau, cô không thể thân thiết với anh được, khỏi nói tới việc chủ động hòa theo.

Tính cách cô vẫn luôn hướng nội, lạnh nhạt. Dường như cuộc sống không lo không buồn chưa từng xuất hiện trong ký ức của cô.

Cơm nước xong, cô quay lại phòng đàn, tiếp tục tập đàn. Cô thích piano, mẹ cô cũng cho cô học đàn từ nhỏ, nghỉ hè ngày nào cô cũng tập ít nhất hai tiếng.

Chỉ khi ở cạnh piano, cô mới có thể không suy nghĩ bất cứ điều gì, tập trung toàn bộ vào đàn, cứ như chìm vào một thế giới của riêng cô.

Cô rất có thiên phú với piano, từ lúc rất nhỏ đã đạt được piano cấp mười, giành được vô số giải thưởng, trí nhớ cô cũng rất tốt, nhớ bản nhạc rất nhanh.

Ngón tay cô đặt trên piano sẽ vô thức cử động.

Phòng đàn truyền ra tiếng đàn êm ái, cô khép hờ mắt, khóe miệng vô thức hơi nhếch lên mỉm cười.

Trong lúc cô đàn say sưa, chuông điện thoại đột nhiên chen ngang. Cô mở mắt ra, lấy điện thoại di động, nhìn thấy một dãy số lạ.

Nó đến từ thành phố Giang.

Mắt cô tối xuống, khi tiếng chuông vang sắp ngừng, cô nghe máy.

“Alo.” Giọng cô nhẹ nhàng, không có chút nhiệt độ.

Đầu bên kia vang lên giọng thiếu nữ yếu đuối: “Chị, cuối cùng chị cũng nghe điện thoại rồi? Sao hôm nay chị lại thoát khỏi nhóm chat gia đình thế? Có phải chị trách em nói sai không?”

Người nói chuyện chính là em gái cô, Vương Hi Hi.

Dung Hoan nhíu mày: “Cô có việc gì?”

“Chị ơi, chị giận em thật sao? Chị đi rồi, em rất nhớ chị, vốn dĩ em muốn giữ nguyên phòng của chị nhưng bị bố bắt đổi thành phòng chơi mát chược rồi, còn ném hết quần áo trong phòng chị đi nữa, em không biết làm thế nào... Nhưng bố mua cho em ba căn biệt thự, em trang trí một phòng dành riêng cho chị, hoan nghênh chị về bất cứ lúc nào.”

Nhà họ Vương có một công ty, vốn dĩ kinh doanh bất động sản ở mức thường thường thôi, năm ngoài gặp được cơ hội kinh doanh, phát lên trong một đêm, ung dung bước vào giới thượng lưu ở thành phố Giang.

Dung Hoan cười khẩy, chỉ cảm thấy đáng vẻ đó của cô ta cực kỳ buồn nôn: “Không cần, tôi không cần mấy thứ đó nữa, mấy người muốn ném thì ném, không liên quan gì tới tôi.”

Vương Hi Hi dè dặt hỏi một câu: “Chị ơi, chị đang giận ạ? Mẹ gặp chuyện không may cũng coi như liên quan tới chị, chuyện đã qua rồi, thật ra bố tha thứ cho chị rồi...”

Dung Hoan siết chặt đầu ngón tay cầm điện thoại lại, khớp xương trắng bệch cứ như một búp nát nó vậy: “Vương Hi Hi, tôi cảnh cáo cô, đừng khiến tôi buồn nôn thế nữa.”

Bên kia vang lên tiếng mắng chửi của bố dượng, Dung Hoan cúp máy, tức giận đến mức môi run lên.

Tay cô tiếp tục phủ lên phím đàn nhưng khi hình ảnh tai nạn xe đêm đó hiện lên trong đầu cô, cả người cô run rẩy, không đàn tiếp được nữa, tới lúc cô lấy lại tinh thần, cô đã ngồi xổm dưới đất, co rúm người lại.

Cô hít sâu, ép bản thân bình thường lại. Cô chống tay xuống đất đứng lên.

Đóng đàn piano lại, cô đi ra khỏi phòng đàn, xuống dưới tầng, trong phòng khách, Dung Khang Đạt ngồi một mình ở đó, trước mặt ông là một tách trà Phổ Nhĩ, ông nhắm hai mắt, khoát tay lên gậy, gương mặt gầy gò tang thương.

Cô gọi ông: “Ông nội...”

“Hoan Hoan, qua đây với ông.”

Cô ngồi xuống bên cạnh ông, ngửi thấy hương trà, cô nắm chặt bàn tay đầy vết sẹo sần sùi thô ráp của ông: “Ông không khỏe ạ?”

Ông cười lắc đầu, nhìn Dung Hoan, cảm khái: “Ông nhớ lại lúc con còn bé, Hoan Hoan đã trưởng thành, ông lại già mất rồi...”

Ông ho khan, cô vỗ lưng cho ông: “Ông nội, con đỡ ông về phòng nghỉ nhé?”

Ông xua tay: “Ông không sao. Máy hôm nữa ông phải qua Mỹ khám bệnh rồi, con có thể chăm sóc bản thân thật tốt không?”

Cô hoảng hốt, sao tự dưng nhanh thế?

Trong lòng cô thấy buồn nhưng vẫn nhếch miệng: “Con sẽ ổn thôi mà, ông nội yên tâm dưỡng bệnh, con chờ ông về.”

“Được.” Ông sờ đầu cô, “Trong lúc ông không ở đây, chú Phó sẽ chăm sóc con.”

“Chú Phó...”

“Trong thời gian ngắn, chú ấy đều ở trong nước, con có chuyện gì có thể tìm chú, nửa tháng nữa là đi học rồi, Hoan Hoan phải ngoan đó.”

Dung Hoan ngoan ngoãn gật đầu.

Đi Tịnh bưng hai đĩa hoa quả tới, Dung Khang Đạt nhìn một đĩa, nói với Dung Hoan: “Con bưng một đĩa hoa quả cho chú Phó đi, chú ở phòng sách trên tầng đó.” Ông thấy Dung Hoan và Phó Tư Diễn vẫn khá là lạ nhau, muốn để bọn họ tiếp xúc nhiều hơn.

“... Vâng.”

Dung Hoan bưng đĩa hoa quả, đứng ngoài phòng sách, nhớ lại lời ông nội vừa nói, cảm thấy lồng ngực cô bị dây leo quấn chặt, khó chịu cực kỳ.

Cô điều chỉnh cảm xúc, giơ tay gõ cửa: “Chú Phó...”

Nhưng cô gọi mấy tiếng mà bên trong chẳng có phản ứng gì cả.

Cô đành phải mở cửa ra, trong phòng không có ai, phóng tầm mắt ra xa, cô thấy bóng lưng cao lớn của Phó Tư Diễn bên ngoài ban công, làm nền cho anh là màn đêm tối mịt và bầu trời đầy sao.

Cô đi về trước, loáng thoáng nghe thấy anh đang gọi điện thoại.

Tiếng nhạc ầm ĩ ở đầu bên kia nhỏ hơn, sau lưng có tiếng bước chân, Phó Tư Diễn quay đầu lại thấy Dung Hoan đứng ở cửa ban

công, bung đĩa hoa quả trong tay, hơi mím môi, không đi lên trước thêm bước nào nữa.

Anh thả lỏng đôi mày hơi nhíu lại, nói với đầu dây bên kia điện thoại: “Có chút việc, lát nữa nói tiếp.”

Dung Hoan thấy anh cúp máy, chủ động giải thích: “Vừa nãy cháu gõ cửa mà không thấy chú đáp, cháu bèn đi vào luôn, ông nội bảo cháu mang hoa quả lên cho chú...”

Giọng cô nhẹ nhàng mềm mại mà dễ nghe, làn váy trắng nổi bật lên sự ngoan ngoãn hoạt bát của cô, Phó Tư Diễn kết hợp dáng vẻ của cô lúc này với bóng dáng cô cười xinh đẹp quyến rũ với gã tóc vàng rồi lại dửng dưng cầm cầm bình rượu đập đầu gã vào tối hôm qua, khoe môi nhếch cười nghiền ngẫm.

Cô đứng yên, tỏ vẻ giữ khoảng cách và đề phòng anh. Anh lấy lại tinh thần, ép ý cười sắp tràn ra khỏi đôi mắt đen nhánh lại, vẫy tay, ra hiệu cô đi tới, đầy thích thú.

Dung Hoan đi lên trước, chìa đĩa hoa quả ra.

Anh nhận đĩa, khẽ cười nói: “Cảm ơn cháu.”

Dung Hoan đang định đi thì Phó Tư Diễn bỗng bước một bước đến gần cô, cúi người xuống ngang với tầm mắt cô, nhỏ giọng hỏi: “Hoan Hoan bẽn lẽn thế, không muốn nói chuyện với chú thêm một câu nào luôn à?”

Từ nhỏ ngoại từ người thân và bạn bè ra, tất cả mọi người đều gọi tên đầy đủ của cô, mà lúc này người trước mặt, một người đàn ông xa lạ với cô lại gọi cô là “Hoan Hoan” đầy thân thiết, hơn nữa giọng anh trầm thấp ngậm ý cười, cô có cảm giác như có một con kiến đang bò trong lòng khiến cô ngứa ngáy.

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoang trên người anh, gió mát lướt qua lại tan hết. Trái tim cô đập thích một cái, mở mắt ra nhìn

thăng vào anh, lắc đầu phủ nhận.

Anh nhìn gương mặt đỏ lên vì xấu hổ của cô, cảm thấy thú vị, càng muốn chọc ghẹo cô.

Anh ngửa ngời ngửa quỳ xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt hoa đào hơi nhếch lên, toát ra vẻ quyến rũ lòng người, giọng nói buông lỏng lười biếng:

“Thế sao vừa nhìn thấy chú đã muốn chạy rồi?”

Chương 4

“Nhóc con, quên chuyện tối hôm qua chú giúp cháu rồi hả?”

Người đàn ông mang theo ánh mắt đầy ý cười nhìn gương mặt cô gái, nốt ruồi lệ bên khóe mắt như chứa đựng ánh sao.

Bỗng dưng Dung Hoan cứng đờ người, khẽ khàng thở ra một hơi dài, giọng nói giả bộ bình tĩnh: “Chuyện tối hôm qua... Cháu không nhớ gì hết.”

Cô nhóc này.

Nói dối không chớp mắt.

Anh không những không giận mà còn cười, đè thấp giọng xuống: “Trí nhớ Hoan Hoan kém thế à, thế thì chắc cháu cũng không nhớ chuyện tối hôm qua cháu dùng bình rượu đập đầu người ta nữa rồi.”

“...?!”

Dung Hoan hoàn toàn ngây dại.

Không phải nói camera giám sát hỏng rồi sao!

Cô nhìn sang bên cạnh, đầu ngón tay trắng nõn nắm lấy váy, nghĩ gì đó, một lúc lâu sau mới chậm rãi đáp: “Tối hôm qua anh ta tới quấy rối cháu trước.”

Ý là hành động đó của cô có thể thông cảm được.

Cảm xúc trong mắt anh bỗng lóe lên, sau đó anh giơ tay, xoa nhẹ đỉnh đầu mềm mại của cô, giọng nói lẫn ý cười truyền vào tận trong

trái tim cô: “Ừ, cháu làm đúng lắm.”

Cô sững sờ, nhìn vào mắt anh, chỉ thấy môi anh hé mở, tiếp tục nói: “Nhưng cháu là con gái, làm vậy rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ khiến bản thân bị thương, biết chưa hả?”

Ánh đèn màu ấm ở ban công hắt xuống, kèm theo cơn gió nhẹ thoảng qua, nhẹ nhàng mềm mại.

Dường như có một cái dùi trống gõ một cái vào trái tim cô.

Cô không ngờ anh lại nói “Cháu làm đúng lắm”.

Khi còn bé, cô bị một cậu bạn nam bắt nạt ở trường, cậu bạn đó ngồi sau bàn cô, cứ chọc vào lưng cô mãi, còn giật bím tóc cô. Về sau Dung Hoan không chịu nổi nữa, đánh cậu ta một trận. Cậu bạn kia khóc mách giáo viên, giáo viên không phân đúng sai gì cả, phê bình cô vô học, nói dù thế nào cô cũng không nên ra tay đánh người khác, bắt cô xin lỗi cậu bạn kia.

Nhưng anh lại khác. Anh nghe cô giải thích xong, cũng hiểu rõ hoàn cảnh lúc đó của cô.

Cô gật đầu, đột nhiên nói ra: “Cảm ơn chú...”

Cảm ơn anh đã giúp đỡ cô vào tối hôm qua và sáng nay.

Anh nghe vậy thì nhướn mày lên, nhỏ giọng trêu chọc hỏi cô: “Cháu phải gọi chú thế nào?”

Cơ thể cô hơi cứng đờ, mấp máy môi, đôi mắt được lông mi vừa dài vừa mảnh che khuất, đầu ngón tay trắng mịn quấn lại với nhau.

Cô mở miệng, giọng rất nhỏ nhẹ:

“Chú Phó.”

Phó Tư Diển đờ người, chỗ nào đó trong trái tim bỗng lún xuống, đầu lưỡi đảo qua hàm trên, khẽ cười đáp: “Ừ.”

Đúng lúc đó, điện thoại trong túi anh lại vang lên, Phó Tư Diển lấy lại tinh thần, hơi nhíu mày, đứng thẳng người dậy.

Dung Hoan lùi về phía sau một bước, nói: “Cháu về phòng đây.”

Anh gật đầu, Dung Hoan quay người, trong giây phút bước ra khỏi phòng, cô nghe thấy Phó Tư Diển nói với người bên kia hình như gọi một tiếng “Bạch Ngưng”, giọng điệu không còn ý cười như nói chuyện với cô nữa.

Dung Hoan về phòng, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của mình trong gương.

Cô còn hơi ngây ngốc.

Cô căng thẳng... hay xấu hổ vậy?

Cô nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, thờ dài một hơi.

Phó Tư Diển không giống tưởng tượng của cô chút nào.

...

Mấy ngày sau, Dung Khang Đạt ra nước ngoài dưỡng bệnh theo đúng kế hoạch.

Trước khi đi, ông gọi Phó Tư Diển vào phòng sách. Trong phòng, trước mặt ông cụ là trà Phổ Nhĩ vẫn bốc hơi nóng, ông khoát tay lên ghế làm bằng gỗ lim, sắc mặt trầm ngâm, vừa mở miệng ra đã nhắc tới người ông yêu thương nhất: “Tư Diển, trong lúc bác không ở đây, cháu chăm sóc Hoan Hoan giúp bác nhé. Con bé cũng đáng thương lắm, không còn bố mẹ, giờ bác lại sắp đi rồi...”

Giọng ông đầy cay đắng, Phó Tư Diển an ủi ông ngay lập tức: “Bác Dung, bác cứ yên tâm dưỡng bệnh, cháu sẽ chăm sóc Hoan Hoan.”

“Con bé này rất ngoan, bác chỉ sợ con bé chịu ấm ức, bị người ta bắt nạt.” Ông cụ bắt đắc dĩ xua tay.

Phó Tư Diễn nghĩ đến điều gì đó, bống cong môi cười, cảm thấy đôi khi ông cụ vẫn chưa hiểu Dung Hoan lắm.

Anh ngược mắt lên, cuối cùng vẫn nói:

“Cháu sẽ không để cô bé phải chịu một chút xíu ấm ức nào hết.”

Dung Khang Đạt đi xuống tầng, Dung Hoan tới đón, ông cháu nắm tay nhau, vừa nói chuyện vừa đi ra cửa, tài xế đã xếp vali xong, kính cẩn chờ ở đó.

Phó Tư Diễn và những người khác đứng ở phía sau, không tới quấy rầy họ.

Dung Hoan ôm Dung Khang Đạt: “Ông nội, ông đến nơi nhớ gọi điện thoại cho con nhé.”

“Cháu ngoan...” Ông cụ than thở, “Ông khám bệnh xong sẽ về ngay, Hoan Hoan phải ngoan ngoãn ở nhà chờ ông về nhé, được không?”

“Vâng.”

Dung Khang Đạt không cho Dung Hoan đưa mình ra sân bay, sợ cô sẽ khóc, ông chỉ để Phó Tư Diễn đi cùng.

Sau khi ông nội lên xe, Dung Hoan đứng tại chỗ, kiềm chế nước mắt, nhìn chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy khỏi đó, mãi tới tận khi nó biến mất khỏi tầm nhìn.

Dung Hoan tưởng rằng ông nội đi xa, nửa tháng ngắn ngủi chờ ngày khai giảng sẽ trôi qua thật yên ả.

Không ngờ sáng hôm sau, Dung Hoan thức giậ xuống tầng lại thấy trong phòng ăn, dì Tịnh đứng trước mặt Phó Tư Diễn đang ăn sáng, giọng điệu lo lắng:

“Cậu Phó, người nhà tôi rất sốt ruột, mong tôi mau chóng trở về nhưng cậu và cô Dung không thể không có ai chăm sóc được...”

Dung Hoan nghe vậy thì dừng bước nhưng tiếng động của cô đã bị Phó Tư Diễn và dì Tịnh nghe thấy.

Dì Tịnh hơi lúng túng: “Cô Dung, cô dậy rồi à, đến ăn sáng đi.”

Dung Hoan đi lên trước, lễ phép gọi “chú Phó”.

Người kia giương mắt lên, nhìn khuôn mặt trái xoan xinh xắn của cô, sau đó đáp một tiếng, môi mỏng hơi nhếch lên.

Cô cụp mắt, ngồi đối diện anh. Vị trí vốn có của cô ở đây, do Phó Tư Diễn vừa khéo ngồi ghế đối diện cô thôi, cô cũng ngại dịch ghế sang chỗ khác, thế thì mất tự nhiên quá.

Trước mặt là đĩa sứ trắng đẹp đẽ, bày biện bữa sáng khéo léo, bánh mì ngũ cốc nguyên cám nướng hơi xém, mấy miếng thịt hun khói, kèm trứng gà và salad hoa quả. Nhưng cô không có tâm trạng ăn uống, chỉ nhớ tới lời mà người làm bữa sáng này vừa nói.

“Dì Tịnh, gia đình dì có chuyện gì sao?” Cô không nhịn được hỏi.

Hóa ra chị dì Tịnh bị bệnh nặng, cần tiền thuốc thang gấp, sáng nay người nhà gọi điện khẩn cấp cho dì ấy, mong dì ấy về thăm nhà.

Dì Tịnh cảm thấy áy náy này, vốn dĩ ông cụ ra nước ngoài, ăn uống sinh hoạt thường ngày của Dung Hoan đều do dì ấy phụ trách, bây giờ dì ấy mà đi không biết phải mất mấy ngày.

Dung Hoan ngoan ngoãn nói: “Dì Tịnh, dì không cần lo lắng cho con, con có thể chăm sóc bản thân mà.”

Dung Hoan nhìn người đối diện, đôi tay cầm dao nĩa của người đàn ông thon dài, khớp xương đẹp đẽ, môi mỏng hơi mím, lúc không

cười sắc mặt lạnh lùng khiến người ta cảm thấy khó có thể tới gần.

Người đàn ông đột nhiên ngẩng đầu lên, chạm mắt với cô.

Anh dần cong môi lên, chẳng biết vì sao Dung Hoan lại chột dạ cúi đầu xuống, đối diện vang lên giọng nói của anh: “Vậy thì mấy ngày tới cần mời giúp việc khác không?”

Cô ngẩng đầu lên, thấy anh đang nhìn mình.

Dung Hoan hơi ngẩn ra, lắc đầu, Phó Tư Diễn im lặng chốc lát, nói với dì Tịnh: “Vậy thì bây giờ dì cứ về đi, nếu cần giúp gì có thể liên lạc với tôi.”

“Còn Dung Hoan...”

Người đàn ông nhìn qua người được nhắc tới, hơi nâng cao tông giọng: “Tôi có thể chăm sóc.”

Dung Hoan: “...”

Dì Tịnh cảm ơn mà còn hơi run rẩy: “Cảm ơn cậu Phó.”

Dì Tịnh đi rồi, trong phòng ăn chỉ còn hai người. Bầu không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng dao nĩa ma sát trên đĩa sứ và tiếng tích tắc khe khẽ của đồng hồ lắc ở phòng khách.

Dung Hoan cúi đầu nhai nuốt, im lặng không nói gì.

Sáng nay cô cố ý dậy muộn, đoán rằng xuống dưới ăn sáng sẽ không đụng phải anh, không ngờ...

Trong lúc cô định nhanh chóng giải quyết bữa sáng rồi lên tầng, điện thoại Phó Tư Diễn đặt trên bàn bỗng rung lên.

Anh nhìn người gọi tới, ấn nghe.

“Tối mấy giờ?”

“ ... ”

“Ừ, xong chuyện ở trường tôi sẽ qua.”

Dung Hoan uống nốt sữa bò, Phó Tư Diễn gọi điện thoại xong, cô đang định đi thì anh gọi cô lại: “Nhóc con.”

Dung Hoan: “?”

Sao anh lại gọi cô như thế... Một hai lần thì thôi, gọi nghiện luôn rồi à?

Nhưng cô vẫn ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hổ phách phát sáng long lanh, có chút nghi hoặc, cô thấy anh khẽ nhếch miệng lên, đặt dao nĩa xuống, lắc đồng hồ trong tay, nhỏ giọng nói:

“Tối nay chú không ở nhà, cháu ở một mình được không?”

Trái tim Dung Hoan bỗng đập thịch mạnh lên, cô có cảm giác như có kính vạn hoa tạo ra màu sắc đẹp đẽ trong mắt cô khiến tâm trạng bỗng tốt lên hẳn.

Cô gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, chỉ sợ anh không tin.

Anh dần nở nụ cười, đứng dậy, cầm điện thoại lên, đi trước.

Dung Hoan nhìn bóng lưng anh biến mất, cúi đầu cười trộm.

Dung Hoan vui vẻ không phải không có lý lẽ.

Trong căn biệt thự to lớn chỉ có một mình cô, có thể bước đi trên sàn nhà mát lạnh mà không cần đi giày, to gan ăn mấy que kem liền, bót tập đàn piano một tiếng, chơi game nhiều hơn.

Quan trọng nhất là không có Phó Tư Diễn – người có thể quản lý cô ở đây, cô được tự do.

Sáu giờ tối, cô ra khỏi phòng đàn, đầu lười hơi lạnh liếm môi.

Cô vừa ăn hai que kem, bây giờ không đói chút nào.

Cô định đi tắm, điện thoại bỗng hiện lên dãy số lạ.

Cô nghe máy, nghiêng đầu, mặt và vai kẹp điện thoại, lấy quần áo trong tủ ra: “Alo, xin chào?”

“Chú đây.”

Giọng nói trầm thấp quen thuộc ở đầu dây bên kia khiến cô hơi cứng đờ người, cô vớ tay cầm điện thoại, kìm nén trái tim bỗng đập nhanh hơn, ngoan ngoan gọi: “Chú Phó.”

Phó Tư Diễn hỏi: “Đang ở nhà hả?”

“Vâng.”

“Ăn tối chưa?”

“Dạ?”

“Nếu chưa ăn thì chú bảo người mang ít đồ về cho cháu, muốn ăn gì?”

Dung Hoan chớp mắt, lập tức từ chối: “Không cần đâu, cháu ở nhà tự nấu ăn rồi...” Một mặt là cô không ăn nổi gì nữa, mặt khác là không muốn làm phiền anh.

“Hả?”

“Ăn... Ăn mì.”

Anh khẽ cười, đáp lời rồi cúp máy. Trên sofa bên cạnh truyền tới tiếng cười chọc ghẹo: “Ngài Phó à, cậu gọi cho người đẹp nào thế? Mở miệng ra đã hỏi ăn chưa, thân thiết quá đi.”

Tầm mắt lạnh lẽo như dao của Phó Tư Diễn bắn tới, trong mắt ngập tràn ghét bỏ: “Cậu có thể bình thường chút không?”

Vũ Lương cười ngả ngớn hơn: “Đậu xanh, tôi có chỗ nào không bình thường chứ.”

Trong phòng riêng to rộng của khách sạn cao cấp, hai người đàn ông ngồi đó, không khí vương vấn hương thơm nhàn nhạt, nhân viên phục vụ đi ra đi vào, bày thức ăn đẹp đẽ lên bàn.

Vũ Lương nghịch tóc, nhấc chân gác lên bàn trà, lười biếng hỏi: “Rốt cuộc cậu vừa gọi điện cho ai hả? Dịu dàng thế cơ mà.”

Phó Tư Diễn lấy lại tinh thần, nhướn mày, dụi tắt tàn thuốc trong tay.

“Một đứa trẻ.”

Vũ Lương ngây ra: “Trẻ con? Con mẹ nó cậu có con từ bao giờ thế?”

“...”

Phó Tư Diễn nhấc chân đạp Vũ Lương một phát, nhìn anh ấy: “Cháu gái tôi.”

Mấy giây sau, Vũ Lương mới kịp hiểu: “Không phải thiên kim nhà họ Dung đấy chứ?”

Anh ngầm thừa nhận, Vũ Lương ngạc nhiên: “Thế mà nhóc ấy lại về nhà họ Dung rồi.”

“Con bé vốn là người nhà họ Dung.”

Mặc dù Vũ Lương chơi với Phó Tư Diễn từ nhỏ nhưng anh ấy chưa gặp cô thiên kim này nhà họ Dung lần nào, bây giờ biết cô về nhà họ Dung thì cảm thấy rất ngạc nhiên. Nghe Phó Tư Diễn nói thế, anh ấy cười hì hì trêu chọc: “Không tệ nha ngài Phó, đột nhiên có thêm cháu gái nuôi, có phải thấy rất hạnh phúc không?”

Phó Tư Diễn lườm anh ấy, giọng điệu lạnh nhạt: “Cậu thích thì cậu nuôi đi?”

“...” Coi như anh ấy chưa nói gì đi.

...

Dung Hoan chỉ ăn đồ ngọt lấp bụng, tới hơn chín giờ tối, cô mới thấy đói. Trong phòng không có đồ ăn vặt, cô nghĩ ngại chốc lát rồi xuống tầng nấu gì đó.

Cô đi ra khỏi phòng ngủ, dưới tầng tối mịt, chắc Phó Tư Diễn vẫn chưa về.

Cô thả lỏng hơn nhiều, hát ngâm nga đi xuống tầng, vào nhà bếp.

“Ăn gì đây ta...” Cô mở tủ lạnh ra mới biết dì Tịnh đi rồi mà vẫn để rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Cô lấy đồ ra định nấu mì.

Cô đeo tạp dề, rửa sạch tay, chuẩn bị đun nước.

Cô đi lấy nồi nhưng không ngờ nó nặng hơn cô tưởng rất nhiều, cô trượt tay, nồi rơi xuống đất.

“Rầm.”

“Á...”

Kèm theo tiếng nồi rơi xuống đất là tiếng kêu ù ù nén vì đau của cô.

Trùng hợp là nồi rơi xuống đập vào chân cô. Cô hít sâu một hơi, co chân nháy lên mấy lần.

Đau quá...

Cô chau mày, mau chóng nhặt nôi lên, ngón chân đau buốt.

Cô cúi đầu xem chân của mình, ngón trỏ và ngón giữa đã sưng đỏ, cô đang nhìn ngắm nó thì tầm nhìn trước mắt bỗng tối sầm, một đôi dép đen đột ngột lọt vào tầm nhìn của cô.

Cô ngẩng đầu lên, trước mặt có thêm một người. Người đàn ông với gương mặt thanh tú lành lạnh, còn đang lau mái tóc nhỏ nước của mình, áo cộc tay màu đen bao bọc vóc người cường tráng của anh, đôi mắt như có hơi nước mờ mịt. Hình như anh vừa tắm xong, trên người còn có hương sữa tắm thoang thoảng.

Đột nhiên Phó Tư Diễn xuất hiện trước mặt khiến cô giật mình, cô mau chóng lùi về sau một bước, mí mắt giàn giụa.

Sao anh lại về rồi!

Phó Tư Diễn lướt qua cô, nhìn cà chua trên thớt, trứng gà và túi mì Xuân Dương sau lưng cô.

Anh giương mắt lên, con ngươi đen nhánh hơi co lại, một tay chống lên kệ bếp, cười hỏi:

“Lại ăn mì?”

Mí mắt Dung Hoan giật mạnh một cái, cô lùi về sau thêm bước nữa, nhìn qua chỗ khác, cố gắng che giấu sự lúng túng của mình.

“Cháu lại thấy đói...”

Anh khẽ cười, nhìn cơ thể nhỏ bé trước mặt, không vạch trần lời nói dối của cô.

Anh nhìn xuống dưới, chân phải cô hơi kiễ lên, ngón chân nhỏ trắng mịn có chỗ hơi ửng đỏ, trông có vẻ còn bị sưng lên, vô cùng chói mắt.

Thấy anh cúi đầu, Dung Hoan rụt chân về sau, không muốn anh phát hiện.

Phó Tư Diễn khẽ cau mày, đôi môi mỏng nói ra mấy chữ: “Chân bị làm sao?”

“Bị... Bị nời rơi vào.” Mặt cô đỏ ửng lên.

Đáy mắt anh thoáng hiện lên mấy phần bất đắc dĩ, ý cười trên mặt giảm bớt theo: “Đi được không?”

Cô gật đầu, anh nhỏ giọng dặn dò: “Ra ghế sofa ngồi, chú đi lấy thuốc.”

Cô đang định nói không cần nhưng Phó Tư Diễn đã quay người đi rồi, không cho cô cơ hội từ chối.

Cô ảo não đánh đầu mình, nhảy lò cò tới ghế sofa. Một lát sau, anh đi từ trên tầng xuống, trong tay có thêm hòm thuốc.

Anh đặt hòm thuốc lên bàn trà, lấy tăm bông ra, thấm ít thuốc khử trùng, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Dung Hoan vươn tay ra: “Cháu tự làm...”

Anh không đưa tăm bông cho cô, giọng điệu như ra lệnh: “Đặt chân lên đây.”

“...”

Cô loay hoay đặt trên lên ghế sofa, vết thương sưng đỏ hiện rõ trong tầm mắt người đàn ông.

Anh vô thức nhíu mày, sau đó một bàn tay nhẹ nhàng giữ mắt cá chân mềm mại của cô, tay còn lại cầm tăm bông chạm vào nó, làm sạch vết bẩn.

Nhiệt độ nóng rực từ tay anh truyền qua da cô cuồn cuộn không ngừng, mang theo cảm giác tê dại, lan ra khắp toàn thân, nóng tới mức tay Dung Hoan đặt trên ghế đổ mồ hôi.

Rửa vết thương xong, anh lấy thuốc mỡ ra bôi tiếp, nó lành lạnh man mát.

Cô nắm tay lại, cụp mắt xuống, lông mi dày hơi run như cái quạt hương bồ, nhưng nó lại chẳng xua tan nhiệt độ trên mặt cô. Động tác dịu dàng của anh khiến cô không nhìn được ngẩng lên lén lút nhìn anh.

Sống mũi anh rất cao, đôi mắt đen nhánh, nhất là đôi mắt đào hoa và nốt ruồi lệ kia, không biết đã câu mấy hồn của bao người.

Dung Hoan nhận ra, từ nhỏ tới lớn ngoại trừ ông nội, chưa từng có người đàn ông nào tốt với cô như thế. Ngay cả bố dượng cũng chưa từng dịu dàng tới mức này. Có một lần mẹ không có nhà, cô chơi ở cửa, ngã một phát, bố dượng nhìn thấy mà chẳng hỏi han quan tâm gì cả, lạnh giọng bảo cô tự đi mua băng gâu dán vết thương, nói xong thì bế em gái đi ra ngoài.

Phó Tư Diễn thấy cô im lặng thì ngẩng đầu nhìn cô, không ngờ dáng vẻ đỏ mặt của cô bị anh tóm gọn.

Anh híp mắt, tiếng cười vụn vạt truyền vào tai cô: “Nhóc con đỏ mặt hả?”

“Cháu đâu có.” Cô nghiêng mặt qua một bên.

Anh bỏ tấm bông xuống, một tay gác lên thành ghế sofa, cơ thể ngả về trước tới gần cô, giọng nói đầy ý cười, ép thấp xuống áp bức người ta.

“Hoan Hoan có biết chú liếc mắt cái là biết cháu nói dối không?”

Chương 5

Tim Dung Hoan đập thịch một cái thật mạnh.

Anh giơ tay xoa đầu cô: “Chú Phó xử lý vết thương cho cháu rồi, mấy ngày tới chú ý một chút, nhé?”

“... Vâng.”

Anh ngồi thẳng dậy, ném tấm bông bẩn vào thùng rác, Dung Hoan vừa thở phào một hơi đã nghe thấy người đàn ông nói:

“Tối nay ăn mấy que kem rồi?”

Dung Hoan bỗng sửng người, nhìn theo tầm mắt anh thấy vỏ kem đầy màu sắc trong thùng rác...

Ăn vụng mà không biết chùi mép.

Ánh mắt thâm thúy của Phó Tư Diễn phóng tới, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, giọng điệu chậm rãi: “Chỉ ăn kem mà không ăn cơm sao?”

Dung Hoan nghẹn lời.

Phó Tư Diễn muốn chọc cô, lấy điện thoại ra: “Chú nhớ là mấy hôm trước ông nội cháu còn nói với cháu rằng, dạ dày cháu không tốt, mỗi ngày chỉ được ăn một que kem, đúng lúc chú nhớ ra hôm nay chú chưa gọi điện cho ông ấy...”

Dung Hoang hoảng hốt, đi tới cướp điện thoại của anh, cơ thể áp sát tới gần anh, ngón tay thon mảnh vô thức chạm vào tay anh, y như vuốt mèo con khiến người ta ngứa ngáy.

Đôi môi đỏ của Dung Hoan hé mở, thấy mắt anh phát sáng, nhỏ giọng nói: “Chú Phó, chú đừng nói với ông nội, cháu đảm bảo sau này không thế nữa.” Ông nội còn đang khám bệnh, nếu ông biết ông ấy vừa không có ở nhà cái mình đã không nghe lời như thế, chắc chắn ông sẽ lo lắng cho dạ dày của mình lắm.

Dáng vẻ đáng thương của cô lúc này giống y như lúc ở hộp đêm tối đó, trái tim Phó Tư Diễn nhũn ra, nhìn chăm chăm cô, giọng điệu dịu dàng: “Dạ dày có khó chịu không?”

Cô lắc đầu.

“Lần cuối cùng đấy.” Anh cảnh cáo.

“Vâng.”

Anh mở khóa điện thoại, đưa cho cô, Dung Hoan ngây ra, nghe anh nói: “Đặt thức ăn ngoài đi, đừng nấu nữa, lát nữa chân trái cũng bị dập luôn mất.”

“... Dạ.” Cô chu miệng.

“Nhóc con, sau này không được nói dối trước mặt chú nữa, biết chưa?” Anh khế cười, thấp giọng hơn, “Lần nào nói dối cũng bị chú phát hiện phải làm sao đây?”

...

Sau khi đặt đồ ăn xong, Phó Tư Diễn lên tầng. Đồ ăn được giao đến, Dung Hoan đi phòng ăn rồi ăn nó.

Cô đang mở hộp ra thì điện thoại hiển thị cuộc gọi video, Thẩm Như gọi tới.

Cô ấn nghe, Thẩm Như hỏi cô ngày mai có rảnh không.

“Chúng ta tới nhà Dương Tuyết đi, trước kia cậu từng gặp cậu ấy rồi á. Cậu ấy mời chúng ta qua nhà cậu ấy chơi, cậu ấy mời mấy lần rồi

nên tở ngại từ chối.”

Khoảng thời gian trước, ở một buổi tiệc nào đó, Dung Hoan trùng hợp làm quen với cô chủ nhà giàu này, đó cũng là bạn của Thẩm Như.

Dung Hoan nghĩ ngày mai không có việc gì cả, cô bèn đồng ý.

...

Sáng hôm sau, Dung Hoan xuống tầng thì không thấy ai cả, trên bàn ăn cũng chẳng có gì.

Cô còn tưởng mình phải chuẩn bị bữa sáng, lấy bánh mì trong tủ lạnh ra thì nghe thấy tiếng động phía sau.

Phó Tư Diễn đi vào nhà, anh mặc quần áo thể thao, trong tay có một túi đồ.

Anh thay giày xong thì ngược lên thấy cô gái trong phòng ăn đang nhìn mình với vẻ mặt tò mò.

Anh đi đến trước mặt cô, bỏ bữa sáng xuống, hơi cúi người để ngang tầm mắt cô, mày hơi nhíu lên: “Sao hôm nay nhóc dậy sớm thế?”

Bây giờ anh gọi cô như thế cô không cảm thấy kỳ lạ nữa, cô ngoan ngoãn giải thích: “Hôm nay cháu và Thẩm Như tới nhà bạn chơi.”

Anh gật đầu: “Thế có kịp giờ không? Chú Phó mua bữa sáng, cháu ăn rồi mới đi chứ hả?”

“Vâng.” Cô xoa cằm.

Anh nhìn thứ trong tay cô, cười hỏi: “Tưởng chú không chuẩn bị bữa sáng hả?”

Cô gật đầu, bánh mì nướng trong tay cô đã bị anh lấy mất, tiếng cười khẽ trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô: “Cái này không còn mới nữa, sau này chú mua cho cháu, được chứ?”

Cô khẽ đáp một tiếng, cảm thấy tim đập nhanh không bình thường cho lắm, cô không dám nhìn anh, đỉnh đầu lại được anh xoa nhẹ một cái: “Còn không ngồi xuống?”

Cô nhanh chân chuồn mất, ngồi xuống ghế, anh lấy bánh bao vào mì vằn thắn ra, đặt trước mặt cô: “Đủ không?”

“Đủ rồi ạ.” Còn nhiều là đằng khác.

Anh yên tâm lên tầng. Cô yên tâm ăn bữa sáng nóng hổi, một lúc sau thì cô thấy Phó Tư Diễn đi từ trên tầng xuống.

Anh thay bộ quần áo khác.

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy anh mặc Âu phục. Cô nhìn thấy rất nhiều người mặc Âu phục nhưng chưa có ai mặc đẹp như anh, vóc người rắn rỏi, phác họa nên phong cách ưa nhìn nhất.

Anh đi tới, cười hỏi cô: “Có phải cảm thấy chú Phó rất đẹp trai không?”

“Không.”

Cô không nể mặt chút nào.

Anh không những không giận mà còn cười: “Trưa có về ăn cơm không?”

Cô lắc đầu.

“Sáng chú có việc, trưa cũng không về được, cháu phải ngoan đó, có chuyện gì thì gọi cho chú, biết chưa hả?”

“Vâng.”

...

Phó Tư Diễn ra khỏi nhà, Kế Sâm mở cửa sau chiếc Maserati ra, cung kính cúi đầu: “Mời ngài Phó.”

Sau khi lên xe, Kế Sâm ngồi ghế lái phụ nhìn về phía sau, thấy khuôn mặt lạnh băng của Phó Tư Diễn, hoàn toàn không còn nụ cười lúc ở nhà. Kế Sâm báo cáo công việc: “Ngài Phó, tôi đã in bài diễn thuyết ở buổi hội thảo của ngài ra rồi, trong tay ngài đó.”

“Ừ.”

Xe chạy một mạch về phía trước, Phó Tư Diễn cầm báo cáo đọc mấy lần, nhắm mắt lại.

Một tiếng sau, xe dừng trước một tòa cao ốc.

Cửa xe mở ra, một đôi giày da được làm thủ công bước xuống. Phó Tư Diễn chỉnh lại Âu phục rồi đi vào trong.

Trong đại sảnh của hội nghị ở tầng một, có rất nhiều người và phóng viên đã tới rồi. Vốn dĩ mọi người vẫn đang tùy ý trò chuyện với nhau, đột nhiên nghe thấy có người nói “Phó Tư Diễn đến rồi”, đưa mắt nhìn người đàn ông ở cửa ra vào, bỗng chốc thu hút rất nhiều ánh mắt của rất nhiều người, tiếng chụp ảnh cũng vang lên dồn dập.

Một vài người lớp dưới hoặc người mới thiếu kinh nghiệm chỉ có thể nhìn từ xa, chỉ có những người tài có chút địa vị trong nước mới đi tới chào hỏi trước.

“Anh Phó, ngưỡng mộ đã lâu, thật may mắn khi được gặp anh.”
Người nói chuyện là một giáo sư kinh tế học ở trường đại học nào đó trong nước, địa vị rất cao, thế mà ông ấy lại chủ động chào Phó Tư Diễn.

Phó Tư Diễn mỉm cười, bắt tay với ông ấy: “Giáo sư Từ, tôi ngưỡng mộ ông đã lâu mới phải.”

Vốn dĩ mọi người đã ngạc nhiên lắm rồi, thế mà lại thấy Phó Tư Diễn đi tới chào vị giáo sư kinh tế học nổi tiếng trong nước Dương Sóc, Dương Sóc cười thân thiết, còn nhiệt tình giới thiệu anh với các giáo sư khác.

Mọi người không khỏi tò mò, rốt cuộc người này có lai lịch gì?

Hôm nay là ngày diễn ra hội thảo chuyên ngành kinh tế học toàn quốc lần thứ ba, người đến tham gia đều là người tài giỏi xuất sắc trong lĩnh vực kinh tế học trong nước. Người ngồi hàng đầu tiên toàn là người thế hệ trước đức cao vọng trọng, ngoại lệ duy nhất là Phó Tư Diễn cũng ngồi ở hàng đó.

Có một người trẻ tuổi ở hàng thứ hai nhìn thấy Phó Tư Diễn trẻ hơn mình mấy tuổi mà được người khác quan tâm như thế nên không phục, xì xào với người bên cạnh mấy câu: “Phó Tư Diễn này có gì ghê gớm? Không phải chỉ tốt nghiệp ở nước ngoài, phát biểu mấy bài luận văn thôi sao? Coi cái vẻ tự cao tự đại của anh ta kìa, tôi từng đọc “Suy nghĩ thận trọng khi chọn án lệ về toán kinh tế”, cũng chỉ có thế mà thôi.”

Anh ta soi mói đánh giá liên tục, Phó Tư Diễn đột nhiên quay người lại, nhìn thẳng vào mắt anh ta, suy nghĩ vài giây rồi hỏi: “Ngài là Thành Ninh đúng không?”

Thành Ninh sững sốt: “Anh... biết tôi sao?”

Phó Tư Diễn nhếch môi cười: “Lúc tôi học nghiên cứu sinh đã từng đọc luận văn của ngài, được gợi ý rất nhiều.”

“Hả?” Thành Ninh hást cằm lên.

Phó Tư Diễn tiện đà nói tiếp: “Trong một luận văn nào đó của ngài từng đưa ra quan điểm “mặc cả” là phân biệt giá cấp một. Nhưng

trong “Kinh tế vi mô: quan điểm hiện đại” của Varian, tất cả các ví dụ thực tế trong giai đoạn hiện nay đều không phải ví dụ lý tưởng về phân biệt giá cấp một. Giá cả được tạo nên bằng cách mặc cả không phải mức sẵn sàng chi trả cao nhất mà nếu coi đó là mức sẵn sàng chi trả cao nhất thì không hợp lý chút nào.” Anh mỉm cười, “May mà sai lầm của ngài đã được giáo sư của bọn tôi đưa ra làm ví dụ tiêu cực, vì thế bọn tôi không mắc phải lỗi như thế nữa. Trong “Suy nghĩ thận trọng khi chọn án lệ về toán kinh tế”, tôi cũng giải thích thêm rồi, có cơ hội có thể thảo luận với ngài.”

Thành Ninh nghe xong thì mặt xị ra, chỉ biết cười gượng.

Sau khi hội thảo kết thúc, Dương Sóc nhiệt tình mời Phó Tư Diễn về nhà mình chơi: “Tiểu Phó, lần này từ chối nữa là không nể mặt tôi à nha.”

Được Dương Sóc mời, mọi người đều ghen tỵ. Năng lực và học thức của Phó Tư Diễn khiến những người có mặt ở đây đều kính phục, nhận được sự yêu thích của người trước cũng là lẽ thường tình.

Trên xe, Dương Sóc vuốt bộ râu bạc, cười nói: “Hôm nay diễn thuyết rất đặc sắc, tôi nghe mà mê mẩn.”

Phó Tư Diễn cười không nói, nhìn phật châu cuộn trong tay Dương Sóc, nói: “Bác Dương, trông có vẻ chuỗi phật châu trong tay bác chất lượng rất tốt.”

Dương Sóc cười híp cả mắt, gật đầu: “Đây là cháu gái yêu của tôi cất công ra nước ngoài với bố nó rồi chọn cho tôi đó, quả thực không tệ.”

Người quen biết Dương Sóc đều biết cháu gái của ông ấy là viên ngọc quý trên tay ông ấy, được nâng hững trong lòng bàn tay, nhắc tới là kiêu ngạo.

Đến nhà, họ xuống xe, quản gia tới đón: “Ông chủ về rồi.”

Vừa vào cửa nhà, Dương Sóc định bảo cháu gái tới chào Phó Tư Diễn mà tìm một vòng không thấy đâu: “Tuyết Tuyết đâu rồi?”

“Có hai bạn học tới nhà chơi, họ đang chơi ở sân sau. Ông chủ, đến giờ rồi, ông đi uống thuốc thôi.”

Dương Sóc nhìn sang Phó Tư Diễn, áy náy nói: “Tiểu Phó, cậu cứ ngồi đi đã, tôi lên trên thay quần áo, tiện thể uống thuốc.”

“Vâng.”

Ông ấy đi mất, sân sau bỗng vang lên tiếng gọi rất to: “Dung Hoan, cậu tới nhìn bông hoa này!”

“Từ từ đã...”

Giọng nói quen thuộc, Phó Tư Diễn nhìn ra ngoài, bóng dáng cô gái nhỏ vụt qua tầm nhìn của nah.

Anh hơi ngạc nhiên, sau đó đứng dậy, đi ra sân sau.

Dương Tuyết và Thẩm Như ở một góc sân cắt hoa hồng, còn Dung Hoan nửa ngồi nửa quỳ ở góc khác ngắm cá vàng trong hồ, trông rất chăm chú.

Cô rắc thức ăn cho cá, thấy đám cá vàng ăn mất thì khẽ cười đứng dậy nhưng cô đứng dậy không vững, cơ thể ngã ra sau.

Cứ tưởng cái mông cô phải tiếp xúc thân mật với mặt đất rồi, ai ngờ hai vai cô được ai đó giữ chặt từ đằng sau, cô ngã vào lồng ngực người đó, vấn vương nơi chóp mũi là mùi nước hoa nam nhàn nhạt.

Ao nước trước mặt xuất hiện một bóng râm, cô giật mình, nhanh chóng quay đầu lại.

Bộ Âu phục tinh tế của đàn ông đập vào mắt cô.

Nhìn dọc lên trên thấy cổ, đôi môi mỏng, mũi cao, rồi tới đôi mắt đào hoa quyến rũ kia.

Chương 6

Phó Tư Diễn nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, kéo lại gần mình một bước để cô cách xa hồ nước chút. Anh cúi đầu, trên mặt giữ nét cười nhạt.

Dung Hoan bị anh đột nhiên xuất hiện trước mắt làm cho sợ tới mức không nói ra lời, cả người vẫn ngây ra.

Phó Tư Diễn nhướn mày, nở nụ cười, đẽ giọng xuống rất thấp:

“Cô nhóc, còn nói chú không đẹp trai à? Đã nhìn đến ngây ra rồi.”

Dung Hoan còn chưa trả lời, bên cạnh đã vang lên một chuỗi âm thanh như chuông bạc: “Chú Phó!”

Thẩm Như nhìn thấy Phó Tư Diễn, kích động xông tới. Phó Tư Diễn buông tay ra nắm lấy hai vai Dung Hoan, mỉm cười với Thẩm Như: “Như Như lại cao lên không ít nhỉ?”

Thẩm Như thẹn thùng sờ đầu: “Mới 1m65 mà.”

Anh đánh giá Dung Hoan lùn hơn Thẩm Như một đoạn, nói như trêu ghẹo: “Ừm, cao hơn Hoan Hoan.”

Dung Hoan: “...” Cô cũng 1m6 mà, đi giày cao gót là có thể...

Dương Tuyết chạy đến, nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, cũng rất ngạc nhiên: “Chú là ai vậy?”

Dương Sóc vừa hay xuống lầu, đi qua giới thiệu, biết được Dung Hoan và Phó Tư Diễn còn có quan hệ chú cháu, mời bọn họ cùng nhau ở lại ăn cơm trưa.

Ba cô nhóc tiếp tục chơi, Dương Sóc mời Phó Tư Diễn uống trà.

Phó Tư Diễn gật đầu, trước khi đi anh nhìn Dung Hoan, đuôi lông mày mang ý cười. Anh đi rồi, Dương Tuyết kìm nén trái tim thiếu nữ đang nhảy nhót: “Chú này đẹp trai quá.”

Thẩm Như gật đầu như gà con mổ thóc: “Trước đó tớ đã nói với cậu rồi mà, tớ có ông chú siêu đẹp trai.”

Thẩm Như vỗ vỗ Dung Hoan đang ngây ra: “Cậu đang nghĩ gì đấy?”

“Không...” Dung Hoan vội đi sang một bên, trong đầu không loại bỏ được giọng nói chuyện vừa rồi của Phó Tư Diễn với cô. Cô cụp mi sờ khuôn mặt hơi nóng của mình.

-

Thẩm Như vốn muốn ở lại ăn cơm với Dung Hoan nhưng cô ấy nhận được điện thoại của mẹ phải về nhà. Dung Hoan muốn về cùng cô ấy nhưng giữa trưa Phó Tư Diễn đến, anh bảo cho cô dứt khoát ở lại cùng.

Dương Tuyết bưng hai đĩa cherry đến phòng khách, hỏi người đang ngồi: “Dung Hoan, chú của cậu thích ăn cherry chứ?”

“Tớ không biết.”

Dương Tuyết mím môi: “Không sao, để tớ đưa lên.” Cô ta lên lầu, gõ cửa rồi đi vào, nhìn thấy Phó Tư Diễn và Dương Sóc đang chơi cờ.

“Ông ơi, ăn trái cây thôi.” Cô ta đặt một đĩa ở trước mặt ông rồi lại bưng một đĩa khác đặt trong tầm tay Phó Tư Diễn, giọng rất ngọt: “Chú Phó cũng ăn chứ ạ? Cherry này ngọt lắm đó.”

Phó Tư Diễn nhàn nhạt nói cảm ơn, Dương Tuyết ngoan ngoãn báo cáo với Dương Sóc: “Ông ơi, hôm nay cháu nghiêm túc tập đàn piano đó, thầy còn khen cháu.”

Dương Sóc đầy ý cười: “Ngoan lắm.”

“Ông ơi, cháu xuống lầu đây.” Cô ta nói rồi đôi mắt còn lơ đãng liếc Phó Tư Diễn, lại thấy anh chậm chạp không lấy cherry, thậm chí ánh mắt cũng không nhìn cô ta một cái.

Cô ta hơi tức giận, ra ngoài thì nhìn thấy cô giúp việc cầm váy trắng mà cô ta mua ở nước ngoài trong tay, cô ta biến sắc, không còn giọng mềm nhẹ như trong thư phòng nữa: “Váy này phải giặt bằng tay, sau đó phơi khô. Ngày mai tôi phải mặc rồi!”

“... Vâng, cô chủ.”

Cô ta trừng mắt nhìn cô giúp việc một cái, xuống lầu thì thấy Dung Hoan đứng trước đàn piano của cô ta, ngón tay thiếu chút nữa đã chạm vào.

Dương Tuyết chau mày, hô về phía cô ấy: “Cậu đừng sờ lung tung!” Cô ta đến trước mặt Dung Hoan, kéo cô lùi ra sau một bước, đáy mắt mang theo vẻ chán ghét: “Đàn này đặt ở nước ngoài, rất đắt.”

Dung Hoan thu lại nét mặt, giọng nói không chứa cảm xúc: “Tớ chỉ nhìn xem thôi.”

Dương Tuyết giương mắt nhìn cô: “Chỉ là piano, có gì đẹp, cậu cũng không biết đánh.”

Dung Hoan mím môi, xoa người: “Đúng là không có gì đẹp.”

Dương Tuyết sừng sốt, túm chặt tay Dung Hoan lại, trên mặt nở nụ cười tươi: “Dung Hoan, tớ không có ý gì khác. Nếu không cậu nghe tớ đàn một bài nhé? Đàn piano này mà không đánh thì đặt ở đây chẳng có giá trị gì cả.”

Cô ta ngồi xuống, ngón tay khẽ đặt trên phím đàn, mặt ra vẻ say mê. Dung Hoan cho rằng cô ta sẽ đàn một bản yêu cầu độ khó siêu cao,

không nghĩ tới là “Fur Elise”.

Bài này hay, chẳng qua khá đơn giản. Cô ta đàn rất nghiêm túc, sau khi kết thúc cô ta ngẩng đầu tươi cười hỏi: “Tớ đàn thế nào, rất tuyệt chứ?” Bản nhạc này là bản cô ta lấy ra biểu diễn khi trong nhà có khách, chịu trách nhiệm đại diện.

“...” Mối Dung Hoan giật giật: “Cũng tạm.”

Không có tiếng vỗ tay kinh ngạc tán thưởng không dứt như trong tưởng tượng, phản ứng này làm Dương Tuyết bất mãn. Hai chữ “Cũng tạm” này không khỏi quá có lệ rồi. Cô ta nhỏ giọng nói thầm: “Cứ làm như cậu cũng đàn được tốt như này ấy.”

Dung Hoan không muốn quan tâm đến cô chủ mắt cao hơn đầu trước mặt, cô đi đến phòng khách, yên lặng cầm cherry ném vào trong miệng, Dương Tuyết lại đến gần: “Dung Hoan, cậu là cháu gái của chú Phó, sao cậu với chú ấy không giống nhau tẹo nào thế.”

“Tớ và chú ấy không phải chú cháu ruột.”

Dương Tuyết ra vẻ hiểu rõ: “Khó trách, tớ thấy chú ấy với cậu chẳng thân nhau tẹo nào. Chú ấy còn không để ý đến cậu.”

Dung Hoan cười hỏi lại: “Vậy cậu rất thân quen với chú ấy à?”

“Tớ...”

Cô ta nói không ra lời.

Thật ra Dương Tuyết vẫn luôn không thích Dung Hoan. Dung Hoan xinh đẹp, tính cách thanh cao, ngay cả Hầu Tử mà cô ta yêu thầm nhiều năm cũng thích Dung Hoan. Cô ta rất khó chịu. Cô ta không muốn nói chuyện nhiều với Dung Hoan, bèn tự mình tiếp tục đánh đàn.

-

Đến giờ cơm, Phó Tư Diễn và Dương Sóc từ trên lầu xuống. Dương Tuyết mang đồ ăn từ phòng bếp sang: “Ông, chú Phó, ăn cơm thôi ạ.”

“Ôi, hôm nay Tuyết Tuyết hiểu chuyện vậy à?”

Dương Sóc đi đến nhà ăn, tầm mắt Phó Tư Diễn quét một vòng, không thấy bóng dáng Dung Hoan.

Anh đi đến sân sau, Dung Hoan vừa hay cũng từ sân sau đi vào. Anh cúi đầu nhìn thay tay cô bụi bặm, dính bùn đất, không khỏi cười: “Đi đào quặng à?”

Cô giấu tay ra sau: “Sân sau có trồng dâu tây, cháu chỉ đi xem.”

Anh cụp mi cười nhạt, ánh mắt dừng ở khóe miệng cô, hỏi một câu: “Cháu đã ăn nhiều cherry lắm à?”

“Dạ?” Cô sửng ra.

Anh giơ tay, khẽ chạm lên nước quả trên khóe miệng cô. Dung Hoan hoàn hồn, vội vàng dùng ngón tay cọ cọ khóe miệng, cảm giác còn hơi dính dính, trong lòng cảm thấy quá ngượng ngùng.

Thấy cô cọ gương mặt trắng nõn ra chút ửng đỏ, anh nhếch khóe môi: “Thích ăn cherry à?”

Cô nghiêm túc giải thích: “Rất ngọt nên cháu ăn nhiều một chút...”

Anh cười, cảm thấy cô rất đáng yêu: “Được rồi! Hoan Hoan thích ăn, vậy mấy ngày nữa nhà chúng ta cũng mua cherry ngọt.”

Nhà chúng ta...

Cô hơi ngây ra, khóe miệng chợt hiện lúm đồng điệu.

Rồi sau đó anh vỗ vai cô: “Đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.”

Cô đi vào toilet, rửa tay sạch sẽ, ngẩng đầu nhìn mình qua gương, lại vốc nước vỗ lên mặt để giảm bớt nhiệt độ.

Đi vào nhà ăn, mọi người đã vào chỗ ngồi, Dương Sóc ôn hòa nói: “Vào đây, ngồi bên cạnh Tuyết Tuyết đi.”

Dung Hoan gật đầu, nhìn thức ăn tinh xảo trước mắt còn chưa động đũa đã nghe Dương Tuyết nói: “Ông ơi, hôm nay trong nhà có khách, cháu cũng xuống bếp hỗ trợ. Tuy rằng làm không ngon, nhưng chị Dung Hoan và chú Phó thích ăn là tốt rồi.”

“Được, được, được. Bé ngoan.” Dương Sóc cười.

Dung Hoan nhớ rõ vừa rồi Dương Tuyết căn bản không xuống bếp, nhiều lắm chỉ ở cửa phòng bếp hô một tiếng bỏ ít muối thôi vào cho người làm ở trong bếp. Nhưng cô không nói gì, yên lặng động đũa.

Được cho phép, hai cô gái cũng uống một ít rượu vang đỏ.

Trên bàn cơm, Dương Sóc hỏi Dung Hoan năm nay bao tuổi: “Thi đại học rồi à? Thi vào trường nào?”

“Đại học S ạ.”

“Khá lắm.” Dương Sóc khen ngợi.

Dương Tuyết bĩu môi, gắp một miếng khoai từ lên bỏ vào miệng: “Cháu cảm thấy đại học S cũng bình thường. Lần trước cháu từng đi dạo trong trường đó, cũng chỉ có vậy, không có hoàn cảnh tốt như đại học ở nước ngoài. Trừ học viện âm nhạc ra, hình như đại học S không có chuyên ngành nổi bật.”

Chuyên ngành ở đại học S là số một số hai trong nước, mời giảng viên ở trong ngoài nước đều có tiếng tăm lừng lẫy. Dương Tuyết đã từng báo danh thi chuyên ngành ở đây, muốn tìm quan hệ để được đề cử vào học, đáng tiếc trình độ của cô ta quá thấp, bị từ chối.

Dương Tuyết nâng cằm, liếc Dung Hoan. Dung Hoan chỉ khẽ mỉm môi cười, không tiếp lời.

Dương Sóc và Phó Tư Diễn nói về chuyện công việc, Dương Tuyết ở bên cạnh nghe, chủ động nói leo: “Chú Phó, chú là giảng viên đại học à? Thật đỉnh mà. Chú làm giảng viên ở đại học nào thế?”

Phó Tư Diễn nhìn ánh mắt sùng bái của cô ta, cười nhạt trả lời: “Tôi dạy ở đại học S.”

Một giây trước, cô ta còn nói đại học S không tốt, giờ phút này nghe được Phó Tư Diễn dạy học ở đây, câu khen tiếp theo của Dương Tuyết bị nghẹn ngang cổ họng.

Trong lòng Dung Hoan khiếp sợ, không ngờ nghề nghiệp của chú ấy lại là cái này. Nhìn chú ấy không giống giáo viên mà...

Sau khi đề tài này kết thúc, rốt cuộc Dương Tuyết không dám nói gì, ngoan ngoãn ăn xong cơm.

Hai cô bé ăn xong, Dương Tuyết bèn kéo Dung Hoan: “Ông ơi, cháu đi đàn piano một lát. Hai người cứ từ từ ăn ạ.”

“Được, được.”

Dung Hoan cũng chỉ đành rời bàn. Dương Tuyết đi đàn piano, muốn nhân lúc Phó Tư Diễn còn ở dưới lầu, khoe ra kỹ thuật đánh đàn của mình. Bọn họ chắc chắn sẽ lau mắt mà nhìn.

Dung Hoan ngồi trên sofa nghịch di động. Một lát sau, Dương Sóc và Phó Tư Diễn từ nhà ăn cùng đi ra.

Khóe mắt Dương Tuyết liếc thấy hai người đi về phía cô ta, lập tức càng ra sức đàn, âm thanh và tình cảm phong phú. Đàn xong một bài, Dương Tuyết ngẩng đầu, chờ được khen ngợi. Ai ngờ cô ta nhìn thấy tầm mắt Phó Tư Diễn đưa ra phía sau, nhìn về phía người ngồi

trên sofa, nói: “Hoan Hoan, không phải cháu cũng biết đánh đàn piano à?”

Dương Tuyết kinh ngạc, Dương Sóc mở miệng trước một bước: “Ồ? Hoan Hoan cũng biết đàn à? Nào, qua đây đánh một bản, bác cũng nghe xem.”

Dương Tuyết trừng mắt, nhìn thấy Dung Hoan đứng dậy đi về phía cô ta. Cô ta đành phải đứng lên để Dung Hoan ngồi xuống.

Dung Hoan ngẩng đầu phát hiện Phó Tư Diễn dù bận vẫn ung dung nhìn chăm chăm cô, khóe miệng cong khẽ, dường như rất chờ mong.

Dung Hoan mở phổ nhạc piano ra, xem mục lục tìm bài muốn đánh, lật xuống phía sau. Dương Tuyết thầm khinh thường, ngoài miệng lại cười nói: “Bài phía sau càng ngày càng khó đó.”

Dung Hoan chợt khép phổ nhạc lại, nói nhỏ một câu: “Không tìm được bài cháu muốn đàn.”

Dương Tuyết hận không thể cho một ánh mắt cực kỳ xem thường. Không tìm được? Cô nói thẳng không biết đàn có phải tốt hơn không?

“Không sao đâu chị Dung Hoan, vậy chị...”

Dương Tuyết vừa định bảo cô đứng dậy, ngón tay Dung Hoan đã chạm lên phím đàn đen trắng, khúc nhạc dạo vui sướng chợt nhảy lên.

Dương Tuyết lập tức chấn động, phát hiện cô đàn bài “Fantasy Impromptu”(*) của Chopin!

Cô ta đã từng không biết tự lượng sức mình muốn luyện bản nhạc này, khó đến cô ta còn chưa đàn xong trang đầu tiên đã bỏ cuộc. Vậy

mà Dung Hoan có thể không xem phổ nhạc còn có thể lưu loát đàn ra!

Phím đàn lưu loát duyên dáng nhảy trên đầu ngón tay, tốc độ tay nhanh làm người ta hoa cả mắt. Dung Hoan hòa trong tiếng đàn, rót linh hồn vào bản nhạc.

Tiếng đàn chảy xuôi trong biệt thự, ngay cả quản gia và cô giúp việc đều không khỏi tò mò, đang khó hiểu cô chủ biết đàn bản nhạc khó như vậy từ khi nào, ló đầu ra nhìn, mới biết được là người khác đàn.

Sắc mặt Dương Tuyết càng ngày càng đen.

Một bản piano kết thúc, ngón tay Dung Hoan rời khỏi phím đàn, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt mang ý cười của Phó Tư Diễn.

Cô hơi đỏ mặt, giây tiếp theo lại nghe được Dương Sóc vỗ tay khen ngợi, nói với Phó Tư Diễn: “Đàn tốt quá, trình độ cao như vậy, không học piano đáng tiếc nhỉ?”

Dung Hoan nhoèn miệng cười, chậm rãi nói: “Bác Dương, cháu học piano, khoa âm nhạc đại học S.”

Dương Tuyết: “?!”

Chương 7

Dương Sóc ngậy người, giơ ngón tay cái lên khen Phó Tư Diễn: “Khó trách đàn hay vậy, cô bé này cực kỳ ưu tú đấy!”

Phó Tư Diễn cười nhạt không nói, coi như cam chịu.

Dương Sóc chọt vỗ vỗ vai Dương Tuyết: “Cháu nhìn chị Dung Hoan xem, có thể thi vào khoa âm nhạc đại học S là giỏi thế nào chứ. Về sau cháu có thể nhờ Dung Hoan chỉ bảo đàn piano, biết không?”

Dung Hoan thi vào chuyên ngành, đúng là nơi cô tha thiết mơ ước muốn vào.

Dương Tuyết nhớ lại lúc sáng cô ta ở đây, còn sỉ nhục Dung Hoan không biết thương thức, giờ phút này cảm thấy mặt nóng rát đau đớn.

Nhưng có mặt ông ở đây, Dương Tuyết chỉ có thể nghe lời gật đầu: “Cháu sẽ học tập chị Dung Hoan thật tốt.” Cô ta đỏ mặt cùng Dung Hoan liếc nhau, xấu hổ đến muốn trốn chạy.

Mắt thấy đã đến giờ, Phó Tư Diễn bèn bảo đưa Dung Hoan đi về.

Sau khi lên xe, Dung Hoan ngồi với anh ở hàng ghế sau. Cô nhìn thấy Kế Sâm ở ghế phó lái, nhớ lại lần đó ở hộp đêm, anh ta cũng ở đó.

Không ai nói chuyện, bên trong xe rơi vào im lặng. Dung Hoan không nhìn được nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, chỉ thấy Phó Tư Diễn khép mắt, tay đan vào nhau đặt trên đùi.

Trên khuôn mặt đẹp lãng tử là đường cong hoàn mỹ, lông phủ trên mắt anh.

Cô đang nhìn, người đàn ông đột nhiên xoay đầu về phía cô, nhấc hàng mi dài lên, ánh mắt chính xác bắt giữ tầm mắt của cô chưa kịp thu về.

Thấy cô vội người thẳng người, khuôn mặt trơn bóng mạ tầng hồng nhạt, anh nhoẻn miệng cười, thản nhiên nói: “Cô nhóc đang nhìn lên chú à?”

“... Không có.”

“Chú Phó thấy rồi.”

Hàng phía trước Kế Sâm nghe vậy, sắc mặt hơi khựng lại, nhìn vào kính chiếu hậu. Trên gương mặt hàng năm lạnh như núi băng của Phó Tư vậy mà mang theo nét cười! Còn cả giọng điệu nói chuyện vừa rồi của anh... Đây là lần đầu tiên anh ấy nghe được Phó Tư Diễn sẽ vui đùa kiểu này.

Dung Hoan nhìn về phía anh, làm ra vẻ nghiêm trang: “Cháu xem phong cảnh bên cửa sổ của chú, không phải đang xem chú.”

“Được, là chú hiểu nhầm.” Ý cười của anh sâu hơn, cơn buồn ngủ cũng bớt đi. Anh đổi chủ đề: “Hôm nay chú mới biết Hoan Hoan đánh đàn piano tốt như vậy.”

Dung Hoan mím môi: “Cháu học từ nhỏ.”

“Thích đàn piano lắm à?”

Dung Hoan gật đầu, ánh mắt anh dừng trên ngón tay nhỏ dài như ngọc của cô, nhếch mép: “Cháu rất thích hợp.”

Bất luận khí chất hay là tư chất.

Dung Hoan then thùng cúi đầu, không trả lời.

Xe tiếp tục chạy, Dung Hoan đột nhiên cảm giác bụng dưới tuôn ra một dòng nước ấm, cô đột nhiên nhăn chặt mày.

Không phải là tới tháng chứ?

Trong lòng cô hoảng hốt, không nghĩ tới nó sẽ đến trước thời hạn, cô cũng không dùng băng vệ sinh trước.

Trên xe đều là đàn ông, cô không biết nên mở miệng thế nào về loại chuyện này.

Lòng bàn tay nắm chặt rất nhanh thì chảy mồ hôi, cô đang vô cùng luống cuống, ngẩng đầu vừa vặn thấy được phía trước sắp đi qua một cửa hàng tiện lợi.

Cô nắm lấy cơ hội mở miệng: “Chú Phó, cháu muốn vào cửa hàng tiện lợi một chai nước. Miệng... hơi khát.”

Phó Tư Diễn ngẩng đầu, nhìn về phía kính chiếu hậu. Tài xế nhận được ánh mắt của anh, hiểu ý dừng lại xe lại bên đường.

Dung Hoan đang muốn đi mở cửa xe, trước mắt đã xuất hiện một tờ tiền giấy màu đỏ, rồi sau đó nghe được Phó Tư Diễn nói: “Thuận tiện giúp chú mua bao thuốc.”

Cô gạt đầu nhận lấy, xuống xe, hai tay che sau người, vội chạy vào tiệm. Cô đi thẳng đến khu đồ cho nữ, cầm túi băng vệ sinh chạy chậm đến quầy thu ngân, đưa tiền ra: “Chào cô, xin hỏi nơi này có phòng vệ sinh không ạ?”

“Có, ở ngay phía sau.” Nhân viên thu ngân chỉ đường.

“Cháu cảm ơn.” Cô nhẹ nhàng thở ra.

Xử lý xong, cô từ phòng vệ sinh ra, sợi dây căng chặt trong lòng cuối cùng cũng buông lỏng, cô còn kiểm tra phía sau váy, còn may chưa bị dây ra.

Cô cầm bình nước đi đến quầy thu ngân, sau đó lại nhìn về phía quầy thuốc lá, không biết nên mua loại nào.

Cô dò hỏi dì thu ngân: “Loại thuốc nào ngon ạ?”

“Cháu hút à?”

Cô xua tay: “Không phải, chú của cháu hút ạ.”

Dì thu ngân cầm bao thuốc Trung Hoa xuống, khẩu âm hơi nặng: “Cái này được đó.”

Cô cũng không kén chọn, sau khi trả tiền thì cầm thuốc lá ra khỏi tiệm.

Sau khi lên xe, cô đưa thuốc lá cho Phó Tư Diễn, anh nhận mấy xu lẻ mà cô đưa, nhướn mày: “Chỉ mua nước và thuốc lá à?”

Tay Dung Hoan run lên, theo bản năng đi che cái túi phòng lên của mình: “Dạ...”

Anh cong khóe miệng, không nói chuyện, ném thuốc lá sang một bên.

Xe một lần nữa khởi động, Dung Hoan hơi cong người, dựa vào một bên cửa, trên trán chảy một tầng mồ hôi mỏng.

Sớm biết vậy thì sáng nay không uống đá rồi...

Phó Tư Diễn nghiêng đầu nhìn cô, phát hiện cô mua nước về, chỉ nhấp mấy ngụm, môi hơi trắng bệch.

Anh thu ánh mắt, lạnh nhạt nói với tài xế: “Tăng độ ấm điều hòa lên cao một chút.”

-

Sau khi về đến nhà, Dung Hoan vào cửa cởi áo khoác ra, lại vào nhà vệ sinh.

Phó Tư Diễn đi theo vào sau, đi đến phòng khách thì nhìn thấy áo khoác của Dung Hoan trượt xuống đất. Anh thuận tay nhặt lên, trong túi rơi ra một túi đồ.

Anh cúi đầu, thấy rõ phía trên viết gì.

Tất cả hành động khác thường của cô nhóc vừa rồi đều đã có lời giải thích.

Phó Tư Diễn cất băng vệ sinh, đi đến phòng bếp, gọi điện thoại.

“Bạch Ngưng.”

“Làm sao vậy?”

“Có một vấn đề, con gái lúc đến ngày...” Một tay anh rút túi, dạo bước, giọng điệu hơi mất tự nhiên: “Ăn gì có thể bớt đau?”

“Hả?” Bạch Ngưng kinh ngạc muốn cười: “Anh Tư Diễn lại hỏi cái này? Không phải là...”

Anh cắt đứt tất cả ảo tưởng của cô ấy: “Là Dung Hoan.”

Thì ra là thế! Bạch Ngưng đưa ra ý kiến, cuối cùng còn trêu chọc anh: “Cậu quan tâm đến cháu gái nhỏ của mình thế nhỉ?”

Phó Tư Diễn cụp mi cười: “Một cô nhóc rất thú vị.”

-

Dung Hoan rửa sạch sẽ đồ trên người, về phòng đang định ngủ trưa thì nghe được tiếng gõ cửa.

Cô mở cửa thấy Phó Tư Diễn đứng ở ngoài, đưa cốc nước trong tay cho cô. Dung Hoan nhận cốc ngủi được mùi đường đỏ, biểu cảm

cứng đờ.

Chẳng lẽ anh...

Nhưng mà anh dịu dàng giải thích: “Canh giải rượu.”

Dung Hoan chớp mắt, đỉnh đầu đã bị xoa xoa: “Nhóc con, giữa trưa vừa uống rượu, quên rồi à?”

“Cháu chỉ uống mỗi tí...”

Anh hạ giọng hỏi lại: “Cháu biết uống à?”

Cô thành thật lắc đầu. Anh cười cười, ngẩng đầu nhìn về phía điều hòa: “Điều hòa mở bao nhiêu độ?”

“26 độ.”

Anh gật gật đầu, yên tâm, dặn dò: “Uống xong thì đi ngủ một giấc, nhé?”

“Vâng.”

Sau khi anh rời đi, Dung Hoan đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở ra.

Anh hẳn còn chưa biết chuyện cô tới ngày.

Hai tay cô ôm cốc nước, chậm rãi đưa nước đường đỏ vào dạ dày. Độ ấm từ thành cốc xuyên qua lòng bàn tay, chậm rãi ấm vào trong lòng.

Uống hết một cốc, cô cúi đầu nhìn cái cốc trong chốc lát rồi hoàn hồn lại đỏ mặt đặt nó lên bàn, vội vàng nằm lên giường, chui đầu vào trong chăn.

-

Ngày hôm sau, Dung Hoan đang luyện đàn, bố dượng Vương Thịnh gọi điện thoại đến.

Vừa nhận máy, đối phương đã lạnh băng đi thẳng vào chủ đề: “Tuần sau là ngày giỗ của mẹ cô. Cô có muốn về không.”

Dung Hoan mím môi, không nói gì. Vương Thịnh thấy đầu kia không có động tĩnh, lại “A lô” một tiếng, cuối cùng truyền đến giọng không chứa cảm xúc của Dung Hoan: “Tôi sẽ tự mình đi tảo mộ.”

Vương Thịnh nhíu đôi mày rậm, lập tức mắng mỏ: “Thứ bất hiếu, đến nhà họ Dung một cái là mày quên luôn cả mẹ mình rồi hả?”

Vương Hi Hi ở bên cạnh, vội vàng an ủi: “Bố à, bố đừng mắng chị như vậy. Chị à, chị có việc gì à?”

Dung Hoan hít sâu một hơi: “Là tôi không muốn về, có vấn đề gì à?”

“Con xem nó đấy! Coi như tao không có đứa con gái này! Tao nuôi phải con sói mắt trắng!”

Vương Thịnh lải nhải mắng, sắc mặt Dung Hoan càng thêm trắng, cuối cùng để lại một câu lạnh băng: “Đừng nhận thân thích lung tung. Tôi không có người bố nào như ông cả.”

“Mày...”

Dung Hoan cúp điện thoại, ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất. Cô nhíu chặt đôi mày mảnh khảnh, cảm giác đầu phát đau.

Cô không muốn nhớ lại quá khứ rách nát lúc trước, ác mộng đau đớn quấn chặt lấy cô, làm cô không thể thở nổi.

Chốc lát sau, cô hơi hòa hoãn lại, đứng dậy đi ra khỏi phòng đàn.

Đã mất tâm trạng đánh đàn, cô ra cửa, bước chậm trong công viên khu biệt thự. Gió chiều hiu hiu thổi nhẹ khiến trong lòng cô thoải mái hơn một chút.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng gọi: “Dung Hoan...”

Quay đầu nhìn là “Hầu Tử” Tất Hào.

Cậu ta đi tới, hỏi sao cô lại ở chỗ này.

“Vừa đúng lúc tôi buồn chán nên ra ngoài tản bộ.”

Hai tay cậu ta đút túi quần, hơi nghiêng người về phía cô, cười nói: “Buồn chán thì đưa cậu đi chơi, được không?”

“Đi đâu?”

Cậu ta vỗ vỗ vai cô: “Hộp đêm? Lần trước các cậu đi không thành công phải không? Hôm nay tôi dẫn cậu đi.”

Dung Hoan đột nhiên cũng muốn đến chỗ như vậy tiêu khiển, cô đồng ý nói: “Vậy gọi cả Thẩm Như đi?”

Anh túm cô đi về phía gara nhà mình: “Trong nhà cậu ấy có chút việc, chúng ta đi là được.”

Dung Hoan nhìn thấy motor cậu ta mới mua, vô cùng kinh ngạc hình như cậu ta tiêu hết tiền vào thứ này thì phải.

Tất Hào đưa mũ cho cô, nhếch mép: “Tuần trước vừa cập bến, còn không chưa có cô gái nào ngồi. Cậu là người thứ nhất.”

Dung Hoan đội mũ vào, cậu ta lại giúp cô chỉnh lại, cuối cùng vừa lòng nói: “Ok, lên xe đi.”

-

Trong phút chốc, Motor đã tới hộp đêm DC.

Sau khi xuống xe, Dung Hoan nhìn thấy địa điểm quen thuộc, trên mặt lộ vẻ chần chừ: “Hầu Tử, hay là chúng ta đổi chỗ khác đi?”

“Vì sao? DC là chỗ chơi lớn nhất đó.”

Dung Hoan bị cậu ta kéo vào. Ở đối diện có cậu con trai chào hỏi Tất Hào: “Hầu Tử, hôm nay lại đổi em gái nào à?”

Tất Hào lờm cậu ta: “Cái gì mà đổi? Mẹ nó chỉ có một mình cô ấy.”

“Phải, phải, phải, tôi lảm miệng. Các cậu chơi đi nhé, chút nữa lại tìm các cậu.”

Hai người tìm chỗ hẻo lánh, Tất Hào biết Dung Hoan còn chưa ăn cơm, bèn gọi thêm một đĩa đồ ăn nhẹ cho cô.

Dung Hoan nhìn lên sân khấu, người hát chính khác với đêm đó, là một nữ sinh.

Màn đêm vừa buông xuống, giờ phút này bầu không khí ở đây còn khá sôi sục.

Cô hơi cúi đầu, không muốn nói chuyện cho lắm. Tất Hào thấy vậy, thò đầu sang, dịu dàng hỏi: “Cậu làm sao vậy? Có phải tâm trạng không tốt hay không.”

“Hơi hơi.” Cô thành thật thừa nhận.

Tất Hào: “Tôi không hỏi nữa. Cậu vui vẻ chơi, tôi ngồi với cậu. Tôi hy vọng hôm nay lúc về cậu vui là được.”

Dung Hoan nhếch môi: “Cảm ơn.”

Sau khi rượu lên, Dung Hoan mới nhấp một ngụm, di động trong túi đã rung lên.

Lấy ra nhìn, ba chữ “Phó Tư Diễn” hiện lên màn hình.

Trong lòng cô giật thót, nói với Tất Hào đi nghe điện thoại sau đó rời xa chỗ ồn ào rồi mới ấn nhận điện thoại.

“A lô, chú Phó?”

Đầu kia truyền đến giọng trầm thấp ôn hòa của anh: “Ừ. Cô nhóc ăn cơm chưa? Chú bảo người đưa bữa tối về nhà, đến ngay bây giờ đây.”

Dung Hoan nhíu hàng mày dài, cắn môi, sau một lúc lâu mới ấp a ấp úng: “Chú Phó... cháu không ở nhà.”

“Hử?”

“Cháu ở... DC.” Cuối cùng cô vẫn thật thà khai báo.

Đầu dây bên kia im lặng hai giây, giọng người đàn ông trong máy mắt trầm hơn, rút đi ý cười: “Đi cùng con gái à?”

“Cùng... con trai ạ.”

Chương 8

Dung Hoan vừa dứt lời, đầu bên kia điện thoại lại lần nữa rơi vào sự im lặng kỳ lạ. Cô cắn môi nhỏ, giữa lúc lo sợ bất an, đầu kia rốt cuộc truyền đến tiếng vang.

Giọng nói rất thấp, như đang đè nén cảm xúc nào đó: “Chỉ có hai người?”

“Dạ... Cháu với cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường. Chơi xong cháu về nhà ngay.”

Cuối cùng anh nói:

“Trước 10 giờ.”

Nghe vậy, cô không khỏi lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, ở nơi anh không nhìn thấy khóe môi khẽ cong lên, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn chú Phó.”

Cúp điện thoại, Dung Hoan cầm di động, dựa vào ven tường. Không biết vì sao cô vốn nên vui vẻ, trong lòng lại nổi lên mùi vị khác lạ.

Trong đầu cô nảy ra một suy nghĩ khó hiểu: Vừa rồi tuy rằng chú ý đồng ý, nhưng cô đi ra ngoài cũng không báo với chú ấy một tiếng. Có phải... chú ấy đã giận rồi không?

-

Ở đầu kia điện thoại, Vũ Lương nhìn Phó Tư Diễn nói xong một câu cuối cùng rồi vứt điện thoại xuống bàn, sắc mặt từ nắng chuyển sang mây mù, trong con ngươi vàng lên ánh đen nặng nề.

Trong không khí tràn ngập hương trà, bên bình phong che lại chậm rãi tản ra tiếng đàn cổ du dương, như đang ở giữa núi rừng.

Âm thanh tuyệt diệu giờ phút này cũng khó có thể làm người đối diện thả lỏng đôi mày đang nhíu lại. Vũ Lương thấy vậy đặt chén trà lên bàn trà cổ kính, nghiêng đầu nhìn về phía bên kia bình phong: “Đàn đến đây trước đã.”

Đầu kia sột soạt vài tiếng, là đứng dậy rời đi.

Vũ Lương đặt trà ngon ở trước mặt Phó Tư Diễn, đuôi lông mày khẽ nhíu: “Cháu gái nhỏ nhà cậu làm sao vậy?”

Xem xem gọi một cú điện thoại, lại có thể làm hứng thú thưởng thức trà nghe nhạc của cậu cả Phó mất sạch.

Phó Tư Diễn không trả lại, lại lần nữa cầm lấy di động, gọi cho một số khác: “Kế Sâm, Dung Hoan ở DC, anh bảo người đi xem tình hình thế nào.”

Vũ Lương nghe, cười: “Cô nhóc đi DC à? Đấy không phải chỗ của cậu à, lo lắng gì?”

Phó Tư Diễn ngẩng đầu lạnh lùng liếc anh một cái. Vũ Lương thức thời ngậm miệng lại, trong lòng lại thấy lạ vậy mà Phó Tư Diễn để bụng cô nhóc này như vậy.

Không quá ba phút, Kế Sâm điện thoại đến, báo cáo từ việc lớn đến việc nhỏ: “Cô Dung đang ở tầng một với cậu nhóc kia. Cậu ta chính là cậu chủ nhỏ nhà họ Tất. Hai người thoạt nhìn chỉ đơn thuần uống rượu nói chuyện phiếm, không hành động thân mật gì. Ngài Phó, có cần mở phòng riêng ở tầng hai để mời cô chủ lên không?”

Mày Phó Tư Diễn giãn ra: “Đừng quấy rầy cô ấy. Anh tự mình qua đó, ở đó trông chừng. Có chuyện gì thì báo tôi.”

“Vâng.”

Ngắt điện thoại, một tay anh dựa vào sườn ghế chống đầu, đôi mắt khép hờ. Vũ Lương thấy vậy trêu chọc: “Xem ra hình như cháu gái nhỏ không làm người ta không bớt lo. Cậu Phó, nếu thấy khó giải quyết thì giao cho tôi, tôi dạy hộ cậu cho.”

Phó Tư Diễn đưa mắt nhìn Vũ Lương cười đến thô bỉ, ánh mắt lạnh băng hung hăng đưa sang:

“Cút.”

Đầu lưỡi Vũ Lương đứng vững ở hàm trên, ý cười không thu nổi: “Sao? Còn không nở à?”

Phó Tư Diễn im lặng hai giây rồi chợt cười thản nhiên, con ngươi đen nhánh ánh lên sự lạnh lẽo.

Vũ Lương bị nụ cười này làm cho sững ra rồi sau đó bên tai truyền đến giọng trầm thấp hơi khàn của Phó Tư Diễn...

“Của nhà cậu à, cũng dám mơ ước?”

Vũ Lương: “...???”

-

Dung Hoan trở về tiếp tục uống rượu với Tất Hào. Hai người đang trò chuyện, từ cửa có mấy trai xinh gái đẹp đi vào, nhìn thấy bàn bọn họ thì đi thẳng đến.

“Hầu Tử, sao hôm nay cậu lại đến đây?” Ánh mắt một nam sinh trong đó chuyển lên người Dung Hoan: “Vị này là?”

Tất Hào giải thích: “Một em gái hàng xóm của tôi. Các cậu cũng tới đây chơi à?”

Có nữ sinh mặc áo da váy ngắn đi tới, khuỷu tay đặt trên vai Tất Hào, cười đến quyến rũ xinh đẹp: “Đúng rồi, Hầu Tử, anh cũng chơi chứ?”

Tất Hào đẩy cô ta ra, nhìn Dung Hoan một cái rồi nói với các bạn: “Không được, mọi người chơi đi.”

“Ui da cậu làm mất hứng thế. Nếu cậu không yên tâm, có thể bảo em gái cậu đi chơi cùng.”

Mấy người bạn cậu một câu tôi một câu nói to dường như nhất định phải đưa cậu ta đi. Tất Hào đành phải dò hỏi ý kiến của Dung Hoan.

Cô nhìn ánh mắt khó xử của Tất Hào, cuối cùng mở miệng: “Tôi sao cũng được.”

Vì thế mấy người lên tầng hai. Phòng bao tầng hai có một mặt là pha lê có thể thấy sân khấu ở tầng một, mà người phía dưới lại không nhìn thấy được bên trong.

Sau khi mọi người vào chỗ ngồi, uống rượu, nhảy nhót, Dung Hoan ngồi cạnh Tất Hào. Nữ sinh gọi cảm vừa rồi lại đây dán vào Tất Hào, Tất Hào bỏ mặc, quay đầu hỏi Dung Hoan: “Còn muốn uống gì không? Lại gọi cho cậu một ly.”

Nữ sinh nhìn Tất Hào đối xử khác nhau như vậy, ánh mắt nhìn Dung Hoan có thêm vài phần đánh giá.

Nữ sinh đột nhiên đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Dung Hoan, ý cười tràn đầy: “Xin chào! Tôi tên Thất Thất, cậu tên gì?”

“Dung Hoan.”

Thất Thất cười nói: “Cậu là bạn của Tất Hào thì cũng là bạn của tôi. Hôm nay cậu cứ uống thoải mái, tiền đều tính cho anh tôi.” Cô ta chỉ nam sinh đang chọn nhạc.

Thất Thất chủ động lôi kéo làm quen với Dung Hoan, thế nhưng sự thanh cao lạnh lùng trong xương cốt hoặc là hướng nội lạnh nhạt của

Dung Hoan làm người ta khó chịu. Thất Thất càng thêm không thích cô, nhưng gương mặt vẫn tươi cười đón chào.

Mấy chị em phụ nữ ngồi ở đây đề nghị đánh bài. Thất Thất mời Dung Hoan, Dung Hoan không từ chối nổi, đành phải gia nhập.

Mấy ván đầu, Tất Hào nhìn bài Dung Hoan, thỉnh thoảng chỉ điểm hai câu, đánh cho người đối diện hoa rơi nước chảy. Thất Thất nhìn Tất Hào kề tai nói nhỏ thân mật với Dung Hoan, đáy mắt càng lạnh lẽo hơn.

Ván thứ ba bắt đầu, Tất Hào nhận được một cú điện thoại. Cậu ta để Dung Hoan chơi trước, cậu ta đi ra ngoài một chuyến.

Cậu ta đi rồi, ánh mắt mấy chị em phụ nữ đánh giá Dung Hoan tràn trệ hơn nhiều. Có người hỏi: “Dung Hoan, cô và Tất Hào có quan hệ gì? Cô thích cậu ấy?”

Dung Hoan khẽ mím đôi môi đỏ: “Tôi với cậu ấy chỉ là bạn.”

Nữ sinh cười nhạt: “Tất Hào tốt với cô như vậy, cô còn bảo là bạn à? Đùa chúng tôi chắc.” Nữ sinh tiến đến bên tai Thất Thất: “Cậu dạy dỗ con nhóc kia một chút đi. Nhìn cô ta thanh cao như vậy, tớ thấy mà buồn nôn.”

Thất Thất xua tay, để bạn mình câm miệng. Cô ta nhấp một ngụm rượu, cười quyến rũ, nhìn về phía người bên cạnh: “Dung Hoan, đừng nghe bọn họ nói bừa. Chúng ta tiếp tục đánh bài đi.”

Có nữ sinh nói muốn thêm tiền đặt cược, người thua phải xuống tầng một, hôn một người đàn ông mà bọn họ chỉ định.

Mặt Thất Thất lộ vẻ rối rắm: “Như vậy không tốt lắm đâu? Sẽ dọa đến Dung Hoan.”

“Ai muốn chơi thì phải chơi kích thích, người sợ hãi có thể rời đi.”

Hàng mi dài của Dung Hoan khẽ chớp, ánh mắt nhìn ánh đèn màu rực rỡ ở dưới lầu, cô lạnh nhạt nói: “Tôi thế nào cũng được.”

Các nữ sinh sững sốt, ngay sau đó mím môi cười.

Một ván mới lại bắt đầu, hai nữ sinh đều không làm địa chủ, Dung Hoan nhìn bài của mình cũng không tệ lắm bèn rút thêm ba lá bài.

Ban đầu, Dung Hoan đánh theo kế hoạch của mình. Thất Thất phát hiện cô ta có thể đề bài của Dung Hoan, bèn ra hiệu cho chị em tốt để phối hợp với cô ta.

Dung Hoan ra ba quân 10 theo 4, Thất Thất lập tức vứt ra ba quân A, Dung Hoan nói thôi.

Quyền chủ động vào bên Thất Thất, cô ta nhếch môi, dáng vẻ khí thế thắng lợi, tiếp tục đánh. Mấy vòng nhỏ tiếp đó, đều lấy Dung Hoan thôi mà kết thúc.

Có nữ sinh dựa đến bên cạnh Thất Thất, nhỏ giọng nói: “Tớ đã tìm được người ở dưới lầu cho cậu trước rồi, có ông bác mặt đầy nếp nhăn ha ha ha...”

Thất Thất nhìn về phía Dung Hoan, chỉ thấy cô đang lẳng lặng phân tích tự hỏi, không vội không nóng.

Cô ta cười, xem con nhóc này còn có thể giả vờ bình tĩnh đến khi nào.

Thất Thất ra một quân 2, cô ta chỉ còn một quân bài nhìn Dung Hoan không phản ứng, cười ném nốt quân 5 lên bàn: “Cậu thua...”

Nhưng mà còn chưa dứt lời, Dung Hoan đột nhiên lấy ra một quân K.

Thất Thất ngây ngẩn cả người: “Cậu...” Cô ta trừng lớn đôi mắt nhìn về chị em tốt ở phía đối diện. Cô ta cho rằng quân bài này ở trong tay bạn mình!

Nữ sinh kia cũng luống cuống, cô ta cũng cho rằng quân K ở trên tay Thất Thất!

Hai người ra ám hiệu với nhau, không biết có chỗ này lệch lạc, tính sót một bước này!

Dung Hoan nhìn về phía Thất Thất, nhòe miệng cười: “Còn một quân à?”

“...”

Vì thế tiếp theo, Dung Hoan bắt đầu ra bài đôi hoặc ba, Thất Thất chỉ có thể trơ mắt nhìn, sắc mặt xấu đi.

Một quân K cuối cùng xuống bàn, game over.

Dung Hoan nghiêm mặt: “Tiền cược của mọi người còn tính chứ?”

Hai nông dân giương mắt nhìn, trong chốc lát xấu hổ và giận dữ nói không ra lời, mạnh mẽ bị địa chủ ép khô.

Thất Thất cười gượng hai tiếng, mở miệng trêu ghẹo: “Dung Hoan, không nghĩ đến cậu chơi bài giỏi vậy.”

Dung Hoan uống một hơi cạn sạch cocktail trong ly rượu, khuôn mặt trong trẻo nhận nhạo ý cười quyến rũ, lan ra hai bên má ngưng tụ thành má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Thất Thất bị nụ cười quyến rũ của cô làm cho sững sốt. Lúc hoàn hồn, thân thể Dung Hoan đã hơi ngả sang bên cạnh cô ta, giọng lạnh lùng truyền đến bên tai...

“Tôi chơi bài tạm thôi, nhưng càng am hiểu và mặt, chuyên trị các loại sen trắng tâm cơ.”

-

Ra khỏi DC, Dung Hoan quá giang xe của Tất Hào trở lại khu biệt thự.

Xuống xe, Dung Hoan đi ở trên đường, cảm giác như đạp lên bông, đầu choáng váng. Đêm nay trong lúc vô tình, cô đã uống không ít rượu.

Tửu lượng của cô kém, một chút rượu cocktail đã có thể làm khuôn mặt nhỏ của cô đỏ bừng.

Tất Hào thấy thế, muốn đỡ cô, lại bị cô cố tình tránh đi: “Tôi không có việc gì.”

Tất Hào cụp mi, nhấp môi không nói một câu. Sau khi đưa cô đến cửa nhà, cậu ta mở miệng: “Xin lỗi, hình như tôi hại tâm trạng của cậu càng kém?”

Cô cười không nói chuyện tối nay cho cậu ta: “Không, tôi mệt thôi. Tối nay cảm ơn cậu.”

Tất Hào giật giật môi, cuối cùng nói: “Ừm... Vậy cậu về nghỉ ngơi đi.”

Cậu đi rồi, Dung Hoan lúc chìa khóa trong túi, nhưng mà lật tung hết lên cũng không tìm được.

Quên mang chìa khóa...

Cô gõ cửa, lại không có hồi đáp.

Cô cạn lời vồ vồ đầu, ngồi xuống bậc thang ở trước cửa, ôm đầu gối, vùi đầu vào.

Màn đêm buông xuống, hơi gió lạnh tạm thời thổi tan chút men say, làm cô nhớ tới rất nhiều chuyện quá khứ.

Nhà họ Vương, mẹ, cuộc sống quá khứ, ông, còn có rất nhiều người...

Như có một tấm mạng nhện đang quấn chặt lấy trái tim cô, thít cho cô không thể thở nổi.

Cuộc đời của cô có bao nhiêu thứ vô lực như hiện tại. Cô cô độc như vậy, cho dù là một ngọn hải đăng, nhưng thân cô ở trong biển sâu đen nhánh, chút ánh sáng này có là gì đâu.

Ý thức của cô dần dần mơ hồ, cơn buồn ngủ lặng lẽ bao phủ lấy cô.

Giữa lúc mơ hồ, bên tai truyền đến một giọng dịu dàng: “Nhóc sâu rượu, uống say rồi à?”

Phó Tư Diễn nhận được điện thoại của Kế Sâm nói Dung Hoan về nhà lại không vào cửa. Anh vội trở về, xuống xe thì nhìn thấy thân thể nho nhỏ cuộn tròn ở trước cửa.

Anh vốn cho rằng mình sẽ tức giận, ít nhất không tránh được sẽ dạy dỗ cô vài câu, nhưng mà cảm xúc tích tụ cả tối đều tan hết vào giây phút nhìn thấy cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy anh nửa ngồi xổm trước mặt cô, đôi mắt nhìn chăm chú vào cô mang theo dịu dàng như xưa, khóe môi treo nụ cười lười biếng, dường như đang cười dửng dưng về sâu rượu này của cô.

Cô ngơ ngác chớp chớp mắt, theo bản năng gọi anh, mở miệng giọng nói nhẹ nhàng mềm mại: “Chú Phó...”

“Hử?” Anh hơi nhếch mày, rất có kiên nhẫn nói chuyện với cô.

“Cháu quên mang chìa khóa...”

Anh ừ một tiếng, nhếch môi, tiếng cười khàn khàn thoải mái lười biếng như là hạt cát nhỏ cọ làm lở tai người ta phát ngứa.

Ngay sau đó, anh giơ tay, vòng xuống dưới gối cô, vững vàng bế ngang cô lên...

“Không sao! Chú đưa cháu về nhà.”

Chương 9

Phó Tư Diễn bế Dung Hoan lên đi đến cửa, Kế Sâm vốn làm người vô hình ở phía sau lập tức tiến lên, mở cửa ra.

Phó Tư Diễn đi vào huyền quan, xoay người nhìn về phía Kế Sâm đang cúi đầu cực thấp, đỉnh mày nhăn lại, giọng điệu lạnh lùng: “Anh trông người thế à?”

Trán Kế Sâm đỏ mồ hôi: “Xin lỗi ngài Phó. Cô Dung uống đều là rượu cocktail, tôi cho rằng...”

Phó Tư Diễn dờn ánh mắt, cho anh ta về.

Kế Sâm như được đại xá, vội chuồn mất.

Phó Tư Diễn đi lên lầu. Cô bé trong ngực vóc dáng hơi thấp, bế lên quả nhiên nhẹ như không có trọng lượng.

Anh cúi đầu, tầm mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ ửng hồng của cô, cười bất đắc dĩ.

Tửu lượng cô nhóc này đúng là cực kỳ kém.

Đi vào phòng ngủ, anh đặt cô lên giường, cởi giày của cô ra, lại vào phòng tắm lấy một cái khăn lông lau mặt cho cô.

Dung Hoan ngồi ở đầu giường, bị động tác của anh làm cho ý thức tỉnh táo, cô mở mắt nhìn anh, giọng nói từ môi đỏ tràn ra: “Chú Phó...”

“Làm sao vậy?” Anh dừng động tác.

Cô cúi đầu, đôi mắt trong veo dưới hàng mi run rẩy, giọng nói rất mềm: “Chú giận à?”

Anh nửa ngời xồm trước mặt cô, nhếch mày nhiễm ý cười: “Hoan Hoan không nghe lời chỗ nào mà làm chú giận?”

Cô bẹp miệng: “Cháu không nên đi ra ngoài chơi mà không báo với chú một tiếng...”

“Biết sai rồi?” Anh nhếch môi.

“Dạ.”

“Nếu Hoan Hoan chủ động thừa nhận sai lầm, chú không tha thứ chẳng phải là có vẻ rất hẹp hòi?”

Cô dường như nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Anh cười, khẽ nhéo mũi cô, giọng điệu dịu dàng như nước: “Đúng là cô nhóc nghịch. Ngồi ở đây, chờ chú một lát.”

Anh xuống lầu, pha một cốc nước mật ong đi lên, giám sát cô uống hết sạch.

Cô uống xong, liếm liếm môi, trả cái cốc cho anh. Anh để cô nằm xuống, cũng chỉnh chăn cho cô, rồi điều chỉnh điều hòa đến độ ấm thích hợp.

Anh tắt đèn bàn ở đầu giường đi, thấy cô còn đang nhìn anh giống như đứa bé, anh sờ sờ đầu cô: “Ngủ đi.”

-

Sáng sớm hôm sau.

Dung Hoan trở mình ở trên giường, ý thức dần dần tỉnh táo. Cô chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy hoàn cảnh quen thuộc, đầu óc tự động bắt đầu nhớ lại chuyện đã xảy ra tối qua.

Cô nhớ lại, tối hôm qua cô về, không tìm thấy chìa khóa...

Ngồi ở cửa nhà, Phó Tư Diễn về...

Sau đó ôm cô về phòng...!

Nghĩ vậy, mặt Dung Hoan lập tức tràn lên màu đỏ ửng. Cô quay đầu vui mặt vào gối đầu, sau một lúc lâu, mặt đã bị nghẹn thành tôm luộc.

Sớm biết vậy thì tối hôm qua cô sẽ không uống nhiều rượu thế rồi...

Bình tĩnh lại, cô phát hiện đã 9 giờ. Cô xuống giường, lặng lẽ mở cửa phòng, thò đầu ra.

Thấy bên ngoài không có người, cô nhón mũi chân, khẽ khàng đi ra ngoài vài bước, nhìn xuống dưới lầu.

Dưới lầu cũng không có người!

Cô khẽ thở phào, về phòng lấy bộ quần áo sạch sẽ, định đi tắm rửa một cái.

Cô thành thoi đi đến phòng tắm, nhưng lại phát hiện cửa phòng tắm đóng chặt.

Giữa lúc cô đang nghi hoặc, cửa phòng tắm bị đẩy ra, bên trong có một người đi ra.

Người đàn ông để trần nửa người trên, vai rộng eo thon, đường cong cơ bắp nhấp nhô, đường nhân ngư cơ bụng nhìn không sót gì, quần đen còn tôn đôi chân dài đến nghịch thiên của anh. Tóc ngắn sạch sẽ lưu loát còn dính bọt nước, cả người như mờ mịt ở trong hơi nước.

Dung Hoan theo bản năng kinh hãi hô lên một tiếng, sau khi thấy rõ mặt anh thì cô vội xoay người sang chỗ khác, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng.

Sao Phó Tư Diễn lại ở...

Anh cũng không ngờ cô sẽ đột nhiên xuất hiện. Phó Tư Diễn lập tức mặc áo sơ mi trắng trong tay vào rồi sau đó đưa mắt nhìn thấy cô nhóc đang đưa lưng về phía anh, trong tay ôm quần áo, bên tai đỏ lựng.

Nhớ đến dáng vẻ hốt hoảng luống cuống như thỏ trắng nhỏ của cô, anh không khỏi nhếch môi.

Dung Hoan ý thức được mình đứng trơ ra ở đây càng xấu hổ, nâng chân muốn đi thì cổ tay lại bị nắm lấy.

“Cô nhóc, nhìn thấy chú chạy cái gì?”

Anh vòng đến trước mặt cô, hơi cúi người nhìn thẳng vào cô. Trái tim cô nhảy dựng, rời mắt: “Cháu không có...”

Nhưng mà lời nói ra không có chút tự tin nào.

Anh nhếch đôi mắt đào hoa, giọng điệu hơi cao lên: “Còn nói không có? Hoan Hoan nhìn thấy chú mà căng thẳng như vậy, có phải trộm làm chuyện xấu rồi không?”

“...”

Thấy cô không trả lời, anh không trêu cô nữa: “Đầu có đau không?”

“Không đau.”

Anh gật đầu, nhìn về phía quần áo trong tay cô: “Muốn đi tắm à?”

“Vâng.”

“Đi đi. Tắm rửa xong thì ra ăn sáng. Sáng nay trong nhà vừa có một thùng cherry đưa đến, chút nữa cháu xuống nếm thử xem có ngọt không nhé?”

“Vâng...”

Anh đi rồi, cô vào phòng tắm, còn tràn ngập mùi sữa tắm nhàn nhạt, là mùi vừa rồi cô ngửi được trên người anh.

Gương dính hơi nước phản chiếu khuôn mặt nhỏ trắng như sứ của cô, cô nhìn bản thân trong gương, khoe miệng vậy mà không kiếm được nhếch lên.

Trong lòng cô vốn tưởng rằng Phó Tư Diễn sẽ mắng cô, dẫu sao tối hôm qua cô không nghe lời như vậy, nhưng anh lại không hề nhắc một câu.

Mà lần trước, cô tưởng anh thuận miệng nhắc tới cherry, vậy mà anh lại thật sự mua về.

Cô cụp mi, nhếch môi.

-

Tắm rửa xong, Dung Hoan xuống lầu, Phó Tư Diễn cũng ở đó. Cô chủ động nhắc với anh chuyện cuối tuần phải về thành phố Giang tảo mộ cho mẹ. Phó Tư Diễn đồng ý, bảo cô chú ý an toàn.

Lần này Dung Hoan về thành phố Giang, cũng không báo cho người nhà họ Vương. Nếu không phải nhớ ra mẹ còn có mặt dây chuyền còn để lại nhà họ Vương, cô muốn lấy về, cô thậm chí sẽ không về căn nhà đó.

Buổi chiều đến thành phố Giang, trời đột nhiên đổ mưa to. Cô không mang ô, kéo valy, bóng dáng nho nhỏ chạy vội ở trong màn mưa.

Cuối cùng cũng tìm được xe taxi, cô báo địa chỉ cho tài xế. Tài xế quay đầu nhìn về phía cô gái sắp bị ướt thành gà rớt vào nồi canh, không khỏi đau lòng: “Cô bé à, cháu không sao chứ? Trời mưa to quá, cháu chỉ có một mình à?”

Đuôi tóc cô ướt bọt nước, cánh tay và trên mặt đều là nước mưa, nghe được tài xế hỏi, cô chật vật cười: “Không sao ạ, cháu lau qua là được. Nhưng mà chú ơi, làm phiền chú tăng điều hòa hộ cháu ạ...”

“Được, được.”

Một tiếng sau, xe tiến vào khu biệt thự Ôn Viên, tài xế nói giỡn: “Cô bé ở chỗ này à, có tiền quá nha.”

Khu biệt thự Ôn Viên là khu biệt thự xa hoa, lấy sự yên tĩnh trong nội thành ồn ào, khu đất hoàng kim, có thể mua nổi chỗ này đều là kẻ có tiền.

Dung Hoan biết, Vương gia không mua căn biệt thự ở chỗ này, mà nhà lầu ở đây là địa sản dưới tên công ty Vương Thị.

Cô không trả lời. Sau khi xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh quen thuộc chung quanh, lại không cảm nhận được tí vui sướng khi trở về cố hương nào, ngược lại làm người cảm thấy áp lực đến khó chịu.

Sau một lúc lâu cô ngẩng đầu, nâng bước chân đi đến cửa nhà, ấn chuông cửa.

Đợi vài giây, có người mở cửa.

“Ôi, là cô chủ Dung Hoan!” Mở cửa là má Triệu - bảo mẫu trong nhà, nhìn thấy Dung Hoan đột nhiên trở về, bà ấy vui mừng đón cô vào: “Sao cô chủ Dung Hoan lại về rồi, mau vào đi.”

Nếu nói nhà nào còn có người hoan nghênh cố, vậy người duy nhất đó chính là má Triệu. Từ khi Dung Hoan vừa sinh ra, bà ấy đã ở bên cạnh cô.

Dung Hoan nở nụ cười, còn chưa hàn huyên với má Triệu được hai câu, trên tầng hai đã truyền xuống một giọng nữ yêu kiều: “Trong nhà

có khách à?”

Dung Hoan ngẩng đầu nhìn thấy Vương Hi Hi từ trên lầu đi xuống, cô thu lại ý cười trên mặt.

Vương Hi Hi nhìn thấy bóng dáng ở cửa kia thì cực kỳ sửng sốt. Cô ta không ngờ Dung Hoan lại đột nhiên trở về, cô ta nhanh chóng hoàn hồn, cười chạy xuống lầu, nhiệt tình khoác tay Dung Hoan, giọng kích động đến run rẩy: “Chị, cuối cùng chị đã về nhà!”

Má Triệu nhìn, thật là cảnh chị em gặp nhau cảm động đất trời.

Nhưng mà Dung Hoan chỉ rút tay về, nhàn nhạt nói: “Tôi chỉ là trở về lấy đồ thôi.”

Bị vẻ lạnh lùng đáp trả của cô đâm lại, ý cười trên mặt Vương Hi Hi không giữ nổi. Cô ta vội vàng quay đầu, gọi về phía trên lầu: “Bố ơi, chị đã trở lại rồi!”

Bàn tay nắm valy của Dung Hoan chột siết chặt. Cô thu lại cảm xúc, Vương Hi Hi nhìn thấy khẽ cười, đáy mắt hiện lên chút cảm xúc vi diệu.

Vương Thịnh đi xuống, nhìn thấy Dung Hoan đột nhiên xuất hiện, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ khinh thường, tiếp đó cười lạnh: “Không phải bảo không về à?”

Vương Hi Hi kéo ông ta một cái, yêu kiều khuyên giải: “Bố à, khó khăn lắm chị mới về nhà một chuyến. Bố đừng hung dữ vậy mà.”

“Con gái ngoan, con coi người ta là chị. Người ta có coi con là em không?” Ông ta nhìn về phía Dung Hoan: “Đã sớm không phải người nhà họ Vương chúng ta, nhà của chúng ta cũng không chứa nổi nó.”

Dung Hoan cười nhạt một tiếng, sắc mặt lạnh lẽo: “Nếu không có việc gì, tôi cũng không muốn bước vào nơi này. Hôm nay tôi đến là

muốn lấy mặt dây chuyền của mẹ tôi lúc còn sống. Tôi nghĩ các người không để bụng, nhưng tôi muốn lấy đi.”

Vương Thịnh tức giận: “Đồ của mẹ cô? Cô còn có mặt mũi nói về mẹ mình?! Nếu không phải vì cô, mẹ cô sẽ...”

“Ông Vương,” Dung Hoan gọi ông ta: “Trước sau gì bà ấy cũng là mẹ tôi, trước sau gì tôi vẫn là con gái của bà ấy. Đưa mặt dây cho tôi, tôi sẽ đi luôn, không làm ông chướng mắt.”

Dung Hoan đi nhà họ Dung mấy tháng, trở về như mọc móng sắc biết cào người. Vương Thịnh vừa kinh ngạc vừa tức giận, mắng vài câu, cuối cùng để Vương Hi Hi lên lầu lấy: “Cô lấy được thì nhanh rút đi!”

Vương Thịnh đi rồi, Vương Hi Hi lên lầu lấy đồ, Dung Hoan đứng ở tại chỗ. Cô ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng mình từng ở, trong mắt lên men.

Cô khịt mũi, nắm chặt lòng bàn tay.

Vương Hi Hi xuống lầu, đưa mặt dây của mẹ cho cô. Dung Hoan duỗi tay định lấy, Vương Hi Hi lại đột nhiên buông tay, mặt dây rơi xuống mặt đất.

Dung Hoan hơi khựng lại, cô ngòì xỏm xuống nhặt, định đầu truyền đến giọng nói khoa trương của Vương Hi Hi: “Xin lỗi chị nhé, em trượt tay.”

Cô nói rồi cúi đầu nhìn Dung Hoan, đáy mắt mang theo cao ngạo.

Dung Hoan khinh thường nhiều lời với cô ta. Vương Hi Hi lại gọi cô: “Chị ơi, đêm nay ở lại nhé? Em bảo má Triệu thu dọn phòng khách cho chị, đã trễ thế này chị ở đâu được?”

“Không cần.”

“Thật ra bố chỉ tức giận ngoài miệng, trong lòng vẫn coi chị là con gái. Chị thông cảm cho ông một chút, được không?”

Dung Hoan khinh miệt cười, giương mắt nhìn cô ta: “Vương Hi Hi, cô không thi vào diễn xuất chuyên nghiệp thật đáng tiếc. Chỉ sợ người không hi vọng tôi tồn tại nhất là cô đấy. Ở đây chỉ có hai ta, cô giả vờ cho ai nhìn thế?”

Vương Hi Hi cười gượng hai tiếng: “Chị nói gì vậy...”

Dung Hoan không nói tiếp, xoay người dứt khoát đập cửa mà đi. Vương Hi Hi tức giận đến nắm chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi.

Cô ta cười thầm một tiếng.

Thỏ trắng nhỏ trước kia “mặc người xâu xé” hiện giờ đã thay đổi đáng vẻ rồi, thật là làm người ta không quen mà.

-

Ngày hôm sau, Dung Hoan dậy sớm đến nghĩa trang. Cô đứng ở trước bia mộ, vuốt ve tên mẹ, trong miệng khẽ lắm bẩm: “Con xin lỗi mẹ, là con không đủ ưu tú, vẫn luôn làm mẹ thất vọng...”

Cô hứng gió lạnh, suy nghĩ rất nhiều chuyện. Mười mấy năm trước, cô sống cũng không vui vẻ. Tuy rằng cô từng oán hận mẹ nghiêm khắc với cô, nhưng trong lòng bà thật ra rất yêu cô.

Nhưng mà mẹ không cho cô cơ hội báo đáp lòng hiếu thuận.

Từ nghĩa trang ra, di động trong túi vang lên.

Nhìn thấy tên, Dung Hoan hơi kinh ngạc rồi nhận máy: “A lô, chú Phó...”

Nghe thấy giọng mềm nhẹ của cô, anh dịu dàng hỏi vài câu tình hình của cô: “Bây giờ tảo mộ xong rồi hả?”

“Dạ.”

“Nghe giọng thì tâm trạng Hoan Hoan không tốt lắm à?”

Dung Hoan bị nói trúng tâm tư còn chưa trả lời, đầu bên kia đã tiếp tục khoan thai nói: “Tâm trạng không tốt thì chú Phó nên làm sao mới có thể làm tâm trạng cháu tốt lên đây?”

Cô ngây ra: “Dạ?”

Đầu kia truyền đến tiếng cười khẽ của anh: “VẬY chú Phó đến thành phố Giang thăm Hoan Hoan, thì tâm trạng của Hoan Hoan sẽ tốt hơn chứ?”

Dung Hoan: “... Chú sắp tới thành phố Giang à?!”

“Đã đến rồi nhưng mà đang xử lý chút chuyện. Chờ chú xong việc rồi sẽ đến đón Hoan Hoan, nhé?”

Cô không muốn thừa nhận, vào lúc nghe thấy chú ấy bảo đến tìm cô, trong lòng cô thật sự có chút nháy nhót, tâm trạng mông lung mịt mờ cũng thả lỏng.

“Vâng.”

Cúp máy rồi, cô ôm di động nhẹ nhàng nhếch môi, vui mừng đến mũi chân điểm hai cái trên mặt đất.

-

Chạng vạng, Dung Hoan nhận được tin của Phó Tư Diễn, bảo cô đến khách sạn Gesla chờ anh, anh đến ngay.

Gesla là khách sạn năm sao cao cấp nhất thành phố Giang, cũng kiến trúc cao nhất của thành phố, nhà hàng Tinh Không ở tầng đỉnh cực kỳ nổi tiếng, đến nơi này tiêu pha một chuyến, giá cả xa xỉ.

Dung Hoan đến sau đó đi vào sảnh lớn ở tầng một chờ. Cô ngồi chờ, tâm trạng giống như chiếc trống bỏi nhỏ, nhưng mà chờ được không phải là Phó Tư Diễn.

Mà là Vương Hi Hi.

Hôm nay Vương Hi Hi đến đây ăn với mấy người bạn. Có người bạn nhìn thấy Dung Hoan bèn chỉ cho Vương Hi Hi thấy: “Ô, kia không phải là chị cậu à?”

Cô ta sửng sốt, không ngờ ở chỗ này có thể gặp được Dung Hoan.

“Không phải chị ta đã rời khỏi nhà cậu rồi à, còn có tiền đến đây á?”
Người bạn nói.

Dung Hoan nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu thì thấy Vương Hi Hi dẫn bạn cười đùa đi đến.

Vương Hi Hi ra vẻ sửng sốt: “Chị! Đúng là chị này. Sao chị lại đến đây?”

“Đi ăn.”

Bạn Vương Hi Hi đánh giá Dung Hoan, mặt lộ vẻ châm chọc. Vương Hi Hi mở miệng: “Chị à, đến đây ăn cơm... Nơi này chi phí cấp bậc cao như vậy, có phải chị và bạn hẹn nhằm chỗ rồi không? Chỗ này đều yêu cầu đặt trước, cũng không phải là quán ăn nhỏ bên đường đâu.”

Chương 10

Dung Hoan nhất thời im lặng phản ứng, làm cảm giác hư vinh trong lòng Vương Hi Hi thỏa mãn đến cùng cực. Cô ta nhíu mày, mỉm cười nói: “Nhưng mà không sao, chị cứ báo tên của em là có thể miễn hẹn trước, còn không thì em chọn chỗ cho chị luôn nhé?”

Vương Thịnh thường xuyên đưa cô ta đến đây ăn cơm. Cô ta là SVIP ở đây.

Đôi môi Dung Hoan mấp má, cuối cùng, lạnh nhạt nói: “Cô rất thích xen vào việc của người khác à?”

Vương Hi Hi ăn quả đắng(*), lúc này bạn cô ta tiến lên, kéo cánh tay cô, ánh mắt khinh thường dừng ở trên người Dung Hoan: “Hi Hi, cậu tốt bụng, nhưng người ta coi thành lòng lang dạ thú đấy. Cho dù cậu có đặt chỗ cho chị ta thì chị ta trả nổi tiền à?” Cô ta cười nhạt hai tiếng: “Có khi móc hết tiền trong túi chị ta sẽ cũng không ăn nổi cái bánh ngọt đấy.”

Người bạn lớn mặt vui cười, không chút cố kỵ nào.

Sắc mặt Dung Hoan hơi giận, cố đè nén tức giận trong lồng ngực. Cô không muốn lúc Phó Tư Diễn đến lại nhìn thấy cô cãi nhau với người khác.

Vương Hi Hi lại không thỏa mãn với thế này. Cô ta tiến lên một bước, túm lấy tay Dung Hoan: “Chị à, bạn em chỉ nói đùa thôi, chị đừng để ý. Hay là tối nay chị với bạn ăn cùng em đi, em mời?”

Dung Hoan theo bản năng hất tay cô ta ra, không ngờ cô ta sợ hãi hô lên một tiếng rồi ngã ra sau, ngã ngồi trên mặt đất.

“Á...” Hốc mắt Vương Hi Hi nháy mắt đỏ lên, nước mắt lạch cạch rơi xuống. Người bạn luống cuống, nâng cô ta dậy, tức giận chỉ vào Dung Hoan: “Sao chị lại đẩy người ta? Hi Hi không sao chứ... Chị! Nhanh xin lỗi Hi Hi!”

Dung Hoan: “Tôi căn bản không dùng sức.”

Thấy Dung Hoan không xin lỗi, cô gái muốn ra mặt thay Vương Hi Hi tiến lên, định túm chặt cổ áo Dung Hoan. Nhưng mà ngón tay mới chạm vào người cô, Dung Hoan đã bị người ta kéo ra phía sau, có người đàn ông thân hình cao lớn chắn trước mặt cô.

Giọng nén giận lạnh băng của người đàn ông vang lên: “Muốn đánh người?”

Cô gái kia lập tức bị dọa.

Dung Hoan kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía bóng dáng cao to rộng lớn của anh, lên tiếng gọi anh: “Chú Phó...”

Phó Tư Diễn nghiêng người, giơ tay xoa xoa đỉnh đầu cô rồi đặt tay lên vai cô, ôm cô bé nhỏ nhỏ vào trong ngực.

Anh cúi đầu trong nháy mắt nhìn cô ý lạnh nơi đáy mắt đột nhiên rút đi, chỉ còn lại có ánh sáng ôn hòa, anh mở miệng trấn an:

--

“Không sao, chú đến rồi.”

Dung Hoan ngửi được mùi nước hoa nam và mùi thuốc lào nhàn nhạt trên người anh, trái tim lập tức ổn định.

Người đàn ông trước mắt anh tuấn, mang theo hơi thở mạnh mẽ và lực áp bức, xuất hiện với tư thái bảo vệ Dung Hoan, làm các cô gái sinh cảnh giác trong lòng. Nhưng Vương Hi Hi khóc đến đáng

thương, sao các cô có thể dễ dàng tha cho Dung Hoan. Các cô hỏi Phó Tư Diễn: “Anh là ai?”

Ánh mắt Phó Tư Diễn âm trầm lạnh nhạt, giọng trầm xuống: “Tôi là chú của Dung Hoan.”

Vương Hi Hi đang khịt khịt, nghe vậy ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Tư Diễn, lại không hề có ấn tượng với anh.

“Vừa rồi xảy ra cái gì?” Phó Tư Diễn hỏi.

Cô gái chỉ vào Vương Hi Hi, nói: “Vừa rồi Hi Hi có lòng tốt muốn đặt trước chỗ ăn cho Dung Hoan, chị ta lại đẩy Hi Hi ngã xuống đất!”

Dung Hoan chán nản: “Tôi không hề, là cô ta chạm vào tôi trước. Hơn nữa tôi căn bản không dùng sức.”

Vương Hi Hi đi tới, lau nước mắt, khẽ nói: “Chị à, chẳng qua em chỉ muốn giúp chị. Em biết chị ghét em, nhưng mà em vẫn luôn coi chị là chị gái...”

Dung Hoan vô tội nhìn về phía Phó Tư Diễn. Cô không biết anh có tin tưởng cô hay không, bởi vì cô thường xuyên nói dối ở trước mặt anh. Vương Hi Hi khóc đến người nào nhìn cũng thấy thương, chỉ sợ ai nhìn cũng đều tin.

“Cô bị thương chỗ nào trên người?” Phó Tư Diễn đột nhiên mở miệng.

“Tôi...”

“Cứ nói đi, tôi bảo trợ lý của tôi đưa cô đến bệnh viện gần đây. Tiền chữa trị thì tôi trả.”

Vương Hi Hi ngơ ngẩn.

Phó Tư Diễn nhìn đồng hồ, giọng điệu có phần không kiên nhẫn nói với người phía sau: “Kế Sâm, anh ở lại xử lý.”

Anh nói xong, nhìn về phía cô bé trong ngực, dịu dàng cười: “Cô nhóc đói bụng à? Chú đưa cháu lên ăn.”

Phó Tư Diễn không cho đám người Vương Hi Hi một ánh mắt dư thừa, ôm lấy Dung Hoan đang muốn đi, lại bị bạn của Vương Hi Hi gọi lại với giọng tức muốn hộc máu: “Này, dựa vào cái gì mà chị ta không xin lỗi! Đền tiền là cái gì chứ? Chú tưởng nhà Hi Hi không có tiền à?!”

Dung Hoan tức giận cả người khế run, Phó Tư Diễn như cảm nhận được, ôm cô càng chặt hơn. Rồi sau đó anh xoay người, đáy mắt hiện lên sự lạnh lẽo, rớt cuộc không che giấu sự tức giận của mình.

Anh lạnh lùng nhăn mày, giữa đôi môi mỏng phun ra mấy chữ:

“Dựa vào cái gì à?”

“Chỉ bằng cô ấy họ Dung, là người nhà tôi, không cần xin lỗi.”

Đám người Vương Hi Hi khiếp sợ đến nói không nên lời.

Lúc này tổng giám đốc khách sạn đến đây tìm Phó Tư Diễn, cười đến mặt đầy gió xuân: “Phó tổng, ngài đại giá quang lâm cũng không báo trước một tiếng. Nhà ăn đã sắp xếp xong, tôi dẫn ngài lên nhé?”

Phó Tư Diễn dẫn Dung Hoan lên lầu, Vương Hi Hi thu lại ánh mắt trừng bọn họ, nói với bạn bè: “Không sao, chúng ta đi lên thôi.”

“Đúng, đúng, đừng để chị ta làm mất hứng.”

Nhưng mà một nhân viên khác đã đi, ngăn các cô ở sảnh lớn: “Xin lỗi cô Vương, đêm nay nhà hàng Tinh Không ở tầng đỉnh không mở.”

Cô ta không thể tin nổi, chỉ về phía hai người đi vào: “Nhưng... Nhưng sao bọn họ lại lên rồi?!”

“Đây là tổng giám đốc của chúng tôi sắp xếp, ngại quá.”

“Dựa vào cái gì? Đây, cô có biết cô đang nói chuyện với ai không? Cô có biết Vương Thịnh không? Chủ tịch tập đoàn Vương thị, cô Vương là con gái của ông ấy! Đừng mắt chó xem người thấp!” Người bạn tức giận.

Vừa rồi nhân viên này chứng kiến cảnh Vương Hi Hi bắt nạt Dung Hoan, trong lòng đã sớm không thích nhìn mấy cô gái kiêu ngạo bướng bỉnh lại đầy danh lợi trước mắt này. Cô ấy vẫn duy trì nụ cười không mất lễ nghi: “Tôi không biết ông chủ tập đoàn Vương Thị là ai, tôi chỉ biết người vừa rồi đi vào là Boss của khách sạn chúng tôi. Đắt tội anh ấy, ai giữ bát cơm cho chúng tôi?”

“?!” Phó Tư Diễn vậy mà lại là ông chủ của Gesla!

Mọi người khiếp sợ, hai mắt nhìn nhau. Một bọn họ còn si nhục Dung Hoan, cuối cùng bị vả mặt lại là bọn họ!

Nhân viên xoay người rời đi, Vương Hi Hi tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ rời khỏi khách sạn.

-

Bên kia, Dung Hoan và Phó Tư Diễn vào thang máy lên lầu.

Vừa rồi anh nói câu “Người nhà tôi, không cần xin lỗi” như còn qua lại ở bên tai Dung Hoan. Cô hơi cúi đầu, gương mặt hiện lên một màu đỏ nhàn nhạt. Giờ phút này đứng ở bên cạnh anh, trái tim cô đập loạn, nào dám ngẩng đầu.

Cô như này dừng ở trong mắt Phó Tư Diễn lại như thỏ trắng nhỏ kinh hãi khi bị bắt nạt. Anh nhớ tới cảm xúc xuống thấp của cô trong điện thoại sáng nay, ánh mắt không kiềm được lại nặng hơi vài phần.

Tổng giám đốc nhìn mặt Phó Tư Diễn đen xì, không dám thở mạnh. Đến tầng cao nhất, ông ta dẫn thẳng anh và Dung Hoan đến vị trí đẹp nhất của nhà hàng Tinh Không.

Khách sạn này là Phó Tư Diễn đầu tư mấy năm trước, anh nắm không ít cổ phần, nhà hàng Tinh Không nổi tiếng cũng là lúc ấy anh bỏ tiền ra mở. Trong đó vị trí tốt nhất chỉ có một bàn, lộ thiên, bị một nửa vòng tròn thủy tinh pha lê bao phủ. Ở chỗ này có thể quan sát cảnh đêm đẹp nhất thành phố Giang, không phải người bình thường đều có thể đặt bàn được.

Biết được Phó Tư Diễn muốn đến, bên trong đặc biệt thiết kế lại lần nữa. Mái che trên đỉnh bay bong bóng màu sắc rực rỡ, mái che pha lê mô phỏng hình thức sao trời, điểm tuyết tấp sáng, bên bàn ăn bày một cái kính thiên văn cao cấp, còn có người chuyên môn đàn piano, kéo violon, không khí lãng mạn.

Nhìn thấy Phó Tư Diễn chú ý đến một bó hoa hồng lớn trên bàn, tổng giám đốc lập tức cảm thấy, giấu ra phía sau.

Ông ta cũng mới biết cô gái mà Phó Tư Diễn dẫn đến lại là cháu gái...

Hai người ngồi xuống, Phó Tư Diễn nói: “Mọi người lui xuống trước đi.”

Tiếng nhạc dừng lại, mấy người làm sôi nổi tránh lui. Dung Hoan nghi hoặc nhìn về phía người đối diện, chỉ thấy Phó Tư Diễn vẫy tay với cô: “Cô nhóc, đến đây.”

Cô do dự sau đó nghe lời đi qua. Anh nhìn mặt cô, hỏi: “Vừa rồi ở dưới lầu, bọn họ có làm cháu bị thương không?”

Dung Hoan lắc đầu.

“Người kia là em gái cháu à?”

Dung Hoan gật đầu, tiếp đó nhỏ giọng giải thích: “Là em gái cùng mẹ khác bố với cháu.”

“Cháu không thích cô ta?”

Cô giật mình, cúi đầu, sau một lúc lâu mới khẽ gật đầu.

Từ nhỏ đến lớn, Vương Hi Hi chính là báu vật trong lòng bàn tay bố mẹ. Dung Hoan là chị, mọi việc đều phải nhường. Bên ngoài Vương Hi Hi là đứa bé ngoan ngoãn đáng yêu, đối xử với cô rất tốt. Nhưng chỉ có Dung Hoan biết rõ nhất, Vương Hi Hi rất ghét cô.

Vương Hi Hi sẽ quanh co lòng vòng nói cô không tốt ở trước mặt bố mẹ, hoặc là dẫn theo bạn bè đến châm chọc cô, làm chuyện xấu đều đổ cho cô, vĩnh viễn là đáng về vô tội.

Mà ở trong mắt người lớn, cô cần phải yêu cô em gái này vô điều kiện.

Mà Phó Tư Diễn cười khế, lại đưa ra một câu trả lời khác: “Hoan Hoan tốt như vậy, có thể làm cháu không thích, nhất định là cô ta có vấn đề.”

“Chú Phó, vì sao vừa rồi chú không bảo cháu xin lỗi...” Cô không kiềm được hỏi.

Thật ra vừa rồi anh đã thấy chuyện ra xảy: “Cho dù chú không thấy thì sao chú có thể tin tưởng người xa lạ, mà không tin Hoan Hoan nhà của chúng ta chứ?”

Trái tim cô ấm áp.

Anh cười đối diện với cô: “Đồng ý với chú một chuyện được chứ?”

“Chuyện gì...”

“Đừng để mình bị bắt nạt, cho dù đối mặt với bất kỳ kẻ nào. Khi nào cháu không biết phải làm gì thì tìm chú. Chú nhất định sẽ chống lưng cho cháu, được chứ?”

Như lúc trước khi ông cụ Dung ra nước ngoài, Phó Tư Diễn ở thư phòng bảo đảm với ông ấy không để Dung Hoan chịu chút xíu tủi

thân nào.

Đây không phải anh nghĩ, mà là, anh có năng lực.

Cô nghe vậy, trong lòng nhộn nhạo, bị một loại cảm giác ấm áp mà kiên định đánh sâu vào trần ra.

Sau khi gật đầu, anh xoa xoa đầu cô: “Vậy tâm trạng vui rồi chứ? Hôm nay “bé thọ tinh”(*) không thể không vui được.”

Cô ngẩng phắt đầu, thọ tinh?!

Vừa thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh biết ngay cô quên hôm nay là sinh nhật mình. Anh nhéo mũi cô, bắt đắc dĩ cười: “Không nhớ à?”

“Sao chú biết...”

“Ông cháu nói với chú.”

Vậy vì sinh nhật cô nên chú ấy đến tìm cô à... Cô không dám hỏi, nhưng trong lòng lại nhảy nhót niềm vui.

Thấy khoe miệng cô nhếch lên, Phó Tư Diễn cũng nhếch khoe môi theo, gior tay véo chiếc cằm mềm thịt của cô một cái, giọng trầm thấp mang theo từ tính nói:

“Cô nhóc, nghe được chú đến ăn sinh nhật với cháu cuối cùng cũng cười rồi.”

Chương 11

“Được, xem đi.” Anh đứng dậy, xoa đầu cô.

Cô lấy lại tinh thần, ngược mắt lên, lần này nhìn thấy một hành tinh xinh đẹp, màu xám trắng lại mang theo dấu vết độc đáo.

“Oa đẹp — —”

Anh quay đầu nhìn khoe miệng cô bé nở nụ cười, phát hiện có khi cô thật hồn nhiên như trẻ con.

Anh quay đầu liếc nhìn giúp việc, người giúp việc hiểu ý rời đi.

Dung Hoan tập trung tinh thần ngắm nghía một lát, đột nhiên nghe thấy Phó Tư Diễn gọi cô: “Nhóc con.”

Cô xoay người, đã thấy anh đứng ngay cạnh bàn ăn, bên cạnh đặt bánh sinh nhật, phía trên thấp nến.

Bánh kem bơ màu trắng được siro hồng phấn bọc lấy, bên trên là vòng quay ngựa gỗ 3D, còn dùng bơ làm thành khinh khí cầu màu hồng phấn cùng dải lụa rực rỡ, trang trí thêm macaron và donut ở phần cạnh bánh, tràn ngập mùi thiếu nữ, cực kì mơ mộng.

Trong ánh mắt Phó Tư Diễn ánh lên ánh nến màu vàng cam, nhìn cô ngơ ngẩn, anh cười mà nhượng mày: “Tiểu thụ tinh, còn không qua thổi nến?”

Cô đi về phía anh, piano và violon phía sau cùng hòa tấu, là giai điệu bài sinh nhật.

Cô nhìn niềm vui bất ngờ trước mắt, nhận ra đã lâu rồi không ai tỉ mỉ tổ chức sinh nhật cho cô như vậy.

Cô nhớ rõ có một lần vào lúc cô còn học cấp hai, ngày đó trùng hợp cô nhận giải nhất cuộc thi piano, mẹ cô nói phải chúc mừng sinh nhật cô, Vương Hi Hi và Vương Thịnh không ở nhà, chỉ có cô và mẹ đón sinh nhật cùng nhau. Mẹ cô mua bánh kem và mũ sinh nhật cho cô, còn tặng cho cô một chiếc váy màu hồng phấn.

Mà đến sinh nhật tuổi 18, mẹ không còn nữa, trong nhà không có ai nhớ rõ ngày sinh nhật của cô. Hôm đó cô mua một chiếc bánh kem nhỏ, ngồi trong công viên tiểu khu ăn hết, sau đó lau sạch nước mắt về nhà.

Cô vốn không mong đợi xa vời rằng ngày này được người khác nhớ đến, còn đáng để chúc mừng.

Bài hát sinh nhật kết thúc, Phó Tư Diễn hơi khom lưng, đưa một chiếc hộp nhỏ lên: “Nhóc, chúc mừng sinh nhật, đây là quà chú tặng cháu, ngoan ngoãn nhận lấy, nhé?”

Cô đón lấy, trong lòng ngọt như mật, khóe miệng cũng gợn lên nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn chú...”

“Tiếp theo có phải nên ước không?”

Cô chớp mắt, ngoan ngoãn chấp tay trước ngực, nhắm mắt, không phát hiện khi Phó Tư Diễn nhìn cô, trên mặt là ý cười cứng chiều.

Ước xong, cô thổi tắt nến, ánh đèn lại sáng lên một lần nữa.

Anh đưa dao răng cưa cho cô, để cô cắt miếng đầu tiên. Cô cắt một miếng, lại đưa cho anh trước.

Anh đối diện với đôi con ngươi lấp lánh của cô, rồi sau đó cười nhẹ đón lấy: “Cảm ơn Hoan Hoan.”

Kế Sâm đứng phía sau nhìn thấy Phó Tư Diễn tự nhiên múc một miếng bánh kem đưa vào miệng, đã kinh ngạc đến sắp rơi cằm.

Kế Sâm đã từng nghe chính miệng Phó Tư Diễn nói, anh không thích đồ ngọt, dù là đồ ngọt cao cấp cũng chưa từng vào miệng anh, ngay cả sinh nhật cũng sẽ không mua bánh kem, nhưng vừa nãy vì là cô gái nhỏ đưa qua, nên anh đã phá lệ mà ăn!

Còn nữa, bình thường boss như núi tuyết, nguyên ngày hôm nay lại toàn cười, anh ta nghi ngờ có phải mình có vấn đề thị lực hay không. Dù có mấy giao dịch đầu tư thành công, cũng chưa từng thấy tâm trạng boss tốt thế này.

Ăn bánh kem xong, Phó Tư Diễn nhìn thời gian đã muộn, bèn dẫn cô xuống lầu nghỉ ngơi. Phòng tối nay, cũng đã đặt ở đây.

Trước khi đi, người giúp việc đưa đến một chiếc hộp: “Anh Phó, đồ ngọt gói mang về của anh.”

Anh nhận lấy, đặt vào tay Dung Hoan: “Thứ cháu thích.”

Dung Hoan nghi ngờ, nhìn xuyên qua chiếc hộp trong suốt, phát hiện là chiếc macarons kiss cô vừa định gọi.

Nhưng cô đã ăn no...

Anh đoán được suy nghĩ của cô, giải thích: “Sợ cháu thèm ăn, nên mua cho cháu, muốn ăn có thể nếm một chút.”

“Dạ...” Cô nhếch miệng cười.

Tổng giám đốc dẫn hai người xuống lầu, bọn họ ở phòng tổng thống. Người dọn phòng đi rồi, Phó Tư Diễn khom lưng nhìn cô: “Giờ Hoan Hoan ở một mình một lát nhé, chú đi xử lý công việc, có được không?”

Cô gật đầu, lại hỏi: “Chú định ra ngoài sao?”

“Không, chú ở thư phòng.” Anh ngậm cười hỏi lại: “Chẳng lẽ Hoan Hoan mong chú không ở đây sao?”

Nếu là trước kia, đúng là cô không thích ở chung một nhà với người không thân, anh ở đó, cô luôn thích tránh đi. Nhưng không biết từ khi nào, cô đã thay đổi tâm tính.

Anh ở đó, cô càng có cảm giác an toàn.

Cô lắc đầu: “Không có, cháu chỉ hỏi một chút thôi.”

Anh cười cười, đi sang một bên, gọi điện cho phục vụ phòng: “Đưa chút salad trái cây lên nhé, à, cả đồ uống nữa.” Anh quan tâm sợ cô khát, trước khi đi làm việc còn không quên đặt đồ cho cô.

Sau khi anh đến thư phòng, cô mở hộp quà Phó Tư Diễn tặng mình. Bên trong chính là một chiếc vòng cổ đính một chuỗi phím đàn trắng đen, phím đàn rất đẹp để quý giá, bên cạnh khám kim cương tím, tinh xảo lại trong trẻo, là phong cách cô thích.

Cô cực kì cẩn thận cất vòng cổ xong, vui vẻ đặt trên đầu giường.

Cô đi tắm, xong ra tới đã gần 10 giờ.

Phó Tư Diễn còn ở thư phòng, chưa ra ngoài.

Cô đi quanh phòng khách một lát, lấy hết can đảm gõ cửa thư phòng.

Sau khi thấy cửa mở, một cái đầu nhỏ ngó vào trong, Phó Tư Diễn nói vài câu tiếng Anh với cuộc họp trực tuyến đầu bên kia, sau đó đứng dậy đi về phía cô: “Buồn ngủ rồi?”

Cô gật đầu: “Cháu đến nói với chú một tiếng, cháu sắp đi ngủ.”

Ngón tay anh gảy mái tóc ướt của cô, vẻ mặt dịu dàng: “Sấy tóc rồi hẵng ngủ, biết chưa?”

“Dạ.” Cô nâng khuôn mặt đỏ ửng, giọng rất nhỏ, tốc độ lại nhanh:
“Chú Phó, ngủ ngon...”

Không đợi anh trả lời, cô đã nhanh chóng trốn về phòng.

Tiếng “ngủ ngon” kia rất nhỏ, nhưng anh lại nghe được.

Phó Tư Diễn đóng cửa thư phòng, cặp mắt cười.

-

Bóng đêm dần đậm, cô nằm trên giường, lăn qua lăn lại khó chịu đến nỗi không ngủ được.

Bụng kêu ùng ục không thoải mái lắm, không hiểu sao cơ thể bắt đầu phát run, cả người co vào trong chăn mà vẫn thấy rét.

Từ đầu ngón tay đến tứ chi bắt đầu tê dại, cô sờ trán mình, không nóng lên.

Cô vốn nghĩ mình mở điều hòa thấp quá, nhưng chỉnh đến 27 độ vẫn khó chịu, cả người cô run rẩy mạnh, giường cũng bắt đầu run theo, cô bị tình trạng này của mình dọa sợ.

Cô đưa bàn tay ra ổ chăn, lôi điện thoại trên đầu giường vào, gõ mấy chữ trên baidu: [Cơ thể rét đến nỗi run rẩy tê dại là biểu hiện của bệnh gì?]

Vừa tra, có mấy cái phân tích bệnh: “Đề nghị nhanh chóng đến bệnh viện kiểm tra điện tâm đồ, cũng tiến hành siêu âm doppler tim, xem có phải bệnh tim hay không.”

“Có thể mắc chứng động kinh hoặc kinh phong, hãy nhanh chóng chữa bệnh, điều trị thích hợp.”

Dung Hoan: “...” Không nghiêm trọng như vậy chứ?

Trong lòng cô lạnh hơn nữa, trạng thái run rẩy càng thêm nghiêm trọng. Trong lòng cô loạn thành một cục, cuối cùng cũng đứng dậy xuống giường.

Bàn chân tê dại đập trên đất, hơi bay bay, gần như không có cảm giác.

Cô mở cửa, bên ngoài một mảng tối om, sau khi cô bật đèn đã đến gõ cửa phòng Phó Tư Diễn.

Đợi vài giây, cửa được kéo ra. Phó Tư Diễn nghi ngờ, lại nhìn thấy cô gái nhỏ mang khuôn mặt trắng bệnh đứng ở cửa, môi hơi tím, tay ôm bụng.

Tim anh đánh thịch, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan, ôm hai vai cô, cảm giác được cô đang run rẩy: “Sao vậy Hoan Hoan?”

“Chú Phó, cháu hơi khó chịu...”

“Khó chịu ở đâu?”

Cô nói tình trạng ra, dáng vẻ như sắp rơi nước mắt: “Cháu tra baidu... Nó nói có thể tim đã xảy ra vấn đề.”

Anh đưa tay sờ trán cô, có chút nóng sốt.

Anh lập tức bế ngang cô lên, ôm về phòng, đặt cô trên giường, giúp cô đắp chăn dày hoàng, dịu dàng an ủi: “Không sao, chú lập tức gọi bác sĩ tới. Cháu ngoan ngoãn đừng nghĩ linh tinh.”

Anh nhanh chóng gọi điện cho Kế Sâm, bảo anh ta gọi bác sĩ gia đình tới: “Ừm, Dung Hoan bị bệnh.”

Anh rót cho cô ly nước ấm, để cô uống hết, mà anh nhíu lại, thường xuyên nhìn về phía đồng hồ.

Mười phút sau, bác sĩ gấp rút chạy tới.

Bác sĩ nhìn trạng thái của Dung Hoan, mở miệng: “Đo nhiệt độ cơ thể đi.”

Phó Tư Diễn ngồi bên mép giường, khuôn mặt ẩn hiện sự nôn nóng.

Bác sĩ nhìn anh, trong đầu đột nhiên hiện lên cốt truyện máu chó trong tiểu thuyết là nữ chính bị bệnh, nam chính đau khổ tột cùng nói với bác sĩ “Chữa không hết tôi chôn ông theo cùng”, nên trong lòng ông ta cũng căng thẳng mấy phần.

Đo xong, ông ta cầm nhiệt kế điện tử, nhìn xong, khước miệng hơi nhếch, Phó Tư Diễn hỏi bác sĩ mấy độ.

Im lặng mấy giây rồi mở miệng: “Anh Phó, cô Dung chỉ bị sốt thôi, 38 độ 5.”

Dung Hoan đã chuẩn bị tâm lý có thể mình bị bệnh nan y xong xuôi: “...?”

- -----

Tác giả có lời muốn nói:

Bác sĩ: Chết tiệt làm tôi sợ muốn chết, giữ được một cái mạng.

Phó Tư Diễn:???

Ps: Tra bệnh trên baidu, một giây sau mắc bệnh nan y. Không có việc gì đừng tra baidu, tra xong, bạn có thể lập luôn di chúc đó [doge]

Chương 12

Cô ngờ người: “Nhưng trán cháu không nóng mà?”

“Trạng thái sốt không rõ, nguyên nhân sốt chắc là mấy hôm nay cô Dung bị cảm lạnh, hơn nữa có thể hôm nay ăn nhiều đồ linh tinh quá, vấn đề không lớn, uống thuốc ngủ một giấc là khỏi.”

Dung Hoan nhớ tới hôm qua cô mắc mưa, sáng nay ở nghĩa trang lại bị gió thổi, tối nay toàn bộ macarons kiss còn bị cô diệt gọn...

Nhớ tới chuyện vừa rồi cô nói có thể có vấn đề về tim với Phó Tư Diễn, cô lập tức ngượng đến nỗi muốn tìm cái lỗ chui vào.

Bác sĩ kê thuốc xong thì nhanh chóng rời đi.

Phó Tư Diễn tiễn bác sĩ ra về xong thì rót ly nước ấm mang vào, cô gái nhỏ nhìn thấy anh, nhanh chóng rụt đầu vào chăn.

Anh bị dáng vẻ đáng yêu của cô chọc cười, anh ngồi lên mép giường, vớt cô khỏi chăn, trong miệng là lời trách cứ dịu dàng: “Còn chê chưa đủ khó chịu?”

Anh đưa nước và thuốc cho cô, khi nhìn cô uống còn không quên chọc ghẹo: “Cũng may tim không có vấn đề, nếu không lúc này Hoan Hoan sẽ khóc thật quá.”

“...”

Anh xoa đầu cô: “Sau này bị bệnh thì tìm đến chú trước, đừng tra cứu linh tinh gì hết, nhé?”

Cô gật đầu, sau khi thấy cô uống nước xong, anh đến phòng tắm lấy khăn lông thấm nước lạnh, mang ra cho cô chườm trán. Anh lại lấy chăn trên giường đắp thêm cho cô.

Anh nhìn vẻ mặt tiều tụy của cô, mày nhíu lại: “Giờ cháu thấy thế nào?”

“Chóng mặt, bụng còn hơi khó chịu.”

“Trách chú, không nên để cháu ăn nhiều đồ ngọt như vậy.”

Dung Hoan lắc đầu: “Là hôm qua cháu mắc mưa, không liên quan đến chú...” Hôm nay anh chuẩn bị nhiều điều bất ngờ cho cô như vậy, cô bị bệnh sao có thể trách lên đầu anh.

Anh nhìn dáng vẻ sốt ruột giải thích của cô, bỗng khế cười một tiếng, âm thanh dịu dàng đến nỗi như hòa tan thành nước: “Sao Hoan Hoan có thể ngoan như vậy chứ.”

Cô nghe thế, mặt nóng lên đỏ hơn, xấu hổ trốn tránh tầm mắt anh.

Phó Tư Diễn bảo cô nhắm mắt ngủ, thường xuyên thay khăn cho cô, thấy anh cẩn thận chăm sóc như thế, trong lòng cô rất ấm áp, nhưng cô nghĩ đến đã khuya, cô muốn anh nghỉ ngơi sớm một chút.

“Không sao, chú ở đây cùng cháu, cháu hạ sốt chú sẽ đi ngủ.”

-

Cứ như vậy, Phó Tư Diễn chăm sóc cô từ nửa đêm đến sáng, thấy cô đã đỡ mồ hôi, hạ sốt, anh mới yên tâm.

Hôm sau Dung Hoan tỉnh lại, cảm thấy cơ thể thoải mái hơn nhiều, đầu và bụng đều không còn khó chịu nữa.

Cô xuống giường, đi ra ngoài, tiếng mở cửa bị người trong thư phòng nghe thấy.

-

-

-

Phó Tư Diễn đi ra, nhìn thấy cô: “Sao dậy sớm thế?”

“Dạ, không buồn ngủ nữa.”

Tay anh phủ trên trán cô, giọng nói trầm thấp buông xuống: “Không sốt nữa, còn chỗ nào không thoải mái?”

Cô lắc đầu, ngửa đầu nhìn thấy mắt anh hơi thâm đen, nhẹ giọng mở miệng: “Chú Phó, tối qua thêm phiền cho chú rồi...”

Anh giật mình, khom lưng nhìn thẳng cô, giọng nói mang theo ý cười: “Nếu làm phiền chú, Hoan Hoan có gì bồi thường không?”

Cô ngây ngời, nghiêm túc hỏi: “Dạ?... Chú muốn bồi thường gì ạ?”

“Đồ ngọc.” Anh vuốt chóp mũi cô, nhưng mày, mang theo mùi vị quyến rũ người khác: “Chú không sợ cháu làm phiền.”

Khuôn mặt Dung Hoan là kiểu trái xoan nhỏ nhắn, sau khi bị anh chạm vào, lập tức ửng một lớp hồng hồng.

Anh cười nói: “Đi rửa mặt đi, sau đó chú dẫn cháu đi ăn sáng.”

Mười phút sau, cô rửa mặt xong, đi về phòng thu xếp quần áo. Cô ngồi xổm trước valy của mình, kéo khóa xong, lại nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói: “Bỏ cái này sao?”

Cô quay đầu, nhìn thấy Phó Tư Diễn dựa vào cạnh cửa, trong tay cầm hộp quà tối qua anh tặng cô.

Cô chạy chậm đến trước mặt anh, cầm hộp về, giọng nhẹ nhàng nói: “Muốn...”

Sắc mặt anh không chút thay đổi, trong lòng lại cười: “Hoan Hoan thích không?”

Cô khẽ gật đầu, khoe môi anh hơi cong, chìa tay về phía cô: “Tới đây, chú đeo giúp cháu.”

Cô đưa hộp cho anh, xoay người và kéo mái tóc dài sang một bên.

Phó Tư Diễn cầm dây chuyền, đặt nó trước người cô, tay vòng đến sau cần cổ tuyết trắng, kiên nhẫn giúp cô đeo lên.

Cô cụp mắt, tim đập như trống, hàng mi run run.

“Được rồi.” Anh lên tiếng.

Cô thả tóc xuống, xoay người lại, anh liếc nhìn, hài lòng bảo cô đi soi gương.

Dây chuyền xinh đẹp dưới ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng đã tỏa sáng lấp lánh, tôn lên chiếc cổ nhỏ dài và làn da như tuyết trắng ngày xuân của cô.

Cô vuốt mặt dây chuyền phím đàn đen trắng nhỏ, quay đầu cười thẹn thùng với Phó Tư Diễn.

-

Lúc hai người trở về thành phố Lâm, dì Tịnh cũng đã trở về từ quê. Biết tối qua Dung Hoan sốt, dì Tịnh vô cùng lo lắng, lập tức đi hầm canh nấu cháo.

Phó Tư Diễn lên lầu đến thư phòng, lâu rồi Dung Hoan không gặp dì Tịnh, bèn ở trong bếp hàn huyên mấy câu với bà ấy.

Phó Tư Diễn lên lầu đến thư phòng, lâu rồi Dung Hoan không gặp dì Tịnh, bèn ở trong bếp hàn huyên mấy câu với bà ấy.

Dì Tịnh nhìn Dung Hoan hơi gầy, đau lòng nói: “Đều do mấy hôm trước dì Tịnh không ở nhà, cô chủ Hoan Hoan đã gầy rồi. Sắp đến khai giảng, mấy hôm nay dì Tịnh ngày nào cũng sẽ làm đồ ăn ngon cho cô, cô thích ăn gì, dì sẽ đi mua.”

Dung Hoan cười: “Dì Tịnh làm gì con cũng thích ăn.”

Dì Tịnh cắt một mâm kiwi, muốn đưa lên lầu cho Phó Tư Diễn, Dung Hoan cầm lấy: “Để con đưa lên cho chú ấy.”

Dì Tịnh có hơi ngạc nhiên, “Ấy, không còn sợ chú cô nữa à?”

Khoảng thời gian trước, thái độ của Dung Hoan với Phó Tư Diễn là chạy được thì chạy, đương nhiên dì Tịnh cũng nhìn ra được, nhưng mấy ngày nay bà không ở nhà, hình như hai người ở chung cũng không tệ lắm.

Dung Hoan bị chọc thủng tâm tư mặt hơi đỏ, tránh khỏi tầm mắt của dì Tịnh, thề thốt phủ nhận: “Không có, con chỉ trùng hợp cũng lên lầu...”

Cô bung mâm đựng trái cây, nhanh chóng xoay người, biến mất trong tầm mắt của dì Tịnh

-

Dưới sự chăm sóc hết lòng của dì Tịnh, bệnh của Dung Hoan khỏi rất nhanh. Mấy hôm sau, đã đến thời gian khai giảng báo danh.

Buổi tối, Dung Hoan đàn piano xong thì rời khỏi phòng đàn.

Lúc ra, cô nhìn cửa phòng của Phó Tư Diễn, thừ người ra.

Mấy ngày nay anh không ở nhà, hình như đến nơi khác công tác, tham gia một số hội thảo kinh tế học, hai ngày rồi cô không nhìn thấy anh.

Ngày mai phải đến đại học S báo danh, sau đó cô sẽ luôn ở trong ký túc xá, cũng không biết lần sau thấy anh là khi nào.

Như có một cơn bực mình ở trong lòng, chẹn ở đó, cô khôi phục tinh thần, cúi đầu lê bước chân trở về phòng.

Cô đang sắp xếp valy, dì Tịnh gõ cửa tiến vào, đưa nước trái cây, sau đó cũng giúp thu dọn quần áo.

“Cô Hoan Hoan, mấy giờ sáng mai cô đến trường?” Dì Tịnh hỏi.

“10 giờ ạ.”

“Được, cậu Phó giao nói với dì rồi, sáng mai sẽ bảo tài xế đưa cô đến trường, cô đi một mình được không? Có cần dì Tịnh đi cùng không?”

Dung Hoan xua tay: “Con tự đi một mình là được rồi.” Động tác gấp quần áo của cô chậm lại, rũ mắt vờ như lơ đãng hỏi: “Khi nào... Chú Phó về ạ?”

“Không rõ lắm, chắc phải qua hai ngày nữa ấy.”

Ánh mắt cô ảm đạm mấy phần, không hỏi thêm gì khác nữa.

Sắp xếp hành lý xong, dì Tịnh ra ngoài, cô kéo valy sang một bên, ngồi trên mép giường. Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vui sướng cầm lấy, nhìn thấy không phải tên của người mình nghĩ tới, trong lòng có đôi chút mất mát.

Cô nhận cuộc gọi: “Phán Phán — —”

Tiếng cười trong trẻo của Hề Phán truyền tới: “Niệm Niệm, mai cậu báo danh đúng không?”

“Ừ.”

“Thật tốt quá, tớ còn phải chờ một tuần nữa hí hí.”

“...”

Hề Phán cười khanh khách, không bắt nạt cô nữa. Hề Phán là bạn học cấp ba của Dung Hoan, cũng là người bạn tốt nhất, chỉ là sau khi

thi đại học, hai người thi một nam một bắc, chỉ có thể liên lạc thông qua điện thoại.

Hè Phan trò chuyện đến nam ca sĩ Tiêu Thừa Chi mà hai người thích nhất: “Hoan Hoan, tháng 11 Tiêu Thừa Chi sẽ mở tour lưu diễn ở thành phố Lâm! Cậu có đi không?”

“Giành được vé tốt sẽ đi.”

“Hu hu hu tốt ghen tị quá, đến lúc đó chắc chắn phải quay video cho tốt nhé!”

Dung Hoan cười. Sau khi cúp máy, cô lấy tai nghe nghe hết một bài của Tiêu Thừa Chi, anh là ca sĩ cô bắt đầu thích từ hồi lớp 10, giọng hát của anh đặc biệt, hơn nữa là một thiên tài sáng tác, nổi lên từ bài hát đầu tiên, làm người lạ rất khiêm tốn, đối xử với fans cũng rất ấm áp.

Cô nghe được một câu: [Nổi nhớ chạy trong lòng, muốn ngừng cũng ngừng không được.] lại có khuôn mặt của một người hiện lên trong đầu.

Cô cúi đầu, vuốt ve vòng cổ trên cổ, sau một lúc lâu mới than nhẹ một tiếng.

-

Sáng sớm hôm sau, Dung Hoan tỉnh lại, sắp xếp xong là bước khỏi cửa. Tài xế đã chờ bên ngoài, dì Tịnh giúp cô để valy lên xe, trong miệng không quên dặn dò đủ chuyện.

Dung Hoan nhìn bà ấy liền nhớ tới mẹ, nếu mẹ còn sống, hôm nay đưa cô đến trường có thể cũng là dáng vẻ này.

“Hoan Hoan, đến ký túc xá nhớ xịt chút nước hoa, cô để hút muỗi, đúng rồi, đã mang theo nước hoa chưa?”

Dung Hoan gạt đầu rồi ôm lấy bà, lẩm bẩm: “Dì Tĩnh, dì yên tâm, dì nói gì con đều sẽ nhớ kỹ.”

Không hiểu sao dì Tĩnh đỏ mắt, vỗ vai cô, cười bảo: “Được rồi, lên xe đi, đừng tới muộn.”

-

Xe đi vào đại học S, cơn buồn ngủ của Dung Hoan mới vơi bớt, cô kéo cửa sổ xe xuống, nhìn phong cảnh khuôn viên trường.

Đại học S là trường đại học cực kỳ nổi tiếng, được bầu là đại học đứng đầu trong mười trường đại học đẹp nhất cả nước, cũng là một địa danh không thể thiếu của thành phố Lâm. Hôm nay khai giảng, khuôn viên trường rất náo nhiệt, khiến cho mảng xanh lục càng thêm hùng hực sức sống.

Xe dừng lại trước ký túc xá, Dung Hoan xuống xe. Ánh mặt trời xinh tươi xuyên qua lá cây dã hương, chiếu từng đốm loang lổ trên đôi giày vải màu trắng của cô.

Cô đang nhìn bốn phía xung quanh, tài xế đã mang valy tới, ôn tồn nói với cô: “Cô Dung, có cần tôi xách lên giúp không?”

“Không cần đâu ạ, chú Lý chú về đi.”

Chú Lý gạt đầu, sau đó nói thêm: “Cậu Phó đã dặn, nếu cô muốn đi đâu, có thể gọi điện cho tôi, tôi sẽ tới đón cô.”

Dung Hoan ngẩn ra một lúc, gạt đầu, xách hành lý vào.

“Con gái, con đưa chăn cho bố, con xách cái này nhẹ này...”

Dung Hoan ngẩng đầu, nhìn thấy một nhà ba người đi qua người cô, mẹ nắm tay con gái, trong tay người bố cầm rất nhiều hành lý. Còn có rất nhiều học sinh đều là cha mẹ đi cùng, người đi một mình như cô không thấy nhiều lắm.

Cô cúi đầu một lần nữa, thu hồi tay kéo valy, nhấc valy lên cầu thang.

Một cái túi lớn, thêm một cái valy 24 tấc siêu nặng, đối với cô mà nói có chút hơi quá sức, cô đi đến lầu ba, thực sự không chịu được mới dừng lại nghỉ một chút.

Cô cúi đầu, miệng nhỏ thở hồng hộc, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bàn tay, sau đó truyền đến một giọng nói: “Đưa đồ cho tôi đi?”

Chương 13

Dung Hoan kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy là một cô gái ngọt ngào đáng yêu, nước da trắng ngần, khuôn mặt như cái bánh bao nhỏ, tạo cho người ta một loại thiện cảm khó tả.

Dung Hoan xua tay cười nhạt nói: "Không sao, tớ có thể..."

"Cậu có thể cái gì chứ? Nhìn cậu rất mệt mỏi, không sao đâu, tớ khỏe lắm, có thể giúp cậu. Cậu ở phòng nào?"

Dung Hoan không từ chối được lòng tốt của nữ sinh kia, đành đưa cái túi lớn cho cô ấy: "A402."

Nữ sinh nghe vậy thì mở to mắt: "Cậu cũng ở A402 à?! Tớ cũng vậy nè, trùng hợp thật, chúng ta thế mà lại là bạn cùng phòng!"

Nữ sinh vui vẻ giúp cô xách lên lầu, bắt đầu tự giới thiệu: "Tớ tên Kỳ Văn, cậu có thể gọi tớ là Bánh Bao. Cậu tên gì?"

"Dung Hoan."

"Được, hôm nay cậu đến một mình à? Bố mẹ cậu không đi chung sao?"

"... Ừm."

"Cậu tự lập thật đấy, đến rồi, đi bên này..."

Hai người đi vào ký túc xá, gặp bạn cùng phòng thứ ba, Lâm Xảo. Cô ấy là người Tân Cương, nước da rám nắng, nhưng đường nét gương mặt rất sắc sảo."

"Mọi người gọi tớ là Bé Đen tớ cũng không ngại đâu. Dù sao cũng có nhiều người nói tớ đen lắm rồi."

Ba cô gái bật cười, lúc này nữ sinh thứ tư đi vào, dáng người cao gầy, tóc xoăn đen, đeo kính râm. Sau lưng cô ấy, ngoại trừ cha mẹ, còn có vài người khác trông giống bảo mẫu.

Mẹ nữ sinh kia sai bảo: "Các người lau giường chiếu của Nhu Nhu đi, mắc màn lên, còn mặt bàn và tủ quần áo nữa, ôi trời ạ, bẩn chết đi được..."

Nữ sinh sơn móng tay đỏ chót kéo chiếc ghế trước bàn đọc sách ra, vừa định đặt cái túi LV xuống thì dừng lại, đưa tay lau thử, kêu ngạo nói: "Ghế cũng đầy bụi."

"Nhanh, nhanh, lau cái ghế này trước đi, Nhu Nhu phải ngồi nữa."

Ba người Dung Hoan đứng bên cạnh nhìn, sừng sốt. Cái người này đến báo danh có khoa trương quá không vậy...

Nữ sinh hơi liếc đôi mắt bên dưới kính râm qua, lúc này mới để ý thấy mấy người Dung Hoan, cô ta gỡ kính râm xuống, đi tới trước nói: "Chào mọi người, tớ là Tạ Nhu."

Cả người cô ta tỏa ra khí chất cao ngạo không giống với người khác làm Bánh Bao và Bé Đen ngẩn người, sau đó cười cười tự giới thiệu. Tạ Nhu nghe xong chỉ khẽ gật đầu một cái, rồi nhìn Dung Hoan mãi vẫn không lên tiếng.

Dung Hoan nói tên của mình, hai mắt Tạ Nhu sáng lên, cười cười với cô.

Bố mẹ Tạ Nhu sửa soạn đồ đạc xong, dặn dò vài câu mới rời đi. Bánh Bao và Bé Đen quét dọn ban công, Dung Hoan đi giặt giẻ lau.

Bé Đen gọi: "Tạ Nhu, cậu quét dọn trong phòng nhé?"

Tạ Nhu xoa tay: "Tớ dị ứng với bụi, xin lỗi nha."

Vì vậy Tạ Nhu sắp xếp mỹ phẩm của mình, Dung Hoan lau bàn bên cạnh cô ta. Tạ Nhu bỗng xích đến, cười hỏi: "Dung Hoan, vừa rồi tớ có thấy cậu ở dưới lầu ký túc xá."

Dung Hoan cười nhạt không nói gì.

"Nhà cậu giàu thật đấy, đúng là làm người ta phải ghen tị."

"Ồ?"

"Tớ nhìn thấy xe riêng của nhà cậu, bố mẹ cậu làm gì thế? Nhà chúng ta đều mở công ty, nói không chừng bố mẹ chúng ta quen biết nhau đấy."

Dung Hoan cau mày, không biết nên trả lời như thế nào, cũng may Bé Đen đi vào, Dung Hoan nhìn sang chỗ khác, cầm chổi đi ra ban công.

Tạ Nhu như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng của cô.

-

Buổi trưa bốn người cùng đến căn tin, mọi người đi ăn cơm, Tạ Nhu nhìn thoáng qua đồ ăn nơi này, ghét bỏ ra mặt, vì vậy nói: "Tớ sang bên căn tin đồ tây xem thử."

Vì vậy ba người lấy cơm xong tìm một chỗ ngồi, mười phút sau, Tạ Nhu bưng một phần mì Ý hải sản phô mai tới ngồi bên cạnh bọn họ.

Bốn cô gái nói đến quá trình chọn chuyên ngành nhạc cụ, Bánh Bao nói mình bắt đầu học piano từ năm lớp mười, khổ luyện ba năm trời; Bé Đen nói khi còn bé mình có học piano, giữa chừng lại không tập nữa, sau này học hành không tốt, bố mẹ mới ép cô ấy thi nghệ thuật, bằng không cô ấy đã không thích piano.

Tạ Nhu dùng nĩa cuộn mì Ý lại, nói: "Tớ luyện piano từ nhỏ, từng tham gia các cuộc thi khác nhau. Giáo viên nói tớ chơi rất tốt, hơn nữa chuyên ngành này ở Đại học S tốt nhất cả nước, sau này đi du học nước ngoài cũng thuận lợi."

"Dung Hoan, còn cậu?"

"Tớ... tớ cũng luyện từ nhỏ, tớ thích loại đàn này." Không phải vì đoạt giải để đi du học, hay chỉ đơn giản là thích nó.

"Nghe nói, năm nay chuyên ngành của chúng ta có một sinh viên đạt thành tích cao lắm nha! Đứng nhất kỳ thi nghệ thuật chuyên ngành chúng ta, mà thành tích văn hóa cũng nằm trong top 50 toàn tỉnh đó." Bánh Bao nhỏ giọng nói: "Tớ đoán cậu ấy là đối tượng được khoa quan tâm đặc biệt."

Tạ Nhu nhú mày, vẻ mặt không thể tin được: "Thật à? Sao có thể chứ?"

"Tớ cũng chỉ nghe người ta nói thôi, tớ tìm bài đăng kia thử."

Bánh Bao mở điện thoại di động, tìm được bài đăng kia, Bé Đen và Tạ Nhu cũng xúm vào xem, Tạ Nhu vẫn không tin: "Sao có thể thi tốt như thế chứ? Tớ nhớ kỳ thi nghệ thuật tớ đứng hạng 20 toàn tỉnh." Sao lại có người còn cao hơn cô ta chứ?

"Woa, cậu lợi hại quá đi mất!" Bánh Bao nhìn về phía Dung Hoan này giờ vẫn không nói gì: "Dung Hoan, cậu thấy tin được không?"

Dung Hoan húp canh xong, ngẩng đầu khẽ nói: "Người này là tớ."

"Hả?!" Ba người khác sợ ngây người, vẻ mặt không dám tin, Dung Hoan giải thích một phen, Bé Đen và Bánh Bao giơ ngón cái lên: "Một chuyên gia vào ký túc xá của chúng ta à nha! Đã vậy cậu còn giành được huy chương vàng cuộc thi piano toàn quốc dành cho học sinh trung học nữa chứ, đỉnh." Đây là bài đăng nói.

Biểu cảm trên mặt Tạ Nhu hơi vi diệu, một tròng muốn khoe khoang bản thân ngay tức khắc nuốt vào bụng theo mì Ý. Cô ta lẳng lẳng đánh giá Dung Hoan, phát hiện Dung Hoan đúng thật là một người đẹp hoàn mỹ.

Tóc đen môi mỏng, sống mũi cao thẳng như hoa sen mới nở, tươi đẹp động lòng người. Ngay cả khi cô ta trang điểm kỹ càng cũng phải thua kém mấy phần trước Dung Hoan.

Nếu như nói khí chất cô ta toát ra là sự kiêu ngạo nhờ vào hăng quần áo mặc trên người, thì thứ mà Dung Hoan toát ra lại là sự trong sáng nhưng lạnh lùng từ trong xương, làm người ta không dám trèo cao.

Dung Hoan ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Tạ Nhu, cô ta lập tức nở nụ cười với cô.

-

Buổi tối, giáo viên chủ nhiệm tổ chức họp lớp, chủ yếu là để chào mừng khai giảng cho học sinh làm quen với nhau. Ăn cơm xong, Dung Hoan một mình đi dạo trong sân trường.

Gió nhẹ cuộn mái tóc dài quanh hai gò má cô, trêu chọc những tâm sự không ngừng dâng trào trong lòng cô.

Lúc này vẫn còn rất nhiều phụ huynh chụp ảnh với con cái ở cầu Mỹ Nhân, tiếng cười nói rôm rả lọt vào tai, cô nhìn khung cảnh trước mặt mà cô đơn trong lòng.

Cô chỉ có một mình, giống như con thuyền nhỏ, đầy hoang mang không biết đi về đâu.

Cô vuốt ve sợi dây chuyền hình đàn piano trên cổ, trong đầu lại nhớ đến người đó.

Nếu sáng nay anh đi cùng cô, có lẽ cô sẽ không phải phiền lòng như thế nhỉ?

Mấy ngày nay anh rất ít khi liên lạc, cô cũng không dám quấy rầy.

Cô cảm thấy loại tình cảm nhớ nhung này rất kỳ lạ, ngọt ngào mà chua xót, anh giống như kho báu chôn ở trong lòng cô, không ai hay, cô cũng không dám để bất kỳ ai biết.

Cô lấy điện thoại di động ra, mở giao diện trò chuyện với anh, xoắn xuýt một hồi, cuối cùng cũng lấy hết can đảm làm bộ như tùy ý gửi một tin nhắn: [Chú Phó, cháu đến Đại học S báo danh, chú đi công tác về chưa?]

Gửi xong, tim cô đập nhanh đến mức đầu ngón tay phải run lên, cô vội mở chuông điện thoại, cầm điện thoại không dám nhìn.

Bất giác đi một vòng quanh cầu, cô bấm vào màn hình, thấy không có tin nhắn đến.

Cô cúi đầu, vừa hạ tay xuống thì chuông báo điện thoại lại vang lên.

Tin nhắn đến!

Cầm lên xem, [Cậu đang ở đâu thế? Sắp bắt đầu họp lớp rồi! — — Kỳ Văn]

Ánh sáng trong mắt cô trở nên mờ mịt, sau đó trả lời: [Đến ngay.]

-

Đã gần bảy giờ, Dung Hoan bước vào phòng học, phát hiện tỷ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng, đưa mắt nhìn một lượt thì toàn là nữ sinh xinh đẹp, nam sinh chỉ có bảy tám người. Nhưng con trai biết chơi piano cũng rất có khí chất.

Bắt đầu họp lớp, hai giáo viên chủ nhiệm đi tới trước tự giới thiệu, sau đó mời từng bạn học lên.

Lúc Dung Hoan đi lên, mấy nam sinh đang nghịch điện thoại lục tục ngẩng đầu nhìn, nhỏ giọng bàn tán nói: "Bạn nữ này đẹp thật, đáng người nhỏ con, đáng yêu ghê..."

"Mẹ nó, ông đây muốn yêu đương rồi, đẹp ghê."

Giọng nói của bọn họ truyền đến tai các nữ sinh ngồi ở phía trước, các cô gái cũng bắt đầu đánh giá Dung Hoan, khen chê lẫn lộn.

Dung Hoan đi xuống, ngồi bên cạnh bạn cùng phòng, lấy điện thoại đi động ra, liếc nhìn màn hình vẫn không hề thay đổi, lại đặt xuống, quanh lông mày càng thêm phiền muộn.

Cô lơ đãng suốt buổi họp lớp, cuối cùng kết thúc, cô cùng bạn cùng phòng bước ra khỏi lớp, đi qua một con đường rợp bóng cây, ánh sáng yếu ớt.

Bánh Bao và Bé Đen tám chuyện trên trời dưới đất, cô lẻ loi tụt lại phía sau, tầm nhìn xung quanh tối đen, cô mở đèn pin lên, cúi đầu nhìn điện thoại.

Đang đi thì chóp mũi bỗng đụng phải một vật cứng.

"Á — — "

Cô không nhìn thấy một bóng người cao cao vừa lao ra từ bên cạnh, cô sợ hãi lùi lại một bước, đưa tay che chóp mũi đau đớn vì bị đụng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhó.

Vừa định ngẩng đầu lên, giọng nói dịu dàng như nước của người đàn ông đã truyền đến trước: "Đau không?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô kinh ngạc cầm điện thoại chiếu đèn lên, gương mặt với đường nét sắc sảo của Phó Tư Diễn lọt vào tầm mắt cô, theo mùi cỏ xanh bay vào mũi cô còn có hương nước hoa nam giới độc đáo trên người anh.

Cô hoàn toàn quên mất chớp mũi đau đớn, chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ không tin nổi, thậm chí còn quên gọi anh.

Phó Tư Diễn thấy vậy thì hơi nhướn hàng mi dài, con ngươi đen láy đầy ý cười.

"Sao đây...?"

Anh hạ thấp âm cuối, sau đó từ cổ họng phát ra tiếng cười khàn lười biếng.

"Mới mấy ngày không gặp đã không biết chú là ai à?"

Chương 14

Dung Hoan bừng tỉnh, bị anh trêu ghẹo đến đỏ bừng mặt, như giọt mực đỏ lan ra khắp mặt: "Chú Phó..."

"Hửm?" Anh nâng cao âm cuối.

"Sao chú... chú đến đây tìm cháu?" Cô càng muốn biết, sao anh tìm được cô trong khuôn viên trường rộng lớn này.

Phó Tư Diễn chỉ cười cười, giọng nói của anh trầm thấp, thâm trầm như bóng đêm: "Vừa về đến nhà thì nhận được tin nhắn của người nào đó, chú lo lắng nên đến thăm cháu một lát."

Cho nên anh vừa mới đi công tác về là tìm cô ngay sao?

Cô còn đang chìm đắm trong suy đoán của chính mình, Phó Tư Diễn bỗng cúi xuống, đồng thời nhìn thẳng vào cô, nhẹ nhàng véo mặt cô, nhỏ giọng trêu chọc: "Nhóc con, có nhớ chú của con không hả?"

Đầu ngón tay ấm áp từ gò má truyền đến, giống như viên đường nóng chảy thấm vào da thịt, giọng nói của anh theo gió thoảng vào tai, đập vào tim cô như trống nhỏ đập thành thịch.

Cô hất tay anh ra, lùi lại một bước, ngượng ngùng phủ nhận: "Không có, cháu chỉ báo một tiếng thôi..."

Giọng nói cô mang theo chút nũng nịu đặc trưng của con gái, không chút lực sát thương như móng mèo mềm mềm, ngược lại còn làm tim anh mềm nhũn ra.

Anh cười nhẹ: "Ừm, Hoan Hoan ngoan nhất."

Cuối cùng anh muốn đưa cô về, Dung Hoan đè nén vui vẻ trong lòng, chạy lên trước nói với bạn cùng phòng một tiếng, sau đó quay lại tìm anh. Hai người chậm rãi đi về phía ký túc xá.

Dung Hoan bước từng bước nhỏ, đi chưa được bao xa đã tụt lại phía sau anh, cô lại không dám bảo anh đi chậm một chút, đành phải chạy chậm mấy bước. Tầm mắt anh nhìn thoáng qua cô, sau đó lẳng lặng thả chậm tốc độ lại, để cô đi sóng vai với anh.

Lòng cô ấm áp hẳn lên, chợt nghe anh nói: "Trở về gửi cho chú một bản thời khóa biểu nhé?"

"Được."

"Mua đủ đồ dùng chưa? Còn thiếu gì không?"

"Không có."

"Bệnh viện ở nước ngoài gọi điện tới nói sức khỏe của ông nội đã tốt lên rất nhiều rồi, ông ấy nhờ chú nói với cháu là đừng lo lắng, yên tâm học tập."

Tâm trạng của Dung Hoan càng tốt hơn, cô gật đầu nhếch môi cười.

Dọc đường về hai người nói đến tình hình của ông Dung gần đây, lúc đến dưới lầu ký túc xá, Phó Tư Diễn nhắc một câu cuối cùng: "Đúng rồi, ông nội còn bảo chú chuyển đến cháu một câu."

"Hả?" Cô thắc mắc.

"Ông ấy nói..." Anh dừng chân, xoay sang cô, trầm giọng nói: "Hoan Hoan phải ngoan ngoãn nghe lời chú."

Cô ngẩn ra, chớp chớp mắt hạnh, ngờ ngác hỏi ngược lại: "Cháu chưa đủ nghe lời sao ạ?"

Cô nghe lời thế cơ mà...

Phó Tư Diễn không nhịn được cười, nụ cười tràn ra từ khóe miệng, anh đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, giọng điệu cưng chiều nói: "Đúng vậy, còn ai ngoan ngoãn hơn Hoan Hoan của nhà chú chứ."

Cô chú ý đến từ "nhà chú", mặt không khỏi đỏ lên, cũng may đèn không sáng lắm nên anh không phát hiện sự khác lạ của cô, chỉ nói: "Chú mang quà cho Hoan Hoan đây."

Nói xong, phất tay một cái, Kế Sâm đi theo phía sau xách một túi đồ lớn đo tới, Phó Tư Diễn đưa cho cô gái nhỏ: "Tới đây xem."

Bất ngờ nặng trĩu trong tay anh khiến đôi mắt cô sáng lên như sao trên bầu trời đêm, cô nói cảm ơn.

Anh cong môi: "Vớی chú mà còn cảm ơn nữa à? Được rồi lên lầu đi, về nghỉ ngơi sớm một chút."

Cô vẫy tay tạm biệt anh, xoay người vài bước, phát hiện anh vẫn đứng đó, ánh mắt hai người chạm nhau, tim Dung Hoan đập loạn xạ, xoay người chạy nhanh lên lầu.

Về đến ký túc xá, Bánh Bao và Bé Đen lập tức xông đến, hóng hớt chặn đường: "Dung Hoan, người đàn ông vừa rồi là bạn trai cậu à? Vừa nãy bọn họ đã thấy bóng dáng của Phó Tư Diễn."

Tạ Nhu vốn đang tẩy trang, nghe nói thế thì vênh tai lên nghe.

Dung Hoan đỏ mặt, vội vàng giải thích: "Bạn trai gì chứ, người ấy là chú của tớ."

Câu trả lời hoàn toàn bất ngờ: "Thì ra là chú, trông chú ấy trẻ ghê cơ."

"Đúng đó, sao chú tớ lại là ông chú bụng bia chứ..." Bánh Bao cười đùa.

Dung Hoan thoát khỏi phạm vi bức xạ mê trai của bọn họ, trở lại bàn đọc sách, gấp gáp mở túi "bảo vật" trong tay ra.

Hai mắt tức khắc sáng lên.

Bên trong là một túi đầy đồ ăn vặt, có ít món cô thường ăn ở nhà, còn có rất nhiều món cô chưa từng thấy. Trên đỉnh núi đồ ăn vặt có một cái hộp nhỏ. Cô mở ra xem, hóa ra là một đôi bông tai hình quả cherry đáng yêu, nhỏ nhắn tinh xảo. Đây là quà anh mang về cho cô sau chuyến công tác lần này.

Tim cô như được ngâm trong hũ mật, cô khẽ mỉm cười, lúc này bên tai truyền đến một giọng nói: "Những thứ này đều là chú cậu mua cho cậu à?"

Người hỏi là Tạ Nhu.

Dung Hoan gật đầu, Tạ Nhu nhưn mày thu hồi ánh mắt: "Chú cậu tốt với cậu thật đấy."

-

Chiều thứ tư sau khai giảng, mấy bạn cùng phòng đi đến bức tường Sáng Tạo, nơi các câu lạc bộ đang chiêu sinh thành viên mới, các cô đi xem.

Dung Hoan nhìn thấy câu lạc bộ Âm Nhạc thì định đi đăng ký, Tạ Nhu nói muốn đi cùng cô, hai người khác lại nói mình sẽ đi dạo chỗ khác.

Phó chủ nhiệm câu lạc bộ Âm Nhạc là một nam sinh, nhìn thấy hai người đẹp đến đăng ký thì nhiệt tình đưa đơn đăng ký cho hai người điền vào, sau khi thu lại đơn, anh ta còn nhìn mấy lần: "Các em cũng ở Học viện Âm Nhạc à?"

Tạ Nhu cười gật đầu, phó chủ nhiệm nói với những người khác: "Xem ra câu lạc bộ chúng ta có không ít nhân tài chuyên nghiệp à nha!"

“Đàn anh, anh là sinh viên năm hai sao?” Tạ Nhu chủ động hỏi. Thực ra cô ta đã chú ý đến anh chàng phó chủ nhiệm này từ đằng xa, anh ta cao lớn, lại ưa nhìn.

Hai người trò chuyện vài câu, ánh mắt phó chủ nhiệm thỉnh thoảng lại rơi vào trên người Dung Hoan luôn im lặng ở bên cạnh, cuối cùng nói đi lấy quà cho bọn họ.

Nhưng khi quay lại, chỉ lấy một cái: "Xin lỗi, bọn anh phát hết quà rồi, chỉ còn lại cái cuối cùng..."

Tạ Nhu: "Cái này..."

Dung Hoan: "Không sao, cậu lấy đi."

Tạ Nhu nhận lấy, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt với phó chủ nhiệm, Dung Hoan và cô ta đi tiếp về phía trước, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng la hét.

Là phó chủ nhiệm kia đuổi theo, trong tay còn cầm một túi quà khác, đưa cho Dung Hoan, trên mặt nở nụ cười thật tươi: "Tìm được rồi, vừa hay còn dư một phần, đàn em cầm đi."

Sau khi anh ta rời đi, Tạ Nhu nhìn món quà trong túi: "Hóa ra chỉ là một cái bookmark và một cái kẹp..."

Dung Hoan tùy ý liếc nhìn, Tạ Nhu ghé đầu lại gần, kinh ngạc nói: "Sao của cậu còn có kẹp que?"

Dung Hoan lắc đầu, cũng không biết vì sao, ánh mắt Tạ Nhu trở nên vi diệu, làm bộ vô ý trêu ghẹo: "Hình như đàn anh kia có ý với cậu đấy, còn cho cậu thêm một cái kẹp que."

"Cậu nghĩ nhiều rồi, có thể là quên bỏ vào túi cậu thôi."

Tạ Nhu nhìn bóng lưng Dung Hoan, có thâm ý khác.

-

Thời gian cứ trôi, đến giữa tháng Chín.

Một buổi sáng, Dung Hoan đang đọc sách trong ký túc xá thì Bánh Bao chạy đến: "Hoan Hoan, cứu mạng!"

Thì ra mấy ngày trước Bánh Bao nhận được đơn học thệ, nhưng sáng nay cô ấy có việc khẩn cấp ở khoa, nếu lúc này mà nói không thể đi học thệ được thì đối phương nhất định sẽ rất tức giận, rơi vào đường cùng, cô ấy đành phải tìm Dung Hoan giúp, khi nào bên kia chuyển tiền, cô ấy sẽ chuyển cho Dung Hoan.

Dung Hoan nghĩ đọc sách ở đâu cũng giống nhau nên đồng ý, Bánh Bao cảm động đến rơi nước mắt gửi tên, lớp cho cô.

Dung Hoan nhìn thấy cái tên, nhận ra ngay người này cũng là thành viên của câu lạc bộ Âm Nhạc, lần trước liên hoan, Dung Hoan còn tán gẫu vài câu với cô ấy.

Thu dọn đồ đạc xong, cô ra ngoài. Trên đường cô liên lạc với cô gái này, nữ sinh biết là cô, còn gửi hai biểu tượng cảm xúc dờ khóc dờ cười, nói là trùng hợp.

Đây là tiết Kinh tế vi mô, cô gái nói giáo viên là một người đàn ông trung niên đầu hói, quản lý rất lỏng lẻo, nghịch điện thoại di động chỉ cần không bị phát hiện là được, nhưng rất hay điếm danh.

Lúc Dung Hoan vào lớp, giáo viên vẫn chưa tới, cô ngồi xuống, lấy sách ngoại khóa ra xem.

"Bạn học, có thể cho tớ đi vào không?"

Dung Hoan nghe thấy giọng nói thif ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của một nam sinh. Cậu ta mặc áo sơ mi kẻ sọc xanh trắng, đứng ngoài hàng ghế của cô, trên tay cầm một quyển sách.

Cô bước ra để cậu ta đi vào, nam sinh nói cảm ơn xong thì ngồi xuống cách cô hai ghế.

Dung Hoan tiếp tục cúi đầu xem sách, người đến lớp ngày càng nhiều, xôn xao ầm ĩ.

Đột nhiên, một đôi giày đen bước vào lớp, âm thanh bên tai lập tức biến mất.

Sau đó, một giọng nữ bắt đầu vang lên bên tai cô: "Woa, đây là giáo viên mới à?! Đẹp trai quá!"

Phòng học xôn xao, Dung Hoan tò mò ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt rơi trên người đàn ông từ ngoài cửa đi vào...

Cả người cô cứng đờ.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng, mặc áo sơ mi trắng được ủi phẳng phiu, cổ tay áo xắn lên để lộ chiếc đồng hồ Patek Philippe Universe, quần tây đen bao lấy đôi chân dài thẳng tắp, dưới chân là đôi giày da chạm rồng khắc hoa hiệu Burberry.

Khoảnh khắc anh đặt sách vở, giáo án lên bục giảng, đưa mắt nhìn đám sinh viên, cuối cùng cô cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt anh.

Dung Hoan đã hai tuần không gặp được Phó Tư Diễn, không ngờ lại đụng phải anh ở đây!

Chương 15

Khoảnh khắc ánh mắt anh quét qua, Dung Hoan vội vàng cúi đầu xuống, tim đập như pháo hoa nổ tung.

Không phải nói là ông chú đầu hói sao? Sao tự dưng lại biến thành Phó Tư Diễn rồi? Nếu mà biết trước là lớp của anh thì có đánh chết cô, cô cũng không dám đến!

Tiếng cảm thán mê trai của các nữ sinh trong lớp tràn ngập bên tai, rốt cuộc Dung Hoan cũng không nhịn được, len lén ngược mắt nhìn người thu hút toàn bộ ánh nhìn trên bục giảng.

Khuôn mặt anh vẫn lạnh nhạt như trước, nụ cười trong mắt bị chôn thật sâu, cả người thêm một chút nghiêm nghị và trang trọng, khác hẳn dáng vẻ cười trêu cô thường ngày.

Phó Tư Diễn đứng trên bục giảng mang đến cho cô cảm giác xa cách lạ lẫm, như cần phải làm quen với anh lại một lần nữa.

Sau khi chuông vào lớp vang lên, cả lớp yên tĩnh hẳn, mọi người nín thở đợi Phó Tư Diễn lên tiếng.

Người trên bục giảng nhìn lướt qua mọi người, trầm giọng nói: “Hai buổi đầu tiên là thầy Hồng giúp dạy thay. Tôi là giáo viên phụ trách môn Kinh tế vi mô, họ Phó.”

Không có thông tin liên lạc, các bạn có thể trực tiếp đến gặp tôi sau giờ học, hoặc gọi cho văn thư trường, nếu muốn hỏi vấn đề cá nhân... Xin lỗi, đừng làm phiền tôi.”

Lúc đầu, các nữ sinh còn mê muội trước tông giọng trầm thấp của anh, nhưng sau khi nghe thấy câu cuối cùng mới nhận ra giáo sư đẹp trai như thế chỉ có thể đứng nhìn từ xa...

Anh vừa loay hoay gỡ cổ tay áo, vừa lạnh nhạt nói: "Cách dạy của tôi có thể sẽ không giống các giảng viên khác. Số chữ trên ppt không nhiều, trọng điểm đều nằm trong lời tôi giảng. Cuối kỳ, không đánh dấu trọng tâm đề thi, nếu muốn dựa vào ghi chép học thuộc lòng không động não thì khỏi cần đến thi. Đề thi tôi ra không phải học thuộc lòng là có thể giải quyết vấn đề được đâu.

Trong lớp sẽ có rất nhiều câu hỏi khiến các bạn phải suy nghĩ, tất cả đều được tính vào điểm thông thường. Nếu chỉ mang theo một cái điện thoại đến lớp nghỉ dưỡng thì tôi khuyên các bạn nên ra ngoài tìm một chỗ có Internet tốt hơn.

Tuy Kinh tế vi mô là môn cơ bản nhưng cũng rất quan trọng, học chuyên sâu cũng rất thú vị. Tôi đảm bảo sẽ cho các bạn tiết học chất lượng nhất, có nghe giảng hay không thì tự các bạn quyết định, đương nhiên cuối cùng các bạn có qua môn hay không là do tôi quyết. Về phần điểm danh, tôi điểm danh vắng ba lần thì thi lại. Bây giờ là lần điểm danh đầu tiên."

Mọi người hít một hơi lạnh, cảm thấy có một giảng viên nghiêm khắc như vậy, có lẽ ngày lành trước kia phải kết thúc rồi.

Phó Tư Diễn bắt đầu điểm danh, một vài sinh viên vốn tưởng đây là tiết của thầy Hồng đều bị điểm danh vắng.

Đọc đến số 24 mà Dung Hoan đi học thế: "Nhan Đình."

Cô cúi đầu, rầu rĩ kêu "có" một tiếng, sau đó cô phát hiện người trên bục giảng bỗng im lặng mấy giây, tim cô đập thành thịch, sợ anh phát hiện ra, có tật giật mình càng cúi thấp đầu hơn.

Nhưng...

Phó Tư Diễn gọi tên tiếp theo, Dung Hoan thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thì thấy khoe môi anh như có như không cong lên, chớp mắt đã biến mất.

Chắc là anh... không phát hiện ra đâu nhỉ?

Cô chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

Sau khi điểm danh xong, tiết học chính thức bắt đầu, Dung Hoan len lén lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Nhan Đình, giải thích ngắn gọn tình hình.

"Không sao, không bị phát hiện là được, không cần ghi chép, cậu cứ làm việc của mình đi ~"

Dung Hoan không có việc gì làm, đành tiếp tục đọc sách. Cô đột nhiên phát hiện mình đã lâu không gặp Phó Tư Diễn, bây giờ mới được nghe giọng nói quen thuộc của anh, đương nhiên là vui vẻ lắm.

Nhưng chẳng mấy chốc, cô đã không thể vui vẻ được nữa.

"Kinh tế học vi mô liên quan đến lý thuyết cung cầu, lý thuyết xí nghiệp, lý thuyết cạnh tranh hoàn toàn, lý thuyết sức mạnh và cấu trúc thị trường..."

Phó Tư Diễn vừa nói, vừa chậm rãi đi đến hàng ghế sau, Dung Hoan ngồi bên ngoài gần lối đi, lại cúi đầu giả vờ làm người tàng hình. Chỉ thấy lúc anh đi đến bên cạnh cô, bước chân và lời nói của anh đều dừng lại...

Lòng bàn tay nắm chặt của cô lại đổ mồ hôi.

Cũng may anh không nán lại không bao lâu đã đi lên bục giảng, Dung Hoan thầm thờ phào nhẹ nhõm, bên tai chợt nghe thấy một tiếng rất khẽ: "Bạn học — —"

Cô quay sang, phát hiện là nam sinh vừa rồi xin cô nhường chỗ:
"Nếu cậu không mang theo sách thì có thể xem với tớ."

Cô đang định từ chối thì nam sinh đã đẩy sách qua, nhích qua ghế bên cạnh cô. Dung Hoan chỉ đơn giản lấy giấy bút ra giả vờ giả vịt.

Phó Tư Diễn đang nói hăng say, cô buông lỏng cảnh giác, tiện tay vẽ một con thỏ nhỏ ở góc trên bên phải của tờ giấy, cầm bút lên, lại phát hiện nam sinh bên cạnh đang nhìn con thỏ của cô, cười cười. Cô lập tức đỏ mặt che đi, lại không thấy ánh mắt nhìn chăm chăm bọn họ của người trên bục giảng.

"Bạn nữ mặc váy vàng ngồi hàng ghế thứ năm đứng lên trả lời câu hỏi đầu tiên trên ppt." Phó Tư Diễn chọt nói.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Dung Hoan vừa bị gọi tên, tim cô đập thình thịch, da đầu tê dại, chậm rãi đứng dậy.

Cô còn tưởng bình an vô sự rồi chứ!

Cô chạm phải ánh mắt của Phó Tư Diễn, chỉ thấy đôi mắt đào hoa dưới cặp kính gọng vàng hơi nhếch lên, anh đút một tay vào túi bước xuống bục giảng.

Cô ngẩng đầu nhìn đề bài, phát hiện mình hoàn toàn không hiểu gì cả, sống người không nói được một chữ nào.

Câu hỏi này tương đối đơn giản, người đã chuẩn bị bài đều biết. Các bạn học nhìn thấy Dung Hoan không trả lời, còn tưởng rằng giảng viên lạnh mặt tức giận.

Lòng Dung Hoan loạn cào cào, cô cụp mắt xuống, ngón tay căng thẳng đan vào nhau, ánh mắt rơi vào góc bàn, một đôi giày da màu đen bước đến.

Anh bước đến trước mặt cô.

Phó Tư Diễn nhìn xuống, thấy cô đỏ mặt thì hơi cong khóe môi, trong mắt đầy ý cười, giọng nói trêu chọc vẫn dịu dàng như trước: “Giảng viên đáng sợ thế à? Dọa bạn học này căng thẳng đến như vậy. ”

"..." Mọi người bật cười, Dung Hoan muốn che mặt chui xuống đất.

Lúc này tay cô bị đụng một cái, một mảnh giấy nhét vào tay, hóa ra nam sinh bên cạnh đã viết đáp án lên đó.

Cô liếc nhìn, vội che tờ giấy lại, mấp máy môi, khẽ nói: "Là... đừng giới hạn khả năng sản xuất."

Anh dời tầm mắt ra khỏi bàn, nhìn cô, trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt: "Ừm, đáp án là chính xác."

-

90 phút đáng sợ cuối cùng cũng trôi qua, sau khi Phó Tư Diễn tuyên bố tan học, sinh viên trong lớp nối đuôi nhau ra khỏi phòng học, lao nhanh đến căn tin.

Dung Hoan cất bút đi, nói với nam sinh bên cạnh: "Vừa rồi ở trong lớp... cảm ơn cậu."

Nam sinh cười cười: "Cậu học thế à?"

"Ừm."

Nam sinh đi rồi, cô lại nhìn Phó Tư Diễn đang đứng trên bục giảng, anh cũng nhìn cô với ý tứ rõ ràng trong mắt. Cô thầm giật mình, thấy cả lớp đã đi gần hết, mới đi về phía anh.

Phó Tư Diễn đi tới gần vài bước, dừng lại trước mặt cô, cúi đầu, rũ mắt nhìn cô, nhướn mày cong môi: “Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Hoan Hoan, nếu bị người khác nhìn thấy, còn tưởng cháu bị chú giữ lại dạy bảo đấy."

"Chú Phó..."

Anh khẽ cười: "Được, giải thích đi."

Sau khi cô thành thật giải thích tình hình, anh gật đầu, vẻ mặt hiểu ra: "Nếu cháu không nói, chú còn tưởng Hoan Hoan nhớ chú nên cố ý chạy đến lớp tìm chú đấy."

"..." Cô nhìn bộ dạng anh lúc này, nào có vẻ nghiêm túc chăm chú như khi ở trên lớp vừa rồi chứ?

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Chú Phó, chú có thể đừng đánh vắng bạn trốn học kia được không?" Chuyện hôm nay hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Anh mỉm cười: "Cháu muốn chú làm bộ không biết chuyện này à?"

"Chú... Chú có thể mắt nhắm mắt mở được không?"

Anh cười xoa đầu cô: "Chuyện này không liên quan gì đến Hoan Hoan, cháu bảo bạn học kia tiết sau đến gặp chú, chú sẽ nói chuyện với bạn ấy."

"... Được rồi."

Anh giơ tay liếc nhìn đồng hồ: "Trưa nay ăn cơm với chú nhé?"

Hai mắt cô sáng lên, ngoan ngoãn gật đầu, anh cầm cặp xách, tay kia tùy ý khoác lên vai cô: "Muốn ăn gì nào?"

-

Hai người đi đến Tam Đường, Dung Hoan chọn đại một quán cơm cà ri cảnh vật khá tốt. Đi vào trong quán, Phó Tư Diễn đưa ví tiền cho cô, bảo cô chọn món giúp anh, thích ăn cái gì thì cứ gọi, anh đi tìm chỗ trước.

Cô gọi món xong quay lại, ngồi xuống bên cạnh anh, Phó Tư Diễn bắt đầu hỏi cô tình trạng mấy ngày nay.

Một lúc sau, phục vụ mang đồ ăn tới: "Xin chào, cơm cà ri gà, nước trái cây, salad rau của hai vị ạ."

Người phục vụ đi rồi, Dung Hoan lại khẽ nói: "Không biết chú thích ăn cái gì, cho nên cháu gọi món này cho chú luôn..."

Phó Tư Diễn nhìn cơm cà ri gà, mỉm cười: "Không sao, cháu gọi gì chú cũng thích."

Dung Hoan cúi đầu mím môi, gắp một miếng cơm bỏ vào miệng, ăn từng miếng nhỏ, trên tay cầm ly nước ép trái cây. Cô còn chưa kịp ngẩng đầu, đã nghe thấy Phó Tư Diễn nói: "Cà ri hơi cay, ăn được không đấy?"

Anh vẫn nhớ cô không ăn được đồ cay.

Dung Hoan gật đầu, nhấp một ngụm nước trái cây.

Lúc này, một giọng nói từ bên cạnh truyền đến: "Thầy Phó, thầy cũng đến đây ăn cơm à?"

Người nói chuyện là mấy giáo viên nam quen biết Phó Tư Diễn, lúc Dung Hoan ngẩng đầu lên, bọn họ mới nhìn thấy rõ mặt của cô, không khỏi trêu chọc: "Đây là bạn gái của thầy à? Trẻ thật đấy."

"Khụ khụ..." Dung Hoan bị sặc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Phó Tư Diễn đứng dậy đi tới bên cạnh cô, vỗ nhẹ lưng cô: "Ăn từ từ thôi." Anh quay đầu nhìn đồng nghiệp, bắt lặc ra mặt: "Đây là cháu gái tôi."

"Hả... à xin lỗi xin lỗi, hiểu lầm hahaha."

Các đồng nghiệp thức thối rời đi, Dung Hoan cũng ăn chậm lại, Phó Tư Diễn thấy khuôn mặt trắng nõn của cô đỏ bừng, không khỏi nở nụ cười, néo mặt cô một cái: "Sao lại bắt cấn như vậy hả?"

Cô hất tay anh ra, bộ dạng xù lông càng chọc anh buồn cười.

Tiếp tục ăn, Dung Hoan ăn chậm lại, cô vùi đầu tránh đi tầm mắt của anh, cuối cùng không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh.

Chỉ thấy anh cầm chén nhạt hành tây ra, chất thành núi nhỏ trong góc phải đĩa.

Người lớn như anh sao lại kén ăn thế cơ chứ?!

Cái dáng vẻ nghiêm túc đó thực sự rất dễ thương...

Cô cười trộm, như đã phát hiện ra bí mật nhỏ của anh.

-

Cơm nước xong, đi ra khỏi quán, hai người vừa đi vừa đấm mình trong nắng, Phó Tư Diễn hỏi cô lát nữa có tiết học không, cô đáp có.

Có đi nhanh thêm một chút thì về ký túc xá cũng không nghỉ ngơi được bao lâu, cho nên cô nói mình vào phòng học nằm một lát.

Phó Tư Diễn lại không đồng ý, dẫn cô đi tìm xe của anh.

Cô ngơ ngác ngồi vào ghế phó lái, chợt nghe anh nói: "Ngủ ở đây một lát, đến giờ chú đưa cháu đến khu giảng đường."

Phó Tư Diễn bật điều hòa, giúp cô hạ ghế ra sau, Dung Hoan nằm xuống, anh lại thả tấm chắn sáng trước mắt cô xuống.

Gió lạnh mơn man da thịt, mang đến cảm giác lành lạnh dễ chịu, cô ngơ ngác nhìn anh: "Chú Phó, vậy còn chú thì sao?"

"Chú ở đây đọc tài liệu một lát."

Trong lòng cô như được đút một viên kẹo, ngọt ngào thấm vào ruột gan, cô nhắm mắt lại, một lúc sau lại len lén mở ra nhìn anh.

Phó Tư Diễn đang xem tài liệu giảng dạy, sờn mặt như được ánh mặt trời dát vàng, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi mỏng nhạt

màu.

Lúc cô còn đang nhìn đến mắt hờn, đôi tay thon dài của Phó Tư Diễn đột nhiên vươn về phía cô, chuẩn xác che kín đôi mắt trên mặt cô.

Trước khi mắt rơi vào bóng tối, mùi nước hoa nam mát lạnh cũng nhanh chóng chiếm đóng hết mọi giác quan của cô.

Cô sững sờ, ngay sau đó, giọng nói trầm khàn kèm theo tiếng cười của anh vang lên bên tai cô:

— —

"Nhóc con, cháu còn nhìn lên nữa thì chú không thể tập trung được đâu."

Chương 16

Thời gian không ngừng trôi về phía trước, chớp mắt đã tới cuối tháng chín, kỳ nghỉ Quốc Khánh cũng theo đó mà tới.

Ngoại trừ Bé Đen ở Tân Cương không thể trở về thì ba người khác ở ba tỉnh đều quay về nhà.

Buổi tối, mọi người đang thu dọn hành lý và nói chuyện phiếm với nhau thì cửa ban công được mở ra, Tạ Nhu cầm điện thoại đi vào, trên mặt không giấu được ý cười, dường như muốn để mọi người đều biết tâm trạng của cô ta lúc này.

“Tạ Nhu, cậu nhận điện thoại của ai mà vui vẻ như vậy?” Bánh Bao hỏi.

Tạ Nhu vút điện thoại di động lên trên bàn, xoay người chống tay lên bàn nhìn bọn họ, khoe môi giương lên: “Bố mẹ tớ, cuối cùng thì Quốc Khánh bọn họ cũng rảnh, bảo là sẽ dẫn tớ đi nghỉ.”

“Đi nghỉ! Là đảo Bali mà lần trước cậu nói muốn đi sao?”

Tạ Nhu ngẩn người, nhún nhún vai: “À... Bố mẹ tớ nói tết nguyên đán năm nay sẽ đi tới đó, Quốc Khánh đi đảo Bali chơi không vui, tớ mà đi thì cũng phải ở đến mười ngày nữa tháng.”

“Thật không ngờ sẽ có một ngày tớ được ở gần "quý cô sang xỉn mịn" như thế, Tạ Nhu, tớ thật hâm mộ cậu, không như tớ phải về nằm chết dí ở nhà.”

“Không sao đâu, khi trở về tớ sẽ mang cho các cậu quà lưu niệm.” Ánh mắt Tạ Nhu nhìn về phía Dung Hoan đang yên tĩnh thu dọn

hành lý, thấy cô không phản ứng gì thì Tạ Nhu bèn chủ động hỏi dò: “Dung Hoan, Quốc Khánh cậu có sắp xếp như thế nào?”

“Tớ về nhà.”

“Mọi người trong nhà của cậu không dẫn cậu ra ngoài chơi sao?” Tạ Nhu gãi móng tay.

Dung Hoan chột lắc đầu, giọng băng quơ: “Quốc Khánh đông đúc như vậy, đi ra ngoài nhìn người à?”

“...” Tạ Nhu tiện đà cười cợt, tự nói một câu: “Vẫn còn may tớ đi tới khu nghỉ dưỡng cao cấp, cũng không phải là nơi người nào cũng có thể đi.”

Dung Hoan căn bản không để ý tới lời cô ta nói, cô bị thu hút bởi tin nhắn trên điện thoại.

[Chiều mai có mấy tiết học? Tớ đón cháu về nhà. – Phó Tư Diễn.]

Khóe miệng Dung Hoan nhẹ nhàng nhếch lên, trả lời: [Chỉ có hai tiết thôi ạ.]

-

Buổi chiều hôm sau, Dung Hoan đem vali hành lý theo sau đó để dưới cuối lớp, định lát nữa sẽ mang vali đi luôn, không cần mất công về lại ký túc xá nữa.

Sau khi tan học, mọi người đi ra khỏi lớp, Dung Hoan đẩy vali, đè nén sự vui mừng hân hoan sắp gặp được người nào đó, đã không còn để ý đến âm thanh xung quanh tai.

Tạ Nhu đi theo phía sau cô, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Đi ra khỏi lớp học, Dung Hoan đã chú ý tới xe của Phó Tư Diễn cách đó không xa đang đậu ở dưới cây dã hương, cô vui vẻ quay đầu nói với bạn cùng phòng: “Tớ đi đây, bye bye.”

Tạ Nhu nhìn thấy Dung Hoan đi về phía chiếc xe Maserati GT bắt mắt nhất kia rồi lên xe, Tạ Nhu thoáng sửng sốt.

Bé Đen kinh ngạc: “Chiếc xe kia nhìn ngầu quá!”

“Đúng ha, quả nhiên Dung Hoan cũng là người nhà giàu...”

Tạ Nhu hất cằm lên, một lát sau khẽ xì một tiếng: “Maserati, nhà tớ cũng có một chiếc.”

-

Dung Hoan đi tới bên cạnh xe, Kế Sâm giúp cô mở cửa, cung kính nói: “Cô Dung, mời lên xe.”

Cô cố nén sự hơi kích động trong lòng bước lên xe, nghiêng đầu lại nhưng thấy ghế sau trống rỗng, cô bất ngờ nhìn về phía Kế Sâm: “Chú Phó đâu rồi ạ?”

“Ngài Phó ở nhà có chút việc, bảo tôi tới đây đón cô.”

Cô nghe vậy, giống như đứa nhỏ không được chia kẹo, đáy mắt xẹt qua chút tâm trạng mất mát, nụ cười cũng dần biến mất.

Cô lại che giấu cảm xúc của mình, làm bộ như không có chuyện gì mà “Vâng” một tiếng, nhưng mà dù sao cũng còn trẻ tuổi, đương nhiên không qua nổi mắt của người quanh năm giỏi nhất việc quan sát sắc mặt người khác như Kế Sâm.

Anh ta cười không nói gì rồi giúp cô đóng cửa xe.

-

Xe chạy đến biệt thự, Dung Hoan xuống xe đi vào cửa, người đi ra đón là dì Tịnh.

“Cô Hoan Hoan về rồi à, mau vào đi.” Bà ấy vui vẻ nhận lấy vali hành lý, lấy dép đặt xuống dưới chân cô.

Dung Hoan liếc mắt nhìn đôi giày cao gót Givenchy ở lối vào, cô hỏi: “Trong nhà có khách tới ạ?”

Dì Tĩnh gật đầu: “Cô Bạch đến, đang nói chuyện với ngài Phó ở thư phòng trên lầu.”

"... Cô Bạch?"

"Là bạn của ngài Phó, trước đây đã tới nhà ta làm khách nhiều lần, cô Hoan Hoan, dì Tĩnh cho người nấu chút canh gà, cô uống một chút nhé."

Dung Hoan đi theo dì Tĩnh đến phòng bếp, sau khi ngán người uống hết canh xong thì muốn đi lên lầu nghỉ ngơi.

Cô giẫm lên cầu thang, nhưng đầu óc trống rỗng, giống như có người lấy tim của cô làm như cục bột mà vò đi vò lại, đủ loại cảm xúc. Đến khi cô hồi phục lại tinh thần thì phát hiện mình đang đứng bên ngoài cửa thư phòng.

Không phải cô đi về phòng ngủ sao, sao lại đến đây...

Cô nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng rối bời, muốn đi nhưng lại không thể bước chân đi được.

Sau một lúc, dường như trái tim bị thôi thúc, cô đưa tay đặt lên cửa phòng, chậm rãi dán tai lên, muốn nghe được tiếng bên trong.

Quả nhiên nghe thấy một giọng nữ rất hay vang lên: “Tur Diễn, cậu có thể đừng đùa với tôi nữa được không?”

Sau đó là tiếng cười của Phó Tur Diễn.

Lỗi tai Dung Hoan như bị bồng, nhanh chóng đứng thẳng người, giống như trộm mà chạy về phòng mình.

Nhưng mà một lát sau, cô lại quay trở lại.

Cô động viên mình, có cái gì mà phải ngại, cô chỉ đơn giản là tò mò muốn biết “Cô Bạch” trông như thế nào thôi.

Cô cắn vào môi đỏ, một lát sau thì giơ tay, lấy hết dũng khí gõ cửa mấy lần.

Nghe thấy tiếng “Vào đi”, Dung Hoan chậm rãi ấn lên tay nắm cửa, giống như muốn mở hộp Pandora.

Sau đó, Dung Hoan đã nhìn thấy một mỹ nhân đang đứng bên cửa. Cô ấy mặc một cái váy lụa trắng, tóc được thắt lại, ánh mặt trời chiếu trên thân người, hắt lên gương mặt cô ấy thứ ánh sáng mềm mại.

Đôi mắt đen láy cười lên hiện rõ trên khuôn mặt trắng nõn, đoan trang dịu dàng như tiên nữ.

Còn Phó Tư Diễn ngồi trên ghế gỗ bên cạnh, trong tay đang cầm chén trà, vẻ mặt nhàn nhã.

Cô gái nhìn thấy Dung Hoan, nhướn mày lên, đi về phía cô: “Đây là cháu gái nhỏ nhà anh sao? Thật xinh đẹp.”

Không cần Phó Tư Diễn giới thiệu, cô gái đã tự giới thiệu mình: “Chị là Bạch Ngưng, là bạn của chú em, em tên là gì vậy?”

Cô gái nhỏ ngẩn ngơ: “Dung Hoan, Bạch... chào dì Bạch.”

Bạch Ngưng cười, quay mặt lại nhưng không có vẻ tức giận: “Phải gọi là chị.” Cô ấy quay đầu nhìn về phía Phó Tư Diễn: “Quả nhiên rất đáng yêu.”

Dung Hoan và Phó Tư Diễn vừa nhìn nhau thì cô đã vội vàng “trấn định” giải thích: “Cháu... Cháu đi vào lấy quyển sách.”

Cô đi tới bên giá sách, còn ra dáng lật một quyển [Hoa Gian tập].

Phó Tư Diễm hơi nhướng mày, cố nén ý cười, vẫy tay về phía Dung Hoan: “Nhóc con, đến chỗ chú.”

Dung Hoan đi tới, anh đưa chén trà Bích Loa Xuân vừa pha đưa cho cô: “Ném thử xem uống có ngon không?”

Vành cốc chạm vào có chút nóng, hương trà nồng đậm thơm ngát, cô nhẹ nhàng nhấp mấy ngụm nhỏ, vị ngọt thấm xuống tận cổ họng.

Cô gật đầu, Phó Tư Diễm cười: “Có muốn uống thêm một chén không?”

“Không cần... Cháu sợ muộn quá không ngủ được.” Bình thường cô cũng ít uống trà.

Bạch Ngưng ngồi xuống bên cạnh: “Hoan Hoan cũng giống tôi, đều không uống được trà.”

Dung Hoan liếc nhìn Bạch Ngưng, lấy chén trà lại Phó Tư Diễm, sau đó nhẹ giọng nói: “Chú Phó, cháu về phòng trước.”

Anh xoa đầu của cô: “Đi đi.”

Cô đi rồi, Bạch Ngưng nhìn về phía người nào đó, cười nói: “Nhìn cậu có vẻ rất thích cháu gái nhỏ này? Còn chưa thấy cậu đối xử dịu dàng với cô gái nào như thế.”

Nghe vậy, đường nét gương mặt Phó Tư Diễm cũng cong lên, khóe miệng lơ đãng phóng ra một nụ cười, từ tốn lên tiếng:

“Cô ấy ngoan như vậy, sao có thể nở lòng không dịu dàng cho được.”

-

Dung Hoan trở về phòng, ngồi trên giường nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ rồi chờ người ra.

Chẳng trách chiều nay anh không ở trên xe, là bởi vì có Bạch Ngưng ở nhà.

Cô nhớ lại tiếng cười cười nói nói của Bạch Ngưng và Phó Tư Diễn lúc đó, Bạch Ngưng lại còn đẹp như vậy, chẳng biết vì sao, trong lòng cô bắt đầu chua xót, giống như có người tự ý mở nắp hũ mật ong của mình rồi cố gắng nhét một lát chanh vào trong đó.

Cô buồn bực ngã lên trên giường, lăn một vòng, cố gắng đè nén cảm giác bồn chồn phập phồng trong lòng, lại nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa.

“Hoan Hoan mở cửa.”

Là tiếng của Phó Tư Diễn.

Cô nhanh chóng thu lại cảm xúc của mình, đứng dậy mở cánh cửa ra thì nhìn thấy một mình anh đứng ngoài cửa.

“... Chị Bạch Ngưng đâu rồi ạ?” Khuôn mặt cô đầy nghi hoặc.

“Cô ấy đi trước rồi, Hoan Hoan đang làm gì đó?”

Dung Hoan lùi về sau một bước để anh đi vào, sau đó cô bổ sung một câu: “Đang đọc sách.”

Ánh mắt Phó Tư diễn tùy ý rơi vào [Hoa Gian tập] trên mặt bàn của cô, tầm mắt vừa di chuyển đã qua tới cuốn album ở trong góc, sau đó anh cầm lên, tùy tiện lật qua, lông mày nhướng lên một cái: “Cháu thích Tiêu Thừa Chi?”

Chỉ cần là album của Tiêu Thừa Chi, cô đều sưu tập.

Dung Hoan ngẩn người, không ngờ anh thế mà cũng biết đến Tiêu Thừa Chi, cô quả quyết gật đầu.

Phó Tư Diễn nhìn về mặt vốn dĩ nhàn nhạt của cô gái nhỏ trong nháy mắt đầy vẻ hâm mộ thần tượng, đáy mắt anh xẹt qua một tia cảm xúc, đặt album lên trên bàn, khoanh tay lại, rất hứng thú: “Cháu thích cái gì ở cậu ta? Đẹp trai à?”

Dung Hoan mím môi, cho rằng anh nghi ngờ sự yêu thích của cô, có chút bất mãn: “Không được sao?” Không những đẹp trai mà còn ca hát rất giỏi ạ!

Anh nở nụ cười, bước một bước đến gần cô, khóe môi cong lên một vòng cung xinh đẹp, giọng nói trầm thấp hỏi ngược lại: “Vậy chú cũng rất đẹp trai, sao Hoan Hoan không thích?”

"....."

Dung Hoan ngẩng đầu liếc nhìn anh, cực kỳ nghiêm túc đưa ra kết luận: “Chú không đẹp bằng anh ấy.”

Chương 17

Đôi mắt đen nhánh của Phó Tư Diễn híp lại, anh siết chặt lấy sau gáy của cô, giọng nói âm u xen lẫn một chút ý uy hiếp: “Nhóc con, cháu lặp lại lần nữa? Chú đẹp trai như thế, sao lại không bằng cậu ta được?”

Cô bị anh nhìn, tim đập nhanh hơn, sóng nhiệt trong lòng cuộn cuộn dâng lên.

Cô cụp mắt xuống không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, mi mắt run run nhưng dưới đó là miệng nhỏ không chịu thua một chút nào: “Vốn dĩ... Vốn dĩ không bằng...”

Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ, giống như làm nũng.

Nghe thấy lời này, khóe môi anh nhếch lên, buông tay đang giữ sau gáy của cô ra, nhưng lại bóp mũi của cô: “Đồ xấu xa, mắt công tối nay chú còn muốn dẫn cháu đi ăn cơm.”

Cô ngây người: “Ăn cơm?”

“Buổi chiều chú có việc đột xuất nên thất hẹn, không thể đi đón cháu. Cho nên chú muốn bồi thường cho cháu một chút, dẫn cháu đi ăn đồ ăn Nhật mà cháu thích.”

“Sao chú biết cháu thích ăn đồ ăn Nhật?”

“Ông nội nói cho chú.” Lúc Dung Hoan nghỉ hè thì thường xuyên hẹn Thẩm Như ra ngoài đi ăn đồ ăn Nhật, ông cụ cũng biết.

Dung Hoan chớp mắt một cái, Phó Tư Diễn lại hỏi: “Hoan Hoan có muốn ăn không?”

Cô mím môi, gật đầu, anh cụp mắt nở nụ cười: “Được, chú dẫn cháu đi ăn.”

“Chỉ... có hai chúng ta thôi sao?” Cô hỏi.

“Nếu không thì Hoan Hoan còn muốn đi với ai nữa?” Anh không nhin được mà xoa tóc trên đỉnh đầu của cô, nhìn đôi mắt trong suốt như mặt nước của cô, ý cười lưu động giữa hai lông mày giống như thường:

“Chú không có nhiều tiền, vừa vặn chỉ đủ mời một mình Hoan Hoan.”

-

Buổi tối lúc ăn cơm, Phó Tư Diễn nói ngày mai sẽ dẫn cô ra ngoài chơi, bảo cô chuẩn bị mang theo đồ bơi, phải đi qua đêm. Khó khăn lắm mới có kỳ nghỉ dài hạn, nếu ở nhà bảy ngày sẽ rất nhàm chán. Dung Hoan nghĩ nếu có thể ra ngoài chơi cùng với anh thì tâm trạng cực kỳ tốt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Dung Hoan rời giường rửa mặt, thay quần áo xong thì xách theo vali hành lý nhỏ xuống lầu, Phó Tư Diễn đã đợi ở dưới lầu.

Vóc người của cô gái nhỏ yếu điệu, mái tóc được thắt bím cao, váy màu vàng nhạt làm cho làn da của cô trở nên trắng nõn, toát lên vẻ dịu dàng.

Anh vẫy tay với cô, Dung Hoan cho rằng có chuyện gì nên đi tới trước mặt anh: “Chú Phó?”

Tầm mắt của anh quét qua khuôn mặt cô, tiếng cười rơi vào trong tai cô, không khỏi khen ngợi: “Hôm nay Hoan Hoan rất xinh đẹp.”

Sắc mặt Dung Hoan bỗng nhiên đỏ lên, không biết lúc này nên trả lời thế nào, người đàn ông thân nhiên nói: “Để công bằng, có phải Hoan

Hoan cũng nên khen chú đẹp trai không?”

"...?"

Cô hé miệng, muốn trốn lại bị anh kéo lại, chóp mũi bị véo một cái: “Nhóc con, không khen thì không cho đi.”

Nhân lúc anh không để ý, cô nhanh chóng rút tay về được, khoe miệng không nhin được mà nở nụ cười ngọt ngào: “Còn lâu nhé.”

-

Sau một giờ, xe đã đến một bến tàu, Dung Hoan phóng tầm mắt nhìn thấy một hồ nước lớn, ánh mặt trời chiếu sáng hắt xuống mặt nước tạo nên gợn sóng lấp lánh, bên cạnh đó là một khoảng núi rừng xanh biếc.

Bên tai vang lên tiếng của Phó Tư Diễn: “Đẹp không?”

“Có... Chúng ta đi đâu đây ạ?”

“Khu nghỉ dưỡng.”

Nơi này ngoại trừ thuyền neo đậu thì không còn cái khác, khu nghỉ dưỡng ở đâu? Lúc đang nghi hoặc thì cô nhìn thấy cách đó không xa có một nam một nữ dựa vào bên cạnh xe thể thao mỉm cười vẫy tay về phía bọn họ.

Dung Hoan có chút bất ngờ, bởi vì người phụ nữ kia chính là Bạch Ngưng mà cô nhìn thấy trong thư phòng ngày hôm qua.

Dung Hoan vừa mới xuống xe, người đàn ông bên cạnh Bạch Ngưng đi về phía cô, tùm tùm nói: “Quả nhiên là đáng yêu. Chào em gái nhỏ, em tên là gì?”

Phó Tư Diễn đi tới, kéo Dung Hoan ra sau lưng, mắt lạnh nhìn anh ta: “Đi sang một bên.”

Vũ Lương làm bộ bất đắc dĩ ấn huyết thái dương: “Không đến mức đấy chứ Phó Tư Diễn, đề phòng tôi như thế, có khi cháu gái nhỏ thấy tôi đẹp trai, cố tình tới để làm quen với tôi đấy, đúng không?”

Bạch Ngưng đi lên phía trước: “Vũ Lương cậu có biết xấu hổ không, cậu không được dọa Hoan Hoan. Hoan Hoan, còn nhớ chị không?”

Dung Hoan gật đầu: “Chị Bạch Ngưng.”

“Mịa nó ai không biết xấu hổ, cậu và tôi cũng có bối phận như nhau, cậu không ngại ngùng khi xưng là chị à...”

Dưới lớp kính râm, Phó Tư Diễn hơi nhướng mày, nắm vai Dung Hoan, nhìn về phía Vũ Lương: “Đừng nói nhảm, lên thuyền.”

Vũ Lương phát tay: “Đi thôi.”

Khu nghỉ dưỡng này là của Vũ Lương, bình thường Phó Tư Diễn và mấy anh em cũng sẽ tới đây. Ngày hôm qua Vũ Lương gọi điện thoại mời anh, nói rằng có mấy người bạn muốn tụ hội, cũng dẫn Dung Hoan theo.

Mỗi người lần lượt lên thuyền, Vũ Lương vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh, khuôn mặt đầy ý cười nói với Dung Hoan: “Cháu giá nhỏ, đến ngồi bên cạnh chú Vũ nào, chú trò chuyện với cháu.”

Phó Tư Diễn ném một ánh mắt như dao sắc về phía anh ấy, sau đó dịu dàng nói với Dung Hoan: “Lại đây.”

Vũ Lương nhìn thấy Dung Hoan ngoan ngoãn đi về phía Phó Tư Diễn, dáng vẻ bị ăn quả đắng làm cho Bạch Ngưng bật cười: “Hoan Hoan sao có thể nghe lời cậu được, đúng là ông chú xấu xa*”

*怪蜀黍 Cao lương quái đàn: phát âm là guài shǔ shú (Lưu ý: cách phát âm của Shu trong từ điển chỉ là shǔ), bắt nguồn từ từ đồng âm của từ "guài shū shu" là ông chú kỳ lạ. Đề cập đến những người đàn ông trung niên với mặc cảm loli, ấu dâm và chuyển giới. Các nghĩa

ban đầu của từ này chủ yếu bao gồm các nghĩa xúc phạm như khốn nạn, biến thái.

"..."

Thuyền chạy về phía nước sâu, Dung Hoan nhìn cảnh sắc như họa xung quanh thì nghe thấy tiếng Phó Tư Diễn hỏi: "Có say sóng không?"

"Có một chút."

Anh sờ đầu của cô, nhẹ nhàng động viên: "Mười mấy phút là đến rồi, cháu đừng nhìn chăm chăm mặt nước."

Quả nhiên không bao lâu sau, thuyền đã cập bến, một khu nghỉ dưỡng xa hoa sang trọng hiện lên trước mắt, giống như lạc vào trong thiên đường.

Vừa lên bờ đã có người chờ sẵn ở đây, Vũ Lương vỗ vai một người đàn ông khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi: "Chú Trương vất vả rồi."

"Cậu chủ khách sáo quá, đã sắp xếp xong xuôi rồi." Chú Trương là quản lý của khu nghỉ dưỡng, những việc bình thường ở khu nghỉ dưỡng đều do ông ấy sắp xếp.

Mấy người đang thương lượng xem bây giờ đi đâu, Bạch Ngưng lại nắm bả vai Dung Hoan, cười nói: "Hoan Hoan, em đi một nơi với chị nhé? Chị biết trong khu nghỉ dưỡng có một cửa hàng đồ ngọt, có rất nhiều bánh ngọt làm cầu kỳ."

Dung Hoan nhìn về phía Phó Tư Diễn, anh đồng ý, sau đó Bạch Ngưng nói đợi lát nữa lại tìm bọn họ.

Hai cô gái đi rồi, Vũ Lương dùng cùi chỏ đụng vào cánh tay Phó Tư Diễn, giọng nói khó chịu: "Sao Hoan Hoan lại nghe lời cậu như vậy?"

Người sau nhú mày: "Chẳng lẽ lại nghe lời cậu?"

“Xí...” Vũ Lương gạt kính râm ra: “Đi, đi bơi đi.”

-

Bạch Ngưng dẫn Dung Hoan đi tới một nơi được khen ngợi là cửa hàng đồ ngọt mơ mộng nhất thành phố Lâm, bên trong được trang trí màu phấn hồng, có bóng bay và nhà bóng, chụp ảnh đại một chỗ cũng có thể hot trên mạng.

Bạch Ngưng hỏi dò nhân viên: “Xin chào, tôi là cô Bạch, ngày hôm qua tôi đặt bánh gato bây giờ đã làm xong chưa?”

“Đã làm xong rồi ạ, mời cô đi theo tôi để lấy.”

Dung Hoan nhìn bên trong tủ lạnh trưng bày rất nhiều bánh ngọt tinh xảo, đôi mắt cũng phát sáng lên, Bạch Ngưng lấy xong quay về rồi hỏi cô muốn ăn cái gì, cô ấy mời.

Cô đang định khéo léo từ chối thì Bạch Ngưng cười ôm lấy bờ vai của cô, chỉ vào một cái trong đó: “Cái bánh ngọt lâu đài này ăn ngon cực kỳ, chị ăn nhiều lần rồi, có muốn mua một cái không?”

"... Có." Dung Hoan gật gù.

Hai người cầm theo bánh gato đi ra khỏi cửa hàng đồ ngọt, Bạch Ngưng nhận được điện thoại của Vũ Lương, nói bọn họ đang ở trong hồ bơi: “Được, tôi dẫn Hoan Hoan qua đó.”

Hai người trở về khách sạn trước, bỏ bánh gato vào trong tủ lạnh, Bạch Ngưng hỏi Dung Hoan có mang đồ bơi theo không, biết cô không có, cô ấy đang định gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ mang một bộ tới thì Dung Hoan xua tay từ chối: “Em không biết bơi...”

Bạch Ngưng nở nụ cười: “Vậy em chờ chị một chút, chị thay cái áo bơi.”

Dung Hoan ngồi trên ghế sofa, nhìn Bạch Ngưng đi từ phòng thay quần áo ra, váy ngắn nhỏ màu trắng càng làm cho nước da chân của cô ấy trắng hơn, dáng vẻ nhẹ nhàng.

Dung Hoan nhận ra trong nội tâm của Bạch Ngưng luôn tỏa ra ý tốt, làm cho người khác phải đến gần cô ấy, cô ấy xinh đẹp như thế có thể thu hút rất nhiều ánh mắt của đàn ông, vậy còn Phó Tư Diễn... có phải cũng là một người trong số đó không?

Cô tò mò hỏi: “Chị Bạch Ngưng, chị và chú Phó là bạn rất thân sao?”

“Chị, Vũ Lương và cậu ấy là bạn học tiểu học, quen biết nhau từ rất lâu rồi. Nhớ lúc đầu là do bọn họ dạy chị bơi đó. Em không biết đâu, trước đây hai người bọn họ rất xấu, chỉ biết bắt nạt chị, có lần bọn họ còn đẩy chị thẳng vào trong hồ.”

Dọc đường đi ra bể bơi, Bạch Ngưng đã nói cho cô rất nhiều chuyện lý thú khi còn bé, Dung Hoan bị chọc cho bật cười, không nghĩ tới trước đây cũng có lúc Phó Tư Diễn sẽ nghịch ngợm như vậy.

Đi tới bể bơi, Dung Hoan nhìn thấy Phó Tư Diễn trong nước, anh đang bơi về phía trước, hai cánh tay vung lên đầy mạnh mẽ, cả người đều tỏa ra hơi thở hormone nam tính.

Nhưng mà nơi này không chỉ có Vũ Lương và Phó Tư Diễn, còn có mấy người phụ nữ nữa.

Bọn họ nhân lúc Phó Tư Diễn dừng lại thì bơi tới bên cạnh anh, vui cười nói với anh gì đó, dáng vóc của mỗi người bọn họ đều nóng bỏng, mặc bikini, hai khối lớn trước ngực lay động theo sóng nước làm cho người ta nhìn thấy mà máu nóng sục sôi.

Nhưng mà tầm mắt của Phó Tư Diễn lại không chia cho bọn họ một chút, tiếp tục lặn xuống nước, mấy cô gái ngượng ngừng lên bờ uống nước trái cây, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt lên người của anh, khuôn mặt đầy mê trai, chỉ thiếu nước nhào lên thôi.

Bạch Ngưng nén cười, nói với Dung Hoan: “Chú Phó nhà em lại bắt đầu trêu hoa gẹo nguyệt rồi.”

Đôi mắt Dung Hoan chớp chớp, gật đầu nghiêm túc nói: “Nhìn ra được.”

Bạch Ngưng bảo Dung Hoan nghỉ ngơi trước, sau đó cởi áo choàng bên ngoài, thả người nhảy xuống nước như cá.

Dung Hoan đứng ở bờ bể bơi cảm giác có chút lạc lõng, đang định tìm một vị trí rồi ngồi xuống trước. Cô lại phát hiện trên cái ghế bên cạnh mấy cô gái kia có đặt đồng hồ của Phó Tư Diễn, dường như cô có cảm giác thân thuộc nên đi về phía cái ghế tựa này ngồi xuống.

Nhưng mà mông vừa đặt xuống thì bên cạnh đã vang lên một tiếng nói bén nhọn không quen: “Cô là ai vậy? Đây là chỗ của cậu Phó.”

Mấy cô gái này ở đây chờ Phó Tư Diễn lên bờ, đang ôm cây đợi thỏ thì nhìn thấy Dung Hoan lạ lẫm ở đâu chui ra, còn tự nhiên ngồi xuống vị trí của Phó Tư Diễn, vừa nhìn đã biết là nhắm vào Phó Tư Diễn.

“Chưa từng thấy cô gái này, trông có vẻ còn nhỏ tuổi...” Những cô gái này đều trà trộn vào trong giới thượng lưu, nếu như bọn họ không quen biết, đoán chừng cô gái này cũng không có lai lịch gì.

Ánh mắt của bọn họ không kiêng nể gì mà đánh giá thân hình nhỏ bé của Dung Hoan: “Cậu Phó không có bạn gái, huống hồ với cái dáng vóc của cô ta, nếu như tôi là Phó Tư Diễn còn lâu tôi mới đánh giá cao cô ta.”

Tiếng bàn luận truyền vào trong tai Dung Hoan, nhưng cô lại không nói một lời nào, cô gái kia bị cô bơ thì giống như bị chọc giận: “Này, nói chuyện với cô đấy.”

Dung Hoan quay đầu nhìn về phía bọn họ, đôi mắt xanh trong như nước, mở miệng với giọng nói rất nhạt: “Chú tôi nói rồi, không được nói chuyện với mấy bà dì xa lạ.”

“Bà dì?!” Cô gái kia mù quáng: “Mày gọi ai là bà dì!”

Cô gái đang định mở miệng mắng thì người bạn bên cạnh đột ngột kéo cô ta lại, chỉ chỉ về phía trước, giọng nói kích động: “Cậu... Cậu Phó lên bờ rồi!”

Ánh mắt cô gái xoành xoạch nhìn sang thì thấy Phó Tư Diễn ra khỏi mặt nước, anh để ngực trần với cơ ngực rắn chắc, những giọt nước bị ánh mặt trời chiếu vàng nhỏ từ trên tóc đen xuống, theo cơ bắp chảy xuống, đi qua cơ ngực và cơ bụng, làm cho người nhìn cũng ngây ngốc.

Dung Hoan cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ thì đối diện với con người đen láy mờ mịt hơi nước của anh, phát hiện anh cũng đang nhìn cô.

Khóe môi anh cong lên, tim cô đập như nai vàng ngơ ngác, cô ngại ngùng quay mặt sang hướng khác, sắc mặt đỏ ửng như mặt đào.

Sau đó, Dung Hoan loáng thoáng nhìn thấy...

Anh bước đôi chân dài đi về phía cô.

Chương 18

Mấy cô gái không kiềm chế được sự kích động trong lòng, giống như binh lính đang chờ kiểm duyệt.

Cô gái muốn mắng Dung Hoan lập tức thu lại vẻ giương nanh múa vuốt vừa rồi, nét mặt biểu lộ nụ cười vui vẻ, thấy Phó Tư Diễn càng đi càng gần, cô ta vén tóc rối ra sau tai, đầu ngón tay lướt qua trước ngực khêu lên một cái, giọng nói điệu đà: “Cậu...”

Chữ “Phó” còn chưa bật ra khỏi miệng thì Phó Tư Diễn đã đi lướt qua người cô ta, giống như coi cô ta là không khí, không thèm nhìn cô ta một chút.

Giống như bị giội một gáo nước lạnh, nụ cười trên mặt cô gái cứng đờ, dây thần kinh xấu hổ nóng lên.

Cô ta không cam lòng quay đầu lại, ánh mắt đi theo bóng dáng của Phó Tư Diễn, lại nhìn thấy anh đi tới trước vị trí của nữ sinh kia, sau đó lại ngồi xổm xuống nhìn cô gái đó, khuôn mặt đầy cứng chiều.

Mấy cô gái trở mắt ngoác mồm, khó mà tin được.

Trong tầm mắt của Dung Hoan, hai tay Phó Tư Diễn chống lên hai bên cạnh cô, giống như đang bao vây cô trong phạm vi lãnh thổ của mình.

Nhiệt độ trên mặt cô chưa lùi, ngược lại còn tăng cao hơn, âm thanh gọi hấn còn nhỏ đi mấy phần: “Chú Phó...”

Phó Tư Diễn nhếch môi mỏng lên, khá kiên nhẫn hỏi: “Sao không thay áo tắm đi?”

“Cháu... Cháu không biết bơi.”

Đáy mắt anh xẹt qua một ý cười, dùng đầu ngón tay sờ lên thịt mềm trên cằm của cô, giống như là đang trêu chọc mèo con: “Không sao đâu, chú có thể dạy cháu.”

Thấy cô vẫn rụt rè, anh nhìn sang một đầu khác của bể bơi: “Vẫn còn có phao bơi, hơn nữa trong lúc đó chú sẽ bảo vệ cháu, sẽ không sao đâu, được không?”

Rốt cuộc cô cũng đồng ý, anh xoa đầu của cô, ý cười càng sâu: “Thật ngoan.”

Phó Tư Diễn đứng dậy đi sang một bên, bấm một số điện thoại, đầu bên kia dường như đang muốn hỏi kiểu dáng áo tắm như thế nào, Dung Hoan quay đầu, đối diện với ánh mắt của mấy người phụ nữ kia, chỉ thấy bọn họ hoàn toàn không còn vẻ huênh hoang đặc ý như trước mà sợ hãi rụt rè, nhìn thấy Dung Hoan nhìn bọn họ thì sợ đến mức lập tức rời đi.

Cô lặng lẽ hé miệng nở nụ cười.

Chưa tới năm phút đồng hồ, một nữ nhân viên mang một bộ đồ bơi tới, cũng dẫn Dung Hoan đi tới phòng thay đồ.

Phó Tư Diễn chọn áo tắm cho cô rất bảo thủ, váy áo màu hồng phấn, vải che hết những chỗ cần che.

Cô đi ra khỏi phòng thay quần áo, chậm rì rì đi về phía bể bơi, cô hít sâu mấy hơi thở để giảm bớt sự căng thẳng trong lòng.

Đã mấy năm rồi cô không bơi, khi còn bé bố mẹ có dẫn cô tới hồ bơi nhưng mà lúc đó cô còn nhỏ, không biết bơi, Vương Hi Hi đùa dai đẩy mạnh cô vào trong nước làm cho cô uống rất nhiều nước. Mẹ không những không trách Vương Hi Hi mà còn nói cô nhát gan, từ đó cô bị ám ảnh với bể bơi.

Nhưng vừa rồi Phó Tư Diễn nói như vậy, cô càng an lòng mà đồng ý. Không biết từ lúc nào, trong lòng cô, nơi có Phó Tư Diễn thì nơi đó cho cô cảm giác an toàn.

Vũ Lương ở trên bờ uống nước nhìn thấy Dung Hoan đến gần thì chạy lên trước, cười hì hì nói với cô: “Hoan Hoan, nghe nói cháu không biết bơi, chú Vũ dạy cháu bơi được không? Trước đây chú giạt chức quán quân môn bơi lội ở trường đó.”

Dung Hoan còn chưa trả lời đã thấy Phó Tư Diễn đi lên trước, sau đó không phí lời một câu nào, đạp thẳng Vũ Lương vào trong nước.

“Ầm...” Bọt nước văng tung toé lên rất nhiều, Vũ Lương lau nước trên mặt, tức đến nổi nổi tung: “Phó Tư Diễn, con mẹ nó cậu có bệnh à!”

Mọi người đều cười, ánh mắt Phó Tư Diễn lại di chuyển về phía Dung Hoan một lần nữa, lông mày nhíu lên một cái nói: “Rất đáng yêu.”

Sắc mặt Dung Hoan xấu hổ, cụp mắt không nói gì.

Sau khi hoàn thành động tác khởi động, Dung Hoan xuống nước, Phó Tư Diễn cầm phao bơi con vịt nhỏ màu vàng tới, Dung Hoan ôm chặt lấy, trong chốc lát không dám buông tay.

"Cứ học thể này thì không bơi được." Phó Tư Diễn lấy con vịt nhỏ màu vàng trong tay cô đi, ném lên trên bờ, Dung Hoan sợ đến mức chỉ có thể bám lấy cánh tay của anh.

Anh nở nụ cười: “Sao lại sợ hãi như thế.”

Anh hướng dẫn cô luyện tập nín thở trước, Dung Hoan nhát gan nhưng Phó Tư Diễn rất kiên nhẫn, Vũ Lương thì thoảng sẽ tiến lại gần quấy rối, lúc nào cũng bị anh đánh đuổi đi.

“Cậu xem Phó Tư Diễn bảo vệ cháu gái nhỏ thành như thế nào rồi...”
Vũ Lương nói với Bạch Ngưng.

Bạch Ngưng nhìn anh ấy, cười nói: “Nếu tôi có cháu gái nhỏ, tôi cũng không dám để tới gần cậu.”

“Mẹ kiếp, tôi đáng sợ như thế à...”

Sau khi Dung Hoan luyện nín thở xong, Phó Tư Diễn nắm lấy eo của cô rồi để cho hai chân của cô nổi lên trên mặt nước, cô sợ đến mức giấy giữa muốn xuống, anh lập tức động viên nói: “Đừng sợ, chú kéo cháu rồi, cháu thử động tác tay và chân đi, luyện tập một chút.”

Lúc đầu động tác của Dung Hoan có chút gò bó, nhưng cánh tay Phó Tư Diễn vững vàng mà giữ lấy cô, cô chậm rãi làm các động tác.

Nhưng trong lúc cô đang dần dần thả lỏng, bỗng nhiên Phó Tư Diễn buông tay ra, cả người cô lập tức chìm xuống dưới.

Giống như bóng tối lập tức bao phủ, cô bị dọa cho hai tay hoảng loạn khua khoắng chưa tới hai lần thì bên hông đã được kéo lên, nửa người được đưa ra khỏi mặt nước.

Một cái tay khác của Phó Tư Diễn giữ lấy đầu gối của cô, vững vàng ôm cô lên.

Phó Tư Diễn cho rằng cô có thể bơi, nghĩ rằng lặng lẽ buông tay để cho cô thử, nhưng ai ngờ cô gái nhỏ lập tức cảm giác được.

Cô uống một ngụm nước nhỏ, cảm giác sợ hãi vẫn chưa hoàn toàn bị đánh tan, bàn tay vô thức ôm chặt lấy cổ anh, mũi hồng hồng, giống như con thỏ nhỏ đang bị sợ hãi, vô cùng đáng thương.

Phó Tư Diễn giơ tay vén tóc rối trên mặt cô, giọng nói mềm mại như nước: “Có thấy khá hơn chút nào không?”

Dung Hoan chậm rãi gật đầu, Phó Tư Diễn nhìn, bóp bóp mũi nhỏ của cô, trêu chọc hỏi: “Sao lại ngốc như thế? Có chú ở đây, sợ cái gì.”

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh: “Là chú nói sẽ không buông tay...”

Anh cười nhẹ mấy tiếng: “Được, là chú sai, vậy Hoan Hoan muốn trừng phạt chú cũng được.”

Miệng nhỏ của Dung Hoan bĩu lên: “Cháu không muốn chú dạy.”

Lông mày dài của anh nhếch lên một cái: “Người khác dạy chú không yên lòng.”

Cô bĩu môi, chỉ có thể chỉ vào vệt nhỏ màu vàng trên bờ: “Cháu muốn phao bơi.”

Cuối cùng anh vẫn không ngăn nổi cô, lấy giúp cô phao bơi trở lại để cô tự chơi, sau đó lên bờ nghỉ một lúc.

-

Chạng vạng, thấy chơi cũng gần đủ rồi, mấy người dự định đi ăn cơm. Bạch Ngưng dẫn Hoan Hoan đi thay quần áo, tiện thể đi tắm rửa.

Sau khi ra ngoài, Bạch Ngưng nhận được điện thoại của Vũ Lương, bảo bọn họ gặp nhau ở phòng ăn.

Bạch Ngưng và Dung Hoan chậm rãi đi bộ qua đó, dọc theo con đường nhỏ lát đá bên hồ, những đám mây ở chân trời bị ánh nắng thiêu đốt thành từng mảnh hồng rực, cực kỳ xinh đẹp.

Hai người trò chuyện với nhau, gần tới phòng ăn đột nhiên có một người xuất hiện, mỉm cười nói với Bạch Ngưng: “Ngài Tiêu bảo tôi thông báo cho cô rằng anh ấy đến rồi ạ.”

“Ồ, anh ấy ở đâu?!”

Bạch Ngưng nhìn thấy ở phía xa có một người đàn ông đang vẫy tay về phía cô ấy, cô ấy mừng rỡ chạy tới, được người đàn ông kia ôm vào trong ngực.

Dung Hoan nhìn thì ngốc luôn tại chỗ, nghe thấy có âm thanh quen thuộc phía sau truyền đến: “Nhóc con, chú ở chỗ này.”

Cô quay đầu, Phó Tư Diễn đi lên trước, cũng nhìn thấy hình ảnh Bạch Ngưng và người đàn ông kia ôm nhau, lại không ngạc nhiên chút nào.

Dung Hoan không nhịn được tò mò: “Chú Phó, đó là bạn trai của chị Bạch Ngưng sao?”

Phó Tư Diễn cười xoa đầu cô: “Ừm, nếu không thì sao?”

Dung Hoan nhìn người đàn ông kia, anh ấy đeo kính đen, đứng quá xa nên khuôn mặt hơi mơ hồ không nhìn rõ, nhưng mà cô hơi có cảm giác có chút quen mắt. Còn chưa kịp nghĩ nhiều cô đã được Phó Tư Diễn dẫn vào phòng ăn.

-

Ăn cơm tối xong, Dung Hoan trở lại chỗ nghỉ ngơi, Phó Tư Diễn đã đặt một căn biệt thự có tầm nhìn ngắm cảnh đẹp nhất ở đây, dãy sớm có thể ngắm mặt trời mọc.

Sau khi đi vào, Dung Hoan ngồi trên ghế sofa, Phó Tư Diễn nhận điện thoại của Vũ Lương: “Buổi tối đi hát không? Còn có cả rạp chiếu phim tư nhân, dẫn Hoan Hoan đến đây không, không có người khác đâu.”

Phó Tư Diễn hỏi ý kiến của Dung Hoan, cô nói mình không đi, muốn ở lại biệt thự nghỉ ngơi.

Vũ Lương lại thúc giục nhiều lần, Phó Tư Diễn không còn cách nào khác đành phải qua đó, trước khi đi anh nói với Dung Hoan: “VẬY cháu ở đây ngoan ngoãn chờ chú về, muốn đi ra ngoài chơi thì gọi điện thoại cho chú, đừng chạy loạn, được chứ?” Dù sao khu nghỉ dưỡng này xa lạ, anh không yên tâm.

“Vâng.”

Anh đi rồi, Dung Hoan đi tới bộ Piano màu trắng bên cạnh, ngồi lên rồi thì không nhận được biểu diễn một chút. Cảm giác đàn rất tốt, Dung Hoan biết ngay có giá trị không hề nhỏ.

Đánh đàn xong, cô đi vào nhà bếp thì thấy trong tủ lạnh có bày cocktail, cô tiện tay cầm một lấy một chai có vị việt quất, đi lên lầu.

Trên ban công có bày hai chiếc ghế xích đu, cô đi tới ngồi lên, phóng tầm mắt nhìn cảnh đêm trong khu nghỉ dưỡng.

Bầu trời được bao phủ bởi một mảnh màu xanh lam bạc, bên trên được tô điểm đầy ánh sao và một mặt trăng bán nguyệt, cô uống chút cocktail, hơi có chút say, làn gió hiu hiu thổi, cực kỳ thích ý thoải mái.

-

Mới hơn mười giờ, Phó Tư Diễn đã trở về biệt thự, đi dạo một vòng quanh lầu một không thấy cô gái nhỏ đâu, lại đi lên tầng hai, cuối cùng nhìn thấy cô ngủ trên chiếc xích đu ngoài ban công thì mới yên lòng.

Anh nhỏ giọng đi lên trước, nửa ngồi xổm người xuống, lấy cái chai trong tay cô ra, nhìn rõ vỏ chai rồi bất đắc dĩ nở nụ cười.

Anh nhẹ nhàng gõ lên chóp mũi của cô: “Nhóc con, lại uống rượu trộm.” Chẳng trách sắc mặt lại đỏ lên, còn ngủ nữa.

Anh than nhẹ một tiếng, ôm cô lên, giọng nói đầy cương chiều: “Đi thôi, đi ngủ.”

Dung Hoan mơ mơ màng màng, ôm lấy cổ anh, gục đầu xuống, trong miệng lẩm bẩm: “Cháu còn chưa uống hết...”

“Uống hết? Uống hết sẽ bị đánh.”

“Chú dám.”

Anh nhíu mày, giọng nói đê thấp mấy phần: “Sao chú lại không dám?”

“VẬY cháu sẽ không ở bên chú nữa...” Cô uống rượu say cũng cực kỳ trẻ con.

Anh nặng nề nở nụ cười, cuối cùng bổ sung một câu: “Không dám, hơn nữa chú cũng không nỡ đánh.”

Cô mơ màng, trong đầu lại chuyển sang kênh khác: “Miến chua cay, mì cay, mì lạnh, lẩu, thịt nướng, cua lông lớn, bún riêu cua...”

Anh bị cô chọc cho phát cười: “Hoan Hoan muốn ăn nhiều thứ như vậy sao?”

"Vâng."

"VẬY thích ăn nhất cái gì?"

"Thích nhất..." Trong miệng cô lặp lại hai chữ này, đầu nghiêng đi, hơi kéo xuống, bờ môi mềm mại hồng nhuận kề sát lên cổ anh, giống như rơi xuống một nụ hôn.

Cả người anh cứng đờ.

Cả người cô gái nhỏ mềm mại tựa lên vai anh, chóp mũi thờ ra hơi nóng, giống như bàn chải nhỏ, gãi cho người ta phát ngứa, trong nháy mắt anh bất ngờ lại nghe thấy từ làn môi đỏ của cô phát ra vài chữ mềm mại: “Cháu thích chú Phó nhất...”

Chương 19

"Cháu thích chú Phó nhất..."

Giọng nói của cô mềm mại, có chút giống nũng nịu, lại giống như mấy quả bong bóng cầu vồng, rơi vào trong lòng Phó Tư Diễn, sau đó nổ tung.

Đôi mắt đen kịt của anh xẹt qua một tia cảm xúc nào đó, anh quay đầu, liếc nhìn thấy cô gái nhỏ đang nhắm mắt, đầu tóc gối lên cổ anh, lần này ngủ thật rồi.

Trái cổ của anh vô thức lặn nhẹ, sau đó anh nhanh chóng ngăn suy nghĩ dư thừa trong đầu lại, chậm rãi lắng lại thì cảm thấy trong ngực có một tia khô nóng.

Ôm cô trở về phòng, đặt người lên trên giường, giúp cô đắp chăn cẩn thận.

Anh nhìn cô, sau một lát thì cụp mắt nở nụ cười.

Đáy mắt trù mến xen lẫn ánh trắng, lan tỏa cả căn phòng.

-

"Dung Hoan, mau dậy đi, bạn trai cậu ở dưới lầu chờ cậu đi ăn sáng đó." Dung Hoan bị lay tỉnh, lập tức nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Bánh Bao.

Dung Hoan nhanh chóng rời giường, thay đổi quần áo, cầm lấy túi nhanh chóng chạy xuống lầu thì đã nhìn thấy bên ngoài ký túc xá, một bóng lưng vững chãi kiên cường của đàn ông.

Người đàn ông xoay đầu lại, khuôn mặt dần trở nên rõ ràng, cô ngốc tại chỗ.

Nửa mặt của Phó Tư Diễn tắm dưới ánh nắng màu vàng vẽ nên một đường viền cằm hoàn mỹ, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng, nốt ruồi lệ tô điểm một bên.

"Bạn trai..."

Anh cười nhẹ nhàng đi lên trước, nắm lấy tay cô, mở miệng: "Ừ, anh đây."

...

Dung Hoan mở choàng mắt, tỉnh lại từ trong mộng.

Cô nhanh chóng ngồi dậy, ánh mắt quét quanh đồ đạc màu trắng thuần xung quanh phòng, rồi rơi xuống ánh ban mai bên ngoài cửa sổ màu xanh lam, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi đồng thời còn đập mạnh lên đầu của mình.

Hồi tưởng lại cảnh trong mơ vừa rồi, sắc mặt cô đỏ lên, nắm lấy gối ôm hình củ cải che lên đầu: "Có phải mình điên rồi không..." Sao cô có thể mơ giấc mơ như thế!

Lúc này cô nằm lại trên giường, đoán là hôm qua cô trúng gió ở ban công, không cần thận ngủ mất.

Lại là... Phó Tư Diễn ôm cô trở về phòng sao?

Cô hu hu một tiếng ngã lên trên giường.

Cô rửa mặt xong, thay một cái áo cộc tay màu trắng, trước ngực có vẽ một chú chó Snoopy nhỏ, kết hợp với quần ống rộng màu đen, lại cột tóc lên cao, có vẻ rất đáng yêu trong sáng.

Cô ra khỏi phòng, tìm kiếm bóng dáng của Phó Tư Diễn, nhìn thấy cửa phòng của anh khép hờ.

Cô đi tới, gõ gõ cửa phòng của anh, nghe thấy anh đáp lại thì mới đẩy cửa đi vào.

Phó Tư Diễn đứng trước gương, ăn mặc rất chèn chu, cô chỉ đơn thuần nhìn theo bóng lưng của anh, dường như trùng với trong giấc mộng, có một cảm giác chột dạ dấy lên trong lòng, đang định đi thì bị anh lên tiếng gọi lại: “Hoan Hoan, giúp chú lấy đồng hồ đeo tay tới.”

“Vâng...” Cô đưa cho anh chiếc đồng hồ ở cạnh giường.

Phó Tư Diễn nhận lấy, vừa đeo đồng hồ, lông mày khẽ quét qua, mỉm cười rồi nói: “Sâu rượu nhỏ sao tỉnh sớm thế?”

“Cháu... Cháu ngủ đủ rồi.” Giọng nói của cô không hề có sức lực.

“Ngủ đủ rồi là tốt, đợi lát nữa chú dẫn cháu đi ăn đồ ăn sáng.” Anh cười khẽ.

"Được ạ."

Anh nhìn tấm gương, lại bất thành linh hỏi cô một câu: “Hôm nay có phải chú cực kỳ đẹp trai không?”

Người đàn ông vai rộng eo hẹp, vóc người cường tráng, ngay cả những kiểu áo sơ mi trắng phổ thông nhất kết hợp với quần tây đen khi mặc trên người anh thì cũng đẹp hơn người bình thường gấp mấy lần.

Dung Hoan lại chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai hơn anh.

Nhưng lúc này... cô đương nhiên sẽ không chính miệng thừa nhận để thỏa mãn anh: “Không hề..”

Nghe vậy, anh nắm lấy cằm của cô, ánh mắt có chút tối sầm lại nhưng ý cười không giảm: “Hoan Hoan nói dối, vừa rồi rõ ràng nhìn chú đến ngây người, còn nói không?”

Cô bị nụ cười của anh làm cho tim đập loạn nhịp, vội vàng gạt tay anh ra, vẫn cứ không thừa nhận: “Đó là chú tự nghĩ vậy thôi, cháu không hề.”

Cô vội vã chuồn ra khỏi phòng, không cho anh bất cứ cơ hội nào hỏi lại. Chạy xuống lầu xong cô lại liếc nhìn lầu trên, nụ cười như hoa lặng lẽ nở rộ, tạo thành má lúm đồng điệu.

-

Phó Tư Diễn dẫn Dung Hoan đến phòng ăn, vừa đi tới cửa thì điện thoại của anh đã rung lên, cho nên để Dung Hoan chờ anh ở đây một lát.

Dung Hoan đứng tại chỗ đợi, đột nhiên nghe thấy có người phía sau gọi cô: “Dung Hoan?!”

Cô quay đầu lại, đập vào mắt chính là vẻ kinh ngạc của Tạ Nhu, Tạ Nhu đi lên trước, vẻ mặt có chút vi diệu: “Dung Hoan, đúng là cậu rồi, sao cậu cũng ở đây?”

“Tớ đi du lịch cùng với chú.”

Tạ Nhu đổi tay cầm vali, chuyển cái túi Prada màu trắng khoác trên vai về phía trước, nói: “Cậu có quan hệ tốt với chú như vậy sao?” Sao đi du lịch không đi cùng bố mẹ mà lại đi với chú.

Dung Hoan chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng, không tỏ rõ ý kiến.

“Lần đầu tiên cậu tới đây sao? Tớ và bố mẹ tớ thường xuyên tới đây, rất quen thuộc chỗ này, nếu cậu muốn đi chỗ nào chơi thì có thể liên hệ với tớ, tớ đi cùng với cậu.” Tạ Nhu vuốt vuốt mái tóc mới làm của mình.

“Không cần đâu, khả năng xế chiều nay mình sẽ đi.”

Lúc này bố của Tạ Nhu đi tới, Tạ Nhu giới thiệu với ông ta: “Đây là bạn cùng phòng với con, Dung Hoan.”

Dung Hoan còn chưa kịp chào hỏi thì giọng nói của Phó Tư Diễn đằng sau đã vang lên: “Hoan Hoan, đi thôi.”

Khi Tạ Nhu và bố của Tạ Nhu cùng nhau nhìn lại, mắt của bố Tạ Nhu đột nhiên sáng ngời, giống như nhìn thấy bảo tàng, vội vã nghênh đón đưa tay ra: “Ngài Phó, đúng là trùng hợp có thể gặp anh ở đây.”

Phó Tư Diễn nhếch miệng, bắt tay với ông ta, Tạ Nhu nhìn thấy bố hiếm khi chủ động nhiệt tình với người khác thì có chút bất ngờ.

Bố Tạ nhìn Dung Hoan: “Ngài Phó, vị này là...”

“Là cháu gái của tôi.”

“Thế à, như vậy con gái của tôi và cô ấy cũng là bạn cùng phòng đó, anh nói có trùng hợp không. Mọi người cũng tới đây nghỉ dưỡng sao, đã đặt phòng chưa? Đúng lúc tôi cũng muốn đi đặt phòng, tôi giúp hai người đặt phòng được chứ?”

“Không cần đâu, hôm nay chúng tôi trả phòng rồi.”

Trên mặt bố Tạ hiện rõ nụ cười nịnh hót: “Thế thì buổi trưa ngài Phó có hẹn trước không, tôi mời anh bữa cơm rau dưa? Đến lúc đó hai đứa nhỏ cũng đi, có thể chơi với nhau mà.”

Phó Tư Diễn nắm bả vai Dung Hoan, cười nhạt khéo léo từ chối: “Xin lỗi, buổi trưa có chút việc bận, muốn dẫn cô bé đi hàm rượu chơi một chút.”

“Vậy thì... Vậy thì hẹn hôm khác vậy.”

Dung Hoan và Tạ Nhu vẫy tay nhau sau đó rời đi. Đi vào phòng ăn, lúc bọn họ đang đi tới vị trí chỗ ngồi, Dung Hoan lại nhớ tới chuyện

vừa rồi, không khỏi tò mò hỏi: “Chú Phó, sao bố của Tạ Nhu lại đối xử với chú nhiệt tình như vậy?”

Phó Tư Diễn giơ tay xoa đầu cô: “Bởi vì chú và ông ta có chút quan hệ trên phương diện kinh doanh.”

Dung Hoan gật gật đầu: “Là ông ấy muốn tìm chú để bàn bạc về chuyện làm ăn.”

Anh gãi gãi thịt mềm dưới cằm cô, môi cong lên: “Ừm, Hoan Hoan thật thông minh.”

Một bên khác, hai người Dung Hoan đi rồi, Tạ Nhu kéo tay của bố cô ta lại, mặt lộ rõ vẻ không thích: “Bố, sao bố lại muốn nịnh bợ chú của Dung Hoan? Con nhìn anh ta đối xử với bố lạnh nhạt, cũng không muốn ăn cơm với bố.”

Bố Tạ trừng cô ta một chút: “Trẻ con hỏi nhiều như thế làm gì?”

"Bố..."

"Ở ký túc xá, con đối xử với Dung Hoan tốt một chút, đừng đắc tội với người ta, chú của nó là khách hàng quan trọng của bố. Nhớ chưa?"

Tạ Nhu cắn chặt răng hàm, một lát buồn bã “Vâng” một tiếng.

-

Ăn sáng xong, Phó Tư Diễn dẫn Dung Hoan tới hầm rượu của khu nghỉ dưỡng. Hầm rượu này cực kỳ nổi danh, Phó Tư Diễn là một người có sở thích sưu tập rượu vang, mỗi lần tới đều mang mấy chai đến.

Đi tham quan xung quanh một vòng, nhân viên ở đây nói rằng bọn họ có thể để cho khách du lịch tự mình trải nghiệm quá trình sản xuất

rượu vang. Loại nho được nhập khẩu từ nước ngoài của bọn họ có thể ủ ra loại rượu với hương thơm cực kỳ nồng nàn.

Phó Tư Diễn hỏi Dung Hoan có muốn thử không, cô đồng ý.

Hai người đi đến vườn nho, trước mắt là cả một cánh đồng màu xanh tím, dây nho leo lên dày đặc nối liền cùng một chỗ, sau khi nhân viên làm mẫu xong thì đưa cho họ kéo và rổ.

Phó Tư Diễn đưa kéo cho cô: “Thử xem sao nhé?”

Cô cầm một cuống nho, một tay cầm kéo, sau khi cắt xong thì cẩn thận bỏ vào trong rổ.

Đang chơi không biết trời đất gì thì nghe thấy tiếng Phó Tư Diễn gọi cô: “Hoan Hoan, lại đây.” Cô đi tới, anh đưa tới miệng cô một quả nho đã lột vỏ: “Ném thử.”

Cô hé miệng muốn cắn xuống, ai ngờ anh đột nhiên rút tay về, sau đó lại đưa quả nho tới trước mặt cô, cô đang định cắn xuống thì không ngờ anh lại rút tay về tiếp!

Dung Hoan tức giận lườm anh một cái, quay mặt sang chỗ khác không muốn quan tâm tới anh, Phó Tư Diễn đi tới, đuôi lông mày tràn đầy ý cười: “Được rồi, trêu cháu thôi.”

Cô khó chịu “Hừ” một tiếng, lại quay sang bên khác, anh cười kéo cô lại, quả nho lấp lánh ánh nước nhẹ nhàng kề sát bên môi cô, cô mới há miệng cắn nó.

“Ngọt không?” Anh hỏi.

“Có.”

“Cháu thích ăn, vậy chúng ta mua một ít mang về nhà.”

“Vâng.”

-

Hai người hái nho xong mang đi rửa sạch. Sau đó, bọn họ sấy khô, nghiền nát nho xuống rồi cho thêm đường, để vào trong lọ đựng. Làm thủ công đương nhiên không thể so sánh được với nơi chuyên sản xuất rượu vang hảo hạng, chủ yếu là chơi cho vui.

Trước khi đi, ông chủ hầm rượu đưa cho Phó Tư Diễn rượu mà anh muốn, một chai Margaux năm 99.

Ông chủ đi rồi, Phó Tư Diễn cầm tờ giấy trong tay đưa cho cô: “Này, cầm lấy.”

Cô cầm lấy xem, thế mà lại là giấy hẹn, nói một năm sau bọn họ có thể tới đây lấy rượu vang bọn họ đã làm hôm nay!

Khóe miệng anh ngậm lấy một vệt cười, nói: “Nhận lấy nhé, sang năm tới lấy.”

Dung Hoan biết, có rượu ngon gì mà Phó Tư Diễn chưa uống đâu, sao mà tình nguyện cất rượu cùng với cô, còn nói một năm sau tới đây lấy nữa?

Cô chăm chú nhìn anh, trong lòng có chút chờ mong, môi đỏ khẽ mở: “Chú Phó... sẽ tới lấy cùng với cháu sao?”

Ánh sáng phản chiếu trong đôi mắt mềm mại của cô gái nhỏ vào lúc ấy không hiểu đã chạm vào tiếng lòng nào đó trong lòng anh, anh nhếch khóe miệng lên, cho cô một lời hứa hẹn chắc chắn:

“Ừm, chú sẽ đến cùng với Hoan Hoan.”

-

Buổi sáng đầu tiên sau khi kết thúc chuyến đi nghỉ dưỡng, Dung Hoan tỉnh lại ở trong nhà, rửa mặt xong thì xuống phòng ăn. Cô thấy Phó Tư Diễn cũng ở đó, anh nhìn thấy cô thì gọi cô tới trước mặt.

“Tối hôm qua chú đi rồi, mấy giờ mới về phòng ngủ, hả?” Anh nhú mày.

Tối hôm qua về đến nhà, Dung Hoan đàn Piano xong thì đi vào phòng khách xem TV. Bởi vì buổi chiều ngủ trên xe rất nhiều nên vẫn còn rất tỉnh táo, lúc này vừa nhìn đã thấy hơn mười một giờ, đúng lúc Phó Tư Diễn xuống lầu rót nước, cô vẫn còn ngồi xem.

Anh không cho cô xem quá lâu, mười hai giờ đêm phải lên lầu ngủ, nhưng mà cô xem quá chăm chú cho nên sáng nay tỉnh dậy thì vành mắt đen đã bán đứng cô.

Dung Hoan lập tức chột dạ nói lảng sang chuyện khác, chạy tới chỗ ngồi: “Dì Tịnh, còn bánh mì không ạ?”

Anh uống một ngụm cà phê, trong mắt hiện lên sự hiểu rõ, nhưng cũng không tức giận mà chỉ trích cô, chỉ dịu dàng nói: “Buổi tối không được ngủ muộn như vậy nữa, có nghe không?”

Lần này Dung Hoan thành thật gật đầu, khẽ run chân, hai tay nâng cốc sữa bò lên, ừng ực uống xuống, cực kỳ đáng yêu.

“Buổi trưa chú không ở nhà, Hoan Hoan muốn ăn cái gì thì nói với dì Tịnh, bảo dì ấy làm cho cháu.”

Cô liếm liếm môi: “Chú Phó, vậy buổi tối chú có về ăn cơm không?”

"Làm sao?"

Cô đổ sữa vào trong miệng, bịa một lý do: “Nếu chú trở về, cháu sẽ bảo dì Tịnh mua cá Pecca lớn hơn một chút.”

“Muốn ăn cá Pecca?”

Cô gật đầu.

Phó Tư Diễn cong môi cười, giọng nói tràn đầy sự lưu luyến dịu dàng: “Vậy bảo dì Tịnh mua to một chút, buổi tối chú về sẽ làm cá Pecca hấp cho cháu, được không?”

Đôi mắt cô sáng ngời, kiềm chế sự vui mừng trong lòng lại: “Vâng.”

-

Phó Tư Diễn đi rồi, Dung Hoan đang định lên lầu thì nhận được điện thoại của Tất Hào.

“Dung Hoan, Quốc Khánh cậu có về nhà không?” Cậu ta hỏi.

“Có, tôi ở nhà đấy.”

Sau đó cô nghe thấy tiếng chuông cửa, giọng nói của cậu ta lại truyền tới: “Đi ra mở cửa đi.”

Dung Hoan đi mấy bước ngăn ra mở cửa, nhìn thấy Tất Hào dựa vào cánh cửa, lấy mũ lưỡi trai trên đầu xuống, cười đẹp trai như ánh mặt trời.

“Hầu Tử, cậu cũng quay về rồi?!”

“Đúng vậy, khó khăn lắm mới được nghỉ Quốc Khánh, không trở về nhà thì không tốt lắm, làm sao, không mời tôi đi vào à?”

Dung Hoan cười cười: “Vào đi.”

Dì Tịnh đi mua thức ăn nên trong nhà chỉ còn một mình Dung Hoan. Sau khi lấy ly nước trái cây cho Tất Hào, hai người ngồi xuống ghế sofa.

“Hôm nay cậu định làm cái gì? Tôi dẫn cậu ra ngoài chơi được không?” Tất Hào nói.

Cô lắc đầu: “Tôi ở nhà thôi.”

-

“Vậy được... Đúng lúc tôi cũng nhàn rồi không có việc gì làm, chơi ở nhà cậu một lúc, trong nhà có cái gì chơi vui không?”

“Hôm qua tôi mới download mấy trò chơi cảm giác mạnh về.” Cô chạy tới mở TV, Tất Hào nhìn khuôn mặt đằm thắm của cô, lạnh lẽo nở nụ cười.

Một người chơi trò chơi sẽ dễ cảm thấy buồn chán, hai người chơi cùng nhau thì trải nghiệm sẽ vui vẻ hơn.

Dung Hoan mở trò đua xe ra thi đấu cùng với cậu ta, trong lúc kích động, đầu gối không cẩn thận đập lên trên sàn nhà, cô kêu đau một tiếng, Tất Hào thấy vậy thì lập tức tiến lên đỡ cô dậy, nhìn thấy đầu gối cô sưng một khoảng thì cau mày: “Không sao chứ?”

Cô lắc đầu một cái, yên lặng rút tay đang bị cậu ta nắm lấy về.

Tất Hào nhanh chóng thu lại tâm trạng thất vọng, đứng dậy chạy vào trong bếp, lát sau cầm ra một túi đá lạnh.

“Chườm đá một lát thì sẽ không đau như vậy nữa.” Cậu ta ngồi xổm xuống trước mặt cô, muốn giúp cô chườm đá, nhưng mà bị cô chặn lại: “Cảm ơn, để tôi tự làm, thực ra cũng không nghiêm trọng như vậy.”

Cậu ta đứng lên ngồi xổm bên cạnh cô, nhìn cô chườm đá, cậu ta làm bộ tùy tiện hỏi: “Dung Hoan, lên đại học có phải có rất nhiều nam sinh theo đuổi cậu không?”

Cô ngẩn người: “Không biết...”

“Không biết? Chẳng lẽ người khác thích cậu, cậu cũng không cảm giác được sao?” Tất Hào giễu cợt hỏi, nhưng cảm giác nơi cổ họng lại lạnh lẽo, ánh mắt nhìn cô chằm chằm không rời đi.

Động tác trên tay Dung Hoan dừng lại một lát, vẫn cụp mắt, giọng nói rất nhẹ: “Tôi còn chưa muốn yêu.”

"Tại sao?"

Ý niệm nảy ra trong lòng cô đầu tiên là không có cảm giác an toàn.

Từ nhỏ tới lớn, cô ít nhiều có chút kháng cự với đàn ông. Trong cuộc đời của cô, coi như là thiếu hụt một người cha và tình cha. Trước kia lúc chưa trở lại nhà họ Dung, cảm tình của cô kể cả tình thân đều không có cảm giác an toàn, hướng hồ là tình yêu. Nhiều năm khép kín và hướng nội tình cảm của bản thân làm cho cô rất khó mở rộng lòng mình với người khác.

Người theo đuổi có rất nhiều người nhưng không có người nào có thể đánh động vào trái tim cô, bọn họ ở trong mắt cô không thể gây nên một chút gợn sóng nào trong lòng cô.

Đôi môi Dung Hoan giật giật, còn chưa trả lời thì cửa phòng đã bị mở ra.

Là dì Tịnh mua thức ăn trở về.

Tất Hào lau mồ hôi ở lòng bàn tay đi, nhiệt tình hỗ trợ cầm các nguyên liệu nấu ăn trong tay dì Tịnh mang vào nhà bếp. Dì Tịnh cười hỏi cậu ta vài câu về tình hình gần đây, sau đó mời cậu ta buổi trưa ở lại ăn cơm, Tất Hào nhìn về phía Dung Hoan: "Không phiền buổi trưa tôi ở lại đây ăn chực chứ?"

Dung vui cười: "Không phiền."

-

Sau khi ăn cơm trưa xong, Dung Hoan nói muốn đi lên lầu đàn piano, Tất Hào không biết xấu hổ mà ăn vạ ở đây, nói một mình cậu ta ở nhà buồn chán, không bằng ở đây có bạn.

Dung Hoan cũng mặc kệ cậu ta, sau khi đánh đàn xong xuống lầu thì thấy cậu ta đang xem lại bộ phim điện ảnh Marvel.

“[Iron Man 3], xem cùng không?”

Dung Hoan gật đầu ngồi xuống bên cạnh cậu ta, một lát sau ngoài cửa có người gõ cửa, cô đang định đi mở cửa thì bị Tất Hào cười hi hi ngăn lại: “Đồ ăn ngoài của tôi.”

Sau đó, cô nhìn thấy cậu ta mang mấy chai nước và bóng ngô từ cửa đi vào: “Xem phim mà không có bóng ngô thì mất hết cả linh hồn.”

Dung Hoan kinh ngạc nhìn cậu ta nhét đồ uống vào trong tay mình: “Đây là cái gì?”

“Uống một chút là biết, nồng độ cồn rất thấp, sẽ không say đâu.”

Vỏ bên ngoài có màu hồng nhạt, còn được vẽ lên màu mật đào, cô mở ra uống một hớp, quả nhiên là có vị mật đào, uống rất ngon.”

Cậu ta thấy cô uống quen, đưa bóng ngô tới.

Thế là hai người yên lặng xem phim, Dung Hoan cảm thấy hương vị của đồ uống khá ngon, vô ý thức uống thêm mấy ngụm, chẳng mấy chốc đã uống hết một chai, lại mở một chai.

Nội dung bộ phim lên đến cao trào, Tất Hào xem đến kích động, trong miệng không khỏi than thở một tiếng, đột nhiên phát hiện người bên cạnh có chút quá yên tĩnh.

Cậu ta quay đầu nhìn lại thì phát hiện trong tay cô ôm cái gối, đầu rũ xuống, đôi mắt nhắm lại.

Như thế là say rồi?

Cậu ta cho nhỏ tiếng của TV một chút, đứng dậy nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay của cô để cho cô nằm lên ghế sofa.

Đầu cô vô ý thức lệch sang một bên, gò má ửng đỏ không cẩn thận sượt qua cánh tay cậu ta, mang lại cảm giác tê dại bất chợt.

Cậu ta ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn cô.

Bởi vì cô uống rượu, gò má đỏ ửng, giống như màu mặt đào, lông mi của cô cong dài, lại rất dày che đi đôi mắt trên mặt, làn da nhẵn mịn phấn nộn, không tìm được một chút tỳ vết nào.

Tim cậu ta đập ầm ầm, giống như có quỷ thần xui khiến, cả người có khuynh hướng ép về phía cô, tầm mắt rơi vào đôi môi đỏ mọng của cô, chậm rãi tới gần.

Gần trong gang tấc.

“Lạch cạch...” Tiếng cửa nhà mở ra, đột nhiên phá vỡ bầu không khí ám muội trong phòng.

Ý thức của Tất Hào thanh tỉnh lại, sợ đến mức ngã ngồi ra phía sau một bước, nhanh chóng bò dậy, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa.

Sau đó, một bóng người cao lớn kiên cường đi vào trong tầm nhìn.

Phó Tư Diễn đi từ cửa vào đã nhìn thấy ánh sáng duy nhất của TV trong phòng khách cùng với Tất Hào đang đứng, khuôn mặt đang sửng sốt một chút, đi lên phía trước.

Tất Hào ngẩng đầu nhìn Phó Tư Diễn cao hơn cậu ta nửa cái đầu, giọng nói có chút run: “Chào chú Phó...”

Phó Tư Diễn đang định đáp lại thì ánh mắt liếc nhìn thấy bóng dáng nhỏ mềm trên ghế sofa, trong mắt anh tối sầm xuống, giọng nói cũng trầm xuống: “Hai đứa đang làm cái gì?”

“Cháu xem phim với cậu ấy, sau đó cậu ấy ngủ mất.”

Phó Tư Diễn ngồi xổm người xuống, phát hiện gò má cô ửng đỏ, bờ môi hơi hé thở ra mùi rượu nhàn nhạt.

Tâm trạng anh chìm xuống, hồi tưởng lại lần trước cô say mèm, cũng là do Tất Hào dẫn cô đi ăn ở quán ăn đêm.

Anh quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo rơi lên trên người Tất Hào, cùng với ngọn lửa không thể dập tắt, giọng nói cực trầm: “Cậu cho cô bé uống rượu?”

Chương 20

Cả người Tất Hào co rụt lại, giọng nói căng thẳng đến mức khàn đi: “Chỉ là đồ uống có cồn thôi, cháu nghĩ rằng...”

Phó Tư Diễn đứng lên, từ trên cao liếc nhìn xuống cậu ta, giọng nói lạnh nhạt của anh phá vỡ sự vắng lặng:

“Cảnh cáo cậu một lần cuối cùng, đừng để cho tôi thấy cậu dẫn cô ấy đi uống rượu nữa.”

-

Sau khi Tất Hào rời đi, Phó Tư Diễn tắt TV, bật một bóng đèn nhỏ lên.

Cơ thể người thiếu nữ nằm trên sofa hơi phập phồng, giống như một bé mèo ngủ say, anh nhìn ngắm, ấn ấn điểm giữa hai hàng chân mày với vẻ bất đắc dĩ, anh lên lầu đi lấy tấm chăn.

Dung Hoan nghe thấy tiếng động ồn ào thì ý thức dần dần tỉnh táo, mở mắt ra nhìn thấy Phó Tư Diễn đang giúp mình đắp chăn.

Thấy cô tỉnh lại, anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn kỹ đôi mắt của cô vẫn còn sưng sờ: “Tỉnh rồi?”

Dung Hoan nhanh chóng ngồi dậy, ánh mắt quét quanh một vòng, còn chưa mở miệng hỏi, Phó Tư Diễn đã trả lời trước: “Tất Hào về trước rồi.”

Tầm mắt anh chuyển qua mấy chai đồ uống mật đào đã uống cạn trên bàn, tiếng nói trầm xuống, cả người áp sát lại gần cô hơn: “Lại

uống rượu? Từ lượng của cháu cao thấp như nào cháu không biết sao?”

Sắc mặt người đàn ông nhàn nhạt, bất giác có thêm chút ít nghiêm túc, cô nghĩ là anh tức giận cho nên hoảng hốt xoa tay: “Cháu không uống say, cháu chỉ ngủ thôi...”

Cổ họng của cô hơi khàn, lại nói thêm một câu: “Chú Phó, chú đừng nóng giận...”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng rõ ràng khi lọt vào trong tai anh, những nỗi xúc động phập phồng trong lòng cứ như có cảm giác bất ngờ biến mất.

Sắc mặt anh vẫn lạnh nhạt, nhưng lại trêu chọc hỏi lại cô: “Vậy nếu chú thực sự tức giận thì sao?”

“Vậy thì... thì cháu đảm bảo sau này sẽ không uống rượu nữa, đồ uống có cồn cũng không động vào.”

"Có thể uống, nhưng điều kiện tiên quyết là... chú có ở đó."

Anh nhếch môi lên, kiên trì phân tích cho cô: “Không phải chú không cho cháu uống rượu, mà là một cô gái nên hiểu được cách tự bảo vệ mình. Nếu như một mình uống rượu với người đàn ông khác, chẳng may cháu uống say mất đi ý thức, có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Vừa rồi Tất Hào chột dạ như vậy, tâm tư nhỏ bé trong lòng cậu ta như thế nào, Phó Tư Diễn cũng đoán được tám, chín phần.

“Vâng, cháu biết rồi.”

Anh giơ tay lên nhéo nhẹ gương mặt ửng hồng của cô, đứng dậy, giọng nói mang theo ý cười: “Đi thôi, đến nhà bếp làm trợ thủ cho chú.”

-

Vào buổi sáng đầu tiên sau kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh là một tiết học đệm đàn ngẫu hứng. Dung Hoan mua xong bữa sáng, lúc đi đến lớp học thì nghe thấy Bánh Bao quay đầu hỏi Tạ Nhu và Bé Đen: “Các cậu đã luyện tập đệm đàn chưa?”

Khuôn mặt Tạ Nhu ung dung: “Không phải đệm đàn rất đơn giản sao?”

Bé Đen thì lại vội vàng luống cuống: “Tớ luyện không quen tay cho lắm, tớ rất sợ bị cô ấy gọi lên...”

Dung Hoan ngồi xuống bên cạnh Bánh Bao, mặt đầy mờ mịt: “Đệm đàn gì vậy?”

“Ờ? Cậu không biết sao? Cô giáo đã thông báo trong nhóm mấy khúc nhạc, chọn một bài để đàn hợp âm.” Dung Hoan mở điện thoại ra, lúc này mới phát hiện không biết mình đã cài đặt thông báo trong nhóm chat thành không làm phiền, không để ý tới mấy ngày trước đã được giao bài tập.

Tạ Nhu cau mày: “Vậy cậu không luyện thì làm sao bây giờ? Hôm nay cô ấy nhất định sẽ kiểm tra bài tập.”

Dung Hoan bình tĩnh uống sữa đậu nành: “Không sao đâu, bây giờ sốt ruột cũng không có cách nào.”

Bé Đen lo lắng thay cô: “Haiz, hy vọng chúng ta không bị gọi lên!”

“Keng...”

Chuông vào học vang lên, cô giáo đi vào, Tạ Nhu nhìn bóng lưng của Dung Hoan, khòe miệng hơi nhếch lên một chút rồi mở sách ra.

Giáo viên dạy đệm đàn ngẫu hứng nổi danh là “Chị đại máu lạnh” trong học viện, đi học muộn, trốn học, cuối học kỳ bị trừ 5 điểm, không nghiêm túc hoàn thành bài tập, thông thường thành tích sẽ bị

trừ mười điểm, mấy lớp cô ấy dạy trước đây tỷ lệ rớt tín chỉ cao nhất toàn học viện.

Vừa lên lớp, cô ấy đã bắt đầu kiểm tra luyện tập đệm đàn, gọi các bạn trong lớp lên đàn.

“Tôi đã cho các bạn thời gian chuẩn bị, thế mà lại đàn thành như vậy?”

“Còn có người ngay cả nhịp cũng đánh sai, tôi cũng không sao mà các bạn thi vào được chuyên ngành này!”

Nữ sinh kia da mặt mỏng, bị cô ấy mắng như thế thì viền mắt cũng đỏ lên, nhưng cô giáo không lưu tình chút nào.

Cô ấy mở sổ ra điểm danh: “Thời gian của kỳ nghỉ dài như vậy, các bạn chỉ ứng phó với tôi như thế thôi sao? Thêm một người nữa.” Mắt thấy sắc mặt cô ấy sa sầm lại, lông mày sắp dựng thành đỉnh Everest, mọi người đều điên cuồng cầu nguyện không gọi đến tên mình.

“Tạ Nhu.”

Tạ Nhu đứng lên, đi lên trên bục, cô ta cảm giác lòng bàn tay cũng tỏa nhiệt, trong lòng hưng phấn tràn đầy. Thực ra cô ta rất hy vọng có thể gọi tên mình, cô ta đã luyện tập rất lâu, nên rất hy vọng cô giáo sẽ để lại ấn tượng tốt về mình.

Khóe miệng cô ta giương lên nở nụ cười, dường như biểu hiện của cô ta không phải là đang kiểm tra bài tập mà đang tiến hành một buổi trình diễn hoành tráng.

So với bạn học trước rất trắc trở vấp vấp thì Tạ Nhu có vẻ trôi chảy hơn nhiều. Sau khi đàn xong, cuối cùng sắc mặt cô giáo mới giãn ra: “Ừ, vừa nhìn đã biết là có nghiêm túc chuẩn bị ở nhà. Tôi nhớ năm nay ở lớp của các bạn có một học sinh trúng tuyển điểm rất cao, thi kỹ năng đứng thứ ba toàn tỉnh, có phải là em hay không?”

Sắc mặt Tạ Nhu lúng túng trong chốc lát, lại nghe thấy cô giáo tự mình nói tiếp: “Quả nhiên mọi người xem xem, nhìn thái độ học tập như thế này, còn tốt hơn nhiều so với các bạn...”

“Có giáo, người đó không phải em.” Tạ Nhu mở miệng.

“Ồ? Vậy người đó trong lớp là ai vậy?”

“Là Dung Hoan.” Tạ Nhu nhìn Dung Hoan ở dưới lớp, đáy mắt xẹt qua một tia tâm tình.

Sau khi cô giáo nhận ra Dung Hoan thì gật đầu: “Được, vậy em cũng lên đàn một chút.”

Bánh Bao và Bé Đen hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt sốt ruột nhìn Dung Hoan, bởi vì bọn họ biết Dung Hoan còn chưa luyện.

Tạ Nhu đi xuống bục, đúng lúc lướt qua Dung Hoan, vẻ mặt của cô ta không thay đổi nhưng trong lòng nở nụ cười.

Cô giáo hỏi Dung Hoan trước: “Đã luyện trước chưa?”

Cô đáp: “Em không thấy tin nhắn, không biết có bài tập này.”

Cô giáo vừa mới thay đổi sắc mặt thì giờ lại giống như phong ba bão táp, tức đến phát cười, nói: “Nhiều lý do như vậy, đừng tưởng rằng điểm thi đại học đầu vào cao là có thể thả lỏng, thái độ học tập như vậy, không bằng về ký túc xá ngủ đi!”

Cô ấy đang muốn trừ điểm Dung Hoan thì đột nhiên Dung Hoan lại nói: “Cô giáo, nếu là đệm đàn ngẫu hứng thì bây giờ chọn bài vẫn kịp đúng không ạ?”

Giáo viên bất ngờ một chút, gật đầu: “OK, vậy em cũng đàn bài nhạc [Giang Nam] mà Tạ Nhu vừa đàn lúc nãy đi.”

Dung Hoan ngồi trước đàn Piano, các bạn học bên dưới dồn dập nhìn lên, [Giang Nam] vốn đã khó, nếu trước đó chưa luyện tập qua, khi đánh đàn sẽ hình thành nên sự so sánh với Tạ Nhu, không phải là cô giáo làm khó dễ người khác sao?

Tạ Nhu nhìn Dung Hoan, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo không hề che giấu.

Cái gì Dung Hoan cũng mạnh hơn cô ta, nhưng mà hôm nay rốt cuộc cũng mất đi ánh sáng sân khấu đúng không?

Nhưng ngay lúc ngón tay Dung Hoan ấn xuống phím đàn, suy đoán của mọi người đều hoàn toàn bị lật đổ.

“Cậu ấy thực sự là đệm đàn ngẫu hứng sao? Má ơi, đỉnh thiệt...”

“Không luyện còn có thể đàn được như vậy, tôi gato quá.”

Các bạn học ngồi dưới phát ra những tiếng bàn luận đầy kinh ngạc. Tiếng đàn vô cùng mượt mà, các hợp âm được sử dụng càng thêm trôi chảy và phong phú hơn của Tạ Nhu, tay phải và tay trái phối hợp ăn ý, tự nhiên mà thành.

Ánh mắt của các bạn học dưới bực đều hâm mộ, kinh ngạc đối với trình độ của Dung Hoan.

Tạ Nhu tức giận đến cắn môi, nắm chặt tay lại.

Từ nhỏ Dung Hoan đã học khóa học đệm đàn ngẫu hứng, trên căn bản mỗi ngày đều mất nửa giờ để tập trung luyện tập, kiên trì sau mười mấy năm, tùy tiện chọn một khúc nhạc nào cũng có thể nắm bắt được.

Bản nhạc kết thúc, cô giáo nhớ lại những gì mình vừa nói, có chút lúng túng, vội vã khen ngợi nói: “Đàn rất tốt, nhìn thấy đây mới không phải là đệm đàn ngẫu hứng, nếu như các bạn có thể nắm bắt được

một bài nhạc và dàn được đến trình độ này thì không cần đi học cũng được. Được rồi, chúng ta bắt đầu học...”

Dung Hoan trở lại chỗ ngồi, Bánh Bao kích động: “Cậu quá giỏi, đại ca xin nhận của tớ một lạy!”

Bé Đen: “Vừa nãy tớ sợ chết khiếp, tưởng cậu sẽ bị cô giáo trừ điểm.”

Tạ Nhu nhìn bóng lưng của Dung Hoan, tay cầm bút chậm rãi làm nhoè mực trên trang giấy trắng.

-

Lúc tan học, giáo viên cố vấn đã tung ra một thông báo rất quan trọng trong nhóm chat, sắp tới ban nhạc nổi tiếng “Đuổi theo giấc mơ biển cả” sẽ tới thành phố Lâm diễn xuất, chính quyền thành phố đã đạt được hợp tác cùng với họ, đến lúc đó sẽ chọn lựa mấy bạn học trong các trường đại học ở thành phố Lâm diễn tấu cùng với dàn nhạc, là một bước tiến chưa bao giờ có trước đây.

Bánh Bao mới ra khỏi lớp nhìn thấy tin tức này thì đã nhảy cao lên một mét, đột nhiên nắm lấy cánh tay của Dung Hoan, kích động đến mức chỉ thiếu nước xoạc chân nữa thôi: “Ôi má ơi, tớ nhất định phải đi đăng kí cái này, có thể cùng với “Đuổi theo giấc mơ” diễn tấu là phúc lợi tuyệt thế nào đây!”

Dàn nhạc “Đuổi theo giấc mơ biển cả” có độ nổi tiếng rất cao ở cả trong và ngoài nước, đã giành được rất nhiều giải thưởng, đại diện cho dàn nhạc có tài nghệ cao nhất toàn Trung Quốc, từng diễn tấu ở hội trường Vàng ở Vienna*, được rất nhiều người nước ngoài ca ngợi.

*Hội trường Vàng ở Vienna: Vienna là thủ đô của nước Áo. Hội trường Vàng được gọi là hội trường Vàng của Hiệp hội âm nhạc Vienna, còn được gọi là Hội trường giao hưởng Vienna.

Bé Đen đẩy đầu của cô ấy một cái: “Cậu cho rằng ai cũng có thể đi sao? Cái này cần phải chọn lựa, tớ cảm thấy chỉ cần được đi xem tận mắt đã là hạnh phúc lắm rồi.”

“Đúng vậy, đây nhất định là chục nghìn người mới chọn được một, nhưng cho dù thế nào tớ vẫn đến thử, Dung Hoan, Tạ Nhu, hai cậu thì sao? Cùng đăng kí chứ?”

Tạ Nhu: Cái này tớ nhất định sẽ đi. Dung Hoan... Cậu cũng sẽ đi chứ?”

Dung Hoan ngẩng đầu, cười cười: “Xem tình hình sao đã.”

Buổi sáng còn có ba, bốn tiết học, bọn họ đi đến một tòa nhà dạy học khác. Lúc này chính là thời gian tan học, trong hành lang có nhiều người qua lại, một tay Dung Hoan cầm chai nước khoáng, cúi đầu ăn đồ ăn sẵn cho bữa trưa, lại nghe thấy tiếng bạn cùng phòng đột nhiên kích động lên: “Này, các cậu xem chàng trai phía trước đi! Đẹp trai quá a a a a a!”

“Con mẹ nó đây là cái nhan sắc thần tiên gì vậy trời, chết tớ rồi...”

“Nhìn không giống học sinh, chẳng nhẽ là thầy giáo?”

Bánh Bao thấy Dung Hoan còn đang xem điện thoại thì vội kéo tay cô: “Dung Hoan, cậu mau nhìn đi!”

Dung Hoan nghe vậy, nhìn theo tầm mắt của họ thì thấy rìa ngoài hàng hiên phía trước, có một người đàn ông dựa vào bên tường gạch men sứ màu nâu xám.

Dáng vóc của người đàn ông cường tráng, tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt sắc nét, nét mặt lạnh nhạt, giữa đầu ngón tay có một miếng thuốc đầu còn đỏ tươi, không nhìn rõ.

Cửa sổ sau lưng anh hé mở, gió nhẹ thổi vào, thổi bay khói thuốc trắng lượn lờ, ánh nắng mặt trời bên ngoài hắt lên áo khoác trắng

ting của anh, giống như độ thêm ánh hào quang, chói mắt lại nhu hòa thêm mấy phần.

Tầm mắt anh đưa ra ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì, biểu hiện rất lạnh nhạt mà lờ lững.

Bên cạnh anh là hành lang nơi giao nhau giữa hai tòa nhà dạy học, người qua đường nườm nượp, có rất nhiều nữ sinh quăng tầm mắt về phía anh nhưng không có một ai dám tiến lên trước.

Trái tim Dung Hoan đập lữ một nhịp, bước chân không nhấc lên được, giống như đóng đinh tại chỗ.

Ngay sau đó, dường như Phó Tư Diển cảm ứng được ánh mắt của cô, nhướn mày, quay đầu một cái, tầm mắt va thẳng vào nhau.

Trong giây lát bốn mắt nhìn nhau, trái tim Dung Hoan nhảy lên kịch liệt, tay run lên, bình nước khoáng rơi “Bịch” một cái xuống đất, chậm rãi lăn về phía trước...

Cuối cùng dừng lại dưới chân của Phó Tư Diển.

Cô choáng váng, chỉ thấy người đàn ông nhìn xuống chân, cặp mắt nở nụ cười cực khế.

Sau đó anh dập tắt điếu thuốc trong tay, cúi người xuống nhặt chai nước khoáng lên.

Chương 21

Hai má của Dung Hoan không ngừng nóng bừng lên, nhìn thấy Phó Tư Diễn nhạt bình nước lên, cô lập tức tiến lên phía trước, lại bắt gặp nụ cười trong mắt của anh---

Da mặt cô mỏng nên nhanh chóng đỏ rực lên.

Lại cười cô...

Phó Tư Diễn tiến đến gần cô, một mùi đàn hương nhàn nhạt xông vào mũi cô, đây là tầng hương cuối cùng của nước hoa Creed Silver Mountain Spring, cho dù là mùi thuốc lá cũng không cách nào che giấu được.

Cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình, mặt cô đỏ bừng vươn tay ra muốn lấy lại bình nước suối "Gây chuyện" kia.

Nhưng còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy giọng nói trầm thấp đầy tính khiêu khích của anh: "Quên cách gọi chú thế nào rồi sao?"

Cô hoảng sợ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: "Chú Phó..."

Anh cong môi cười trả lại chai nước suối kia cho cô. Ánh mắt anh lướt qua người Dung Hoan, nhìn về phía ba nữ sinh đang trợn mắt há miệng đứng phía sau lưng cô, rồi mở miệng hỏi: "Phía sau là bạn cùng phòng của cháu à?"

Cô lấy lại tinh thần nói: "Vâng."

Cô phát hiện đang có rất nhiều ánh mắt từ xung quanh nhìn chăm chăm họ, đánh giá Phó Tư Diễn, đồng thời cũng đánh giá cả cô, cô

không dám chần chờ thêm nữa, lấy cót qua loa nói: "Chú Phó, cháu còn phải đi học, sắp trễ rồi ạ..."

Ai ngờ lúc đang muốn chạy thì cổ tay lại bị nắm lấy.

Nhìn dáng vẻ như "Con thỏ trắng nhỏ bị yêu quái bắt" này của cô, Phó Tư Diễn rút bàn tay còn lại đang để trong túi áo khoác ra, xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, thờ dài bất lực rồi lại khẽ mỉm cười.

"Chạy nhanh như thế làm gì?" Còn tưởng anh đang muốn nói gì, không ngờ anh lại nói---

"Tối thứ sáu này chú đến đón cháu đi ăn cơm, nhé?"

"... Được ạ." Đáy mắt cô sáng lấp lánh.

Lúc Dung Hoan trở về tìm bạn cùng phòng của mình, Bánh Bao và Bé Đen đều như muốn điên lên: "Dung Hoan, cậu biết cái người đàn ông cực kỳ đẹp trai đó à! Nói nhanh, mối quan hệ của hai người có phải là bạn trai bạn gái không thế! Mới nãy lúc cậu đi đến, ánh mắt người ta nhìn cậu trông cực kỳ cưng chiều, còn cười với cậu, còn làm cái hành động xoa đầu chết người kia nữa! Ngọt quá đi à, mới sáng sớm tờ đã bị cho ăn đường no luôn rồi!"

Bánh Bao rơi vào trạng thái tự suy tự diễn không ngừng nói: "Chắc anh ấy không phải đặc biệt đứng ở chỗ đấy chờ cậu đâu nhỉ, mặt cậu đỏ thế này chắc chắn bị anh ấy trêu chọc rồi nè!"

Dung Hoan đứng bên cạnh nghe, đầu cũng muốn nổ ra, vội vàng ngăn suy nghĩ của hai người lại: "Mọi người đừng nói nhảm nữa! Chú ấy là chú tót đó!"

"??!" Bánh Bao và Bé Đen từ trong bộ phim thần tượng cũng bị kéo về thực tế: "Thì ra là chú của cậu à, nhìn chú ấy trẻ tuổi thật đó... Nhưng mà sao chú ấy lại ở đây?"

"Chú ấy cũng là thầy giáo." Cũng do buổi tối trước ngày tựu trường, bạn cùng phòng ký túc xá chỉ thấy được bóng lưng của Phó Tư Diễn, không thấy mặt nên mới hiểu lầm.

Dung Hoan liếc nhìn điện thoại, bất đắc dĩ nói: "Không nói nữa, đi nhanh đi, thật sự sắp trễ rồi đó."

Mọi người cùng chạy đến phòng học, Dung Hoan đi đằng trước nghe thấy Bánh Bao và Bé Đen đang đi phía sau nhỏ giọng nói: "Khi này tớ thật sự nghĩ họ đang trong mối quan hệ gì gì đấy đó ha ha ha, bởi vì chú của Dung Hoan nhìn chẳng già chút nào cả."

Mối quan hệ gì đó...

Cô tăng nhanh nhịp bước chân, để che giấu giọng nói của các cô ấy phía sau lưng.

-

Tối đến khi trở về ký túc xá, Dung Hoan tắm rửa xong đi ra ngoài, thì phát hiện trên điện thoại đã có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Cô đi đến sân thượng, lấy điện thoại ra gọi lại.

"Alo, Dung Hoan hả? Chị là Dữu Tử này!" Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ cực kỳ nhiệt tình.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, trên mặt Dung Hoan cũng lộ ra nụ cười. Dữu Tử tên đầy đủ là Thôi Tinh Dữu, là nghệ sĩ violin nhỏ tuổi nhất của "Theo đuổi giấc mơ biển cả", cô ấy chơi piano hay violin đều rất giỏi. Cô ấy lớn hơn Dung Hoan một tuổi, vào hai năm trước hai người quen biết nhau qua một cuộc thi về piano, lúc ấy Dung Hoan đứng đầu trong cuộc thi vòng loại, nhưng sau đó bởi vì một vài nguyên nhân nên cô không thể tham gia vòng chung kết, nên vinh quang của vòng chung kết này do Dữu Tử cầm. Nhưng từ ngày hôm đó đến nay hai người chưa từng cắt đứt liên lạc, cũng trở thành bạn bè của nhau.

Dữu Tử hỏi qua về tình hình của Dung Hoan, biết cô đang học ở khoa âm nhạc của đại học S thì có chút ngạc nhiên: "Đoàn nhạc của tụi chị qua một thời gian nữa sẽ đến biểu diễn ở thành phố Lâm, còn muốn tuyển thêm sinh viên của trường đại học nữa, em có biết không?!"

"Dạ, tụi em có nhận được thông báo."

Dữu Tử rất hứng thú hỏi: "Em có đăng ký không? Em chơi đàn piano tốt như thế, dựa vào thực lực của em chắc chắn có thể trúng tuyển, thật là muốn gặp lại em quá đi ha ha."

"Em vẫn luôn suy nghĩ không biết có nên đăng ký..."

"Đừng có suy nghĩ nữa, đến lúc đó em tới làm bạn của chị, chị đưa em đi quen biết thêm nhiều bậc thầy chơi piano, có được không nè?"

Dung Hoan cúi đầu cười nói: "Được ạ."

"Chờ tin tức tốt từ em nha, đúng rồi, năm nay chị sẽ đến thành phố Giang ăn tết đấy, đến lúc đó lại đến tìm em nha."

Dung Hoan ngây người, một lúc sau mới nói: "Em không còn sống ở thành phố Giang nữa."

"Hả?"

"... Mẹ em mất, em trở về nhà ông bà nội của em."

Dữu Tử bị lời nói đau lòng này của Dung Hoan làm cho áy náy, vội vàng an ủi cô nhưng Dung Hoan lại nói cô không sao. Hai cô gái trò chuyện qua lại mấy câu, Dữu Tử nói phải đi luyện đàn nên không thể nói nữa, sau đó hai người cúp máy.

Dung Hoan xoay người lại thì thấy Tạ Nhu cầm theo quần áo ướt trên tay, không biết đã đứng trên sân thượng bao lâu rồi, Tạ Nhu thấy

Dung Hoan đang nhìn mình thì vội vàng né tránh ánh mắt của cô, lật đật đi lấy móc phơi quần áo.

Dung Hoan nhìn chăm chăm cô chừng hai giây, Tạ Nhu ho khan hai tiếng như đang cố gạt mình giải thích: "Tôi không nghe lén cậu gọi điện thoại đâu, tôi chỉ vừa khéo lên đây để phơi quần áo thôi..."

Dung Hoan cười khẽ một tiếng nói: "Tôi cũng chẳng nói gì."

Trong lòng Tạ Nhu bỗng thấy hồi hộp, Dung Hoan lướt qua vai cô ta, đi vào phòng ngủ.

Tạ Nhu phơi xong quần áo, cầm điện thoại đi ra khỏi ký túc xá, tìm một nơi không người gọi điện cho bố mình: "... Bố ơi, bố nhất định phải giúp con, con cực kỳ muốn vào đoàn nhạc theo đuổi giấc mơ, cầu xin bố đó." Cô ta nhõng nhẽo nói.

Tạ Vũ Đống đồng ý với cô ta: "Được rồi, bố sẽ nhìn xem thử bên kia có tuyển người hay không, con gái cưng yên tâm nha, với thực lực của con không cần bố con cũng có thể tự vào được thôi."

"Ôi, bố con thật sự không yên tâm, đúng rồi, bố còn nhớ người bạn lần trước chúng ta gặp ở khu nghỉ mát không, có phải mẹ cậu ta đã mất rồi không?" Thật ra khi này Tạ Nhu vừa mới nghe lén được những lời này.

"Sao mà bố biết được..."

"Vậy bố có biết bố của người bạn học đó làm công việc gì không? Bố có quen không?"

Tạ Vũ Đống gãi cái đầu sắp hói của mình, bây giờ bị hỏi như thế hình như ông ta nhớ đến Phó Tư Diễn là con trai độc nhất trong nhà, không có anh em nào khác mà nhỉ? Ông ta bảo Tạ Nhu đừng suy nghĩ nhiều: "Bố mua chút quà bánh và socola, ngày mai con nhận được thì chia cho người bạn học đó nhiều nhiều một chút, quan hệ tốt vào, có biết chưa?"

Ngoài miệng Tạ Nhu đồng ý nhưng trong lòng cũng không thấy thoải mái, rõ ràng cô ta ghét Dung Hoan còn phải giả vờ ra vẻ lấy lòng, hơn nữa Dung Hoan... Căn bản chẳng để ý gì đến cô ta.

Kiều ngạo cái gì chứ.

-

Dung Hoan trông đến trông đi cuối cùng thứ sáu cũng đã đến. Buổi chiều sau khi học xong, quả nhiên cô nhìn thấy xe của Phó Tư Diễn đang đậu trước cửa.

Lên xe, cô vui vẻ nhìn người trong lòng mình, Phó Tư Diễn đưa trà sữa sang cho cô: "Hoan Hoan thích uống trà sữa không?"

Ngày bình thường cô hay uống trà trái cây hơn, nhưng bởi vì Phó Tư Diễn mua nên cô cũng vui vẻ nhận lấy trà sữa, ngọt ngào cười một tiếng: "Thích ạ, cảm ơn chú Phó."

Giống như rất thỏa mãn với phản ứng này của cô nên anh sờ đầu cô rồi nói: "Thích thì tốt rồi, chú đưa cháu đi ăn cơm." Anh nhìn sang tài xế nói: "Đi Minh Lệ Thiên Địa."

Xe lái được nửa đường, điện thoại của Kế Sâm vang lên, anh ấy nhỏ giọng nói chuyện sau đó đưa điện thoại cho Phó Tư Diễn đang ngồi ở hàng phía sau nói: "Ngài Phó, là tổng giám đốc Hồng của tập đoàn Thịnh Tây gọi đến."

Phó Tư Diễn nói chuyện với người ở đầu dây bên kia, Dung Hoan ở bên cạnh nghe được anh nhắc đến từ "DC" và nói "Lát nữa tôi sẽ sang đó."

Sau khi cúp máy, Phó Tư Diễn nhìn sang cô, Dung Hoan nhanh chóng hiểu ý của anh: "... Chú có việc bận à?"

"Ừ, xin lỗi cháu, hôm nay không thể cùng cháu đi ăn cơm được rồi." Khoảng thời gian trước những khoản đầu tư kinh doanh của anh gặp chút vấn đề, bây giờ tổng giám đốc Hồng muốn gặp anh. Phó Tư Diễn cười khẽ: "Hoan Hoan muốn ăn gì, chúng ta cùng đi mua sau đó chú đưa cháu về?"

"Chú phải đi DC sao?"

"Ừ."

"Cháu... Cháu có thể đi cùng không?" Sợ anh không đồng ý, cô còn cố ý bổ sung thêm: "Cháu ở bên cạnh đợi chú, không làm ồn đến chú đâu."

Anh nhướn mày: "Muốn đi chơi sao?"

Cô chớp chớp mắt, cái miệng nhỏ hút trà sữa nói: "Chỉ là giờ cháu về thì chán lắm..." Cô càng muốn ở cùng anh thêm một chút nữa.

"Được." Anh cong môi cười.

-

Vì thế Phó Tư Diễn đưa theo Dung Hoan đến DC, vốn dĩ ngày thường anh sẽ không để cô đi đến những chỗ như thế này, nhưng có anh ở đây thì anh cũng cảm thấy yên tâm một chút. Xe lái vào hầm giữ xe, sau khi ra ngoài thì đến thang máy đi thẳng đến nơi làm việc.

Sau khi ra khỏi thang máy, Phó Tư Diễn đưa cô vào phòng làm việc, nói với cô: "Chờ lát nữa Kế Sâm sẽ đưa bữa tối đến, chú phải đi làm việc trước không thể ăn cơm cùng cháu, cháu cứ ăn cơm trước đi nhé."

Cô ngoan ngoãn gật đầu, Phó Tư Diễn như ngày thường hơi cúi người xuống, chạm nhẹ vào chóp mũi cô: "Hoan Hoan ở chỗ này có chán không?"

"Cháu thấy chán có thể xuống lầu chơi không?" Giọng cô dịu dàng, đáng vẻ như đang lo lắng sợ anh không đồng ý.

Anh thở nhẹ một hơi, trong đáy mắt thoáng chút nụ cười bất đắc dĩ: "Cô nhóc ham chơi."

Anh gật đầu: "Không được uống thức uống có cồn, có chuyện gì thì gọi điện cho chú."

Sau khi anh đi được một lúc, Kế Sâm đưa bữa tối phong phú đến, là những món ngày thường Dung Hoan thích ăn. Sau khi ăn xong, cô đi dạo một vòng quanh phòng làm việc, cảm thấy thật sự rất chán nên muốn đi ra ngoài thăm dò thế giới bên ngoài một chút.

Cô thích thú xuống lầu đi xuống thế giới rực rỡ màu sắc. Cô đi xuyên qua đám người đang bận rộn, đi tới phía sau sân khấu, vô tình đập trúng chân người nào đó nên cô vội vàng xin lỗi.

"Không sao." Nghe thế, cô ngẩng đầu lên, đập vào mắt là mặt của người nam sinh vô cùng quen thuộc, chiếc khuyên bằng bạc lấp lánh trên chóp mũi anh.

Đây chẳng phải người hát chính mà cô gặp phải khi đến DC lần đầu tiên sao?

Nam sinh kia nhìn lướt qua cô, cũng cảm thấy hình như hai người đã từng quen biết nhau, lúc này lại nghe có người đang gọi: "Jenny đã xảy ra chuyện gì thế? Sao đi vệ sinh rồi mà chưa trở lại nữa? Sắp phải lên sân khấu rồi! Tối nay cô phụ trách đàn đấy!"

Hát chính nói: "Hình như cô ấy đột nhiên bị đau bụng đấy, để Coco lên trước diễn thay một chút đi?"

"Cậu tưởng tôi không biết hả, Coco và Hana hôm nay đều xin nghỉ! Mẹ nó bây giờ tôi đi nơi nào tìm người đây!" Người đang nói gãi đầu rồi nhìn đồng hồ đeo tay, trên mặt hiện rõ vẻ bức tức.

Dung Hoan nhìn thấy, đột nhiên gọi hát chính lại: "Xin chào, tôi có thể thử một chút được không? Chơi đàn đấy."

Về mặt người hát chính đầy sự nghi ngờ, cho rằng cô gái nhỏ này đang đến phá nên cười nói: "Chúng tôi cần người lên sân khấu đấy, em gái nhỏ à."

"Nhưng mà bây giờ mọi người cũng chẳng kiếm được người mà, tôi học piano, trước đây tôi cũng đàn thử ở chỗ này rồi."

Hát chính nhìn cô, đầu óc nhanh chóng nhớ lại rồi bồng vổ đầu một cái nói: "À--- Tôi nhớ cô rồi! Cô chính là em gái nhỏ chơi piano 6 điểm à!"

Xét thấy tình hình trước mắt, Jenny còn chưa trở lại, hát chính đành mang Dung Hoan lên sân khấu, người chơi bass và tay trống cũng nhận ra Dung Hoan, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Mặc dù mới không gặp nhau chỉ mấy tháng, nhưng biểu hiện ngày hôm đó của Dung Hoan thật sự khiến người khác không thể nào quên được.

Mấy bài mở đầu nhịp điệu cần phải nhanh để đốt cháy bầu không khí, Dung Hoan lại đánh đàn rất tốt, lại lần nữa khiến người ta được mở rộng tầm mắt. Sau khi kết thúc mấy bài hát, cuối cùng Jenny cũng được giải thoát khỏi nhà vệ sinh để trở về, nhận lấy công việc trong tay của Dung Hoan.

Dung Hoan xuống sân khấu gọi nước yên lặng uống, có thể bởi vì mới vừa nãy đàn bài hát vui vẻ như thế, nên cô cũng cảm thấy trong lòng nóng lên. Bình thường lúc ở trường học cô đều tiếp xúc với Beethoven và Chopin, thỉnh thoảng đổi sang vài giai điệu khác thì cảm giác linh hồn như cũng được thả lỏng.

Khi đang ngồi uống, Dung Hoan thấy hát chính xuống sân khấu nghi ngờ, đổi một người khác lên, một lát sau, hát chính lại xuất hiện trước mặt cô.

"Này, em gái nhỏ, tôi mời em uống một ly nhé?"

-

"Đây chính là nơi bình thường chúng tôi đến luyện tập." Ca sĩ chính đưa theo Dung Hoan ra phía sau sân khấu tham quan: "Đúng rồi, còn chưa tự giới thiệu nữa, Cao Thừa, em có thể gọi anh là anh Thừa."

"Tôi tên là Dung Hoan."

Cao Thừa cười nói: "Em bao nhiêu tuổi rồi? Anh nhớ em từng nói em trưởng thành rồi, nhưng anh nhìn thế nào cũng không thấy giống."

"Tôi 19 tuổi, học đại học năm nhất."

Anh ta ngồi xuống, dựa lưng vào ghế mở bình nước: "Vẫn còn là sinh viên à, tốt thật đấy, anh học đến cấp ba thì nghỉ học, không đi học nữa, đi hát rồi." Hát chính kéo kéo áo thun màu đen bởi vì thấm dẫm mồ hôi mà dính sát vào người, vòng tay kim loại chạm vào nhau phát ra âm thanh lớn, anh ta nhìn sang Dung Hoan cong môi cười: "Bình thường em thích đến quán bar sao?"

"Cũng bình thường, không hay đến lắm."

"Bình thường em có đi làm thêm không? Em có muốn đến chơi đàn với tụi anh không, anh cảm thấy em rất có thiên phú đó."

"...?"

Cao Thừa bỏ bình nước xuống, nghiêng người nhìn cô: "Anh nói thật! Với kỹ thuật này của em, quản lý quán bar của tụi anh chắc chắn sẽ rất thích em!" Anh ta nhỏ giọng nói: "Quản lý trưởng là chú của anh, anh có thể giúp em nói với ông ấy."

Dung Hoan vừa tính từ chối, thì có một người đàn ông trung niên hơi mập từ đâu đi ngang qua, Cao Thừa thấy ông ta, vội vàng gọi: "Chú Long, chú đến đây chút đi!"

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, bụng bia hơi nhô lên, tóc chải bóng loáng đến tỏa sáng, nghe thấy giọng của Cao Thừa thì đi vào, Cao Thừa dùng tiếng Quảng Đông nói: "Cô ấy chính là cô gái nhỏ đã lên sân khấu đánh đàn thay Jenny khi nãy đó."

Quản lý Lý Long quét mắt nhìn sang Dung Hoan, cười nói: "À, thì ra là người này, chơi đàn cũng tốt thật đấy."

Hai người là đồng hương, Dung Hoan thì nghe hiểu đại khái, Cao Thừa nói với Lý Long mấy câu, miệng Lý Long ngậm điếu thuốc hỏi Dung Hoan: "Có muốn đến quán chơi đàn không, có đang thiếu người đánh đàn không?"

Dung Hoan ngẩn người, không ngờ đàn đại một khúc cũng được quản lý xem trọng... Cô lắc đầu, cười nhạt: "Không cần, tôi còn phải đi học không tiện."

Lý Long gáy gáy tàn thuốc lá: "Một tuần hai buổi, đêm đầu tiên thử trước đi 250 tệ, thế nào?"

Cao Thừa ở bên cạnh gõ trống khua chiêng hùa theo: "Chú họ của anh nói rồi, em không cần thời gian thử việc, có thể vào làm luôn đấy."

Dung Hoan xua tay: "Tôi... Chú của tôi có thể sẽ không để tôi tới làm việc đâu."

"Quán của chúng tôi là quán đứng đắn, chỉ đánh đàn thôi mà!"

Dung Hoan: "Ừ... Chú ấy sẽ không đồng ý đâu, chú ấy không yên tâm."

Lý Long nhíu đôi mắt không thể nhỏ hơn nữa lại, vẻ mặt không hài lòng, dáng vẻ xua tay nói cô im lặng: "Ôi trời, 250 mà cô không thêm kiếm, chú của cô chắc chắn là 205 (*) rồi, bây giờ cũng chẳng phải thời cổ xưa gì."

(*) 205: Cụm từ "二百五 (èrbǎiwǔ)" dùng để chỉ những người ngây thơ, ngu ngốc. Mặc dù từ này hơi tiêu cực, nhưng nó được sử dụng phổ biến trong cuộc sống hàng ngày. Đôi khi, thay vì cố gắng xúc phạm ai đó một cách chân thành, nó được sử dụng như một cách thân thiện để nhận xét về những người không suy nghĩ hoặc làm mọi việc cẩn thận

Ông ta vừa nói xong, ngoài cửa xuất hiện một bóng người, áo khoác gió bên ngoài màu đen dáng vẻ vừa trầm ổn vừa nghiêm túc.

Dung Hoan và Cao Thừa thấy Phó Tư Diễn thì ngạc nhiên.

Lý Long xoay người, không ngờ Phó Tư Diễn lại đột nhiên muốn xuống kiểm tra thế này, sóng lưng thẳng tắp của ông ta lập tức cong lại chào hỏi ông chủ, sau lưng lại truyền đến giọng nói của cô gái nhỏ: "Chú Phó..."

Chú... Phó??!

Lý Long bỗng giật mình, ngẩng đầu thì nhìn thấy sắc mặt còn đen hơn mực của Phó Tư Diễn, chỉ thấy đôi môi của người đàn ông hình như không có độ cong nào, rất có hứng thú với câu hỏi gây chết người khi nãy hỏi ngược lại ---

"Tôi là 205 sao?"

Chương 22

Bầu không khí dường như muốn đông cứng lại.

Dù có thể nào Lý Long và Cao Thừa cũng không thể nghĩ được, cô gái nhỏ này lại là cháu gái của ông chủ mình!

Lý Long dựa vào kinh nghiệm "Nịnh nọt" nhiều năm của mình, nhanh chóng lấy lại tinh thần nói: "Ông chủ, tôi là đang nói... Chính tôi! Sao có thể nói ngài được chứ! Vừa nãy tôi đang nói chuyện phiếm với Cao Thừa, cậu ấy nói chú họ của cậu ấy là 205, tôi cực kỳ đồng ý luôn! Chú họ của cậu ấy chính là 205!"

Lý Long nói tiếng phổ thông thì câu chữ vừa rõ ràng vừa mạnh mẽ, giống hệt như đang hô khẩu hiệu.

Cao Thừa: Chú mình thật là một người thông minh mà.

Phó Tư Diễn biết Lý Long và Cao Thừa có quan hệ họ hàng, anh liếc mắt nhìn Lý Long sau đó nhỏ giọng nói: "Rãnh rồi thế à, còn đứng ở đây nói chuyện phiếm nữa sao?"

"Tôi lập tức làm việc ngay đây, lập tức đi làm ngay đây ạ..." Lý Long và Cao Thừa liếc mắt nhìn nhau, rồi lập tức chạy đi, để lại chú cháu hai người đứng đấy

Phó Tư Diễn đưa mắt nhìn cô, giọng nói có chút lạnh lùng: "250 một đêm để cháu đến đây làm gì thế?"

"Chỉ đến đánh đàn thôi..." Dung Hoan giải thích lý do, cuối cùng vẻ mặt lạnh như băng của Phó Tư Diễn cũng dịu đi một chút, anh giơ tay lên gõ nhẹ vào đầu cô: "Đừng có mà đi làm thêm loạn xạ đấy,

không đủ tiền xài cứ nói chú, nếu thật sự muốn tới đây chơi đàn...
Chú sẽ sắp xếp cho cháu."

Cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn anh: "Chú làm việc xong rồi sao?"

"Ừ."

"Thế chú ăn cơm tối chưa?"

"Vẫn chưa."

"Chú đi ăn cơm đi, trễ thế rồi còn chưa chịu ăn cơm, không tốt cho dạ dày đâu."

Anh nhíu mày: "Hoan Hoan lo lắng cho chú sao?"

Cô gật đầu: "Ông nội từng nói với cháu dạ dày chú không tốt, lúc cháu học cấp ba có lần không ăn cơm tối nên đau dạ dày đó..."

Dạ dày Phó Tư Diễn không tốt cũng bởi vì trước kia ở trường học bận rộn nhiều việc, sau khi tốt nghiệp cũng bận rộn cho sự nghiệp, một ngày ba bữa đều không cố định, anh thì đã xem chuyện này là thói quen rồi. Nhưng cô gái nhỏ trước mặt đang nhíu mày, dáng vẻ rất lo lắng, lông mày và mắt của anh đều tràn ra vẻ dịu dàng:

"Được, lập tức đi ăn cơm."

"Chú không thể để Hoan Hoan lo lắng được."

-

Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan rời khỏi DC, đi đến nơi lúc đầu định đến là Minh Lệ Thiên Địa. Sau khi ăn cơm nước xong xuôi, Phó Tư Diễn hỏi cô: "Có muốn đi dạo phố một chút không?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, Phó Tư Diễn liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Bây giờ mới chín giờ, có thể đi dạo thêm một lát nữa, hay cháu muốn về

luôn bây giờ?"

"Cháu... Cháu muốn mua quần áo."

Anh cong môi: "Được, đi thôi."

Đây là lần đầu tiên Dung Hoan đi dạo phố chọn quần áo cùng với đàn ông, chân cô vừa mới bước vào cửa hàng thời trang nữ, vừa quay đầu lại nhìn Phó Tư Diễn đang đi phía sau cô, cảm thấy có chút xấu hổ, cũng sợ anh cảm thấy không thoải mái.

Cô xoay người kéo nhẹ ống tay áo của anh, bởi vì xung quanh có chút ồn ào mà cô phải nhón chân lên giọng nói cũng phải lớn hơn: "Chú Phó... Hay là chú ở ngoài cửa chờ cháu đi?"

"Hả?"

"Cháu tự vào xem là được rồi."

Anh nghĩ là cô xấu hổ, nên cũng không vào mà ở ngoài cửa chờ cô. Kế Sâm vẫn luôn đi bên cạnh, nhưng đây là lần đầu tiên anh ấy thấy boss mình đến chỗ như thế này...

Tối nay tổng giám đốc Hồng và Phó Tư Diễn nói chuyện xong, vốn dĩ người ta cũng mời anh đi ăn cơm nhưng Phó Tư Diễn lại từ chối, Kế Sâm cảm thấy rất lạ Phó Tư Diễn lại cam tâm tình nguyện đi dạo phố với Dung Hoan, làm mấy chuyện "Chờ đợi nhàm chán" này.

Dung Hoan đi vào chọn một chiếc váy ngắn màu đen, phối cùng với áo voan trắng. Sau khi thay quần áo xong đi ra, cô đứng trước gương nhân viên bán hàng bên cạnh khen: "Dáng người của em gái nhỏ đẹp thật nha, mặc bộ này cực kỳ tôn dáng luôn, cũng rất có khí chất nữa."

Cô không nói gì, trái lại theo bản năng nhìn về người đàn ông đang đứng ngoài cửa.

Phó Tư Diễn hình như vẫn luôn chú ý đến cô, nên mắt chạm mắt với cô, anh lập tức bước chân vào trong cửa hàng.

Anh quan sát quần áo mới của cô, không nói gì, mà đi đến một bên cầm lấy một cái váy màu xanh nhạt vô cùng tươi mát đưa cho Dung Hoan: "Thử cái này đi."

Cô gật đầu, đổi sang một chiếc váy với màu sắc ấm áp hơn đi ra, cô càng sáng hơn nữa, da cô trắng nõn nên mặc cái gì cũng đẹp, nhưng mặc thế này càng khiến cô trong hoạt bát, tươi sáng hơn.

Mặt nhân viên bán hàng đầy nụ cười: "Ngài đây thật khéo chọn, đây chính là kiểu mới nhất trong bộ sưu tập mùa thu của cửa hàng chúng tôi, rất thích hợp với em gái nhỏ tuổi này."

Phó Tư Diễn đi đến bên cạnh cô, nhìn cô trong gương, giúp cô vén lại tóc sau đó khẽ mỉm cười nói: "Ánh mắt của chú quả thật rất tốt."

Dung Hoan nghe thấy thế, hai bên tai đỏ ửng lên như trái ô mai chín.

Phó Tư Diễn hỏi cô có thích không, thấy cô gật đầu anh cũng xoay người nhìn nhân viên bán hàng nói: "Lấy bộ này, cà thẻ."

Nhân viên bán hàng vội vàng gật đầu: "Mời ngài đi theo tôi."

Dung Hoan đi đến phòng thử đồ thay đồ lại, nhân viên bán hàng giúp cô đóng gói đồ mới lại rồi nói: "Hoan nghênh lần sau lại đến."

Cô cầm lấy, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh nói: "Cảm ơn chú Phó."

Anh cười: "Hoan Hoan không cần nói cảm ơn đâu."

Đi ra khỏi cửa hàng, Dung Hoan nói không mua gì nữa nên hai người đi thang máy đến bãi giữ xe dưới hầm ở tầng một.

Kế Sâm: "Ngài Phó, tôi đi lái xe trước, ngài và cô Dung ở chỗ này chờ một lát nhé."

Sau khi anh ấy đi, Dung Hoan nhìn thấy phía trước có một nhà vệ sinh công cộng, nên đi vào đó một lúc.

Từ nhà vệ sinh ra, cô trở về chỗ cũ, vừa đi, vừa cúi đầu vừa lau vết nước trên quần áo do vòi nước vô tình làm văng ra ngoài, đột nhiên cô nghe thấy phía sau lưng truyền đến giọng nói như trời gấm: "Tên đàn ông chết tiệt, đừng chạy!!"

Cô nhìn về phía sau, thấy mấy nữ sinh vừa hét vừa xông đến chỗ người đàn ông, mà trên tay người đàn ông kia ôm quần áo, cả người đều là vết trầy xước, nhanh chóng mở cửa chiếc ô tô màu đen, lao về phía trước như một con cá.

Người đàn ông kia nổ máy xe, chẳng thèm ngó ngàng gì mà đạp chân ga, xe nhanh chóng lao thẳng về phía Dung Hoan.

Đèn xe sáng chói mắt nhanh chóng tiến đến gần cô, đôi mắt cô mở to ra, vào giây kế tiếp cánh tay cô bị người khác kéo lại, sau đó rơi vào một lòng ngực ấm áp.

Ngay sau đó, bên tai vang lên một tiếng "Ầm---", chiếc xe kia đụng thẳng vào cây cột.

Một tay người đàn ông ôm lấy lưng Dung Hoan, một tay khác phủ lên mái tóc mềm mại của cô, cánh tay anh vì đang căng thẳng và lo lắng nên không ngừng siết chặt lại, bảo vệ vững vàng cô gái nhỏ trong lòng ngực mình.

Mùi nước hoa nhàn nhạt lấp đầy khoan mũi cô, nhịp tim đập vừa mạnh vừa ổn định của Phó Tư Diễn đánh thẳng vào tai cô, khiến cô choáng váng đầu óc, hoa cả mắt.

Không biết vì bị chuyện vừa rồi dọa cho sợ hay bởi vì giờ phút này đang được anh ôm, tim cô đập nhanh đến mức muốn vọt thẳng đến cổ họng, cái miệng nhỏ không ngừng thờ hỏn hển, gò má cũng đỏ ửng lên.

Anh buông lỏng lực trên hai tay, cúi đầu một tay nâng lên chạm vào gương mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt đi của cô, giọng nói dịu dàng không dễ dàng phát hiện sự tức giận: "Hoan Hoan bị dọa rồi sao?"

Anh vỗ nhẹ vào lưng cô nói: "Không sao... Có chú ở đây rồi."

Dung Hoan lắc đầu, khước môi nhếch lên để xoa dịu sự hoảng loạn lúc này.

Kế Sâm cũng thấy cảnh này, vội vàng từ trên xe bước xuống: "Ngài Phó và cô Dung, hai người không sao chứ?"

Phó Tư Diễn thả cô ra khỏi ngực mình, xoay người, giây tiếp theo anh đi thẳng về hướng chiếc xe muốn đụng trúng Dung Hoan.

Dung Hoan ngẩng người, đây là anh đang muốn làm gì thế?

Sắc mặt vốn dĩ được xem là dịu dàng của anh nhanh chóng đen lại, đôi mắt thoáng qua vẻ âm u, sắc bén, cực kỳ lạnh lùng.

Người đàn ông trong xe không để ý cái trán chảy máu của mình, xuống xe muốn chạy trốn, ai ngờ Phó Tư Diễn níu lấy cổ áo của anh ta, kéo anh ta lại.

Sau đó ấn chặt đầu anh ta lên cửa kính xe.

Va chạm mạnh vào đầu khiến anh ta đứng hình mấy giây, chờ đến khi sau cổ truyền đến chút cảm giác đau đớn vụn vặt, bởi vì cổ áo bị kéo mà thành, mặt anh ta đỏ lên, mở miệng mắng to: "Mày mày bệnh thần kinh à, buông tao ra!"

Phó Tư Diễn kéo tay anh ta ra sau lưng, sự đau đớn kịch liệt này làm anh ta đau thét chói tai: "Đau quá." Phó Tư Diễn đưa mắt nhìn anh ta, cười lạnh nói: "Mẹ nó mày có bản lĩnh thì la thêm một tiếng nữa xem?"

"Tôi tôi tôi... Tôi sai rồi!"

Phó Tư Diễn quay đầu nhìn sang Kế Sâm, lạnh giọng ra lệnh: "Bảo cảnh sát."

Rồi sau đó anh buông tay ra, đôi mắt sắc bén, lạnh lùng nhìn sang tên ăn trộm: "Nếu mới nãy mày đụng trúng người, thì không chỉ đơn giản như thế này đâu."

Mấy người phụ nữ đuổi theo, nhìn tên đàn ông xấu xa này không ngừng mắng chửi, thì ra một người phụ nữ mang theo nhóm chị em của mình đến bắt gian.

Vừa nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai lại còn dám làm việc nghĩa thế này, các cô ấy vô cùng cảm kích, Phó Tư Diễn không nói nhiều với các cô ấy để Kế Sâm ở lại xử lý chuyện này.

Dung Hoan ngồi chờ bên trong xe, thấy Phó Tư Diễn thay cô dạy dỗ tên đàn ông kia, trong mắt cô anh vẫn luôn là người có dáng vẻ lịch sự, lễ độ, không ngờ anh còn có vẻ mặt băng giá như bị mây mù che phủ như thế, tim cô nóng lên cực kỳ cảm động.

Cửa xe bị kéo ra, Phó Tư Diễn ngồi vào trong, ánh mắt sắc bén kia vào khoảnh khắc nhìn thấy cô đã tiêu tan hết chẳng còn thấy gì.

"Chú Phó..."

"Hả?"

Cô cầm lấy khăn giấy, cầm tay anh lên, nhẹ nhàng lau vết máu vô tình dính trên tay anh, nói: "Cháu không sao, chú đừng giận anh ta." Cô không muốn để người khác làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Giọng nói và động tác dịu dàng của cô đã xoa dịu cơn giận dữ trong lòng anh, anh cúi đầu nhìn cô, trái tim như bị đánh gục.

"Dáng vẻ vừa nãy của chú đã dọa Hoan Hoan sợ rồi sao?"

Dung Hoan sợ run lên, lắc đầu, giọng cực kỳ nhỏ: "Là rất đẹp trai..."

Anh không nói gì cong khóe môi, giọng nói nho nhỏ rơi vào bên tai mềm yếu của cô: "Hoan Hoan nói lại lần nữa nào? Chú chưa nghe rõ."

"... Cháu chẳng nói gì cả."

Anh than nhẹ: "Chú vừa mới nghe thấy có người nói chú đẹp trai, xem ra chú nghe nhầm rồi."

Lúm đồng điệu nơi khóe miệng cô hiện ra, thịt mềm ở cằm cũng bị cô dùng đầu ngón tay khều nhẹ, giọng nói tươi cười của anh truyền đến bên tai cô: "Cô nhóc nghịch ngợm."

-

Về đến nhà, Dung Hoan lên lầu tắm rửa trước, thay váy ngủ hình gấu con rồi đi xuống lầu rót nước thì thấy Phó Tư Diễn trong phòng xem tivi.

Cô còn đang tự hỏi không biết anh xem cái gì, thì vừa khéo trên màn hình TV xuất hiện một con ma nữ cực kỳ kinh khủng đột nhiên xuất hiện, cô bị dọa sợ đứng hình tại chỗ, xém chút nữa đã la lên thành tiếng, mồ hôi lạnh cũng chảy hết ra.

Phó Tư Diễn quay đầu thì thấy được biểu cảm của cô, kiềm chế nụ cười đang cong lên trên khóe miệng, hỏi cô muốn làm gì.

"Cháu... Cháu đến nhà bếp rót nước." Ánh mắt cô không dám nhìn về phía TV kia nữa, chạy thật nhanh đến nhà bếp.

Mấy ngày nay đi cả ghé thăm, bụng cô lại hơi đau, không còn cách nào khác đành phải uống chút nước ấm.

Rót nước xong đi ra, cô đang tính lên lầu thì bị Phó Tư Diễn gọi lại: "Nhóc con... Có muốn xem phim chung với chú không?"

Cô ngẩng người, anh lại từng bước từng bước hướng dẫn cô: "Rất hay đó."

Cô nhắm mắt không thể làm gì khác đành đi đến chỗ anh ngồi, Phó Tư Diễn vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh ghế sofa để cô ngồi xuống, sau đó lùi thanh thời gian của bộ phim về lại từ đầu.

Đây là một bộ phim ma, Dung Hoan không hề biết Phó Tư Diễn còn có sở thích xem phim ma thế này, vì để tạo bầu không khí, anh còn đặc biệt tắt hết các đèn xung quanh đi.

Bộ phim từ từ bắt đầu, trên màn hình xuất hiện một người đàn ông đi trong đêm, âm nhạc và bối cảnh trong phim cũng từ từ kinh khủng hơn, ánh mắt Dung Hoan bắt đầu mất tiêu cự, lấy gối trên ghế sofa ôm gối ôm vào lòng, đầu từ từ chôn sâu vào gối.

Phó Tư Diễn ngồi bên cạnh hoàn toàn nhìn thấy tất cả những biểu cảm nhỏ của cô, nụ cười dần sâu hơn.

Cuối cùng cũng đến lúc con ma kinh khủng kia xuất hiện, cô bị dọa sợ nhắm chặt mắt lại, siết chặt gối ôm, tâm trạng đang sụp đổ.

Bên cạnh lại truyền đến tiếng cười khế: "Được rồi, không có ma nữa."

Bây giờ cô mới dám mở mắt ra.

Sau khi tiếp tục xem, Phó Tư Diễn liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, giả vờ nói: "Hoan Hoan xem tiếp đi nhé, chú lên lầu trước đây."

Cô lập tức ngồi thẳng người dậy, miệng ấp a ấp úng nói: "Cái đó... Cháu cũng không xem nữa..."

Anh nhíu mày: "Hoan Hoan sợ rồi sao?"

"Không có, chỉ là cháu... Mệt rồi." Cô ngáp một cái, lấy gối ôm để sang bên cạnh, nhưng vào lúc này đột nhiên lại xuất hiện ma nữ, cô

lại bị dọa sợ lấy gối ôm lên che trước mặt.

Bên tai truyền đến tiếng cười khế của Phó Tư Diễn, từng tiếng từng tiếng gõ vào màng nhĩ của cô, sau đó gối ôm trong tay cô bị kéo ra, cô kéo lại, nên cô cũng theo gối ôm mà bị kéo sát đến người anh.

Cô đang ngây người thì nghe thấy giọng nói của anh bên tai mình: "Nói một đằng nghĩ một nẻo, sao Hoan Hoan có thể dễ thương thế chứ."

-

Sáng sớm ngày hôm sau, thứ làm cho Dung Hoan tỉnh giấc chính là tiếng chim hót ríu rít ngoài cửa sổ và việc mắc vệ sinh đáng ghét.

Cô trở người, ánh mắt mặt trời chiếu xuống trên mí mắt cô, cô lấy mu bàn tay che mắt lại, trong miệng lẩm bảm gì đó, dáng vẻ mơ màng, mệt mỏi.

Một phút sau, cô chống người ngồi dậy, vén chăn lên, chân phải dò qua dò lại trên đất rất lâu mới tìm được dép.

Mắt cô vẫn nhắm chặt lại, đứng lên, sửa sang lại bộ quần áo ngủ hình con gấu của mình, dường như rất quen thuộc với căn nhà này, nhắm mắt đi vào nhà vệ sinh.

Đang đi, "Ngốc nghếch, sắp đụng vào tường rồi."

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên phía sau lưng.

Dung Hoan thẳng gấp lại, mở mắt ra phát hiện một bức tường trắng trước mặt cô đang cách cô cực kỳ gần, sau đó quay đầu, thì thấy Phó Tư Diễn từ sân thượng đi vào, cầm quần áo trong tay.

Trong lòng cô cảm thấy rất ngại, nhưng vẫn mở miệng gọi anh: "Chú Phó..."

Anh liếc nhìn cô, trong lúc ngẩn ngời, đáy mắt anh hiện lên một tia cảm xúc kỳ lạ, anh dời mắt đi chỗ khác nói: "Dậy sớm thế à?"

"Vâng." Cô đang cực kỳ muốn đi vệ sinh, không muốn nói nhiều với anh, xoay người muốn đi thì bị anh gọi lại.

"Sao hôm nay đổi thành bộ đồ ngủ này rồi?" Anh bỗng nhiên hỏi câu hỏi này.

"Hả?" Dung Hoan không hiểu ý của anh, nghĩ anh đang nói cô mặc đồ kỳ quái nên nói: "Cháu... Bộ con thỏ đó cháu cầm đi giặt rồi."

Anh che miệng lại ho khan hai tiếng, giọng nói có chút mất tự nhiên: "Bộ đồ con thỏ phơi trên sân thượng đã khô rồi."

"... À."

Sao người này kỳ lạ thế nhỉ, có gì xảy ra rồi à?

Cô cũng không muốn nói nhiều với anh, đi đến nhà vệ sinh.

Đóng cửa lại, cô lấy một miếng băng vệ sinh mới trong ngăn kéo ra, kéo quần xuống ngồi lên bồn cầu, cảm giác khó chịu từ từ biến mất...

Cô vui vẻ mở mắt ra, cúi đầu muốn đổi miếng băng vệ sinh khác, đột nhiên thấy trên quần lót mình xuất hiện một vết màu đỏ!

Cô nhanh chóng nhìn phía sau quần ngủ của mình, cũng bị dính chút nhỏ! Nhưng trên quần trắng lại cực kỳ rõ ràng!

Đột nhiên, đầu cô như bị kích điện, nháy ra câu hỏi vừa nãy của Phó Tư Diễn "Sao hôm nay lại đổi sang bộ đồ ngủ này rồi"...

Mặt cô đỏ ửng lên.

A a a chắc chắn anh đã nhìn thấy rồi! Anh còn nhắc cô thay quần áo ngủ khác nữa chứ!!!

Chương 23

Cô che gương mặt đỏ bừng lại, nhẹ nhàng mở cửa nhà vệ sinh ra, thấy bên ngoài không có ai nên cô nhanh chóng chạy ra ngoài sân thượng.

Cô ôm váy ngủ sạch sẽ, từ ban công chạy vào, trên đường trở về nhà vệ sinh phải đi ngang qua phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc rộng mở, ánh mắt cô theo bản năng liếc mắt nhìn vào trong thì nhìn thấy Phó Tư Diễn đứng bên trong đó.

Anh đứng cạnh tủ sách, cúi đầu nhìn quyển sách đang cầm trong tay, áo hoodie màu đen, quần jean màu xanh lam khiến dáng người anh vừa cao lớn vừa cân đối.

Anh lộ ra nửa gương mặt, nghe được tiếng động ngoài cửa nên anh quay đầu nhìn ra ngoài.

Dung Hoan mắt chạm mắt với anh, nhiệt độ trên mặt còn chưa với bớt bỗng nhiên lại tăng thêm mấy phần.

Phó Tư Diễn còn chưa kịp nói gì, đã thấy cô gái nhỏ cúi đầu xuống, ôm chặt lấy cái váy ngủ hình con thỏ màu hồng nhạt, nhắc chân chạy đi đến nhà vệ sinh, giống như anh còn đáng sợ hơn con ma tối qua mà cô nhìn thấy nữa.

Nhớ lại dáng vẻ vừa nãy của cô gái nhỏ.

Từ cổ đến mặt đều đỏ bừng, trái tai mềm, móng cũng hiện lên màu sắc của mặt đào.

Anh thu hồi mắt mình lại, nhìn xuống đất khóe môi nở nụ cười.

-

Tối chủ nhật trở về trường, Dung Hoan đang xem sách vốn dĩ ký túc xá đang rất yên tĩnh, đột nhiên Bánh Bao hét to lên: "Cố vấn học tập gửi danh sách trong nhóm đó!"

"... Danh sách gì?" Bé Đen ngẩng đầu lên hỏi cô ấy, tay vẫn không ngừng chơi game.

"Chính là danh sách thành viên được diễn tấu cùng với ban nhạc theo đuổi giấc mơ, tớ xem một chút..." Bánh Bao mở danh sách ra: "Không có tớ, cũng không có Bé Đen cậu..."

"Bà nó!" Bé Đen cũng tình cờ bị một con khi đang ngồi xỏm trong cỏ, dùng hai gậy đánh chết, bức quá đặt điện thoại xuống nói: "Con khi đáng chết, ôi tớ biết là tớ không vào được rồi."

Tạ Nhu nghe thế, cũng cô ta cũng đã tính toán trước rồi, nên không mở danh sách ra coi nữa.

Đột nhiên Bánh Bao đứng bật dậy, chạy đến bên cạnh Dung Hoan nói: "Dung Hoan có cậu nè! Ký túc xá của chúng ta có Dung Hoan vào nè!"

"Hả!" Tạ Nhu nghe thấy thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tay run lên, bút kẻ mắt đi lệch đường, xem chút nữa đã đâm vào mắt.

Cô ta vội vàng bỏ bút kẻ mắt xuống cầm điện thoại lên, lướt qua lướt lại danh sách: "Bánh Bao chắc cậu nhìn nhầm rồi, sao lại không có tớ được chứ?!"

"Tớ thật sự không thấy tên cậu, danh sách này chỉ có tám người..." Bánh Bao bị Bé Đen kéo tay, để cô ấy nhìn về mặt của Tạ Nhu, Bánh Bao cũng lập tức biết nhìn tình hình mà im lặng.

Bình thường Bé Đen chơi thân với Tạ Nhu hơn mọi người một chút, cô ấy đứng dậy đến bên cạnh Tạ Nhu, vỗ vỗ vai cô ấy: "Không sao mà, không vào cũng không sao mà, cái này tớ nghe nói tính cạnh tranh rất lớn đến lúc đó mọi người cùng qua đây xem diễn tấu cũng không tệ mà. Dung Hoan, đến lúc đó giúp bọn tớ xin chữ ký của họ nha!"

"Đúng đúng đúng còn có tớ nữa!" Bánh Bao và Bé Đen nhanh chóng hết buồn, trái lại hai người còn cảm thấy mừng thay cho Dung Hoan.

Dung Hoan cười gật đầu, mà Tạ Nhu gạt tay Bé Đen ra, đứng lên, không tiếc gì mà đánh rơi bảng phần mắt của Pat Mcgrath xuống bàn, cầm lấy điện thoại mở cửa ra ngoài, để lại Bé Đen cực kỳ lúng túng.

Dung Hoan không nhìn nữa, cũng chẳng nói gì.

Tạ Nhu đi đến chỗ không người, tức đến mức tay cầm điện thoại cũng run lên liên hồi: "Bố, bố nói giúp con nhờ vào quan hệ để được vào đoàn nhạc theo đuổi giấc mơ biểu diễn mà, con không hề được vào, sao bố có thể lừa con như thế!"

"Con gái ngoan bớt giận nào, bố cũng không còn cách nào mà, bố nhờ người đưa quà đến cho người của đoàn nhạc, nhưng họ nói đoàn nhạc đó không lấy những thứ này, trả đồ lại cho bố nói đừng làm mấy chuyện này nữa." Đoàn nhạc theo đuổi giấc mơ rất coi trọng những người có tài năng, quanh năm người đưa quà đến để xin vào đoàn nhiều không kể hết, nhưng người phụ trách đoàn nhạc chưa từng xuống nước với bất kỳ ai cả.

Tạ Nhu giận đến mức giọng nói cũng trở nên nức nở: "Còn không phải đều do mối quan hệ của bố chưa đủ vững chắc sao, bố có biết con muốn tham gia phần trình diễn này thế nào không..."

"Ôi trời không phải chỉ là một buổi biểu diễn thôi sao? Ánh mắt con gái ngoan của chúng ta phải rộng hơn một chút."

"Con mặc kệ, con không được vào, dựa vào đâu Dung Hoan lại được vào chứ! Cậu ta thì đàn hay thế nào, chẳng phải bởi vì mối quan hệ của chú cậu ta vững chắc hơn của bố thôi à?"

Bố Tạ nói ông ta còn bận việc nên vội vàng cúp máy, Tạ Nhu tức nhưng không có chỗ phát, đá vào tường một cái nhưng lại đứng không vững, xém chút nữa lại ngã xuống.

"Dựa vào đâu..." Cô ta chỉ cần nhớ đến việc Dung Hoan được vào vòng trong, thì củi khô trong lòng như vừa châm thêm lửa, lửa cháy trong lòng càng lúc càng lớn hơn.

Trong lúc cô ta đang khó chịu, thì bên cạnh có người đi ngang qua, thấy Tạ Nhu đang ở đây thì ngạc nhiên gọi cô ta: "Tạ Nhu, cậu đứng đây làm gì thế."

"Không có gì." Tạ Nhu nhanh chóng thu hồi cảm xúc mình lại.

Nữ sinh vừa gọi cô ta tên là Tô Nhã Vân, ở ký túc xá bên cạnh, bình thường cũng quan hệ rất tốt với Tạ Nhu, cũng là cô công chúa trong nhà có tiền, cô ta thuận miệng nói: "Cậu thấy danh sách cố vấn học tập gửi chưa? Ký túc xá của tớ chẳng có ai vào cả. Ký túc xá của mấy cậu thế mà lại có... Dung Hoan vào?"

"Ừ, tớ... Bởi vì tớ không đăng ký."

"Thế à, không nhìn ra Dung Hoan lại lợi hại như thế đấy."

Tim Tạ Nhu đập thành thịch, cười khổ nói: "Cậu ấy biết mình được vào còn được nước nói rằng, chúng tớ đều không giỏi bằng cậu ấy."

"Hả? Cậu ta có gì hay để kiêu ngạo chứ, chẳng phải chỉ là một màn trình diễn thôi à?"

Tạ Nhu nhỏ giọng nói: "Nhà cậu ấy rất có tiền, chú cậu ấy còn rất quyền thế nữa, không còn cách nào cả, những người như chúng ta chắc chắn không bằng cậu ấy rồi. Tớ còn nhớ lần trước cậu mời mọi

người trong ký túc đi uống trà sữa đầy, cậu ấy chỉ uống mấy hớp, tớ hỏi thì cậu ấy mới nói không uống mấy loại giá rẻ này."

"Cái gì?! Giá rẻ?" Tô Nhã Vân tức giận: "Cậu ta thì cao quý thế nào chứ! Cậu nói xem cậu ta có thể lọt vào danh sách biểu diễn có phải dùng mối quan hệ không?"

"Đúng thế, thành tích thi đại học của ấy tốt thế, chắc là cũng âm thầm kéo quan hệ rồi, đừng nói cậu ấy nhé."

"Cô gái này thật quá xấu xa, tức ghê á! Nhưng bây giờ có cách nào không? Cũng có danh sách hết rồi."

Tạ Nhu cười kéo tay cô ta: "Nhã Vân, tớ nhớ trong nhà cậu cũng có mối quan hệ rộng lắm không phải sao? Cậu về nói người nhà cậu đi tra thử xem, nếu tra ra được cậu ấy đi cửa sau vào, thì công bố ra ngoài đến lúc đó cậu ấy cũng khó mà chịu được."

Tô Nhã Vân gật đầu: "Tớ về tra thử đây."

Tạ Nhu nhìn bóng dáng Tô Nhã Vân rời đi, mới từ từ nở nụ cười.

-

Một tuần lại trôi qua, cuối tuần Dung Hoan không về nhà, mà đến đoàn nhạc theo đuổi giấc mơ luyện tập buổi đầu tiên.

Buổi chiều khi đang đi trên đường, cô không nhận được mà chia sẻ tin tức này cho Phó Tư Diễn biết, anh hỏi mấy câu như cô tập luyện ở đâu, cuối cùng lại nói thêm một câu: [Hoan Hoan của chúng ta quả nhiên rất giỏi, cố gắng luyện tập, chú sẽ đến xem buổi biểu diễn ngày hôm đó của cháu đó.]

Cô nhìn điện thoại, cười ngây ngô, à ~

Nơi luyện tập của đoàn nhạc theo đuổi ước mơ được thuê ở dãy nhà hai tầng, tầng một là phòng hòa nhạc nơi sẽ diễn ra buổi biểu diễn

chính thức vào mấy tuần sau.

Khi Dung Hoan đến nơi đã nhìn thấy rất nhiều gương mặt ngây thơ, đều là sinh viên từ các trường đại học đến, cô đi vào trong thì nhìn thấy có người đang chạy chậm đến chỗ cô gọi: "Hoan Hoan!"

Thôi Tinh Dữ chạy đến trước mặt cô, niềm nở ôm lấy cô: "Ôi, lâu rồi không gặp em..."

Hai người đều cười rất vui vẻ, Thôi Tinh Dữ khua tay múa chân, so sánh chiều cao với Dung Hoan đang thấp hơn cô ấy một cái đầu nói: "Sao đến giờ em cũng chẳng cao lên thế."

"..." Dung Hoan trừng mắt nhìn cô ấy: "Em cao hơn 2cm đó."

"Ha ha ha chị thật sự không nhìn ra đó, hôm nay em đến một mình sao?"

Lúc hai người nói chuyện, Thôi Tinh Dữ cũng đưa cô đến tìm mấy người bạn thân trong đoàn nhạc, giới thiệu Dung Hoan với mọi người.

"Nghe Dữ Tử nhắc đến em lâu rồi, chơi piano tốt mà dáng người còn đẹp nữa." Một cô gái có mái tóc dài cười nói.

Dung Hoan xấu hổ mỉm cười, Dữ Tử kéo cô sang một bên: "Đúng rồi, tối nay chúng ta không phải luyện tập, đợi lát nữa ăn cơm tối chung nha?"

"Không khéo rồi, tối nay em còn phải trở về trường đến câu lạc bộ một chuyến nữa, có một hoạt động không thể bỏ được."

"Tiếc thật đấy..."

Dung Hoan lắc lư tay cô ấy nói: "Không sao mà, sau này chúng ta còn gặp nhau tận mấy tuần lễ lặn, lần sau hẹn nhé?"

"Được rồi nè ~"

-

Vào buổi chiều mọi người trao đổi với nhau trước, sau đó xác định vị trí mỗi người cần phụ trách, Cam Niệm là một khúc hòa tấu của đàn piano, nhưng ban nhạc truyền thống không sử dụng đàn piano, nhưng dàn nhạc bây giờ đã hiện đại hóa rồi nên mọi người đều có thể tham gia.

Trưởng đoàn nói rất vui khi có nhiều người trẻ tuổi như thế này cùng hợp tác với họ, ai ai cũng đều cảm thấy rất hưng phấn.

Hơn năm giờ chiều trưởng đoàn tuyên bố hôm nay cứ tạm như thế, mọi người có thể về rồi. Thôi Tinh Dữ đưa Dung Hoan đến tìm trưởng đoàn Bùi Trung Kiến, ông ấy đã nghe tên Dung Hoan từ lâu, mấy năm trước trong một lần thi tài, Dung Hoan đã giành được chiếc cúp hạng nhất từ trong tay ông ấy.

"Sao nào, có hứng thú đến đoàn nhạc của chúng tôi phát triển không? Tôi đã theo dõi cháu rất lâu rồi đấy." Bùi Trung Kiến nói.

Có thể nghe được những lời khen thưởng như thế từ miệng trưởng đoàn, đổi lại thành người ngoài cũng sẽ bị giật mình nếu được cung chiều như thế, nhưng mà Dung Hoan chỉ nhàn nhạt nói: "Vâng cảm ơn trưởng đoàn đã xem trọng... Trước tiên cứ để cháu học xong bốn năm đại học cái đã."

Bùi Trung Kiến cười, đùa giỡn: "Đã sớm nghe Tinh Dữ nói cháu sẽ không đồng ý rồi, không ngờ cháu thật sự chẳng cho chú chút mặt mũi nào."

"Trưởng đoàn, Hoan Hoan là đứa bé ngoan, chú cũng không thể nào để người ta nghỉ học như thế được chứ." Thôi Tinh Dữ hoạt bát nói, lại nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài nói: "Này bên ngoài có mưa lớn đấy, Hoan Hoan em có mang theo dù không? Sao trở về được?"

Dung Hoan gật đầu: "Em ngồi xe buýt là được rồi."

Thôi Tinh Dữu cùng Dung Hoan xuống lầu, cô ấy chạm vào cái áo voan mỏng của Dung Hoan rồi nói: "Em mặc thế này chắc sẽ lạnh đấy."

Hôm nay lúc ra ngoài, Dung Hoan quên cầm áo khoác, cô lắc đầu nói: "Không sao đâu."

Hai người đi ra ngoài thang máy, điện thoại trong túi của Dung Hoan vang lên, nhìn xem thì thấy Phó Tư Diễn gọi đến.

Cô nghe máy, thì thấy anh hỏi cô đang ở đâu.

Cô nói xong, thì nghe thấy tiếng cười trầm thấp vang lên ở đầu bên kia, kèm theo giọng nói dịu dàng truyền đến: "Thấy cháu rồi."

Cô nghe anh nói thế còn đang ngây người thì trước mặt cô đã xuất hiện một người đàn ông mặc áo khoác gió màu xanh đậm đang từ từ đi đến chỗ cô, dáng người anh vừa cao vừa thẳng, bước chân vững vàng mắt thì đang nhìn thẳng vào cô.

Anh đi đến trước mặt cô, Dung Hoan ngẩng đầu, vẻ mặt ngây ngẩn: "Chú Phó..."

Sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?!

Anh cong môi cười: "Mưa lớn rồi, vừa khéo chú đi ngang qua đây nên cho Hoan Hoan quá giang một đoạn đấy."

Cô chớp mắt che giấu trái tim đang nở hoa xuân của mình, Thôi Tinh Dữu cũng đang bối rối đứng bên cạnh, ở đâu lại xuất hiện một người đẹp trai thế này chứ!

Ánh mắt Phó Tư Diễn chuyển sang cô ấy, tự giới thiệu: "Tôi họ Phó, là chú của Dung Hoan."

Cô ấy cũng vội vàng chào hỏi anh, sau khi Dung Hoan vẫy tay chào tạm biệt cô ấy, thì cùng Phó Tư Diễn đi đến cửa lớn.

Kế Sâm đã lái xe đến trước cửa, vừa đi ra, Phó Tư Diễn đã mở cây dù màu đen ra, thấy Dung Hoan giữ khoảng cách với mình nên cũng tự nhiên ôm cô vào lòng, còn không quên chọc ghẹo cô: "Đứng xa như thế không sợ ướt à?"

Tim cô đập rộn lên, nắm chặt tay lại, gương mặt cũng ửng đỏ lên không dám nhìn vào mắt anh.

Anh đưa cô đi trong màn mưa mờ hồ, anh thân mật nghiêng dù sang hướng cô, tuy gió thổi lên da có hơi lạnh nhưng cô cảm giác được tim mình đang nóng bừng lên.

-

Đầu tiên Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan đi ăn cơm nhẹ, sau đó mới đưa cô về trường học. Ở phía bên kia của trường, trong lớp học của câu lạc bộ âm nhạc, một nam sinh đang đi đi lại lại, lẩm bẩm điều gì đó.

"Dung Hoan... Tối nay sau khi kết thúc tớ có thể mời cậu đi uống trà sữa không? Không đúng không đúng, lát nữa cậu có rảnh không? Tớ có chuyện muốn nói với cậu, hay là chúng ta đi uống trà sữa đi, không được..."

Phó chủ nhiệm câu lạc bộ Âm Nhạc Minh Tu Trúc cảm giác trong lòng có tiếng trống đang gõ không ngừng, vào đêm thu trán cũng đỏ đầy mồ hôi.

Thật ra thì anh ta thích Dung Hoan rất lâu rồi, nhưng vẫn cứ mãi không có can đảm để tỏ tình, hôm nay dưới sự khích lệ của bạn cùng phòng tối nay anh ta cũng quyết định thử một lần.

Thành viên của câu lạc bộ đến, thấy anh ta nói: "Ôi anh Minh, tối nay đẹp trai ghê nha, có hẹn với bạn gái sao?"

Minh Tu Trúc cười: "Không phải." Hôm nay anh ta đặc biệt mặc đẹp một chút, phải phô diễn trạng thái tốt nhất của mình ra cho mọi người thấy.

Anh ta vội đến mức miệng cũng khát khô, nhìn thời gian còn sớm, nên rời khỏi phòng học chuẩn bị đến căn tin mua chai nước, ai ngờ vừa mới đi ra thì thấy cô gái nhỏ mà anh ta tâm tâm niệm niệm đang đi đến chỗ cô.

Sau khi Dung Hoan được Phó Tư Diễn đưa đến cổng sau thì xuống xe đi đến.

Thấy Minh Tu Trúc, cô cười khẽ rồi chào hỏi anh ta, tính đi thì bị gọi lại: "Dung Hoan..."

Cô dừng chân, nhìn anh ta với dáng vẻ cứ muốn nói lại thôi thì hỏi: "Hả?"

Trên hành lang không người, anh ta cảm thấy giờ phút này chính là thời cơ tốt nhất, anh ta hỏi trước: "Cậu... Cậu ăn cơm chưa?"

"Rồi."

"Đúng rồi, tuần trước chuẩn bị bài hát cậu đã luyện rành chưa?"

"Luyện rồi, yên tâm."

Anh ta gãi đầu, mặt cũng đỏ ửng lên, Dung Hoan thấy có chút kỳ quái: "Cậu tìm tôi có chuyện gì khác không?"

Minh Tu Trúc cắn môi, cười khan, hai lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi yên lặng lau đi, cuối cùng anh ta cũng ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt cô, giọng có chút run rẩy: "Ừ đúng, thì có chút việc, chính là... Cái đó... Tối nay... Cậu có rảnh không..."

Anh ta vừa mới nói được phân nửa, thì thấy sau lưng đột nhiên có người đàn ông đang đi đến chỗ họ.

Tiếng giày nặng nề dẫm lên mặt đất phá tan bầu không khí mơ hồ lúc này.

Anh ta ngừng lại, Dung Hoan cũng quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên trợn to hai mắt.

Trong tay người đàn ông là áo khoác gió màu xanh bộ đôi, bên trong mặc áo sơ mi đen, vừa trưởng thành vừa lạnh lùng, đôi mắt lạnh lùng lúc nhìn thấy Dung Hoan mới tan thành nước. Khí thế cực lớn khiến Minh Tu Trúc cực kỳ áp lực, khiến anh ta bỗng nhiên quên mất vì sao mình đứng ở đây.

Phó Tư Diễn đứng trước mặt Dung Hoan, không để ý đến ánh mắt Minh Tu Trúc, khoác áo khoác lên người cô, giọng nói dịu dàng trầm thấp: "Bên ngoài lạnh đó, áo khoác này mặc vào đi, không được phép cảm đó biết chưa?"

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tư Diễn: Xin lỗi, tôi xuất hiện làm phiền hai người sao? [Mỉm cười]

Minh Tu Trúc: À.

Mình là một con cá kho chua, vừa nhiều rau, vừa mát.

Chương 24

Phó Tư Diễn phủ áo khoác lên người Dung Hoan, đôi mắt liếc nhìn đôi mắt ti hí ngơ ngác của cô, cong môi cười khế, sau đó mới ngẩng đầu nhìn người nam sinh đang đứng cạnh cô, trong mắt lại lần nữa trở về vẻ lạnh như băng.

Minh Tu Trúc cảm giác ánh mắt này giống như xương cá đâm vào cổ họng anh ta, khiến anh ta không thể nói nên lời.

Vốn dĩ anh ta còn tưởng rằng mình rất giỏi giang, còn có rất nhiều hy vọng, nhưng không ngờ Dung Hoan đã có "Bạn trai" rồi, hơn nữa với ngoại hình và chiều cao này cũng đủ để giết chết anh ta trong nháy mắt rồi...

Phó Tư Diễn cũng không nói gì nữa, xoay người rời đi, Dung Hoan đưa mắt nhìn bóng anh rời đi, khóe môi trong lúc lơ đãng cong lên.

Cô quay đầu nhìn sang Minh Tu Trúc: "Đúng rồi, khi này cậu muốn nói gì với tôi thế?"

"Không... Không có gì, tớ chỉ muốn nói tối nay kết thúc tớ sẽ đưa cho cậu một bản nhạc khác nữa." Minh Tu Trúc nào dám thổ lộ tình cảm dư thừa của mình nữa đành nói: "Tớ còn có việc... Tớ không nói nữa, hẹn gặp lại."

Cô gật đầu, nhìn theo bóng lưng vội vã rời đi của anh ta... Sao người này lại kỳ lạ thế nhỉ?

-

Sau khi kết thúc hoạt động ở câu lạc bộ Âm Nhạc, Dung Hoan trở về ký túc xá. Vừa vào đến cửa, Bánh Bao và Bé Đen đã kích động chạy đến hỏi cô về tình hình luyện tập ngày hôm nay.

"Cậu có gặp Đăng Hưng không? Tớ từng thấy anh ấy kéo đàn Cello đó, ôi trời đẹp trai quá trời luôn."

"Đúng thế, còn có La Khắc nữa, đáng vẻ anh ấy thổi Saxophone, tớ muốn chết luôn a a a..."

Dung Hoan chia sẻ với hai người họ những chuyện thú vị mà cô gặp hôm nay, Tạ Nhu ngồi tại chỗ vốn dĩ còn đang có tâm trạng xem chương trình giải trí đều bị các cô làm mất hết, trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Khi mọi người đang nói chuyện, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, Bánh Bao hô lên "Mời vào", thì Tô Nhã Vân đi vào.

"Ôi, mọi người đều ở đây à, thứ sáu tuần sáu ở Minh Lệ Thiên Địa có khai trương cửa hàng tây, hai phòng ký túc của chúng ta đi ăn cùng nhau, được không? Nhà hàng kia rất ngon, hơn nữa mới khai trương còn có ưu đãi nữa."

"Ôi được nha, vừa khéo tớ cũng muốn cải thiện tình hình ăn uống một chút!" Bánh Bao và Bé Đen rất đồng tình, Tạ Nhu đi đến nói không thành vấn đề.

"Dung Hoan, cậu có đi không?" Tô Nhã Vân nhìn sang cô hỏi.

Dung Hoan có hơi khó xử nói: "Thứ sáu tuần sau... Có thể không được, tớ còn có chút việc."

Tạ Nhu nắm chặt tay để lên ghế của Dung Hoan, nhìn Tô Nhã Vân áy náy cười: "Bây giờ mỗi tuần Dung Hoan đều phải đến đoàn nhạc luyện tập rồi, có thể sẽ không rảnh rỗi như mấy người rảnh rỗi như chúng ta nữa đâu."

Dung Hoan nghe cô ta nói thế thì giống như đang chế giễu, nhưng cũng không giống giọng chế giễu, nhưng cũng chẳng nói gì.

Sắc mặt Tô Nhã Vân sượng lại: "Cũng đúng, vậy quyết định thế nhé. Đúng rồi Tạ Nhu, tớ mới vừa mua một nhạc cụ mới, cậu đến nhìn giúp tớ một chút nhé?"

"Được."

Tạ Nhu đi theo Tô Nhã Vân ra cửa, sau đó lại có chuyện cực kỳ nóng sốt muốn chia sẻ với cô ta, hai người đến nơi không có ai, Tô Nhã Vân nhìn dưới đất nói: "Tớ đã tra ra được chuyện liên quan đến Dung Hoan rồi."

Tạ Nhu ngạc nhiên: "Thật sao? Cậu cũng lợi hại ghê, mới có một tuần."

"Không tin cậu nhìn đi." Tô Nhã Vân lấy điện thoại ra, mở tài liệu ra đưa sang cho cô ta, nhìn thấy Tạ Nhu trợn tròn hai mắt, Tô Nhã Vân cảm giác như bản thân cô ta vừa mới lấy được cơ mật của quốc gia, mặt viết đầy sự khinh miệt nói: "Không ngờ đấy, bố mẹ cậu ta đều chết hết rồi, bố dượng của cậu ấy là chủ lớn của ngành bất động sản ở thành phố Giang."

"Nhà cậu ta có giàu thật không?"

"Ôi, có giàu hay không cũng chẳng phải của cậu ta. Cậu không biết đó thôi, bố dượng và em gái cực kỳ ghét cậu ta luôn, hai người họ chỉ hận không thể để cậu ta cút càng xa càng tốt đấy. Cũng bởi vì cậu ta là lý do gián tiếp hại chết mẹ cậu ta đó..."

Tạ Nhu nghe thấy trong lòng mình đang "Nhiệt huyết sôi trào", giống như Dung Hoan ở trước mặt cô ta đã trở thành con kiến hôi, mà cô ta lại trở thành người khổng lồ có thể đạp "Chết" cô bất cứ lúc nào.

Tạ Nhu nghe xong, nói: "Nhã Vân, thế tiếp theo cậu muốn làm gì?"

"Chuyện thú vị thế này đương nhiên phải đi rêu rao khắp nơi rồi, tớ muốn để tất cả mọi người đều nhìn thấy bộ mặt thật của Dung Hoan, nhìn thử xem cậu ta còn kiêu ngạo cái gì."

Tạ Nhu cũng cười theo cô ta: "Ừ, tớ ủng hộ cậu."

-

Vào buổi chiều mấy ngày sau, Dung Hoan không có lớp nên cô đều phải đi đến đoàn nhạc tập luyện cho bài hát. Lúc đến nơi, Thôi Tinh Dữu tìm cô, đưa cô đến phòng nghỉ ngồi đợi.

"Trách nhiệm nặng nề về phần đàn piano giao hết cho một mình em, áp lực rất lớn có phải không?" Thôi Tinh Dữu nói.

Dung Hoan cười nói: "Bài nhạc có chút khó, em còn chưa đàn trôi chảy được."

"Không sao đâu, chị tin em, chắc chắn không có vấn đề gì đâu."

Lúc này, điện thoại Dung Hoan vang lên một tiếng "Tinh", một tin nhắn nhảy ra ngoài, là nhóm ký túc xá, có người gửi một tấm hình lên, Bánh Bao @ tên cô vào: Dung Hoan, cậu mau xem đi này!

Dung Hoan nghi ngờ mở tin tức ra xem, vừa thấy nội dung bên trong, cô giống như sấm sét đánh giữa trời quang.

Thôi Tinh Dữu nhận ra được cô có chút kỳ lạ, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì thấy cô ngồi ngây người không nói gì, cô ấy lấy điện thoại của Dung Hoan sang đọc tin tức xong cũng mở to mắt, ghen lời: "Bọn họ đang nói hư nói vượn cái gì thế này! Cái gì gọi là em tự tay giết mẹ chứ?! Mẹ nó chứ mấy người này bệnh hết rồi à!" Thôi Tinh Dữu tính tình tốt cũng phải nói mấy lời thô tục này.

Dung Hoan nhìn tin tức, ký ức lại trở về đêm mẹ cô xảy ra chuyện vào hai năm trước.

Đó là ngày nghỉ hè của lớp mười một, tối đó cô vừa mới học xong lớp piano, bởi vì trời đổ mưa như thác nước nên mẹ lái xe đến đón cô về nhà.

Ở trên xe, mẹ hỏi cô khoảng thời gian trước cô tham gia thi cuộc thi piano có hạng gì, nghe thấy cô chỉ lấy được hạng nhì, mẹ trách cô mấy câu, nó gần đây chắc chắn cô không có chăm chỉ luyện đàn cho tốt.

Tối đó Dung Hoan vừa bị thầy giáo mắng, vốn dĩ tâm trạng đang không tốt, mẹ nói một chút cô cũng cảm thấy tủi thân, bình thường cô là người nói gì nghe nấy nhưng hôm đấy lại bắt bẻ mẹ mình: "Sao mẹ biết con không chăm chỉ đánh đàn? Ở trong mắt mẹ có phải con chẳng có chút tài giỏi nào, mẹ cứ mãi so sánh con với em gái, trong mắt mẹ con kém cỏi thế sao..."

Khi mẹ cô nghe thấy thế thì cũng mất bình tĩnh, bởi vì buổi tối tầm nhìn không tốt, cộng thêm trời mưa, không cẩn thận nên xảy ra tai nạn xe cộ. Hai người đều rơi vào trạng thái hôn mê, sau khi đưa vào bệnh viện, mẹ cô vì không cấp cứu kịp nên đã mất, Dung Hoan thì tránh được một kiếp, cướp lại được tính mạng khỏi cửa quỷ môn quan.

Sau khi cô tỉnh lại, nghênh đón cô là một tràn chửi rủa của nhà họ Vương, nhà họ Vương nghe thấy được đoạn ghi âm trong máy ghi âm trên xe, nghĩ rằng bởi vì cô cãi nhau với mẹ, nên mẹ cô trong lúc không tập trung mới xảy ra chuyện bất ngờ như thế.

Đêm đó Dung Hoan nằm một mình trong bệnh viện, không một ai chăm sóc cô, chờ sau khi tang lễ của mẹ kết thúc, Vương Thịnh mượn rượu làm càn với Dung Hoan, nói đêm đó người nên chết phải là cô, cô dựa vào đâu mà còn sống như thế.

Khoảng thời gian đó thế giới của Dung Hoan là một màu u tối, cô cũng rơi vào vòng lặp tự trách, nếu như lúc ấy cô nghe lời một chút, dù là cố gắng một chút để cầm lấy hạng nhất, có phải mẹ cô cũng không...

Chuyện này, chính là vết sẹo sâu nhất trong lòng của cô, vốn dĩ nó đã kết vảy rồi, hôm nay lại bị người ta vạch ra khiến máu chảy đầy người.

Đợi Dung Hoan lấy lại tinh thần thì nước mắt đã rơi đầy mặt, Bánh Bao nói đoạn tin tức này cô ấy nhìn thấy trong nhóm lớp và nhóm khóa, có người gửi ẩn danh. Còn có người bắt đầu nói Dung Hoan được chọn vào ban nhạc theo đuổi ước mơ cũng là đi cửa sau.

Có rất nhiều người ẩn danh, nói mấy lời cực kỳ khó nghe, thậm chí còn bắt đầu hắt nước dơ vào cô.

Thôi Tinh Dữ ít nhiều gì cũng đã nghe qua chuyện này, cô ấy cầm khăn giấy ướt lau nước mắt cho Dung Hoan, đau lòng nói: "Hoan Hoan em đừng khóc nữa, mấy người này là ai thế chứ, xấu xa quá đi, mấy người đó đều nói linh tinh thôi."

Dung Hoan ôm lấy đầu, ngồi chồm hỏm xuống, sắc mặt tái đi, Thôi Tinh Dữ luống cuống: "Em sao thế Hoan Hoan?"

"Đầu thật đau..." Đây là di chứng xuất hiện sau tai nạn xe cộ, chỉ cần bị chuyện gì đó mạnh mẽ kích thích, đầu cô lại bắt đầu thấy đau giống như có ai đó xé ký ức của cô ra vậy.

Chuyện xảy ra với cô vào tối hôm đó đối với cô mà nói giống như một bóng mờ lớn bao phủ lấy cô: "Con xin lỗi mẹ..." Cô cắn chặt đôi môi trắng bệch, nhỏ giọng thì thầm.

Thôi Tinh Dữ ngồi xổm người xuống ôm lấy cô, cũng cảm thấy rất lo lắng: "Không sao chuyện này không có liên quan gì đến em cả Hoan Hoan à, chuyện này chỉ là một chuyện ngoài ý muốn thôi."

"Ong ong ong ---"

Điện thoại của Dung Hoan rung lên, trên màn hình hiện ra tên người gọi đến là "Kế Sâm."

Nhưng bây giờ cô đang kích động không có cách nào nghe điện thoại được, người bên kia cúp máy, rồi gọi lại lần nữa. Dung Hoan nghĩ là có chuyện gì đấy, không thể làm gì khác hơn là đưa điện thoại sang cho Thôi Tinh Dữu, để cô ấy nghe điện thoại giúp cô.

Dữu Tử cầm lấy điện thoại ra ngoài cửa nghe máy, giải thích thân phận của mình cho người ở đầu dây bên kia biết: "Bây giờ Dung Hoan không tiện nghe điện thoại, xin hỏi anh tìm cô ấy có chuyện gì không?"

Kế Sâm đang đứng bên ngoài phòng họp của DC, nói: "Tôi là trợ lý của chú cô ấy, ngài Phó nói tôi thông báo với cô ấy, tối nay sẽ đến đón cô ấy đi ăn cơm."

Dữu Tử nhớ lại sự tồn tại của người chú này rồi nói: "Được tôi sẽ chuyển lời đến cô ấy."

Kế Sâm phát hiện ra giọng nói của cô ấy có chút kỳ quái, hỏi: "Cho hỏi... Cô Dung bây giờ đang tập luyện sao?"

Dữu Tử nhớ đến mấy ngày trước khi hai người gọi điện thoại cho nhau, Dung Hoan có nói chú của cô ấy đối với cô ấy rất tốt, bây giờ Dung Hoan bị tạt nguyên chậu nước dơ thế này, có phải nên để cho người chú này biết một chút không? Có lẽ anh sẽ có cách nhỉ?

"Thật ra thì cô ấy xảy ra chút chuyện..."

Ba phút sau, Kế Sâm cúp máy. Anh ta liếc nhìn đồng hồ đeo tay, trong đầu suy nghĩ qua rất nhiều chuyện, cuối cùng vẫn đẩy cửa phòng họp ra, đi vào.

Phó Tư Diễn mặc vest đen ngồi ở trên cùng, hai chân bắt chéo nhau, tay khoác lên tay vịn của ghế nghe nhân viên báo cáo. Sắc mặt của anh trong trẻo lạnh lùng, khoe miệng hạ rất thấp, các nhân viên ai cũng nơm nớp lo sợ.

Giờ phút này sự chú ý của tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang người Kế Sâm đang đi đến, chỉ thấy anh ấy khom lưng nói nhỏ vào tai Phó Tư Diễn mấy câu, chân mày Phó Tư Diễn nhíu chặt lại, sắc mặt ngày càng đen lại. Còn nhân viên đang báo cáo thức thờng ngâm miệng lại, phòng họp rơi vào hoàn cảnh yên tĩnh lạ thường.

"... Ngài nghĩ nên làm gì bây giờ? Hay là để tôi qua đón cô Dung nhé?" Kế Sâm nói.

Phó Tư Diễn đứng dậy, giữa hai đầu lông mày là sự kìm nén tức giận, giọng nói lạnh lùng: "Tôi đi đón cô ấy."

-

Thời gian gần đến ba giờ, có người gõ cửa phòng nghĩ: "Dữu Tử, bên kia đang hối hai người đó, nhanh qua đó đi đấy."

"Được." Thôi Tinh Dữu liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang ngồi co ro, vổ lưng cô nói: "Hay là chị giúp em xin nghỉ nhé?"

Dung Hoan ngược mặt lên, lắc đầu, cô không muốn bởi vì mình làm ảnh hưởng đến tiến trình luyện tập của mọi người.

Vì thế cô được Dữu Tử dắt đến, các thành viên đến tập luyện ngày hôm nay đang chơi hòa tấu dành cho piano, số người không nhiều, nhóm trưởng nhóm nhỏ tên là Thạch Tử Mỹ, cô ta đi đến, vẻ mặt không vui nói: "Hai người bị gì thế? Nói chuyện hàn huyên quên hết thời gian luôn à?"

"Chị Mỹ xin lỗi ạ, chị đừng nóng nhé." Dữu Tử nói.

"Cô không biết có bao nhiêu người đang đợi hai người à? Cả ngày cứ rảnh rỗi thế à." Tính cách của Thạch Tử Mỹ vẫn luôn là người phách lối, chua ngoa, đối xử với ai cũng đều là kiểu thái độ "Tôi là lớn nhất", cộng thêm ở đoàn nhạc này cô ta không có mối quan hệ tốt với Dữu Tử, hai người ghét nhau cũng ảnh hưởng đến Dung Hoan.

Dung Hoan nhìn sang Dữu Tử đang tính phản bác lại, tò ý cô ấy dừng nói nhiều, bắt đầu luyện tập đi, Dung Hoan đi đến chỗ đàn piano.

Thạch Tử Mỹ: "Tiếp theo chúng ta luyện tập trước thử một đoạn ngắn nhé."

Khoảnh khắc đầu ngón tay Dung Hoan chạm vào đàn piano, cô mới phát hiện tay mình vẫn đang run rẩy, cô miễn cưỡng đánh, khó nghe chọc cho Thạch Tử Mỹ bưng bưng lửa giận.

Cô ta không để ý còn có mọi người xung quanh, đi đến đứng bên cạnh Dung Hoan, vỗ vỗ nắp đàn mắng cô một trận: "Cô có thời gian nói chuyện phiếm không bằng tốn thêm chút thời gian để luyện tập bài nhạc đi, lúc về cô có luyện không đấy?"

Cổ họng của Dung Hoan nghẹn lại lại, cô cúi đầu không nói gì, Thạch Tử Mỹ lặp lại một lần nữa.

Nhưng Dung Hoan cảm thấy đầu mình đau muốn nứt ra, giống như có kim đang đâm vào người cô, khiến cô hoàn toàn quên mất nốt nhạc.

Thạch Tử Mỹ đi đến ném nhạc phổ lên piano, giận đến mức trợn trắng hai mắt nói: "Cô có biết bởi vì cô nên tiến độ của chúng tôi cũng bị ảnh hưởng không? Cô có đảm nhiệm được vị trí này không? Cũng chẳng biết sao lúc đầu trưởng đoàn lại tuyển cô vào nữa."

Thật ra Dung Hoan đã cố gắng hết sức để kiềm chế thái độ và tâm trạng của mình, hôm nay là buổi diễn tập đầu tiên của họ, cô có thể chơi như vậy đã là rất tốt rồi, chỉ là Thạch Tử Mỹ đang muốn trút giận, nên không ai dám lên tiếng chỉ đứng nhìn.

Điện thoại di động của Dung Hoan trong tay Dữu Tử bắt đầu rung lên, cô ấy cầm nó lên rồi chạy ra khỏi cửa.

"Xin lỗi..." Dung Hoan mở miệng, giọng nói chát đặng.

Mà Thạch Tử Mỹ hình như không muốn dừng lại việc chỉ dạy người mới của mình nói: "Xin lỗi có ích gì không? Thái độ không nghiêm túc thế này của cô..." Lời còn chưa nói xong, phòng luyện tập đã bị đẩy ra.

Thạch Tử Mỹ dừng lại, ánh mắt cũng theo ánh mắt mọi người nhìn ra bên ngoài ---

Một người đàn ông xa lạ xuất hiện ngoài cửa.

Anh mặc vest, đẹp trai, chân mày nhíu lại, cằm căng chặt, trong đôi mắt sâu thẳm phủ một lớp sương mỏng, cả người từ trên xuống dưới đều toát ra một khí thế chớ đến gần.

Ánh mắt người đàn ông đảo một vòng, khi thấy cô gái nhỏ đứng trước đàn piano, ánh mắt anh kiên định sau đó bước từng bước vững chắc đi vào.

Thạch Tử Mỹ quên mất lời tính nói, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông thế này cũng đủ khiến người khác sợ ngay người.

Dung Hoan quay đầu sang nhìn thì chạm phải ánh mắt của Phó Tư Diễn, trái tim cô đập nhanh liên hồi, cô không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện thế này.

Chỉ thấy đi đến đến trước mặt cô, cô lập tức cúi đầu xuống.

Anh giơ tay nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, đôi mắt đen nhánh đang cúi xuống, thấy cô gái nhỏ mặt đầy nước mắt cùng với khóe mắt đỏ hồng.

Trong lòng anh như vừa bị ai mạnh mẽ đâm từng cái một, môi mỏng của anh mím chặt, không nói nhiều khom lưng ôm cô từ trên ghế trước đàn piano lên.

Dung Hoan hoảng sợ siết chặt lấy cổ anh, không rõ hành động của anh...

Cô giống như con thuyền nhỏ phiêu dạt trên biển, sự xuất hiện của anh giống như kéo cô vào bờ, trong lòng cô lại nóng lên, độ nóng dần lan đến khóe mắt sưng đỏ, cô cắn chặt môi không để mình rơi nước mắt nữa.

Phó Tư Diễn cúi đầu nhìn cô gái nhỏ nước mắt đang đọng đầy trên khóe mắt, giọng nói khàn khàn mà cực kỳ dịu dàng nói: "Không sao cả, chú đưa cháu về nhà."

Anh ôm cô, nhìn Thạch Tử Mỹ nói: "Hôm nay Dung Hoan xin nghỉ sớm, tôi sẽ nói với người phụ trách đoàn nhạc của mọi người."

Thạch Tử Mỹ không vui khi thấy thái độ cây ngay không sợ của người đàn ông này, cảm anh lại hỏi ngược lại anh: "Anh là ai thế? Chúng tôi đang luyện tập đấy, anh nói đưa người đi thì có thể đưa đi được à?"

Tâm trạng của Phó Tư Diễn đang cực kỳ tệ, giờ phút này giọng nói của Thạch Tử Mỹ giống như một hòn đá quăng xuống mặt biển gợn sóng, k.ích thích trận gió lớn kinh hoàng.

Mắt anh đen lại, không tìm được tâm trạng, mở miệng nói bằng giọng nói lạnh như băng:

"Tôi là ai có quan hệ gì với cô à? Tôi mẹ nó còn cần giải thích với cô sao?"

Chương 25

Phó Tư Diễn ôm Dung Hoan ngồi vào xe, hai người ngồi cùng ở hàng ghế sau, Phó Tư Diễn thấy cô gái nhỏ cúi đầu xoa xoa mắt, không dám để anh nhìn thấy mặt cô, cô vẫn luôn cố kiềm chế cảm xúc của mình.

Anh thu bớt biểu cảm lại, im lặng mấy giây, cuối cùng đưa tay kéo cô sang, ôm cô ngồi lên đùi mình.

Kế Sâm ngồi vào vị trí phó lái quay đầu lại thì thấy cảnh này, đáy mắt thoáng qua vẻ ngạc nhiên và hứng thú, anh ấy đang tính mở miệng hỏi boss bây giờ đi đâu, Phó Tư Diễn đã ngược mắt nhìn anh ấy, giọng nói nặng nề: "Hai người ra ngoài trước đi."

Kế Sâm và tài xế lập tức xuống xe, trong xe chỉ còn lại hai người ngồi phía sau.

Dung Hoan khẽ ngừng nức nở, cô muốn che mắt mình lại nhưng cổ tay lại bị anh nắm lấy.

Anh nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo lấp lánh nước của cô, nhìn trông mềm mại vô tội như con thỏ trắng, khiến lòng anh rối tinh rối mù.

Một giây sau, anh gơ tay đè cái đầu nhỏ bé vào trong ngực mình, môi mỏng của anh khẽ mấp máy, hàng ngàn cảm xúc ngập tràn trong mắt, nhưng cuối cùng khi mở miệng chỉ hóa thành một câu dịu dàng: "Muốn khóc thì khóc đi, đừng nhịn, nhé?"

Cuối cùng Dung Hoan cũng không thể chống lại được sự dịu dàng của anh, nước mắt cô ào ào rơi xuống, Phó Tư Diễn nhẹ nhàng vỗ

vào lưng cô như trấn an những nỗi buồn của cô, không lên tiếng, chỉ tùy ý để nước mắt cô làm ướt áo sơ mi của mình.

Đã rất lâu rồi Dung Hoan chưa được khóc lóc thoải mái như thế, lần trước cô khóc vẫn là đêm mẹ rời đi, không có ai có thể cảm nhận được vừa từ trên giường tỉnh lại, trời cao trả cho cô một cái mạng, nhưng lại mang người thân duy nhất của cô đi mất. Từ nhỏ chỉ cần cô vừa khóc, người nhà đã ra lệnh bắt cô ngậm chặt miệng không được phép rơi nước mắt, những đau khổ kia không thể làm cách nào khác đành trôi ngược về trong cơ thể, chất chứa rất lâu rồi.

Nhưng người trước mặt cô bây giờ không giống họ, anh cho cô toàn bộ cảm giác an toàn, không để cô phải giả vờ ngụy trang bản thân nữa.

Cô gái nhỏ khóc đủ rồi, Phó Tư Diễn lấy khăn giấy thay cô lau nước mắt, vừa mở miệng đã kiên nhẫn hỏi: "Cô nhóc, đầu còn đau không?"

"Vâng." Cô hốt hoảng bổ sung thêm: "Cháu không muốn đi bệnh viện..."

Anh biết giờ phút này đi đến nơi như bệnh viện thì càng sẽ kích thích cô hơn. Anh khẽ cười một tiếng, néo gò má cô nhỏ giọng dỗ dành: "Được, không đến bệnh viện, vậy chú đưa cháu về nhà có được không?"

Cô gạt đầu nỗi buồn trong lòng đã được an ủi rất nhiều, nhưng thấy một mảnh ướt đẫm trên áo sơ mi của anh, trong đầu cô đột nhiên nhớ đến tư thế thân mật giờ phút này của hai người, sắc mặt cô trở nên đỏ hơn một chút, cũng không dám cử động gì.

Anh hoàn toàn không biết tim cô đang đập rộn ràng từng hồi, giờ tay lên giúp cô vén tóc đến sau má, mắt cô cúi thấp, chớp mũi người thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, trong lòng ngọt đến mức muốn phình to lên.

Rồi sau đó Phó Tư Diễn ôm cô xuống, để cô ngồi sang bên cạnh, Dung Hoan thở dài một hơi, thấy anh lấy điện thoại ra mở lên rồi nhấn nhấn gì đó, một lát sau tài xế và Kế Sâm trở về.

"Về nhà, sau đó mời bác sĩ Lý đến nhà một chuyến." Phó Tư Diễn nói.

-

"Cô Dung bị kích thích tinh thần, dẫn đến cảm xúc cũng bị kích động, hơn nữa đã từng gặp tai nạn xe nên bị di chứng chấn động não dẫn đến đau đầu. Tôi kê một chút thuốc để cô ấy uống, khoảng thời gian này nên để cô ấy ổn định cảm xúc, chú ý chuyện ăn uống và ngủ nghỉ."

Bác sĩ ra đến cửa nhìn Phó Tư Diễn nói.

Phó Tư Diễn: "Còn vết thương lòng của cô ấy có thể chữa được không?"

"Cái này phải xem bản thân cô ấy rồi, không biết lúc bình thường ngài có cùng cô ấy nói chuyện với nhau về việc này chưa, phải khơi thông lòng mình, nếu như từ đầu đến cuối cô ấy cứ kiềm nén cảm xúc của mình thì vết thương này khó lòng chữa khỏi, ngài có thể thử khơi thông, nói chuyện với cô ấy nhiều một chút, hoặc chúng ta có thể kết hợp điều trị tâm lý cho cô ấy. Nhưng mà dựa theo trạng thái bình thường của cô ấy mà ngài vừa nói với tôi, thì tình hình trước mắt sẽ không quá nghiêm trọng, ngài Phó có thể yên tâm."

Sau khi Kế Sâm tiễn bác sĩ đi, thì đến tìm Phó Tư Diễn, anh đang nói với dì Tịnh về chế độ ăn của Dung Hoan.

Sau khi giao việc xong, Phó Tư Diễn đi lên lầu, ánh mắt liếc nhìn sang Kế Sâm đang đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Trong vòng một ngày."

Không cần nói nhiều, Kế Sâm lập tức hiểu ý anh: "Đã điều tra rồi, ngài Phó xin yên tâm."

-

Dung Hoan nằm trên giường, thì nghe thấy tiếng người mở cửa.

Cô hơi mở đôi mắt khép hờ ra, thì thấy Phó Tư Diễn đi vào.

"Chú Phó ---" Cô ngồi dậy, yếu ớt gọi anh.

Anh ngồi vào mép giường, khoe môi cong lên một nụ cười nhạt, xoa xoa đầu cô nói: "Sau rồi nhóc con?"

Mặt cô đầy vẻ nghi ngờ: "Sao hôm nay chú lại đến..."

"Vốn dĩ tối nay muốn đưa cháu đi ăn cơm, nhưng bạn cháu nói cho chú biết cháu đang xảy ra chuyện, chú không yên tâm nên đến tìm cháu."

Anh chăm chú nhìn cô, giọng nói khàn khàn: "May mà chú đến, nếu không chẳng có ai bảo vệ Hoan Hoan rồi."

Trong lòng cô rạo rức, đồng thời lại có một loại lo lắng, đau buồn đánh thẳng vào lòng cô, cô cúi mặt, mi mắt khẽ run: "Chú... Biết chuyện kia rồi sao?"

Anh có nghĩ giống như nhà họ Vương, cũng nghĩ cô chính là hung thủ giết người?

"Ừ, nhưng chú không hiểu rõ lắm, nếu như Hoan Hoan muốn nói với chú, chú rất sẵn lòng lắng nghe." Anh thử mở lời khiến cô mở rộng tấm lòng.

Bàn tay Dung Hoan không ngừng siết chặt chần, một lát sau mở miệng nói: "Đêm hôm đó..." Đến tận bây giờ cô chưa từng giải thích sự tuyệt vọng đêm đó của mình, nhưng có thể anh đã cho cô cơ hội đầu tiên để bày tỏ hết nguyện vọng của mình.

Cô kể xong, thì giọng nói cũng nghẹn ngào: "Cho nên chú có phải cũng nghĩ rằng..."

Cô còn chưa nói xong, anh đã đỡ lấy sau gáy cô, nhìn thẳng vào mi mắt đang rũ xuống của cô, giọng nói trầm thấp từng câu từng chữ lọt vào lỗ tai cô: "Hoan Hoan, chuyện này không liên quan gì đến cháu cả, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, không có ai dự đoán trước được những chuyện xảy ra sau đó cả."

"Chú nghĩ mẹ cháu cũng không muốn nhìn thấy cháu mãi tự trách và đau khổ như thế, mẹ cháu yêu cháu như thế chắc chắn cũng hy vọng cháu có thể buông bỏ những chuyện đã qua, lạc quan mà sống tiếp."

"Hơn nữa ở chỗ của chú, chú cũng sẽ không để Hoan Hoan thấy tủi thân."

Dung Hoan run lên, khóe mắt lại từ từ ướt đẫm.

Phó Tư Diễn an ủi cô, cuối cùng cô gái nhỏ đang đau buồn cũng từ từ bình tĩnh, nằm trên giường ngủ.

Anh đi ra khỏi phòng, Kế Sâm vội vàng đi đến: "Ngài Phó, đã tra được người ẩn danh là ai rồi."

-

Chiều tối, Tô Nhã Vân từ thư viện về ký túc xá thì nghe các bạn cùng phòng đang thảo luận: "Không ngờ Dung Hoan là thứ người như thế, mẹ mất còn có thể sống thoải mái như thế."

"Ừ, cũng lạ, nhà cô ấy hình như rất giàu, có lẽ là... được người khác bao nuôi!"

"Nói không chừng những thứ này đều là giả hết đấy?"

"Vậy tại sao lâu như vậy Dung Hoan vẫn chưa ra mặt thanh minh, nhất định là bị lộ nên trốn rồi."

Bạn cùng phòng thấy Tô Nhã Vân, hỏi cô ta có biết chiều nay có người trong nhóm làm lộ ra chuyện của Dung Hoan chưa.

Tô Nhã Vân cong môi, cầm ly nước trên bàn lên: "Biết chứ, chuyện lớn thế mà."

"Cậu nghĩ thế nào?"

Cô ta còn chưa kịp trả lời, một bạn khác trong phòng nhìn điện thoại di động ngạc nhiên nói: "Nhã Vân, cố vấn học tập nói bây giờ cậu đến phòng làm việc tìm cô ấy đấy?!"

Tay Tô Nhã Vân run lên, nước trong ly bắn ra tung tóe: "Hả... Cái gì? Tìm tớ?!"

"Chỉ nói trong nhóm lớp thôi, tớ cũng không biết chuyện gì cả."

Cô ta bỏ ly nước trong tay xuống, vui vẻ cười: "Tớ nhớ rồi... Tớ còn một tài liệu chưa nộp, tớ đi trước."

Cô ta đi ra khỏi ký túc xá, hít sâu một hơi, cười khẽ nói: "Sao cố vấn học tập có thể biết..."

-

Tô Nhã Vân đi đến ngoài cửa phòng làm việc của cố vấn học tập, cô ta đã chuẩn bị hết tất cả những câu trả lời để ứng phó.

Cố vấn học tập của cô ta là một nữ sinh vừa mới tốt nghiệp, tính cách cũng rất tốt, chính là một quả hồng mềm rất dễ bóp, hơn nữa chuyện này ngoài cô ta và Tạ Nhu ra thì chẳng còn ai biết nữa. Tạ Nhu thì nghiêm túc ngồi chờ cả buổi chiều trong thư viện với cô ta, cô ta không phát hiện thấy Tạ Nhu có gì khác thường cả. Dù sao đợi một lát nữa, cứ chết không thừa nhận là được...

Cô ta nở nụ cười, gõ cửa, nghe thấy tiếng đáp lại từ bên trong thì cô ta đẩy cửa đi vào.

Nhưng mà cô ta lại phát hiện ra trong phòng làm việc có hai người ngồi, một ngày là cố vấn học tập, một người khác là người đàn ông mà cô ta không biết.

Người đàn ông này mặc áo sơ mi quần tây, đùi phải đặt lên chân trái, hai tay đan vào nhau, khi thấy cô ta đi vào anh ngược mắt lên liếc nhìn cô, sắc mặt cực kỳ lạnh, không có chút ý cười nào, đôi mắt sắc bén kia như có thể nhìn thấu vẻ chột dạ của cô ta.

Tim Tô Nhã Vân đập loạn, trong lòng bỗng xuất hiện một chút sợ hãi.

Chắc anh không phải... Là lãnh đạo trường học đâu nhỉ?

"Cố vấn Trần ---"

"Nhã Vân, ngồi xuống đi." Trần Anh chỉ chỉ vị trí đối diện người đàn ông.

Tô Nhã Vân ngồi xuống, khó hiểu nhìn sang Trần Anh, Trần Anh dỡ mắt kính lên, đi thẳng vào vấn đề: "Cô có rất nhiều vấn đề nghiêm túc muốn hỏi em, xế chiều hôm nay có người mượn tài khoản ẩn danh lan truyền những tin đồn xấu về bạn học Dung Hoan trong nhóm lớp, chuyện này có liên quan gì đến em không?"

Cô ta ngẩng người: "Hả... Em không biết..." Sao cô có thể nhanh chóng tìm ra được tên cô ta như thế chứ? Rõ ràng cô ta gửi ẩn danh cơ mà!

Người đàn ông phía đối diện cong môi, mở miệng nói chuyện gì giọng nói hệt như những lưỡi dao lạnh như băng: "Cô không biết à?"

Lúc Tô Nhã Vân trở mắt ghen họng thì nghe thấy Trần Anh giới thiệu: "Vị này chính là chú của bạn học Dung Hoan."

Chú...

Lúc Tô Nhã Vân điều tra không hề xuất hiện người này mà?!

"Nhã Vân, tôi hy vọng em thành thật một chút, tùy tiện tung tin đồn thất thiệt cho bạn học là không đúng đâu." Trần Anh nói tiếp.

Giọng Trần Anh nhỏ nhẹ chẳng có chút lực uy hiếp nào, Tô Nhã Vân ngẩng khuôn mặt vô tội lên: "Cô, em thật sự không biết, em nghĩ cô đã hiểu lầm em rồi, em không biết vì sao cô lại tra ra em làm chuyện này như thế."

Tính tình Trần Anh có tốt đến đâu cũng phải nổi giận, cô ấy đặt tờ giấy trước mặt cô ta: "Em nghĩ rằng giáo viên gọi em đến đây chỉ nói khơi khơi, không hề có chứng cứ gì sao? Em nghĩ rằng em ẩn danh thì chẳng ai tra ra được em hay sao? Em không biết bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển rất tốt sao? Tôi vẫn thật lòng khuyên em khai rõ mọi chuyện ra đi."

Trên giấy là địa chỉ IP đã tra được, thủ đoạn ngây thơ vụng về của Tô Nhã Vân, còn nghĩ là rất tốt không có sai sót gì, ai ngờ Kế Sâm chỉ cần điều tra một lúc đã tra ra được cô ta.

Tờ giấy bị Tô Nhã Vân xé thành từng vụn nhỏ, môi mím chặt, không nói một lời nào."

-

Lúc Tô Nhã Vân đi xuống khỏi tòa nhà hành chính, tinh thần có chút hoảng loạn. Giống như cô ta tốn rất lâu để xây tòa lâu đài này, nhưng chỉ một chút đã bị người ta phá đi, một mảng mây đen bao phủ lấy cô ta khiến cô ta không thể nào thở được.

Sau khi Phó Tư Diễn đi, cố vấn học tập nói cô ta phải viết bản kiểm điểm, cũng sẽ tiến hành công khai phê bình cô ta, sau khi bàn bạc qua với các ban lãnh đạo khác trong khoa thì sẽ phân xử sau.

Khi cô ta bước ra khỏi cửa, cô ta nhìn thấy người đàn ông ở trong văn phòng lúc này đang đứng cách đó không xa.

Anh dựa vào cạnh xe, trong tay kẹp điều thuốc, hít mây nhả khói, cả người lộ ra khí chất lạnh lùng, cao quý.

Anh quay đầu lại, chạm phải ánh mắt của cô ta.

Cô ta giả vờ như không thấy anh, giả vờ muốn vòng qua anh, ai ngờ anh đi đến chỗ cô ta, mục tiêu rất rõ ràng.

Tim cô ta rung lên liên hồi.

Phó Tư Diễn đứng yên đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, giọng nói trầm thấp: "Dùng tên thật lên tiếng xin lỗi trong nhóm, đứng trước mặt Dung Hoan xin lỗi, biểu lộ rõ ràng sự áy náy của cô ra, Dung Hoan nói bỏ qua thì chuyện này mới coi như xong."

Đôi mắt Tô Nhã Vân mở to lên khiếp sợ nói: "Mới nãy ở phòng cố vấn học tập đã nói qua với tôi rồi!" Để cô ta xin lỗi Dung Hoan... Không thể nào!

"Đó là khoa của mấy người, còn đây là cách giải quyết của tôi." Anh nói.

"Dựa vào đâu chứ? Anh không phải cố vấn học tập cũng chẳng phải lãnh đạo nhà trường! Anh lấy quyền gì hay là anh có quyền gì chứ?" Tô Nhã Vân được nuông chiều từ nhỏ, ai cô ta cũng dám cãi lại, người trước mặt này không phải là chú của Dung Hoan à? Anh còn có thể đánh cô ta giữa ban ngày ban mặt sao?!

"Bố cô là phó giám đốc công ty Trung Hóa có phải không?" Người đàn ông khẽ cười một tiếng, điều thuốc lá cũng khẽ run lên trong đêm tối: "Cô nói tôi có quyền gì à, OK, thế tôi sẽ để cô nhìn thấy người có quyền xử lý vấn đề như thế nào."

Tô Nhã Vân ngạc nhiên, lần này mới cảm thấy sợ, những kiêu căng, phách lối của cô ta đều bị tắt hờn phân nửa: "Anh... Anh muốn làm gì?"

Phó Tư Diễn đưa mắt nhìn cô, từ lông mày đến đôi mắt đều có ý, từ từ nói:

"Cô gái, cô gây tội với ai cô sẽ biết ngay thôi."

-

Dung Hoan tỉnh ngủ mở mắt ra, thấy đêm sương với vầng trăng mỏng và chút ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi làm bay lớp màn cửa màu trắng làm bằng lụa mỏng.

Cô đưa tay muốn với lấy điện thoại trên tủ đầu giường, thì nghe thấy tiếng chốt cửa chuyển động.

Cô lập tức nhắm mắt lại, trong lúc mơ hồ thì nghe thấy có người đi vào, rồi bên cạnh giường hơi nghiêng xuống, có người ngồi xuống.

Ngay sau đó cô ngửi được mùi gỗ đàn hương quen thuộc, cũng biết là ai đến. Anh không lên tiếng, cô không thể làm gì khác đành phải tiếp tục nhắm hai mắt lại, nhưng mi mắt run run vô tình bán đứng cô rồi.

Phó Tư Diễn không nói gì cong môi, ngón tay chọc chọc vào gương mặt cô: "Giả vờ ngủ nữa à?"

"..." Cô chỉ là không mở mắt, có chút tâm tư muốn chơi "Đuổi bắt" với anh, ai ngờ mấy giây sau, đột nhiên cảm thấy mình bay lên trời.

Một tay anh ôm lấy cô, cô gái nhỏ bị dọa sợ mở mắt ra: "Chú Phó..."

Anh nhíu mày: "Đầu còn đau không?"

Cô lắc đầu.

Rồi sau đó anh ôm cô xoay người đi ra ngoài cửa.

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, người cô nhẹ, anh ôm cô giống như ôm con nít, cô đỏ mặt nói muốn đi xuống, thế mà anh đưa cô đến nhà vệ

sinh.

Anh đưa tay lấy khăn lông cho cô, sau đó nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn sót lại trên mặt cô, miệng thì cười nói: "Đây là con mèo nhỏ nhà ai thế?"

Cô ngập ngừng: "Không phải đâu..."

"Sau này đừng khóc nè, có chuyện gì tìm chú, biết chưa?" Khóe miệng anh nở nụ cười bất đắc dĩ: "Hoan Hoan vừa khóc, tim chú cũng muốn vỡ nát đấy."

Chương 26

Tim cô đập như nai con chạy loạn, khuôn mặt ửng đỏ, Phó Tư Diễn đặt cô xuống đất rồi xoa đầu cô: "Đói bụng à?"

"Vâng." Cô cảm giác bụng mình trống rỗng, muốn ăn gì đó.

"Đi xuống lầu đi, dì Tịnh hầm cháo cho cháu."

Hai người xuống lầu, dì Tịnh dọn bữa tối lên, đầu là món Dung Hoan thích ăn, cô cầm chén cháo lên húp một ngụm nhỏ thì thấy Phó Tư Diễn đã ngồi xuống cạnh mình, dì Tịnh cũng đặt một chén cháo trước mặt anh.

"Chú cũng chưa ăn cơm ạ?" Dung Hoan hỏi.

"Ừ, chú vừa đến trường một chuyến. Đã điều tra ra được người nặc danh, là Tô Nhã Vân ở cạnh phòng kí túc xá của cháu."

Chân mày cô hơi nhíu lại, cũng không biết mình chọn người nọ khi nào, Phó Tư Diễn đẩy canh trứng đến trước mặt cô, nói: "Chú đã giúp cháu xin nghỉ ngày mai, ở nhà nghỉ thêm một ngày, chuyện ở trường cứ giao cho chú, chú sẽ xử lý mọi chuyện êm đẹp."

"Vâng..." Có chú ấy ở đây, cô có thể không cần phải lo lắng gì.

Cô an tâm ăn cơm, trước mặt là một đĩa trứng chiên hành băm, cô thong thả lựa hành băm ra, đang "kiên nhẫn đào bới" thì nghe âm thanh bên cạnh truyền tới: "Không thích ăn hành à?"

Cô giữ im lặng, như là ngầm chấp nhận, anh giơ tay lên búng vào trán cô: "Không được kén ăn."

Cô trừng anh, cũng nổi nóng, không phục mà phản pháo lại: "Chú không kén ăn à?"

Anh sững sờ, nhướn mày nhìn cô, cô thẳng sống lưng nói: "Hành tây."

Lần đó ở trường đại học lúc ăn cơm cà ri với chú ấy, cô tận mắt thấy chú ấy không ăn hành tây.

Cô hất cằm lên, bung đĩa thịt bò xào hành tây trên bàn đến trước mặt anh: "Bình đẳng một chút, chú ăn thì con cũng ăn."

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của cô gái nhỏ, anh ép độ cong nơi khóe miệng xuống, trong lúc xoa đầu cô dịu dàng thỏa hiệp: "Được rồi, huề nhau, cô nhóc chỉ biết tranh cãi với chú."

Cô hé miệng, ý cười lan đến má lúm đồng điệu.

...

Buổi tối, Tô Nhã Vân về, gõ cửa phòng kí túc xá bên cạnh.

"Tôi tìm Tạ Nhu." Sắc mặt của cô ta có hơi hoảng hốt.

Tạ Nhu nghe tiếng, đứng lên, trưng ra nụ cười tươi tắn: "Sao tìm tớ vậy?"

"Tạ Nhu, cậu qua đây, tớ và cậu nói chuyện."

Tô Nhã Vân kéo Tạ Nhu đến chỗ không người, Tạ Nhu thấy sắc mặt của cô ta không ổn, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Cố vấn học tập... Cô ta điều tra ra chuyện của chúng ta!"

"Hả?!"

Tô Nhã Vân hoảng sợ cầm tay Tạ Nhu: "Tớ không biết sao lại bị điều tra ra nhanh như vậy, hơn nữa lúc tớ bị cố vấn học tập gọi đi, người

chú kia của Dung Hoan cũng ở đó, anh ta còn cảnh cáo tớ, bảo tớ xin lỗi Dung Hoan, Tạ Nhu cậu nói xem tớ nên làm gì bây giờ! Anh ta sẽ không thật sự dùng thủ đoạn gì đó chứ?!"

Lòng Tạ Nhu trầm xuống, vô thức rút tay về: "Không sau đâu, cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, cậu... sẽ không khai tớ ra đâu nhỉ?"

Tô Nhã Vân cau mày: "Sao cậu chỉ quan tâm tới bản thân cậu thôi vậy?!"

Tạ Nhu cười gượng vài tiếng: "Nhã Vân cậu hiểu lầm rồi, sao tớ nghĩ vậy được. Chú của Dung Hoan thì thế nào, có thể nhấn cậu xuống đất ép cậu xin lỗi sao? Hơn nữa bố mẹ cậu sẽ không bỏ mặc cậu đâu, qua một thời gian sẽ không sao nữa."

Tạ Nhu lại an ủi vài câu, nhưng Tô Nhã Vân vẫn cảm thấy hoảng loạn, trở về kí túc xá cô ta không làm được việc gì, chỉ có thể ngồi ngây người.

Quả nhiên, gần chín giờ tối, bố Tô gọi điện thoại đến.

Tay cô ta run lên, cầm điện thoại chạy nhanh ra sân thượng, nhận máy: "A lô, bố..."

Cô ta chưa nói xong thì bên kia điện thoại đã truyền đến giọng nói cực kì phẫn nộ: "Tô Nhã Vân mày lại ra ngoài gây sự phải không, hả?!"

Cô ta bị tiếng hét làm cho run tay suýt nữa đã quăng điện thoại xuống sàn, tiếng mắng giận dữ của bố Tô vẫn không dừng: "Cả ngày ở trường không học hành đàng hoàng, chỉ biết gây phiền phức cho tao, mày ăn no rảnh rồi đi nói xấu bạn học, đầu mày chứa cái gì vậy, hả?! Tao nuôi mày lớn thế này có ngày nào mày không khiến tao lao tâm khổ trí không!"

"Bố..." Lòng cô ta đã nổi sóng cuồn cuộn, không ngờ chú của Dung Hoan lại trực tiếp nói chuyện của cô ta với bố!

Rốt cuộc người này có lai lịch gì!

"Mày đừng gọi tao là bố, tao không có đứa con gái không biết điều như mày!" Bên kia mẹ Tô xoa dịu cảm xúc của chồng: "Được rồi đừng mắng con gái, không phải chỉ là cháu gái của một khách hàng thôi à, sao ông lại nổi đóa với Vân Vân như vậy?"

"Bà biết đó là khách hàng gì không?! Liên quan đến hợp đồng mấy chục triệu của công ty. Bây giờ nó hư hỏng như vậy, đều là do bà chiều mà ra!" Bố Tô hậm hực vò tóc, nói với Tô Nhã Vân: "Ngày mai mày lập tức đi nhận lỗi cho tao, cái mặt già này của tao bị mày vứt đi rồi!"

Tô Nhã Vân khóc thút thít: "Bố, sao bố cũng không đứng về phía con!"

"Mày không xin lỗi đúng không? Vậy tao không có đứa con gái như mày, sau này mày đừng có nghĩ đến chuyện tìm tao đòi tiền gì, dù sao bố mày cũng sắp thất nghiệp rồi!"

Bên kia đột nhiên cúp máy, Tô Nhã Vân tức đến dậm chân, cuối cùng hai tay ôm đầu ngồi thụp xuống.

...

Sáng hôm sau, Dung Hoan ngủ thẳng đến hơn chín giờ mới dậy.

Lăn vài vòng trên giường để tỉnh ngủ xong, cô ngồi dậy, đi lấy điện thoại thỉnh thoảng rung lên.

Trên màn hình hiện lên vài tin nhắn chưa đọc, cô nhấn vào đọc từng tin một, tin nhắn thứ nhất là cố vấn học tập tuyên bố trên trong nhóm thông báo lớp công khai phê bình Tô Nhã Vân, cũng đưa ra hình phạt cảnh cáo. Sau đó là Tô Nhã Vân công khai xin lỗi trong nhóm:

"Tôi là Tô Nhã Vân lớp Piano chuyên nghiệp 2 khóa XX, tôi thừa nhận chiều hôm qua đã nặc danh trong nhóm để tung tin đồn không đúng sự thật về bạn Dung Hoan, gây ảnh hưởng xấu đến danh dự của bạn Dung Hoan, tại đây tôi xin xin lỗi bạn ấy, tôi không nên tùy tiện bôi nhọ danh dự của bạn học khác..."

Còn có Thôi Tinh Dữu quan tâm, cùng với ba người bạn chung phòng cũng đang nói chuyện này trong nhóm, đều đang hỏi Dung Hoan có sao không. Bánh Bao còn nhắn tin riêng với cô: [Hoan Hoan, hôm nay cậu ở nhà nghỉ ngơi thật tốt nha, chuyện trong nhóm mấy ngày nữa sẽ bị mọi người quên bằng đi thôi. Ở trong lòng tớ, cậu là cô gái đáng yêu lương thiện, bọn tớ cóc tin lời Tô Nhã Văn nói đâu, cô gái này đúng là ghê tởm, sau này chúng ta cách xa cô ta một chút, ủng hộ công tớ còn định đi ăn với cô ta, xùy, không đi đâu nhé [nôn ói]]

Dung Hoan bị chọc cười đồng thời thấy lòng ấm áp, trả lời: [Cảm ơn nè ~ Tớ không sao hết á.]

Bánh Bao trả lời rất nhanh: [Không sao thì tốt rồi [ôm cái] cậu có xem Tô Nhã Văn xin lỗi trong nhóm không, quá rập khuôn, không biết là ai tố cáo cố ta, nếu không chắc cô ta còn đang thông dong lắm ấy. Bây giờ có rất nhiều bạn học đềm ngằm bàn tán, nói nhân phẩm của cô ta tệ như vậy ai dám chơi chung. Đúng rồi, tớ lên nói cho cậu biết một chuyện.]

[?]

[Tớ phát hiện dạo gần đây Tạ Nhu khá thân thiết với Tô Nhã Văn, chiều hôm qua hai người còn cùng nhau ta ngoài, tớ không có ý gì khác, chỉ là nhắc cậu...]

Đáy mắt Dung Hoan hiện lên chút cảm xúc vi diệu, cô trả lời đã biết.

Sau khi trả lời tin nhắn của các bạn học khác, cô ném điện thoại trên chăn, hít sâu một hơi, xuống giường.

Rửa mặt xong, cô lấy một chiếc váy trong tủ quần áo để thay. Một chiếc váy bông màu đen tuyền, tay áo thiết kế thắt nút hình bướm, sau lưng có hở nhẹ nhìn có nét gợi cảm, bên ngoài lại khoác thêm một cái áo choàng nhỏ.

Cô ngồi vào trước gương, bắt đầu trang điểm. Ba mươi phút sau, cô quay mặt trước gương, hài lòng bụng hộp phấn xuống.

Cô đứng dậy, cầm túi xách ra khỏi phòng ngủ.

Buổi sáng dì Tịnh muốn để Dung Hoan ngủ nhiều thêm một lát, cho nên sẽ không lên lầu gọi cô, bà còn đang ở phòng bếp chuẩn bị cơm trưa chợt nghe tiếng bước chân trên cầu thang.

Bà đi đến xem, thấy Dung Hoan từ trên lầu đi xuống.

Váy đen toàn thân khiến dáng người cô trông nhỏ gầy hơn, mái tóc đen dài chấm vai càng tôn lên chiếc cổ mảnh khảnh nhỏ nhắn trắng như tuyết mùa xuân, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu. Cô có làn da trắng nõn, môi hồng răng trắng, con người trong trẻo như nước chớp mắt tựa hồ nước mùa thu gợn sóng bằng bành.

Thanh lệ thoát tục, lại có chút quyến rũ gợi cảm.

Bình thường Dung Hoan chính là kiểu người vừa nhìn thì rất xinh, càng nhìn càng đẹp, nhưng sau khi trang điểm lại khiến cho người ta phải hoảng hốt vì đẹp, dường như chỉ nhìn lướt qua là có thể bị đoạt hồn.

Dì Tịnh nhìn cũng ngẩn người, bà cho là Dung Hoa sẽ phải rất tiều tụy vì chuyện hôm qua, nhưng bây giờ... Sắc mặt rất tốt.

Dung Hoan thấy bà, khẽ cười hỏi: "Dì Tịnh ơi, chú Phó đâu rồi ạ?"

"Cậu ấy đã đến trường học từ sớm rồi, cậu ấy còn dặn dì buổi trưa phải làm thật nhiều đồ ngon cho cô, cô Hoan Hoan... cô muốn ra ngoài à?" Bà thấy hơi khó hiểu.

Dung Hoan nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, một lát sau cô mỉm cười:

"Cháu về trường học ạ."

...

Tiết thứ tư buổi sáng là tiết tự ôn công khai. Giữa tiểu ba và bốn, Bánh Bao nhận được tin nhắn của Dung Hoan nói sắp đến lớp.

"Sao hôm nay cậu ấy không nghỉ thêm chút xíu?" Bé Đen hỏi.

Bánh Bao: "Không biết nữa, nhưng Dung Hoan đúng là dũng cảm, xảy ra chuyện thế này mà hình như cậu ấy rất bình tĩnh."

"Đúng vậy, người làm sai cũng đâu phải là cậu ấy."

Tạ Nhu ngồi bên cạnh nghe Bé Đen nói, lo lắng nuốt nước miếng, vùi đầu thấp hơn.

Lúc này bên cạnh vang lên tiếng xì xào, mọi người thấy Dung Hoan từ cửa lớp đi tới.

Trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người đều dồn lên người cô, rất nhiều người lơ đãng phát ra tiếng thở dài: "Cô ấy là Dung Hoan hả? Đúng là quá đẹp..."

Tô Nhã Vân nghe mọi người bàn tán thì ngẩng đầu lên, lúc thấy Dung Hoan cả người cô ta run lên một cái, cô ta không ngờ cô lại về trường sớm như vậy!

Dung Hoan nhìn về phía Tô Nhã Vân, biểu hiện hoảng sợ của Tô Nhã Vân bị cô nhìn thấy, nàng nhếch khóe miệng lên cười nhạt, tựa như là đang giấu cợt thủ đoạn non nớt của cô ta.

Đúng vậy, Tô Nhã Vân muốn thông qua tin đồn hôm qua đánh Dung Hoan tan tác, để cô không dám ngẩng mặt trong trường, hủy khí thế kiêu ngạo của cô.

Nhưng hiện tại khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn của Dung Hoan đã tuyên bố cô ta hoàn toàn thất bại.

Tô Nhã Vân cúi gầm mặt, hàm răng nghiến chặt.

Bánh Bao vẫy tay với Dung Hoan, cô đi đến chỗ bạn, ngồi xuống cạnh Bánh Bao, cô nàng kích động lắc cánh tay Dung Hoan, đôi mắt lấp lánh nháy một cái: "Hôm nay Hoan Hoan cậu đẹp chết đi được, cô tiên nhỏ à liệu tớ có thể rước cậu về nhà tớ không?"

Dung Hoan cười: "Tớ không phải người nhà cậu à?"

"Ồ ồ ồ tốt quá rồi..."

"Này, Dung Hoan vốn ở kí túc xá của chúng ta có được không," Bé Đen trêu, thất Dung Hoan không bị chuyện này ảnh hưởng cô nàng cũng nhẹ nhàng thờ ra: "Hôm qua còn có rất nhiều người bàn tán nói xấu cậu trong nhóm, hôm nay cậu xuất hiện và mặt rất nhiều người, giỏi!"

Tạ Nhu cũng tới gần, cười đến là "chân thành": "Dung Hoan, cậu không sao là tốt rồi, hôm qua tớ lo muốn chết."

Dung Hoan chớp mắt, cười nhạt hỏi cô ta: "Tớ có sao hay không, không phải cậu biết rõ sao?"

Mặt Tạ Nhu cứng đờ, lúc này chuông vào học vang lên, cô ta quay mặt đi, cuối cùng cũng không thể giữ được nét cười trên mặt nữa.

...

"Đình-" Rốt cuộc chuông tan học cũng vang lên.

Bánh Bao hò hét nói phải mời Dung Hoan đi ăn bồi bổ, mọi người nói muốn đi Nhị Đường, Dung Hoan thu dọn đồ đạc thì nghe bên cạnh truyền đến âm thanh rất nhỏ, quay đầu lại nhìn, lại là Tô Nhã Vân.

Tay Tô Nhã Vân siết chặt dây ba lô, sắc mặt nhăn nhó bất an, môi mím chặt hơi hé ra: "Dung Hoan, tôi có chút việc tìm cậu, chúng ta có thể nói chuyện riêng không..."

Sự xuất hiện của cô ta dẫn tới rất nhiều ánh mắt muốn xem náo nhiệt, chân mày Bánh Bao nhíu lại, giận giữ nói: "Tô Nhã Vân cậu muốn thế nào hả, phiền cậu cách xa Dung Hoan một chút!"

Tô Nhã Vân bị hét vào mặt hốc mắt đỏ lên, dáng vẻ như sắp rơi nước mắt đến nơi, cực kì đáng thương, Bánh Bao đang định nói tiếp thì bị Dung Hoan ngăn lại.

Bánh Bao sốt ruột thì thầm: "Dung Hoan, cậu đừng mềm lòng..."

Dung Hoan đứng lên, nhìn vào Tô Nhã Vân, khóe môi nhếch lên cười, đột nhiên lên tiếng nói một câu: "Cậu muốn xin lỗi tôi à?"

Tô Nhã Vân sững sốt, môi mấp máy: "Tôi..."

Cô ta cho rằng Dung Hoan định nói không cần xin lỗi tôi tha thứ cho cậu, ai ngờ câu tiếp theo của Dung Hoan lại là:

"Muốn xin lỗi thì xin lỗi ngay tại đây đi, lén lút nói riêng hai người hình như không giống với tác phong của cậu nhỉ? Hôm qua cậu đăng tin kia trong nhóm mấy trăm người sao không thấy da mặt cậu mỏng như vậy. Loại người như cậu không phải thích làm chuyện mờ ám kiểu này sao?"

Tô Nhã Vân hoàn toàn đơ người, nước mắt nói rơi là rơi.

Dung Hoan bỗng bật cười, giọng điệu không mềm đi chút nào: "Cậu cứ việc khóc, tôi mừng cậu đó."

Chương 27

Người trong phòng học dần tản đi, chỉ còn lại Dung Hoan và Tô Nhã Vân.

Dung Hoan nhìn cô ta dưng nước mắt nhưng vẫn luôn cúi đầu, nếu người ngoài nhìn còn tưởng rằng Dung Hoan bắt nạt cô ta thế nào đó.

"Có gì muốn nói thì cậu nói đi." Dung Hoan lên tiếng.

Tô Nhã Vân mím môi, sau một lúc lâu mới lí nhí: "Tôi xin lỗi cậu được không, sau này tôi sẽ không làm vậy nữa, cậu nói với chú của cậu một tiếng, đừng khiến bố tôi thất nghiệp..." Cô ta sợ sau khi về nhà bố cô ta sẽ đánh mình.

Dung Hoan ngăn người chốc lát: "Chú của tôi?"

Tô Nhã Vân kể chuyện Phó Tư Diễn hôm qua cho cô nghe, Dung Hoan không ngờ hôm qua lúc cô bị thương, Phó Tư Diễn lại ngầm làm nhiều chuyện vì cô như vậy.

Dung Hoan nhíu mi: "Đó là chuyện của chú tôi, nếu cậu biết sợ thì đừng có làm ra chuyện như vậy."

Hốc mắt Tô Nhã Vân lại đỏ lên.

Dung Hoan thở dài một hơi, nhìn cô ta nói: "Tôi thật sự không hiểu bình thường tôi chọc chỗ nào tới cậu, tôi và cậu có liên quan gì à?"

Tô Nhã Vân nói vài câu, chân mày Dung Hoan nhướn lên, nhưng cô nghe được một nửa thì điện thoại cầm trong tay vang lên.

Trên màn hình hiện chữ "Chú Phó".

Cô để lại cho Tô Nhã Vân câu cuối cùng: "Sau này cách xa tôi một chút, dù không có chú của tôi, cậu cũng không trêu vào tôi được."

...

Ra ngoài phòng học, Dung Hoan đứng dưới bóng cây nhận điện thoại của Phó Tư Diễn, chân mày lạnh băng lập tức khôi phục lại sự mềm mại: "Chú Phó -"

"Nhóc con chạy đến trường học à?"

"Vâng ạ."

Giọng anh trầm đi vài phần, như là dạy dỗ: "Hôm qua còn đau đầu, hôm nay chưa nghỉ ngơi đằng hoàng đã chạy loạn."

Cô cắn môi cụp mắt: "Cháu..."

Cô còn chưa nói xong, điện thoại bên tai đã bị người lấy đi từ phía sau, cô hoảng hốt quay đầu lại, đối diện với đôi mắt hoa đào của Phó Tư Diễn đang mím cười.

Đôi lông mi dài ngả ngớn, môi mỏng nhếch lên mang nụ cười nhạt, giọng nói trầm thấp lười biếng khẽ nói với cô:

"Hoan Hoan không nghe lời, chú nên phạt thế nào đây?"

Anh mặc một chiếc áo khoác ngoài dáng dài màu đen, cổ tay áo tinh xảo được vén lên lộ ra chiếc đồng hồ đeo tay, chỉ đứng đó đã toát ra khí chất tuần tú cổ điển.

Cô không biết chú đến sau lưng mình từ lúc nào, trái tim trong lồng ngực lại đập thành thịch.

"Hửm?" Hình như anh có ý định trêu cô.

Cô lấy lại tinh thần, chớp mắt ngập ngừng nói: "VẬY... thì không cho cháu ăn cơm."

Anh không nhịn được cười, giơ tay lên xoa mái tóc mềm mại trên đỉnh đầu cô: "Đùa cháu thôi, chú không nỡ đâu."

"Đi thôi, đi ăn cơm nào."

Cô đang muốn đi thì thấy tầm mắt của Phó Tư Diễn dừng trên người mình, cô còn đang khó hiểu thì chợt nghe anh nói: "Hôm nay Hoan Hoan rất đẹp."

Gò má của Dung Hoan lập tức đỏ ửng lên.

Sau khi lên xe cùng anh, anh biết một vài tiết buổi chiều cô được trống tiết, bèn nói dẫn cô ra ngoài trường ăn.

Trên đường đi, Phó Tư Diễn hỏi tình trạng sức khỏe của cô, tuy biết đầu cô không đau nữa, anh vẫn nói buổi tối để bác sĩ đến khám lại lần nữa.

Dung Hoan không dám nói "Không", ngoan ngoan đồng ý.

Sau đó cô nhớ đến chủ Tô Nhã Vân mới nói, quay sang chậm rãi nói với anh: "... Chú sẽ gây rắc rối cho bố cậu ta ạ?"

Phó Tư Diễn cười khế, hỏi lại cô: "Hoan Hoan có muốn không?"

Sắc mặt anh vô cùng hồ hững, dường như chỉ cần cô gật đầu, anh có thể làm vì cô.

Một lát sau cô lắc đầu, không phải là cứ vậy mà tha thứ cho Tô Nhã Vân, mà là cô không muốn chuyện của mình ảnh hưởng đến công việc của Phó Tư Diễn: "Cháu không muốn gây thêm rắc rối cho chú, vẫn nên thôi vậy."

Còn những người chưa được trừng trị, cô sẽ tự mình trừng trị.

Cô cũng kể chuyện Tạ Nhu chằm ngòi ly gián gây xích mích nghe được từ chỗ Tô Nhã Vân với Phó Tư Diễn, anh nghe xong ánh mắt tối xuống: "Chính là người bạn cùng phòng gặp ở chuyến nghỉ ở sơn trang kia à?"

"Vâng ạ."

Phó Tư Diễn nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, trong đầu lướt qua rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng mở miệng nói: "Nếu ở kí túc xá không quen, cháu dọn về nhà đi, dù sao mỗi ngày đến trường và tan học đều có tài xế đưa đón."

"Không sao đâu, hai người bạn cùng phòng khác của cháu rất tốt, cháu cảm thấy ở cùng họ cũng thích lắm ạ."

"Cách xa người bạn cùng phòng kia một chút." Anh dặn.

Cô gật đầu.

...

Ăn cơm trưa xong, Dung Hoan về lại kí túc xá, thấy chỉ có hai người Bánh Bao và Bé Đen, cô hỏi: "Tạ Nhu đi đâu rồi?"

"Hình như cậu ta đến thư viện, dạo này không biết xảy ra chuyện gì, ngày nào cũng ở thư viện, cậu ta nói muốn học cho giỏi."

Dung Hoan cười thành tiếng, chỉ e là không phải học hành, mà là sợ gặp mặt cô rồi.

Thấy Dung Hoan lại quay người muốn đi, Bánh Bao gọi cô lại: "Cậu lại định ra ngoài hả?"

Dung Hoan nhếch môi: "Ớc cũng đến thư viện."

...

Tạ Nhu ăn trưa xong thì đến thư viện, cô ta không dám về kí túc xá, sợ Dung Hoan cũng ở đó. Cô ta mượn bừa một quyển sách nhưng không hề có tâm trạng đọc.

Dưới cơn buồn ngủ, cô ta không chịu được mà nằm sấp lên bàn ngủ.

Vừa chớp mắt, bên tai lại vang lên tiếng gõ bàn "cộc cộc cộc" rất rõ, kéo cô ta ra khỏi giấc ngủ thoải mái, cô ta vừa tức giận vừa ngờ vực ngẩng đầu lên, lập tức đụng phải tầm mắt của Dung Hoan.

Cô ta sợ sệt như gặp quỷ, giật thót ngả người ra sau.

Sao cô cô cô ta lại đến đây!!

Mặt Dung Hoan lạnh như băng, đưa màn hình điện thoại đến trước mặt Tạ Nhu, trên đó có bốn chữ: "Theo tôi ra ngoài."

Dù gì Tạ Nhu cũng là cô chủ lớn sống trong an nhàn sung sướng, nghe giọng ra lệnh của Dung Hoan cô ta cũng rất khó chịu, trừng lại cô, cắn răng nói: "Cậu muốn làm gì?"

"Nhanh lên."

Tạ Nhu gân cổ lên: "Tại sao? Nói ở đây không được à." Cô ta cũng không tin, ở trước mặt mọi người Dung Hoan có thể làm gì được cô ta?

Tạ Nhu hất cằm lên, dáng vẻ cao ngạo, nhưng ai ngờ giây tiếp theo Dung Hoan lại nắm cổ tay cô ta, không nói lời nào lôi cô ta khỏi chỗ ngồi.

Cô ta lão đảo suýt quỵ xuống sàn, cực kì hoảng sợ, nhưng Dung Hoan không có ý định buông tay, tiểu túc kéo cô ta về phía cửa, người chung quanh đều nhìn lại, Tạ Nhu dùng sức hất tay cô ra, nhưng không ngờ sức của Dung Hoan lại lớn đến vậy.

Cổ tay cô ta đau như kim châm, cuối cùng thử hất tay Dung Hoan ra, cô ta đầu hàng: "Tôi... Tôi ra ngoài với cậu!"

Hai người đi ra ngoài, Dung Hoan quay lại nhìn cô ta: "Nếu không phải ở ảnh hưởng đến mọi người trong đó, cậu nghĩ tôi muốn nói chuyện với cậu sao?"

Tạ Nhu kinh sợ, Dung Hoan như thay da đổi thịt tính cách thay đổi hoàn toàn, khác hẳn với vẻ dịu dàng ít nói hướng nội trước kia, lòng cô ta run lên: "Cậu... Rốt cuộc cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"Cậu không biết à? Mấy ngày trước không phải cậu còn bàn bạc với Tô Nhã Vân chơi tôi thế nào sao, cậu mà không biết à?"

Mặt mày Tạ Nhu cứng đờ, nhưng miệng lại một mực phủ nhận: "Tôi không có!"

"Cậu tiếp tục vờ vịt còn có ý nghĩa gì sao? Hay là tôi gọi Tô Nhã Vân đến, cậu đối chứng với cậu ta nhé?"

Tạ Nhu im thin thít.

Nét mặt Dung Hoan đầy khinh thường và lạnh lùng, cô nhìn Tạ Nhu, gần từng chữ: "Tạ Nhu, tôi vẫn luôn biết cậu không thích tôi, trước đây tôi không tính toán với cậu là vì nghĩ rằng cậu không xâm phạm đến lợi ích của tôi, nhưng mà, hôm nay tôi để lại vài lời.

Thứ nhất, nhà của tôi có tiền hay không mắc mớ gì đến cậu? Một đồng một cắt đều không phải của cậu, phiền cậu bớt tò mò đi. Thứ hai, cậu còn dám ở bên ngoài bịa đặt nói xấu tôi, đừng trách tôi không khách sáo, cậu thật sự cho rằng ai cũng ngu ngốc như Tô Nhã Vân để cậu dùng làm lá chắn à? Thứ ba, thay vì suốt ngày so đo với tôi, không bằng tự cố gắng nhiều hơn một chút, không có bản lĩnh đó mà cứ nhảy nhót bên cạnh tôi, sớm hay muộn gì cũng "cắt" chân của cậu.

Đừng đến gây chuyện với tôi, tôi không giống với Dung Hoan để bắt nạt trong trí tưởng tượng của cậu đâu."

Tạ Nhu hoàn toàn ngây người.

Tiếp đó, Dung Hoan nói ra cách giải quyết: "Cậu đi tìm cố vấn học tập, chủ động nói chuyện này là do cậu và Tô Nhã Vân bắt tay bày trò, nhận xử phạt đi."

"Dựa vào đâu..."

"Hoặc là tôi dẫn Tô Nhã Vân đi tố cáo cậu, đến lúc đó kết quả cũng giống nhau thôi." Dung Hoan cười, hạ giọng: "Có điều, tôi nhớ bố cậu và chú của tôi có làm ăn với nhau nhỉ? Ngày nào đó họ ngồi ăn chung, nói không chừng chú của tôi sẽ nói với bố cậu chuyện này đó, đến lúc ấy bố cậu sẽ biết, ông ấy có cô con gái thật giỏi giang."

Tạ Nhu biết, nếu bố cô ta biết cô ta chẳng những không lấy lòng Dung Hoan mà còn trêu chọc cô, nhất định ông ấy sẽ không tha cho cô ta!

Dung Hoan mỉm cười: "Vậy thì hẳn là cậu biết nên làm thế nào rồi nhỉ?"

Nói xong, cô dứt khoát quay người rời đi, để lại Tạ Nhu thua trận hoàn toàn.

...

Hôm nay là chiều thứ sáu, buổi chiều Dung Hoan học xong hai tiết cuối cùng đã bị Kế Sâm đón về nhà.

Phó Tư Diên nói Dung Hoan cần phải về nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, vừa khéo cô cũng không muốn ở kí túc xá nhìn mặt Tạ Nhu, dứt khoát về nhà.

Cô về tới nhà lúc chạng vạng, lại từ miệng dì Tịnh biết được tối nay Phó Tư Diễn phải đi xã giao không về ăn cơm tối.

Dung Hoan có hơi thất vọng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, cô ở phòng bếp nói chuyện phiếm với dì Tịnh, nói tới Phó Tư Diễn, dì Tịnh nói bà đã làm ở nhà họ Dung từ khi Phó Tư Diễn mới vừa lên cấp ba.

"Hồi cấp ba cậu Phó đẹp trai lắm, khiến các cô gái yêu thích, khi đó lúc dọn dẹp phòng của cậu ấy còn thấy rất nhiều thư tình, lúc ấy cậu ấy bảo không ném đi là không muốn làm tổn thương lòng tự tôn của các bạn nữ, nhưng cũng không mở ra xem, sau đó đều bảo dì xử lý." Dì Tịnh cười nói.

"Chú Phó... Chú ấy đã quen mấy cô bạn gái rồi ạ?" Cô vờ như vô ý hỏi.

"Chuyện này... Dì cũng không rõ nữa, ngoại trừ cô Bạch, cậu Phó vẫn chưa dẫn cô gái nào về nhà, hơn nữa cũng chưa từng nghe cậu ấy nhắc đến." Dì Tịnh cũng hơi rầu rĩ: "Người đàn ông xuất sắc như cậu Phó chắc là ánh mắt rất cao, trước đây ông cụ còn giới thiệu vài người, đều bị cậu ấy từ chối hết."

Dung Hoan gật đầu, lòng dâng lên vô vàn cảm xúc.

...

Buổi tối Dung Hoan ra khỏi phòng vừa vặn nghe được tiếng động ở dưới lầu, cô cúi xuống nhìn, Phó Tư Diễn đã về.

Cô chạy chậm xuống lầu, Phó Tư Diễn ngược mắt lên nhìn thấy cô, ánh mắt mềm đi, đi lên trước đã nghe mùi cồn nồng nặc, cô hơi nhíu mi lại, lo lắng hỏi: "Chú Phó say rồi ạ?"

Anh cười, xoa đầu cô: "Hơi hơi."

Cô nhớ lại lúc còn ở nhà họ Vương, buổi tối Vương Thịnh đi xã giao về, say đến đi không vững, đều là được giúp việc trong nhà dìu về

phòng, cô vội tiến tới đỡ Phó Tư Diễn, ngẩng đầu lên nhìn anh:
"Cháu dìu chú về phòng nha?"

Anh chăm chú nhìn ánh sáng dịu dàng dưới hàng mi của cô, vốn dĩ anh cảm thấy mình không đến mức đi không được, nhưng lúc này lòng Phó Tư Diễn mềm nhũn, anh gật đầu nói được.

Cô dìu anh về phòng, đỡ anh nằm lên giường. Cô học cách anh chăm sóc cô trước đây, cũng vào phòng tắm vắt khăn lông, lau mặt giúp anh.

Lau mặt xong, cô xoay người muối đi, cổ tay đã bị anh nắm lấy.

Độ ấm trong lòng bàn tay anh khiến tim cô loạn nhịp: "Chú Phó..."

"Hoan Hoan đi xả nước tắm giúp chú được không?" Giọng anh hơi khàn.

Cô vội gật đầu, chạy vào phòng tắm xả nước giùm anh. Xả nước xong, cô quay lại gọi anh.

Lúc Phó Tư Diễn tắm. Dung Hoan bèn xuống lầu nói với dì Tĩnh chuyện anh say rượu, dì Tịnh lập tức nấu canh giải rượu, nấu xong thì nhờ Dung Hoan bưng lên cho anh.

Cô gõ cửa đi vào, anh vừa tắm xong không bao lâu, đang nhắm mắt nằm dựa vào giường.

Dung Hoan đi lên trước nhẹ nhàng lay anh dậy: "Chú ơi, uống chút canh giải rượu nha?"

Anh mở mắt ra, nhận bát canh giải rượu, Dung Hoan đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào anh, Phó Tư Diễn chú ý đến ánh mắt của cô, không khỏi mỉm cười: "Dung Hoan đang giám sát chú đấy à?"

Cô ngơ ngác, lắc đầu rồi lại gật đầu: "Chú phải uống hết canh giải rượu, vậy thì sáng mai thức dậy mới không bị nhức đầu."

Anh cười: "Chú không say."

Dung Hoan bĩu môi: "Người say đều nói mình không say."

Anh búng trán cô, nhưng giọng điệu vẫn rất cứng chiều: "Được, chú uống." Nhìn anh uống hết bát, hàng chân mày cô mới giãn ra.

Anh trả bát lại cho cô, Dung Hoan xoắn suốt mình có nên đi ngay hay không, giữa bầu không khí trầm mặc, chuông điện thoại trong túi vang lên.

Lấy ra nhìn, vậy mà là Tất Hào.

Cậu ta gọi đến khiến cô hơi bất ngờ, cô ngẩng lên thì phát hiện tầm mắt của Phó Tư Diễn cũng rơi trên màn hình di động của cô, cô đứng lên nói phải ra ngoài nhận điện thoại.

Thì ra vừa rồi Tất Hào gửi tin nhắn cho cô, cô không trả lời nên cậu ta nhân tiện gọi qua, thuận miệng hỏi tình hình gần đây.

Dung Hoan nói với cậu ta vài phút thì cúp điện thoại, cô nhớ vẫn chưa lấy bát canh giải rượu ra ngoài, bèn trở lại phòng Phó Tư Diễn lần nữa.

Cô đi vào, Phó Tư Diễn mở mắt ra nhìn về phía cô, nói: "Nhóc con, qua đây nói chuyện với chú một lát."

Cô nghe lời đi qua, ngồi bên giường anh, anh hỏi cô: "Vừa rồi là điện thoại của Tất Hào à?"

"Vâng... Sao vậy ạ?"

"Hoan Hoan thích Tất Hào?"

Cô ngạc nhiên vài giây, sau đó vội xua tay phủ nhận một cách kiên định: "Không ạ, cháu không thích cậu ta."

Phó Tư Diễn cười cười, chậm rãi nói: "Tất Hào khá nghịch ngợm hay gây chuyện, chú cảm thấy cậu ta không hợp với cháu, sẽ dạy hư cháu."

Cô gật đầu, khẽ bổ sung thêm một câu: "Cậu ta cũng không phải kiểu người cháu thích..."

Anh khẽ cười một tiếng, đôi mắt đào hoa cong lên, vô cùng hứng thú hỏi lại: "Vậy Hoan Hoan thích kiểu người thế nào?"

Chương 28

Bốn mắt nhìn nhau trong giây lát, tim Dung Hoan đập như trống, cặp mắt xuống nói: "Cháu... cháu không biết."

Phó Tư Diễn giơ tay lên nhẹ nhàng miết khuôn mặt non mềm của cô, mỉm cười nói: "Đến lúc gặp được người mình thích, nói trước với chú một tiếng."

Lòng cô giật thót, lại ngu ngơ hỏi: "Tại sao ạ?"

Anh miết mặt cô: "Hoan Hoan ngốc như vậy, đến lúc đó bị người ta lừa thì sao? Chú xét duyệt giúp cháu một chút."

Bị anh nói ngốc, cô thờ phì phò trừng mắt liếc anh, mở miệng phản đối: "Cháu không ngốc nhé."

Anh thâm trầm nở nụ cười: "Ừ, Hoan Hoan thông minh nhất."

...

Dung Hoan về đến phòng mình, ngồi trên mép giường nhìn đêm tối đầy sao bên ngoài, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn câu hỏi của Phó Tư Diễn; "Cháu thích kiểu người thế nào".

Cô nghĩ có phải tối nay ngửi mùi rượu trên người chú ấy khiến mình cũng say rồi không, nếu không tại sao lúc chú ấy hỏi câu này, người hiện lên trong lòng cô...

Vậy mà lại là chú ấy.

"Mình đang nghĩ bậy bạ cái gì thế..."

Cô sờ gò má nóng hổi của mình, tim đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

...

Gần một giờ sáng, Dương Hoan nằm trên giường trần trọc mãi vẫn không ngủ được, đầu óc cô nóng lên, lòng rạo rục dậy sóng khiến cô không thể nào tĩnh tâm được.

Cô sờ điện thoại trên đầu giường, cô nghĩ người duy nhất có thể giải bày tâm sự chỉ có Hề Phán.

[Ngủ chưa Phán Phán.] Cô thử nhắn tin cho cô ấy.

Bên kia gọi điện lại rất nhanh, Dung Hoan vui vẻ bắt máy, bên tra truyền đến giọng nói tràn đầy sức sống của Hề Phán: "Sao thế cục cưng, xảy ra chuyện gì?"

Dung Hoan: "Sao cậu biết đã xảy ra chuyện?"

"Chị gái làm ơn nhìn xem bây giờ là mấy giờ, dựa theo đồng hồ sinh học bình thường của cậu thì cậu đã ngủ mất đất rồi, cậu tìm tở vào giờ này, chắc chắn là có tâm sự ngủ không được rồi."

Dung Hoan cảm thấy ấm áp: "Sao cậu hiểu tở thế chứ."

"Không thì sao gọi là bạn chí cốt được, bao giờ cậu mới giấu được tở, nói đi, vừa hay tở chưa buồn ngủ."

Dung Hoan ngồi dậy, cầm gối chêm sau lưng, cô cụp mắt nhìn sợi dây chuyền trên cổ, trong chốc lát không biết nên mở miệng thế nào: "Phán Phán... cậu đã từng thích ai chưa?"

"Vô nghĩa, cậu cho là ai yêu vào cũng tụt IQ như cậu à." Hề Phán khẽ xùy một tiếng, cười mỉa mai.

"... Vậy cậu đã từng thích người không nên thích chưa?"

Hề Phán không hiểu ý của cô, Dung Hoan nghĩ đến người kia, cổ họng rít lại, giải thích: "Ví dụ như cậu biết rõ cậu và anh ta không thể nào đến với nhau, không phải là người cùng thế giới với anh ta, cậu không hợp với anh ta... người như vậy cậu vẫn sẽ thích sao?"

Hề Phán cắn môi suy nghĩ, một lúc lâu sau mới nói: "Tại sao ánh mắt của tớ lại tráo trở vậy nhỉ, thế nào cũng phải thích kiểu người này."

Dung Hoan thở dài: "Thích là không thể thể kiểm chế được, đây là cậu nói với tớ..."

Hề Phán nhướn mày: "Mẹ nó, tớ lại bị cậu lòng vòng làm cho khó hiểu, mấu chốt bây giờ là cậu có người mình thích rồi! Mau mau mau nói với tớ, rốt cuộc là ai! Đừng tưởng tớ ngốc nghe không hiểu mơ mộng yêu đương thiếu nữ của cậu đấy nhé."

Trong lúc nhất thời Dung Hoan khó mở miệng, dưới sự đeo bám không rời của Hề Phán, rốt cuộc cô ấp a ấp úng nói ra: "Chú của tớ... Không phải ruột, là sau khi tớ quay lại nhà họ Dung, vẫn luôn chăm sóc tớ."

Hề Phán vốn đang đi xuống cầu thang, nghe được câu này suýt chút nữa là trượt chân: "Không phải cậu nói gì... Chú của cậu?!"

Trước kia Hề Phán từng nghe Dung Hoan nhắc đến người này, lúc đó Dung Hoan chỉ nói người này rất cưng chiều cô, tốt với cô, Hề Phán cho rằng tình cảm của Dung Hoan với người này chỉ là như đối với bậc cha chú, nhưng bây giờ Dung Hoan lại nói thích chú ta?!

Dung Hoan ngã xuống giường, mặt lại nóng lên.

Dung Hoan tỉ mỉ kể cho Hề Phán nghe những chuyện xảy ra gần đây, Hề Phán nghe xong không khỏi cảm thán: "Chú của cậu thật sự rất tốt với cậu, hơn nữa cậu nói chú ta nhìn đẹp trai lại còn chất lượng tốt, có đốt đèn cũng khó tìm, nếu là cô gái khác thì rất khó nắm bắt được. Nhưng suy nghĩ này của cậu... rất nguy hiểm đó."

"..."

"Cậu nói xem cậu thích ai mà không được? Trường đại học có một đám anh trai xuất sắc cho cậu chọn, sao nhất định phải chọn người lớn hơn cậu nhiều như vậy."

"Chú ấy... chú ấy không già mấy." Cô khẽ phản đối.

"..." Bạn nói lý do khách quan gì với con gái đang yêu cơ chứ.

Hề Phán chuyển đề tài: "Nhưng không phải cậu nói là không phải ruột thịt sao? Vậy thì không có gì to tát, thất tình lục đục vốn là ham muốn cơ bản của con người, hơn nữa hai người ở chung một mái nhà, phát sinh cái gì cũng vô cùng bình thường."

Đầu óc Dung Hoan loạn cào cào, cô cảm thấy cô không nên dính vào tình cảm này, nhưng lại không thể khống chế lòng mình.

"Hầy..."

...

Sáng hôm sau, Dung Hoan dậy rất sớm, cô xuống lầu đã thấy dì Tịnh đang định chuẩn bị bữa sáng.

Dì Tịnh thấy bóng dáng nho nhỏ đứng ở cửa phòng bếp thì vô cùng ngạc nhiên: "Cô Hoan Hoan dậy sớm thế?" Nếu đổi lại là trước kia, cuối tuần có khi cô ngủ đến khi mặt trời lên cao rồi.

Dung Hoan không nói mình có tâm sự nên khó ngủ, thuận miệng nói bừa một lý do, cô nhìn nguyên liệu của bữa sáng, nói: "Dì Tịnh ơi, con giúp dì làm bữa sáng nha."

Dì Tịnh cười gật đầu.

Một tiếng sau, Phó Tư Diễn xuống lầu. Anh mặc một chiếc hoodie trắng nom sạch sẽ, trông gọn gàng nhẹ nhàng khoan khoái, Dung

Hoan đang ăn sáng quay đầu nhìn anh, ánh mắt sáng lên, ngọt ngào gọi một tiếng: "Chú Phó."

Ánh mắt Phó Tư Diễn hiện lên chút ngạc nhiên, anh ngòì đối diện cô, khòe môi cong lên hỏi: "Nhóc lười hôm nay còn dậy sớm hơn chú cơ à?"

"Tối hôm qua... tối hôm qua cháu ngủ khá sớm ạ."

"VẬy đôi mắt thâm quầng kia là do chú nhìn nhầm rồi?"

Cô thẹn thùng cúi đầu, dứt khoát không để ý tới anh. Dì Tĩnh bưng một bát mì rau xanh lên, Phó Tư Diễn hỏi: "Sao sáng nay lại nấu mì vậy?"

Dì Tĩnh khẽ cười không nói, bảo anh nếm thử trước, Dung Hoan ở đối diện nhìn chăm chăm vào phản ứng của anh đến mức quên cả ăn.

Anh gắp một đũa cho vào miệng, dì Tĩnh nhìn anh nhai xong thì vội hỏi: "Cậu Phó, mùi vị thế nào?"

Phó Tư Diễn lạnh nhạt nói: "Có thể thông qua, ít muối hơn chút, mì hơi bở, sau này rau xanh đừng nấu như như vậy."

Dung Hoan: "... " Thế này mà gọi là có thể thông qua hả?

Dì Tĩnh định nói gì đó thì thấu Dung Hoan đứng dậy, mặt đỏ au, giọng rầu rĩ: "Cháu lên lầu trước đây."

Nói xong thì lập tức chạy biến đi. Ánh mắt Phó Tư Diễn trầm xuống thì nghe dì Tĩnh cười nói: "Bát mì vừa rồi là do cô Dung nấu."

"Con bé nấu?"

"Vâng ạ, sáng nay xuống rất sớm, nói là nấu bữa sáng cho cậu, cô ấy nói tối hôm qua cậu uống rượu, sáng nay phải ăn thanh đạm một chút."

Phó Tư Diễn ngậy người vài giây, khẽ cười.

Thảo nào vừa rồi cô nhóc có phản ứng kia, xem ra là anh nói sai rồi.

Dì Tịnh cũng vô cùng khó xử: "Hay là... tôi nấu cho cậu Phó bát khác nhé?"

Anh nhìn mì trong bát, ý cười sâu dần: "Không cần, ăn rất ngon."

Dì Tịnh hơi mờ mịt. Không phải một giây trước còn nói không ngon lắm sao?

Đang ăn thì điện thoại di động vang lên, anh nhận máy, giọng trêu đùa cười cợt của Vũ Lương truyền đến: "Cậu Phó ơi, đêm nay rảnh không? Ăn lẩu đi, Bạch Ngưng và Xa Xa cũng có mặt."

"Ăn lẩu?"

"Đúng vậy, vừa chốt được một mối làm ăn, cuối cùng bố tôi cũng không làm phiền tôi nữa. Đến đây đi, gọi cháu gái cậu luôn, chú Vũ tôi đây cũng lâu không gặp con bé rồi, tới ôn chuyện với cháu ấy." Vũ Lương cười hì hì.

"... Cút."

"Xem cậu kia, che chở thế làm gì?" Vũ Lương sờ sờ cằm, cười càng thêm lưu manh: "Người ta là cô gái trưởng thành, có khả năng "phân biệt đúng sai"."

Phó Tư Diễn nở nụ cười, húp một ngụm mì, sau khi nuốt xuống, không đùa với anh ấy nữa: "Biết rồi, để hỏi xem con bé có đi không."

...

Bên kia, Dung Hoan về đến phòng, đang xem sách thì nghe có tiếng gõ cửa phòng.

Cô đặt sách xuống, đi ra mở cửa, khi nhìn thấy người bên ngoài, cô ngơ ngác gọi trong vô thức: "Chú Phó..."

Anh đi vào, quét một vòng căn phòng, sau cùng ánh mắt rơi trên chiếc áo ngủ của cô.

Sau đó anh giơ tay lên kéo lỗ tai thỏ phía sau áo ngủ của cô, mỉm cười: "Nhóc con, mới ăn được một nửa sao lại chạy lên đây?"

Nhớ lại đánh giá của anh với bát mì vừa rồi, cô tránh ánh mắt của anh, mặt hơi đỏ lên: "Cháu ăn xong rồi nên lên đây..."

Anh khom người nhìn thẳng vào cô, trong mặt lóe lên ý cười: "Bát mì kia là Hoan Hoan nấu à?"

Cô tưởng là anh tới góp ý với cô, gật đầu nhẹ một cái, thì thầm: "Cháu... sau này cháu không nấu nữa." Bản thân cứ một hai phải làm chuyện ngoài khả năng.

"Tại sao? Đồ Hoan Hoan nấu chú rất thích ăn."

"Nhưng chú vừa mới..."

Anh sờ đầu cô, dịu dàng giải thích: "Cháu dậy sớm như vậy để nấu mì cho chú, chú vô cùng cảm động, lúc mới bắt đầu có thể không ngon lắm, nhưng ăn ngon hơn lúc chú mới nấu rất nhiều, cháu không biết đâu, lần đầu tiên chú nấu mì cho ông nội ăn, ông nội đã nôn tại chỗ, bảo chú sau này đừng bao giờ vào bếp nữa."

Dung Hoan bị anh chọc cười, thấy cô cười tâm trạng anh cũng tốt theo: "Tối nay có muốn đến nhà chú Vũ ăn cơm với chú không? Cậu ta mời cháu đến nhà ăn lẩu."

"Vâng ạ." Dung Hoan có ấn tượng rất tốt với Vũ Lương, thấy Phó Tư Diễn cũng đi nên cô đồng ý.

...

Buổi chiều Dung Hoan dựa theo thời gian đã sắp xếp trước, đến phòng âm nhạc luyện tập.

Sau khi xảy ra chuyện mấy ngày trước, cô lại vắng một buổi tập, mấy ngày nay cô đều tập tại nhà.

Lúc Dung Hoan đến, Thôi Tinh Dữu vừa thấy mặt đã ôm cô vào ngực: "Hoan Hoan..." Thật ra hôm đó cô nhìn thấy Dung Hoan bị kích thích cũng đau lòng vô cùng, bây giờ thấy Dung Hoan có thể khôi phục nhanh chóng như vậy, quay về tiếp tục tập luyện thật khiến cho người ta bội phục.

Mắt Dung Hoan nóng lên, cười ôm lại cô ấy: "Được rồi em không sao, thật đó."

"Chị tin em."

Hai người quay lại, Thôi Tinh Dữu nhớ đến một chuyện thì lo lắng sốt ruột: "Lần trước em bị chú em mang đi, Thạch Tử Mỹ nổi cáu, mấy ngày nay cứ luôn cằn nhằn với trưởng đoàn, bắt trưởng đoàn phải đổi em, nhưng trưởng đoàn không đồng ý. Hôm nay em vào tập, chắc chắn chị ta sẽ không vui vẻ gì với em đâu."

Dung Hoan cười: "Em cần chị ta vui vẻ làm gì? Có thể làm cơm ăn à? Em đàn cũng không phải vì chị ta."

"... Quá hợp lý."

Hai người vào phòng tập, mọi người đã đến gần đủ, Thạch Tử Mỹ đang trò chuyện với người tập khác, nhìn thấy Dung Hoan thì mày nhíu lại, đi về phía cô: "Hôm nay khỏe lại rồi đó à? Đừng có đàn giữa chừng lại bị người ta mang đi."

Dung Hoan mỉm cười: "Hẳn là không rồi."

Thạch Tử Mỹ cảm thấy như đánh một quyền vào bông, miệng lưỡi vẫn không đổi: "Em biết em đã làm tụt rất nhiều tiến độ tập luyện không? Bọn chị không thể chỉ chờ một mình em, nếu em còn đàn như lần trước, chị nghĩ em không hợp với vị trí này."

Dung Hoan chỉ cười nhưng không nói, đến giờ tập Thạch Tử Mỹ thông báo mọi người vào vị trí của mình.

Dung Hoan ngồi vào trước piano, Thạch Tử Mỹ đến không kiên nhẫn mà giải thích những điểm cần chú ý: "Lát nữa không được đàn sai nhịp này, còn đoạn chuyển tiếp..." Thấy Dung Hoan nhìn nhạc phổ mà mặt không chút cảm xúc, Thạch Tử Mỹ gõ lên nhạc phổ của cô: "Em có đang nghe không vậy?!"

Dung Hoan nhú mày lại: "Những gì chị nói em đều biết rồi."

"Em..." Thạch Tử Mỹ trầm nghĩ, chút nữa chờ cô đàn sai lại chửi cho một trận.

Tay của người chỉ huy bắt đầu múa may gậy chỉ huy trong tay, Dung Hoan nhìn anh ta, ngón tay ấn xuống phím đàn.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, bên tai vang lên tiếng piano vô cùng trôi chảy du dương, hoàn toàn khác với âm thanh ngập ngừng mà Dung Hoan đã chơi trong buổi tập đầu tiên, giống như đổi thành một người khác.

Thạch Tử Mỹ nhìn Dung Hoan với ánh mắt khiếp sợ, chỉ mới mấy ngày mà cô lại tiến bộ nhanh đến vậy.

Kết thúc lượt tập đầu tiên, Thôi Tinh Dữu chạy tới tìm cô, giơ ngón tay cái lên: "Quả nhiên em vẫn là tiểu thiên tài piano mà chị biết trước kia ~"

Vừa hay Thạch Tử Mỹ đi ngang qua, Dữu Tử gọi cô ta lại, mặt mày kiêu ngạo cười nói: "Chị Mỹ ơi, Dung Hoan đàn không tệ ha..."

Thạch Tử Mỹ lộ vẻ xấu hổ, không nói thêm được lời châm chọc nào nữa: "Nhìn ra được về nhà em có tập luyện, đừng kiêu ngạo, bài sau còn khó đàn hơn đó."

Cô ta đi rồi, Dữu Tử võ vai Dung Hoan: "Tính Thạch Tử Mỹ là vậy đó, độc mồm độc miệng, nhưng vẫn rất thích người có tài."

...

Sau khi buổi tập chiều kết thúc thuận lợi, Dung Hoan ra cổng chờ Phó Tư Diễn đến đón.

Lúc này, một chiếc Ferrari màu đỏ đầy phong cách rầm rầm chạy qua, dừng ngay ở cổng chính. Một người đàn ông đẹp trai mặc bộ âu phục màu đỏ rượu bước xuống xe từ ghế lái.

Người đàn ông tháo kính xuống, thấy Dung Hoan thì nhoẻn miệng cười, đi đến trước mặt cô chào hỏi: "Không nhớ chú là ai à?"

Dung Hoan chớp chớp đôi mắt ngây ngốc, sau đó mở miệng: "Chú Vũ..."

Wũ Lương cười càng sâu hơn: "Ừ. Đi thôi, chú Thúc chở cháu về."

Dung Hoan không đi theo anh ấy: "... Chú Phó đâu ạ?"

"Cậu ta còn có chút việc, bảo chú đến đón cháu, yên tâm đi, Hoan Hoan đáng yêu như vậy, chú không nỡ bán đâu."

Dung Hoan: "..."

Sau khi cô lên ghế phụ chiếc siêu xe, Vũ Lương mở mui xe ra, bảo cô thắt dây an toàn rồi cười hỏi: "Hoan Hoan vẫn chưa ngồi siêu xe loại này nhỉ? Phó Tư Diễn không thích lái."

"Vâng ạ"

"Trước đây chú là tay đua đó, có muốn chú dẫn cháu đi đua một đoạn không?"

"..." Không hay lắm đâu?

Thấy Dung Hoan hơi sợ, anh an ủi bảo tuyệt đối an toàn, đang định nổ máy xe, điện thoại bên cạnh rung lên.

Anh cúi đầu nhìn, là tin nhắn của Phó Tư Diễn: [Lái xe cẩn thận chút, cậu dám dẫn con bé đi đua dọa nó, cậu cứ chờ chết đi.]

Vũ Lương quay sang nhìn về mặt không hay biết gì của Dung Hoan, rồi sau đó khiếp sợ.

CMN, Phó Tư Diễn này là con giun trong bụng anh à?! Sao anh định làm gì cái người này đều biết hết vậy!

Vũ Lương im lặng đóng mui xe lại, sau đó chậm chậm lái xe, với vận tốc ba mươi kí-lô-mét- chạy về phía trước...

Dung Hoan vốn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng:???

Đối với biểu cảm nghi ngờ của cô, Vũ Lương ho khan vài tiếng, chậm chậm mở miệng: "Trên nghìn đường vạn nẻo, an toàn là trên hết. Đua xe không chuẩn mực, người thân hai hàng lệ."

"..."

...

Dung Hoan được Vũ Lương đưa đến biệt thự, trong nhà ngoài Bạch Ngưng đã đến thì còn một người đàn ông khác, tên là Lâu Trận, biệt danh Xa Xa, cũng là bạn chơi từ nhỏ của bọn họ. Họ đang ở phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu lẩu.

Bạch Ngưng hỏi Dung Hoan: "Vừa rồi Vũ Lương chở em đua xe à?"

Dung Hoan lắc đầu, Lâu Trận bèn cười: "Cái tên này gặp ai cũng phải khoe kĩ thuật lái xe, hôm nay hiếm có nha."

Vũ Lương trừng mắt qua, ném chìa khóa trên bàn cơm: "Ngài Phó nói không được, tôi dám lái à?"

Bạch Ngưng cắt ít trái cây cho Hoan Hoan: "Hoan Hoan, em ăn trái cây trước nha."

Mặt Dung Hoan rạng rỡ: "Cảm ơn chị Bạch Ngưng ạ."

Vũ Lương kéo cái ghế ra ngồi xuống cạnh bàn ăn, đột nhiên hỏi Dung Hoan có biết chơi Vương giả vinh diệu không.

Dung Hoan gật đầu, Vũ Lương ngạc nhiên: "Không nhìn ra con gái như cháu cũng mê nha, cháu rank gì rồi?"

"Cao thủ..."

"Vãi nời, giỏi nha, nào nào nào chơi với chú vài ván, chúng ta lập đội đánh đôi giải trí."

Bạch Ngưng trừng anh: "Cậu lại lôi kéo người ta chơi game với cậu..."

"Sao nào, không thèm mang đồ gà mờ cậu."

"Cậu!"

Vũ Lương cười hì hì kéo Dung Hoan tới phòng khách, hai người ngồi trên sofa, cùng mở game lên.

Trong trò chơi, Dung Hoan chủ yếu chơi trợ thủ, Vũ Lương đi rừng, hai người phối hợp ăn ý, thắng rất nhẹ nhàng.

Vũ Lương lại vào ván mới, hai người đang đánh thì nghe tiếng gõ cửa, Bạch Ngưng kêu Vũ Lương, Vũ Lương bảo mình đang bận, Dung Hoan đứng lên mở cửa.

Cửa mở ra, Phó Tư Diễn đứng ngoài cửa thấy Dung Hoan cầm điện thoại, thấy cô cúi đầu gọi một tiếng chú Phó rồi lập tức quay người đi vào trong.

Phó Tư Diễn hơi ngoài ý muốn, sau đó bên tai truyền đến tiếng kêu của Vũ Lương: "Mau mau mau, Ngu Cơ này bắt được, giỏi lắm!"

Dung Hoan ngồi vào bên cạnh Vũ Lương cũng cười theo, ánh mắt Phó Tư Diễn trầm xuống: "Hai người đang chơi game à?"

"Đúng thế... Hoan Hoa đi theo tôi."

Hai người đang đánh hăng say, không thèm nhìn Phó Tư Diễn một cái, anh vào phòng bếp dạo một vòng, một lát sau đi ra thì thấy bọn họ lại xong một ván.

Vũ Lương cười tươi rói như gió xuân: "Sao nào Hoan Hoan, có phải chú Vũ của cháu quá giỏi không?"

Dung Hoan cười gật đầu, ánh mắt sáng rỡ, có chút sùng bái.

Phó Tư Diễn cảm thấy hơi mất bình tĩnh, anh ngồi xuống cạnh Dung Hoan, nhìn vào màn hình điện thoại của cô, chân mày nhíu lại, vờ như vô ý hỏi: "Cháu cũng chơi Vương giả à?"

Dung Hoan ngại ngừng cười, gật đầu, cô tưởng Phó Tư Diễn muốn chơi: "Chú Phó, vậy chú và chú Vũ chơi đi?"

Sau khi bầu không khí im lặng mấy phút, Dung Hoan thấy Vũ Lương tiếp tục chọn bắt đầu ghép đội.

Dung Hoan sừng sốt, chợt nghe Vũ Lương không hề cho Phó Tư Diễn chút mặt mũi nào mà trêu: "Cậu ta hả? Cậu ta nói đời này không chơi Vương giả, thật ra là cậu ta không biết chơi thôi, một trò chơi ngu ngốc."

"..."

Mặt Phó-rank đồng chính hiệu-gà mờ-Tur Diễn đen xuống.

Chương 29

Phó Tư Diễn thấy ánh mắt khó tin của Dung Hoan nhìn mình, anh ném bật lửa đang chơi trong tay lên bàn trà, ánh mắt hiện lên chút khinh thường: "Chỉ cái trò chơi đơn giản thế này? Tôi không trẻ con như cậu."

"Ồ ồ-" Vũ Lương vừa thao tác tay vừa tiếp tục gheo anh: "Trẻ con? Cậu chơi không được thì nói tôi trẻ con, Hoan Hoan chú nói với cháu này, chú của cháu đúng là học rất giỏi, nhưng game ấy hả, cậu ta không bằng chú."

Dung Hoan nhìn sắc mặt lạnh như băng của Phó Tư Diễn ngồi bên cạnh, ý cười nghẹn lại.

Chơi xong, Vũ Lương sờ đầu Dung Hoan: "Thế nào, thấy chú Vũ của cháu có gánh không?"

"Vâng vâng." Dung Hoan nhìn Vũ Lương với ánh mắt khâm phục, gật đầu như gà con mổ thóc.

Vũ Lương cong môi lên, dựa vào sofa, bắt chéo chân nhìn Phó Tư Diễn: "Ngài Phó, chúng ta chơi một ván solo không nào?"

"Chưa tải game."

"Không sao hết, cậu lấy điện thoại của cháu gái chơi."

Phó Tư Diễn đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Vũ Lương, giọng như phát ra từ hàm băng: "Không rảnh."

Nói xong anh đi thẳng lên lầu.

Vũ Lương vỗ đùi cười ha hả: "Con mẹ nó Phó Tư Diễn cũng có cái ngày này..."

Dung Hoan sững sờ: "Chú Phó thật sự không chơi game ạ?"

"Cậu ta ha ha ha, cậu ta là một con gà game đó." Vũ Lương bắt đầu kể cho cô nghe chuyện trước đây.

Phó Tư Diễn thật sự không phải là tay chơi game điện thoại, trong trí nhớ của Vũ Lương, từ khi học cấp hai hầu như Phó Tư Diễn không chạm tay vào game điện thoại, sau đại học, game Vương giả vinh diệu hot như vậy, anh nói không chơi là không chơi, cũng không biết tại sao. Sau đó Vũ Lương tốn rất nhiều công sức mới dụ anh chơi thử, sau khi bị anh ấy giáp mặt giết ba lần...

Hoàn toàn say goodbye với Vương giả.

"Cháu không biết đâu, lúc đó chú nhìn cậu ta chơi Lỗ Ban mà cười sặc sụa, vậy mà cậu ta không biết tăng chiêu cuối, nhảy vào trụ đuổi theo người ta, còn bị trụ bắn chết ha ha ha... Cậu ta còn nói chân Lỗ Ban ngắn quá, cảm giác trải nghiệm trò chơi không tốt, chú đổi cho cậu ta Lý Bạch đẹp trai, cậu ta 1- 7 làm đồng đội tức đến treo máy, mười Lý Bạch thì chín con gà, ngoại trừ cậu ta - gà đặc biệt."

Rốt cuộc Dung Hoan không nhịn cười được.

Vũ Lương lại mời cô đánh ván nữa, Dung Hoan nhớ lại cái mặt đưa đám vừa rồi của Phó Tư Diễn, vẫn xoa tay nói thôi.

Cô đứng dậy đi lên lầu, muốn đi tìm anh.

Cửa phòng sách mở, Dung Hoan đi tới thì thấy anh đứng tựa bên cửa sổ, đang đọc sách. Phối hợp với chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, cả người tản ra dáng vẻ thư sinh.

Cô đi vào, Phó Tư Diễn nghe tiếng động nhìn ra, sau thì thấy cô thì hỏi: "Đánh xong rồi à?"

"Vâng." Cô nhìn quyển sách trong tay anh: "Chú đang đọc gì vậy ạ?"

Anh đưa quyển sách đến trước mặt cô, trên bìa sách cũ nát viết "Jane Eyre". Bình thường Vũ Lương không đọc sáng, sách này là Bạch Ngưng mua giúp anh ấy hồi học cấp hai, thầy dặn nghiên cứu các tác phẩm nổi tiếng, mỗi người một quyển.

Dung Hoan gật đầu: "Chú ơi, vừa nãy chú... giận chú Vũ ạ?" Cô cẩn thận hỏi.

Anh đặt sách lên kệ, nhìn vào mắt cô mà không nói gì.

Cô thấy anh không trả lời, tự giải thích cho mình: "Thật ra trò này cũng không có gì vui, bình thường cháu cũng rất ít chơi, chú Vũ chỉ nói đùa..."

Anh nghe rồi tiến về phía cô một bước, bàn tay to rộng giữ đầu cô gái nhỏ, xoa xoa, giọng nói trầm thấp ép xuống, phả ra hơi ấm thoáng rơi vào tay cô: "Sau này cách xa Vũ Lương một chút, chỉ biết dạy hư trẻ con."

Phó Tư Diễn ra khỏi phòng sách, Dung Hoan nhìn mặt mình phản chiếu qua tấm kính trong suốt của tủ sách.

Mặt đỏ đến tận mang tai...

...

Dung Hoan đi đến phòng bếp, mấy người đã chuẩn bị gần xong nguyên liệu nấu ăn, bò mập dê béo, tôm he tôm tích vân vân, rất phong phú, Lâu Trận và Phó Tư Diễn dọn lên bàn.

"Mấy ngày nay hơi lạnh, ăn lẩu là tuyệt nhất." Bạch Ngưng cầm điện thoại đi vào phòng ăn.

Vũ Lương: "Gọi điện thoại hả? anh Tiêu nói sao."

Bạch Ngưng nhún vai: "Đang bận, không đến được, chúng ta ăn trước đi."

Phó Tư Diễn đi tới chỗ Dung Hoan, búng vào trán cô: "Đi rửa tay."

"Á..." Cô chạy tới bồn rửa, Lâu Trận cười nhìn cô, giọng điệu mềm mỏng: "Hầy, giúp chú cái này, cắt trái cây nhé?"

"Vâng," Dung Hoan cười, đeo tạp dề lên.

"Nào nào nào nhanh vào ghế đi, tôi ăn đây không đợi các cậu đâu," Vũ Lương kêu lên, chuông cửa đột ngột vang lên.

Mọi người sững sờ, Vũ Lương ra mở cửa, miệng lẩm bẩm giờ còn ai tới nữa.

Cửa vừa mở ra - "Anh họ, surprise!"

Một cô gái đứng ngoài cửa, cô mặc chiếc váy dài Givenchy màu đỏ, dáng người yếu điệu, tay trái cầm túi Chanel, tay phải hươ cái cái bánh kem tinh xảo, cười quyến rũ lại xinh đẹp.

Vũ Lương nhướn mày, hạ giọng: "Vũ Tử, sao em lại tới đây?!"

Cô gái chu miệng bĩu môi: "Không phải là em thấy anh đang đang ăn lẩu trong vòng bạn bè sao? Em đến luôn, còn chuẩn bị bánh ngọt cho các anh này, đúng rồi, có phải Tư Diễn cũng ở đây không?"

Câu cuối mới là quan trọng.

Vũ Tử nhỏ hơn Vũ Lương ba tuổi, từ nhỏ hay lẻo đẻo theo đám Vũ Lương, đương nhiên chủ yếu là đi theo Phó Tư Diễn, lúc đầu sau khi biết cô thích Phó Tư Diễn, Vũ Lương cũng từng một lần muốn tác hợp, Phó Tư Diễn nhận ra thì lập tức tỏ vẻ từ chối cũng bảo Vũ Lương dừng mấy hành vi ngốc nghếch, mà Vũ Tử hình như không có ý định buông tay, còn muốn tiếp tục đeo bám, sau đó Phó Tư Diễn ra nước ngoài.

Vũ Lương bất lực, Bạch Ngưng đã đi tới thấy Vũ Tử cũng vô cùng kinh ngạc, Vũ Tử vội cầm tay cô: "Chị Bạch Ngưng, chị cũng ở đây hả, anh chị không ngại em ăn ké bữa cơm chứ?"

Bạch Ngưng nhìn vẻ mặt vô tội [con mẹ nó sao tớ biết em họ tớ đột nhiên xuất hiện chứ] của Vũ Lương, cười gượng hai tiếng, gật đầu.

Vũ Tử vui vẻ đi vào, thay dép xong đi đến phòng bếp, thấy Phó Tư Diển đang đứng rót rượu vang cạnh bàn ăn, ánh mắt lập tức sáng như sao: "Tư Diển--]"

Giọng nữ ngọt ngào mềm mại lập tức hấp dẫn sự chú ý của Dung Hoan, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái chạy đến trước mặt Phó Tư Diển, đứng rất gần anh: "Tư Diển, đã lâu không gặp nha."

Vũ Lương thấy Phó Tư Diển nhíu mày, lập tức nắm cánh tay Vũ Tử kéo ra sau, để cô giữ khoảng cách với Phó Tư Diển, miệng trách mắng: "Không lẽ phép, gọi anh Tư Diển." Rồi nhìn Phó Tư Diển: "Tôi cũng không biết nó tới..."

Vũ Tử trừng anh ấy: "Em tới thì sao, từ khi anh Tư Diển về nước em còn chưa gặp anh ấy đó, anh Tư Diển, có phải anh đổi số điện thoại rồi không? Em không liên lạc được với anh. Số mới của anh là bao nhiêu vậy?"

"Quên rồi."

Phó Tư Diển lạnh lùng lần một.

"Vậy anh có Wechat không? Em quét mã anh nha?"

"Không cần."

Phó Tư Diển lạnh lùng lần hai.

"Vậy..." Vũ Tử bĩu môi, sau đó lại mỉm cười: "Không sao... Đúng rồi hôm nay em đem bánh kem tới, là do đầu bếp bánh ngọt của Mayara

làm đó."

"Anh dị ứng kem."

Phó Tư Diễn lạnh lùng lần ba.

Vũ Tử: "???"

Bạch Ngưng kéo Vũ Tử đang sững sờ tới cạnh mình, nhin cười nói:
"Ăn lẩu thôi, sôi rồi."

Tuy Vũ Tử tức giận nhưng cũng không thể nói gì, cô ta đi vào trong phòng bếp, nhìn thấy một cô bé lạ mặt đeo tạp dề đang cắt trái cây.

Cô ta cho rằng người nọ là giúp việc, vì vậy đặt bánh kem xuống trước mặt Dung Hoan, mở miệng ra lệnh: "Cắt bánh kem vào tủ lạnh."

Dung Hoan còn chưa kịp phản ứng, ngậy người nhìn cô ta, Vũ Tử bị cô nhìn thì hơi không vui: "Nghe không hiểu hả?"

Cô ta vừa định xoay người rời đi thì chợt nghe giọng nam lạnh lạnh ở phía sau truyền tới: "Bản thân không có tay hay sao mà không cắt?"

Giọng Phó Tư Diễn khiến lòng Vũ Tử đột nhiên nhảy dựng, cô ta hoảng sợ, chưa kịp quay đầu lại đã thấy anh lướt qua cạnh cô, đi tới phía sau "giúp việc", tựa tay giúp cô tháo tạp dề, sao đó mỉm cười nhéo nhéo mặt cô bé: "Cắt trước nhiều đó được rồi, đi thôi."

So với giọng lạnh nhạt khi nói chuyện với mình, giọng nói dịu dàng lúc này Vũ Tử chưa từng nghe qua.

Vũ Tử giật mình trừng mắt, nhìn Phó Tư Diễn dẫn Dung Hoan rời đi.

Vũ Tử vội đuổi theo bọn họ, hỏi Vũ Lương với ánh mắt kinh ngạc:
"Người... Người này là..."

"Ờ, đây là cháu gái của Phó Tư Diễn, Dung Hoan."

Nhớ lại thái độ của mình với Dung Hoan, Vũ Tử xấu hổ tới mức mặt đỏ ửng, tiến lên ngồi vào cạnh Dung Hoan, nhiệt tình lại tha thiết: "Thì ra là cháu của anh Tư Diễm, chào em, chị là Vũ Tử, em có thể gọi là chị Vũ Tử, vừa rồi ngại quá..."

Phó Tư Diễm gấp một lát thịt bò cho vào bát của Dung Hoan, để cô dòi lực chú ý lên người anh: "Ăn đi."

"Vâng."

Phó Tư Diễm lại gấp thịt trong nồi, đứng dậy vươn đũa về phía đối diện, Vũ Tử thấy vậy vội cầm bát lên, muốn đón lấy, ai ngờ--

Phó Tư Diễm lại gấp lát thịt kia vào trong bát Dung Hoan... Sau đó chuyển ánh mắt lạnh nhạt lên người cô ta.

Vũ Tử xấu hổ thu chén lại, vẻ mặt vô cùng ảm ức, Vũ Lương ở bên cạnh nhìn không nổi: "Vũ Tử, em ăn của em đi."

Vì xoa dịu bầu không khí xấu hổ này, Bạch Ngưng nâng ly gõ vào đĩa: "Nào nào nào, mọi người dô một cái! Chúc mừng... Thành phố Lâm vào đông đi! Đã lâu chúng ta không tụ tập."

"Hôm nay còn chưa đến đủ, Thừa Chi không đến." Vũ Lương nói.

Dung Hoan uống một nửa thì dừng lại, vừa rồi cô nghe gì ấy nhỉ? Thừa Chi?!

Tiêu Thừa Chi là ca sĩ nam mà cô thích nhất, sao cô lại không quen cái tên này được, nhưng sao bọn họ lại nhắc tới... Cô nhìn về mặt bình thường của Vũ Lương, nghi ngờ có phải mình nghĩ nhiều rồi không.

Nói không chừng chỉ trùng tên thôi...

"Hoan Hoan, ngây người cái gì đó?" Phó Tư Diễm gọi cô.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn người đối diện cười ngượng ngùng. Vũ Tử quan sát cô bé tóc đen môi mỏng bên cạnh, vô cùng nghi ngờ, từ khi nào thì Phó Tư Diễn có cháu gái?

...

Ăn xong, Dung Hoan và Bạch Ngưng ở trong phòng bếp chuẩn bị salad hoa quả, một lát sau Vũ Tử cũng chạy vào, tìm Bạch Ngưng nói chuyện phiếm: "Chị Bạch Ngưng này, hỏi chị chút chuyện liên quan đến anh Tư Diễn được không ạ?"

"Chuyện gì nào?"

"Dạo này anh ấy có bạn gái à?"

Động tác trộn salad của Dung Hoan khựng lại, trong lòng có cảm xúc khác thường.

"Không biết, chắc là không có." Bạch Ngưng trả lời.

Vũ Tử thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng cong lên: "Vậy là được rồi."

"Sao thế, em vẫn còn thích cậu ấy à?"

"Vâng ạ," cô ta chơi vơi mái tóc xoăn của mình, không hề kiêng kị mà thừa nhận: "Em vẫn luôn chờ anh Tư Diễn về nước, hơn nữa bây giờ em cũng không ngại thơ như trước đây nữa, nhất định anh Tư Diễn sẽ đổi cái nhìn về em, huống chi em là cô gái duy nhất mà anh ấy từng thích từ nhỏ đến lớn, chắc chắn anh ấy cũng đang chờ em."

"Choang-" Dung Hoan trượt tay, cái đĩa trong tay cô rơi xuống sàn.

Cô hốt hoảng cúi người xuống nhặt lên, mắt nhắm lại, ánh mắt có chút vi diệu. Bạch Ngưng vỗ vai cô trấn an: "Không sao đâu, để chị rửa là được rồi."

Sau khi Vũ Tử đi, Dung Hoan xếp lại đĩa trái cây, Bạch Ngưng để cô bung đĩa trái cây lên cho bọn họ trước.

Dung Hoan quay lại phòng khách, tầm mắt lướt về phía sân sau, thấy bóng lờ mờ của một nam một nữ ở bên ngoài.

Phó Tư Diễn đứng đó, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc lập lòe ánh lửa, khói thuốc lượn lờ không nhìn rõ mặt. Mà bên cạnh anh là Vũ Tử, hai người như đang nói với nhau gì đó, trên mặt Vũ Tử là vờn nụ cười.

Ánh mắt của Vũ Tử khi nhìn Phó Tư Diễn, Dung Hoan biết, là ánh mắt của cô gái nhìn người mình thích, trong ánh mắt kia có mệnh mông sao trời, nhưng chỉ có thể chứa một mình anh.

Tim cô như bị tàn thuốc trong tay anh làm bỏng, như nghìn vạn con kiến đang gặm cắn, đập thành thạch, gào thét.

Khó chịu đến phát đau.

Cô đột nhiên nhận ra, bản thân cùng nhìn Phó Tư Diễn với ánh mắt này.

Có điều những lúc thẳng thừng chỉ có thể giống như bây giờ, đứng ở phía sau anh.

Dung Hoan khép mi lại, cầm thật chặt chiếc đĩa trong tay, đi lên phía trước, bên tai vang lên giọng mềm mại của Vũ Tử, từng câu gọi "anh Tư Diễn" khiến cho tim người ta ngửa ngáy.

Dung Hoan đặt đĩa trái cây lên chiếc bàn bên ngoài, nhỏ giọng ngắt cuộc trò chuyện của họ: "Chú Phó, ăn trái cây..."

Phó Tư Diễn quay đầu lại nhìn cô, dụi điếu thuốc trong tay, lo trên người còn nặng mùi nên không đi tới chỗ cô, Vũ Tử trả lời trước anh một bước: "Cảm ơn em nha Hoan Hoan."

Vũ Tử xiên một miếng táo trong đó, đưa tới bên miệng Phó Tư Diễn: "Ăn thử?"

Phó Tư Diễn thờ ơ, ánh mắt tối sầm xuống, Vũ Tử ngượng ngùng thu tay lại.

Dung Hoan nhìn vào mắt anh, cặp mắt xuống quay người đang định đi, Phó Tư Diễn lại lên tiếng: "Nhóc con, lại đây."

Tuy ngậy người nhưng Dung Hoan vẫn nghe lời đi về phía anh, Phó Tư Diễn cúi đầu nhìn đĩa trái cây của cô, nhướn mày hỏi: "Đây là Hoan Hoan làm à?"

"Vâng... Cháu lấy mỗi loại một ít, sau đó trộn với sốt salad."

"Có ổi không?"

Cô gật đầu, xiên một miếng ổi trong đĩa, giơ tay lên đưa tới miệng anh.

Cô chợt nhận ra mình đang đút anh, ngượng ngùng muốn rút tay về, ai ngờ Phó Tư Diễn vươn tay nắm lấy cổ tay cô, không cho cô nhúc nhích, sau đó hơi cúi xuống ngậm miếng ổi vào miệng.

Nhiệt độ nóng hổi trong lòng bàn tay anh xuyên qua làn da mỏng vào trong cơ thể Dung Hoan, tỏa ra khắp người, khiến tim cô đập nhanh, tai đỏ lên.

Vũ Tử bị làm ngơ đứng ở bên cạnh nhìn, lòng tự dưng tức giận.

Cô ta nhìn Dung Hoan vẫn còn đứng đó, cảm giác hiện tại cô đang vô cùng chói sáng, vì vậy cười nói: "Dung Hoan, em vào xem TV trước đi, chị và chú của em còn có chuyện cần nói."

Dung Hoan sững sốt, còn chưa lên tiếng thì ánh mắt lạnh băng của Phó Tư Diễn đã bắn về phía Vũ Tử.

Ánh mắt anh không còn kiên nhẫn, giọng nói lạnh như nước: "Anh và em có chuyện để nói sao?"

Chương 30

Cuối cùng là Vũ Tử rời khỏi sân sau.

Dung Hoan nhìn bóng dáng Vũ Tử xấu hổ và giận dữ rời đi, sau đó chậm chậm quay lại.

Phó Tư Diễn xiên trái cây, khoe mắt liếc nhìn biểu cảm như đang suy ngẫm gì đó của cô bé nọ, anh giơ tay lên khều khều cằm cô: "Nghĩ gì đó?"

Dung Hoan thu lại suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn anh, khó hiểu hỏi: "Chú... sao lại đối xử với chị Vũ Tử như vậy ạ?"

"Hử?"

Cô dẫn đo dùng từ: "Có hơi... dữ."

"Vì chú không thích cô ta."

"Chị ấy thích chú, quần chú không rời, chú làm vậy vì cắt đứt suy nghĩ của chị ấy ạ?" Hàng mi dài của cô chớp chớp, đôi mắt trong suốt gợn sóng.

Anh khom lưng nhìn thẳng vào cô, mỉm cười: "Hoan Hoan thông minh quá."

Từ nhỏ đến lớn với những cô gái thương nhớ anh, anh đều cố ý giữ khoảng cách với họ, những người da mặt dày anh sẽ rất chán ghét, giống như Vũ Tử.

Dung Hoan muốn hỏi anh, có phải những người thích anh sau khi anh phát hiện, đều sẽ bị anh "cách ly" không?"

Đáng tiếc lời còn chưa ra khỏi miệng, phía sau đã truyền tới tiếng của Vũ Lương: "Cháu gái nhỏ, vào lập đội chơi game nào!"

Hai người một lớn một nhỏ nhìn về phía Vũ Lương, mặt Phó Tư Diễn đen đi.

Dung Hoan nhìn Vũ Lương lại nhìn người bên cạnh, bây giờ cô đã có kinh nghiệm: "Chú Vũ, cháu không chơi..."

"Sao lại không chơi," Vũ Lương dựa vào cửa sổ bằng kính, rít một hơi thuốc, cười đắc ý: "Không phải là sợ chú của cháu không vui đó chứ? Phó Tư Diễn cậu có cần nhỏ mọn như vậy không..."

Mặt Dung Hoan nóng lên, mặt xỉ xuống: "Cháu... cháu vào tìm chị Bạch Ngưng trước đây."

Dứt lời, cô dứt khoát chạy trốn.

Vũ Lương trầm giọng cười, đi đến bên cạnh Phó Tư Diễn: "Sao cậu lại thế, nhìn cháu gái nhà cậu bị dọa thành gì rồi kìa?"

Ánh mắt lạnh như đao của Phó Tư Diễn ép tới: "Chuyện này liên quan gì đến tôi?"

Vũ Lương ôm bả vai Phó Tư Diễn: "Được rồi cậu ơi, nếu không phải người ta sợ cậu không vui thì đã lập đội đánh đôi giải trí với tôi rồi, bé cháu nhà cậu đúng là nghe lời cậu thật đấy."

"Không nghe lời tôi chẳng lẽ nghe lời cậu à?"

"Xì."

Phó Tư Diễn huých cùi chỏ vào ngực Vũ Lương, khiến anh ấy đau rên lên một tiếng, Phó Tư Diễn đang định đi, sau đó nhớ tới một chuyện, vừa dợm chân lại dừng: "Đúng rồi, bảo em họ cậu đừng có tới làm phiền tôi, tôi thể hiện không thích cô ta vậy rồi còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Vũ Lương: "..."

...

Vũ Tử về nhà trước, Dung Hoan và Bạch Ngưng ngồi trò chuyện trong phòng khách, đang nói thì chuông điện thoại của Dung Hoan vang lên, Bạch Ngưng nghe nhạc chuông thì ngẩn ra một lát, lúc Dung Hoan nhận điện thoại xong quay lại thì phát hiện Bạch Ngưng nhìn cô với vẻ mặt khiếp sợ.

Dung Hoan đang không hiểu chuyện gì, Bạch Ngưng chỉ chỉ vào điện thoại của cô: "Chuông điện thoại của em..."

"Là "Độc nguyện", sao vậy ạ?"

Khóe miệng Bạch Ngưng cong lên: "Là Tiêu Thừa Chi hát à? Em là fans của cậu ta sao?"

Mắt Dung Hoan sáng lên, cô gật đầu ngay lập tức, bài hát này không được xem là quá nổi trong những bài Tiêu Thừa Chi hát, thậm chí là ít phổ biến, nhưng vậy mà Bạch Ngưng lại biết: "Vâng, em rất thích anh ấy ạ."

Bạch Ngưng cúi đầu cười thành tiếng, cười đến Dung Hoan phát ngốc luôn, cô nháy đôi mắt sáng rỡ, kích động hỏi: "Chị Bạch Ngưng, chị cũng thích Tiêu Thừa Chi ạ?"

Bạch Ngưng bị vẻ đáng yêu ngây thơ của Dung Hoan chọc cười: "Chị siêu thích cậu ta."

Dung Hoan không ngờ cô và Bạch Ngưng đều là một thành viên của "Nước Cam", Dung Hoan cảm thấy quan hệ của hai người tiến thêm một vui, vui vẻ chia sẻ với cô ấy về sự nghiệp đu idol theo kiểu Phật hệ thường ngày của mình: "Chị Bạch Ngưng thích anh ấy từ lúc nào vậy? Em biết anh ấy lần đầu tiên là năm anh ấy phát hành "Độc nguyện", bài hát này thật sự nghe siêu hay."

Bạch Ngưng chuyên tâm suy nghĩ: "Có lẽ là hồi cấp ba ấy."

Dung Hoan: "???"

"Anh ấy ra mắt... Sớm như vậy ạ?"

Bạch Ngưng cười ha ha, xoa đầu cô gái nhỏ: "Chú của em thật sự chưa từng nhắc Tiêu Thừa Chi với em à?"

"Không có ạ?" Dung Hoan càng thêm mù mờ.

Tiếp đó Bạch Ngưng nói ra một chuyện khiến Dung Hoan hoảng sợ đến mức nổ tung: "Thừa Chi là bạn nối khố của chú em và Vũ Lương nữa, cũng là bạn thời thơ ấu của chị, có điều nói đúng hơn thì, bây giờ là... bạn trai."

"???!!!"

Dung Hoan cảm thấy đầu mình choáng váng, kinh ngạc đến mức thiếu oxy, giọng cũng run run: "Bạn nối khố... còn là bạn... bạn trai của chị Bạch Ngưng?!"

Mặt Bạch Ngưng đỏ lên, ra dấu cho cô im lặng: "Bọn chị mới bên nhau chưa bao lâu, trước tiên giữ bí mật."

Dung Hoan vốn cho là ngôi sao ca nhạc mình thích cách xa mình vạn dặm, thậm chí là chuyện của thế giới thật và thế giới ảo tưởng, nhưng không ngờ thế giới lại nhỏ như vậy!

Vừa khéo lúc này điện thoại của Bạch Ngưng nhận được cuộc gọi video, nhìn sang, vậy mà lại là Tiêu Thừa Chi!

Cô ấy tự nhiên nhận cuộc gọi, Dung Hoan ở bên cạnh đúng là nghe được giọng của Tiêu Thừa Chi: "Ngưng Ngưng, anh mới xong việc."

Khác với giọng hát trầm thấp, bây giờ có thêm lưu luyến và dịu dàng đối với người yêu, vừa nghe giọng đã biết quan hệ của hai người

không giống bình thường, Dung Hoan ở bên cạnh liếc nhìn màn hình, quả nhiên thấy khuôn mặt đẹp trai sáng láng mà cô chỉ có thể thấy qua màn hình điện thoại.

Bạch Ngưng nói chuyện với Tiêu Thừa Chi vài câu thì nhắc đến Dung Hoan: "Anh biết bé cháu gái của anh Tư Diễm nhỉ? Vừa nãy em mới biết cô bé cũng là fans của anh, sao nào, có muốn chào cô bé không?"

Tiêu Thừa Chi nói được, Bạch Ngưng bèn chuyển màn hình điện thoại về phía Dung Hoan, Dung Hoan kích động đến mức nói không ra lời, vẫn là Tiêu Thừa Chi ôn hòa chào cô trước: "Chào em, cháu của Tư Diễm, em tên gì vậy?"

"Em... em tên Dung Hoan ạ."

Trong chốc lát Dung Hoan không biết xưng hô với Tiêu Thừa Chi thế nào, cũng may Bạch Ngưng ở bên cạnh vừa cười vừa trấn an cảm xúc của cô, Dung Hoan nhận ra Tiêu Thừa Chi quả đúng là một người ôn hòa không hề làm giá, cũng có thể là vì có Bạch Ngưng ở đây.

Phó Tư Diễm từ sân sau đi vào, nhìn thấy hai cô gái ngồi trên sofa cùng nhìn điện thoại như là đang trò chuyện, đưa mắt nhìn qua, cô bé nhà mình mặt mày đỏ ửng, ánh mắt sáng rỡ, khóe miệng cười không khép lại được.

Phó Tư Diễm còn tưởng hai người đang làm gì, giây sau chợt nghe giọng của Tiêu Thừa Chi, bấy giờ mới hiểu ra.

Nhìn lại Dung Hoan, vẻ mặt fangirl mê trai không thể miêu tả được..

Phó Tư Diễm bất lực ấn chân mày, sau khi cúp điện thoại Bạch Ngưng nói với Phó Tư Diễm: "Hoan Hoan rất thích Thừa Chi nha, lần sau có thời gian rảnh thì cậu dẫn cô bé đến tìm tớ và Thừa Chi ăn bữa cơm đi." Cô ấy sờ đầu Dung Hoan: "Thế nào Hoan Hoan?"

Dung Hoan gật đầu như giã tỏi, nhìn về phía Phó Tư Diễn, chỉ thấy người nọ nhìn cô, biểu cảm vẫn hờ hững, mở miệng nói: "Chuẩn vị đi về."

"Vâng."

...

Sau khi lên xe, Dung Hoan nhìn Phó Tư Diễn, trong lòng hiện lên một suy nghĩ - Tại sao chú ấy không nói cho cô biết quan hệ giữa chú ấy và Tiêu Thừa Chi?

Mắc mệt trước đây chú ấy còn hỏi cô tại sao thích Tiêu Thừa Chi, cô còn tưởng rằng chú ấy ghét cô đù idol nữa chứ.

Nghĩ vậy, cô mỉm cười quay đầu sang ôm suy nghĩ trêu anh mà hỏi: "Chú ơi, chú quen anh Tiêu Thừa Chi, vậy có phải sau này cháu cũng có cơ hội gặp anh ấy không ạ?"

Phó Tư Diễn đưa mắt nhìn cô, khó mà nhận ra cảm xúc trong ánh mắt ấy, anh thông thả lên tiếng: "Thích cậu ta thế à?"

Dung Hoan gật đầu cười: "Vâng, vì anh ấy đẹp trai."

Phó Tư Diễn thu mắt lại, khẽ ờ một tiếng, trong lòng không hiểu sao lại hơi khó chịu.

Rõ ràng anh và Tiêu Thừa Chi cùng bối phận, dựa vào đâu mà anh thì gọi là chú, Tiêu Thừa Chi thì đổi sang gọi anh?!

Ánh mắt Dung Hoan dừng trên quai hàm căng chặt của anh, trái tim cô thất lại, ép nó đập nhanh hơn, giọng nói mềm mại: "Nhưng trong lòng cháu, chú là đẹp trai nhất, ngay cả anh Tiêu Thừa Chi cũng không so được."

Giọng nói mềm mại đáng yêu của cô khiến dòng suy nghĩ của anh khựng lại, lòng khẽ động, nơi nào đó không biết tên dường như bị

chạm vào.

Sau đó, trong phút chốc làm dịu nỗi xúc động trong lòng anh.

Sự im lặng kéo dài vài giây, Dung Hoan cho là mình sai, đỏ mặt định dờ mắt về phía trước, chợt bàn tay ấm áp của anh áp lên đỉnh đầu, sau đó bị anh xoa vài cái, anh mỉm cười nói:

"Hoan Hoan biết được là tốt."

Dung Hoan: "???"

Người này... Tự luyện không giới hạn.

...

Cuối tuần trôi qua, tối thứ tư, Dung Hoan đến câu lạc bộ âm nhạc dự một cuộc họp nhỏ, lúc đi Nhan Đình ngồi cạnh cô. Cô gái này chính là người mà Dung Hoan đã đi học thay trong buổi khai giảng.

Dung Hoan cũng cảm thấy ngỡ ngàng, ai ngờ lại thay đến lớp của Phó Tư Diễn. Cũng may Nhan Đình có tính cách hào phóng nên không so đo.

Hai người trò chuyện vài câu, phó đoàn Minh Tu Trúc sẽ chủ trì cuộc họp. Sau khi cuộc họp kết thúc, Minh Tu Trúc bảo mọi người giúp dọn dẹp lại câu lạc bộ âm nhạc, mấy ngày nữa sẽ có người đến kiểm tra.

Dung Hoan và mấy cô gái khác khiêng bàn, bàn hơi nặng, cô lùi về phía sau đặt toàn bộ chú ý lên tay, không cẩn thận bị tấm ván gỗ trên sàn làm cho trượt chân.

Cô ngã trên sàn, cổ chân đau nhói.

Minh Tu Trúc thấy vậy lập tức xông lên trước, dìu cô lên: "Cậu có sao không?"

Cô nhíu mà: "Hình như cổ chân bị trật rồi."

Nhan Đình cũng đi đến hỏi han cô, Dung Hoan đau đến mức chân trái không chạm đất được, đỏ bừng một mảng, cô ấy nói muốn đưa Dung Hoan đến bệnh viện, Minh Tu Trúc lên tiếng: "Sắp chín giờ rồi, tớ đi cùng các cậu, tớ đi gọi xe."

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của bọn họ, Dung Hoan đành phải đến bệnh viện. Sau khi xuống xe, Nhan Đình dìu Dung Hoan đi về phía cửa, vừa khéo điện thoại trong túi xách của Dung Hoan reo lên, Nhan Đình cầm lấy: "Là chú Phó."

Dung Hoan vội nhận máy, Phó Tư Diễn chỉ đơn giản hỏi cô mấy câu về công việc mấy ngày nay, Dung Hoan trả lời, mãi cho đến lúc tắt máy cũng không hề nhắc đến chuyện trật chân.

Không muốn để chú ấy lo lắng thôi.

Minh Tu Trúc đi đăng kí, Nhan Đình nhìn dáng vẻ còn lo lắng hơn cả Dung Hoan của anh ta, lên trêu Dung Hoan: "Hình như phó đoàn thật sự rất quan tâm đến cậu nha."

Dung Hoan ngẩn người: "Cậu ta đối xử với ai cũng vậy mà."

"Xùy, cậu cứ tiếp tục giả ngốc đi."

"..." Dung Hoan nhận ra, từ sau khi thấy rõ lòng mình, ngoại trừ Phó Tư Diễn, cô không quan tâm đến chàng trai nào khác.

Minh Tu Trúc đăng kí xong thì đưa Dung Hoan đến phòng khám. Bác sĩ khám xác định là trật chân, lại còn rất nghiêm trọng. Nhìn Dung Hoan đau đến mức dù đang mùa đông mà trán rịn mồ hôi là sẽ biết.

Xử lý vết thương xong, ra khỏi phòng khám, Minh Tu Trúc nói: "Dung Hoan, cậu ngồi đây đi, tớ đi lấy thuốc."

"Được, vất vả cho cậu..."

Dung Hoan ngẩng đầu lên, nhìn về phía đầu ghế dựa, đang định để đi qua thì ánh mắt chợt bắt được hình bóng người đàn ông đang đi về phía cô.

Phó Tư Diễn mặc chiếc áo khoác màu xanh đậm, phẳng phiu anh tuấn, bước đi rất nhanh, phong trần mệt mỏi.

Dung Hoan hoảng hốt, tưởng bản thân bị ảo giác, mãi đến khi người đàn ông đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cổ chân của cô, giọng nói thâm trầm mới khiến cô biết đây là hiện thực: "Sao lại không cẩn thận như vậy?"

Minh Tu Trúc bị người đàn ông trước mắt làm cho ngạc nhiên lần nữa, anh ta nhận ra Phó Tư Diễn là người đêm đó đã đưa áo khoác cho Dung Hoan. Mà Nhan Đình nhìn thấy giáo viên môn Kinh tế học vĩ mô của mình xuất hiện ở trước mặt, không hiểu sao lại hơi run...

"Sao chú lại ở đây..." Dung Hoan kinh ngạc.

Tối nay, Phó Tư Diễn đang trong phòng sách ở nhà thì nhận được điện thoại của Vũ Lương: "Cậu đoán xem bây giờ tôi thấy ai ở bệnh viện nào?"

Phó Tư Diễn cho rằng anh ấy lại muốn nói mấy câu rắm thối không liên quan, đang định cúp điện thoại thì Vũ Lương nói thật nhanh: "Là cháu gái nhà cậu đó! Nhìn thì hình như bị trật chân, một cậu trai đưa cô bé tới, lừa cậu tôi là chó!"

Phó Tư Diễn nhíu mày, lập tức cầm áo khoác ra ngoài, đi đến bệnh viện.

Phó Tư Diễn không trả lời, nhận lấy khuỷu tay của Dung Hoan từ trong tay Nhan Đình, dìu cô đến ghế ngồi xuống.

Sau đó, anh ngồi quỳ một gối trước mặt cô, cẩn thận quan sát vết thương trên cổ chân, dưới góc nhìn của Dung Hoan, hàng lông mày

đen của anh nhúu chặt, đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng.

Sự xuất hiện đột ngột của anh khiến lòng cô ấm áp khôn cùng, ngược lên lên tiếng khẽ trấn an anh: "Chú ơi cháu không sao..."

Anh ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nhưng lại rất dịu dàng: "Sao lại bị thế này?"

Cô kể chuyện đã xảy ra, anh giơ tay lên nhéo mặt cô, giọng như là dỗ trẻ con, không hề trách móc mà nói: "Hoan Hoan ráng chịu đau chút nhé? Chú lấy thuốc rồi sẽ đưa cháu về."

"Vâng ạ."

Anh đứng dậy, liếc nhìn Minh Tu Trúc, nhớ lại chuyện nào đó nhưng chỉ nói: "Đưa thẻ cho tôi, tôi đi lấy thuốc."

"... Vâng." Thật ra Minh Tu Trúc thở phào trong lòng, thì ra người đàn ông này chỉ là chú của Dung Hoan.

Phó Tư Diễn cầm thẻ đến chỗ lấy thuốc, trong lúc chờ thì chợt nghe giọng con gái nũng nịu khóc lóc nỉ non: "Chân đau quá đi... lúc nào thì mới có thể lấy thuốc được."

Phó Tư Diễn cảm thấy giọng nói này hơi quen thuộc, quay đầu nhìn sang, cô gái kia vừa lúc ngẩng đầu lên đối diện với tầm mắt anh, vô cùng ngạc nhiên: "Anh Tư Diễn!"

Đúng là khéo thật đó, anh lại gặp Vũ Tử.

Tối nay Vũ Tử ở lại công ty tăng ca, không cẩn thận bị trật chân, còn chảy máu nên lập tức được người ta đưa đến bệnh viện. Bây giờ công nhân của cô ta đang lấy thuốc giùm cô ta, cô ta tạm thời ngồi chờ ở đây.

Vũ Tử bất chấp cơn đau trên chân, nhảy đến cạnh Phó Tư Diễn, cười rạng rỡ động lòng người: "Anh Tư Diễn, trùng hợp thật nha, sao

anh lại ở đây? Anh bị thương ạ?!"

"... Là Dung Hoan." Phó Tư Diễn lạnh giọng mở miệng.

Cô ta giả vờ ngạc nhiên: "Ồ? Thì ra em ấy bị thương! Em ấy có bị nghiêm trọng như em không?" Cô ta ra vẻ đáng thương: "Chân em chảy cả máu, chắc là em ấy không nghiêm trọng thế này đâu... Em đi thăm em ấy nhé? Em thật sự lo cho em ấy."

Phó Tư Diễn đứng dậy, lạnh lùng quét mắt liếc cô ta: "Lo cho em là được rồi."

Anh đi thẳng, không thềm nói thêm câu nào.

Lấy thuốc xong, Phó Tư Diễn quay lại tìm cô nhóc, Dung Hoan ngoài đầu ra nhìn thấy anh, lòng thở phào nhẹ nhõm.

Anh đi đến trước mặt cô, đỡ cô đứng lên, ôm cô vào ngực, cô cụp mắt xuống, gương mặt đỏ bừng.

"Tối nay về nhà với chú nhé? Ngày mai xin nghỉ."

"Vâng ạ."

Hai người đi về phía trước, đột nhiên lại nhảy ra một bóng người, là Vũ Tử lò lò một chân nhảy tới, Dung Hoan cũng bất ngờ vì lại gặp cô ta ở đây.

"Hoan Hoan, nghe nói em bị thương, có ổn không?"

Dung Hoan thấy Vũ Tử nói chuyện với cô mà ánh mắt thì dán lên người Phó Tư Diễn, lòng cô không vui nhưng vẫn trả lời cô ta.

Vũ Tử quan tâm cho có lệ xong thì ngẩng đầu nhìn Phó Tư Diễn, dè dặt năn nỉ anh: "Anh Tư Diễn, anh có thể đưa em về nhà không? Tối nay em đến bệnh viện một mình."

"Anh gọi xe cho em." Thật ra Phó Tư Diễn biết, với tính cách tiểu thư của Vũ Tử, đến bệnh viện không mang theo kiện lớn tám người khiêng đã là tốt lắm rồi, sao có thể một mình được.

Hốc mắt Vũ Tử ạng nước, biểu hiện càng khiến người ta thương xót: "Anh Tư Diễn, đã muộn thế này sao anh có thể để cô gái như em ngồi xe một mình chứ? Anh sẵn tiện đưa em về đi, nể tình chân em bị thương, anh Tư Diễn..."

Nghe vậy, tầm mắt của Phó Tư Diễn rớt cuộc cũng chuyển từ chân của Dung Hoan sang mặt Vũ Tử, đáy mắt hiện lên chút u tối, lên tiếng với giọng điệu vô cùng không kiên nhẫn:

"Ờ, vậy em tự nhảy về đi."

Chương 31

Lúc này có một cô gái chạy tới nói với Vũ Tử: "Tổng giám đốc Vũ, tôi đã lấy được thuốc rồi."

Cô ấy muốn đỡ Vũ Tử đứng lên nhưng lại bị Vũ Tử đẩy ra. Vũ Tử xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn Phó Tư Diễn. Vừa nãy cô ta còn nói là chỉ có một mình cô ta đi tới công ty...

Phó Tư Diễn lười phải vạch trần màn kịch này của cô ta, anh ôm Dung Hoan xoay người rời khỏi.

Ra tới cửa bệnh viện đã thấy Kế Sâm lái xe tới chờ sẵn ở đó. Dung Hoan quay lại nói với Nhan Đình và Minh Tu Trúc: "Tối nay cảm ơn các cậu nhiều lắm."

Phó Tư Diễn nói anh đã bảo trợ lý gọi xe, đợi một lát sẽ có xe đưa hai người trở về trường.

"Em cảm... cảm ơn thầy." Nhan Đình gần như không dám nhìn Phó Tư Diễn. Ở trong lòng Nhan Đình, Phó Tư Diễn vẫn luôn là người thầy giáo nghiêm túc ít khi nói cười, chỉ có những lúc nói chuyện với Dung Hoan thì giọng điệu của thầy mới ôn hòa hơn một chút.

Xe chạy rồi, Dung Hoan nhìn người đàn ông không nói không rằng ở bên cạnh mà trong lòng rối bời, thế là cô chủ động giải thích trước: "Chú ơi, lúc cháu gọi cho chú, cháu không muốn làm chú lo nên mới không nói với chú..." Cô đâu biết chú lại thần thông quảng đại tới vậy, cuối cùng vẫn phải làm phiền chú rồi.

Phó Tư Diễn nghiêng đầu nhìn cô, một lúc sau khóe môi của anh mới động đậy, cặp mắt hoa đào nhướng lên: "Cháu nghĩ là chú giận

sao?"

Cô bặm môi, gật đầu.

Lòng anh cuối cùng cũng thả lỏng, anh đưa tay vờ như búng vào trán cô rồi nói: "Sau này không được như vậy nữa."

"Nhưng mà sau này cháu đâu thể cứ bị thương là lại đi tìm chú được, cháu lớn từng tuổi này rồi mà?"

Anh ngẩn người, chớp mắt một cái rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô, ôn hòa nói: "Hoan Hoan ở trong lòng chú lúc nào cũng cần được chăm sóc."

Cô ở trong lòng anh dường như vẫn luôn là một đứa trẻ, bất kể là việc gì cũng cần được bảo bọc.

Nhưng cô không muốn cứ làm trẻ con mãi như thế.

*

Xe chạy vào khu biệt thự, Phó Tư Diễn nhìn cô nhóc nhỏ im lặng suốt cả đường đi, không nói một câu nào, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì.

Cô chậm rãi bước xuống xe, Phó Tư Diễn thấy cô đi lại bất tiện thì định chặn lại bế cô lên. Thế mà cô gái nhỏ vẫn kiên quyết từ chối, bướng bỉnh nói với anh: "Cháu tự đi là được rồi."

Dứt lời, cô thật sự cố gắng chịu đựng cơn đau đi về phía cửa nhà.

Phó Tư Diễn thu lại biểu cảm trên mặt, anh không nói gì, để mặc cho cô trút hết cảm xúc trong lòng.

Lúc mở cửa đi vào thì dì Tịnh đã đi nghỉ ngơi. Dung Hoan ngẩng đầu nhìn mấy bậc cầu thang dài ngoằng, không do dự đặt chân bước lên.

Chân trái vẫn còn rất đau, bước chân của cô cực kỳ chậm chạp.

Cô cảm nhận được ánh mắt của Phó Tư Diễn đang hướng thẳng về phía lưng mình, ánh mắt đó nóng bỏng tới mức có thể thiêu đốt cả người cô. Lúc cô nhấc chân trái chuẩn bị bước lên bậc thang thứ ba thì bỗng nhiên cả người bay lên không trung.

Phó Tư Diễn mạnh mẽ ôm ngang cô bế lên lầu.

Cô sợ tới mức ôm chặt cổ anh, tim đập thành thịch, cô muốn mở miệng nói anh thả cô xuống nhưng lại không thể thốt nên lời.

Phó Tư Diễn cup mắt, nhìn hàng mi của cô gái nhỏ nhẹ nhàng rung rinh tựa như cánh bướm đáp xuống, khuôn mặt trắng trẻo dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dường như phát ra tia sáng trong suốt.

Anh hạ giọng hỏi: "Sao đột nhiên lại không vui, hửm?"

Trái tim của Dung Hoan run rẩy, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh: "Cháu không có..."

"Chú đã nói với cháu chưa? Lần nào cháu nói dối chú cũng nhìn ra được."

Dung Hoan không thể phản bác được mà anh cũng không gắng hỏi nữa.

Đi tới phòng của cô, anh bế cô thẳng lên giường ngủ rồi nói: "Tối này khoan hãy đi tắm, muốn lấy gì thì nói với chú."

"Dạ."

Sau khi Phó Tư Diễn ra khỏi phòng Dung Hoan mới thay quần áo ngủ rồi ra ngoài rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong xuôi cô quay trở về phòng. Lúc đi ngang qua phòng sách nhìn thấy bên trong vẫn còn sáng đèn, nghĩ là Phó Tư Diễn ở trong phòng nên cô đến gõ cửa vài lần, thế nhưng không có ai đáp lại.

Cô bèn mở cửa đi vào, lại thấy trong phòng không có một bóng người. Cô bước tới chỗ kệ sách định chọn vài quyển sách để đọc giải khuây.

Vừa rút ra một quyển sách văn học nước ngoài, tầm mắt của cô chợt dừng lại trên túi đàn guitar đặt bên cạnh kệ sách.

Phó Tư Diễn cũng chơi đàn guitar ư?

Cô thả quyển sách trong tay xuống, phát hiện trên mặt túi guitar có một lớp bụi mỏng, hình như là đã rất lâu rồi chưa được mở ra. Cô bèn ngồi xổm xuống mở túi guitar ra, nương theo ánh sáng của đèn thì nhìn thấy một cây đàn guitar màu vàng nâu ở bên trong. Cô thử gảy dây đàn thì phát hiện âm thanh của nó không được chuẩn.

Cô hiếu kỳ kéo nó ra thì có một tấm ảnh từ trong túi đàn rơi ra trượt xuống đất.

Dung Hoan nhặt tấm ảnh lên, trên tấm ảnh là hình ảnh một người đàn ông đang tươi cười ôm một cậu bé trong lòng, còn trong tay của cậu bé chính là cây guitar này.

Điều kỳ lạ nhất chính là một phần của bức ảnh bên cạnh người đàn ông kia đã bị xé đi mất.

Nhìn kỹ khuôn mặt của cậu bé này... hình như là rất giống Phó Tư Diễn?

Cô còn đang thắc mắc thì chợt nghe thấy giọng nói lạnh lẽo từ cửa phòng truyền vào: "Đừng động vào cây guitar!"

Giọng nói nghiêm túc, dường như kèm chế sự phẫn nộ này có lẽ Dung Hoan chưa từng nghe thấy bao giờ.

Cô bất giác ngẩng đầu lên thì thấy Phó Tư Diễn đang khoác áo ngủ màu đen đứng trước cửa phòng. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô,

những cảm xúc trong đôi mắt của anh ẩn giấu sau tầng hơi nước không thể nhìn thấy được.

Thái độ kỳ lạ của Phó Tư Diễn khiến cô chợt cảm thấy hoảng hốt, vội vàng cất cây guitar và tẩm ảnh vào trong túi, cô nhỏ giọng giải thích với anh: "Cháu nghĩ là chú chơi guitar nên mới lấy ra xem thử..."

Người đàn ông nghe được sự cẩn trọng trong lời nói của cô, nhanh chóng thu lại sự lạnh lẽo nơi đáy mắt, anh bước tới trước mặt cô đưa tay ra.

Cô sửng sốt mấy giây rồi mới đặt tay mình lên tay anh, để anh kéo lên.

Anh nhìn cây guitar, ánh mắt sầm xuống sau đó đặt nó về vị trí cũ.

Vừa xoay người lại đã nhìn thấy cô gái nhỏ cụp mắt, dáng vẻ như vừa làm chuyện sai quấy, anh thở dài một tiếng, néo nhẹ gáy cô, giọng nói dịu đi vài phần: "Chú xin lỗi." Vừa rồi anh không nên hung dữ với cô như vậy.

Dù sao thì cô cũng không biết chuyện gì cả.

Dung Hoan lắc đầu.

Môi anh nhếch lên: "Có phải nên đi ngủ rồi không?"

"Dạ..."

Cô được anh đưa về phòng ngủ. Sau khi dặn dò xong xuôi anh xoay người định đi ra thì đã bị cô túm lấy ống tay áo.

Cuối cùng cô cũng nói ra điều cất giấu trong lòng: "Cháu không phải trẻ con, chú đừng xem cháu là trẻ con.."

Anh hơi giật mình, một lúc sau mới hiểu được lời cô, đôi lông mày hiện lên ý cười: "Lúc này Hoan Hoan không vui là vì chuyện này sao?"

Cô lảng tránh nhìn sang chỗ khác, cố ý che giấu phần tâm tư bị chọc thủng của mình.

Anh bật cười, bóp nhẹ cằm thịt mềm mại của cô nói: "Được rồi, Hoan Hoan không phải là trẻ con. Đừng buồn nữa, được không nào? Là chú nói sai rồi."

Gò má của cô ửng hồng, ngay lập tức lảng sang chuyện khác: "Cháu muốn đi ngủ..."

"Được rồi, ngủ ngon."

"Chú cũng ngủ ngon."

Anh đã ra ngoài, cô lại nhớ tới bức ảnh kia mà trong lòng không khỏi tò mò. Hình như cô chưa từng nghe nói tới bố mẹ ruột của Phó Tư Diễn, mà Phó Tư Diễn cũng chưa bao giờ nhắc đến hai người họ, như thể hai người họ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời này vậy. Tấm hình đó tại sao lại bị xé mất một phần, phần bị xé đi kia không lẽ chính là...mẹ của anh hay sao?

Nghĩ mãi không ra thế nên cô không thêm nghĩ nữa, sau đó cô lại lấy điện thoại mở danh bạ ra, sửa biệt danh của Phó Tư Diễn từ "chú Phó" thành "Phó Tư Diễn."

"Phó...Tư Diễn..." Cô thầm thì gọi tên anh, từng con chữ như mật ngọt rót vào tim.

Khuôn mặt nhỏ của cô ửng hồng, đột nhiên cảm thấy việc làm này của mình tuy hơi trẻ con nhưng cũng rất thú vị.

*

Ngày hôm sau Dung Hoan xin nghỉ phép một ngày ở nhà nghỉ ngơi. Lúc xuống lầu ăn sáng cô hỏi dì Tịnh: "Chú Phó đâu rồi dì?"

Đì Tịnh thường ngày nói cười vui vẻ hôm nay sắc mặt lại không được tốt cho lắm, ì nói: "Cậu Phó đang nói chuyện với người chăm sóc ông cụ ở nước ngoài."

"Nói chuyện... có chuyện gì vậy ì?"

Sau đó ì Tịnh đã nói cho cô biết một chuyện không hay.

Bệnh tình của ông nội đột ngột trở nặng.

Tối hôm qua ông Dung đột nhiên ngất xỉu, sau khi kiểm tra phát hiện cần phải nhanh chóng tiến hành phẫu thuật.

Dung Hoan nghe xong, ly sữa trong tay trượt xuống, sữa đổ đầy trên mặt bàn.

Cô đứng bật dậy, bỏ dở cả bữa sáng đang ăn, vội vàng chạy về phía cầu thang mặc kệ cái chân đau của mình.

Bệnh tình trở nặng... Dung Hoan chỉ cần nhớ tới đêm mẹ cô qua đời, trong phòng bệnh lạnh lẽo không một tiếng nói, chỉ còn lại tiếng khóc than của người thân mà trái tim của cô lại co rút dữ dội, đau đớn đến run rẩy.

Khi cô chạy tới phòng sách chợt nghe thấy giọng nói của Phó Tư Diễn từ trong phòng truyền ra: "Mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật là bao nhiêu?"

Dung Hoan không còn lòng dạ nào đứng chờ ngoài cửa, cô gấp gấp gõ cửa một hồi, chỉ vài giây sau cánh cửa đã được mở ra.

Phó Tư Diễn nhìn thấy khuôn mặt hoảng hốt, biến sắc của cô gái nhỏ in sâu trong đôi mắt của anh.

"Chú ơi, ông nội thế nào rồi ạ...?" Giọng cô hơi run run.

Bàn tay của anh ấn lên vai cô, anh dùng giọng nói cực kỳ mềm mỏng để trấn an cô: "Ông nội không sao đâu, đừng căng thẳng."

Anh dẫn cô vào phòng sách, để cho cô ngồi trước màn hình laptop vẫn còn đang ở trong cuộc gọi video.

Phó Tư Diễn nói ngắn gọn cho cô biết tình trạng hiện tại của ông nội. Dung Hoan nghe thấy bệnh tình của ông nội vẫn còn có thể chữa trị thì sự căng thẳng trong lòng cũng vơi đi đôi chút.

Ở đầu bên kia của cuộc gọi bỗng nhiên phát ra âm thanh phấn khởi của một người đàn ông: "Ông chủ tỉnh rồi!"

Dung Hoan xúc động nói muốn gặp ông nội.

Người đàn ông đó theo chân người y tá vừa báo tin đi vào phòng bệnh, sau khi nói với ông Dung vài câu thì xoay màn hình cuộc trò chuyện về phía ông.

Dung Hoan nhìn ông nội nằm trên giường bệnh, khuôn mặt ông đã gầy đi rất nhiều, mái tóc hoa râm càng làm lộ rõ sự già nua và yếu ớt của ông.

Cô đau xót, mắt đỏ hoe gọi: "Ông nội..."

Phó Tư Diễn nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô giống như có ai đó đâm một kim vào tim của anh vậy.

Có lẽ là giọng nói của cháu gái đã kéo ý thức của Dung Khang Đạt tỉnh táo hơn một chút, ông nhìn vào màn hình, cố gắng nở nụ cười rồi nói: "Hoan Hoan đừng khóc, ông nội khỏe lắm."

Dung Hoan cố lau đi những giọt nước mắt, lắc đầu hỏi: "Ông nội, ông thấy thế nào rồi? Ông khó chịu lắm phải không?"

"Ông nội già rồi, có bệnh cũng là chuyện bình thường. Hoan Hoan có ăn cơm đúng giờ không nào, Hoan Hoan ngoan lắm...Cho dù ông nội có ra đi cũng thấy yên lòng."

"Ông nội đừng nói gở như thế mà. Ông nội phải chữa hết bệnh, còn có Hoan Hoan chờ ông về nhà mà..." Trên đời này, ngoại trừ Phó Tư Diễn ra, ông nội chính là người thân duy nhất của cô, là người đối xử với cô tốt nhất.

Cô không muốn phải trải qua cảnh sinh ly tử biệt thêm một lần nào nữa.

Bác sĩ ở bên kia nói ông Dung hiện tại vừa mới tỉnh dậy, không nên nói nhiều. Phó Tư Diễn nói trước hết để cho ông nghỉ ngơi thật tốt, chờ sau khi tình hình của ông ổn định rồi mới tính tiếp. Mà cô bé này tâm trạng lại đang kích động, đến lúc đó cả hai ông cháu đều khóc thì phải làm sao?

Sau khi kết thúc cuộc gọi video Dung Hoan đứng dậy, ngẩng đầu hỏi người đàn ông trước mặt mình: "Chú Phó, ông nội sẽ không sao hết, đúng không chú?"

Anh cúi đầu nhìn những giọt nước mắt long lanh nơi khóe mắt của cô, yết hầu chuyển động, cảm xúc trong mắt phút chốc chao đảo.

Dường như anh đã không còn kiểm soát được cảm xúc của chính mình, ngay lập tức đưa tay kéo cô bé ôm vào lòng.

Bàn tay dày dặn của anh giữ chặt sau gáy của cô, anh cúi đầu nhìn xuống, sau đó cất giọng trầm khàn: "Đúng, ông nội sẽ không sao đâu."

Giống như một sự đảm bảo và tin cậy đến từ người mà cô tin tưởng tuyệt đối.

Thân hình nhỏ bé của Dung Hoan bị hai cánh tay mạnh mẽ của anh siết chặt, độ ấm trên người anh lan tỏa đến tay chân của cô, thấm vào tận xương tủy.

Hai mắt cô nóng lên, cô chặm rãi ôm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực của anh.

*

Bệnh tình của ông cụ Dung đã tạm ổn định khiến cho Dung Hoan không còn căng thẳng nữa. Hiện tại theo ý kiến của bác sĩ chính là trong khoảng thời gian ngắn nhất sẽ sắp xếp một cuộc phẫu thuật. Nếu như ca phẫu thuật thành công thì giọng nói của ông cụ sẽ không còn gặp trở ngại nữa.

Phó Tư Diễn nói đợi khi cuộc phẫu thuật được tiến hành anh sẽ sang bên đó.

Buổi tối lúc anh đang soạn bài trong phòng sách thì nhận được cuộc gọi video từ nước Mỹ chủ động gọi tới.

Anh cứ tưởng là có tình huống đặc biệt xảy ra nên nhận cuộc gọi, hóa ra là do Dung Khang Đạt chủ động đề nghị nói chuyện với anh.

Sau vài câu thăm hỏi đơn giản, một con người tâm tư tinh tế như Phó Tư Diễn cũng phát hiện ra điểm không hợp lý: "Bác Dung à, hình như bác tìm cháu là còn chuyện khác ạ?"

Dung Khang Đạt mỉm cười, ho khan vài tiếng rồi thở dài một hơi: "Đúng là không thể nào qua được mắt cháu."

Không gian im ắng một lúc rồi vang lên âm thanh lạnh lót của tiếng đánh bật lửa.

Phó Tư Diễn đưa điếu thuốc lên miệng, nhả ra một làn khói trắng sau đó từ tốn trả lời: "Chuyện lần này là khổ nhục kế ạ?"

Dung Khang Đạt im lặng trong chốc lát, vẻ mặt u sầu nói: "Cô gái kia là con gái của tập đoàn Từ thị, bảo hai anh chị cùng ăn một bữa cơm, nói chuyện với nhau cũng không được à? Không phải cháu nói là chưa quen biết hay sao?" Ông ho khan một trận rồi nói tiếp: "Gần đây bác thường xuyên nhớ tới bố của cháu, trong lòng bác cảm thấy áy náy lắm. Tư Diễn à, cháu xem như là hoàn thành tâm nguyện của

bác đi. Bác không muốn tới lúc bác ra đi rồi cháu vẫn còn một thân một mình. Cháu biết không, trước khi bố cháu ra đi đã gửi gắm bác, hy vọng có một ngày bác có thể chứng kiến cháu thành gia lập nghiệp..."

Bao lâu nay Dung Khang Đạt thật sự rất quan tâm tới chuyện tình cảm của Phó Tư Diễn. Suốt mấy năm qua ông vẫn liên tục giới thiệu những cô gái tốt cho Phó Tư Diễn, thế mà Phó Tư Diễn không phải từ chối thì cũng nói là "không có cảm giác".

Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ, Dung Khang Đạt chỉ thiếu điều muốn ép hôn nhưng ông cũng hiểu có ép cũng như không.

Phó Tư Diễn nhắm mắt, nghe những lời cảm rằm yếu ớt của Dung Khang Đạt rồi lại nhớ tới những lời dằn dò của bác sĩ lúc sáng, hiện tại không thể để cho người bệnh bị kích thích, việc gì có thể thì cứ thuận theo ý ông.

Anh hút được nửa điếu thuốc sau đó dập tàn.

Ngảng đầu nhìn vào màn hình, ánh mắt anh lạnh lẽo, giọng nói cũng mệt mỏi thỏa hiệp với ông: "Cháu sẽ đi gặp cô Từ theo ý của bác."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh đứng dậy định đi ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới mở cửa ra anh đã sững sờ một phen.

"Hoan Hoan?"

Cô gái cầm ly nước trái cây trong tay, im lặng đứng trước cửa phòng. Vừa nhìn thấy anh, sự hoang mang trong ánh mắt phút chốc không kịp thu hồi.

Chương 32

Vừa rồi Dung Hoan vốn là muốn đem cho Phó Tư Diễn một ly nước trái cây, không ngờ lúc cô vừa định gõ cửa thì lại nghe thấy âm thanh trong phòng vọng ra.

Câu nói cuối cùng "Cháu sẽ đi gặp cô Từ theo ý của bác." đó giống như một tảng đá lớn mạnh mẽ đập vào lòng cô, khơi lên một trận sóng cuộn cuộn.

Mà ngay lúc này, khi anh đang chăm chú nhìn vào mắt cô, ánh mắt phản chiếu sự mơ hồ trong bóng tối lại càng khiến cho cơn sóng nhiệt trong lòng cô mạnh mẽ dâng cao.

Một lúc lâu sau anh mới đưa tay ra, trong giọng nói mang theo ý cười: "Nước trái cây này không phải cho chú sao?"

Cô vừa mới tỉnh táo lại sau chút thất thần, tay vừa đưa ly nước trái cây cho anh lại vừa nghe thấy anh hỏi: "Nghe thấy hết rồi à?"

Cô ngẩng đầu lên, trong mắt là ánh đèn hành lang nhấp nhòe: "Chú... muốn đi xem mắt sao?" Trong giọng nói của cô bộc lộ vài phần không thể tin được.

Phó Tư Diễn hơi giật mình sau đó khom người, bàn tay vân vê khuôn mặt của cô, giọng điệu có phần trêu chọc: "Thế nào? Hoan Hoan không muốn chú yêu đương hay sao?"

Dung Hoan ngạc nhiên giây lát, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh, tim cô giống như bị đâm một nhát.

Cô cúi mặt, đôi môi mấp máy, cố kìm nén sự chua xót mà trả lời: "Dạ muốn..."

"Chú đã ba mươi tuổi rồi, nếu còn không yêu đương thì già mất."

Bỗng nhiên anh bật cười, giơ tay vuốt mũi cô: "Chê chú già hả?"

"Chú ơi, nếu như chú đi xem mắt rồi... thích người đó thì sao ạ?" Cô nhìn anh, ánh mắt lấp lánh như sao.

"Nếu Hoan Hoan là chú thì sao?" Anh tò mò hỏi ngược lại.

Cô sững sốt, bàn tay chậm chậm nắm lấy vạt váy: "Nếu là cháu, vậy thì... cứ ở bên nhau là được rồi."

Có ai lại không muốn được ở bên người mình yêu đâu chứ?

Cô cảm thấy nếu như mình còn ở chỗ này chỉ sợ là không thể nào bày ra được vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt nữa, thế nên Dung Hoan lùi lại một bước rồi nói: "Chú ơi, cháu về phòng đây... chú ngủ ngon."

Dung Hoan trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, cánh cửa phòng dường như có thể ngăn cách cô với thế giới bên ngoài.

Cô dựa lưng vào cánh cửa, cả thân người dần dần trượt xuôi xuống sàn nhà.

Trong phòng ngủ không bật đèn, chỉ có ánh trăng mờ mờ xa xa ngoài cửa sổ chiếu vào khiến cô không thể nhìn rõ được năm ngón tay của mình.

Chuông đồng hồ trên đầu giường từng nhịp tíc tắc đánh vào tai cô, Dung Hoan mở túi xách lấy điện thoại ra gọi cho Hề Phán.

Đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời: "Sao thế cô nương? Tớ đang xem phim đấy. Có chuyện gì thì nói nhanh lên." Cô ấy hay đùa giỡn như vậy, làm ra vẻ mình thật sự rất bận.

"Phán Phán à, tớ muốn tâm sự với cậu." Giọng nói của cô nhỏ nhẹ một cách kỳ lạ.

Hề Phán ngay lập tức nhận ra sự khác thường của Dung Hoan: "Cậu sao vậy? Nói tớ nghe đi, tớ đang rảnh này."

Dung Hoan kể hết toàn bộ những chuyện đã xảy ra đêm nay cho cô ấy nghe. Hề Phán nghe xong cũng chỉ biết thở dài: "Cậu có còn cách nào khác nữa không? Chuyện này không phải là chuyện sớm muộn còn gì? Chú của cậu lớn hơn cậu tận chín tuổi, chú ấy cũng đến tuổi lập gia đình rồi."

Trong lòng Dung Hoan cũng hiểu rõ, tình yêu mà cô dành cho anh không thể nào phơi bày ra được, cũng chính vì như vậy nên cô mới cảm thấy vô cùng đau khổ.

"Hoan Hoan này, đột nhiên tớ cảm thấy cậu ngốc nghếch quá đi thôi? Tại sao cậu lại thích người như vậy kia chứ? Nếu như tớ là cậu, nhìn thấy người đó vui vẻ cười nói với mấy nữ sinh khác tớ cũng thấy khó chịu..."

Dung Hoan cúi đầu nói: "Tớ cũng muốn kiềm chế lắm chứ..."

Giờ phút này Hề Phán có muốn nói lý lẽ với cô cũng không được, chỉ có thể tìm cách an ủi: "Nói không chừng chú của cậu gặp cô gái kia rồi lại không thích thì sao? Lỡ đâu cô gái đó dung mạo bình thường, gia cảnh cũng bình thường, biết đâu chú của cậu lại không vừa ý cô ta. Thế thì ông nội của cậu còn có thể ép chú ấy kết hôn hay sao?"

Dung Hoan gượng cười: "Cảm ơn cậu đã an ủi tớ."

"Không có gì..."

Cúp máy rồi Dung Hoan nhìn vàng trắng bên ngoài cửa sổ, ánh sáng trong mắt cô từ từ nhạt dần rồi mất hẳn.

*

Sáng hôm sau bởi vì Dung Hoan không có tiết học nên tiếp tục ở nhà nghỉ ngơi.

Đến chiều, chân của Dung Hoan đã bớt đau trông thấy nên cô cùng với dì Tịnh ra vườn hoa sau nhà cắt tỉa hoa hồng, hai người bận rộn một lúc, sau đó Dung Hoan nói những việc còn lại cứ để cô thu xếp.

Dì Tịnh không nói được cô nên đành đi vào bếp nấu cơm chiều. Dung Hoan vui vẻ chơi đùa một mình trong vườn, hoàn toàn không hay biết có người đang đứng phía sau mình.

Dung Hoan nhìn khóm hoa hồng vừa mới được chăm sóc trước mắt, hài lòng phúi đất trên tay xuống. Cô vừa xoay lưng lại đã thấy Phó Tư Diễn đứng cách chỗ này hơn ba mét đang nhướn mày nhìn cô, anh hỏi: "Chân hết đau rồi à?"

Cô giật mình, thân người hơi ngã về sau lập tức được người đàn ông nhanh tay nhanh mắt kéo về.

Cái mũi xinh xắn không cẩn thận đập vào lồng ngực anh, cô đau đớn kêu lên một tiếng, làm Phó Tư Diễn cúi đầu nhìn xuống. Cô nhóc ôm mũi, mặt mày nhăn nhó, đáng vẻ đáng thương vô cùng.

Anh không nhịn được nhếch môi lên, đưa tay kéo bàn tay đang ôm mũi của cô xuống, đôi môi mỏng phát ra âm thanh vừa lưu luyến vừa không nỡ: "Sao lại nhát gan thế này, hử?"

Dung Hoan lí nhí cãi lại: "Rõ ràng là chú làm cháu hết hồn mà..."

"Được rồi, là chú sai."

Lúc bấy giờ Dung Hoan mới ngẩng đầu đánh giá trang phục ngày hôm nay của anh, nhìn bộ âu phục chỉnh tề trên người anh có phần trang trọng hơn bình thường, cô hỏi: "Chú phải ra ngoài ạ?"

"Ừ."

Tim cô nảy lên một nhịp, lời trong miệng cũng bật ra: "Là đi xem mắt cô gái mà ông nội nhắc hôm qua đúng không ạ?"

Phó Tư Diễn gật đầu.

Nụ cười trên mặt Dung Hoan vụt tắt, chợt cô nghe thấy anh nói tiếp: "Tối nay chú không ăn cơm nhà, cháu ở nhà phải phải ngoan ngoãn, biết chưa?"

"... Dạ biết."

Anh xoay người bước đi, Dung Hoan nối gót theo đằng sau. Sau khi anh ra khỏi cửa, mấy giây sau Dung Hoan như sực tỉnh lập tức tông cửa xông ra ngoài, nhìn theo bóng xe của anh khuất dần trong tầm mắt.

Cô mặc kệ cái chân bị trật còn chưa khỏi hẳn của mình, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài.

Chạy tới cổng khu biệt thự cô lên một chiếc taxi vừa dừng ở đó, bảo tài xế chạy thẳng, cũng không nói với người ta là đi đâu. Tài xế thấy cô sốt ruột như thế cũng không nói nhiều, ngay lập tức đạp ga chạy đi.

Không bao lâu sau Dung Hoan đã nhìn thấy chiếc Maserati màu đen đó, cô chỉ vào chiếc xe nói với người tài xế: "Phiền bác chạy theo chiếc xe đó, đừng để bị phát hiện."

Người tài xế thoáng nhìn Dung Hoan bằng ánh mắt sâu xa, trong đầu bỗng hiện lên vô số tình huống cầu huyết của giới phú hào nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Dung Hoan không hiểu nổi bản thân mình rốt cuộc bị làm sao nữa, sự tò mò đã thôi thúc cô phải nhìn thấy được, cô biết là mình điên thật rồi.

Không còn một chút lý trí nào.

Ba mươi phút sau, xe taxi theo đuôi chiếc Maserati dừng trước cửa một câu lạc bộ tư nhân cao cấp.

Dung Hoan thấy Phó Tư Diễn xuống xe đi vào trong câu lạc bộ nên cô cũng vội vàng xuống xe. Cũng cùng lúc đó, có một người phụ nữ dáng người uyển chuyển bước xuống từ một chiếc xe thương vụ khác.

Từ Nhụy Sương sửa sang lại áo vest kẻ sọc tay dài, liếc mắt nhìn vào câu lạc bộ. Người trợ lý đi tới bên cạnh cô ta, nhìn chiếc váy công sở bao bọc đôi chân dài, cười nói: "Chị Từ, hôm nay đi gặp ngài Phó, chị ăn mặc thế này có phải là nghiêm túc quá rồi không..." Thật là quá uổng phí dáng người hoàn hảo này.

Từ Nhụy Sương bỗng bật cười: "Cô cảm thấy Phó Tư Diễn muốn đến xem mắt tôi thật à?" Hôm nay lúc ở văn phòng, cô ta nghe mẹ lại muốn giới thiệu một người đàn ông xuất sắc cho mình, cô ta vốn không định đi, nhưng khi nghe thấy đối phương là Phó Tư Diễn thì đột nhiên sững sờ.

Phó Tư Diễn là ai kia chứ? Anh mà lại đồng ý cuộc gặp mặt kiểu này với cô ta hay sao?

Mẹ cô ta đã nói trong điện thoại, nếu như Từ Nhụy Sương có thể thu phục được Phó Tư Diễn thì gia đình sẽ không bao giờ nhúng tay vào việc công ty của cô ta nữa. Cho dù cô ta không kế thừa gia nghiệp cũng không thành vấn đề.

Từ Nhụy Sương nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi nói: "Đừng nói nữa, vào trong thôi."

Cô trợ lý theo chân Từ Nhụy Sương đi vào câu lạc bộ, vừa mới bước vào đã nhìn thấy người đàn ông đang đứng trước quầy lễ tân.

Đây là lần đầu tiên trong đời Từ Nhụy Sương được nhìn thấy Phó Tư Diễn. Dáng người anh quả nhiên cao ráo, vững vàng, phong thái bất phàm, hoàn toàn không nhìn ra được anh ấy đã ngoài ba mươi, thật sự là đối tượng khiến vô số phụ nữ hằng khao khát.

Giấu đi phần tâm tư xao động của mình, cô ta bước về phía trước.

Phó Tư Diễn nghe thấy âm thanh của giày cao gót bèn xoay người, vừa vặn nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Từ Nhụy Sương.

Cô ta đứng trước mặt anh, đưa tay ra, nở nụ cười chào hỏi: "Anh Phó."

Nét mặt Phó Tư Diễn trước sau như một, bắt tay với cô ta. Lúc này người phục vụ bước tới mời hai người: "Mời ngài và cô đi theo tôi."

Hai người cùng nhau đi vào khu vực bên trong câu lạc bộ, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Dung Hoan.

Trái tim của Dung Hoan như thể bị khoét một lỗ, bao nhiêu chua xót dâng trào, lan ra khắp toàn thân.

Không hổ là người phụ nữ mà ông nội giới thiệu, dáng vẻ bên ngoài thật sự rất xứng đôi với Phó Tư Diễn.

Cả người cô như bị rút cạn sức lực, buồn bã cúi đầu, chợt cô nghe thấy trên đỉnh đầu có một giọng nói vang lên: "Hoan Hoan?"

Cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là một cái áo vest lòa loẹt, nhìn lên trên nữa chính là khuôn mặt của Vũ Lương.

Dung Hoan vội vã giấu đi cảm xúc của mình. Vũ Lương thì đang nhíu mày nhìn cô như thể tự hỏi tại sao cô lại xuất hiện ở chỗ này: "Tới tìm chú của cháu sao?"

Cô khẳng khẳng phủ nhận, tìm đại một cái cớ trả lời: "Đúng lúc cháu với bạn học đi tới đây..."

"Bây giờ phải đi rồi hả? Để chú Vũ tiễn cháu."

"Không cần đâu chú, cháu tự về được rồi." Nói xong, cô gấp gấp bỏ đi, bước lên chiếc taxi vừa chạy tới.

Vũ Lương suy tư nhìn theo bóng dáng của cô gái nhỏ.

Dung Hoan lên xe rồi, uể oải nói với người tài xế: "Bác tài, phiền bác chở cháu về."

Bác tài nhìn thấy một cô gái như Dung Hoan trong lòng ít nhiều đoán được mấy phần, bác ấy thở dài một hơi rồi an ủi cô: "Cô bé à, không có việc gì cả. Cứ sống cuộc đời của chính mình đi, mấy thứ như đàn ông hay gì gì đó... không quan trọng đâu."

Dung Hoan biết là bác ấy hiểu lầm chuyện gì nhưng cô cũng chỉ lắc đầu mà không nói câu nào.

*

Phó Tư Diễn cùng với Từ Nhụy Sương đi vào hàng ghế lô cao cấp, sau khi đã hai người an vị thì người phục vụ đưa thực đơn lên. Phó Tư Diễn không mở ra xem mà lịch sự nói với cô ta: "Cô Từ chọn đi."

Từ Nhụy Sương mỉm cười, nhờ người phục vụ gợi ý một vài món: "Được, vậy cho tôi một phần khoai môn nghiền... Anh Phó muốn ăn món gì? Anh có ăn cay được không?"

Phó Tư Diễn bắt chéo chân, một tay gác lên tay ghế ngồi, nghe cô ta hỏi anh hơi nhướng mày nhìn về phía đối diện trả lời: "Tùy ý cô."

Giọng điệu không một chút dao động.

Từ Nhụy Sương thu lại ý cười, nói với người phục vụ: "Cứ thế này trước đã, cảm ơn."

Sau khi người phục vụ đi khỏi Phó Tư Diễn vẫn không chủ động mở lời, Từ Nhụy Sương quan sát khuôn mặt lạnh lùng của anh sau đó chủ động trêu đùa: "Xem ra hôm nay anh Phó miễn cưỡng lắm mới phải đi xem mắt tôi."

Dù sao thì Từ Nhụy Sương từ nhỏ đã là vàng trắng được sao trời vây quanh, bất luận là tướng mạo hay khí chất vẫn nổi trội hơn người, cô ta cũng tự nhận bản thân mình không hề kém cỏi. Chỉ là Phó Tư Diễn ngồi trước mặt cô ta đây thiếu điều chưa viết lên mặt bốn chữ "Không có hứng thú", điều này ít nhiều gì cũng khiến cô ta cảm thấy hơi khó chịu.

Phó Tư Diễn nhếch miệng, ánh mắt anh từ bức bích họa Tây Tạng trên tường dời sang khuôn mặt cô ta, chán chường buông một câu: "Có qua có lại thôi mà, không phải sao?"

Từ Nhụy Sương cười nhạt đáp lại: "Xem ra cả hai chúng ta đều có mục đích của riêng mình, tôi muốn công ty của mình tiếp tục hoạt động, còn anh dĩ nhiên là muốn ông cụ an tâm điều trị."

Phó Tư Diễn chưa kịp nói tiếp thì điện thoại để trên bàn "ting" một tiếng.

Anh mở điện thoại, nhìn thấy một tin nhắn của Vũ Lương gửi tới: [Cậu đang ở câu lạc bộ Goga à?]

[Ừ.]

[À, cũng không có gì. Chẳng là hôm nay tôi với ông bạn Tần tới chơi, đúng lúc gặp được cháu gái của cậu ở ngoài cửa.]

Phó Tư Diễn sững sốt, lập tức hỏi anh ấy tình hình cụ thể. Vũ Lương nhanh chóng kể lại cuộc đối thoại với Dung Hoan ban nãy cho anh nghe, sau đó còn bổ sung một câu: [Người bạn học nào của cô bé lại có thể tới chỗ này tiêu khiển nhỉ? Cậu phải cẩn thận, coi chừng Tiểu Hoan Hoan bị lừa đó.]

Từ Nhụy Sương nhìn Phó Tư Diễn nãy giờ không hề bộc lộ cảm xúc đột nhiên lại đứng bật dậy, nhíu mày nói với cô ta: "Tôi ra ngoài gọi điện thoại.""

"Cứ tự nhiên."

Phó Tư Diễn ra ngoài gọi điện về nhà, dì Tịnh vừa bắt máy đã nghe anh hỏi Dung Hoan đang ở đâu.

"Hả, không phải cô chủ đang ở nhà hay sao ạ? Cô chủ không nói tối nay ăn cơm ở ngoài kia mà?" Bà vừa nói vừa đảo quanh nhà một vòng, cuối cùng nhìn thấy dép lê của Dung Hoan đặt ở huyền quan thì nói tiếp: "Ơ... hình như cô chủ ra ngoài rồi ạ, tôi đang nấu cơm trong bếp nên không biết..."

"Nửa tiếng nữa con bé chưa về nhà thì gọi cho tôi." Phó Tư Diễn dặn dò.

Sau khi cúp máy Phó Tư Diễn nhìn điện thoại của mình, dường như nhớ ra điều gì đó, mắt anh tối sầm đi.

Hai mươi phút sau dì Tịnh gọi lại cho anh báo là Dung Hoan đã về tới nhà.

Phó Tư Diễn và Từ Nhụy Sương dùng xong bữa cơm thì cùng nhau đi ra ngoài, Kế Sâm và cô trợ lý của Từ Nhụy Sương đi theo phía sau hai người họ.

Từ Nhụy Sương nhìn người đàn ông cả buổi tối không nói được mấy câu mà trong lòng hơi thất vọng, thế nhưng cô ta vẫn giữ được vẻ bình tĩnh lên tiếng trước: "Anh Phó, tôi không muốn đây là lần gặp mặt đầu tiên cũng là cuối cùng của chúng ta."

Cảm nhận được sự chú ý của người đàn ông đã chuyển lên người mình, cô ta nói tiếp: "Tôi nghĩ nếu như ông cụ Dung biết được buổi xem mắt này lại thất bại, đoán chừng ông ấy có lẽ sẽ buông xuôi tất cả chẳng?"

"Cô nói vậy là có ý gì?"

"Hay là chúng ta cùng nhau hợp tác có được không? Giúp đỡ lẫn nhau thôi, xem như là trấn an người lớn của hai bên gia đình. Anh cứ yên tâm, vào thời điểm quan trọng tôi sẽ phối hợp diễn kịch với anh, thời gian còn lại tôi sẽ không làm phiền anh, anh thấy thế nào?"

Cho tới khi ra đến cửa câu lạc bộ, đôi môi mỏng của Phó Tư Diễn mới động đậy, thanh âm sâu thẳm tựa như bóng đêm: "Chờ tới lúc cần phải đóng kịch rồi nói sau."

Xe chạy vững vàng trên đường, Từ Nhụy Sương đang thất thần nhìn cảnh đêm ngoài khung cửa lại bị giọng nói của trợ lý kéo trở về: "Chị Từ à, chị nói thử xem, việc gì chị phải nhún nhường trước mặt ngài Phó như thế? Tuy rằng ngài ấy... thật sự không tệ nhưng mà chị cũng đâu có kém hơn bao nhiêu."

Người trợ lý còn nhỏ tuổi nên nói năng không hề kiêng kỵ, Từ Nhụy Sương cũng không nổi giận mà chỉ bật cười: "Đến cả em cũng nhìn ra được anh ta thờ ơ với chị."

"Đúng ạ... chị Từ đừng tức giận."

Từ Nhụy Sương lắc đầu nói: "Anh ta là nhà tư bản kiêu ngạo, em không biết có bao nhiêu người phụ nữ muốn trèo lên giường anh ta đâu."

"Chị Từ không giống mấy người phụ nữ đó mà."

Từ Nhụy Sương không trả lời cô ấy mà chỉ nhìn sang chỗ khác.

*

Bên kia, Phó Tư Diễn vừa lên xe đã nói với tài xế: "Tới Sweet Heart."

Đó là một cửa hàng đồ ngọt, Kế Sâm ngăn người giầy lát, rất nhanh đã đoán được nguyên nhân.

Mua xong đồ tráng miệng, Phó Tư Diễn trở về nhà. Về đến nhà không nhìn thấy bóng dáng cô nhóc nhỏ ở tầng một anh bèn đi lên tầng hai, không ngờ vẫn không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Dì Tịnh nghe thấy tiếng động nên từ trong phòng đi ra, bà còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe người đàn ông hỏi: "Dung Hoan đâu rồi?"

"Cô chủ về trường rồi ạ, tối hôm nay cô chủ gấp gáp nói là phải đi."

Phó Tư Diễn nhướn mày, chân cô vừa mới khỏi là đã chạy loạn rồi ư? Còn không thèm nói với anh tiếng nào.

Dì Tịnh chặn người đàn ông đang định rời đi nói với anh: "Đúng rồi cậu Phó, lúc chập tối không biết là Dung Hoan đã chạy đi đâu, tôi có hỏi nhưng cô chủ không nói. Chỉ là lúc cô chủ quay về thì tâm trạng có vẻ không tốt lắm, không ăn được bao nhiêu cơm..."

"Tôi biết rồi."

*

Đêm nay Dung Hoan thật sự muốn chạy trốn chính vì chứng kiến được một màn kia. Mà tối hôm nay lúc cô về nhà lại nghe dì Tịnh nói rằng Phó Tư Diễn đã gọi điện về hỏi cô đang ở đâu.

Cô thầm nghĩ, có khi nào Vũ Lương đã nói với Phó Tư Diễn, anh đã phát hiện ra rồi? Dung Hoan cuống cuống lo lắng, không biết phải giải thích thế nào, tình huống cấp bách nên cô quyết định chạy thẳng về trường học.

Ở ký túc xá chờ mấy ngày, chắc là tới lúc đó anh cũng quên rồi nhỉ?

Cô hút một ngụm sữa chua, bỗng dưng nghe thấy Bánh Bao tới vỗ lên vai mình: "Suốt cả buổi tối cậu nghĩ gì thế? Cứ ngồi yên đấy không động đậy thế kia?"

"Không có gì..."

"Mau đi rửa mặt nhanh đi, lát nữa hai chúng mình song tấu nha!"

Dung Hoan gật đầu, cô đứng dậy, không còn thấy xoắn xuýt như ban nãy nữa. Cô lấy quần áo xong nhanh chân đi tới phòng tắm lại nghe thấy tiếng Bánh Bao gọi: "Hoan Hoan, cậu có điện thoại này!"

Bánh Bao rút dây sạc rồi cầm điện thoại tới cho cô và nói: "Là Phó Tư Diễn..."

Dung Hoan ngẩn người, trái tim bắt đầu loạn nhịp. Cô đi sang một bên, trước khi tiếng chuông kết thúc mới bắt máy: "Alo, chú Phó..."

"Đang ở ký túc xá sao?" Giọng anh hơi khàn, giống như vừa mới hút thuốc.

"Dạ."

"Xuống lầu đi."

"Ờ?"

"Chú đang đứng dưới ký túc xá của cháu."

Chương 33

Dung Hoan đi đến dưới lầu, cách cánh cửa đã nhìn thấy Phó Tư Diển đứng quay lưng bên ngoài. Ánh đèn mờ mờ chiếu lên đất thành một vầng sáng loang lổ, bóng lưng anh ẩn một nửa trong tối, tuy trời rất lạnh, nhưng anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, lạnh lùng gầy gò.

Cô đề nể lòng nhấp nhô của mình xuống, đẩy cửa, đi ra ngoài.

Phó Tư Diển nghe tiếng, xoay người, trong giây phút nhìn thấy cô, sắc mặt lại lạnh đi vài phần: “Mặc ít đồ như vậy?”

Dung Hoan mím môi, nhỏ giọng phản pháo: “Chú cũng mặc ít mà.”

Anh giơ tay búng trán cô: “Còn cãi chày cãi cối với chú?” Rồi sau đó anh đặt tay trên vai cô, nửa ôm lấy cô mà đi về phía chiếc xe, sau đó mở cửa để cô ngồi vào.

Bên trong mở hệ thống sưởi nên ấm áp hơn nhiều, cơ thể vốn đang căng thẳng của Dung Hoan chợt thả lỏng.

Cô nhìn thấy Kế Sâm ngồi ở ghế lái, sau khi đối mắt với ánh mắt của cô trên gương chiếu hậu, Kế Sâm đột nhiên nói một câu: “Ngài Phó, tôi xuống gọi điện thoại đã.”

Sau khi được Phó Tư Diển ngầm đồng ý, Kế Sâm lập tức xuống xe.

Lòng Dung Hoan khẽ động, không hiểu vì sao lại để hai người họ ở riêng với nhau.

Anh quay đầu nhìn vào khuôn mặt nhỏ trắng như sứ của cô gái nhỏ, đưa đồ ngọt cạnh ghế cho cô, nếu bình thường Dung Hoan nhìn thấy

macaron cô thích nhất, chắc chắn sẽ cười đến nỗi mắt cong lên, nhưng bây giờ không khí không thể gọi tên giữa hai người khiến cô không có cách nào hưởng thụ niềm vui một cách đơn giản.

Quả nhiên, cô còn chưa kịp nói dối, đã nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh: “Tối nay không nói với chú một tiếng đã chạy tới trường?”

Như là tới tim cô tính số.

Dung Hoan hơi rụt đầu một chút, trong lòng bắt đầu "úra nước chua": “Chú ăn cơm ở ngoài, cháu không dám quấy rầy, chỉ nói với dì Tịnh một tiếng.”

Anh nhìn cô chăm chăm, con người nặng trĩu càng tối lại, im lặng vài giây cuối cùng cũng mở miệng: “Vì sao hôm nay lại đến Goga?”

Dung Hoan ngây người, hộp đồ ngọt bất chợt bị cô nắm chặt tạo ra mấy nếp gấp.

Nhưng vẫn không nói.

Phó Tư Diễn nhận ra vấn đề này không nên hỏi, anh đang định nói lái sang chuyện khác, đã nghe thấy giọng nói của cô gái nhỏ vang lên, nhỏ xíu mơ hồ nhưng vẫn lọt vào tai: “Muốn xem bạn gái tương lai của chú trông thế nào, cháu rất tò mò nên đến.”

Cô đã thốt ra lời thật lòng, thật ra lại không phải lời nói thật.

Phó Tư Diễn ngẩn ra một giây, rất hứng thú mà hỏi lại: “Sao lại thành bạn gái tương lai?”

“Chẳng lẽ chú... không thích cô ấy?”

“Chú gặp một người là phải thích một người sao?”

“Ồ...” Đến phiên Dung Hoan không nói nên lời, anh giơ tay xoa đầu cô, dịu dàng trách: “Tò mò thì nói với chú, chú có thể dẫn cháu theo

cùng, không cần chân còn đau đã chạy lung tung đến đó.”

“Vâng.”

Phó Tư Diễn nhìn nét mặt cô, bảo cô về sớm nghỉ ngơi, chú ý vết thương trên chân.

Dung Hoan nghe lời gạt đầu, mở cửa xe, lại quay đầu lại, đã đung độ với tầm mắt của anh.

Không hiểu sao cô đỏ mặt, nhỏ giọng bỏ lại một câu “chú Phó ngủ ngon”, rồi lập tức chạy chậm về.

Kế Sâm nhìn thấy cô đã đi, lúc này mới thức thời trở về xe, Phó Tư Diễn mở mắt, mệt mỏi mở miệng: “Về nhà đi.”

Kế Sâm gạt đầu, khởi động xe.

Trong xe phát một bản piano thư giãn, người đàn ông ở ghế sau về mặt thờ ơ, nhắm mắt ấn trán, trong lòng trước sau đều không thể thư giãn.

Im lặng một lúc lâu, giọng Phó Tư Diễn cực kỳ khàn mà nói: “Kế Sâm, có phải tôi làm sai rồi không?”

Kế Sâm biết ý trong lời của sếp, trả lời: “Ngài Phó, cô Dung còn nhỏ tuổi, có lẽ chưa phân biệt được tình yêu nam nữ.”

“Nhưng hành động của tôi khiến con bé sinh ra tình cảm đó.”

Môi Kế Sâm giật giật, vẫn nói câu mình muốn nói nhưng luôn nhin trong lòng: “Ngài Phó đối xử tốt với cô Dung, là ý của ông chủ, không có gì không ổn.” Anh ta muốn cố gắng hết sức giảm bớt gánh nặng tâm lý của Phó Tư Diễn.

Phó Tư Diễn không nói nữa.

Màn đêm buông xuống, xe nhanh chóng đi qua thế giới của ánh đèn neon.

-

Tuần giữa tháng mười hai, ban nhạc còn đang tiếp tục luyện tập, dưới sự cạo xát, sự phối hợp của mọi người càng ăn ý hơn, cuối tháng sẽ đến lúc chính thức biểu diễn.

Nhưng vào ngày cuối cùng khi Dung Hoan nhận được thời gian biểu diễn, cô sắp phát khóc lên.

Không biết trùng hợp hay sao, lại cứ trùng ngày biểu diễn của Tiêu Thừa Chi!

Cô vất vả lắm mới cướp được vé lại không thể đi được. Cô nói chuyện này cho Hề Phán, Hề Phán cũng thấy buồn thay cho cô, sau đó tấm vé này phải bán lại cho một bạn học cùng lớp cũng muốn đi.

Cô nàng kia cũng đã thích Tiêu Thừa Chi rất lâu, vốn không cướp được vé thì cũng hết hi vọng, cô ấy cực kỳ vui mừng nói với Dung Hoan: “Cậu yên tâm, đến lúc đó tớ sẽ quay video cho cậu nhé? Cậu thích nhất bài nào của anh ấy?”

“Độc nguyện.”

“Bài hát lâu như vậy rồi hả? Được, nếu lúc đó anh ấy có hát, tớ sẽ quay cho cậu!”

Dung Hoan gật đầu, kéo khóe miệng cười chua xót.

Idol à, sao em lại xui xẻo như vậy, một lần nữa bỏ lỡ cơ hội nghe anh hát hu hu hu...

Bạch Ngưng gửi tin nhắn cho Dung Hoan, nói chuyện buổi biểu diễn, nghe thấy Bạch Ngưng đã chuẩn bị ghế hàng trên cho cô, Dung

Hoan vừa kích động vừa đau khổ: [Chị Bạch Ngưng, em không đi được, hôm đó phải biểu diễn.]

[Ôi đáng tiếc quá vậy, không sao, lần sau có cơ hội sẽ dẫn em đi gặp anh ấy, xoa xoa, em biểu diễn thật tốt nhé.]

Dung Hoan ngẫm lại sau này còn cơ hội nhìn Tiêu Thừa Chi ở gần, cô đột nhiên không đau khổ nữa.

Buổi tối trước hôm biểu diễn, cô diễn tập xong quay về ký túc xá, rửa mặt rồi nằm úp trên giường, lại nhớ tới Phó Tư Diễn.

Một hai tuần rồi, cô không về nhà, cũng không nhìn thấy anh, thật ra nhiều nguyên do là cô cố tình tránh đi không gặp. Cô chỉ muốn chôn sâu loại “thích” này hơn một chút, thậm chí khiến bản thân cũng không phát hiện ra.

Nhưng mỗi khi đến đêm, cô luôn nhớ tới anh. Ngày mai chính là ngày biểu diễn, đột nhiên cô rất muốn nói với anh một tiếng, hỏi xem anh có rảnh hay không.

Ôm điện thoại lẩn qua lẩn lại, gõ rồi lại xóa, cuối cùng cô vẫn lựa chọn bỏ qua.

Vẫn là đừng nên thêm phiền phức cho anh.

Có lẽ, là sợ anh từ chối đến.

Cuối cùng cô chỉ đăng một tập ảnh luyện tập trong vòng bạn bè, là Dữu Tử chụp lúc cô đang đánh đàn: “Ngày mai sẽ phải biểu diễn chính thức, mong mọi thứ thuận lợi, không phụ sự kỳ vọng của mọi người.”

-

Chiều ngày hôm sau, Phó Tư Diễn không có tiết, đến DC xử lý công việc.

Kế Sâm gõ cửa đi vào văn phòng, đặt cà phê lên bàn: "Ngài Phó, Lý Long ở ngoài cửa, nói có việc muốn tìm ngài."

Phó Tư Diễn nhìn bảng cáo tài chính trên bàn, không ngẩng đầu, "ừ" một tiếng.

"Ngài Phó, hai tiếng sau sẽ có cuộc họp video với tổng giám đốc Trần."

Phó Tư Diễn nhìn bảng báo cáo, ngược mắt nhìn về người đứng cung kính bên cạnh: "Hủy bỏ trước đi, buổi tối còn có việc gì khác cũng hủy bỏ hết."

Kế Sâm nhìn rõ mọi chuyện, gật đầu: "Vé âm nhạc đã mua xong, là ghế hàng trước có tầm nhìn rất tốt."

Câu nói có ý ám chỉ cực mạnh khiến ngòi bút của Phó Tư Diễn khựng lại, anh hớp một ngụm cà phê, hỏi với vẻ bình thản: "Máy giờ bắt đầu?"

"7 giờ."

"Đặt đồ ăn ở nhà hàng Nhật mà Dung Hoan thích ăn, chút nữa chúng ta qua sớm."

"Vâng."

Kế Sâm rời đi, để Lý Long đi vào, anh ta mở điện thoại buông tiếng thờ dài, miệng nhỏ giọng nói thầm: "Quả nhiên chuyện của cô Dung là quan trọng nhất..."

-

Giữa trưa, Dung Hoan đã đến nơi biểu diễn. Đến chiều sẽ tiến hành tổng duyệt một lần nữa, hiệu quả rất tốt.

Biểu hiện của Dung Hoan khiến đội trưởng rất hài lòng, Thạch Tử Mỹ cũng không nói lời khó nghe.

Sau khi kết thúc, Dung Hoan và Thôi Tinh Dữu đang nghỉ ngơi, điện thoại Dung Hoan đã nhận được tin nhắn của Bánh Bao trong nhóm ký túc xá: [Hoan Hoan bọn tớ xuất phát rồi, đến nơi sẽ gửi tin nhắn cho cậu!] Tối nay bọn họ cũng đến xem hội âm nhạc.

[Ừ ừ, chú ý an toàn.]

Dữu Tử ló đầu ra: “Gửi tin nhắn cho ai vậy?”

“Bạn cùng phòng của em.”

“À, đúng rồi, hôm nay chú em sẽ đến chứ?”

Dung Hoan lắc đầu, giọng nói mang theo sự mất mát không che giấu được: “Chắc không thể nào đâu, em không nói với chú.” Cô đang trong vòng bạn bè, nhưng theo sự bận rộn với công việc bình thường của Phó Tư Diễn, chưa chắc đã rảnh.

Thôi Tinh Dữu ngửi được mùi kì lạ: “Có phải em cãi nhau với chú em không?”

“Dạ?”

“Sao chị cứ cảm thấy chị nhắc đến chú em, em sẽ ừ ừ cụp đuôi.”

Dung Hoan cũng không biết nên kể chuyện này như thế nào: “... Không có, em mệt mỏi quá thôi.”

“Được rồi, em nhanh nhanh thay lễ phục đi, còn phải trang điểm nữa.”

Dung Hoan gật đầu, vừa định thay đồ liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Vừa xem, thế mà là Phó Tư Diễn.

Trong một giây nhìn thấy cái tên đó, sự vui mừng kinh ngạc nhảy đến đuôi lông mày, cô nhận cuộc gọi, giọng nói nhẹ nhàng: “Chú Phó?”

“Hoan Hoan, chú tới rồi.”

Cô trợn to đôi mắt, nhất thời không hiểu anh nói như vậy là có ý gì, tựa như nhận ra tâm lý kinh ngạc của cô gái nhỏ, anh cười trầm: “Chẳng lẽ Hoan Hoan không muốn chú tới xem cháu biểu diễn sao?”

Thế mà anh lại tới rồi!!!

Gương mặt Dung Hoan hiện lúm đồng điệu, nhẹ giọng nói: “Muốn.”

Bên đầu bên kia im lặng vài giây, sau đó dịu dàng hỏi: “Đang ở đâu? Chú tới tìm cháu, dẫn cháu đi ăn.”

“Phòng nghỉ B3 lầu 3 ạ.”

Sau khi cúp máy, Dữu Tử cười nhéo mặt cô: “Xem em kìa, vừa nghe thấy chú em tới đã vui thành ra như vậy.”

Cô mím miệng cười. Anh tới sao cô có thể không vui?

Lúc này Thôi Tinh Dữu nhận được điện thoại của đội trưởng, bảo cô qua đó một chuyến, Thôi Tinh Dữu đi rồi, Dung Hoan thay lễ phục.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy lụa cúp ngực màu vàng, khác phong cách quần áo cô mặc trước kia, thêm vài phần khí chất tiên nữ.

Làn da cô trắng đến sáng long lanh, như quả trứng luộc vừa lột, tóc đen đã dài hơn nhiều, mềm mại xõa tung.

Khuôn mặt hạt dưa nhỏ nhắn cùng môi anh đào, nét mặt cân đối sắc nét, vẻ đẹp hoàn hảo, mặt mộc cũng đã đủ thu hút người khác. Lúc cô cười, bọng mắt như con tằm nằm ngang rõ ràng dưới con ngươi long lanh nước, giống như một vầng trăng lười liềm bé nhỏ.

Thay đồ xong, trong phòng không có gương, cô cúi đầu quan sát mình, lại che trước ngực...

Tuy vóc dáng cô không đẹp, nhưng mặc một chiếc váy cúp ngực như thế này vào, phong cảnh trước ngực vẫn rất... gợi cảm.

Cô không có áo khoác, đành đợi lát nữa mượn Dữu Tử để mặc.

Dung Hoan nhìn dải lụa màu vàng trên tay phải cột vào hông, cô tự cột lên, theo thiết kế là phải cột phía sau, chỗ này lại không có gương, cô không nhìn thấy, loay hoay một lúc lâu.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng mở cửa.

Cô tưởng Dữu Tử đã về, vì thế nói: “Dữu Tử, chị giúp em cột nơ với...”

Nghe tiếng bước chân đi về phía cô, cô cúi đầu nghịch làn váy, nói thầm một mình: “Em cảm thấy chiếc váy này không hợp với em lắm, muốn ngực lại không có ngực, đây không phải là làm lộ khuyết điểm của em sao...”

Dữu Tử thường xuyên oán giận trước mặt cô, ban nhạc của bọn cô ngực ai cũng 34C 36D, chỉ có cô ấy là một cặp B, Dung Hoan bị lôi ra bàn đến vấn đề này cũng không bận tâm chút nào.

Cô nghe thấy “Thôi Tinh Dữu” đi đến phía sau cô, tay nắm lấy dải lụa màu vàng bên hông.

Lúc này, mùi nước hoa nam nhàn nhạt bay vào mũi, đầu óc Dung Hoan đờ ra, còn chưa kịp xoay người, đã nghe thấy một tiếng ho nhẹ, giọng nói trầm thấp của đàn ông dừng bên tai cô: “Muốn cột thế nào?”

Dung Hoan: “???!!!”

Chết thật, sao lại là Phó Tư Diễn chứ!!!

Cô sợ tới mức suýt chút nữa nhảy lên tại chỗ, nói năng cũng ngập ngừng: “Là... là thất... nơ bướm...”

Cô nhớ lại câu “muốn ngực không có ngực” vừa rồi, mặt đỏ chót, mắt nhắm mà che mặt lại, muốn độn thổ.

Chỉ một lát sau, Phó Tư Diễn nói "xong".

Dung Hoan gạt đầu, nửa xoay người, đã nhìn thấy ánh mắt Phó Tư Diễn đặt trên mặt cô, lại dờn xuống, sau đó lẳng lẳng dờn đi.

Cô xấu hổ nói không nên lời, ngay sau đó, anh đã cởi áo khoác, khoác lên cho cô.

Cô cúi mặt, nhận ra ánh mắt cháy bỏng của anh đang đặt trên mặt mình, sau đó cuối cùng cũng mở miệng, giọng điệu thế mà cũng có chút mất tự nhiên: “Còn... kiểu váy khác nữa không?”

- -----

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng quên rĩ chú.

Phó Tư Diễn:?)

Chương 34

Giờ phút này Dung Hoan xấu hổ tột cùng, dùng áo khoác nhanh chóng che lại phong cảnh kiều diễm trước ngực, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Không... không có kiểu khác nữa ạ.”

Từ góc độ của Phó Tư Diễn nhìn qua, cô gái nhỏ mặt mũi đỏ bừng trông không khác gì quả hồng, ngay cả chiếc cổ thiên nga trắng tuyết cũng nhuộm màu hồng đào, trái cổ của anh không tự chủ được mà di chuyển, anh dờn tầm nhìn đi rất nhanh, trong ngực hiện lên một chút... khô nóng.

Cũng may lúc này, giọng của Thôi Tinh Dữu phá tan bầu không khí kì diệu: “Hoan Hoan vừa rồi chị...”

Cô ấy nói được một nửa, đẩy cửa đi vào đã nhìn thấy hai người đang đứng nhìn nhau, nghe thấy giọng cô ấy, Dung Hoan lập tức lùi về sau một bước.

Thôi Tinh Dữu thấy rõ mặt của người đàn ông: “Chú là chú của Dung Hoan...?”

“Ừ.” Phó Tư Diễn đi lên trước vài bước, chỉ vào món Nhật trên bàn, nói với Dung Hoan: “Nhớ ăn đồ ăn, đừng để đói, nhé?”

Dung Hoan gật đầu.

Thôi Tinh Dữu nhìn bộ dạng sắp đi của Phó Tư Diễn, cô ấy vội mở miệng ngăn cản: “Không được, cháu đi ăn cơm chiều trước, chú cứ ngồi ở đây đi.” Cô ấy nhìn về phía Dung Hoan đang kinh ngạc, đáy mắt hiện lên nụ cười gian xảo: “Em ăn cơm xong nhớ tới phòng trang điểm, trước 5 giờ rưỡi nhé.”

Dứt lời, cô ấy dứt khoát rời khỏi, đóng cửa lại.

Dung Hoan: "..."

Chẳng lẽ, tâm tư của cô đối với Phó Tư Diễn bị Thôi Tinh Dữu nhìn ra?!

Xong rồi xong rồi.

Đang lúc trong đầu Dung Hoan xoay tròn lung tung, lại nghe thấy tiếng cười của người đàn ông: "Còn không qua ăn? Ngán người làm gì vậy?"

"À..."

Phó Tư Diễn ngồi trên sô pha, Dung Hoan đi qua, ngồi xuống vị trí cách hai bàn tay, nhận lấy chiếc đĩa anh đưa qua.

Anh ân cần giúp cô mở nắp, đặt trước mặt cô, Dung Hoan phát hiện đều là đồ cô thích ăn, sashimi tôm, sashimi cá hồi, sashimi bạch tuộc vân vân.

Nhìn thấy đồ ăn ngon, tâm tư thừa thãi của cô bay hết, chỉ lo ăn.

Cô nàng cắn mỗi miếng một nửa, không bận tâm đến tướng ăn chút nào, nhai đến nỗi hai quai hàm nhỏ phình ra, hai má trắng như tuyết giống như bánh bao nhỏ, Phó Tư Diễn nhìn, khóe môi cong lên.

"Ăn ngon không?"

Động tác nhai trong miệng Dung Hoan lập tức dừng lại, quay đầu đã đối mặt với đôi mắt hoa đào nhướng lên của anh, cô nhanh chóng nuốt xuống, mặt lại nóng lên: "Dạ..."

Tốt xấu gì Phó Tư Diễn cũng đang ở cạnh, cô vẫn nên bớt bớt lại...

Anh rút khăn giấy đặt vào lòng bàn tay cô, không quên dặn dò: “Ăn chậm một chút, đâu có ai giành với cháu.”

“Chú không ăn sao?” Vậy bữa tối anh thu xếp thế nào?

Người đàn ông nhìn trong hộp còn lại một miếng sasimi cá hồi, chỉ vào nó, Dung Hoan gấp lên đưa đến bên miệng anh, người đàn ông há miệng ăn vô cùng tự nhiên.

Dung Hoan tiếp tục ăn, chậm rãi thưởng thức vị của động tác cô vừa làm, cô thế mà lại đút cho anh ăn?!

Muốn che mặt...

Bây giờ tâm tư của cô rất nhạy cảm, một chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ khiến cô suy nghĩ lung tung. Nhưng giờ phút này — —

Anh ở bên cạnh cô, chính là sự thỏa mãn lớn nhất.

Cô ăn, nghe thấy anh hỏi: “Cháu đã chuẩn bị xong cho tối nay chưa? Có hộp không?”

“Có chút chút ạ...”

Anh xoa đầu cô, khoe miệng mỉm cười: “Căng thẳng cái gì? Chú ở đây.”

“...” Chính là vì anh đến xem, cô mới hồi hộp.

“Ngày mai là cuối tuần, có bận gì trên trường không?” Anh hỏi.

Cô ngẫm nghĩ, lắc đầu, anh nói ngay: “Vậy tối nay diễn xong, chú đón cháu về nhà.”

“Cháu hẹn với đám Dữ Tử tối nay diễn xong sẽ đi ăn khuya rồi...”

Thấy anh không nói gì, cô bổ sung ngay lập tức: “Ăn khuya xong, chú có thể tới đón cháu không?”

“Được.”

Cô nở nụ cười thầm.

-

Sau khi ăn uống xong, Dung Hoan nhìn thời gian cũng xấp xỉ đến nên đi đến phòng trang điểm, bên trong đã có rất nhiều người tới, Dữu Tử tới tìm cô khi đã đến giờ.

Bọn họ có mời chuyên viên trang điểm, nhưng “sư nhiều cháo ít”, mọi người chỉ có thể xếp hàng, vốn dĩ đến lượt Dung Hoan, có một cô gái tóc nâu đi thẳng đến ngồi xuống trước gương, thản nhiên lên tiếng: “Chuyên viên trang điểm, giúp tôi trang điểm trước nhé.”

Dữu Tử thấy vậy không vui: “Cậu dựa vào cái gì mà chen hàng?”

Cô nữ sinh tóc nâu vốn không vừa mắt Dung Hoan, bởi vì Dung Hoan cướp vị trí biểu diễn piano của cô ta, giờ phút này cô ta bèn mượn cách này để làm cô khó chịu: “Lát nữa tôi diễn bài đầu tiên, đương nhiên phải trang điểm trước, các cậu gấp gáp như thế làm gì.”

“Cậu chen ngang mà còn lý sự à?!” Dữu Tử tức giận.

Nhưng Dung Hoan lại nắm tay cô ấy để cô ấy đừng so đo: “Cậu ta nên trang điểm trước, dù sao phải phủ nhiều lớp phấn như vậy.”

Âm lượng của Dung Hoan không lớn, nhưng vừa vặn có thể khiến cô gái tóc nâu nghe thấy, cô ta giận đến nổi muốn mắng, lại đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo trong gương của Dung Hoan, lập tức chột dạ sợ hãi.

Chờ đến 6 giờ, vẫn chưa tới lượt Dung Hoan, cô dứt khoát đứng dậy đi ra ngoài một chút, trùng hợp nhìn thấy Phó Tư Diễn.

Anh đang gọi điện thoại ngoài thính phòng, nhìn thấy Dung Hoan, anh nói vài câu với đầu bên kia rồi cúp máy, dụi mắt thuốc trên tay, đi về phía cô.

“Trang điểm xong rồi?”

Làn da của Dung Hoan rất đẹp, nhìn qua đã trang điểm hay không trang điểm cũng không khác gì nhau.

“Vẫn chưa...”

Cô nói cô còn đang đợi, Phó Tư Diễn nhìn giờ, hỏi cô có kịp không.

“Chắc là kịp ạ.” Cô là bài thứ hai.

Phó Tư Diễn nghe giọng điệu không xác định này của cô, lập tức gọi một cuộc điện thoại khác.

“... Ừ, ngay lập tức.”

Dung Hoan không hiểu nguyên do, anh nói: “Đi thôi, về phòng nghỉ, chuyện trang điểm chú giúp cháu.”

Cô chẳng hiểu đầu cua tai nheo về lại phòng nghỉ một lần nữa, chẳng mấy chốc đã nghe tiếng gõ cửa, mở cửa là Kế Sâm dẫn theo mấy người đi vào.

“Chào ngài Phó.” Người phụ nữ đi đầu cúi người.

Phó Tư Diễn chỉ vào Dung Hoan: “Giúp cô ấy trang điểm.”

Mấy người gật đầu, bắt đầu hành động, giờ Dung Hoan mới biết Phó Tư Diễn đi giúp cô gọi một đội trang điểm chuyên nghiệp tới.

Chỉ trong phút chốc cô đã trang điểm và làm tóc xong, thợ tạo hình nói được rồi, Dung Hoan lập tức quay đầu nhìn về phía người đàn ông trên sofa, biểu cảm có chút ngỡ ngàng.

Phó Tư Diễn đứng lên, đi đến trước mặt cô quan sát, cuối cùng nói: “Rất đẹp.”

Cô rũ mắt mỉm cười.

-

7 giờ, dàn nhạc bắt đầu diễn tấu chính thức, đầu tiên là một bài giao hưởng.

Hôm nay khách mời ngồi trong thính phòng chật ních, thậm chí còn có phóng viên tới, đây là lần đầu đoàn nhạc "Theo đuổi giấc mơ" thử hợp tác cùng học sinh cấp ba, cũng có thể xem là lần đầu tiên mở đường ở trong nước.

Bản giao hưởng piano của Dung Hoan là bài thứ hai, lúc này cô đang ở cánh gà đợi lên sân khấu. Ai ngờ Thôi Tinh Dữu đi tới, nói ra một chuyện khiến cô khiếp sợ: “Hôm nay chú em tới một mình sao?”

“Chắc là vậy. Sao vậy chị?”

“Chị vừa mới quay lại, thấy sao chú ấy vẫn luôn nói chuyện với một người phụ nữ ngồi bên cạnh, hình như hai người đó đến cùng nhau.”

Biểu cảm của Dung Hoan đờ ra, cô bước ra theo bản năng, lại bị Dữu Tử ngăn lại: “Em định đi đâu? Sắp tới lượt chúng ta rồi.”

Dung Hoan không làm ra hành động gì khác nữa.

Sau đó, tới bài thứ hai, đám Dung Hoan lên sân khấu. Ánh đèn màu cam trên sân khấu rọi xuống khuôn mặt tinh xảo của cô, cô lại không có tâm trạng hồi hộp, ánh mắt tìm kiếm bóng hình người kia.

Nhưng cô đã nhanh chóng tìm được người đàn ông ngồi giữa hàng phía trước đặc biệt thu hút tầm mắt của người khác kia. Trong một giây cô đối diện với con người của Phó Tư Diễn, cô cũng nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh anh.

Từ Nhụy Sương.

Cơ thể cô ta nghiêng về phía Phó Tư Diễn, che miệng đang nói gì đó.

Trong lòng Dung Hoan bị đâm một phát, cảm thấy ánh đèn trên đỉnh đầu chói qua đôi mắt, khiến cô không nhìn thấy rõ.

Cô dờn tầm mắt, nụ cười bên miệng vẫn giữ nguyên độ cong, nhưng ánh sáng trong đáy mắt lại biến mất không còn.

Đi đến trước piano, cô ấn phím đàn, bắt đầu độc tấu piano một đoạn ngắn.

Nửa đoạn đầu của bản nhạc này là đê mê chậm rãi, mang theo sự đau thương nồng nàn. Có lẽ là Dung Hoan nhìn thấy màn vừa nãy, cả người chìm sâu trong bi thương, đàn vô cùng tốt, cũng khiến tất cả mọi người nhập tâm vào cảm xúc bi thương này. Thậm chí có người lau nước mắt.

Ca khúc trầm thấp rót vào tâm tình cô, ngược lại khiến cho khúc nhạc này được diễn giải rất tốt. Tiếp theo các nhạc cụ khác gia nhập, phối hợp ăn ý.

Sau khi khúc nhạc kết thúc, nơi biểu diễn bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Dung Hoan đứng dậy, cúi người.

-

Tối nay Từ Nhụy Sương được bạn bè mời, tới nghe buổi trình diễn này. Lúc cô ta đến nơi, mới nhận được cuộc gọi bạn gọi tới nói công ty mở họp đột xuất không tới được.

Từ Nhụy Sương đành một mình đi vào. Ai ngờ đi tới cửa, lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen mắt.

Người đàn ông mặc âu phục đi giày da, được ủi phẳng phiu đến nỗi không có một hạt bụi nhỏ, trên khuôn mặt anh tuấn là đôi mắt sắc bén, hoàn mỹ không tì vết.

Cô ta rất kinh ngạc.

Cô ta nhìn thấy anh ngồi một mình, trong lòng nhúc nhích, một lát sau đi đến bên anh, ngồi xuống ở ghế bên cạnh anh: “Anh Phó, trùng hợp quá.”

Phó Tư Diễn quay đầu liếc nhìn cô ta một cái, thờ ơ đáp trả, không định nói thêm gì.

Từ Nhụy Sương chủ động tiếp lời: “Anh cũng thích ban nhạc này sao?”

“Không, tôi tới xem cháu gái tôi biểu diễn.”

“Cháu gái anh?” Từ Nhụy Sương cong môi: “Tới đây biểu diễn, thật là giỏi quá.”

Cô ta hỏi chút chuyện về Dung Hoan, chờ đến khi Dung Hoan lên sân khấu, cô ta nhìn thấy Phó Tư Diễn lấy điện thoại ra chụp một tấm, cô ta hỏi: “Là cô bé tóc dài đầu tiên bên tay trái sao?”

“Ừ.”

Dung Hoan đàn cực kỳ hay, Từ Nhụy Sương phát hiện ánh mắt của Phó Tư Diễn đặt thẳng trên người Dung Hoan không dời đi chút nào, cô ta nghiêng người nhỏ giọng khen: “Cháu gái anh đàn piano tốt quá, cô bé bắt đầu học piano từ khi nào vậy?”

Cô ta cố gắng nói chuyện, nhưng người đàn ông nhíu mày, giọng nói lạnh nhạt: “Cô Từ, có ai nói cho cô biết lúc nghe nhạc phải giữ yên lặng chưa?”

Từ Nhụy Sương xấu hổ đến nỗi không nói thêm câu nào.

-

Biểu diễn kết thúc, mọi người đều rất vui vẻ, Dữu Tử giữ chặt tay Dung Hoan: “Đi thôi Hoan Hoan, ăn khuya đi!”

Mấy người bạn tốt nói muốn đến mở tiệc ăn mừng nhỏ, Dung Hoan chỉ cười nhẹ, nhìn qua có vẻ không háng hái lắm.

Mấy người đi ra ngoài, vài bước sau cô giật mình đứng tại chỗ, nhìn Phó Tư Diễn và Từ Nhụy Sương đi về phía cô.

“Chú Phó...”

Phó Tư Diễn đi đến trước mặt cô, hơi cong lưng, xoa đầu cô: “Tối nay Hoan Hoan đàn cực kỳ hay.”

Cô cong khóe môi rất nhẹ, sau đó tầm mắt dời về phía Từ Nhụy Sương, người sau cười cười: “Cháu gái anh thật giỏi.”

Từ Nhụy Sương giới thiệu bản thân với Dung Hoan, Dung Hoan cụp mắt, không muốn nói gì với cô ta hết.

Phó Tư Diễn nhìn ra ý chống đối nơi đáy mắt cô, không nói thêm gì, hỏi cô bây giờ còn muốn ăn khuya không, có muốn anh đưa cô đi không.

Dung Hoan lắc đầu, nhạt giọng nói: “Cháu tự đi cùng Dữu Tử, chú... đưa cô Từ về đi, đã trễ thế này rồi.”

Cô không muốn ở lại thêm, nói một câu gập lại sau với anh, rồi kéo Thôi Tinh Dữu rời đi.

Từ Nhụy Sương nhìn sắc mặt Phó Tư Diễn hơi trầm xuống, nói: “Đi thôi.”

Hai người đi đến bãi đỗ xe, tới cạnh xe, anh mở cửa, Từ Nhụy Sương đang định ngồi vào, đã nghe thấy người đàn ông nói với trợ

lý: “Đưa cô Từ về nhà, tôi đi dạo xung quanh một chút.”

Từ Nhụy Sương ngẩn ngơ, cũng nghe ra ý cố tình xa cách trong giọng nói anh, miệng cô ta lại không tự chủ được mà trêu chọc: “Anh Phó đúng là không muốn ở cùng tôi lâu nhỉ.”

Tay anh Phó đặt trên cửa xe, ngẩng đầu nhìn vào mắt cô ta, trong mắt là bóng sáng lạnh nhạt, im lặng đồng ý.

Đầu ngón tay của Từ Nhụy Sương véo vào lòng bàn tay, trên mặt vẫn cười mà ngồi xuống.

Xe lùi ra sau, Phó Tư Diễn đốt một điếu thuốc, phun ra mấy ngụm, không hiểu sao ngực hơi nghẹn lại, anh đi về phía trước, trùng hợp nhìn thấy Dung Hoan cùng mấy người bạn đi qua con đường đối diện.

Sau đó, anh lại lựa chọn đi theo.

Nhóm Dung Hoan tìm được một quán ăn khuya gần đó, ngồi xuống, gọi đồ ăn xong, Dung Hoan lập tức mở bia.

“Hoan Hoan em ăn đồ ăn rồi hăng uống rượu.”

Dữu Tử không cản được, Dung Hoan nuốt mạnh mấy ngụm, mọi người cho rằng cô đang vui, Dữu Tử lại nhìn ra hết, cô ấy nhỏ giọng hỏi Dung Hoan: “Là bởi vì chú em sao?”

Dung Hoan ngây người, lên tiếng phủ nhận: “... Không có.”

“Em lừa được chị sao? Chị không lớn hơn em bao nhiêu, nhưng chuyện yêu đương đã trải qua rất nhiều.”

Dung Hoan cười, bất đắc dĩ cúi đầu: “Dữu Tử, chị đừng hỏi...”

Dữu Tử buông tiếng thở dài, vỗ vai cô: “Được, chị không hỏi...”

Dung Hoan không động đũa được mấy lần, lần đầu tiên uống cả chai bia, cô nhanh chóng cảm thấy váng đầu hoa mắt, hơi chóng mặt.

Cô đứng lên, nói với Dữu Tử là ra ngoài một chút.

Đi đến con đường bên ngoài, cảm giác nóng bức của quán ăn khuya chợt biến mất, thứ thổi tới người chính là gió lạnh mùa đông.

Giờ phút này người qua lại không có bao nhiêu, đèn đường từ mù chiếu xuống quầng sáng lơ mờ.

Cô đứng một mình, nhìn dòng xe thưa thớt qua lại, đôi mắt bị gió thổi nóng lên.

Cô lấy điện thoại, gọi điện.

“Ừầy, cô gái — —” Tiếng cười hì hì của Hề Phán truyền đến: “Nhớ tở phải không?”

Hề Phán chờ Dung Hoan nói chuyện, lại phát hiện bên kia không có tiếng gì, vài giây sau truyền đến tiếng nức nở của Dung Hoan.

“Cậu sao vậy?! Đừng khóc, nói với tớ là xảy ra chuyện gì rồi? Không phải biểu diễn thất bại chứ?!”

Dung Hoan lắc đầu: “Không có...”

“Là... bởi vì chú Phó?”

Dung Hoan không trả lời.

Hề Phán đau lòng thờ dài: “Chú ấy là cái rắm gì để cậu khóc, vì đàn ông khóc lóc cái gì?”

Dung Hoan cắn môi nghẹn ngào, cảm xúc chua xót ập ủ mấy hôm nay lập tức theo men say mà phóng thích ra: “Chú ấy không phải rắm...”

“Tớ, mẹ nó...” Hề Phán chán nản.

Dung Hoa ngồi xổm xuống, ôm chân, tiếng khóc cũng run run: “Phán Phán, tớ không muốn chú ấy ở cùng người phụ nữ khác, tớ ích kỷ quá, nhưng tớ thật sự rất thích chú ấy...”

Anh là kho báu của một mình cô, bây giờ sắp bị người khác khai quật.

Sao cô có thể hi vọng xa vời rằng anh vĩnh viễn thuộc về cô chứ...

Cô ngồi xổm che mặt rơi nước mắt. Lúc này, tiếng bước chân đến gần, một người đàn ông đi đến trước mặt cô.

Chương 35

Sau khi Kế Sâm đưa Từ Nhụy Sương xong, anh ta trở về đón Phó Tư Diễn.

Trên xe, người đàn ông ghế sau nhìn quán ăn khuya đối diện, không nói một lời.

Trong xe rơi vào sự im lặng cực kỳ áp lực, Kế Sâm thờ mịch cũng không dám, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy sắc mặt của sếp cực nặng nề, ánh mắt nhòe đi nhiễm nỗi lòng nặng nề.

Rõ ràng tới tối nay vẫn rất vui vẻ, nhưng không hiểu sao giờ lại biến thành như vậy.

Kế Sâm không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng anh ta chắc chắn là liên quan đến cô gái nhỏ trong quán ăn khuya kia.

Hơn mười phút sau, Phó Tư Diễn nhìn thấy Dung Hoan đi ra từ quán đối diện, cay mày, chỉ qua một chốc, anh đẩy cửa xe.

Cô gái nhỏ ngồi xổm xuống, anh đi thẳng về phía cô, còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng nức nở nho nhỏ.

Từng tiếng từng tiếng, như một con dao.

Đâm vào lòng anh.

Dung Hoan đang vui đầu, đột nhiên cảm nhận được một đôi tay chạm vào cô, chậm rãi đi xuống, sau đó ôm mặt cô lên.

Trước mắt cô mơ hồ, khuôn mặt Phó Tư Diễn in trong mắt cô.

Dù cô say, cũng phải kinh ngạc đến mức dừng khóc, nói không nên lời.

Không phải anh đi tiễn Từ Nhụy Sương sao?

Lần trước cô khóc, lòng anh đã bị cô quấy đến loạn, giờ phút này đáng vẻ cả mặt toàn nước mắt, mũi đỏ lên của cô khiến anh lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác trái tim như bị người ta bóp chặt.

Anh nắm lấy bả vai cô, kéo cô lên, cúi đầu nhìn, đáy mắt như mực đen bị đánh đổ, làn môi mỏng thốt ra mấy chữ nghẹn ngào: “Hoan Hoan, đừng khóc, về nhà với chú.”

Dung Hoan nhăn mày, muốn hất tay anh ra: “Cháu không cần...”

Anh ngửi được mùi rượu trên người cô, mặt tối sầm lại, tay nắm bả vai cô siết chặt: “Cháu say rồi.”

“Cháu không có say...”

Cô gái nhỏ mất bình tĩnh, anh im lặng mấy giây, khom lưng bế ngang cô lên, xoay người đi về phía chiếc xe.

Dung Hoan rũ đầu, nước mắt lại rớt ra: “Cháu không muốn ngồi chung một xe với Từ Nhụy Sương, chú thả cháu xuống đi...” Say rồi, nên lời thốt ra cũng không hề kiêng dè.

Bước chân của Phó Tư Diễn khựng lại, ngay sau đó không quan tâm đến sự phản kháng của cô, đi càng nhanh hơn.

Kế Sâm đã mở cửa ghế sau, Phó Tư Diễn bỏ cô gái nhỏ vào.

Anh cũng ngồi vào, giọng nói rất trầm như mang theo chút trách cứ: “Làm gì có Từ Nhụy Sương?”

Trong xe chỉ có hai người bọn họ.

Dung Hoan bị giọng điệu của anh dọa, một câu cũng không nói, chỉ cuộn người trong góc, nhìn qua càng đáng thương.

Anh nhìn cô chăm chăm, trái cổ lẩn lẩn, sau một lúc lâu mới kéo cô lại, trong giọng nói đều là sự thỏa hiệp và dịu dàng: “Chú không hung dữ với cháu, đừng khóc được không?”

Anh lau nước mắt trên mặt giúp cô, động tác nhẹ nhàng đến lạ.

Dung Hoan ngẩng đầu nhìn anh, mùi vị vừa chát vừa ngọt trong lòng càng mãnh liệt. Ngay sau đó, cô nương theo men say, giờ tay ôm lấy cổ anh rồi chôn mặt vào đó, nghiêng người ôm anh.

Cơ thể Phó Tư Diễn bỗng cứng đờ, sau đó đáy mắt anh lóe lên luồng sáng không che nổi, độ ấm cơ thể bỗng nhiên bị thân hình mềm mại làm cho tăng cao.

Không khí trong xe rơi vào mờ ám.

Anh giờ tay muốn kéo cô ra, không biết sao cô càng ôm càng chặt, giống như treo trên người anh.

“Dung Hoan.” Anh mở miệng, giọng nói trầm khàn.

Rồi sau đó, anh cảm thấy giữa cổ chậm rãi nóng ướt.

Là cô đang rơi nước mắt trong thầm lặng.

Cuối cùng anh không có cách nào đẩy cô ra.

“Chú Phó, chú thích Từ Nhụy Sương sao?” Giọng cô rất nhẹ, hỏi đến là e dè rụt rè.

Im lặng vài giây, cuối cùng anh cũng mở miệng trả lời cô: “Không thích.”

Ngón tay Dung Hoan kéo nhẹ cổ áo anh, cách một lúc lâu mới gọi anh một tiếng: “Phó Tư Diễn — —”

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên đầy đủ của anh.

Người đàn ông ngây người.

“Nếu chú không phải chú của cháu, thì thật tốt...”

Nếu giữa họ không có lớp ngăn cách kia, cô có thể dùng cảm thể hiện tâm ý của cô với anh, cũng không đến mức để cô nhìn anh ở cạnh người phụ nữ khác, còn cô chỉ có thể ghen tỵ sau lưng.

Cô gái nhỏ nói xong, sau đó tay ôm cổ anh đã thả lỏng, không nhúc nhích nữa, cô ngủ thiếp đi rồi.

Phó Tư Diễn cúi đầu nhìn cô, trong đầu chậm chạp không thể bình phục sau cú đánh mạnh từ câu nói kia của cô.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh, miệng cô gái nhỏ thở ra hơi nóng từng chút từng chút đều đặn phun vào cổ anh, trán anh dần nhúu lại, hơi cụp đôi mắt đang quay cuồng cảm xúc.

Sau một lúc lâu, cuối cùng anh cũng không kiềm chế nổi mà giơ tay, ôm lấy eo nhỏ của cô, động tác nhẹ nhàng không muốn đánh thức cô.

Thật lâu sau nữa, anh buông lỏng tay ra, đặt cô gái nhỏ sang một bên. Kế Sâm nhận được tin nhắn, trở về xe.

“Lái chậm một chút.” Phó Tư Diễn bảo.

Kế Sâm cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cái gì cũng không dám hỏi nhiều, nhìn nhiều.

Xe chạy vững chãi, điện thoại của Dung Hoan ở dưới đệm phát ra tiếng rung, nhưng căn bản không đánh thức được cô.

Vang lên rất lâu, Phó Tư Diễn cầm điện thoại, nhìn thấy bên trên là tên của Thôi Tinh Dữ.

Anh nhận cuộc gọi, giọng nói sốt ruột của Thôi Tinh Dữu truyền đến:
“Hoan Hoan em đi đâu rồi vậy!”

“Tôi là chú của Dung Hoan, mang con bé về nhà trước.”

Nghe thấy giọng của Phó Tinh Diển, cuối cùng Thôi Tinh Dữu cũng yên lòng: “Vậy thì tốt rồi...”

Anh cúp điện thoại, nhìn thấy tin nhắn bật ra từ điện thoại, đến từ Hề Phán, [Hoan Hoan cậu đừng buồn quá, thích một người vốn dĩ đã không khống chế được...]

Anh đọc vài lần, đặt điện thoại lên ghế, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, rơi vào cơn thất thần lâu thật lâu.

-

Sáng sớm hôm sau.

Dung Hoan trở mình, ý thức dần tỉnh táo lại. Cô mở mắt ra, nhìn thấy căn phòng quen thuộc, mới phản ứng lại đây là nhà mình.

Đầu đau họng khô, cô ngồi dậy nhìn quần áo trên người mình, gãi đầu, lại... không nhớ nổi chuyện gì hết.

Uống đến nổi không nhớ gì?

Là Phó Tư Diển đón cô về sao?

Cô cố gắng nhớ lại, phát hiện đầu óc trống rỗng. Giơ tay sờ quanh vành mắt, dính dính, cô cầm gương soi, đôi mắt đã sưng hết lên...

Rốt cuộc tối hôm qua cô đã làm gì?

Cô đứng dậy xuống giường, tắm rửa tẩy sạch mùi rượu trên người, cơ thể đã thoải mái hơn nhiều.

Trở về phòng, cô đang sấy tóc, dì Tĩnh gõ cửa đi vào.

“Cô Hoan Hoan, đầu cô còn đau không? Dưới lầu đang hầm canh giải rượu, sấy tóc xong nhớ xuống uống nhé, cậu Phó cũng ở dưới lầu.”

Dung Hoan ngẩn ngờ, lại nghe tiếng dì Tĩnh cười bảo: “Hôm nay cậu Phó còn ra ngoài mua bánh quẩy sữa đậu cô chủ thích nhất, mau xuống dưới ăn đi.”

“... Dạ.”

Sấy tóc xong, Dung Hoan xuống lầu, Phó Tư Diễn đang ngồi trên ghế, từ sau lưng nhìn lại, anh mặc áo gió màu lam nhạt, ngón tay thon dài lật tờ báo trong tay.

Cô mím môi, chậm rãi đi lên trước, Phó Tư Diễn ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt sợ hãi của cô, mở miệng trước: “Tới ăn sáng đi.”

Dung Hoan ngồi đối diện anh, bưng canh giải rượu nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt lên nhìn Phó Tư Diễn. Chỉ thấy anh bỏ báo xuống, cắt quả trứng trên đĩa.

“Chú Phó, tối qua chú đón cháu về sao?”

Phó Tư Diễn nghe thấy giọng cô, đáy mắt xẹt qua một dòng cảm xúc, nhắc mí mắt nhìn về phía cô: “Quên hết rồi?”

“Ồ...” Cô ngượng ngùng cúi đầu: “Có thể cháu uống nhiều quá.”

Anh im lặng không nói vài giây, nhạt giọng nói: “Chú đón cháu về. Quên cả chuyện chú với cháu nói rồi?”

Nếu anh không ở đây, cô không được uống giọt rượu nào.

Dung Hoan mím môi dứt khoát giả chết, vùi đầu uống canh giải rượu, bên tai lại nghe thấy tiếng vang, như có người đi đến cạnh cô, cô

ngẩng đầu, vể mặt kinh ngạc nhìn Phó Tư Diễn ngồi xuống ghế bên cạnh cô.

“Chú Phó...?”

Anh nhìn chăm chú vào gương mặt vì không trang điểm mà hơi tái nhợt của cô, lòng mềm mại: “Sau này đừng tùy tiện uống rượu, biết không?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, nhớ tới một chuyện, rối rắm nửa ngày, vẫn khéo léo hỏi anh: “Tối qua... chú và cô Từ hẹn nhau tới xem cháu biểu diễn sao?”

Cô thầm nghĩ, chắc hẳn Phó Tư Diễn cho rằng cô chỉ hỏi đơn thuần thôi nhỉ? Nhưng ai biết, trong lòng người đàn ông chỉ có một suy nghĩ — — tối qua cô gái nhỏ này uống say mở miệng là gọi thẳng tên Từ Nhụy Sương, bây giờ lại rất lễ phép...

Phó Tư Diễn hỏi lại: “Sao vậy?”

Cô lắc đầu: “Cháu chỉ tùy tiện hỏi một chút.”

Phó Tư Diễn chuyển đề tài: “Lát nữa thu xếp một chút, dẫn cháu đến một nơi.”

“Dạ? Nơi nào ạ?”

“Đi là biết.”

-

Ăn sáng xong, Dung Hoan lên xe của Phó Tư Diễn. Cô mở điện thoại, trả lời tin nhắn tối qua có người gửi đến cho cô. Nhìn thấy một đoạn dài câu an ủi của Hề Phán, cô buồn bực mà nhấn mở nhật ký cuộc gọi, phát hiện cô thế mà lại gọi điện cho Hề Phán?

Còn có một tin nhắn gửi đến, là từ cô gái mua vé của cô, [Tối qua Tiêu Thừa Chi không hát Độc nguyện, nên không quay video cho

cậu, gửi cho cậu mấy bài khác này.]

Dung Hoan cầm tai nghe, vừa nghe, khóe miệng liền nở nụ cười, hơn cả vui vẻ là cảm giác hơi mát mát, đáng tiếc quá.

Sáng nay cô xem hot search, độ hot của #Tiêu Thừa Chi công bố bạn gái trong concert# trước mắt đang lên đến hạng ba, tối qua Tiêu Thừa Chi ở buổi biểu diễn cùng một cô gái công bố, hai người ôm hôn, chính thức công bố tình cảm. Dung Hoan nhìn video, xác định cô gái này là Bạch Ngưng.

Tối hôm qua có rất nhiều "Nước Cam" vỡ mộng, nhưng nhiều người chọn chúc phúc cho họ hơn, Dung Hoan cũng đặc biệt tiếc nuối khi không thể chính mắt chứng kiến một màn khoe ân ái này của idol.

Phó Tư Diễn quay đầu đã nhìn thấy màn hình điện thoại của Dung Hoan, cùng với biểu cảm hơi buồn trên mặt cô gái nhỏ.

Anh lấy tai nghe của cô xuống, Dung Hoan mang mặt ngọc nhìn anh, lại nghe thấy anh hỏi: "Buổi biểu diễn của Tiêu Thừa Chi?"

"Đúng vậy, vốn dĩ cháu mua vé đi được, nhưng lại trùng thời gian biểu diễn." "Khác gì so với nghe trên điện thoại sao?"

"..." Dung Hoàn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Phó Tư Diễn: "Đương nhiên không giống, mấy chục nghìn người cùng nhau nghe ở đó, vậy mới có không khí."

"À." Vẻ mặt lạnh nhạt.

Dung Hoan quay đầu sang bên kia, cũng không muốn nhiều lời với anh, dù sao nói cũng không nói rõ được.

-

Xe lái vào một khu biệt thự, Dung Hoan càng thêm tò mò điểm đến là chỗ nào. Sau khi dừng lại, hai người xuống xe, Phó Tư Diễn dẫn

Dung Hoan vào một căn biệt thự, ấn chuông cửa, qua một lúc sau, cửa mở, Dung Hoan đã nhìn thấy ngay bóng dáng của Bạch Ngưng.

“Ha ha hai người tới rồi!” Bạch Ngưng nghiêng người giữ cửa kéo ra, “Tối sớm ghê, tôi vừa ăn sáng xong.”

Dung Hoan không ngờ Phó Tư Diễn lại dẫn cô tới gặp Bạch Ngưng!

Bạch Ngưng giữ chặt tay Dung Hoan, kéo cô vào, cười rồi nhỏ giọng nói bên tai Dung Hoan: “Tiêu Thừa Chi ở trên lầu, sẽ xuống ngay.”

Chân Dung Hoan mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống đất!

Tiêu Thừa Chi ở! Trên! Lầu!

Dung Hoan kích động đến nỗi sắp nổi bong bóng, cả người như đờ ra, Phó Tư Diễn từ sau lưng đi lên trước, xoa nhẹ đầu cô: “Tối mức này sao?”

Bạch Ngưng cười ha ha: “Hoan Hoan người ta cũng là bé fans đó.”

Phó Tư Diễn không trả lời, ngồi trên sofa, hiện giờ trong đầu Dung Hoan làm sao còn chuyện gì khác, chỉ chờ gặp idol thôi!

Bạch Ngưng nói với cô: “Hoan Hoan, đi ra vườn sau với chị một chút nhé.”

“Dạ.”

Hai người đi ra, Dung Hoan liền nói: “Chúc mừng chị Bạch Ngưng, tối qua chị đã thông báo ở buổi biểu diễn, chắc chắn chị sẽ rất hạnh phúc.”

Bạch Ngưng cong khóe miệng, mặt còn hơi đỏ lên: “Thật ra anh ấy lừa chị, chị hoàn toàn không đoán được. Bởi vì chị là người ngoài giới, cho nên anh ấy vẫn luôn muốn khiếm tốn chút để bảo vệ chị, tối qua cũng không biết sao lại vậy...”

Dung Hoan sinh lòng cảm thán: “Có thể ở cạnh người mình thích thật tốt.”

“Ui, nghe câu này của Hoan Hoan, em cũng có người mình thích rồi sao?”

Dung Hoan sừng sốt, vội vàng cúi đầu dời tầm mắt, Bạch Ngưng cũng không hỏi nhiều.

Bạch Ngưng đi vào bếp nhìn món hầm trong nồi, để Dung Hoan chờ ở đây một lát trước. Cô ngồi trên ghế, tùy tiện nhìn quang cảnh chung quanh, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nam: “Em là Dung Hoan sao?”

Cô nhanh chóng quay đầu, sau đó giống như bị người ta cố định cứng ngắc.

A a a!! Trong lòng cô phát ra tiếng chuột marmot hét!

Tiêu Thừa Chi mặc áo thun trắng, bên ngoài khoác áo khoác mỏng, mảnh khảnh lại không mất đi sự cao lớn, giờ phút này nhìn cô, khoe môi treo nụ cười nhẹ nhàng.

Còn đẹp trai hơn khi nhìn qua TV.

“Tiêu...” Cô nhanh chóng đứng lên, tiếng nói như bị mắc kẹt.

Tiêu Thừa Chi thấy mặt cô đỏ lên, cười nói: “Gọi anh là anh Thừa Chi là được rồi, tuy rằng theo vai vế thì gọi là chú.”

“Chào anh Thừa Chi.” Đôi mắt cô tỏa sáng.

Lúc này Bạch Ngưng đã đi tới, Tiêu Thừa Chi nắm lấy tay cô ấy: “Đang nấu đồ sao?”

“Ừ, lát nữa anh nêem nhé.” Bạch Ngưng nói: “Tối qua Hoan Hoan không đến buổi biểu diễn của anh, lát nữa anh hát mấy bài được

không? Khoảng thời gian trước em vừa học đàn cổ, để em đệm nhạc cho anh.”

“Được.”

Dung Hoan lại lắc đầu: “Tối qua anh Thừa Chi hát nhiều bài như vậy rồi, phải bảo vệ giọng thật tốt.” Cô cũng không thể khiến idol mệt chết.

“Wow, ân cần quá ha.”

Bạch Ngưng nói xong bưng trái cây ướp lạnh ra, Dung Hoan và Tiêu Thừa Chi nói chuyện phiếm ở sân sau, Bạch Ngưng vào phòng khách đã thấy Phó Tư Diễn vẫn ngồi trên sofa như cũ.

Cô ấy cười trêu ghẹo anh: “Anh Tư Diễn, anh không biết đâu, bé Hoan Hoan nhìn thấy Thừa Chi, cả người đều ngây ngẩn, ha ha ha ha vô cùng đáng yêu...”

Phó Tư Diễn ngẩng đầu liếc nhìn qua một cái: “À.”

“Cậu ra ngoài nói chuyện với họ đi, cậu ngồi đây làm gì.”

Phó Tư Diễn không đáp, qua một lát rồi đứng dậy đi đến sân sau. Còn chưa đến gần, đã nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô gái nhỏ: “Anh Thừa Chi, vậy album kế tiếp anh sẽ phát hành khi nào ạ?”

Sắc mặt Phó Tư Diễn đen lại.

Anh?

Tiêu Thừa Chi còn lớn tuổi hơn anh đấy!

- -----

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tư Diễn: A, tôi già cũng đâu phải lần một lần hai.

Chương 36

Phó Tư Diễn thầm hừ một tiếng trong lòng, ngồi xuống bên cạnh bọn họ. Dung Hoan thấy anh có vẻ buồn vục...

Sao thế nhỉ?

Tiêu Thừa Chi cười thầm hiểu trong lòng, nói với Phó Tư Diễn: “Trưa hai người ở lại ăn cơm chứ? Vừa khéo hôm nay tôi không có việc gì, có thể thể hiện tài năng cho hai người thưởng thức, được không Hoan Hoan?”

Dung Hoan nghe thấy thần tượng gọi tên mình, còn được ăn cơm thần tượng nấu, cô kiềm chế sự phấn khích, gạt đầu, khước miệng sắp ngoác tới tận mang tai luôn rồi.

Thần tượng thần tiên gì đây chứ!

Phó Tư Diễn nhìn vẻ mặt “mê trai” của Dung Hoan, hỏi ngược lại Tiêu Thừa Chi: “Cơm cậu nấu ăn được à?”

“Ấy, sao lại không ăn được chứ, Ngưng Ngưng nếm thử còn bảo rất ngon nữa đấy.”

Dung Hoan hỏi: “Là món bánh trôi rượu nếp mà anh đăng trên Weibo mấy hôm trước ấy hả?”

“Đúng vậy.” Tiêu Thừa Chi ngạc nhiên, “Em biết hả?”

“Vâng.” Ngày nào cô cùng lướt xem Weibo của Tiêu Thừa Chi mà.

Phó Tư Diễn ở bên cạnh mà như người tàng hình: “...”

Một lúc sau Bạch Ngưng bùng hoa quả tới, Dung Hoan không hiểu lắm về đề tài của ba người, may là có thể ngắm nhan sắc thần tượng, Dung Hoan có thể ngắm cả ngày.

Nghĩ lại thì mặc dù ngoài miệng Phó Tư Diễn cứ khinh thường hành vi theo đuổi thần tượng của cô nhưng anh lại dẫn cô đi gặp Tiêu Thừa Chi, trong lòng cô ấm áp cực kỳ.

Thời gian cũng kha khá rồi, Dung Hoan theo Bạch Ngưng vào bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho buổi trưa, Phó Tư Diễn và Tiêu Thừa Chi thì cứ ở đó tiếp tục tán gẫu.

“Sức khỏe bác Dung thế nào rồi?” Tiêu Thừa Chi hỏi.

“Khoảng thời gian này đang chuẩn bị phẫu thuật, tình hình thế nào phải đợi phẫu thuật xong đã.”

“Nghe nói ông ấy lại giới thiệu đối tượng cho cậu hả?”

Phó Tư Diễn cụp mắt khẽ cười, một lát sau chau mày, Tiêu Thừa Chi vỗ vai anh: “Biết người theo chủ nghĩa không kết hôn như cậu rất khó xử nhưng tôi cũng thấy khó hiểu, trên thế giới này có nhiều cô gái tốt như thế, thực sự cậu không vừa ý ai sao? Ngưng Ngưng hay nói với tôi, quá uổng phí khi cậu có vẻ ngoài thế này.”

Phó Tư Diễn nghe thấy từ “vừa ý”, trong đầu nhanh chóng lướt qua gì đó nhưng lại bị anh bỏ qua rất nhanh: “Cậu rảnh quá à mà lại chọc ghẹo tôi?”

“Không dám.” Tiêu Thừa Chi cười.

Lúc này tiếng Dung Hoan truyền tới từ sau lưng họ: “Anh Thừa Chi, chị Bạch Ngưng bảo anh vào trong một lát.”

“Ừ.” Tiêu Thừa Chi đi mất, Dung Hoan đứng tại chỗ, dường như không biết nên đi vào hay ở ngoài này đợi.

Mãi tới khi Phó Tư Diễn lên tiếng gọi cô: “Hoan Hoan qua đây.”

Cô đi tới trước mặt anh: “Sao thế ạ?”

Phó Tư Diễn nhìn gương mặt vô cùng mịn màng của cô, một lúc sau mới trầm giọng hỏi: “Bạch Ngưng nói tối nay muốn đi tắm suối nước nóng với Tiêu Thừa Chi, hỏi cháu có muốn đi không? Cô ấy muốn dẫn cháu theo cùng.”

“Một mình cháu à... chú không đi sao?”

Phó Tư Diễn nhíu mày: “Sao thế? Hoan Hoan bám chú thế hả?”

Suy nghĩ bị vạch trần khiến cô gái đỏ mặt, cắn môi không nói nữa, anh không gây khó dễ cho cô: “Tối nay DC có việc, chú không đi được.”

“Vậy thì cháu không đi đâu... chị Bạch Ngưng và anh Thừa Chi ở thế giới hai người cũng tốt, cháu không theo quấy rầy bọn họ đâu.”

Anh kiềm chế ý cười bên khoe miệng xuống: “Cháu không muốn làm bóng đèn chứ gì?”

Cô gật đầu, tiện thể nói luôn: “Chú ơi, hôm nay cảm ơn chú đã cho cháu gặp anh Thừa Chi, cháu vui lắm.”

Anh nhếch môi: “Ngày nào Hoan Hoan cũng vui vẻ, chú cũng vui vẻ.”

Dung Hoan nghĩ đây là câu cô nghe mà thấy ngọt ngào tràn tới tận tim trong ngày hôm nay.

Thời gian cứ dần trôi, qua tháng mười hai, tháng một là tháng cuối kỳ, thi học kỳ xong là tới kỳ nghỉ đông.

Sẩm tối, thi xong môn cuối cùng, Kế Sâm đã chờ ở bãi đỗ xe trước tòa nhà dạy học, Dung Hoan xách hành lý đi qua, chỉ thấy một mình anh ấy.

Cô hỏi Kế Sâm: “Dạo này chú Phó bận lắm ạ?”

“Vâng, cuối năm rồi, có rất nhiều công việc phải giải quyết.” Việc ở DC, việc ở trường nữa, có thể tưởng tượng anh bận cỡ nào. Đã mấy tuần rồi cô không gặp anh.

Dung Hoan về đến nhà, dì Tịnh đã nấu cơm tối xong chờ cô về. Dung Hoan chần chừ không ngồi vào bàn, thầm nghĩ chờ Phó Tư Diễn về rồi ăn nhưng dì Tịnh lại bảo mấy hôm nay Phó Tư Diễn không ăn cơm ở nhà.

Mùa đông trời lạnh, cơm canh cũng nguội rất nhanh, dì Tịnh hâm nóng một lần, tới lần thứ hai thì ra phòng khách gọi cô: “Cô Hoan Hoan ăn trước đi, dì chưa phần cơm cho cậu Phó rồi.”

Dung Hoan đứng dậy, giấu nỗi ủ rũ trong mắt đi: “Vâng.”

Tối đến, Dung Hoan tắm xong thì vùi trong phòng khách xem TV. Chương trình giải trí trên TV cứ chiếu hết cảnh này tới cảnh khác, cô mất tập trung, từ đầu tới cuối chỉ để ý tới tiếng cửa.

Cô rất muốn nhìn thấy Phó Tư Diễn, muốn nhìn xem dạo này anh thế nào rồi, có mệt lắm không, ăn cơm hay chưa nhưng cô sợ gọi điện thoại lại làm phiền anh.

Nỗi nhớ nhung sinh sôi nảy nở như dây leo, không dừng lại được. Nhưng tối hôm qua thức đêm ôn bài khiến cô buồn ngủ rất nhanh, cô gối hình thỏ, chống cằm lên đó, mí mắt luôn sụp xuống không khống chế được.

Mười mấy phút sau, cô nhắm chặt hai mắt lại.

...

Bên kia, Phó Tư Diễn đang trên đường về nhà. Anh bận rộn ở trường từ sáng tới tối, giờ mới có thời gian nghỉ ngơi. Anh nhắm mắt, dựa vào ghế, chớp mắt nghĩ ngợi, vô thức hơi chau mày lại.

Âm nhạc trong xe nhẹ nhàng nhu hòa, Phó Tư Diễn lại không chìm vào giấc ngủ được.

“Sắp xếp chuyện bác sĩ xong chưa?” Anh lên tiếng.

“Sắp xếp xong rồi, ngày mai ông cụ Dung về, bọn họ sẽ tới kiểm tra trước.”

Người đàn ông khép hờ mắt, gương mặt toát ra cảm xúc hơi u ám. Bầu trời ngoài cửa sổ bị sương mù dày đặc che kín, báo hiệu thời tiết ngày mai sẽ không tốt.

Về đến nhà, Phó Tư Diễn mở cửa, nghe thấy tiếng cười đùa trên TV, anh thay giày xong thì đi về phía ánh sáng duy nhất trong phòng khách, nhìn thấy cô gái gục trên ghế sofa, nhắm mắt ngủ say, tay phải ôm gối, tay trái cầm điều khiển TV.

Mệt mỏi và phiền muộn một ngày đều bị gương mặt ngủ say yên tĩnh vào giây phút này của Dung Hoan xóa tan hết.

Anh giãn mày ra, nửa ngồi nửa quỳ xuống, nhẹ nhàng rút điều khiển ra khỏi tay cô, sau đó giảm nhỏ âm lượng TV. Cô chép miệng, quay mặt sang bên khác, ngủ say sưa.

Phó Tư Diễn chấug môi cười, rút gối ôm trong tay cô ra, sau đó vòng tay ra sau lưng cô, bế cô lên một cách vững vàng.

Trong lúc đi lên tầng, cô quay đầu lần nữa, miệng thì thào hai tiếng: “Chú Phó...”

Anh tưởng cô dậy rồi, ai ngờ cô vẫn đang nhắm mắt, cô đang nói mớ.

“Ừ.” Anh dịu dàng đáp lời, nghe thấy câu nói tiếp theo vừa mềm mại vừa êm ái của cô gái: “Cháu rất nhớ chú...”

Trong đầu người đàn ông như có pháo hoa bùng nổ, tia lửa lan ra khắp cơ thể.

Vào tới phòng, anh đặt cô lên giường, vén chăn xong thì đóng cửa sổ lại để cô không bị cảm lạnh.

Quay lại bên giường, anh nhìn cô, ngay sau đó, không nhận được duỗi tay vén lọn tóc rối trên mặt cô ra.

Đáy lòng ngập tràn dịu dàng.

...

Hôm sau, Dung Hoan thức dậy thì thấy mình nằm trong phòng.

Hình như tối qua cô ngủ trên sofa mà, ai bế cô về phòng? Chẳng lẽ là... Phó Tư Diễn?

Cô đỏ mặt ngồi dậy, cảm thấy hơi lạnh ập tới, cô run người, mặc áo choàng ngủ vào ngay lập tức. Ra khỏi phòng, cô ngó đầu xuống dưới xem thế nào, quả nhiên nghe thấy tiếng Phó Tư Diễn và dì Tịnh đang nói chuyện.

Anh về rồi!

Dung Hoan mừng rỡ rửa mặt thay quần áo, xuống dưới tầng thì thấy Phó Tư Diễn đang đứng trước tủ âm tường gọi điện thoại với người khác, nắng ấm ngày đông chiếu vào áo khoác măng tô có hai hàng khuy cài của anh, bớt một chút nghiêm túc, thêm mấy phần hòa nhã.

Nghe thấy tiếng bước chân, người đàn ông quay đầu lại, chạm mắt cô.

Trái tim Dung Hoan bỗng nóng lên, nhìn qua chỗ khác, bước chân lại chẳng xê dịch chút nào.

Anh nói mấy câu với người đầu dây bên kia, cúp máy rồi nhìn về phía cô một lần nữa, sau đó anh nhướn mày: “Không chào chú à?”

“Cháu chào chú Phó.”

Bị vẻ ngốc nghếch của cô chọc cười, anh đi tới xoa đầu cô: “Đi thôi, đi ăn sáng.”

Dung Hoan ngẩng đầu hỏi anh: “Chú Phó, chú được nghỉ rồi sao?”

“Sắp rồi, hôm nay chờ ông cháu về, chú mới tới trường.”

“Ông cháu sắp về rồi?” Dung Hoan trợn mắt lên, “Thật không chú?”

“Ừ, cuộc phẫu thuật của ông cháu rất thành công, ông ấy bảo phải về ăn Tết với Hoan Hoan, mừng năm mới xong rồi quay lại Mỹ.”

Dung Hoan cực kỳ vui vẻ, cô luôn mong tới kỳ nghỉ đông để được qua Mỹ thăm ông, không ngờ ông nội lại về, như thế thì cô có thể ở bên ông một thời gian.

Gần trưa, một chiếc xe van dừng trước cửa biệt thự, Dung Khang Đạt bước xuống xe.

Dung Hoan, Phó Tư Diễn và dì Tịnh đều đứng đợi ở cửa, Dung Hoan đi tới nắm tay ông nội, khóe mắt lóng lánh nước: “Ông nội, chào mừng ông về nhà.”

Trông Dung Khang Đạt không còn khỏe mạnh như trước nữa, tóc hoa râm nhiều hơn, nhưng khi thấy cháu gái, ông vẫn cười thật tươi nắm chặt tay Dung Hoan: “Ôi, cháu gái ngoan, có nhớ ông nội không?”

“Nhớ ạ, vô cùng nhớ ông.”

Phó Tư Diễn đi lên trước, nói: “Bác Dung, vào nhà trước đã, bên ngoài lạnh.”

“Được được được.”

Dung Hoan ở phòng khách nói chuyện với Dung Khang Đạt, Dung Hoan kể về mấy chuyện trong học kỳ này, ông cụ ngồi cạnh nghe, mặt mày đầy ý cười, khắp phòng đều là tiếng cười nói của hai ông cháu.

Tới trưa, Phó Tư Diễn xuống bếp tự nấu mấy món, do ông cụ nói nhớ mấy món Phó Tư Diễn làm. Đến giờ cơm, Dung Hoan dìu ông nội tới phòng ăn, sau khi ngồi xuống, Dung Hoan qua tìm Phó Tư Diễn.

Anh vừa chiên một nồi thịt chiên giòn xong, Dung Hoan vươn tay muốn nhón bị anh chặn lại, giọng điệu đầy ý cười: “Không sợ nóng à?”

Cô bĩu môi, sau đó lại thấy anh gắp một miếng đưa tới bên miệng cô: “Nhóc cháu tham ăn.”

Dung Hoan mỉm cười, há miệng cắn, nhai mấy lần: “Ngon quá đi.”

Cô vừa nói xong, quay đầu lại chạm phải ánh mắt Dung Khang Đạt nhìn tới, cô đỏ mặt, bưng đĩa ra: “Ông ơi, ông không được ăn món này đâu, nóng trong người lắm.”

Dung Khang Đạt cười, gợi chuyện nói: “Bây giờ quan hệ của cháu và chú Phó tốt thế à? Trước đây ông vừa mới đi, cháu còn sợ thằng bé lắm mà.”

Dung Hoan sững sờ, mặt lại đỏ hơn, thuận miệng bịa chuyện: “Đâu có đâu...”

Mọi người ngồi vào bàn, Dung Khang Đạt nhìn bàn cơm, hạnh phúc bù ngùi: “Ăn cơm nhà vẫn tốt nhất. Bên trái là cháu gái, bên phải là Tư Diễn, nhà chúng ta lại đoàn tụ rồi.”

Dung Hoan và Phó Tư Diễn liếc mắt nhìn nhau, cô lại nhanh chóng cụp mắt xuống.

Trên bàn cơm, Phó Tư Diễn và Dung Khang Đạt nói một chút về chuyện làm ăn. Lúc còn trẻ, Dung Khang Đạt cũng đầu tư này kia, rất có đầu óc kinh doanh, mặc dù bây giờ trò giỏi hơn thầy nhưng Phó Tư Diễn vẫn rất thích nhờ ông chỉ dạy này kia.

Nói được một lúc, đột nhiên Dung Khang Đạt đổi chủ đề, cười tủm tỉm hỏi Phó Tư Diễn: “Gần đây cháu và cô gái họ Từ thế nào rồi? Bác nghe nói, người nhà họ Từ rất hài lòng về cháu.”

Động tác gấp thức ăn của Phó Tư Diễn và Dung Hoan đều khựng lại.

Phó Tư Diễn cụp mắt bình thản nói: “Không liên lạc nữa rồi.”

Dung Khang Đạt cau mày không vui: “Sao lại không liên lạc? Trước khi bác làm phẫu thuật, cháu còn bảo muốn thử với người ta cơ mà!”

Dung Hoan ngậy người.

Chương 37

Bàn ăn vốn đang vui vẻ, đột nhiên rơi vào vắng lặng tưởng chừng như vô tận.

Thìa sứ trắng tuột khỏi tay Dung Hoan, vào trong bát canh, “tõm” một phát, nước canh nóng bắn tung tóe, mấy giọt bắn lên tay cô, từng nốt đỏ chót hiện lên.

Đau đớn khiến cô lấy lại tinh thần ngay lập tức, đột nhiên rụt tay lại.

Ông cụ lên tiếng: “Không sao chứ? Bị bỏng rồi hả?”

Phó Tư Diễn nhăn mày, đứng dậy đi tới bên cạnh cô, nắm lấy cổ tay cô, xem xét mấy lần, dắt cô tới bồn rửa tay trong nhà bếp.

Nước lạnh chảy trên làm da đỏ ửng, Dung Hoan cúi đầu, cảm nhận xúc cảm ấm lòng từ lòng bàn tay anh lưu lại trên tay mình, tim đập thình thịch vang dội.

Trái tim anh cũng rối loạn, cặp mắt nhìn cô chăm chăm, một lúc sau anh mới lên tiếng: “Có thể cẩn thận một chút không hả?”

Cô không đáp.

Giây phút này, câu ông cụ Dung vừa nói vẫn còn quanh quẩn bên tai cô, Dung Hoan nhẹ nhàng rút tay về, giọng điệu thờ ơ xa cách: “Cháu không sao rồi.”

Cô cặp mắt, quay người đi về bàn ăn.

Cô hoàn toàn không biết người đàn ông nhìn thấy phản ứng này có cô thì lông mày nhíu chặt lại hơn.

Dung Khang Đạt nói với Dung Hoan: “Nào qua đây, ông múc canh cho con.”

Dung Hoan cong khóe miệng: “Con múc canh cho ông mới đúng chứ nhỉ?”

Phó Tư Diễn ngồi xuống, cô cúi đầu ăn canh, cảm nhận được ánh mắt nóng rực của người đàn ông đối diện đang nhìn mình. Một lúc lâu sau cô bỗng hỏi: “Ông ơi, ông nói chú muốn thử với dì Từ sao?”

Câu chuyện lại quay về quỹ đạo, Dung Khang Đạt gật đầu: “Sao thế? Hoan Hoan từng gặp dì Từ đó chưa?”

Dung Hoan cười: “Gặp rồi ạ, dì Từ rất xinh đẹp, đứng cạnh chú... Rất xứng đôi.” Cô nhìn Phó Tư Diễn.

Mắt Phó Tư Diễn tối xuống.

Ông cụ cười ha ha: “Quả nhiên cháu gái ông tinh mắt giống y như ông.” Ông quay sang phía Phó Tư Diễn, “Tư Diễn, vừa nãy Nhụy Sương gọi điện cho bác, nghe tin bác về nên bảo chiều sẽ tới thăm bác, tối nay cháu ở nhà ăn cơm nhé.”

Giọng Phó Tư Diễn lạnh lùng: “Tối nay cháu có việc ở trường rồi.”

“Chú ơi, chú ở nhà đi nhé? Người dì Từ muốn gặp nhất là chú mà.” Trong mắt Dung Hoan toát ra ý cười dịu dàng.

Người đàn ông im lặng chốc lát, lạnh lùng cười: “Được rồi, chú ở nhà.”

Dung Khang Đạt nhìn tương tác của hai người, không nói gì.

...

Cơm nước xong, Dung Hoan chạy bình bịch về phòng, vừa bước vào trong cô đã khóa cửa lại, nhảy lên giường tức giận ôm chặt lấy

gấu bông, “Phó Tư Diễn chết tiệt, cứ để chú và Từ Nhụy Sương ở bên nhau suốt đời suốt kiếp yêu nhau không rời đi!”

Cô giậm chân, vùi đầu vào trong chăn phát tiết lăn lộn hai vòng.

Mấy phút sau, cô nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà đờ đẫn, trong lòng lại như ăn phải chanh vậy.

Cô tưởng rằng chuyện của Từ Nhụy Sương coi như xong rồi, không ngờ ông nội trở về lại thay đổi ảo tưởng vốn rất tốt đẹp của cô.

Cô xoa đôi mắt cay cay, không để mình rơi nước mắt.

Bên kia, Phó Tư Diễn tới phòng sách tìm ông cụ. Anh đi vào, chưa nói gì Dung Khang Đạt đã cất lời: “Tư Diễn, qua đây pha cho bác tách trà.”

Phó Tư Diễn ngồi xuống, lấy một nhúm nhỏ Bích La Xuân loại xịn trong hộp ra.

Mấy phút sau, hương trà lan tỏa, Dung Khang Đạt hài lòng cầm chén lên, hớp một ngụm nhỏ, híp mắt lại: “Trà cháu pha vẫn ngon.”

Ông cụ uống trà vô cùng nhẫn nại nhưng Phó Tư Diễn ngồi cạnh lại không có thời gian dây dưa với ông, anh đi thẳng vào vấn đề: “Cháu không có ý gì với cô Từ hết.”

Dung Khang Đạt mở mắt ra, đặt chén trà xuống, giọng điệu có phần bất đắc dĩ: “Vậy là mấy câu nói trước khi bác làm phẫu thuật là lừa gạt bác hả?”

“Bác Dung...”

Dung Khang Đạt xua tay, hay tay bắt chéo trên đầy rộng cây gậy, thờ dãi: “Bác đã bảo mà, lúc trước sao người nhà họ Từ lại báo với bác rằng rất tốt, hóa ra hai cháu muốn thử mình cần thôi.”

“Hày, bác biết cháu không bằng lòng thì không ai ép buộc cháu được.”

Hương trà thoang thoảng, nắng chiều hắt xuống mặt đất, từng lớp từng lớp hắt tới tận trái sàn ở cửa. Im lặng mấy giây, ông cụ nói tiếp: “Gần đây Hoan Hoan rất dính cháu.”

Giọng điệu không có chút xíu ý cười nào khiến trái tim Phó Tư Diễn nặng trĩu.

Dung Khang Đạt nghiêng đầu nhìn người đàn ông sầm mặt, bỗng nở nụ cười: “Ai nói Từ Nhụy Sương không có giá trị lợi dụng chứ?”

Buổi chiều, Dung Hoan tự nhốt mình trong phòng. Mãi tới khi dì Tịnh gõ cửa vào đưa hoa quả.

Dung Hoan thấy một đĩa khế, sừng sốt hỏi không phải trong nhà không có khế sao, dì Tịnh giải thích: “Cô Từ mang tới.”

“... Dì ấy đến rồi sao?”

“Vừa tới không lâu, đang nói chuyện với ông chủ ở phòng khách, ông chủ bảo dì gọi con xuống.”

“Chú Phó thì sao?”

“Chắc ngài ấy cũng sắp xuống rồi.”

Dung Hoan giấu biểu cảm dư thừa đi: “Dì để khế ở đó đi.”

Sau khi dì Tịnh đi xuống, cô nhìn “những vì sao” trong đĩa, mấy giây sau, cầm một miếng bỏ vào miệng.

Ngọt ngào như mật.

Cô không ăn thêm miếng nào nữa, đứng dậy, vén tóc ra sau tai, đi ra ngoài.

“Bác Dung, sức khỏe bác không sao là tốt rồi, mẹ cháu còn nói mấy hôm nữa sẽ tới thăm bác đó.” Từ Nhụy Sương ngồi trên ghế sofa chạm trổ hoa văn, thanh lịch nhã nhặn, cười xinh đẹp.

Dung Khang Đạt cười xua tay: “Không cần phiền thế, sức khỏe bác thế nào bác tự biết, vẫn chịu được.”

Nghe thấy tiếng bước chân từ trên tầng xuống, hai người quay lại nhìn, Dung Khang Đạt gọi: “Hoan Hoan tới đây với ông, Nhụy Sương, giới thiệu với cháu, đây là cháu gái bác.”

Dung Hoan chào hỏi, Từ Nhụy Sương thấy cô lạnh lùng, chỉ cười: “Bọn cháu từng gặp nhau ở buổi hòa nhạc. Cháu bác chơi piano rất giỏi.”

Dung Hoan ngồi bên cạnh ông nội, bọn họ tiếp tục trò chuyện, Dung Hoan không chờ nổi nữa, đang định đi, quay đầu qua thì thấy Phó Tư Diễn đi xuống tầng.

Hai người chạm mắt nhau qua không trung, Dung Hoan nhìn qua chỗ khác trước.

Từ Nhụy Sương nhìn thấy Phó Tư Diễn đã lâu không gặp, trong mắt sáng rực vui vẻ hơn hẳn, nhưng Phó Tư Diễn chẳng thèm nhìn cô ta cái nào, ngồi một góc khác trên ghế sofa.

“Tư Diễn, cháu xem đây là rượu mà Nhụy Sương mang tới cho cháu, con bé biết cháu có sở thích sưu tầm rượu.” Dung Khang Đạt chỉ chai Laffey đắt giá trên bàn.

Từ Nhụy Sương cười ngại ngùng: “Đây là chai rượu mà mấy ngày trước ba cháu mang từ trang trại rượu ở Pháp về, cháu uống rất ít, đành phải mang tặng người biết uống.”

Phó Tư Diễn liếc nhìn, giọng điệu bình thản: “Cảm ơn cô.”

Ý này coi như là anh nhận.

Từ Nhụy Sương thầm cười trong lòng.

Dung Hoan cảm thấy không khí càng thêm ngọt ngào khiến người ta không thờ nổi, đúng lúc dì Tịnh bưng bánh ngọt tới, cô đứng lên nói: “Ông nội, con vào bếp giúp dì Tịnh một tay.”

Cô đi vào bếp, hít thở sâu mấy hơi, bình tĩnh lại, thấy tô cần nấu cho bữa tối này vẫn chưa bóc bèn bắt đầu bóc tôm.

Bỏ đầu, đồng thời kéo chỉ đen của tôm ra. Cô cúi đầu làm, nghe thấy tiếng Từ Nhụy Sương vang lên bên tai: “Dì có thể giúp gì không?”

Dung Hoan sửng người, mặt không cảm xúc lắc đầu: “Dì là khách mà.”

Từ Nhụy Sương mỉm cười, bàn tay trắng mịn thon dài đặt lên quầy bar trước bồn rửa tay, nhìn chằm chằm vào Dung Hoan: “Dì nghe ông nội cháu nói cháu thích ăn khế, khế vừa được mang lên thế nào?”

“Khế rất chua, cháu không thích.” Cô đáp.

Từ Nhụy Sương không tức giận, còn hứng thú hỏi ngược lại: “Sao thế được? Dì ăn thử rồi mà.”

“Vậy là khẩu vị của chúng ta không giống nhau. Dì Từ, dì có thể ra ngoài nói chuyện với ông nội cháu, mùi dầu khói trong nhà bếp rất nồng, không thích hợp với dì đâu.”

“Nghe chú cháu nói anh ấy có một cô cháu gái rất ngoan, bây giờ xem ra không những ngoan mà còn biết lo nghĩ cho người khác nữa.”

Động tác trên tay Dung Hoan ngừng lại, chậm rãi nhếch miệng lên: “Xin lỗi dì, cháu chỉ muốn ở một mình thôi.”

Nụ cười trên mặt Từ Nhụy Sương không duy trì nổi nữa, lúc này Phó Tư Diễn đi vào.

Tôm trong tay Dung Hoan đột nhiên nhảy lên, rơi xuống đất, cô đang định xoay người nhặt, Từ Nhụy Sương giành trước một bước, ai ngờ nghe cô ta kêu “á” một tiếng.

Đầu ngón tay cầm tôm bị đâm chảy máu.

Phó Tư Diễn đi tới nhìn thấy thế thì nói: “Lấy nước rửa qua đi.”

Từ Nhụy Sương rửa tay, cười áy náy với Phó Tư Diễn đang đứng bên cạnh mình: “Không sao, tôi không cẩn thận bị đâm trúng.”

Rửa tay xong, cô ta lặng lẽ tới gần anh một bước, giơ đầu ngón tay lên hỏi: “Máu ngừng chảy rồi, như vậy được rồi chứ?”

Anh đáp: “Ừ.”

Dung Hoan ở bên cạnh nhìn khung cảnh cực kỳ chói mắt này, lên tiếng: “Cháu lên tầng lấy băng gâu cho dì Từ.”

Cô nói xong thì quay người đi luôn, Phó Tư Diễn lùi về sau một bước, giữ khoảng cách với Từ Nhụy Sương, Từ Nhụy Sương nhận ra bầu không khí vi diệu giữa hai người họ, hơi ngạc nhiên.

Dung Hoan lấy băng gâu xuống cho cô ta, Từ Nhụy Sương đi mất, cô xắn tay áo lên định xử lý tôm tiếp nhưng bị Phó Tư Diễn ngăn lại: “Đeo găng tay vào đi.”

Dung Hoan cúi đầu lầm bầm: “Không cần đâu, cháu đâu da mỏng thịt mềm như thế.”

Anh quay người lấy găng tay trên tủ lạnh, đưa cho cô, cô không nhận, anh nắm chặt tay cô định đeo cho cô luôn, mặt Dung Hoan ửng đỏ muốn rứt tay lại: “Cháu... Cháu tự đeo!”

Người này làm sao vậy chứ...

Cô đeo găng tay, nghe thấy giọng nói khàn khàn của Phó Tư Diễn:
“Cháu bị thương mà giống cô ta được à?”

Từ Nhụy Sương bị thương chẳng liên quan gì tới anh hết, nếu cô bị thương, anh sẽ đau lòng muốn chết.

Trái tim Dung Hoan nóng lên, choáng váng mấy giây, ném găng tay cho anh, giọng điệu thêm phần kiêu căng ra lệnh: “Chú bóc vỏ tôm đi.”

Cô tưởng rằng người đàn ông sẽ không đồng ý, không ngờ anh bỏ găng tay qua một bên, xắn tay áo lên, dùng tay không nhặt tôm.

Động tác rất thành thạo.

Dung Hoan đứng cạnh nhìn mà ngây ra.

Vì thế anh lột tôm, cô nhỏ bé đứng cạnh nhìn, ở đây chỉ còn hai người họ, trái tim đập rộn của Dung Hoan dần yên ắng lại.

“Ổng tay áo.” Anh khẽ nói.

Dung Hoan hiểu ý, giơ tay xắn ống tay áo lên giúp anh. Anh cúi đầu xuống là có thể ngửi thấy hương thơm ngát trên người cô, trên gương mặt trắng mịn của cô gái, môi đỏ hơi mím lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Chỉ nhìn một cái này thôi anh đã biết mình đắm chìm triệt để rồi.

Đúng lúc này dì Tịnh đi vào, Dung Hoan nhanh chóng xắn áo xong, lùi lại một bước, tai lặng lẽ ửng đỏ.

...

Ăn tối xong, giờ giấc cũng hòm hòm rồi, Từ Nhụy Sương xin phép về, Dung Khang Đạt cố ý bảo Phó Tư Diễn đi đưa cô ta về.

Hai người lên xe, Từ Nhụy Sương nói: “Hôm nay cảm ơn anh đưa tôi về. Bác Dung khiến anh khó xử rồi.”

Phó Tư Diễn không đáp.

Từ Nhụy Sương cười, nhìn cảnh đêm vụt qua, đột nhiên chuyển đề tài: “Hoan Hoan chơi piano giỏi như thế, có định cho con bé ra nước ngoài bồi dưỡng thêm không? Chắc chắn nguồn lực trong nước không tốt bằng nước ngoài. Nếu con bé muốn ra nước ngoài thì tôi có thể giúp đỡ, tôi hiểu một chút ở mặt âm nhạc.”

Phó Tư Diễn nhếch khóe miệng: “Không dám phiền cô Từ.”

“Tôi biết ngày mai có một nghệ sĩ violon rất giỏi tới thành phố Lâm, tối mai người đó có một buổi độc tấu violon, con bé rảnh thì tôi dẫn con bé đi cùng được không?”

Ý cười trên mặt Phó Tư Diễn dần biến mất, lạnh lùng hơn hẳn: “Từ Nhụy Sương, xin cô cất bớt mấy suy nghĩ dư thừa của cô lại đi.”

“Tôi... Tôi chỉ đơn thuần muốn...”

Mặt mày Phó Tư Diễn hiện lên vẻ không vui, nói ra câu cuối cùng: “Không cần biết cô có mưu tính gì, đừng động tới con bé.”

...

Dung Hoan ở ban công tầng hai, nhìn Phó Tư Diễn và Từ Nhụy Sương lên cùng một chiếc xe rồi đi mất.

Cô ngượng ngùng trở về phòng, thấy mình gần đây như bị điên. Hóa ra thích một người có thể chiếm hữu đến mức này.

Ngay cả anh nhìn cô gái khác thêm một xíu thôi, cô cũng ghen.

Nhưng cô chỉ có thể ghen thầm thôi.

Cô về phòng, ôm gấu bông, ngồi xếp bằng, trong đầu toàn là hình bóng Phó Tư Diễn.

Cô chú ý tới tiếng động dưới tầng, anh không về, trái tim cô cứ treo lơ lửng nhưng chờ một lúc lâu rồi mà anh vẫn chưa về.

Cô dần thấy buồn ngủ, ngã xuống giường, cảm thấy một lúc rất lâu sau mới có tiếng gõ cửa làm cô tỉnh giấc.

“Cốc cốc cốc” rất rõ ràng.

Cô ngẩng đầu nhìn mắt đồng hồ treo tường, thế mà sắp mười một giờ rồi.

Giờ này rồi còn ai tới gõ cửa nữa?

Cô xuống giường chạy ra mở cửa, vừa mở ra thì thấy Phó Tư Diễn dựa vào cạnh cửa, cả người toàn là mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc.

Anh hơi híp mắt lại, kéo caravat xuống, ánh sáng bên ngoài mờ tối, ông nội và dì Tịnh đều về phòng rồi.

Dung Hoan không hiểu ra sao: “Chú Phó...”

Anh nghe cô gọi, cong môi cười, mở miệng cất tiếng khàn khàn: “Nhóc con, hình như chú uống say rồi.”

Chương 38

Anh làm dáng sắp ngã xuống, Dung Hoan đỡ lấy cánh tay anh ngay lập tức, cô cảm thấy trọng lực nửa người anh đều ép lên người cô.

Không phải chứ... Uống say thật sao?

“Chú ơi?”

Cô nhẹ nhàng gọi anh, mấy giây sau, cuối cùng anh cũng mở miệng: “Ơi?”

Giọng anh khàn khàn như mê hoặc, hơi nóng trong miệng phả vào phần gáy mềm mại của cô. Mặt cô đỏ ửng, trái tim sắp nhảy tới cuống họng.

“Cháu... cháu đỡ chú về phòng.”

Cô đỡ anh về phòng ngủ, dìu anh tới ghế sofa trước. Cô vào nhà vệ sinh lấy khăn lông, lúc quay lại cô nhìn cửa phòng ngủ hé mở, mấy giây sau đi tới đóng cửa lại.

Cô bật cái đèn nhỏ lên, cầm khăn lau mặt cho anh. Cô ngồi bên cạnh anh, nhìn khuôn mặt được ánh đèn chiếu rọi trông vừa dịu dàng vừa mệt mỏi, trái tim thất lại.

Cô không nhịn được hỏi: “Chú ơi, tâm trạng chú không tốt sao?”

“Sao Hoan Hoan biết?”

Cô cụp mắt: “Tâm trạng cháu cũng không tốt.”

Anh vươn tay bóp mặt cô, đáy mắt chứa cảm xúc kìm nén: “Hoan Hoan không được có tâm trạng không tốt, biết chưa?”

Anh biết tâm trạng cô không tốt là vì anh.

Mà tâm trạng anh không tốt là vì cô.

Dung Hoan cười: “Vâng, chú cũng đừng không vui...” Cô chỉ muốn anh vui vẻ.

Cô nhìn anh dần nhắm mắt lại mới dám có gan nhìn anh.

Qua một lúc rất lâu, cô như quyết tâm làm gì đó, tay chống vào ghế sofa đứng dậy, chậm rãi tới gần mặt anh.

Sau đó...

Dán môi mình vào môi anh.

Môi anh nhiễm khí lạnh đêm tối bên ngoài nên lành lạnh man mát nhưng nó lại khiến trái tim cô nóng bỏng.

Dung Hoan cảm thấy có một dòng điện lan ra toàn thân, y như lén lút ăn một viên kẹo mật vậy, ngọt từ miệng tới tận đáy lòng.

Mí mắt Phó Tư Diễn khẽ cử động.

Chỉ có hai giây, cô nhanh chóng rút người về, mặt đỏ bừng siết chặt tay.

Mấy giây sau, cô quay đầu lại nhìn anh thấy anh vẫn nhắm mắt không nhúc nhích.

Phù.. May mà anh ngủ rồi.

Sau khi đỡ anh lên giường, cô nhìn anh một lát rồi rời khỏi căn phòng.

Một lúc sau, người đàn ông mở mắt ra.

...

Dung Hoan về phòng, dựa vào cửa, ổn định lại nhịp tim tăng nhanh.

Cô chỉ có thể như thế, nhân lúc anh say rượu không biết trời trăng gì, lén lút thỏa mãn mong ước của bản thân,

Tình cảm của cô đối với anh như đóa hoa trong góc nhà, mỗi ngày chỉ có một tia sáng để nó chậm rãi sinh sôi phát triển.

...

Ngày hôm sau, Dung Hoan ngủ dậy rất muộn, lúc rời khỏi giường xuống tầng thì thấy Phó Tư Diễn và Dung Khang Đạt đang ngồi ở phòng khách trò chuyện.

Tối hôm qua cô nhóc làm chuyện vụng trộm, lúc này nhìn thấy Phó Tư Diễn, trong đầu tự động tái hiện xúc cảm lúc môi dán vào nhau tối hôm qua, mặt lại đỏ lên.

“Ôi, hôm nay Hoan Hoan ngủ dậy muộn thế?” Ông cụ Dung cười nói.

Phó Tư Diễn ngẩng đầu nhìn Dung Hoan, vẻ mặt như bình thường.

Cô ngượng ngùng gãi đầu: “Đồng hồ báo thức không gọi con dậy.”

“Không sao, dù sao hôm nay cũng không phải tới trường. Đi ăn cơm đi, bảo dì Tịnh hâm nóng sữa bò cho con.”

Dung Hoan gật đầu, đi đến phòng ăn.

Cô cúi đầu cắt trứng gà, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa đến gần, quay đầu lại thì thấy Phó Tư Diễn đi vào.

Cô mau chóng quay đầu lại, liếc qua khóe mắt thấy anh ngồi đối diện mình.

“Chú Phó.” Cô giả bộ không có chuyện gì hết, gọi anh một tiếng.

“Ừ, thứ bảy tuần sau là lễ đính hôn của Bạch Ngưng và Tiêu Thừa Chi, Bạch Ngưng mời cháu, cháu đi không?”

Dung Hoan ngạc nhiên, gật đầu thật nhanh: “Cháu muốn đi.”

Đó là lễ đính hôn của thần tượng của cô đó trời!

Vẻ mặt anh vẫn bình thản như thường, trong lòng như có tâm sự kìm nén, cuối cùng chỉ nói: “Đến lúc đó chú dẫn cháu đi.”

...

Thứ bảy tuần sau đúng lịch mà tới. Phòng công tác của Tiêu Thừa Chi thông báo tin tức đính hôn, độ hot phủ sóng toàn mạng, nhưng bản thân anh ấy vô cùng kín tiếng, lễ đính hôn không mời bất cứ nhà tài trợ nào, ngay cả phóng viên giải trí cũng từ chối khéo không tham gia. Trên mạng loan tin, thật ra gia đình Tiêu Thừa Chi và nhà gái môn đăng hộ đối, thanh mai trúc mã. Nhà gái là cô chủ tập đoàn xây dựng nào đó, cô ấy rất xinh đẹp, là người mẫu, hay ra nước ngoài bốn ba. Dù nhà Tiêu Thừa Chi không tham gia vào giới giải trí cũng là gia đình giàu có, bố anh ấy có giá trị con người hơn trăm triệu, rất có tiếng tăm trong giới tài chính.

Lễ đính hôn được tổ chức ở sơn trang tư nhân của Tiêu Thừa Chi, Tiêu Thừa Chi vung tiền như rác, trang trí cả biển hoa hồng, vô cùng thơ mộng.

Dung Hoan ở nhà chờ, đến giờ Kế Sâm tới đón cô, mang lễ phục tới cho cô. Kế Sâm nói tối nay Phó Tư Diễn có việc nên sẽ đến muộn một chút.

Lúc Dung Hoan đến nơi, lễ đính hôn vẫn chưa bắt đầu, còn sợ nơi lạ người lạ, không ngờ nhân viên phục vụ lại dẫn cô tới phòng nghỉ của Bạch Ngưng và Tiêu Thừa Chi.

Cô vừa đi vào, Bạch Ngưng trang điểm xong đang nói chuyện với mấy cô gái, Tiêu Thừa Chi mặc u phục đen đứng bên cạnh, nhìn thấy Dung Hoan, Bạch Ngưng nhiệt tình gọi cô vào: “Hoan Hoan...”

Dung Hoan đi tới, Bạch Ngưng quay một vòng: “Thế nào? Váy này đẹp không?”

Cô ấy mặc váy đuôi yến dáng dài màu vàng tôn lên vóc người đẹp như ma quỷ một cách hoàn hảo không bỏ sót chút nào, Dung Hoan phấn khích nói: “Chúng mừng chị nha chị Bạch Ngưng, cả anh Thừa Chi nữa.”

Cô thấy vui thay hai người họ luôn!

Ba người nói chuyện mấy câu, Dung Hoan hỏi có thể chụp ảnh cũng bọn họ được không, hai người vui vẻ đồng ý, Dung Hoan gửi ảnh cho Hề Phán xong thì Hề Phán bên kia rít gào như bay lên: “A a a a a! Sao cậu có thể may mắn như thế chứ, tớ cũng muốn đến lễ đính hôn của anh nhà mình, huhu, hôm nay anh nhà mình đẹp trai quá.”

Đúng vậy, hôm nay Tiêu Thừa Chi là người đẹp trai nhất ở đây, đó là điều không thể nghi ngờ.

Nói chuyện xong, Bạch Ngưng hỏi cô Phó Tư Diễn tới chưa, Dung Hoan lắc đầu: “Kế Sâm bảo chú ấy bận chút việc.”

“Chẳng nề mặt chị gì cả, lúc quan trọng thế này mà lại bận việc khác.” Bạch Ngưng hừ khế, “À mà Hoan Hoan, em có đói không? Bên ngoài có bánh ngọt đó, em có thể nếm thử, ngon lắm luôn.”

Dung Hoan gật đầu, không ở lại quấy rầy thế giới riêng của hai người nữa. Dung Hoan đi tới phòng tiệc, nhìn đồ tráng miệng cao cấp đủ loại đủ kiểu, có rượu, có món ngon, có cả ban nhạc nữa.

Quả nhiên là lễ đính hôn của siêu sao hàng đầu giới giải trí...

Cô gắp mấy miếng bánh ngọt, đang định đi qua một bên thì nghe thấy cô gái nào đó gọi mình: “Hoan Hoan!”

Dung Hoan quay đầu lại thì bị người ta kích động ôm chầm lấy mình, cô sợ hết hồn, nhìn thấy mái tóc xù của Thẩm Như: “Hoan Hoan, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau...”

Tối nay Thẩm Như và mẹ được mời tới đây, một học kỳ không gặp, hai người nhanh chóng đi qua một góc ôn chuyện.

“Hoan Hoan, sao cậu cũng tới đây? Hôm nay tớ mới từ Úc về, đang định mai hẹn cậu ra ngoài chơi.” Thẩm Như vui vẻ nắm tay Dung Hoan.

Dung Hoan giải thích nguyên nhân, Thẩm Như hiểu ra, sau đó ngó đầu nhìn xung quanh: “Chú Phó đâu rồi?”

“Chú ấy vẫn chưa tới.”

“Ôi chao cũng lâu lắm rồi tớ không gặp chú ấy, không biết tối nay chú ấy sẽ dẫn cô gái đi cùng!”

Dung Hoan ngẩn người: “... Bạn gái đi cùng?”

“Đúng vậy, bình thường kiểu tiệc tùng thế này đàn ông hay dẫn bạn gái theo. Gần đây chú Phó có yêu đương gì không?”

Dung Hoan nhìn qua chỗ khác: “Tớ không biết...”

Thẩm Như không nhận ra sự khác thường của Dung Hoan, vẫn vui vẻ nháy nhót, hai người đang nói chuyện thì Hầu Tử xuất hiện.

“Hai cậu đang nói gì thế?” Tất Hào đi tới, nhìn qua Dung Hoan nhiều hơn hẳn.

“Không nói gì cả.” Thẩm Như kiêu căng.

Ba người nói chuyện với nhau, bỗng nghe thấy mấy cô gái phía sau nhỏ giọng nói gì đó: “Các cậu có nghe tin gì không? Tối nay ngài Phó cũng tới đó.”

“Ngài Phó? Oa, Tiêu Thừa Chi giao thiệp rộng thật đấy, Phó Tư Diễn mà cũng mời được.” Giọng cô gái hơi phấn khích, cô gái bên cạnh hất cho cô ấy một gáo nước lạnh: “Nghĩ gì thế? Phó Tư Diễn người ta còn lâu mới để ý tới mấy kẻ như chúng ta biết không hả?”

Chỉ cần là nơi Phó Tư Diễn có mặt, tiêu điểm trong đề tài nói chuyện của phái nữ không thể tách khỏi anh.

Dung Hoan ngượng ngùng không nghĩ ngợi nữa, nhấp một ngụm nước ép hoa quả.

Lúc này, có một cô gái mặc váy trắng chạy bước nhỏ tới, thông báo tin tức quan trọng với mấy người phụ nữ phía sau: “Vừa nãy tôi nhìn thấy Phó Tư Diễn ở cửa đó nha! Anh ấy còn dẫn theo bạn gái nữa!”

“Ai thế?”

“Con gái lớn nhà họ Từ, Từ Nhụy Sương!”

Cô ấy vừa nói hết câu, một đôi năm nữ đi vào đại sảnh buổi tiệc. Người đàn ông mặc âu phục màu xanh lam đậm, cô gái khoác cánh tay người đàn ông, váy bông bành, khoe miệng khế cười.

Dung Hoan nhìn hai người, đầu óc choáng váng, cảm giác như bị người ta đánh mạnh vào đầu, suýt thì đứng không vững,

Thẩm Như đẩy Dung Hoan: “Cô gái đi cạnh chú cậu đẹp quá đi!”

Đầu Dung Hoan ong ong, khế cắn môi, môi cô tái mét, bàn tay cầm đồ uống không ngừng siết chặt lại.

Sao bọn họ lại...

Phó Tư Diễn và Từ Nhụy Sương đi về phía Bạch Ngưng và Tiêu Thừa Chi, bọn họ nói gì đó, hai bên đều nở nụ cười. Dung Hoan quay mặt nhìn ra bể bơi bên ngoài, nghe mấy cô gái phía sau ríu rít bàn luận, ép bản thân bình tĩnh lại.

Thậm Như bảo tới nhà vệ sinh, chỉ còn lại hai người, Tất Hào nói chuyện với cô, thấy cô như người mất hồn.

Tất Hào nhẹ nhàng đặt tay lên vai Dung Hoan: “Hoan Hoan, cậu không sao chứ? Có phải thấy khó chịu không?”

“Không sao đâu...”

Phục vụ đi ngang qua, Dung Hoan vươn tay cầm một ly rượu trên khay, đang định uống thì rượu trong tay bị ai đó lấy mất.

Cô quay đầu lại, khuôn mặt Phó Tư Diễn lọt vào trong tầm nhìn, giọng anh trầm xuống: “Không được uống rượu.”

Chẳng biết anh tìm thấy cô ở trong góc từ bao giờ.

Vành mắt Dung Hoan nóng lên, lờm anh: “Không phải chú nói có mặt chú thì có thể uống sao? Cũng phải, tối này chú phải đi cùng dì Từ rồi, có khi không rảnh để ý cháu.”

Phó Tư Diễn nhìn cô, môi mỏng mím thành một đường thẳng, trong đầu hiện lên lời Dung Khang Đạt nói với anh trong phòng sách hồi tối hôm qua: “Tư Diễn, suy nghĩ không nên của Hoan Hoan đối với cháu, cháu tự mình bóp chết nó đi sẽ tốt hơn, đúng không?”

Anh không đáp lời, để mặc Dung Hoan giành lại rượu vang, ngửa đầu uống cạn, Dung Hoan nhìn ly rượu trống không, mỉm cười trả ly lại cho anh.

Từ Nhụy Sương đi tới: “Tư Diễn... Hoan Hoan, cháu cũng ở đây à.”

Xung hô thân mật đâm vào cô lần nữa, Dung Hoan không trả lời, Từ Nhụy Sương nói với Phó Tư Diễn: “Bạch Ngưng bảo em nói với anh cô ấy có chuyện tìm anh, anh qua đó tìm cô ấy đi.”

Trước khi đi, Phó Tư Diễn nhìn Dung Hoan đầy ẩn ý. Sau khi anh quay người đi khỏi, Từ Nhụy Sương trưng ra vẻ mặt đầy ý cười: “Hoan Hoan, cháu có rảnh không? Chúng ta đi dạo một lát đi.”

...

Bóng đêm mờ mịt, ánh trăng với ánh nến lờ mờ trải một con đường nhỏ trên thảm cỏ.

Dung Hoan khàn giọng mở miệng: “Dì tìm cháu có chuyện gì?”

Từ Nhụy Sương khẽ cười, nhìn cô, gằn từng chữ: “Thích chú cháu à?”

Dung Hoan choáng váng.

“Dì nhìn ra tình cảm của cháu đối với chú cháu, không cần cháu thừa nhận.”

“Rốt cuộc dì muốn làm gì?”

Từ Nhụy Sương cười thản nhiên: “Không làm gì hết, dì sẽ không nói với người khác đâu nhưng mà cháu cảm thấy đến dì còn nhận ra được, chú cháu không nhận ra sao?”

Trái tim Dung Hoan trùng xuống, cảm giác như có gì đó đang rơi xuống rất nhanh.

“Dì không định nói nhiều gì hết, vì đây là chuyện của cháu. Dì chỉ muốn nói với cháu một câu, đừng khiến chú cháu khó xử.” Từ Nhụy Sương ngẩng đầu nhìn trời, “Tình yêu của cháu rất khó nói ra khỏi miệng, không thể công khai ra ngoài, dù không có quan hệ máu mủ, cháu vẫn là “cháu gái” trên danh nghĩa của anh ấy, cháu cảm thấy

chú cháu có thể chấp nhận cháu không? Nói cách khác, ông nội cháu có đồng ý hai người ở bên nhau không?”

“Nếu dì là cháu, dì sẽ cách xa chú cháu.”

...

Từ Nhụy Sương đi mất, một mình Dung Hoan đứng ở đó, tưởng rằng cô đang nghĩ gì đó, đến gần mới thấy cơ thể cô đang run rẩy.

Cô cúi đầu thật thấp, một giọt nước mắt rơi xuống.

Từng chữ từng câu của Từ Nhụy Sương như con dao xé nát trái tim cô khiến nó chảy máu đầm đìa.

Cô ngồi xồm xuống, co cơ thể nhỏ nhắn của mình lại, dường như trong đất trời này không còn cô nữa.

Dung Hoan ở một mình khóc một lúc lâu, mãi tới tận khi nghe thấy có người gọi tên cô: “Hoan Hoan...”

...

Từ Nhụy Sương quay lại phòng tiệc, đi một vòng, cuối cùng thấy Phó Tư Diễn đang hút thuốc ở một góc ngoài phòng tiệc.

Anh dựa vào tường, biểu cảm lạnh nhạt hờ hững như nước, cứ như mọi thứ đều không lọt vào mắt anh.

Từ Nhụy Sương nhớ lại tối nay anh chủ động tới đón cô ta tới buổi tiệc này, ban đầu cô ta còn rất vui vẻ, không ngờ dọc đường đi tới đây, anh xa cách lạnh nhạt tới đáng sợ, chỉ khi nhìn thấy Dung Hoan, gương mặt không gọn sóng ấy mới có chút thay đổi.

Hừ.

Từ Nhụy Sương cười khẩy, đi về phía anh: “Bên ngoài rất lạnh, vào trong thôi nhỉ?” Cô ta dịu dàng nói.

Phó Tư Diễn nhả khói thuốc ra khỏi miệng, không để ý tới cô ta.

“Phó Tư Diễn, nếu anh không muốn để ý tới tôi... tại sao còn mời tôi tới tham gia lễ đính hôn?” Từ Nhụy Sương không nhịn được hỏi anh.

Phó Tư Diễn bất mãn nhìn cô ta: “Tâm trạng tôi không tốt, cô đi vào trước đi.”

Từ Nhụy Sương ngẩng đầu nhìn hấn, đột nhiên tới gần anh, nhón chân lên, suýt nữa môi chạm vào mặt anh thì bị anh đẩy ra.

Anh nhìn qua đằng sau thì thấy Dung Hoan và Tất Hào đứng cách đó không xa.

Dung Hoan bị Tất Hào tìm thấy, hai người đang quay lại, đi ngang qua chỗ này thì thấy cảnh vừa rồi.

Từ góc của Dung Hoan, Từ Nhụy Sương đã hôn Phó Tư Diễn rồi.

Đáy mắt Phó Tư Diễn thoáng lóe lên vẻ hoảng hốt, nhìn thấy mắt Dung Hoan đỏ ửng, quay người chạy mất. Người đàn ông nhắc chân muốn đuổi theo lại bị Từ Nhụy Sương cản lại: “Bây giờ anh chỉ khiến con bé không buông tay được thôi!”

Phó Tư Diễn hất tay cô ta ra, đáy mắt kết thành băng: “Tôi quyết định thế nào, con mẹ nó từ bao giờ tới lượt cô quản hả?”

...

Dung Hoan chạy ra khỏi phòng tiệc, lúc này bên ngoài đêm tối mờ mịt. Cô không biết nên chạy đi đâu nhưng suy nghĩ duy nhất trong lòng cô là rời khỏi chỗ này.

Cô vừa đi vừa lau nước mắt, chưa đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng còi xe.

Dung Hoan không quan tâm tới nó, nghe thấy tiếng đóng cửa xe ở đằng sau, sau đó Phó Tư Diễn đi tới trước mặt cô, kéo tay Dung Hoan: “Hoan Hoan, theo chú lên xe.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh, nước mắt tuôn trào: “Không muốn...”

“Nghe lời được không?”

Dung Hoan hất tay anh ra, tiếp tục chạy về trước, anh đuổi theo: “Dung Hoan.”

Cô không cưỡng lại được anh, cuối cùng cũng dừng lại, hai người giằng co, anh nghe thấy cô cúi đầu lẩm bẩm: “Chú không thích cháu đúng không?”

Cổ họng Phó Tư Diễn đắng chát, muốn nói ra lại không nói ra được.

“Cháu biết... chú không thích cháu.”

Dung Hoan nói xong thì mắt tối sầm lại, cơ thể khụy xuống.

Chương 39

Dung Hoan bị sốt.

Tối mặc váy lễ phục ở ngoài hóng gió lạnh quá lâu, lại thêm tinh thần kích động, cô ngất xỉu luôn.

Lúc Phó Tư Diễn bế cô tới bệnh viện, anh chưa từng hoảng loạn thế này bao giờ.

Kể cả trước kia, anh ở nước ngoài học đại học, sốt tới bốn mươi độ, bạn bè khuyên anh đi bệnh viện, anh không nói câu gì, tiếp tục làm luận văn trên tay; từng một mình lái xe trên đường quốc lộ ở Mỹ, vì mưa to thời tiết quá xấu, xe bị lật, anh bò ra ngoài, trán toàn là máu, đến bệnh viện khâu mũi mấy mũi mà trên mặt chẳng có biểu cảm gì.

Mà lúc này, anh trông trước giường bệnh Dung Hoan, nhìn cô gái suy yếu, anh hoảng hốt tới mức không giống bản thân trước kia, hận không thể khó chịu thay cô.

Kế Sâm ở bên cạnh im lặng đợi cùng, nhớ lại lúc Dung Hoan được bế lên xe. Mặt Phó Tư Diễn đen sì, giọng hơi run rẩy bảo anh ấy tới bệnh viện gần nhất.

Ở ghế sau, Phó Tư Diễn cởi áo khoác ra đắp lên người cô, sau đó ôm cô vào lòng, dùng tay chạm lên trán cô, nhỏ giọng gọi tên cô.

“Mất bao lâu nữa...” Phó Tư Diễn trầm giọng hỏi, lông mày nhíu chặt lại.

Kế Sâm giẫm chân ga: “Mười phút nữa là tới bệnh viện số hai thành phố.”

Đến bệnh viện, Phó Tư Diễn bế cô chạy vào bệnh viện, đi tìm bác sĩ.

Giọng khàn khàn của Phó Tư Diễn vang lên kéo Kế Sâm ra khỏi dòng hồi ức, quay lại hiện thực:

“Đi mua ít cháo trắng, tối nay tôi ở lại trông con bé.”

Kế Sâm gật đầu rời đi, trong phòng bệnh cá nhân chỉ còn lại hai người. Dung Hoan vẫn đang ngủ, Phó Tư Diễn nắm chặt tay cô, nhìn chăm chăm vào cô.

Anh không nói rõ được cụ thể mình có tình cảm khác thường với cô gái này từ lúc nào, anh nghĩ rằng mỗi lần anh đối tốt với cô chỉ vì bọn họ là chú cháu. Nhưng đó chỉ là cái cớ anh lôi ra hết lần này đến lần khác, anh những tưởng anh đối tốt với cô khiến cô hiểu lầm, khiến cô rung động nhưng thật ra anh... mất chừng mực trước.

Anh muốn dành cho cô toàn bộ sự cưng chiều, bảo vệ bên cạnh cô cả đời nhưng anh không thể ích kỷ như thế.

Bọn họ có mối quan hệ thế này, anh không thể to gan bày tỏ tình yêu của mình với cô được. Anh lớn hơn cô nhiều như thế, anh chín chắn hơn, phải suy xét tới tương lai của cô, cô còn rất nhiều thời gian tươi đẹp, sẽ gặp được người thích hợp hơn.

Tối nay Bạch Ngưng tìm anh, mở miệng ra đã hỏi: “Rõ ràng cậu không thích cô Từ, vì sao lại dẫn cô ta tới đây?”

Anh không nói gì, Bạch Ngưng cũng đoán ra được: “Cho em ấy thấy sao?”

Bạch Ngưng cũng hiểu giờ anh đang trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, ông cụ không chịu nhượng bộ, anh bắt buộc phải làm thế.

...

Hơn sáu giờ sáng ngày hôm sau, Phó Tư Diễn dựa hờ vào ghế nằm bên cạnh giường bệnh, tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức anh dậy từ giấc ngủ nông.

Ông cụ Dung gọi tới.

Anh vừa nghe máy, bên kia đã kích động nói: “Cháu đưa Dung Hoan đi đâu rồi?”

Ông cụ thức dậy, thấy Dung Hoan và Phó Tư Diễn cả đêm không về, còn tưởng hai người xảy ra chuyện gì, vừa nóng ruột vừa bực tức.

Phó Tư Diễn ấn mi tâm, giải thích nguyên do. Ông cụ Dung nghe tin cháu gái bị ốm, hơi thở dồn dập hơn, bảo sẽ tới bệnh viện ngay lập tức.

Một lúc sau, dì Tịnh và ông cụ Dung vội vàng đi tới, nhìn Dung Hoan trên giường bệnh, cau mày, chất vấn Phó Tư Diễn: “Đang yên đang lành sao lại bị ốm?”

“Chắc là bị cảm lạnh, tại cháu tối qua không bảo con bé mặc nhiều hơn một chút.”

Dung Khang Đạt nhìn quàng thâm dưới mắt người đàn ông, than thở: “Cháu về nghỉ trước đi, cả đêm không ngủ à?”

“Cháu không sao đâu bác Dung, cháu đợi con bé tỉnh lại rồi về.”

“Ở đây có dì Tịnh trông sẽ tiện hơn, cháu cứ về đi, đợi lát nữa Dung Hoan tỉnh lại... Sẽ gọi báo cho cháu.”

Phó Tư Diễn im lặng mấy giây rồi gật đầu, cầm áo khoác Âu phục, đi ra khỏi phòng bệnh.

Dì Tịnh nói với ông cụ Dung: “Cậu Phó cũng có lòng chăm sóc cô chủ.”

Dung Khang Đạt hừ một tiếng, không nói gì.

...

Dung Hoan từ từ mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà màu trắng trong phòng bệnh, âm thanh bên tai dần rõ ràng: “Cô Dung tỉnh rồi... Cô ấy tỉnh rồi!”

Cô chớp mắt, bóng người mơ hồ dần rõ hơn, Dung Khang Đạt được dì Tịnh đỡ đi tới: “Hoan Hoan, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, làm ông lo lắng muốn chết.”

“Cháu... Cháu bị làm sao thế này?” Cô nhớ tối hôm qua ở bên ngoài phòng tiệc, đang nói chuyện với Phó Tư Diễn thì mất bỗng tối sầm.

“Cháu bị sốt, ngất xỉu.” Y tá đi vào xem tình hình của Dung Hoan, nói đã giảm sốt nhưng vẫn phải chú ý nghỉ ngơi.

Dung Hoan được nâng dậy, dì Tịnh đưa nước tới tay cô: “Nào, uống nước đi.”

Cô nhấp mấy ngụm, làm dịu sự khô khốc trong cổ họng, sau đó ngẩng đầu lên, liếc nhìn căn phòng một vòng rồi từ từ sụp mắt xuống.

Dung Khang Đạt nhận ra tâm trạng cô sa sút, lảng sang chuyện khác: “Hoan Hoan có đói không? Ông mua cháo cho cháu rồi này.”

Dung Hoan lắc đầu.

“Hoan Hoan, cháu không ăn thì sao chịu được.”

Câu nói vừa dứt thì cửa phòng bệnh mở ra.

Dung Hoan nhìn thấy Phó Tư Diễn đi từ cửa vào, trong đầu nhanh chóng hiện lên cảnh thân mật của anh và Từ Nhụy Sương tối hôm qua, lòng quặn thắt.

Cô nhìn qua chỗ khác, không nhìn anh nữa.

Phó Tư Diễn nhìn thấy cô gái đang ngồi thì dừng bước, cầm đồ vào. Anh lặng lẽ dựng bàn trên giường lên, đặt bữa sáng lên đó.

Dung Khang Đạp ngồi trên ghế, nhìn hai người họ, không nói câu nào.

Cô nắm chặt tay lại, nghe anh nhỏ giọng hỏi: “Có cần thêm đường vào cháo trắng cho cháu không?”

Cô không trả lời mà nói: “Ông ơi, con muốn về nhà.”

“... Được, cháu ăn gì đó trước đã, ông bảo người làm thủ tục xuất viện cho cháu.”

Phó Tư Diễn đặt thìa vào trong tay cô, thấy cô không muốn cầm thì mặt lạnh lùng hơn mấy phần: “Không ăn thì chú dứt cho cháu đấy.”

Mấy giây sau, Dung Hoan cầm thìa.

Trong lúc ăn sáng, cô có thể cảm nhận được từ đầu tới cuối ánh mắt sáng quắc của Phó Tư Diễn luôn nhìn chăm chăm cô, cô lại quyết không nói với anh câu nào.

Sau khi về đến nhà, Dung Hoan tự nhốt mình trong phòng. Mọi người không biết cô đang làm gì. Dung Khang Đạp sợ cô làm chuyện dại dột, Dung Hoan lại nói: “Ông nội, con chỉ thấy buồn ngủ, con muốn ngủ một lát...”

Từ ban ngày tới tận tối, cô ngồi cạnh cửa sổ, nghĩ đến rất nhiều chuyện. Cô lặng lẽ rơi nước mắt, cứ khóc mãi tới lúc không khóc được nữa.

Đến tối, cuối cùng cửa phòng ngủ cũng mở ra.

Dung Hoan đi ra.

Dung Khang Đạt ở trong phòng, trong lòng có tâm sự nặng nề, thỉnh thoảng lại thờ dài, mãi tới tận khi Dung Hoan đi vào.

“Hoan Hoan...” Dung Khang Đạt khó hiểu.

Dung Hoan lên tiếng: “Ông nội, con muốn ra nước ngoài.”

...

“Con muốn đi vào học kỳ tiếp theo luôn, ông có thể sắp xếp giúp cháu không? Cháu muốn đi ra ngoài giao lưu học tập... Có thể không nói cho chú Phó biết chuyện này không ạ? Chú ấy rất bận... Con không muốn gây thêm phiền phức cho chú ấy.”

Dung Hoan đi ra ngoài, lời giải thích vụng về của cô cứ lặp đi lặp lại trong đầu Dung Khang Đạt, ông đặt tay lên gậy, nhìn bóng đêm đen đặc ngoài cửa sổ, thờ một hơi thật dài.

...

Dung Khang Đạt lén lút sắp xếp chuyện ra nước ngoài cho Dung Hoan. Dung Hoan và Phó Tư Diễn sống trong cùng một căn nhà mà lúc này không vui vẻ gì cho cam, chẳng thà cách xa nhau ra để bình tĩnh, với tính cách của Dung Hoan, có khi một khoảng thời gian sau trong lòng sẽ không chứa nổi việc này nữa.

Một tuần sau, vào ngày giao thừa, Dung Hoan nhận được thông báo, chuyện ra nước ngoài đã xong xuôi hết rồi.

Nhìn thấy thời gian xuất phát là hai ngày sau, Dung Hoan hơi ngây người.

Tầm này ở nước Mỹ không phải nghỉ đông hay nghỉ hè, khi đã quyết định là có thể qua đó nhập học luôn.

Tối giao thừa, vì bữa tiệc đêm ba mươi tết, ba người ngồi vào cùng một bàn. Mấy ngày qua, Dung Hoan đều tránh mặt Phó Tư Diễn, cô

không muốn nhìn thấy anh, mặc cho Phó Tư Diễn năm lần bảy lượt muốn nói chuyện rõ ràng với cô, cô đều từ chối chặn anh ngoài cửa.

Lúc này trên bàn cơm, Dung Hoan cúi đầu gắp thức ăn, liếc người đàn ông đối diện bằng khóe mắt, sắc mặt anh có phần tiều tụy, gầy hơn một chút.

Mấy ngày nay Bạch Ngưng cũng gọi điện thoại cho cô, hẹn cô ra ngoài chơi cô cũng từ chối, bây giờ cô không muốn có thêm một ai biết chuyện của cô và Phó Tư Diễn.

Ba người có tâm sự riêng, bữa cơm tối nặng nề ăn được một nửa, Dung Khang Đạt rời khỏi bàn ăn. Dì Tịnh bưng một bát cơm bát bảo tới: “Mới hấp xong, Hoan Hoan nếm thử đi, biết con thích ăn đồ ngọt, cậu Phó nấu đó.”

Dung Hoan sững sốt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, người đàn ông cũng nhìn cô, trong mắt là vẻ mong chờ.

Trái tim cô mềm nhũn, múc một miếng bỏ vào miệng. Gạo nếp mềm dẻo, khoai sọ thơm ngọt, có lớp đường óng ánh phủ lên, cô nhai thật kỹ, sau đó nói: “Ngon lắm ạ.”

Dì Tịnh rời khỏi đó, Dung Hoan phá lệ nói với Phó Tư Diễn: “Chú Phó, tối nay cháu muốn bắn pháo hoa, chú đi mua với cháu được không?”

Người đàn ông thoáng sững sốt rồi “Ừ” một tiếng, sắc mặt vốn căng thẳng cũng dịu xuống trong nháy mắt.

Gần mười hai giờ khuya, Phó Tư Diễn bảo Dung Hoan lên xe, dẫn cô đi mua pháo hoa, cô lại nói: “Hình như gần đây có một nhà bán, đi bộ là được.”

Vì thế hai người cùng đi với nhau.

Cô cúi đầu xoa bàn tay lạnh cóng, mấy ngày nay cô đều ở nhà, lúc đi ra mặc ít, người đàn ông cup mắt nhìn cô, cởi áo khoác ra choàng lên cho cô.

Dáng người nhỏ bé của cô như được anh nửa ôm trong lòng, anh cài từng cúc áo măng tô lại cho cô, trái tim Dung Hoan nóng lên, nghĩ tới vài ngày nữa sẽ không gặp được anh nữa, khóe miệng xị xuống.

Cô chớp mắt, kiềm chế cảm xúc trong lòng mình. Hai người tiếp tục đi về phía trước, sau khi mua được pháo hoa, họ bày chúng ra phần đất trống trước cửa nhà.

Dung Hoan sợ tiếng nổ lớn nên chỉ dám đốt pháo bông que, tay cầm hai cái quơ quơ, trông rất đẹp.

Phó Tư Diễn ở bên cạnh thấy qua nhiều ngày cuối cùng cũng thấy cô cười, anh cũng cười theo.

Cô nhét que pháo vào tay anh: “Chú cũng cầm một cái đi.”

Từ nhỏ tới lớn anh không chơi trò trẻ con này, lúc này lại đồng ý làm thế với cô.

Trên trời bắt đầu có pháo hoa bùng nổ, Dung Hoan ngẩng đầu nhìn, liếc mắt hỏi anh mấy giờ rồi, đã hai mươi ba giờ năm mươi chín phút rồi, cô nói: “Chú Phó, chúng ta mỗi người ước một điều ước cho năm mới được không?”

“Hả?”

“Đúng thế, ước ngay bây giờ, sắp sang năm mới rồi, mau lên mau lên.” Cô dứt lời thì chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại.

Trong lòng hiện lên một câu: Mong rằng Phó Tư Diễn có thể gặp được cô gái mà anh thích, sau đó hạnh phúc mãi về sau.

Cho dù người đó không phải cô.

Cô mở mắt ra, thấy Phó Tư Diễn cũng nhắm hai mắt cầu nguyện, ánh sáng lấp lánh trên trời hắt một lớp ánh sáng dìu dìu lên mặt anh.

Cô dần nở nụ cười, sau đó giơ tay lau khóe mắt.

“Chú Phó, năm mới vui vẻ.”

Anh quay sang nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Hoan Hoan, năm mới vui vẻ.”

...

Hôm sau ngày mùng một Tết, Dung Hoan vui vẻ kéo anh đi dạo phố, cô còn chọn quần áo mới cho anh, thái độ của cô xoay một trăm tám mươi độ, thân thiết y như lúc trước.

Nhưng giấc mơ ban đêm lại là cảnh tượng đáng sợ khác hoàn toàn, Phó Tư Diễn mơ thấy cô gái rơi nước mắt chào tạm biệt mình: “Chú ơi, cháu không muốn ở cạnh chú nữa.”

Anh bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ban đêm lạnh giá mà trán đầy mồ hôi.

Anh dậy rút một liều thuốc, khói bay mịt mù, cảm xúc hoảng hốt dần dịu xuống.

Cơ buồn ngủ ập tới, anh lại đi ngủ.

Không biết rằng thứ chờ anh vào ngày hôm sau còn khiến người ta ngghệt thờ hơn cả giấc mơ.

...

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức đánh thức Phó Tư Diễn. Anh dậy tắm rửa, ra ngoài chạy bộ sáng, sau đó mang bánh bao chiên mà Dung Hoan thích ăn nhất về cho cô.

Lúc về đến nhà, anh đưa bữa sáng cho dì Tịnh, thuận miệng nói: “Dì hâm nóng mấy cái này trước, lát nữa Dung Hoan xuống không thể để con bé ăn đồ nguội được.”

Tay dì Tịnh run lên, mấy giây sau, giọng nói run rẩy của dì ấy cất lên: “Cậu Phó, cô Dung...”

“Sao?”

“Năm giờ sáng hôm nay cô ấy bay qua New York... Không ở nhà nữa rồi.”

Con người Phó Tư Diễn co lại: “Dì nói sao cơ?”

Dì ấy nói lại đại khái sự việc, Phó Tư Diễn nghe xong thì mặt mày bỗng hung ác, tức giận tới mức giọng run lên: “Tất cả mọi người đều giấu tôi?”

Giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau: “Dung Hoan bảo phải giấu cháu.”

Phó Tư Diễn quay người lại, thấy Dung Khang Đạt chống gậy đứng ở phía sau, anh siết chặt tay lại, ánh mắt lạnh băng: “Dựa vào đâu phải đưa con bé đi?”

“Tự Hoan Hoan nói muốn ra nước ngoài. Con bé ra ngoài cũng tốt, bây giờ hai đứa không thích hợp ở cạnh nhau.”

Đôi môi mỏng của Phó Tư Diễn hơi nhếch lên, chạy lên tầng, Dung Khang Đạt tức giận gọi anh lại, gõ gậy thật mạnh: “Tư Diễn, làm như thế vì tốt cho con bé!”

Phó Tư Diễn cười khẩy, quay đầu nhìn ông: “Vì tốt cho con bé? Cháu thấy tốt cho bác thì có!”

“Cháu!”

Anh quay về phòng, gọi cho Kế Sâm: “Đi tìm hiểu xem sáng nay Dung Hoan bay tới đâu, cả trường học, địa điểm mà con bé qua du học, sau khi điều tra ra thì đặt vé máy bay sớm nhất cho tôi, đừng toàn bộ công việc hiện tại của anh lại, lập tức đi điều tra!”

Anh kìm nén cơn giận xuống mức nhỏ nhất, giọng nói lạnh lùng đóng băng mà dường như một giây sau sẽ nứt vỡ hết.

Kế Sâm ngẩn người, nhanh chóng đáp lời.

Phó Tư Diễn cầm điện thoại bấm, bên phía Dung Hoan tắt máy rồi.

Anh mắt đầu lục tìm mặt bàn phòng ngủ, qua phòng sách và phòng cô tìm một lượt, cuối cùng anh ngừng lại, ngồi bên giường Dung Hoan, nhìn gian phòng không một bóng người.

Anh nhớ lại buổi tối hôm trước, anh đưa cô về phòng, cô đứng ở cửa mỉm cười ngọt ngào với anh.

Anh giơ tay che mặt, chậm rãi vùi đầu xuống.

Dần dần, lòng bàn tay truyền tới sự ươn nóng khiến anh có cảm giác chân thực.

Cô đi rồi.

Không giống trong mơ.

Thậm chí cô còn chẳng để lại câu nào cho anh.

...

“Cô Dung, máy bay sắp hạ cánh rồi.” Một giọng nữ gọi Dung Hoan dậy từ giấc ngủ chợp mắt.

Người đó là một người phụ nữ theo Dung Hoan tới New York, là người Dung Khang Đạt sắp xếp, đi cùng còn có hai vệ sĩ nữa.

Dung Hoan mở mắt ra, nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, trên mặt không có cảm xúc gì.

Xuống máy bay, Dung Hoan nhìn những khuôn mặt nước ngoài xa lạ đi tới đi lui, đột nhiên có cảm giác chân thực rằng mình đã đến nơi đất khách quê người.

Cô không bước đi, cô gái kia mỉm cười động viên nói: “Cô Dung yên tâm, mọi thứ bên này đều được sắp xếp thỏa đáng rồi.”

“... Ừ.”

Cô đi về phía trước, sau khi bật điện thoại lên, thấy cuộc gọi nhớ của Phó Tư Diễn.

Cô cụp mắt, bỏ điện thoại vào túi áo khoác măng tô.

Dung Hoan đến nhà trọ, cất hành lý xong, hôm sau đến trường nhập học. Đây là học viện âm nhạc tốt nhất Newyork, nghe tiếng piano truyền ra từ phòng đàn, tâm trạng nặng nề của cô bỗng có tia sáng chiếu rọi.

Âm nhạc có thể chữa lành trái tim con người, piano là tình yêu cả đời này của cô.

Người đi cùng cô họ Hồ, ở lại Mỹ chăm sóc ăn uống, sinh hoạt hằng ngày cho Dung Hoan. Sớm tối cô quay lại nhà trọ, cô Hồ nói có thể ăn cơm rồi.

Cơm nước xong, Dung Hoan nhìn tuyết rơi bay bay bên ngoài, nhỏ giọng nói với cô Hồ rằng: “Em muốn ra ngoài đi dạo.”

“Cần chị đi cùng em không?”

“Không cần đâu.”

Dung Hoan mặc áo len trắng thật dày, khoác thêm áo phao màu hồng, quần khăn lông cừu, đội cả mũ nữa.

Cô mặc kín mít, đi ra cửa lớn của nhà trọ. Từng đợt tuyết rơi xuống con đường phủ sắc trắng chiều, đã lâu lắm rồi Dung Hoan không nhìn thấy trận tuyết lớn thế này.

Cô vươn tay ra, tuyết rơi vào lòng bàn tay cô rồi tan dần.

Cô đi lung tung về phía trước, lấy điện thoại ra nhìn thấy tin nhắn của Hề Phán: [Đi Mỹ bao lâu? Sao nói đi là đi luôn thế! Cậu như vậy tớ sẽ nhớ cậu muốn chết luôn, cậu phải chăm sóc bản thân thật tốt, không được gầy mất cân nào đấy!]

Dung Hoan mỉm cười, đúng lúc chuông điện thoại vang lên, màn hình hiện lên có cuộc gọi đến.

Trên đó là cái tên “Phó Tư Diễn”.

Cô nhìn chằm chằm màn hình, nhìn mấy giây rồi ấn nghe.

Cô đặt điện thoại lên bên tai, chưa nói gì, giọng nói khàn trầm như rơi xuống đáy cự của người đàn ông bên kia đã vang lên trước: “Giờ to gan quá rồi ha, giấu chú chạy tới New York?”

Dung Hoan chớp mắt: “Cháu không phải trẻ con.”

Bên kia bỗng im lặng, khi cất tiếng lần nữa giọng điệu lại có chút khẩn cầu: “Về đi, đừng đùa nữa được không? Hoan Hoan nghe lời...”

Dung Hoan hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn hoa tuyết bay xuống, nhếch khóe miệng: “Chú Phó, cháu không muốn ở bên cạnh chú nữa, tình cảm trước đó của cháu với chú... Quá trẻ con, gây ra rất nhiều phiền phức cho chú, từ nay về sau... cháu không thể nữa, cháu không phải người không thể buông tay được.” Cô khẽ cười, “Cháu ở nước ngoài rất tốt, chú Phó không cần lo lắng, cũng... không cần tới quấy rầy cháu.”

“Cháu... Cháu có việc bận, chuẩn bị bài vở cho ngày mai lên trường, không nói nữa nhé.”

Cô nói xong thì cúp máy luôn.

Cô bỏ điện thoại vào túi, xoa tay, hà hơi vào lòng bàn tay, tiếp tục đi về phía trước.

Trên ghế sau của chiếc xe MPV ở phía đối diện, ánh mắt người đàn ông ghim chặt lên người cô, con người đen nhánh sâu không thấy đáy.

Mãi tới tận khi cô gái đi vào lối rẽ của con đường, biến mất khỏi tầm nhìn, anh mới không nhìn theo nữa, ánh mắt tối sầm xuống một cách triệt để.

Im lặng mấy phút, Kế Sâm ngồi hàng trước mở miệng gọi: “Ngài Phó... Tiếp theo làm gì?”

Phó Tư Diễn giương mắt lên, giọng khàn khàn: “Quay lại sân bay.”

Chương 40

Ba năm rưỡi sau.

Buổi chiều tối giữa hè, tầng lớp ánh chiều đỏ phủ kín bầu trời, chậm rãi kéo tới tận cuối tầm mắt.

Bầu trời được tô điểm bởi ráng chiều bị quẹt ngang một vết, sau đó một chiếc máy bay đáp xuống sân bay thành phố Lâm một cách vững vàng.

Lúc này ở lối ra sân bay, một cô gái thu hút mọi ánh nhìn đi ra.

Cô đi giày cao gót màu trắng, lên nữa là làn váy lụa xanh lá nhạt, váy dài tới đầu gối, bên dưới là đôi chân dài trắng mịn thon thả, theo bước chân, làn váy nhẹ nhàng đong đưa giữa không trung, trông cô y như tiên nữ bước xuống trần gian.

Cô xuyên qua dòng người tới lui, dáng vẻ duyên dáng thu hút không ít người dừng chân quay đầu nhìn lại, khi mọi người nhìn thấy mặt cô đều hoảng hốt vì sự xinh đẹp ấy.

Gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, làn da trắng nõn phát sáng không tỳ vết, môi đỏ răng trắng, lúc khước miệng hơi nhếch lên, ý cười lan ra tới tận hai lúm đồng tiền nhỏ hai bên, đôi mắt hạnh trong veo nhìn về phía bạn, dường như có thể khiến bạn chết chìm trong đó.

Dung Hoan chỉ trang điểm nhẹ, đi một đoạn từ trong sân bay ra thôi đã hợp hồn không ít phái nam.

Đến bãi đỗ xe, xe tới đón cô đã chờ ở đó, người đi sau tiến lên cung kính mở cửa ra: “Cô Dung, mời.”

Cô ngồi vào xe, Hồ Hình đi sau cô, cười nói: “Dung Hoan, bây giờ chúng ta về Ngự Long Loan luôn hả?”

“Vâng.” Cô thuận miệng đáp, chăm chú xem ti nhắ trên điện thoại.

[Hoan Hoan, tối này tớ và Hầu Tử chuẩn bị tiệc tẩy trần cho cậu rồi, cậu tới thẳng đây luôn chứ? Ở Thiên Thủy Nhất Phương á.] - Thẩm Như.

Dung Hoan gõ chữ: [Tớ về nhà cất hành lý đã.]

Một lát sau Thẩm Như trả lời: [Ha ha ha được, không gấp, Hầu Tử bảo lát nữa đi đón cậu.]

[Ok.]

Dung Hoan cất điện thoại đi, hơi dựa vào ghế, radio trong xe đang phát tin tức: “Khu vực Dung Thành của thành phố chúng ta vốn là địa bàn của tập đoàn Từ Thị, hôm qua được một thương nhân thần bí thu mua, theo như được biết khu đất giá trị tính theo vàng cao tới tận trời này sẽ được xây dựng lại thành phòng hòa nhạc quy mô lớn nhất Trung Quốc, khiến người ta vô cùng chờ mong...”

Hồ Hình quay sang phấn khích nói với cô: “Chị nghĩ tới khi phòng hòa nhạc được xây dựng xong là có thể thấy em biểu diễn trong đó đấy.”

Ba năm nay Dung Hoan phát triển rất tốt ở nước ngoài, tuy tuổi còn trẻ nhưng thiên phú về piano của cô đều được mọi người khen ngợi, từ năm ngoái cô đã đi biểu diễn ở khắp các nơi ở châu Âu, được khen là một trong mười nghệ sĩ piano có tiềm lực nhất Trung Quốc.

Dung Hoan lại không để ý tới cái này mấy: “Tập đoàn Từ thị?”

Hồ Hình hiểu ra, phổ cập cho cô biết, năm ngoái trong một lần tranh chấp thương hiệu, giá cổ phiếu của tập đoàn Từ thị tụt dốc thê thảm,

vốn dĩ danh tiếng về sản phẩm điện gia dụng của nó luôn dẫn đầu trong nước, sau đó lại tuôn ra sản phẩm chất lượng kém, từ đó tụt dốc dần, thị phần bị thu hẹp còn rất nhỏ, nguồn vốn hao hụt, mắc nợ chồng chất, công ty không thể làm gì được nữa, đành phải bán khu Dung Thành quý giá đi. Mấy năm nay các công ty con của tập đoàn Từ thị cũng phát triển kém lắm.”

“Từ Nhụy Sương...”

Dung Hoan lẩm bẩm rất nhỏ nhưng Hồ Hình vẫn nghe thấy: “Em biết cô ta à? Cô chủ của tập đoàn Từ thị đó, bây giờ là cô chủ sơ cơ mới đúng chứ nhỉ...”

Dung Hoan không nói gì nữa, Hồ Hình vẫn lầu bầu, “Không biết thương nhân giàu có nào lại mua mảnh đất đó để xây phòng hòa nhạc, không sợ lỗ vốn luôn. Xung quanh đó đều là trụ sở của các công ty lớn, phòng hòa nhạc trong khu tài chính cao cấp... quá là nhiều tiền.”

...

Lướt qua ánh nắng cuối cùng của chiều tà, xe chạy vào khu biệt thự, Dung Hoan nhìn cảnh sắc quen thuộc, trong lòng cảm xúc phức tạp lẫn lộn.

Cuối cùng... cũng quay lại rồi.

Vốn dĩ cô có thể tiếp tục phát triển ở nước ngoài nhưng cứ cảm thấy trong lòng thiếu mất gì đó, trống rỗng, lúc này đứng trên mảnh đất quê hương, trong lòng bỗng có thêm cảm giác chân thật.

Xe dừng trước cửa nhà, Dung Hoan thấy dì Tịnh chờ ở đó.

Cô xuống xe, dì Tịnh ra đón, khoe mắt có nếp nhăn rưng rưng: “Cô Dung, cuối cùng con cũng về nhà rồi...”

Dung Hoan ôm dì ấy, cười nói: “Dì Tịnh, gọi con là Hoan Hoan được rồi, dì như thế khiến con cảm thấy rất xa lạ.”

“Ôi chao, mau vào trong đi.:

Nhóm Hồ Hình đi mất rồi, Dung Hoan vào biệt thự, nhìn đồ dùng trang trí chưa từng thay đổi trong nhà.

Dì Tịnh gọi cô quay lại từ sự thất thần: “Hoan Hoan, tối nay con ra ngoài ăn cơm hả? Dì Tịnh ninh canh gà ác củ từ cho con, rất bổ dưỡng.”

“Dì Tịnh cứ để đấy đi, tối con về ăn.” Cô nhận nước mật ong, nhấp một ngụm, nhân tiện hỏi: “... Chú Phó đâu rồi ạ?”

“Cậu ấy đi công tác chưa về, dì cất hành lý đi cho con nhé? Dọn dẹp phòng ngủ xong hết rồi.”

Nghe tin anh không ở đây, cô thềm thờ phào một hơi, những thứ chuẩn bị trong lòng trên đường về đều không cần dùng đến nữa, cô vốn còn băn khoăn không biết nên đối diện với anh thế nào.

Dung Hoan không thể để một người lớn tuổi xách đồ được, cô tự xách lên, tới phòng, cô ngồi bên giường, vươn tay cầm heo Peppa ở đầu giường lên, nhớ lại chuyện đã qua.

Sau khi Dung Hoan tới Newyork không lâu, Dung Khang Đạt về Mỹ tiếp tục dưỡng bệnh, trước khi về nước cô còn tới thăm ông.

Còn người kia, cô đã không liên lạc với anh hơn ba năm rồi. Dung Hoan nghĩ, nếu muốn quên thì cô làm dứt khoát luôn, không nhớ nhưng gì hết.

“Ting.” Điện thoại hiện lên tin nhắn của Tất Hào, [Tôi đến cửa nhà cậu rồi.]

Dung Hoan xuống tầng, nói một tiếng với dì Tịnh rồi ra ngoài.

Tất Hào dựa vào xe jeep, áo phông trắng vô cùng chói mắt. Thấy Dung Hoan đi về phía mình, cậu ta đứng thẳng dậy, nhìn cô mà ngây người.

Váy dài bông bành, phong thái xinh đẹp dịu dàng, y như bông sen mới nở.

Dung Hoan hơi ngỡ ngàng ngừng trước phản ứng của cậu ta: “Sao thế?”

“Không... không.” Tất Hào xoa đầu, cười, “Dung Hoan, chào mừng cậu về nước.”

“Ừ, bắt đầu khách sáo rồi hả?”

Tất Hào cười: “Không, gặp được cậu nên vui vẻ ấy mà.” Cậu ta mở cửa ghế phụ cho cô, “Lên xe đi.”

...

Đi tới khách sạn Thiên Thủy Nhất Phương, Tất Hào và cô đi tới phòng riêng đã đặt trước, căn phòng được trang trí theo kiểu cổ xưa thời nhà Đường, tường được chạm nổi tranh cổ của Nam Đường, tiếng đàn tranh êm tai vang vọng.

Đi qua núi giả như tranh vẽ, bên bàn ăn chỉ có một mình Thẩm Như, cô ấy nhìn thấy Dung Hoan thì vội vàng, phấn khích ôm chầm lấy cô, sau đó bám dính y như trẻ con, “Hoan Hoan ơi, tớ nhớ cậu quá hu hu hu, cậu có nhớ tớ không...”

Dung Hoan bị cô ấy ôm mà dở khóc dở cười, Tất Hào đứng cạnh nhìn... Bỗng thấy ghen tỵ.

Thẩm Như buông cô ra, nhìn cô một lượt từ đầu tới chân, thán phục: “Hoan Hoan, cậu cậu cậu này nở rồi!”

Hơ... “Này nở?”

“Đúng vậy, cậu trở nên thật xinh đẹp! Không phải trước kia cậu không đẹp mà là... Xinh đẹp hơn, ra dáng phụ nữ rồi! Đúng không Hầu Tử?”

Tất Hào lại hơi ngượng ngùng, nói sang chuyện khác: “Không gọi món thì Dung Hoan sẽ chết đói đó.”

Thẩm Như cười to, kéo Dung Hoan đi tới bàn ăn, “Được rồi, gọi món trước đã.”

Gọi món xong, mọi người tán gẫu, Thẩm Như nói vốn dĩ tối nay định qua phòng riêng cao cấp nhất ở bên cạnh, có thể tắm suối nước nóng nữa cơ, tiếc là hôm nay bên đó có sếp lớn nào đó đặt trước rồi, bọn họ không đặt được nữa.

Dung Hoan bảo không sao, không cần phiền phức như thế, Thẩm Như lại phản bác: “Bây giờ cậu khác rồi, thành người nổi tiếng rồi, hôm trước tớ còn thấy video của cậu trên mạng, cậu biết bây giờ trên mạng gọi cậu là gì không? Tiên nữ piano đó.” Cô ấy nắm chặt bàn tay trắng nõn thon dài của Dung Hoan, “Bàn tay này của cậu ấy à, giá trị liên thành.”

Dung Hoan bất đắc dĩ mỉm cười: “Làm gì đến mức như cậu nói.”

Thẩm Như kiên định gật đầu, sau khi món ăn lên, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, Thẩm Như hỏi: “Hoan Hoan, cậu về nước rồi sau này tính thế nào?”

“Tạm thời không thể nào cả, muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Sau đó... khó nói.”

“Cũng phải, bây giờ không khéo cậu phải bay khắp thế giới nữa, hôm nay cậu về nhà thế nào? Chú Phó tới đón cậu hả?” Thẩm Như gấp một miếng gà hấp mỡ hành, thuận miệng hỏi.

Dung Hoan ngẩn người, lắc đầu: “Chú ấy đi công tác rồi...”

“À.”

“Đúng rồi, thế chú cậu...” Thẩm Như muốn hỏi gì đó nữa, Tất Hào chuyển đĩa bào ngư sốt chua ngọt tới trước mặt cô ấy, “Món cậu thích ăn nhất cũng không chặn được cái miệng của cậu à?”

“Xì.” Thẩm Như vẫn vui vẻ gấp ăn, Dung Hoan chạm phải ánh mắt dăm chiêu của Tất Hào, cụp mắt xuống.

...

Ăn hòm hòm rồi, Dung Hoan đứng dậy đi tới nhà vệ sinh. Cô đi ra ngoài, điện thoại trong túi rung lên, Hồ Hình gửi tin nhắn tới: “Có một bộ phim truyền hình muốn mời em làm bài hát chủ đề, chị gửi qua cho em, em xem xem có thấy hứng thú không nhé.]

Ngoại trừ biểu diễn thông thường, Dung Hoan còn nhận sáng tác nhạc cho một vài bộ phim điện ảnh hay truyền hình gì đó, thời gian trước có một bộ phim văn nghệ nước ngoài nhận được giải thưởng ở liên hoan phim quốc tế, nhạc trong bộ phim đó do Dung Hoan sáng tác.

Bây giờ Hồ Hình đã trở thành trợ lý của cô, Hồ Hình hơn cô bảy tuổi, qua mấy năm ở nước ngoài, cô ấy vẫn luôn ở cạnh Dung Hoan, tình cảm của hai người cũng rất tốt.

Đi vệ sinh xong, Dung Hoan tới quầy thu ngân, thanh toán bữa cơm một nay trước. Lúc quay lại, sắp tới cửa phòng riêng, cô cúi đầu trả lời tin nhắn của Hồ Hình, nghe thấy phía trước có giọng đàn ông trung niên cười hì hì: “Anh Phó, vậy thì không làm phiền anh nữa, hôm nào chúng ta hẹn sau, hẹn sau nhé.”

Dung Hoan vô thức ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng người đi ra từ chỗ ngoặt.

Đi trước nhất là một người đàn ông mặc sơ mi đen, một tay nhét túi, cúc áo sơ mi không đóng hết toát ra vẻ cấm dục, quần tây không nhiễm một hạt bụi nhỏ được là phẳng phiu không một nếp nhăn, bao bọc đôi chân dài thẳng tắp.

Dáng người đàn ông cao lớn, rắn rỏi như tùng, thanh mảnh mà đầy ý vị, trên gương mặt với đường nét như điêu khắc là mày kiếm mắt sao, mũi cao môi mỏng.

Khi cô nhìn rõ gương mặt người đàn ông, cô hoàn toàn sửng sờ, bước chân không xê dịch nổi, cứ đứng yên ở đó.

Sao lại là...

Anh như được dự báo, nhìn thẳng về phía cô.

Nhưng một giây sau, anh cất bước đi về phía cô.

Tim Dung Hoan đập rộn như trống, cặp mắt xuống, người đàn ông ngày càng tới gần, cô đang định mở cửa phòng bên cạnh chui vào, không ngờ trên tay nắm cửa có thêm một bàn tay khác, kéo cửa trở lại, không cho cô chạy trốn.

Cơ thể cao lớn của anh phủ lên dáng người mảnh mai của cô, cảm giác áp bức mạnh mẽ đè xuống. Hai người đứng sát nhau, Dung Hoan có thể ngửi thấy hương thơm lạnh lẽo như nước suối trên núi quen thuộc.

Xa cách đã lâu, gặp lại lần nữa.

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực và tìm tòi của anh đang nhìn chăm chăm vào cô.

Cô không dám ngẩng đầu lên, lùi về phía sau một bước, anh lại tiến thêm một bước, nhốt cô trong lồng ngực mình và cánh cửa.

Nhiệt độ trên mặt cô tăng lên không ngừng, lúc này giọng nói trầm thấp của Phó Tư Diễn vang lên: “Mới mấy năm không gặp mà đã giả bộ không quen biết tôi rồi sao?”

Chương 41

Mấy giây sau, Dung Hoan ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của anh, tươi cười nói: "Chào chú Phó."

Cô cong môi, mỉm cười dịu dàng điềm tĩnh, bộ dáng lúc này lại lạnh nhạt như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Như đã hoàn toàn buông bỏ, quá khứ đã trôi vào dĩ vãng.

Lòng Phó Tư Diễn đau đớn như bị ai đâm, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô, khàn khàn nói: "Còn biết tôi là chú em à?"

Dung Hoan rũ mắt, không chút rụt rè: "Sao cháu quên được chứ? Trước đây chú đối xử với cháu tốt nhất cơ mà."

Đôi mắt ngấn nước, tóc đen môi mồi của cô nhóc càng xinh đẹp quyến rũ hơn trước.

Anh ý thức được con mèo sữa nhỏ đã trưởng thành biến thành một con hổ, có móng vuốt biết cào người rồi.

Dung Hoan nhìn thấy khuôn mặt vốn căng thẳng của anh bỗng trở nên dịu dàng, khóe miệng mơ hồ cong lên.

"Ừ." Anh thành thật trả lời.

Cô không hiểu gì, cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, càng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian với anh: "Bạn cháu còn ở trong chờ cháu, cháu vào trước đây."

Nói rồi cô đẩy cửa ra, anh cũng không cản lại.

Sau khi bước vào, cô lập tức đóng cửa lại, cả người dựa vào cửa hít một hơi thật sâu.

Không phải nói anh đã đi công tác rồi sao?! Sao còn trùng hợp đụng mặt ở đây chứ!

Cô bình phục lại tâm trạng lên xuống dữ dội, đầu óc bỗng nổ tung như một tia chớp - Sao cô phải căng thẳng chứ?

Cô tốn ba năm trời, chẳng phải đã quên mất anh rồi sao?

Huống chi, trước giờ anh chưa từng có tình cảm với cô, huống chi bây giờ đã ba năm không gặp.

Cô cúi đầu cười tự giễu, đầu óc xử lý xong hết những cảm xúc không cần thiết trong nháy mắt, quay trở lại bàn ăn, Thẩm Như nhìn thấy cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Cmn tớ còn tưởng cậu đi lạc, đang định đi tìm cậu đây. Đi đâu lâu thế?"

Dung Hoan cười cười, vỗ vỗ bả vai cô ấy: "Suýt chút đi lạc thật."

"Phụt ha ha..."

Tất Hào đưa bát canh nhím biển mới dọn lên đến trước mặt Dung Hoan: "Uống lúc còn nóng đ."

Dung Hoan gật đầu, cậu ta nói tiếp: "Lát nữa ăn xong, cậu còn muốn đi đâu không? Hay đi hát nhé? Chúng tôi chơi với cậu cả đêm luôn."

Cô liên tục xua tay: "Tôi vẫn còn lệch múi giờ, muốn nghỉ ngơi."

"Được, lát nữa tôi đưa cậu về."

-

Cơm nước xong cũng đã hơn tám giờ tối, hai cô gái bước ra khỏi phòng bao, Tất Hào đi trước một bước muốn tính tiền, Dung Hoan ngăn lại, nói đã thanh toán xong rồi.

Trên mặt Tất Hào đầy vẻ thắc mắc: "Không phải chứ Hoan Hoan, cậu làm vậy quá không nể mặt tôi rồi." Đã nói là cậu ta mời, cuối cùng lại bị con gái giành trả tiền trước.

Tất Hào gõ trán Dung Hoan: "Lần sau phải để tôi mời biết chưa?"

"Biết rồi."

Ba người đi ra ngoài, đi tới cửa chính của câu lạc bộ, anh trai giữ xe đã lái xe của Tất Hào ra ngoài, Dung Hoan đang định lên xe, chuyển tầm mắt thì thấy một chiếc Rolls-Royce màu đen đậu phía trước.

Cô khó hiểu nhìn chằm chằm, ngay sau đó, cô thấy một người đàn ông đẩy cửa xe ra, bước xuống từ ghế sau.

Trong màn đêm mờ ảo, cô vẫn thấy rõ khuôn mặt tuấn tú của anh.

Đầu óc cô trì trệ, cứ thế cứng đờ đứng tại chỗ.

Hai người khác cũng nhìn sang, Thẩm Như sửng sốt: "Đây không phải là... chú Phó sao?"

Tất Hào ngẩn người, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc khó hiểu.

Phó Tư Diễn đi về phía họ, cuối cùng đứng trước mặt Dung Hoan, dùng giọng điệu không thể từ chối, nói với cô: "Theo tôi về nhà."

Dung Hoan nhìn xuống đất: "Không cần, Hầu Tử có xe."

Phó Tư Diễn lạnh lùng quét mắt nhìn qua Tất Hào, Tất Hào ngập ngừng nói: "Tôi..."

Thẩm Như vội buông tay Dung Hoan, đẩy cô đến bên Phó Tư Diễn, gấp gáp nói: "Không sao, chú Phó, chú cứ đưa Hoan Hoan về đi, cháu về với Tất Hào."

Dứt lời, cô ấy nháy mắt ra hiệu với Tất Hào, như đang nói [Còn không đi mau? Rõ ràng chú Phó đang tức giận đấy!]

Tất Hào: "..."

Chiếc xe Jeep tung bụi rời đi, chỉ để lại Phó Tư Diễn tới bắt người và gà con Hoan bị bắt.

Người đàn ông cúi xuống nhìn cô, ý tứ rõ ràng trong mắt, sau đó quay người đi đến xe mình.

Dung Hoan hết cách đành phải đuổi theo.

Sau khi lên xe, Kế Sâm khởi động xe, sau đó hạ tấm chắn hàng ghế sau xuống, chừa đủ không gian riêng tư cho hàng ghế sau, Dung Hoan quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ xe, không nói một lời.

Phó Tư Diễn nhìn chằm chằm cô một lúc lâu mới hỏi: "Mới về hôm nay à?"

Nghe vậy, Dung Hoan thoáng dờn tầm mắt về: "Ừm."

Sau đó lại không nói gì.

Một lúc sau, cô lấy điện thoại di động ra gửi cho Hồ Hình một tin nhắn: [Mấy ngày nay chị thuê nhà giúp em nhé.]

Hồ Hình: [Em muốn dọn ra ngoài à?]

[Vâng, càng sớm càng tốt.] Dung Hoan nghĩ nếu như mình và Phó Tư Diễn lại ở chung dưới một mái nhà lần nữa, cô không biết phải sống cuộc sống này thế nào, thà rằng cô rời đi còn hơn là làm cả hai phải xấu hổ.

Cô nói yêu cầu căn nhà, Hồ Hình nói ngày mai sẽ đi tìm giúp cô. Dung Hoan khóa điện thoại, bỗng cảm giác được một ánh mắt rơi trên người mình.

Cô quay sang, chỉ thấy người đàn ông đang nhìn thẳng phía trước, ánh mắt rất bình tĩnh.

Cô xấu hổ thu lại suy nghĩ của mình, không nghĩ nhiều nữa.

Xe chạy nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng dừng ở cổng biệt thự.

Cô toan xuống xe thì chợt nghe thấy người bên cạnh lên tiếng: "Tối về nghỉ ngơi sớm một chút."

Cô quay sang, phát hiện anh vẫn đang duy trì tư thế vắt chéo chân nhàn nhã.

Anh... không về nhà sao?

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh khẽ nhếch khóe môi, hơi hạ thấp giọng: "Không muốn xuống xe à?"

Đầu óc Dung Hoan nóng lên, vội dời tầm mắt: "Cháu... cháu đi đây."

Cô lập tức mở cửa xe, đi về biệt thự, lúc gần đến cửa, cô không khỏi quay đầu lại, thấy xe vẫn còn đậu trước cửa.

Dường như vẫn có thể bắt gặp ánh mắt của anh qua cửa sổ xe.

Cô xông vào biệt thự như đang chạy trốn.

Trong xe, Phó Tư Diễn chậm rãi thu hồi ánh mắt, cụp mắt xuống, trong lòng bùng lên một tia sáng đã tắt từ lâu.

Mấy giây sau, anh nói: "Về Quan Hải Cư."

Kế Sâm quay đầu xe lái ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy một nam sinh đứng trước ngôi biệt thự.

Nhìn thấy xe của họ, nam sinh đưa tay ra cản lại.

"Ngài Phó ——" Kế Sâm quay xuống nhìn Phó Tư Diễn xin ý kiến.

Người đàn ông thấy rõ bóng của Tất Hào, miễn cưỡng nói: "Dừng xe."

Xe dừng lại, Tất Hào bước lên phía trước, cửa sổ phía sau từ từ hạ xuống, lộ ra sườn mặt lạnh lùng của Phó Tư Diễn.

Trong lòng Tất Hào như có lửa đốt, mở miệng nói: "Chú Phó, tôi hy vọng... chú cách xa Dung Hoan ra một chút."

Kế Sâm nghe thế thì trong lòng giật thót, cái thằng nhóc con này gan không nhỏ nha!

Người đàn ông không trả lời, Tất Hào nói tiếp: "Chú cũng biết rõ mối quan hệ của chú với Dung Hoan rất lúng túng, chú đừng để cô ấy khó xử." Từ buổi tiệc đính hôn của Bạch Ngưng và Tiêu Thừa Chi, Tất Hào đã biết Dung Hoan thích Phó Tư Diễn.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau xe không giận mà uy: "Cậu đây là đang ra lệnh cho tôi? Hay là Dung Hoan nói như thế với cậu?"

Tất Hào ngẩn ra: "Tôi... tôi không phải, chỉ là tôi hy vọng chú đừng làm Dung Hoan khổ sở, rõ ràng là chú không thích cô ấy, cũng ở bên cô Từ kia rồi. Nếu đã không thích thì đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô ấy được chứ?"

Phó Tư Diễn lạnh lùng liếc nhìn cậu ta, đôi môi mỏng hé mở: "Chuyện giữa tôi và Dung Hoan không đến lượt cậu xen vào."

Tất Hào tức giận nắm chặt tay.

Cửa sổ xe nâng lên, xe chạy ra ngoài, Kế Sâm nhìn ông chủ mặt lạnh như băng ngồi ở ghế sau, đáy lòng dâng lên rất nhiều cảm xúc.

Nếu trên thế giới này có người không thích cô Dung, người đó chắc chắn không phải là Phó Tư Diễn. Ai cũng nói ông chủ lạnh lùng vô

tình, nhưng người ở bên cạnh ông chủ mới biết chính xác được Phó Tư Diễn thích Dung Hoan đến mức nào.

Sau khi Dung Hoan ra nước ngoài, Phó Tư Diễn và Dung Khang Đạt xảy ra mâu thuẫn, khoảng thời gian đó lượng công việc của Phó Tư Diễn tăng lên rất nhiều, hầu như ngày nào cũng say bất tỉnh nhân sự, trong miệng sẽ lẩm bẩm gọi tên Dung Hoan.

Cứ mỗi hai tháng anh sẽ bay ra nước ngoài một lần, len lén nhìn cô, chưa bao giờ xuất hiện làm phiền. Có lần anh tình cờ thấy cô bị người ta quấy rối, bị người Phó Tư Diễn cử đến bảo vệ cô xử lý. Sau khi Dung Hoan trốn thoát, Phó Tư Diễn đã đích thân tới đó đánh tên đó một trận dữ dội. Ở nước ngoài, hễ là người từng tiếp xúc với Dung Hoan, anh đều điều tra qua, không để cô chịu một chút tổn thương nào.

Phó Tư Diễn đã sớm biết hôm nay Dung Hoan sẽ về nước, nhưng không đi đón cô chỉ vì không muốn làm cô khó chịu, hơn nữa còn chuyển tới nơi khác trước mấy tuần. Gặp ở câu lạc bộ, thực ra là vì không nhận được muốn gặp cô nên mới dùng trò mèo tình cờ chạm mặt này.

Loại thích này đã trở thành chấp niệm, nhưng lại dè dặt từng li từng tí.

-

Dung Hoan nằm mơ, lại mơ thấy mình trở về ngày đính hôn của Bạch Ngưng, Phó Tư Diễn và Từ Nhụy Sương ôm hôn vô cùng thắm thiết, cô đã khóc đến tan nát cõi lòng.

Cô giã giụa tỉnh lại, sờ sờ nước mắt trên mặt, nhìn bầu trời hơi sáng bên ngoài cửa sổ rồi ngồi dậy.

Sao lại mơ thấy chuyện này chứ...

Cô bực bội gõ gõ đầu, sau đó xuống giường.

Rửa mặt xong, cô quay lại xem thông tin bộ phim truyền hình Hồ Hinh gửi đến, xem qua thì thấy đó là một bộ phim tình cảm thanh xuân, kể câu chuyện suốt mười mấy năm của hai người từ đại học đến thành phố lớn. Nam chính là người mới, nữ chính là diễn viên nữ cực kỳ nổi tiếng gần đây.

Dung Hoan trả lời Hồ Hinh: [Em có thể nhận.] Trước đây cô chưa từng nhận đề tài thể này, có thể thử xem.

Cô hỏi ai viết lời, Hồ Hinh nói tạm thời vẫn chưa biết.

Vì vậy cả một ngày, Dung Hoan ở trong phòng đàn sáng tác, buổi tối ăn cơm xong, cô cảm thấy ở nhà quá nhàm chán, bèn đi siêu thị dạo một vòng.

Cô ra ngoài một mình, bắt xe buýt đến siêu thị lớn ở trung tâm thành phố mua một số nhu yếu phẩm hàng ngày, dạo đến khu thực phẩm tươi sống, cô lại mua chút đồ nấu ăn, định tối nay về nhà sẽ nấu ít chè đậu xanh để giải nhiệt.

Nhàn nhã thong dong trong siêu thị hơn một tiếng đồng hồ, mua đồ xong, cô ra khỏi trung tâm mua sắm, đột nhiên trời lại đổ mưa to.

Mưa to tầm tã bất chợt ập tới, đập xuống đất như hạt đậu, tí tách tí tách. Người ra ngoài không mang dù đều ướt sũng.

Một luồng sáng trắng vụt qua bầu trời, tiếng sấm “ầm ầm—” vang lên khiến Dung Hoan giật nảy mình.

Cơn mưa mùa hè bất ngờ ập đến, Dung Hoan không mang theo ô, cho dù có mang theo, theo lượng mưa này, đi bộ đến bến xe buýt thì cả người cũng bị ướt nhẹp.

Cô nhìn màn mưa, nhớ lại đêm kinh hoàng vào kỳ nghỉ hè năm lớp mười một, mồ hôi lạnh túa ra.

Lấy điện thoại di động ra, cô phát hiện lúc này có quá nhiều người bắt taxi, trong khoảng thời gian ngắn không xếp hàng được, cô dứt khoát gọi điện cho Hồ Minh: "Chị Minh, chị có thể đến đón em không?"

Cô giải thích tình huống, Hồ Minh vội đồng ý: "Có điều chị không thể chạy tới nhanh như thế, em chờ chị nửa tiếng nhé."

"Ok."

Dung Hoan cúp điện thoại xong thì phát hiện đã nghèo còn mắc cái eo, điện thoại chỉ còn 10% pin.

Cô đợi, thời gian trôi qua một lúc, điện thoại trong túi vang lên. Vừa lúc phía sau có mấy người đi tới, cô cầm hai cái túi lớn nghiêng người sang một bên, sau đó không nhìn màn hình đã vội nhận điện thoại: "Chị Minh, chị đã tới chưa? Điện thoại của em sắp hết pin rồi, bây giờ em đang ở cửa phía Đông, lát nữa chị cầm..."

"Dung Hoan, là tôi." Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Cô sửng sốt, nhìn màn hình điện thoại, là một dãy số lạ, nhưng giọng nói đó... là của Phó Tư Diễn?!

Cô chưa kịp nói gì, anh đã hỏi: "Mưa lớn quá, em đang ở ngoài à?"

"... Ừm, cháu đang ở Minh Thủy Thiên Địa."

Phó Tư Diễn nhanh chóng đoán được tình huống: "Tôi đang ở gần đó, tới đón em ngay đây. Em bảo bạn em khỏi tới nữa."

"Cháu..."

"Ngoan, nghe lời nào."

Cô sửng sốt trước thái độ mềm mỏng mà cứng rắn của anh, cuối cùng cũng mềm lòng đồng ý.

-

Phó Tư Diễn không lừa cô, quả thực anh đang ở gần Minh Thủy, nhưng lúc này anh đang xả giao.

Anh đứng dậy, nói với mọi người: "Xin lỗi các vị, tôi đi trước một bước, có chút việc riêng."

"Ây dô, sao cậu Phó không ăn thêm chút đi? Vẫn còn sớm mà, không cần vội."

"Đúng vậy..." Ngồi ăn cùng bàn với anh đều là người có quyền có thế, mà giờ phút này, người quan trọng nhất lại muốn đi, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Phó Tư Diễn hơi nhú mào, giọng điệu hơi bất đắc dĩ: "Người kia ở nhà có việc gấp, không thể tiếp các vị được, mọi người từ từ dùng."

Anh đi rồi, mọi người đều hoài nghi: "Người kia ở nhà?!"

"Phó thiếu gia kết hôn rồi à?!"

"Tôi nhớ là chưa mà..."

Phó Tư Diễn dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Minh Thủy Thiên Địa, mà bên này Dung Hoan gửi tin nhắn cho Hồ Hình xong thì điện thoại cũng tắt ngúm.

Không biết Phó Tư Diễn có tìm được cô hay không nữa...

Cô nhìn ngoài trời mưa không ngớt, trên mặt vô cùng bức bối. Cô vừa nhìn vừa đợi, chợt nhìn thấy một người đàn ông nặng nề đi về phía mình.

Nhìn kỹ hơn, đúng là Phó Tư Diễn.

Cô vẫy tay với anh, anh đi tới trước mặt cô, nhìn túi mua sắm trên tay Dung Hoan: "Trời mưa mà còn đi siêu thị?"

"Lúc đi trời chưa mưa..."

Anh cũng không trách móc, một tay cầm lấy hai cái túi nặng trĩu, một tay cầm ô: "Hầm để xe đây, chúng ta ra ngoài đi."

Cô gật đầu, đi theo anh vào trong màn mưa. Anh nghiêng hẳn ô về phía cô, nhưng chưa đi được mấy bước, cô vẫn ướt sũng.

Cuối cùng hai người cũng lên xe, Kế Sâm lập tức tăng nhiệt độ điều hòa lên.

Dung Hoan cúi đầu lấy khăn giấy trong túi, đột nhiên cảm thấy một chiếc khăn tắm khô bao lấy nửa người mình, Phó Tư Diễn cách chiếc khăn tắm, kéo cô gái nhỏ về phía mình, rồi ôm cô vào lòng.

Cô muốn trốn sang một bên, nhưng lại bị anh giam thật chặt.

"Phó Tư Diễn!" Dưới tình thế cấp bách, cô gọi hẳn tên anh.

Vừa ra khỏi miệng, cô đã ngây như phỗng.

Người đàn ông nghe thế cũng thoáng sửng sờ, tiện đà dần nở nụ cười: "Sao không gọi chú nữa?"

"..."

Chương 42

Trong phút chốc, cô không nói nên lời, giọng nói trầm thấp của anh tiếp tục truyền đến tai: “Em không sợ cảm sốt à?”

"... " Cô không dám nhúc nhích.

Sau đó anh cầm khăn tắm giúp cô lau mái tóc ướt, mặt, cổ, cánh tay, động tác rất nhẹ nhàng, Dung Hoan ngửi thấy mùi hương trên chiếc áo sơ mi trắng của anh, trong lòng bỗng thấy nóng ran.

Bản thân anh còn bị ướt nhiều hơn cô, nhưng lại lau cho cô trước.

Hai gò má ửng hồng, cô hơi cúi đầu xuống không dám nhìn anh, một lúc sau, cô nghe thấy giọng nói khàn khàn của Phó Tư Diễn: “Dung Hoan—“

Hơi nóng từ miệng anh phả vào vành tai lạnh băng khiến tai cô đỏ bừng.

"Số của tôi nằm trong danh sách đen của em bao lâu rồi?"

Dung Hoan ngắt ra.

Chuyện này... Nếu anh không nhắc tới thì cô cũng quên mất!

Ba năm trước ở Mỹ, sau cuộc điện thoại cuối cùng với anh, cô đã kếp số của anh vào danh sách đen, sợ mình nhớ nhung anh, cô dứt khoát tách hẳn anh ra khỏi cuộc đời mình.

Sau đó, cô không kéo số anh ra một lần nào... Thảo nào đêm nay Phó Tư Diễn gọi đến lại là một số lạ.

Dung Hoan chợt dạ nhìn đi chỗ khác: "Có à... Cháu quên mất rồi."

Anh cười cười: "Vậy khi nào em mới cân nhắc kéo tôi ra khỏi danh sách đen, hửm?"

"Chúng ta... chúng ta cũng không có gì cần liên lạc mà."

Cô cố ý nói lời đoạn tuyệt.

Ánh mắt anh tối sầm lại, sau đó hiểu ý gật đầu: "Vậy sau này cần tìm em, tôi sẽ liên hệ với trợ lý của em. Hình như tên là Hồ Minh đúng không?"

Dung Hoan: "...?!" Cái người này sao mà cái gì cũng biết hết vậy!

Hơn nữa, trừ khi cô đổi số điện thoại, bằng không với năng lực của anh thì sao có thể không liên lạc được với cô.

Cô mở miệng: "Thời đại này... ai còn gọi di động chứ?"

"Em xóa cả Wechat của tôi rồi."

"...???"

Anh nguýt cô một cái.

Dung Hoan quay mặt đi, không nói nữa.

-

Xe dừng trước biệt thự, Phó Tư Diễn nói: "Về tắm nước nóng đi, đừng để bị cảm."

Dung Hoan nhìn trời mưa xối xả bên ngoài, phát hiện áo sơ mi của anh đã ướt hơn nữa, không khỏi ấp úng nói: "Chú không về nhà sao?"

-

-

Phó Tư Diễn cười cười, giọng điệu hơi bất đắc dĩ: "Tôi sợ em sẽ không được tự nhiên."

Cô nhìn xuống đất, lắc đầu: "Không có gì. Cháu đã... buông tay rồi. Và lại mấy ngày nữa, cháu sẽ dọn ra ngoài"

"Dọn ra ngoài?" Người đàn ông thay đổi sắc mặt.

"Cháu tìm được một căn hộ nhỏ ở bên ngoài, không cần làm phiền dì Tịnh nữa, mà chú cũng có thể về nhà."

Cô vừa nói xong, bầu không khí trong khoang xe phía sau vốn đã thoải mái hơn chút bỗng lại trở nên đè nén khó tả. Người đàn ông cau mày, trong mắt nổi sóng.

Một lúc sau anh khẽ nói: "Xuống xe đi."

Sau khi vào nhà, dì Tịnh thấy Phó Tư Diễn mặc mưa ướt nhẹp, vội đi xả nước tắm. Phó Tư Diễn không nói một lời, đi thẳng lên lầu. Dung Hoan về phòng thay quần áo, sau đó xuống lầu.

"Hoan Hoan con nói xem con ra ngoài mua đồ làm gì, bảo dì mua không tốt sao..." Dì Tịnh nói.

"Không sao, chẳng phải chỉ là vừa khéo trời mưa thôi à?" Dung Hoan lấy đậu xanh từ trong túi đồ ra: "Con đi nấu chút chè đậu xanh."

Cô bảo dì Tịnh về phòng xong thì bận rộn trong nhà bếp một mình, nghĩ tới Phó Tư Diễn vẫn còn ở nhà, cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn nấu cho hai người.

Đậu xanh trong nồi nhỏ sôi ùng ục, Dung Hoan ngăn người đứng trước bếp gas, nhớ lại sắc mặt vừa rồi ở trong xe của Phó Tư Diễn.

Sao anh lại không vui nhỉ?

Cô không ở nhà, anh cũng được tự do hơn, đó không phải là chuyện tốt sao.

Cô đang miên man nghĩ ngợi thì nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng khách. Dung Hoan đi ra thấy ngay Phó Tư Diễn đã thay quần áo khác, chuẩn bị ra ngoài.

Cô gọi anh lại: "Chú phải đi sao?"

Anh đưa mắt nhìn cô, thờ ơ "ừ" một tiếng.

Cô đan ngón tay vào nhau, thấy anh đi đến huyền quan, cô lại gọi anh lần nữa: "Chú muốn ở lại uống chút chè đậu xanh không? Cháu nấu xong ngay đây."

Cô luôn cảm thấy mình là người đuổi anh đi. Dù thế nào cô cũng có chút áy náy.

Phó Tư Diễn nhìn thấy cô bé đeo tạp dề nhỏ, trên đầu buộc đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, lúc này đang nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, giống hệt như trước.

Cơn tức giận và hờn dỗi trong lòng tức khắc tan biến.

Anh đi về phía cô, thấy cô ngẩn người thì giơ tay búng trán cô một cái, nhìn về phía phòng bếp: "Không trông nồi xem thế nào à?"

"À à." Cô xoay người đi vào nhà bếp, lỡ tai lại có chút đỏ.

Anh đi xem, nhưng lại ngồi đợi ở bàn ăn, một lúc sau, chè đã nấu xong, cô hỏi anh có muốn thêm đường không, anh nói thêm một chút là được.

Dung Hoan đang thêm đường vào bát, chợt nghe Phó Tư Diễn "Alo" một tiếng.

Tiếp theo, người đàn ông trên bàn mở chế độ loa ngoài, một giọng cười của đàn ông trung niên truyền đến: "Cậu Phó, tối nay anh rảnh không? Cám ơn anh hôm qua đã giúp đỡ mỗi giúp tôi nhé. Bây giờ tôi bảo người tới đón anh qua quán Vân Phương nhé. Ở đây có

phòng xông hơi rất tốt, mới gần đây có thêm mấy nhân viên tay nghề cực tốt đấy."

Vì nhà bếp theo kiểu mở nên dù Dung Hoan quay lưng về phía phòng ăn cũng có thể nghe rõ.

Cô còn chưa kịp hiểu ý của người nọ thì đầu dây bên kia đã có một giọng nữ nũng nịu vang lên: "Cậu Phó, người ta ngưỡng mộ anh lâu lắm rồi đó ~ Ngài tới đây đi, em đảm bảo ngài sẽ chơi cực vui vẻ ~" Giọng nữ đó quyến rũ đến tận xương tủy, cứ như muốn câu mất hồn đàn ông, không giữ nổi.

Dung Hoan:????!!!

Bây giờ cô còn có thể không hiểu đi tắm hơi nghĩa là gì nữa sao? Chẳng phải là hẹn "làm" à?

Phó Tư Diễn vốn muốn nhắm mắt nghỉ ngơi nên mới lờ mờ bật loa ngoài, anh nhú mày, lạnh lùng từ chối rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, anh quay đầu lại thì thấy cô bé bung một cái bát đi tới, sau đó đặt mạnh cái bát xuống bàn, sắc mặt lạnh lùng: "Chú muốn ăn thì ăn, ăn xong còn phải đi tắm hơi nữa đấy."

Cô chẳng thèm cản đường anh!

Thấy cô như vậy, Phó Tư Diễn cũng không tức giận, khoe miệng còn mang theo ý cười, múc một muỗng chè đậu xanh bỏ vào trong miệng, bỗng bị sặc ho dữ dội: "Khụ khụ khụ..."

Dung Hoan mơ hồ khó hiểu.

Anh miễn cưỡng nuốt xuống, bắt đắc dĩ cười: "Hoan Hoan cố ý à?"

"Hả?"

"Cho nhiều đường như thế."

Lúc này Dung Hoan mới nhớ tới, vừa rồi mình cố ý nghe lén anh nói chuyện điện thoại, cô vô thức cho thêm từng muỗng từng muỗng đường...

Cô cố nhin cười: "Cháu cố ý đấy thì sao?"

Cô ngẫm lại, định đổi bát khác cho anh, vừa định với lấy bát thì anh đã nắm lấy cổ tay cô. Anh hơi dùng sức, kéo cô ngồi xuống bên cạnh.

Anh đột ngột đến gần khiến tim Dung Hoan đập loạn xạ, anh nghiêng người về phía cô, giọng điệu như đang dỗ dành thanh minh: "Hoan Hoan, tôi chưa bao giờ đi tắm hơi, em đừng vu oan cho tôi."

Tim cô hoàn toàn mất kiểm soát.

Cái gì mà cô đừng vu oan cho anh chứ?

Sao anh lại muốn giải thích với cô?!

"Cháu không có..." Dung Hoan vội vàng đứng dậy, bưng bát đi, gấp gáp thoát khỏi phạm vi khống chế của anh.

Phó Tư Diễn nhìn gò má đỏ bừng của cô nhóc, khóe miệng cong lên.

Sao cô lại đáng yêu thế cơ chứ?

-

Ăn chè đậu xanh xong, Phó Tư Diễn định lên lầu. Dung Hoan thắc mắc hỏi: "Không phải chú muốn ra ngoài sao?"

Anh lười biếng cười: "Ăn no, buồn ngủ, muốn ngủ."

Dung Hoan: "..."

Sau khi lên lầu, anh ra ban công, nhìn trời cuối cùng cũng tạnh mưa bên ngoài.

Vài giây sau, chuông điện thoại vang lên, anh bắt máy thì chợt nghe thấy giọng nói của Vũ Lương: “Cậu Phó, Tiểu Hoan Hoan về rồi, có phải sau này tôi không hẹn được cậu luôn đúng không?”

"... Có gì thì nói đi."

“Tối chủ nhật ngồi xe trở về, chúng ta hẹn một bữa đi, đến lúc đó dẫn cháu gái đến luôn, tôi giúp cậu thăm dò tình hình thực tế.” Vũ Lương cười lưu manh.

"Không cần cậu lăm chuyệן quan tâm."

"Mẹ nó, tôi đây là đang giúp cậu đấy!" Vũ Lương trợn mắt: "Năm đó cậu làm tổn thương người ta sâu như thế, giờ muốn giành người về không dễ đâu nhé. Cậu thật sự đã hạ quyết tâm thì không thể để cô ấy lại bị tổn thương thêm lần nữa."

Năm đó, lúc Vũ Lương nghe thấy Phó Tư Diễn có tình cảm với Dung Hoan đã rất sốc, nhưng ngẫm lại, cũng không có gì lạ, anh ấy chưa bao giờ thấy Phó Tư Diễn cưng chiều cô gái nào như thế.

Trong mắt Phó Tư Diễn dâng lên trăm mối cảm xúc, cuối cùng nói: "Tôi biết, chuyện này còn cần cậu nói à?"

-

Dung Hoan hoàn toàn không biết mình bị "mưu đồ gây rối" cũng trở về phòng, cô ngã xuống giường, đầu óc mê man nóng lên.

Phản ứng vừa rồi của Phó Tư Diễn là có ý gì?

Rõ ràng là anh không thích cô cơ mà?

Lúc còn đang nghĩ ngợi thì một thông báo xác minh xuất hiện trên giao diện Wechat trong điện thoại di động của cô — Phó Tư Diễn yêu cầu kết bạn.

.

-

-

Anh đại diện của anh vẫn giống như ba năm rưỡi trước, ba năm trước chỉ như mới hôm qua.

Một lúc sau, cô bấm "Đồng ý".

Đặt điện thoại xuống, một ý nghĩ hiện lên trong đầu cô - Phó Tư Diễn chẳng khác nào trước đây, nhưng lại có gì đó khác.

-

Mấy ngày nay Dung Hoan tiếp tục ở nhà soạn nhạc, viết xong bản thảo đầu tiên, cô phải mang bản thảo đến công ty âm nhạc tìm người biên khúc.

Người biên khúc là một người rất nổi tiếng trong giới gần đây, tên là Lưu Thư. Một thời gian trước, bài hát "Say mộng dĩ cố" của cô ta cực kỳ thịnh hành, nhờ đó cô ta ngày càng nổi tiếng. Trên mạng, vì tính cách đáng yêu dễ gần nên vô cùng được người qua đường yêu thích.

Dung Hoan đến công ty, nhân viên bảo cô đợi ở phòng thu âm một lúc. Một lát sau, Lưu Thư đã tới, trông cô ta chỉ chừng 27, 28 tuổi, mặc áo hai dây lộ lưng nóng bỏng và quần shorts túi đằng sau, xinh đẹp lại gợi cảm.

Vừa vào cửa, cô ta đã tháo kính ném cho trợ lý, cau mày nói: "Trời nắng chói chang, nóng nực muốn chết mà còn gọi tôi ra ngoài."

Trợ lý liên tục cúi người, Lưu Thư mới bớt giận đôi chút, nhân viên đi tới giới thiệu Dung Hoan với cô ta.

Lưu Thư liếc nhìn Dung Hoan, nhếch đôi môi đỏ mọng: "Bây giờ người biết đánh đàn cũng biết sáng tác nhạc à? Lợi hại nhỉ."

Dung Hoan khẽ mỉm cười: "Chỉ biết chút da lông thôi."

Lời nói của cô vốn có ý khiêm tốn, nhưng Lưu Thư lại cảm thấy có kiêu ngạo nên không vui bĩu môi: "Đưa bản thảo thô tôi xem."

Hồ Hình đưa bản thảo đầu tiên tới, Lưu Thư cầm bản thảo đi sang một bên. Hồ Hình nhỏ giọng nói với Dung Hoan: "Cái này mà là đáng yêu à? Biết tạo hình tượng thật đấy."

Dung Hoan cười nhạt: "Không sao, chúng ta ở chỗ này chờ một lát."

Một lúc sau, Lưu Thư đi tới, bất mãn nói: "Bản thảo đầu tiên này không qua được, giai điệu này viết xong có hát được không đấy?"

Dung Hoan cau mày, không hài lòng với thái độ của cô ta, nhưng vẫn hỏi: "Chỗ nào có vấn đề sao?"

"Các hợp âm cô viết quá kỳ quái..." Lưu Thư chỉ ra một số lỗi theo ý cô ta, Dung Hoan sửa đổi một chút, Lưu Thư vẫn không hài lòng, cố tình làm khó cô.

"Cô có biết ca sĩ là ai không? Là Tiêu Thừa Chi, đưa bài hát này cho anh ta, anh ta chẳng thềm hát đâu!"

Dung Hoan sừng sốt: "... Tiêu Thừa Chi?"

"Đúng vậy." Lưu Thư thấp giọng nói, "Không biết tại sao công ty lại để cô soạn nhạc nữa."

Dung Hoan không ngờ tới sẽ có ngày mình lại được sáng tác nhạc cho Tiêu Thừa Chi, nhưng mà bên này Lưu Thư vẫn không hài lòng, cô chắc chắn vẫn phải sửa lại.

Cả buổi sáng đã trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến trưa, bọn họ lại chào đón một vị khách quý.

Lúc Tiêu Thừa Chi đến phòng thu âm, mọi người đều rất ngạc nhiên, Dung Hoan nhìn thấy thần tượng đã lâu không gặp của mình thì sửng người.

Hóa ra hôm nay anh ấy tình cờ đến đây để thu âm một bài hát, biết phòng bên cạnh đang biên khúc nên ghé qua xem.

Lưu Thư kích động nhào tới đầu tiên: "Anh Tiêu Thừa Chi, chào anh. Em là Lưu Thư, em ngưỡng mộ anh lâu lắm rồi."

Tiêu Thừa Chi mỉm cười đáp lại: "Chào cô."

"Ca khúc chủ đề tiếp theo của "Không phụ thanh xuân" là do em biên khúc cho anh, thật là vinh hạnh."

Tiêu Thừa Chi gật đầu, Dung Hoan ở bên cạnh nhìn, phát hiện thần tượng của mình lúc nào cũng khiêm tốn như vậy.

Nhưng ngay sau đó, cô bỗng nhìn thấy Tiêu Thừa Chi đi về phía mình, gọi tên cô: "Hoan Hoan, đã lâu không gặp."

Lưu Thư ở bên cạnh khiếp sợ không thôi, Tiêu Thừa Chi vậy mà lại xưng hô thân thiết với Dung Hoan như thế!

Dung Hoan kích động nắm tay anh: "Chào anh Thừa Chi."

"Giai điệu của bài này là em soạn à?"

"Ừm..."

"Cho anh xem được chứ?"

Tiêu Thừa Chi cầm bản thảo xem mấy lượt, gật đầu nói: "Giai điệu hay đấy, anh sẽ viết lời cho bài này. Anh đang rất có cảm hứng đấy."

Dung Hoan bị hành hạ đến không chịu nổi cả sáng, vậy mà lại nghe thấy thần tượng thích giai điệu mình soạn!

Vui vẻ chết đi được.

Lưu Thư ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, bèn tiến lên bắt đầu a dua nịnh nọt: “Đúng vậy, giai điệu này là em và Dung Hoan cùng nhau chỉnh sửa đấy, anh Thừa Chi thích là tốt rồi.”

Dung Hoan cười cười với cô ta, Lưu Thư chợt dạ nhìn đi chỗ khác.

Tiêu Thừa Chi nói gần trưa rồi, nên mời hai người ăn cơm.

Lúc đi ra ngoài, trợ lý của Lưu Thư nhỏ giọng oán trách với cô ta: “Cái cô Dung Hoan này rốt cuộc là ai thế? Lại thân thiết với Tiêu Thừa Chi như vậy?”

“Làm sao tôi biết được!” Bữa cơm hôm nay, nếu không phải nể mặt mũi Dung Hoan thì sao cô ta có thể ăn được.

Tiêu Thừa Chi đi ở phía trước, nghe trợ lý nói chuyện sáng nay, cũng biết Dung Hoan bị Lưu Thư gây khó dễ không ít, nhưng Tiêu Thừa Chi không nói gì.

Anh ấy chỉ gọi một cuộc điện thoại.

Đầu dây bên kia bắt máy, Tiêu Thừa Chi mỉm cười nói: “Cậu đang ở đâu đấy?”

“Vừa dạy xong.” Phó Tư Diễn nói: “Sao vậy?”

“Cô cháu gái nhà cậu bây giờ đang ở cạnh tôi, chuẩn bị dẫn cô bé đi ăn một bữa.”

Phó Tư Diễn dừng lại: “Dung Hoan?!”

Tiêu Thành Chi cười khế, nhìn Dung Hoan sau lưng: “Sáng nay cô ấy gửi bản thảo thô đến công ty tôi, lại bị “bắt nạt” thảm hại. Cậu yên tâm bỏ mặc không đến à?”

Chương 43

Hồ Hình đúng lúc có việc nên rời đi, Tiêu Thừa Chi chủ động mời cô lên xe của anh ấy, Dung Hoan đồng ý.

Sau khi lên xe, Tiêu Thừa Chi gọi điện cho Bạch Ngưng trước, Bạch Ngưng biết buổi trưa Dung Hoan ở đó thì vô cùng tiếc nuối vì đang phải tham gia buổi trình diễn thời trang ở nước ngoài nên không thể ăn cơm với bọn họ.

Nửa năm sau khi đính hôn, hai người tổ chức đám cưới, lúc đó bọn họ mời Dung Hoan về nước tham dự hôn lễ nhưng cô đã từ chối, vì không muốn gặp Phó Tư Diễn.

Cũng may, khoảng thời gian đó, cô và Bạch Ngưng vẫn liên lạc qua mạng.

Tiêu Thừa Chi tùy ý nói chuyện phiếm với cô: "Ở nước ngoài thế nào? Bây giờ em là nghệ sĩ piano khá nổi tiếng rồi nhỉ."

Được thần tượng khen ngợi, cô bỗng cảm thấy ngượng ngùng: "Cũng ổn... Nước ngoài rất tốt, nhưng không bằng ở đây đâu."

"Ừm, em ở thành phố Lâm cũng tốt, đỡ cho Phó Tư Diễn phải lo lắng cho em cả ngày. Bây giờ cậu ấy có thể quan tâm chăm sóc tốt cho em."

Lo lắng? Chăm sóc?

Dung Hoan nhắm mắt: "Em lớn rồi, có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân."

Tiêu Thừa Chi cười cười: "Trong mắt Phó Tư Diễn, em không giống những người khác."

Dung Hoan sừng sốt.

-

Đến nơi ăn cơm, xuống xe, Lưu Thư vui vẻ chạy tới tìm đám người Dung Hoan, từ khi biết Tiêu Thừa Chi và Dung Hoan thân thiết, thái độ của Lưu Thư đối với Dung Hoan đã thay đổi 180 độ.

"Anh Thừa Chi, anh thật biết chọn chỗ nha. Nhà hàng này làm món Tây ngon lắm, hôm nay đúng là nhờ anh mà em có lộc ăn rồi."

Tiêu Thừa Chi cười nhạt không đáp lời, ba người vừa đi vào đã có nhân viên dẫn đến phòng bao.

Nhân viên phục vụ hỏi mấy người, Tiêu Thừa Chi nói bốn: "Còn có một người chưa tới."

Gọi món xong, Lưu Thư ra ngoài đi vệ sinh, nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai bên ngoài nhà hàng bước vào, Người đàn ông này có khí chất nghiêm nghị, khuôn mặt tuấn tú, chỉ cần đứng ở đó là có thể thu hút sự chú ý của phụ nữ, Lưu Thư nhìn đến ngay người, lúc đi vệ sinh về thì phát hiện anh đang đứng gọi điện thoại ở hành lang nhà hàng.

Lưu Thư liếc nhìn trang phục của anh, nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay phiên bản giới hạn trên cổ tay anh, biết ngay người này không phú cũng quý.

Trong lòng cô ta bắt đầu xoắn xang, xoắn xuýt một hồi, cuối cùng cũng lấy hết can đảm tiến lên bắt chuyện.

Cô ta vén mái tóc xoăn, lắc eo đi về phía anh, đúng lúc này anh cũng cúp máy.

"Chào anh..." Cô ta nhỏ nhẹ gọi anh lại.

Người đàn ông ngược mắt nhìn, hờ hững liếc cô ta một cái: "Có chuyện gì sao?"

Lưu Thư mỉm cười, uốn bộ ngực đáng tự hào: "Tôi chơi Thật hay Thách thua, bạn tôi bảo tôi phải tìm xin cách liên lạc một anh đẹp trai, anh có thể giúp tôi không? Làm ơn."

Người đàn ông khẽ nhú mày, không thèm chớp mắt qua quýt nói: "Tôi không đẹp trai, cô tìm người khác đi."

Lưu Thư sượng mặt, khoe miệng cong lên: "Nhưng mà nhìn chung quanh, anh là người đẹp trai nhất. Chẳng lẽ anh nhẫn tâm để tôi bị bạn bè chê cười sao?" Lưu Thư cố ý ra vẻ đáng thương.

"Có liên quan đến tôi sao?"

"..."

Người đàn ông không nhiều lời nữa, dứt khoát xoay người rời đi, để lại một mình Lưu Thư vừa tức giận vừa xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên cô ta bắt chuyện thất bại, người đàn ông này không có mặt à!

Cô ta bực bội đứng tại chỗ.

Trong phòng bao bên kia, Dung Hoan và Tiêu Thừa Chi đang tán gẫu, bỗng cửa phòng bao mở ra.

Lúc nhìn thấy Phó Tư Diễn đi vào, cô hoàn toàn sửng sờ.

Sao anh lại đến đây!

Tiêu Thừa Chi cười nói: "Đây là vị khách thứ tư của chúng ta."

Phó Tư Diễn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Dung Hoan thì đi đến chỗ cô, sau đó ngồi xuống cạnh cô, cười cười nói: "Kinh ngạc thế à?"

Dung Hoan vội vàng thu hồi ánh mắt, bình ổn lại trái tim đang đập loạn xạ của mình. Anh để hộp đồ ngọt tới trước mặt cô: "Mua cho em này, có thích không?" Dung Hoan nhìn một cái, hóa ra là bánh kem vị vani năm đó cô thích ăn, khi ấy Phó Tư Diễn thường hay mua cho cô.

Cô không muốn thừa nhận: "Không, cháu không thích ăn."

Cô những tưởng người đàn ông này sẽ tức giận, nhưng anh chỉ cười cứng chiều: "Không thích cũng không sao, lần sau tôi mua cái khác."

Tiêu Thừa Chi nhìn thấy thế thì nói: "Cậu từ trường tới, còn ghé Sweet Heart một chuyến nữa à?"

"Ừm."

Dung Hoan biết cửa hàng bánh ngọt này cách Đại học S gần một tiếng lái xe, không ngờ anh còn cố ý chạy đến đó một chuyến...

Lúc này, cửa phòng bao lại mở ra.

Lưu Thư đi vào, tùy ý đảo mắt, khi nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh Dung Hoan thì lập tức trở mắt nhìn.

Đây chẳng phải là người đàn ông hồi nãy cô ta bắt chuyện thất bại sao?!

Ánh mắt lạnh lùng của Phó Tư Diễn đã biến mất, sắc mặt của Lưu Thư thay đổi xoành xoạch, ngượng ngùng đến mức quên đi tới.

"Cô sao vậy Lưu Thư?" Tiêu Thừa Chi hỏi.

"Không..." Lưu Thư vội vàng thu hồi vẻ mặt khác thường, vừa mới vui đùa ngồi xuống đã nghe thấy Phó Tư Diễn hỏi: "Các người vừa chơi Thật hay Thách à?"

Lưu Thư: "..."

Tiêu Thừa Chi: "Đâu có?"

Phó Tư Diễn cong môi, liếc nhìn Lưu Thư, cô ta đối diện với ánh mắt của anh, sắc mặt đỏ như quả cà chua.

Dung Hoan âm thầm quan sát, đoán được phản ứng kỳ quái của Lưu Thư chắc chắn có liên quan đến Phó Tư Diễn.

Lưu Thư quen biết Phó Tư Diễn từ trước rồi sao? Hay là giữa bọn họ đã từng hoặc hiện tại đang có chút gì đó?

Đầu óc cô gái xoay chuyển điên cuồng.

Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh như không có gì.jpg

Sau khi các món ăn được dọn ra, Phó Tư Diễn lấy bộ đồ ăn sạch sẽ gấp thức ăn, múc súp cho Dung Hoan,

"Có muốn thử chút thịt viên rau củ không?"

"Ngoan, uống chút canh đi, coi chừng nghẹn."

"Thích cái kia à? Tôi gấp cho em."

Phó Tư Diễn trong mắt chỉ có cô gái kia. Phó Tư Diễn hoàn toàn không chút kiêng kỵ xem Dung Hoan là một đứa bé để cưng chiều trước mặt mọi người. Tiêu Thừa Chi đã đoán trước được cảnh này, vừa lên cười xem trò vui, còn Lưu Thư thì vừa chua xót vừa tức giận trong lòng.

Cô ta luôn cho rằng người đàn ông này lạnh lùng cao ngạo, nhưng ai ngờ được anh còn có một mặt quan tâm đến con gái như vậy.

Lưu Thư đã bảo trợ lý của mình lên thăm dò thân phận của Phó Tư Diễn, sau khi xem thông tin tra được, cô ta mới phát hiện anh lại là

ông trùm kinh doanh ở thành phố lâm, tài sản lên tới hàng trăm triệu, thật đúng là người đàn ông đứng đầu kim tự tháp.

Sao người như thế này lại để mắt đến Dung Hoan chứ? Chẳng lẽ Dung Hoan cũng là một người phụ nữ anh nuôi bên cạnh?

Nhưng mà lúc này Dung Hoan đối mặt với anh như thế thì khó hiểu: "Chú không ăn sao..."

Người đàn ông cười khế: "Không đói lắm."

Dung Hoan:??? Vậy chú đến ăn làm gì.

Giọng nói trầm thấp của anh thỉnh thoảng rơi vào tai cô, Dung Hoan da mặt mỏng nhanh chóng đỏ lên, cuối cùng không nhịn được mắng một tiếng: "Không cần chú gấp, cháu tự làm được!"

Thấy cô ngại ngùng, anh như ớn mày cười.

-

Cơm nước xong ra khỏi phòng bao, Tiêu Thừa Chi vỗ vỗ vai Phó Tư Diễn: "Lần này xem như tôi giúp cậu một chuyện lớn rồi nhé."

"Cảm ơn người anh em."

Tiêu Thừa Chi nhìn ánh mắt vẫn dán chặt vào cô bé đang đi phía trước của anh thì không khỏi lắc đầu: "Sao cậu lại biến thành cây si rồi thế?"

Phó Tư Diễn: "..."

Đến cửa nhà hàng, Phó Tư Diễn nói: "Tôi đưa cô ấy về."

Dung Hoan hết cách, đành phải theo Phó Tư Diễn lên xe. Anh thấy cô xách theo hộp bánh ngọt thì trêu chọc nói: "Không phải em nói không thích ăn sao?"

“...” Dung Hoan cúi kính, ném hộp bánh ngọt vào trong ngực anh:
“Đưa cho chú, cháu không ăn.”

Anh cười cười, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô lại gần, sau đó đặt hộp đồ
ngọt vào trong lòng cô: "Đùa chút thôi, đồ tôi mua cho em không
được trả lại."

Tim cô càng đập nhanh bởi giọng nói dịu dàng dỗ dành ngọt của
anh, quên phản bác.

Sau khi xe lái ra ngoài, Dung Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghĩ đến
chuyện hôm nay, cuối cùng không nhịn được nữa, giả vờ tùy tiện hỏi:
"Chú... chú quen Lưu Thư à?"

Anh thắc mắc: "Không quen."

“Vậy hôm nay trên bàn ăn —“

Anh đoán được cô nói chuyện gì: "Tôi gặp cô ta ở ngoài phòng bao,
cô ta xin cách liên lạc với tôi."

Dung Hoan sừng sốt: "Chú... cho rồi?"

Anh nhướn mày: "Em thấy có khả năng sao?"

Được rồi, quả thực không có khả năng.

“Tôi thích thì tôi sẽ chủ động thêm.” Cuối cùng anh nói thêm.

Dung Hoan nhớ lại cách anh chủ động thêm bạn Wechat với cô vài
ngày trước...

Cô quay đầu ra ngoài, không dám nhìn anh nữa.

-

Sau khi Dung Hoan gửi bản thảo đầu tiên, công ty nhanh chóng
thông báo được duyệt, đang tiên hành biên khúc và viết lời. Cô coi

như báo cáo kết quả công tác. Buổi chiều mấy ngày sau, Dung Hoan ngủ trưa dậy, phát hiện điện thoại có tin nhắn: [Dung Hoan, chủ nhật này anh về nước, hạ cánh ở thành phố Lâm.]

Người gửi là Tư Tinh Châu.

Anh ấy là người thuê nhà cạnh căn hộ ở nước ngoài của Dung Hoan, cũng đang học ở New York. Hai người trở thành bạn tốt.

Dung Hoan ngạc nhiên hỏi anh ấy tại sao lại đến thành phố Lâm, anh ấy gọi điện đến: "Không phải lúc trước ở nước ngoài em nói thành phố Lâm rất tốt sao? Anh muốn đến đây phát triển, định mở phòng làm việc, vừa hay em cũng ở đây."

Dung Hoan cười nói: "Thật tốt."

"Tối chủ nhật anh đến thành phố Lâm, chúng ta cùng đi ăn tối nhé?"

"Ừm."

-

Mấy ngày sau là chủ nhật, buổi sáng Dung Hoan ở nhà, Phó Tư Diễn gọi điện thoại nói: "Tối nay em có rảnh không? Tôi dẫn em đi ăn tối, Vũ Lương và Bạch Ngưng cũng ở đó."

Có Bạch Ngưng ở đó, cô vô cùng muốn đi, nhưng cô đã đồng ý với Tư Thời Châu rồi, nên đành phải từ chối: "Tối nay cháu có chút việc rồi."

"Có việc?"

"Ừm, cháu có hẹn với một người bạn."

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây: "Được."

Sau khi cúp điện thoại, Dung Hoan thấy cũng sắp đến giờ, nên thay quần áo, trang điểm nhẹ rồi đi ra ngoài.

Hai người hẹn nhau tại một nhà hàng cao cấp Michelin, khi đến nơi, Dung Hoan đã thấy Tư Tinh Châu đang đợi sẵn. Hôm nay anh ấy ăn mặc rất lịch sự, thậm chí còn cố ý tạo kiểu tóc. Quả thật Tư Tinh Châu rất đẹp trai, cao gầy, nét mặt cũng rất tuấn tú.

Tư Tinh Châu nhìn thấy Dung Hoan mặc váy dài, phát hiện lúc trang điểm cô càng xinh đẹp động lòng người, mắt đen mày rậm, mỗi cái nhãn mày, mỗi nụ cười đều vô cùng xinh đẹp.

Anh ấy đứng dậy đi về phía cô, sau đó đưa bó hoa đến trước mặt cô, mỉm cười nói nhỏ: "Hi."

Dung Hoan hơi kinh ngạc, nhưng vẫn nhận lấy, anh nói: "Xin lỗi, tối nay đáng lẽ anh nên đi đón em, thật không làm hết phong cách quý ông rồi."

"Không có đâu, anh mới trở về mà, không cần phiền phức thế đâu."

Anh ấy mỉm cười: "Đi nào, vào trong thôi."

Dung Hoan đi bên cạnh anh ấy, trai xinh gái đẹp thu hút rất nhiều sự chú ý, nhân viên phục vụ tiến lên dẫn bọn họ tới chỗ ngồi.

Mà bên kia, ba nam một nữ cũng bước vào.

Vũ Lương khoác vai Lâu Trận: "Xa Xa, cậu lâu rồi không về, tối nay mà không mời khách là không được đâu nhé."

"Vũ Lương, cậu đừng có không có mặt mũi thế chứ. Biết cái gì gọi là chủ nhà không hả?"

Bạch Ngưng cười cười: "Hai người các cậu có thể bình thường chút được không hả, đi chung với các cậu mất mặt thật đấy."

"Ngưng." Vũ Lương tùy ý nhìn phía trước, sau đó đột nhiên dừng lại, lập tức buông vai Lâu Trận ra, đi tới trước mặt Phó Tư Diễn, kỳ quái hỏi: "Sao tối nay Hoan Hoan không tới thế?"

Phó Tư Diễn lạnh nhạt liếc nhìn anh ấy: "Không phải đã nói là cô ấy có việc à?"

"Có hẹn với người khác à?"

"Sao cậu biết?"

Vũ Lương nhếch khóe miệng chỉ chỉ cái bàn cạnh cửa sổ, Phó Tư Diễn nhìn sang, thấy Dung Hoan đang ngồi đối diện một người đàn ông, mỉm cười duyên dáng.

Vẻ ngạc nhiên hiện lên trong mắt anh, ngay sau đó sắc mặt chợt trở nên lạnh lùng.

Vũ Lương vỗ vai anh, cười toe toét thêm dầu vào lửa: "Hóa ra Tiểu Hoan Hoan từ chối cậu là vì cô ấy có hẹn với người đàn ông khác."

Chương 44

Sau khi phục vụ mang thực đơn lên, Dung Hoan để Tư Tinh Châu toàn quyền quyết định món ăn.

"Em muốn ăn ốc sên hấp Pháp không?" Anh ấy hỏi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ấy, ánh mắt bỗng rơi về phía sau, nhìn thấy Phó Tư Diễn và một nhóm người thì thoáng sửng sờ.

Họ cũng ăn ở đây?!

Không biết vô tình hay cố ý mà những người đó chọn ngồi ngay bàn phía sau, Phó Tư Diễn còn cố ý ngồi ở chỗ có thể nhìn thấy Dung Hoan.

Cô bắt gặp ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của anh, bỗng mất hồn, mãi đến khi Tư Tinh Châu lên tiếng gọi cô.

"Dung Hoan?"

"Hả... Sao vậy?"

"Không có gì, anh chỉ đang hỏi em có muốn ăn ốc sên hấp không?"

"Ừm, được."

Dung Hoan nói xong, khóe mắt lại liếc thấy Phó Tư Diễn đứng lên, đi tới chỗ cô!

Anh đi đến trước mặt cô, cô lập tức đứng dậy: "Chú... chú Phó."

Tư Tinh Châu cũng bị người đàn ông đột ngột xuất hiện này làm cho bối rối, cũng đứng dậy nói: "Dung Hoan, vị này là..."

"Là... chú của em."

Sắc mặt Phó Tư Diễn lại càng lạnh đi mấy phần.

Tư Tinh Châu duỗi tay ra, mỉm cười nói: "Chào chú, cháu là Tư Tinh Châu, bạn của Dung Hoan."

Phó Tư Diễn không đưa tay ra, bầu không khí bỗng trở nên lúng túng, Dung Hoan vội nói: "Chú Phó, tối nay mọi người cũng đến đây ăn cơm à?"

Anh "ừ" nhẹ một tiếng.

Cũng may, lúc này Bạch Ngưng cũng đi tới, vừa nhìn thấy Dung Hoan đã chạy tới gần, nhiệt tình nắm tay cô: "Hoan Hoan nhớ chị không?"

"Chị Bạch Ngưng ~"

"Hóa ra tối nay em có hẹn, khó trách em lại không rảnh, chúng ta hẹn hôm khác, đến lúc đó em đến nhà chị chơi nhé."

Dung Hoan gật đầu.

Dung Hoan cũng giới thiệu Bạch Ngưng và Tư Tinh Châu với nhau, sau đó Bạch Ngưng chú ý đến sắc mặt của Phó Tư Diễn, nhin cười, lôi kéo tay của Dung Hoan: "Nếu gặp lại cậu muốn cùng đi ăn không? Sao hả Tiểu Tư?"

Dung Hoan xua tay: "Không cần, không cần." Nếu ăn chung thì không biết sẽ lúng túng đến cỡ nào.

Bạch Ngưng cũng không cố chấp, nên nói quên đi, kéo Phó Tư Diễn về chỗ. Vũ Lương ở bên cạnh cười ha ha: "Không biết có phải là bạn trai của Hoan Hoan không?"

Ánh mắt lạnh băng của Phó Tư Diễn liếc qua, Bạch Ngưng vỗ nhẹ vào tay anh ấy, ý bảo anh ấy đừng thêm dầu vào lửa nữa.

Vũ Lương thở dài, thành khẩn nghiêm túc nói với Phó Tư Diễn: "Ngay từ đầu tôi đã nói cậu dẹp hết mấy thứ do dự đi rồi, bây giờ nhìn kiểu gì thì cũng không phải của cậu."

Phó Tư Diễn: "CMN cậu không nói thì chết à?"

"..." Vũ Lương thức thời câm miệng.

-

Sau khi bọn họ trở về, Dung Hoan nhìn vẻ mặt khó hiểu của Tư Tinh Châu, nói: "Xin lỗi chú của em... tính tình vậy đấy."

Tư Tinh Châu cong môi: "Không sao, chắc là lần đầu tiên anh xuất hiện ở bên cạnh em, có thể làm cho chú ấy hơi đề phòng, sau này gặp thêm mấy lần là ổn thôi."

"..." Lời này nghe cứ là lạ thế nào ấy nhỉ?

Ăn được nửa đường, Tư Tinh Châu đứng dậy nói với Dung Hoan: "Đợi đã, tiếp theo là tiết mục anh chuẩn bị cho em."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dung Hoan, anh ấy đi về phía cây đàn piano lớn ở trung tâm nhà hàng, sau khi nói chuyện với người chơi đàn, anh ấy ngồi lên đó.

Anh ấy muốn chơi piano à?!

Tư Tinh Châu quay đầu nhìn cô cười, rồi bắt đầu đàn, Dung Hoan nghe ra giai điệu, là "Trời đêm tĩnh lặng". Anh ấy đàn rất nhuần nhuyễn, giống như đã luyện tập rất lâu, cô nhớ rõ trước đây anh ấy đã nói với cô là không biết đánh đàn cơ mà?!

Tư Tinh Châu đẹp trai nhanh chóng thu hút sự chú ý của rất nhiều cô gái ở đây, nhưng thỉnh thoảng anh ấy lại ngẩng đầu lên, luôn mỉm cười nhìn Dung Hoan.

Vũ Lương vuốt cằm, thích thú xem, nói với Phó Tư Diễn: "Nhìn đi, anh chàng này quá đẹp trai, cũng lợi hại đấy."

Phó Tư Diễn uống cạn ly rượu vang trong tay, nhìn Tư Tinh Châu, ký ức trôi về lúc trước.

Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tư Tinh Châu. Từ khi ở Mỹ, có lần Tư Tinh Châu và Dung Hoan cùng nhau ra ngoài, anh đã điều tra người này, cũng là một thế hệ thứ hai xuất thân từ một gia đình giàu có hàng đầu, sinh viên ưu tú ngành thiết kế.

Lâu Trận nhìn vẻ mặt không vui của Phó Tư Diễn, nhưng không "hả hê" giống Vũ Lương, mà ẩn ý nói: "Ghen tị không giống phong cách của cậu nhỉ."

Bên kia, Tư Tinh Châu đàn hết một khúc thì xuống sân khấu tìm Dung Hoan trong tiếng vỗ tay của mọi người.

"Anh đàn tốt thật đấy, ngoài dự liệu của em rồi."

Anh ấy ngượng ngùng cười cười: "Anh luyện tập mấy tháng, chỉ biết mỗi bài này, lần đầu tiên gặp em, em đàn bài này."

Dung Hoan ngây người, không ngờ lại còn có ý này. Cô ngẩng đầu thì thấy anh ấy nhìn mình bằng ánh mắt thâm tình, tim cô thoáng đập nhanh hơn, lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Ăn xong, anh ấy thanh toán rồi cùng cô bước ra ngoài: "Có muốn đi uống một ly không?" Anh ấy hỏi.

"Không được, anh mới vừa xuống máy bay, trở về nghỉ ngơi đi."

"Được, hẹn hôm khác vậy, anh đưa em về."

Anh ấy đến bãi đậu xe dưới hầm lấy xe, bảo cô đợi ở cửa một lúc, ai ngờ thứ chờ cô trước lại là chiếc Rolls-Royce Phantom.

Kính xe phía sau hạ xuống, lộ ra một bên khuôn mặt nghiêm nghị của Phó Tư Diễn, anh đưa mắt nhìn cô, giọng điệu lạnh băng: “Lên xe, tôi đưa em về.”

"Không cần... anh ấy đưa cháu về là được rồi."

Người đàn ông cau mày, lại gọi tên cô, Dung Hoan nhìn thấy một chiếc ô tô từ phía sau chạy tới, trong xe là Tư Tinh Châu.

Cô nói "tạm biệt" với Phó Tư Diễn, sau đó đi đến chiếc xe phía sau, kéo cửa bên chỗ phó lái rồi lên xe.

Phó Tư Diễn nghe thấy tiếng còi xe đằng sau, ánh mắt tối sầm lại, Kế Sâm lập tức khởi động xe.

Trong xe, Dung Hoan nhìn chiếc Rolls Royce biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Vừa rồi cô không lên xe nên anh tức giận sao? Cô đã không còn là một đứa trẻ cần có người đưa đón nữa rồi.

Ba mươi phút sau, Tư Tinh Châu chở cô đến cửa nhà, xuống xe giúp cô mở cửa: "Từ từ thôi."

“Cảm ơn, anh về sớm nghỉ ngơi đi.” Dung Hoan cầm bó hoa anh ấy tặng, vẫy vẫy tay với Tư Tinh Châu.

Nhìn xe anh ấy rời đi, cô xoay người đi vào biệt thự, nhập mật mã, mở cửa, nhưng phòng khách không bật đèn, bên trong tối om.

Cô bước vào, đột nhiên cảm thấy một đôi tay nắm lấy cổ tay cô, ấn cô vào cửa.

Cô sợ đến mức không kịp mở miệng, nhưng lại bắt gặp đôi mắt đen nhuốm bóng đêm của Phó Tư Diễn.

Hóa ra là anh?!

Lòng ngực nóng hổi của anh áp sát cô vào cửa, hai tay ôm lấy eo thon, đầu vùi vào cần cổ thơm tho của Dung Hoan, hơi thở nam tính mạnh mẽ tràn ngập mọi giác quan của cô.

Dung Hoan trợn tròn mắt, tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, muốn đẩy anh ra, lại bị anh áp sát hơn: "... Phó Tư Diễn!"

"Hoan Hoan — —" Anh buông tiếng thở dài, giọng điệu trầm thấp dịu dàng: "Anh ghen."

Cô sững sờ, ghen ư?!

"Chú..."

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Đừng giới thiệu với người khác anh là chú của em nữa." Anh đặt đầu ngón tay lên cằm cô, vuốt ve: "Anh không định làm chú của em nữa đâu."

Đầu óc Dung Hoan trống rỗng, mọi suy nghĩ bị ngừng lại vì lời anh nói, nhìn cô bé con sững sốt, anh cười nói: "Không hiểu ý anh sao? — — Anh muốn làm bạn trai em."

"Nhưng rõ ràng là chú không thích cháu..."

Cô chưa kịp nói xong thì nụ hôn của anh đã rơi xuống.

Đôi môi lạnh lẽo của anh nhẹ nhàng áp lên đôi môi mềm mại của cô, cẩn thận cắn mút, rốt cuộc anh cũng không cần phải kìm nén tình cảm nữa, giờ đây cô bé con này đã là của riêng anh.

Trong lòng Dung Hoan kích động, căng thẳng đến mức ngón tay siết chặt áo sơ mi của anh, khuôn mặt từ từ đỏ lên, ý thức dần dần tan rã.

Cô đột nhiên nhớ tới đêm tiệc đính hôn ba năm rưỡi trước, lý trí đưa cô trở về hiện thực.

Cảm nhận được sự phản kháng của cô bé con, sắc mặt anh hơi tối lại, nhưng vẫn dừng lại.

Cô bĩu môi lắm bầm: "Cháu không muốn chú hôn cháu, chú đã từng hôn Từ Nhụy Sương..."

Anh thoáng sửng sốt, giữ cô đối diện với mình, mỉm cười nói: "Anh chỉ từng hôn mỗi nhóc con này thôi, giữa anh và Từ Nhụy Sương không có chuyện gì xảy ra, bất kể là trước hay sau khi em ra nước ngoài."

"... Từng hôn?"

"Đêm đó uống say, ai đã hôn trộm anh hả?"

Dung Hoan:!!! Đêm đó anh thế mà lại giả bộ!

Cô bé con xấu hổ muốn cúi gầm mặt xuống, lại bị anh giữ chặt hơn. Phó Tư Diễn im lặng vài giây, rồi nghiêm túc nói: "Anh yêu em, tuy rằng em không biết, nhưng... bản thân anh lại biết."

Vào mỗi lần nhìn thấy cô.

Vào lúc cô sốt đến ngất xỉu.

Vào những đêm khuya nhớ cô đến không ngủ được.

Vào lúc cô nói muốn "quên anh đi".

Vào mỗi lúc cô dùng ánh mắt thổ lộ với anh rằng "Cô thích anh".

Đối với Dung Hoan, anh chỉ đơn giản là thích cô mà thôi.

Dung Hoan cúi đầu không nói, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Em vẫn có hơi không tin nổi, anh... Em vẫn luôn cho rằng anh không thích em."

Anh vuốt mái tóc mềm mại của cô: "Xin lỗi vì trễ thế này mới nói em biết."

Cô nói: "Trước đây anh làm em khó chịu thật lâu. Anh còn bảo em gặp được người mình thích thì phải đưa đến để anh xét duyệt."

"Nhưng sau đó anh phát hiện, ngoài anh ra thì chẳng có ai đủ tư cách."

Hoan Hoan, cho anh chút thời gian theo đuổi em được không? Chờ em hết giận rồi đồng ý anh nhé."

Anh chỉ muốn cô cảm nhận rõ ràng tình yêu của anh.

Cô đỏ mặt đồng ý, đẩy anh ra: "Em... em muốn lên lầu ngủ."

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, nhìn bó hoa trong tay cô, giọng điệu không vui nói: "Đây là hoa cậu ta tặng em sao?"

"Ừm?"

"Sau này không được nhận hoa của người đàn ông khác nữa."

"Sao anh lại ngang ngược thế chứ..."

"Cậu ta có mưu đồ quấy rối em, tặng hoa là biểu hiện rất rõ ràng."

"Không phải anh cũng giống anh ấy à?"

"Em... Em thích thì anh mua cho em."

Phó Tư Diễn lẩm bẩm nói nên Dung Hoan không nghe thấy, cô đi lên lầu vào phòng ngủ, anh tiễn cô đến cửa, sau đó xoa xoa mái tóc cô: "Ngủ sớm đi nhé?"

"Ừm." Cô gật đầu rồi xoay người đóng cửa lại.

Cô không nói hai lời chạy đến bên giường lăn qua lăn lại hai vòng, ngoài ngại ngừng ra thì cô phải thừa nhận rằng mình vẫn "có chút" sung sướng.

Cô gọi điện cho Hề Phán, nói chuyện này, Hề Phán trêu chọc cô: "Tớ không cần đoán cũng biết cậu cười ngoác tới mang tai rồi, xem bộ dạng không có tiền đồ của cậu kìa."

"Cái gì chứ..."

"Thật mừng cho cậu, tớ nghĩ cậu đã chờ đợi đêm nay lâu lắm rồi, người cậu thích cũng thích cậu, thật quá hạnh phúc."

"Tớ bây giờ tớ thực sự chưa từng nghĩ anh ấy sẽ nói thích tớ."

"Có nhiều chuyện ta không ngờ tới mà, nhưng tốt nhất cậu nên thử thách anh ấy một chút, không thể khinh địch đồng ý tên móng heo như thế được."

Dung Hoan bật cười.

-

Sáng hôm sau, Dung Hoan thức dậy, sau khi đầu óc tỉnh táo lại, suy nghĩ đầu tiên nảy ra là — — Phó Tư Diễn thích cô.

Cô cẩn thận suy nghĩ một lát, phát hiện đây không phải là mơ.

Cô ngồi dậy, xuống giường tắm rửa xong, thấy cửa phòng Phó Tư Diễn đóng chặt, chắc còn chưa thức dậy.

Cô lại về phòng, thấy trên bàn bồng có thêm một bó hồng thật lớn thì sửng sờ tại chỗ.

Lúc này, một giọng nói từ phía sau truyền đến: "Hoan Hoan, chào buổi sáng."

Cô quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Phó Tư Diễn.

"Hoa này..."

"Anh mua đó, nhìn đẹp hơn bó cậu ta tặng em tối qua." Anh nói với vẻ kiêu ngạo trong mắt.

Dung Hoan nhớ tới đêm qua anh không cho cô nhận hoa của Từ Tinh Châu, trong nháy mắt đã mua một bó lớn hơn.

Sao cái người này lại kiêu ngạo như vậy chứ!

Trên mặt cô thoáng ửng hồng, còn chưa kịp nói chuyện, anh đã nắm lấy tay cô: "Xuống lầu ăn sáng trước đã."

Đi xuống nhà ăn dưới lầu, cô ngồi xuống, anh ngồi bên cạnh cô, cô còn tưởng dì Tịnh sẽ ở đó, nhưng hôm nay bà ấy không có ở đây, anh nói anh cho bà ấy nghỉ ngơi vài ngày.

Dung Hoan đang ăn sáng thì điện thoại di động reo lên, là Hồ Hinh.

Cô bắt máy, đầu dây bên kia nói đã tìm được nhà cho cô.

"Chị dựa theo yêu cầu của em tìm được một căn, tương đối lớn, vị trí rất tốt, tiền thuê cũng hợp lý."

Dung Hoan nói được, buổi chiều sẽ qua xem. Sau khi cúp máy, cô nói chuyện này với Phó Tư Diễn.

Anh hỏi: "Nhất định phải dọn ra ở riêng à?"

"Ừm..."

Anh dường như không tức giận như trước, cuối cùng cười nhạt nói: "Chiều nay anh chuyển hành lý giúp em."

Chương 45

Buổi sáng Dung Hoan rảnh rỗi nên đi qua xem căn nhà, không ngờ lại là một căn biệt thự nhỏ có view biển.

Thiết kế bên trong lại là màu xanh trắng tinh khiết mà Dung Hoan yêu thích, đồ nội thất theo phong cách Instagram, cửa sổ kính từ trần đến sàn trong phòng khách có thể nhìn ra cảnh biển bên ngoài.

"Không phải nói đùa quá lớn, tiền thuê sẽ rẻ hơn sao..."

Hồ Hình cười nói: "Tiền thuê rất rẻ, đây là nhà của một bà lão, năm nay bà ấy ra nước ngoài tìm con cái, dù sao căn nhà này vẫn để không ở đây."

Dung Hoan đi dạo một vòng, Hồ Hình hỏi: "Thế nào? Hải lòng không?"

Dung Hoan gật đầu: "Khi nào thì có thể ký hợp đồng?"

"Chủ nhà nói em có thể chuyển đến ở trước, mấy ngày nữa bà ấy sẽ gửi hợp đồng."

Dung Hoan nói "Oke", "Vậy chiều nay em sẽ dọn hành lý đến."

Hồ Hình và Dung Hoan quay về Ngự Long Loan, sau khi Dung Hoan trở về, Hồ Hình mới bấm một số điện thoại: "Anh Phó, tôi đã làm theo lời anh nói..."

-

Buổi chiều, Dung Hoan vừa thu dọn hành lý xong thì có người gõ cửa phòng ngủ.

Mở cửa ra, cô nhìn thấy Phó Tư Diễn đang dựa vào cửa: "Thu dọn xong chưa?"

Cô gật đầu, anh đưa trà trái cây trong tay cho cô: "Uống chút cho đỡ khát."

Cô sống người một lúc, nhận lấy, nhìn xuống đất nói "cám ơn".

Anh nhếch khóe môi cười bộ dạng xấu hổ của cô, giơ tay xoa đầu Dung Hoan: "Đưa hành lý cho anh, anh mang xuống cho em."

Cô đi theo anh xuống lầu, xe bên ngoài đã đợi sẵn, sau khi lên xe, Phó Tư Diễn hỏi cô: "Nhà ở đâu?"

"Quan Hải Cư."

Trong mắt Phó Tư Diễn hiện lên một nụ cười khó nhận ra: "Được."

Sau khi xe chạy ra ngoài, anh bảo cô dựa ghế chợp mắt một lúc, Dung Hoan không kiềm được cơn buồn ngủ nên ngủ thiếp đi.

Phó Tư Diễn quay sang, nhìn thấy cô bé nhà mình đang nghiêng đầu dựa vào ghế, lông mi dài che khuất đôi mắt, làn da trắng nõn tỏa sáng dịu dàng dưới ánh nắng.

Anh mê li nhìn cảnh tượng này, một lúc sau mới hoàn hồn, âm thầm cong môi.

Thật tốt, cô đã quay về bên cạnh anh.

-

Xe chạy vào Quan Hải Cư, dừng trước biệt thự Dung Hoan thuê, sau khi mang hành lý vào, Phó Tư Diễn dọn dẹp đồ đạc với cô.

Buổi tối, Dung Hoan nhìn người đàn ông vất vả cả buổi chiều ngồi trên sofa, hỏi: "Anh đói chưa? Có muốn ăn chút gì không?"

Anh nhường mày: "Hoan Hoan muốn cho anh ăn cái gì?"

"Ừm... trong nhà chẳng có gì cả."

Vừa nói xong, điện thoại trên bàn cà phê vang lên, cô đi tới cầm lên xem, là tin nhắn thoại của Tất Hào, cô nhấn vào, còn chưa kịp tới tai đã bật lên: "Hoan Hoan, cậu nhận được tin nhắn của tôi chưa?"

Giọng nói cực lớn, đôi mắt của Phó Tư Diễn ngay lập tức quét qua.

Dung Hoan: "..."

Cô liếc nhìn tin nhắn trước mặt, là Tất Hào rủ cô tối nay cùng ăn cơm, Dung Hoan còn chưa trả lời, người bên kia đã gấp như khi gọi thẳng tới.

Đôi mắt dò xét của Phó Tư Diễn đập thẳng vào mắt cô, không hiểu sao cô lại hơi chột dạ, quay lưng bắt máy.

Tất Hào ở đầu bên kia nói: "Hoan Hoan, cậu xem tin nhắn của tôi chưa?"

"Xem rồi."

"Vậy tôi đến đón cậu nhé? Tôi biết cậu chuyển nhà rồi, cậu ở đâu?"

Dung Hoan có chút khó xử: "Tối nay tôi có việc, có lẽ không đi được..."

"Sao thế?"

Dung Hoan còn chưa kịp trả lời, Phó Tư Diễn ở đằng sau đã nắm lấy cổ tay cô, Dung Hoan lập tức ngã ngòi lên đùi anh.

Cô hoảng hét lên một tiếng, anh tức khắc ôm eo cô, giữ vững cô ở trong lòng.

Tất Hào ở bên kia: "Cậu sao thế???"

Phó Tư Diễn cầm điện thoại di động của cô, đặt bên tai mình, giọng nói lạnh như băng: "Alo."

Tất Hào hoàn toàn sửng sò, nghe ra được giọng nói đó là của ai: "... chú Phó?" Sao chú ta có thể...?!

Phó Tư Diễn: "Từ giờ trở đi, thời gian buổi tối của Dung Hoan đều là của tôi, không có thời gian để hẹn với cậu, rõ chưa?"

Dung Hoan: "???"

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì, vài giây sau Phó Tư Diễn đã cúp điện thoại.

Dung Hoan xấu hổ muốn giật lại điện thoại: "Trả lại cho em..." Không ngờ anh lại cố ý trêu chọc cô, càng lúc càng đưa ra xa, để cả người cô áp sát vào người anh, đến khi cô ý thức được thì khuôn mặt lập tức đỏ bừng muốn đứng dậy, lại cảm thấy tay anh đặt trên eo cô không ngừng siết chặt.

"Phó Tư Diễn...!"

Anh hôn lên má cô, rồi cười nói: "Sao lại đáng yêu thế hả?"

Tim cô đập thành thịch, nhắm mắt không nhìn anh: "Anh đừng nói bậy với Hầu Tử."

"Anh nói bậy gì đâu? Sau này thời gian buổi tối của em đều là của anh, có gì sai à?" Anh nhéo mặt cô.

"Em... em còn chưa đồng ý với anh mà!"

Dáng vẻ miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo làm lòng anh ngửa ngáy: "Không sao... Anh chờ em đồng ý."

Anh để cô đứng lên, thấy trong nhà không có gì ăn, anh nói đưa cô ra ngoài ăn cơm, sau đó đưa cô đi siêu thị.

-

Hai người đến trung tâm thương mại, Dung Hoan bước vào nhìn thấy Sephora, nói muốn đi vào mua chút đồ, bảo anh đợi ở bên ngoài.

"Không đói à?" Anh trêu ghẹo.

Vừa rời ở trong xe bụng cô kêu réo, Dung Hoan xấu hổ nói: "Em sẽ ra ngay."

Dứt lời cô chạy đi thật nhanh.

Anh cười cười đứng yên ở đó chờ cô.

Trong một cửa hàng bảo hiểm bên trái anh, lúc này có một người phụ nữ đang đứng.

"Cậu chọn xong chưa, tớ đói quá ~" Thanh âm nũng nịu của con gái vang lên, bạn thân bên cạnh vỗ vỗ tay của cô ta: "Vũ Tử, cậu nói xem cái này điền thế nào?"

Vũ Tử lắc đầu: "Cậu gọi nhân viên tới hỏi đi."

Hôm nay vừa tan sở, Vũ Tử bị bạn thân kéo đến xử lý công việc kinh doanh bảo hiểm, cô ta chỉnh trang lại bộ váy vest: "Nóng quá, sớm biết tớ đã muốn về nhà thay đồ."

"Tớ xong ngay đây."

Vũ Tử tùy ý nhìn quanh, ánh mắt bắt gặp người đàn ông đang đứng trong cửa hàng: "Phó... Phó Tư Diễn?!"

Cô lại nhìn thêm vài lần, phát hiện đúng là anh! Anh vậy mà lại ở đây!

Bạn thân nghe thấy: "Cậu nói ai cơ? Phó Tư Diễn à?"

"Đúng vậy!" Vũ Tử phấn khích nắm tay cô ta, bạn thân cũng nhìn qua, phát hiện quả nhiên rất đẹp trai thì quay sang trêu ghẹo Vũ Tử: "Sao cậu lại kích động như vậy? Có quan hệ gì với cậu à??"

Vũ Tử vẫn nhớ mãi không quên Phó Tư Diễn, thế nhưng người ta lại chẳng có chút tình cảm nào với cô ta. Mấy năm nay thỉnh thoảng Vũ Tử lại nhìn thấy Phó Tư Diễn ở bữa tiệc của Vũ Lương, nhưng anh chưa từng để ý đến cô ta...

Vũ Tử vẫn cậy mạnh: "Đệch, tớ với anh ấy vô cùng thân thiết đấy nha. Tớ qua chào hỏi một tiếng."

Vũ Tử vui vẻ mang giày cao gót chạy tới, khẽ gọi anh: "Anh Tư Diễn — —"

Phó Tư Diễn quay lại thấy cô ta từ cửa hàng bảo hiểm chạy đến thì không tự chủ được nhíu mày. Cô ta chạy đến trước mặt anh, cười nói: "Anh Tư Diễn, sao anh lại ở đây? Chỉ có mình anh sao?"

Người đàn ông vẫn không nói gì, đảo mắt thì thấy ngay Dung Hoan đã bước ra khỏi Sephora.

Hắn vốn không định nói chuyện với Vũ Tử, toan cất bước đi thì Vũ Tử lại kéo ống tay áo anh: "Tư..."

Cô ta còn chưa nói hết, anh đã rút tay về, không vui trả lời: "Tôi không mua bảo hiểm."

Vũ Tử: "???"

Sau đó, cô ta thấy Phó Tư Diễn đi đến chỗ Dung Hoan, rời cùng cô rời đi, để lại Vũ Tử mơ màng không hiểu gì.

Vài giây sau, cô ta nhìn vào bộ vest lịch sự mình đang mặc và tờ rơi bảo hiểm vừa được người bán hàng đưa cho, mới nhận ra anh coi

cô ta như một nhân viên của cửa hàng bảo hiểm.

Vũ Tử tức giận đến mức muốn dậm chân.

Bên kia, Dung Hoan thu hồi ánh mắt, có chút nghi hoặc nói: "Đó là... chị Vũ Tử đúng không?"

Phó Tư Diễn giữ gáy cô, thờ ơ giải thích: "Ừm, không cần để ý cô ta."

Hai người bước vào thang máy, cô làm bộ vô ý hỏi dò.

"Chị ấy còn thích anh à?"

Phó Tư Diễn quay sang nhìn cô, thang máy lên đến tầng hai, một nhóm người ừa vào. Anh lùi lại dồn cô vào góc, Dung Hoan cảm thấy bầu không khí mập mờ giữa mình và anh đột nhiên tăng lên.

Anh không để người khác chen trúng cô nên bảo vệ bên cạnh, cô đỏ mặt cúi đầu.

Anh nhìn khuôn mặt bỗng dưng đỏ bừng của cô, nhướng khóe mắt.

Cô đang giả vờ nhìn vào điện thoại thì nghe thấy Phó Tư Diễn ghé sát vào tai cô, một giọng nói khàn khàn vang lên: "Anh không muốn biết cô ta có thích anh hay không, anh chỉ muốn biết — người nào đó còn thích anh hay không mà thôi."

Dung Hoan cảm thấy tai mình sắp nổ tung.

Cửa thang máy mở ra, cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã nắm lấy cổ tay, dẫn cô ra ngoài: "Sao mà ngốc thế chứ?"

"Hả..?"

Anh hỏi cô muốn ăn gì, cô nói đi dạo trước.

Hai người cùng nhau đi dạo, giá trị nhan sắc cực cao thu hút ánh mắt của người đi đường. Anh vẫn đang nắm tay cô, Dung Hoan xấu hổ

muốn rút lại, anh quay sang vẻ mặt tự nhiên nhìn cô: "Em Anh sợ em đi lạc, bây giờ tới giờ ăn nên đông người lắm."

Dung Hoan: "..."

Cuối cùng hai người tìm được một nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc, ăn xong đi ra cũng đã gần chín giờ.

Dung Hoan nói muốn về sớm một chút, anh đành đưa cô về.

Trở lại Quan Hải Cư, sau khi dừng xe, cô quay sang nói với anh: "Em về nhé."

"Ừm, em ngủ ngon."

"Anh ngủ ngon."

Cô xuống xe, còn chưa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng bước chân phía sau, quay đầu lại thì nhìn thấy Phó Tư Diễn đi tới.

Cô nghi ngờ nhìn anh, anh ôm bả vai cô, dịu dàng hỏi: "Sáng mai đến đưa em đi ăn sáng nhé?"

"... Ừm."

"Anh dẫn em đi ăn sáng, em có... thường gì cho anh không?"

"?"

"Hôn anh một cái." Anh chỉ vào mặt mình.

Cô lờm anh: "Em đi đây!" Cô quay người bỏ chạy, Phó Tư Diễn vẫn ở chỗ cũ, nhớ lại bộ dạng xù lông của cô vừa rồi, thì liếm liếm hàm trên, nở nụ cười.

Trở lại trong xe, Kế Sâm cũng thu hồi ánh mắt buồn chuyện, nhìn gương mặt như được khai sáng ông chủ trong kính chiếu hậu, không khỏi cảm khái thở dài.

Quả nhiên, tình yêu thuận lợi có thể thay đổi một con người.

Người ngồi sau xe lên tiếng: "Tôi đẹp trai thế à?"

Kế Sâm vội vàng ngồi thẳng dậy, nghe giọng điệu trêu chọc của ông chủ thì không khỏi nói thêm vài câu: "Không có, chỉ là đã lâu không thấy anh vui vẻ như vậy mà thôi."

Từ khi Dung Hoan rời đi, trên căn bản Kế Sâm hoàn toàn không nhìn thấy nụ cười thật lòng của anh.

Phó Tư Diễn cong môi: "Rõ ràng vậy sao?"

"Ừm, cô Dung Hoan đúng là rất thích hợp với anh, mỗi lần ở cạnh cô ấy, anh cũng vô cùng vui vẻ."

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới nói: "Thẳng thắn đối diện với lòng mình thật sự rất tốt."

Anh không còn cần dùng cái gọi là lý trí để trói buộc cảm xúc nội tâm nữa, về phần ông cụ Dung, nếu đã quyết định ở cạnh Dung Hoan thì anh sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho mọi khó khăn có thể xảy ra.

Phó Tư Diễn hỏi đến công việc: "Bên phía nội thành thành phố Dung kia thế nào rồi?"

"Ngày hôm qua tổ xây dựng đã đi xem, nói sớm nhất là tháng sau sẽ có thể khởi công."

"Ừm."

Thực ra địa bàn nội thành thành phố Dung là Phó Tư Diễn thu mua, phòng hòa nhạc được xây dựng cho Dung Hoan. Sau này xây dựng xong, sẽ cho cô diễn buổi biểu diễn đầu tiên.

Trên trời đêm bên ngoài ô tô, ánh sao tỏa sáng rực rỡ, biểu thị thời tiết ngày mai cực tốt.

-

Ngày hôm sau, Hồ Hình cùng Dung Hoan đến công ty âm nhạc xử lý hợp đồng, buổi tối chuẩn bị trở về thì Dung Hoan nhận được điện thoại của Tư Tinh Châu.

"Dung Hoan, anh xem vòng bạn bè của em, em dọn nhà rồi à?"

"Ừ, hôm đó quên nói với anh."

"Hôm nào mời anh tới nhà chơi nhé? Không phải anh học thiết kế nội thất sao? Anh có thể thiết kế miễn phí cho em." Anh ấy cười nói.

"Được thôi, lúc nào em cũng rảnh."

"Vậy thì chọn ngày không bằng gặp ngày?"

Tư Tinh Châu nói đúng lúc hôm nay anh ấy rảnh nên có thể đi qua xem một chút, cô nghĩ đêm nay Phó Tư Diễn không hẹn mình, hơn nữa lần trước gặp mặt, Tư Tinh Châu mang cho cô mấy cuốn sách, vừa hay có thể trả lại cho anh ấy nên đồng ý.

Sau khi cô cúp điện thoại, Hồ Hình hỏi ngay: "Anh Tư kia muốn đến nhà em à?"

"Ừm. Đi về thôi."

Lên xe rồi, Dung Hoan gửi cho địa chỉ cho Tư Tinh Châu, anh ấy nói khoảng 20 phút nữa sẽ đến.

Lúc này, Phó Tư Diễn gọi điện đến, hỏi cô tối nay có lịch gì không, cô thành thật trả lời, Phó Tư Diễn ở bên kia chìm vào trong im lặng, mấy giây sau mới nói: "... Sao cậu ta cứ tìm em mãi thế?"

"Anh ấy nói chỉ đến xem chút thôi."

"Ồ, xem xong anh đón em đi ăn tối."

Dung Hoan: "... Ừm."

Vài ngày gần đây, cô phát hiện ra Phó Tư Diễn rất hay ghen, đêm đó cô ngồi xe Tư Tinh Châu về nhà là vì muốn chọc giận Phó Tư Diễn, nhưng bây giờ, cô không muốn làm anh không vui.

Haizz, thích anh cho nên cứ mềm lòng với anh mãi.

Đến cổng khu biệt thự, cô thấy xe của Tư Tinh Châu đã đợi sẵn, cô vẫy tay, xe của anh ấy theo cô vào tiểu khu.

Sau khi xuống xe, Tư Tinh Châu đưa chiếc hộp trong tay cho cô, Dung Hoan thấy đó là một chiếc khăn lụa, cô xua tay từ chối, nhưng anh ấy lại nói: "Em nhận đi, anh trùng hợp mua được thôi."

Cô không biết nên từ chối thế nào, nhưng thật ra cô đã nghĩ đến việc tìm một thời gian để nói rõ ràng.

Anh ấy liếc nhìn phong cảnh xung quanh, gió biển phà vào mặt: "Đẹp thật, khiến anh cũng muốn chuyển đến đây rồi."

"Ừ, đi thôi."

Mở cửa, cô dẫn anh ấy vào, Dung Hoan muốn đưa cho Tư Tinh Châu một đôi dép lê, bỗng phát hiện đôi dép nam cô vừa mua đã biến mất?

Tư Tinh Châu nói không sao, bản năng nghề nghiệp của một nhà thiết kế nội thất trong anh ấy nhạy bén nhìn kỹ bố cục trước tiên: "Em thích phong cách Instagram à?"

"Rất thích." Cô đặt túi xách xuống: "Trước khi em đến nơi này đã thiết kế như thế rồi, đại sư anh thấy thế nào?"

Anh ấy gật đầu: "Rất tốt, anh cho em thêm một điểm sáng, em có thể trải một tấm thảm ở bên này của cửa sổ sát đất, làm vài con búp bê, con gái đều thích đúng không?"

Cô mỉm cười, ánh mắt đột nhiên chuyển đến chiếc cà vạt nam trên ghế sofa, cô cầm lên, nhận ra là của Phó Tư Diễn.

Cô sững sốt, sao cà vạt của anh lại ở đây, chẳng lẽ là lúc trước rơi ở đây?

Tư Tinh Châu không để ý, tiếp tục quan sát nội thất, lẩm bẩm: “Ở đây có thể...”

Đang trò chuyện, hai người nghe thấy trên lầu truyền đến một âm thanh, Tư Tinh Châu ngừng nói, nghi ngờ đưa mắt nhìn nhau với Dung Hoan.

Lúc này, trên cầu thang xuất hiện bóng dáng một người đàn ông từ trên lầu đi xuống.

Phần thân trên để trần, phần thân dưới là chiếc quần dài màu đen bao lấy đôi chân dài, dường như anh vừa mới tắm xong, cơ thể cường tráng vẫn lăn tăn những giọt nước, chảy từ cơ ngực xuống cơ bụng. mái tóc đen ngắn đã được lau khô một nửa, gợn cảm không gì sánh bằng.

Dung Hoan nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông, phát hiện là Phó Tư Diễn thì kinh ngạc tròn mắt.

Sao anh anh anh ấy lại ở đây!!!

Phó Tư Diễn cũng hoàn toàn sững sờ, đây không phải là chú của Dung Hoan sao?!

Con người đen của Phó Tư Diễn lạnh lùng liếc nhìn khuôn mặt của Tư Tinh Châu, sau đó đi thẳng về phía Dung Hoan, đi đến trước mặt cô, rút cà vạt trong tay cô ra, vòng tay qua eo cô, hơi ôm lấy cô, giọng nói trầm thấp quyến rũ:

"Sao giờ em mới về?"

Chương 46

Khuôn mặt Dung Hoan đầy những dấu chấm hỏi màu đen...

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Phó Tư Diễn vòng tay ôm Dung Hoan rồi di chuyển, hoàn mỹ mà tuyên bố chủ quyền, anh quay đầu nhìn Tư Tinh Châu đang ngoác mồm kinh ngạc, lạnh nhạt mở miệng: “Ngài Tư muốn ở lại ăn tối sao?”

Những lời này rất khách sáo, nhưng mà giọng nói và vẻ mặt của Phó Tư Diễn lúc này giống như đang muốn nói cho Tư Tinh Châu một câu... khuyên anh nên lập tức rời khỏi đây...

Tư Tinh Châu cũng là người có mắt nhìn, lập tức thu hồi sự kinh ngạc trên mặt, cười nhạt nói: “Không được rồi, tôi chỉ tới chơi một chút, tôi đi trước.”

Dung Hoan lúng túng nói: “Để em tiễn anh.”

Tư Tinh Châu đi tới cửa, Dung Hoan đẩy Phó Tư Diễn ra, “mạnh mẽ” nguyệt anh một cái rồi đi theo.

Dung Hoan đi cùng Tư Tinh Châu đến gara, anh ấy do dự mở miệng: “Người đàn ông vừa nãy không phải là chú của em à...”

“Không phải chú ruột.” Cô gái đầu một cái: “Em cũng không biết nên giải thích với anh như thế nào.”

“Anh ta tên là Phó Tư Diễn sao?” Anh ấy đột nhiên hỏi làm cho cô sửng sốt: “Sao anh biết?”

Thực ra Tư Tinh Châu đã nghe thấy cái tên này từ lâu rồi, đó là vào một buổi tối ba năm trước, Dung Hoan đi ăn tối cùng mấy người bạn, sau đó cô uống say, Tư Tinh Châu đưa cô về nhà, trên đường bỗng dừng cô bật khóc, trong miệng vẫn nói: “Em không muốn yêu Phó Tư Diễn nữa...”

Tư Tinh Châu nhìn Dung Hoan, ánh sáng trong mắt chậm rãi mờ đi, một lát sau anh ấy chỉ lắc đầu. Dung Hoan rất nghi hoặc.

Khi đi đến bên cạnh xe, anh ấy xoay người nói với cô: “Dung Hoan. Có vẻ như anh đã xuất hiện quá muộn, nếu như có thể quen biết em từ hai năm trước, liệu kết quả có khác không.”

Dung Hoan ngẩn người, không hề trả lời.

Anh ấy cười, vỗ bờ vai của cô: “Em đã đợi lâu như vậy rồi, anh hi vọng người có tình sẽ nên duyên, đừng để lại tiếc nuối.”

“Cảm ơn anh, Tinh Châu.”

Anh ấy lên xe, xe chạy ra khỏi gara, Dung Hoa nhìn xe biến mất khỏi ánh tà dương.

Cô trở về biệt thự đã nhìn thấy người nào đó đã mặc quần áo tử tế, nhàn nhã thoải mái ngồi trên ghế sofa.

Quá đáng.

Cô cũng không nhìn anh chút nào, đi thẳng vào nhà bếp. Phó Tư Diễn thấy vậy thì nhận ra cô không vui, “vẫy vẫy đuôi” đi theo.

Dung Hoan đi tới tủ lạnh cầm hộp sữa chua, nghe thấy phía sau có người tiến lại gần. Sau đó là tiếng đàn ông vang lên: “Hoan Hoan...”

Anh đặt ngón tay lên khay nước mát, cố gắng đi vòng sang cô nhưng cô gái nhỏ trốn sang một bên, nhìn sang bằng sắc mặt lạnh lùng.

Sự kiêu ngạo đối diện với Tư Tinh Châu của anh vừa nãy bây giờ bay sạch không còn chút nào, anh dịu dàng xin lỗi cô: “Anh sai rồi, anh không nên tùy tiện vào trong nhà.”

Dung Hoan sừng sốt một chút: “Không đúng, sao anh lại có dấu vân tay?”

“Anh không cần có, anh mở bằng mật khẩu.”

Dung Hoan: “???”

“Hơn nữa, đây là nhà của anh, anh đi vào tắm.”

Dung Hoan:?!!

Khá lắm Hồ Hinh, lại dám lừa cô! Còn nói đó là nhà của một bà cụ, cô cũng không biết Hồ Hinh bị Phó Tư Diễn mua chuộc từ bao giờ!

Phó Tư Diễn nắm chặt lấy tay cô, động viên: “Đừng nổi nóng đều là do anh sai, anh thật sự định để em thuê nhà này, nhưng mà anh biết tối nay tên đàn ông họ Tư sẽ tới nhà, nên anh không thể để cho hai người ở một mình với nhau.”

Dung Hoan mở tay anh ra: “Chuyện của em và anh ấy em sẽ giải quyết, không cần anh dùng cách này.”

Anh khép mi: “Xin lỗi, không có lần sau.”

Cô xoay người: “Em muốn ở một mình một lát.” Đối với thái độ này của anh, cô cũng hết giận hơn nữa, nhưng không thể để cho anh cảm thấy cô dễ dãi như vậy.

Phía sau không thấy động tĩnh gì, mấy giây sau, cô quay đầu lại thì đã thấy anh đi ra.

Cô buông tiếng thở dài, đi nấu bữa tối, cuối cùng vẫn nấu phần của hai người. Nấu mì xong, cô lặng lẽ đi vào phòng khách thì nhìn thấy anh đang ngồi trước bàn uống nước, đang loay hoay làm gì đó.

Khi nhìn kỹ thì thấy anh đang tập trung bóc hạt cho cô.

Trên bàn cô đặt quả hạnh, quả mắc ca, hạnh nhân do cô mua ở siêu thị lần trước. Mặc dù có đồ để bóc nhưng vẫn rất rườm rà, bóc cái này làm móng tay cô hơi đau.

Cô đi tới vừa nhìn đã thấy anh đã bóc được một bát nhỏ, ngón tay cũng đỏ lên.

Bóc xong hạt cuối cùng, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Em chơi đàn piano nên bóc vỏ không tốt cho ngón tay, nếu sau này em muốn ăn thì để anh bóc.”

Nghe vậy, những nơi mềm mại nhất trong lòng cô sụp đổ, đâu còn tức giận nữa, cô cầm lấy bát: “Đủ rồi.”

Cô nhìn về phía anh, khẽ nói: “Anh ăn tối chưa? Nếu chưa thì đi ăn mì.”

“Được, để anh đi rửa tay.”

Anh rửa tay xong đi ra phòng ăn, cô đã ngồi ở đó rồi. Anh nhìn thấy cảnh này, lại hồi tưởng lại mấy năm trước cô cũng nấu cho anh, lúc đó anh không biết là cô làm, lại còn ghét bỏ nữa.

Anh cười nhẹ nhìn cô. “Anh ném thử đi...” Cô đỏ mặt, cúi đầu vội vàng nói.

Anh nhấp một miếng rồi đưa ra kết luận: “Mùi vị rất ngon, ăn ngon hơn trước đây nhiều.”

Hai người yên tĩnh ăn mì, ăn xong thì anh chủ động ôm việc rửa chén bát, Dung Hoan đi ra ngoài, mở cửa sổ ra, gió biển thổi vào.

Một mình cô nhìn biển, một lát sau, Phó Tư Diễn đi tới bên cạnh cô: “Thích nơi này sao?”

Cô gật đầu: “Vào buổi tối cực kỳ đẹp.”

“Anh rất sợ em đi Mỹ, sẽ không trở về nữa.” Anh không nhịn được nói một câu.

Dung Hoan sững sờ trong chốc lát, quay đầu nhìn anh, thấy cảm xúc của anh nơi đáy mắt, khó phân biệt được đêm ngày, dường như bị cuốn vào vòng xoáy ký ức.

“Em... không phải đã trở về rồi sao?” Trong lòng cô cũng cảm thấy cay đắng.

Anh che giấu những cảm xúc khác bằng nụ cười, đặt lòng bàn tay lên sau gáy của cô, xoa xoa: “Ừm, trở về là tốt rồi.”

-

Ngày hôm sau, Dung Hoan nhận được lời mời của Bạch Ngưng, bảo cô tới nhà chơi. Lúc xế chiều cô đến đó.

“Thật đáng tiếc, hôm nay anh Thừa Chi đi công tác, không có nhà.” Bạch Ngưng trêu ghẹo cô.

“Không sao ạ, đến gặp chị Ngưng là đã vui rồi.” Dung Hoan cười cười.

Bạch Ngưng dẫn cô vào ngồi trên ghế sofa, Dung Hoan nhìn thấy trên bàn có trà và bánh ngọt thì rất kinh ngạc: “Những thứ này đều do chị làm sao?”

“Em có thể nhận ra à, xem ra chị làm vẫn hơi xấu.”

Dung Hoan lắc đầu một cái. Đó là bởi vì mấy ngày trước cô nhìn thấy trên Weibo điên cuồng khoe vợ của Tiêu Thừa Chi đăng bánh ngọt lên, kiêu ngạo nói là do bà Tiêu làm.

Bạch Ngưng và Dung Hoan trò chuyện rất nhiều điều xảy ra gần đây, cuối cùng nói tới Phó Tư Diễn, cô ấy thăm dò hỏi: “Em và Phó Tư

Diễn... thế nào rồi?”

Dung Hoan đỏ mặt: “À... thì là thế đó.”

Thấy vẻ mặt đột nhiên khác lạ của cô, Bạch Ngưng nở nụ cười: “Xem ra có chuyện xảy ra rồi? Cậu ấy tỏ tình với em rồi sao? Buổi tối hôm ấy nhìn thấy em hẹn hò với người đàn ông khác, cậu ấy không phát điên lên mới lạ.”

“Vâng...”

“Thực ra cậu ấy cực kỳ thích em, bây giờ coi như tự đối mặt với bản thân mình, dũng cảm bắt đầu theo đuổi em.”

Dung Hoan cụp mắt còn chưa nói gì, Bạch Ngưng nhìn thấy: “Em còn chưa nhận lời cậu ấy đúng không?”

Cô gật đầu, Bạch Ngưng tán thành với cô: “Đúng là phải cho cậu ta nắm được tư vị không có được, ai kêu lúc trước làm em khổ sở như vậy, thích em nhiều năm như thế nhưng lại kìm nén không nói...”

“Nhiều năm như vậy?” Dung Hoan ngây người.

Bạch Ngưng nghi hoặc: “Em sẽ không cho rằng cậu ấy mới thích em không bao lâu chứ?”

Chẳng lẽ không đúng sao?

Cô ấy xua tay: “Cụ thể từ lúc nào chị cũng không biết, nhưng từ lễ đính hôn, lúc đó cậu ấy đã thích em rồi. Ban đầu có thể cậu ấy không tin được mình nảy sinh tình cảm với em, sau đó càng ngày càng không khống chế được.”

Dung Hoan khiếp sợ: “Vậy sao lúc đó anh ấy không nói với em?”

“Lúc đó cậu ấy cũng rất khổ sở, cậu ấy cảm thấy tuổi tác giữa hai người cách biệt quá lớn, sẽ làm chậm trễ em, cậu ấy cũng lo lắng em chỉ nhất thời, cảm thấy em còn nhỏ, không hiểu rõ tình yêu.” Bạch

Ngưng thờ dài: “Hơn nữa, vào lúc đó... cậu ấy cũng có nỗi khổ trong lòng.”

Cô ấy dừng một lúc rồi nói: “Ông nội em không đồng ý.”

Bạch Ngưng nói cho cô về việc ông cụ Dung ngầm yêu cầu Phó Tư Diễn làm Dung Hoan cắt đứt thương nhớ, bao gồm cả sự xuất hiện của Từ Nhụy Sương, cũng là Dung Khang Đạt lợi dụng Phó Tư Diễn như một con cờ, những việc này đến sau này cô ấy mới biết.

Thế nhưng những đau khổ này, lúc đó chỉ có một mình Phó Tư Diễn gánh lấy.

“Em có hiểu cảm giác yêu nhưng không thể nói ra không? Căn bản cậu ấy không thể nào nói cho em cảm giác của cậu ấy đối với em. Có thể hai người chia cách ba năm làm cho cậu ấy hoàn toàn nhìn rõ được buông tay cũng không phải là cách để tác thành cho nhau.”

Bạch Ngưng nói cho cô vài chuyện về Phó Tư Diễn sau khi cô rời đi, Dung Hoan nghe, nước mắt tuôn rơi.

Những nỗi oán giận và bất mãn của cô đối với anh, khi nghe xong những điều này đều đã tiêu tan hết.

Trước đây cô trách anh không quý trọng tình cảm của cô, nhưng mà lại không biết rằng sau lưng anh cũng đau đớn lắm.

Không phải cô lựa chọn tha thứ, mà là khi cô đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, đứng ở góc độ của anh mà suy nghĩ, cô đã cảm nhận được nỗi đau khổ này.

“Cậu ấy lựa chọn không nói cho em là không muốn để cho em có gánh nặng. Nhưng mà chị nghĩ em có tư cách biết những điều này.”
Bạch Ngưng đưa khăn giấy cho cô.

Dung Hoan bình tĩnh lại một chút, điện thoại vang lên, vừa nhìn đã thấy là Phó Tư Diễn.

Cô bình phục lại nỗi lòng mình, nhận điện thoại, không ngờ đầu bên kia truyền đến giọng của anh rất suy yếu: “Hoan Hoan, anh bị ốm.”

Dung Hoan: "Bị ốm???"

“Hơi sốt nhẹ.”

Trái tim Dung Hoan nảy lên: “Vậy anh uống thuốc chưa? Anh bảo Kế Sâm đưa anh đến bệnh viện nhé?”

“Không sao đâu, anh chỉ muốn nghe giọng của em một chút.”

“Anh có ở nhà không? Em qua đó với anh.”

Dung Hoan cúp điện thoại, Bạch Ngưng hỏi Phó Tư Diễn xảy ra chuyện gì, Dung Hoan nói anh bị sốt nên cô đi xem xem.

Bạch Ngưng bảo cô chờ một chút, sau đó lên lầu mang mấy viên thuốc hạ sốt đưa cho cô mang đi.

“Cảm ơn chị, chị Bạch Ngưng.”

Cô ấy cười: “Chờ tin tức tốt của các em.”

-

Dung Hoan lái xe, nửa giờ sau đã đến địa chỉ của Phó Tư Diễn.

Cô ấn chuông vừa, chỉ mấy giây sau cửa bị mở ra.

Phó Tư Diễn đứng ở cửa, mặc một chiếc áo phông trắng sạch sẽ, chỉ là sắc mặt có chút hốc hác, nhưng khi nhìn thấy cô, anh nhích môi lên: “Hoan Hoan lo lắng cho anh thế sao?”

Cô không trả lời anh mà đi vào, cô giơ tay sờ đầu của anh để cảm nhận nhiệt độ: “Nóng như vậy mà là sốt nhẹ sao?”

“Một tiếng trước có đo rồi, chưa tới 38 độ.” Anh cũng không biết sao lâu lắm rồi không bị ốm, chẳng hiểu sao đột nhiên lại bị sốt, chắc là mở điều hòa quá thấp.

Cô lo lắng đẩy anh: “Trước tiên anh đi nằm đã, lại đo thử lại một lần.”

Thực ra anh cảm thấy vẫn còn ổn, nhưng thấy cô gái nhỏ lo lắng cho anh như vậy nên cũng làm theo cô. Cô đo nhiệt độ cho anh xong, phát hiện nóng tới 38 độ 5.

Cô vội vàng đi lấy thuốc bảo anh uống vào.

Anh uống xong thuốc thì ngồi trên giường nhíu mày nhìn cô gái nhỏ, dịu dàng nâng mặt cô lên: “Anh gọi cho em chỉ là đơn thuần nhớ em, đừng lo lắng, nhé?”

Cô cụp mi, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô bảo anh nằm xuống nghỉ ngơi, cô đang định đi ra ngoài nhưng anh lại nắm chặt tay cô: “Hoan Hoan, ở lại với anh một lát.”

Anh kéo cô nằm bên cạnh, hai má Dung Hoan ửng hồng, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị anh ôm vào trong lòng...

“Chỉ ôm một lúc thôi...” Anh thấp giọng dỗ dành cô.

Thấy cô ngoan ngoãn không di chuyển, anh nhếch miệng, ôm cô vào lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu cô.

Tim Dung Hoan đập nhanh hơn, ngón tay nhẹ nhàng bám vào ống tay áo của anh, thời gian tích tắc trôi qua, hai người đều không lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, Dung Hoan mở miệng: “Phó Tư Diễn, anh còn nhớ em đã từng hỏi anh một chuyện không? Nếu như anh gặp được người mà anh yêu, có thể vẫn ở bên cô không?”

Lúc đó nghe thấy anh muốn đi gặp Từ Nhụy Sương, cô thăm dò hỏi anh vấn đề này.

“Nhớ.” Anh đáp một tiếng: “Sao vậy?”

“Ai cũng muốn ở cùng với người mình thích...” Dung Hoan thả nhẹ giọng nói, cuối cùng nói lí nhí: “Cho nên... anh... có muốn cùng với em không?”

Người đàn ông bất ngờ, nâng mặt cô lên, đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng khó có thể tin tưởng: “Hoan Hoan, ý của em là em đồng ý rồi?!”

Sắc mặt cô đỏ lên, thẹn thùng không dám nhìn anh.

Nhưng khẽ gật đầu một cái.

Chương 47

Cô hơi gật đầu, Phó Tư Diễn cảm giác một mảnh ghép lớn bị thiếu hụt trong lòng bỗng nhiên hoàn toàn được lấp kín, hạnh phúc tràn đầy, hưng phấn và thỏa mãn.

“Em biết nguyện vọng năm mới của anh là gì không?” Người đàn ông hỏi.

“Là gì?”

“Nguyện vọng của anh là... có thể ở bên em.”

Cô hi vọng anh có thể gặp được người mình thật sự yêu, hạnh phúc, còn nguyện vọng của anh lại là muốn giữ cô “chiếm làm của riêng”.

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán của cô: “Cô gái nhỏ, sau này em chính là của anh rồi.”

“A...” Dung Hoan chớp mắt một cái, sắc mặt đã hồng như quả anh đào, cực kỳ ngại ngùng, anh nắm tay cô càng chặt hơn, lực ôm cô càng mạnh, trầm giọng nở nụ cười.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, không cần lên tiếng cũng cảm thấy cực kỳ tốt đẹp. Một lát sau, đột nhiên anh hỏi: “Nhóc con sao lại nhận lời anh?”

Dung Hoan ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt sáng lấp lánh: “Em biết hết rồi... Anh cũng đã yêu em từ rất lâu về trước rồi đúng không?”

Anh vuốt tóc rối trên mặt cô, trầm giọng “Ừ” một tiếng: “Lỗi do anh đã nói cho em muộn như vậy.”

“Lúc trước cũng vì ông nội không đồng ý nên anh mới lợi dụng Từ Nhụy Sương đẩy em ra?” Cô đánh lên lồng ngực của anh, giọng nói có chút hung dữ: “Sau này nếu anh còn như vậy em sẽ không quan tâm tới anh nữa, mặc kệ lý do là gì em đều có quyền đối mặt. Khi đó em nghĩ rằng anh thích cô ta, em đã rất đau khổ...”

“Anh đảm bảo, sau này sẽ không có lần sau.” Chuyện này là sai lầm nghiêm trọng nhất mà anh phạm phải, làm cho cô gái nhỏ phải đau lòng: “Từ Nhụy Sương sao có thể so với em được? Anh vẫn luôn chỉ giả vờ với một người...”

Vừa nói anh vừa quen tay gãi gãi thịt mềm dưới cằm cô, trêu chọc làm cho cô cười muốn né tránh.

“Phó Tư Diễn...” Cô mắng anh.

“Gọi lại đi.”

Cô nghi hoặc mà nhìn anh, anh lại nói bên tai cô vài chữ, cô đỏ mặt ngoan ngoãn khẽ lẩm bẩm:

“Anh Tư Diễn...”

Người này đúng là nhớ mãi không quên cái tên gọi... “anh” này.

Nụ cười của anh càng sâu, xoa đầu nhỏ của cô: “Sao Hoan Hoan nhà chúng ta lại ngoan như thế.”

Dung Hoan: “Anh đi ngủ đi! Anh còn bị sốt đấy.”

“Được.” Anh làm theo ý cô, ôm cô thêm một lần nữa, nhắm mắt lại, hai người lặng lẽ nở nụ cười.

-

Dung Hoan cũng ngủ cùng với Phó Tư Diễn, lúc cô tỉnh lại đã là hai tiếng sau.

-

Người đàn ông vẫn đang ngủ say, cô rón rén bò dậy, không đánh thức anh, sau đó đi ra khỏi phòng.

Đi đến nhà bếp, cô liếc nhìn nguyên liệu nấu ăn, phát hiện ngay cả gạo cũng không có, không còn cách nào khác đành gọi đồ ăn.

Trong lúc rảnh rỗi, cô đi loanh quanh trong căn hộ của anh, đồ gia dụng vẫn còn mới, chỉ đơn giản hai màu trắng đen, cũng không biết là được đưa đến từ khi nào.

Cô đi đến phòng khách, phát hiện trên tủ rượu chỉ đặt một chai rượu, cô không nhìn ra nhãn hiệu gì nên cảm thấy tò mò. Cô cầm lên xem một chút thì phát hiện bên cạnh chai rượu có một tấm thiệp hơi ố vàng.

Bên trên viết: Ngày 5 tháng 10 năm 2015, hầm rượu Roma, đã nhận về.

Dung Hoan bắt ngờ một chút, cảm giác tên hầm rượu này nghe rất quen thuộc, mấy giây sau cô mới nhớ đến, viền mắt cay cay.

Hầm rượu này, là trong kỳ nghỉ Quốc Khánh năm ấy, Phó Tư Diễn dẫn cô đi tới hầm rượu của khu nghỉ dưỡng. Lúc đó hai người cùng làm rượu vang, nói rằng một năm sau sẽ tới lấy.

Nhưng mà ngày 5 tháng 10 năm 2015 năm ấy, cô ở New York, vậy mà anh vẫn nhớ tới rồi đến lấy về cất giữ.

Cô đặt chai rượu về chỗ cũ. Một lúc sau, có một anh trai giao đồ ăn ngoài đến, cô mang đồ bỏ vào trong nhà bếp, là cháo trắng và đồ ăn kèm.

Trở về phòng, cô ngồi ở đầu giường nhẹ nhàng gọi anh: “Phó Tư Diễn...”

Anh chậm rãi tỉnh lại, cô nói với anh dậy ăn chút đồ gì đó uống thuốc rồi lại ngủ. Anh ngồi dậy, phát hiện áo phông đã ướt nhẹp mồ hôi.

Cô sờ lên trán của anh: “Ôi... Nhiệt độ hạ xuống rồi.”

Anh xoa lên mặt cô: “Không lo lắng nữa nhé?”

“Vâng, vậy anh đi ăn thôi.”

“Trước tiên anh phải tắm rửa đã.”

“Đừng tắm nước lạnh.” Cô vội vàng nói thêm một câu.

Anh nở nụ cười trầm thấp: “Được, nhóc con hiểu chuyện.”

Anh đi tắm, cô ngồi yên ở trên ghế sofa chờ anh, hai mươi phút sau người đàn ông đi ra khỏi phòng tắm. Cô nhìn thấy anh để trần nửa người, phía dưới quấn khăn tắm, vóc người hoàn mỹ lộ ra không sót chỗ nào.

Cô vội quay đầu sang hướng khác, chỉ để cho anh nhìn thấy một bên tai đỏ hồng, anh nhếch miệng, nhẹ nhàng đi tới.

Dung Hoãn nghĩ anh nên trở về phòng, đang định quay đầu lại, ai ngờ cảm giác được bên tai đột nhiên bị hôn một cái!

Cô quay mặt sang đã nhìn thấy khóe miệng anh ngậm đầy ý cười, dáng vẻ thực hiện được ý xấu: “Ngại ngừng như vậy sao?”

Tầm mắt của cô không biết thả ở chỗ nào, lập tức nhảy khỏi sofa: “Em... Em muốn đi nhà bếp!”

Chạy rất nhanh.

Anh nhìn theo, ý cười càng đậm.

Dường như tai lại càng đỏ hơn.

Phó Tư Diễn thay quần áo xong thì đi vào nhà bếp, cô gái nhỏ đã bày bát đĩa ra, anh đi tới liếc nhìn, cười nói: “Hoan Hoan vất vả rồi.”

“Không có gì đâu.”

Cô quay đầu nhìn sắc mặt anh đã tốt hơn rất nhiều, quả nhiên thể chất của con trai rất tốt: “Lát nữa phải ăn cháo, sau đó uống thuốc nữa.”

“Thực ra, anh đã không sao...”

Anh còn chưa nói xong, ánh mắt kiên định của cô lại quét tới, anh lập tức nuốt lại nửa câu sau, đổi giọng: “Được, anh nghe lời bạn gái.”

Dung Hoan mím môi, muốn anh ngồi phía đối diện, nhưng mà anh lại nắm chặt tay cô, để cô ngồi bên cạnh anh.

Cô thấy một tay anh nắm chặt tay cô, một tay cầm thìa múc cháo, cô trêu ghẹo: “Chẳng lẽ anh cứ cầm tay em như vậy à?”

Anh lại nắm chặt hơn: “Chỉ là muốn cầm tay em, lãng phí thời gian dài như vậy, phải bù đắp lại.”

Cô nghiêm túc trả lời anh: “Những chuyện quá khứ đã qua, bây giờ là thời gian chúng ta ở bên nhau, chính là quãng thời gian đẹp nhất.”

Chỉ cần quý trọng, thì sẽ không phải là quá muộn.

Anh nở nụ cười, gật đầu.

-

Ăn cơm tối xong, cô lại giám sát anh uống thuốc, cũng gần muộn rồi, cô nói phải đi về, nhưng Phó Tư Diễn kiên trì muốn đưa cô về nhà.

Nhưng anh không còn sốt cô mới miễn cưỡng đồng ý.

Trên đường trở về, Hề Phán nhắn tin Wechat cho cô nói mấy ngày nữa muốn tới thành phố Lâm thăm cô, Dung Hoan vui vẻ đồng ý, bảo cô ấy cứ đến, cô sẽ bao hết ăn ở cho cô ấy.

Hai người nói với nhau vài câu, Dung Hoan chia sẻ tất cả những điều vui vẻ cho Hề Phán: “Tớ và Phó Tư Diễn ở bên nhau rồi...”

Đầu kia: [????!!! Hai người lại hoạt động bí mật!] Hề Phán vẫn cho rằng hai người đã không còn dây dưa nhau từ lâu rồi! Không ngờ tin tức còn sốt dẻo như vậy!

Trong chốc lát Dung Hoan không thể kể hết được trong vài lời, cho nên nói với cô ấy rằng gọi điện thoại sau, tính thích buôn chuyện của Hề Phán đột nhiên bị xốc lên, có như thế mới yên được, bắt đầu hỏi này hỏi kia: [Hai người đến bước nào rồi? Kiss chưa?]

Vừa hỏi xong, mặt Dung Hoan thoáng chốc đỏ bừng, lần trước hai người hôn môi cũng vẫn là lần anh cưỡng hôn cô ở nhà, cảm giác khi nhớ lại mà mềm cả xương, tan chảy trái tim.

Cô mau chóng trả lời: [Đáng ghét, cậu hỏi nhiều như vậy làm gì.]

[U ha ha, xem ra là có rồi... Nhưng cậu chỉ là trang giấy trắng, phải tiếp nhận dạy dỗ của chú cậu nha.]

Dung Hoan: [...] Cô muốn cầm dao.

Hề Phán: [Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm yêu đương của tớ, mới bắt đầu là lúc thế tiến công của đàn ông mạnh mẽ nhất, cũng là lúc tình cảm của các cậu sâu nặng nhất, hai người hận không thể dính lấy nhau mà hôn nhẹ, ôm một cái. Cậu nói chú của cậu... à không, Phó Tư Diễn có phải thích táy máy tay chân với cậu không?]

Dung Hoan phản bác: [Không phải đâu!] Ngày hôm nay anh rất tôn trọng cô, hai người cũng không hôn môi gì cả, rất trong sáng...

Cổ đang nghĩ thì đột nhiên vang lên tiếng của “nam chính” trong đầu: “Đang nói chuyện gì thế?”

Như thể cô đang làm sai chuyện gì mà chợt dạ lập tức đặt điện thoại sang một bên, cô nghiêm túc nói: “Không... Không có gì.”

Anh nhíu mày, nhìn ra cô có điều khác lạ nhưng cười không nói.

Khi đến biệt thự Quan Hải Cư, xe vừa dừng, Dung Hoan nói với anh: “VẬY em đi vào trước, ngủ ngon.”

Cô đang định mở cửa thì phát hiện cửa xe bị đóng:???

Cô quay đầu lại thì thấy khóe miệng anh treo lên ý cười, khuôn mặt hứng thú nhìn cô, dường như không định thả cô xuống xe.

“Tư Diễn...?”

Lúc cô đang ngẩn người thì thấy anh rời ghế ra sau tạo nên một khoảng không gian rộng hơn, sau đó anh nắm chặt tay cô, giọng nói mềm mại: “Nhóc con, lại đây với anh.”

-

Màn đêm buông xuống mang theo ánh sao trời, phủ kín bầu trời thành phố Lâm, bao gồm cả chiếc xe Rolls-royce đứng ở trước cửa biệt thự.

Bên trong xe, bầu không khí rơi vào sự kiêu diễm ám muội, gió mát mơn trớn trên làn da trơn bóng nhưng không giải tỏa được sự nóng bỏng trên người hai người.

Cô gái nhỏ bị người đàn ông trước mặt ôm vào trong ngực, bàn tay nóng bỏng của anh đặt lên trên vòng eo của cô, khuôn mặt Dung Hoan cúi thấp xuống, sắc mặt đỏ ửng đến mức có thể nhỏ ra nước.

Anh nhìn cô, ánh mắt lóe lên ngọn lửa khó dập tắt, anh đưa cằm của cô lên, làm cho cô nhìn anh, sau đó chậm rãi hỏi.

“Vừa rồi nói chuyện với ai vậy hả?”

Cô không chịu nổi câu hỏi trong tình thế ép buộc này của anh, chỉ thành thật đáp: “Hề Phán.”

“Em nói cho cô ấy rằng chúng ta ở bên nhau?”

"Vâng."

Đầu ngón tay của anh nhấn xuống bờ môi mềm mại của cô: “Chắc hẳn không chỉ có những thứ này, cô ấy còn nói với em những gì?”

Dung Hoan ấp úng một hồi lâu, cuối cùng nói hết cuộc trò chuyện ra, anh nghe xong, nhướn mày dài lên: “Tiếp nhận dạy dỗ?”

"..."

"Táy máy tay chân?"

"..." Cô vội vàng xua tay: “Em nói anh không hề táy máy tay chân với em.”

Cuối cùng anh cong môi nở nụ cười, phát hiện ra nhóc con trước mắt này, cho dù có bao nhiêu năm qua đi thì vẫn là thỏ trắng nhỏ.

Anh đè cằm cô lại, bờ môi chậm rãi gần kề, sau đó đặt một nụ hôn xuống khóe môi của cô, giọng nói khàn khàn: “Huh, nhưng mà anh lại muốn táy máy tay chân với em chứ?”

Cô ngây người, lại nhìn thấy môi anh hé mở, sau đó hôn cô.

Chỉ một thoáng, cô đã cảm giác hoa mắt chóng mặt, cảm giác ngọt ngào mê loạn khiến người ta mê muội lại bao phủ tới.

Ban đầu anh hôn rất nhẹ, sau đó chậm rãi mãnh liệt, cùng với kỹ xảo làm cho cô say mê vào trong đó, trong lòng cô căng thẳng đến loạn nhịp, trong đầu chỉ có một ý nghĩ... người mà mình thích đang hôn mình.

Phó Tư Diễn cảm thấy môi của cô gái nhỏ quả nhiên ngọt mềm hơn nhiều so với tưởng tượng, cô gái nhỏ được anh ôm vào trong lồng ngực, chỉ thuộc về một mình anh.

Hai người hôn đến quên thời gian, giống như một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Dung Hoan không thở nổi, nằm nhoài trên lồng ngực của anh, nhẹ nhàng mở miệng thở dốc, bàn tay anh phủ kín sau gáy cô, cười trầm thấp.

Cô ngẩng đầu lên mở to mắt nhìn anh, anh bóp bóp mũi của cô nói: “Xin lỗi, anh không thể làm chính nhân quân tử.”

Lúc nên táy máy tay chân vẫn phải táy máy tay chân.

Cô xấu hổ mắng anh: “Anh đáng...”

“Anh đã ba mươi tuổi rồi bảo bố, đây vẫn là lần đầu chạm vào con gái.” Những dự.c vọng của đàn ông của anh, có thể nhiều hơn so với những người khác.

Dung Hoan đỏ mặt, không thể nào nói lý được với anh nữa. Anh cúi đầu cắn vào vành tai cô, làm cho cả người cô run lên.

Giọng nói của anh khàn khàn, vang lên bên tai cô: “Việc dạy dỗ... sau này anh sẽ làm.”

Chương 48

Dung Hoan đi về đến nhà, cả người vẫn còn cảm giác đi trên mây, cảm xúc mềm mại dường như vẫn còn dừng lại trên môi, cô chạy lên trên ghế sofa ngồi xuống, cầm điện thoại lên nhìn, cả khuôn mặt đỏ bừng, môi có chút hơi sưng...

“Hiện trường phạm tội” trắng trợn.

Tin nhắn từ đầu bên kia của Hề Phán gửi lại: [Cậu nhớ gọi điện thoại cho tớ!]

Dung Hoan nghe lời cầm điện thoại gọi tới, sau khi nhận, đầu bên kia truyền tới tiếng nói kích động: “Hai người ai theo đuổi ai, ai tỏ tình trước, sao đột nhiên hai người lại bên nhau, mau khai hết đi!”

“... Sao cậu còn đáng sợ hơn cả điều tra hộ khẩu thế?”

Hề Phán cười haha: “Không phải là tớ quan tâm tới chuyện lớn cả đời của cậu sao?”

Dung Hoan kể đầu đuôi rõ ràng mọi việc cùng với Phó Tư Diễn từ lúc về nước. Hề Phán nghe xong thẩn thức không nguôi: “Cậu nói xem hai người trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu thật sự không ở bên nhau đúng là đáng tiếc. Có điều cậu bây giờ là bị trâu già gặm cỏ non! Cậu thật sự không ngại anh ấy lớn hơn cậu nhiều tuổi như vậy.”

“Anh ấy nhìn không già chút nào.” Dung Hoan hừ hừ.

“Được, người tình trong mắt hoá Tây Thi, tình ở trên đầu người. Có điều lúc trước cậu nói ông nội cậu không đồng ý, vậy nếu bây giờ ông ấy biết thì phải làm sao?”

Nói tới đây, Dung Hoan cũng lại lo lắng lên: “Trước mắt đừng nói cho ông vậy...” Cô cũng không biết sau khi ông nội biết việc này sẽ phản ứng thế nào, nhưng mà cho dù sao đi nữa cô nhất định sẽ kiên trì với sự lựa chọn của mình.

“Được rồi, cậu đừng nghĩ nhiều như thế, dù sao chú cậu cũng sẽ giúp cậu giải quyết. Vậy cậu nói cái cô Từ Nhụy Sương kia, tớ nói cho cậu biết đây chính là nữ phụ ác độc, cố ý khiêu khích mối quan hệ giữa cậu và chú cậu, lúc trước cô ta bảo cậu rời đi là cậu rời đi luôn? Chắc chắn cô ta vui chết mất, đó không phải là điều cô ta muốn sao?”

Dung Hoan tựa lên ghế sofa, thờ dài một tiếng: “Lúc đó ai cũng không đoán trước được sẽ có ngày hôm nay, hơn nữa tớ cũng không phải là vì cô ta, mà chỉ là vì không muốn Phó Tư Diễn phải khó xử.”

“Vậy cậu có ghét Từ Nhụy Sương không?”

Dung Hoan ngẩn người: “Đương nhiên là ghét.”

Phụt...

Ai bảo cô ta làm cho cô đau lòng chứ.

Hai người nói với nhau rất nhiều, mãi đến tận khi Phó Tư Diễn gọi điện thoại tới, Dung Hoan mới nói hiện tại không nói chuyện được nữa. Điện thoại chuyển tới cuộc gọi của Phó Tư Diễn, giọng nói của anh truyền đến: “Bé con, anh về đến nhà rồi.”

Cô nghe giọng của anh, tâm trạng lại tốt lên: “Vâng, vậy anh nghỉ sớm một chút, đừng mở điều hòa quá lạnh.”

"Được."

"Vậy em cúp máy nhé?" Cô muốn để anh đi ngủ sớm một chút.

“Em cúp máy sao?” Anh nở nụ cười nhẹ: “Đừng tắt, để anh nghe giọng nói của em.”

Cô nở nụ cười. Cô cũng muốn dành nhiều thời gian hơn bên anh.

Hai người tùy ý trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, gọi điện thoại đã được một tiếng nhưng cảm giác mới chỉ năm phút đồng hồ.

Biết anh ngày mai còn có tiết học sớm, cô từ chối lời anh nói “Lại nói chuyện thêm mười phút”, lập tức bảo anh đi nghỉ ngơi.

Cúp điện thoại, cô nhìn điện thoại có chút nóng lên, hài lòng nở nụ cười.

-

Ngày hôm sau, Dung Hoan dậy sớm muốn cho Phó Tư Diễn một niềm vui bất ngờ... tới đại học S thăm anh.

Không những muốn đến thăm anh mà còn muốn đến thăm trường. Mặc dù chỉ học ở đó một học kỳ nhưng lúc cô ở nước ngoài đều luôn nhớ về phong cảnh nơi đó.

Cô gọi điện thoại cho Bánh Bao đã từng là bạn cùng phòng của cô, hiện tại cô ấy là nghiên cứu sinh ở đại học S, biết Dung Hoan muốn đến chơi, cô ấy lập tức nói hẹn buổi trưa ăn cơm.

Dung Hoan thay một chiếc váy màu vàng gừng, tóc buộc cao, làn da của cô rất đẹp, không dùng phấn trang điểm cũng xinh đẹp thanh lệ.

Sau một tiếng, cô đến đại học S.

Phong cảnh trong trường vẫn giống như trước đây, Dung Hoan cảm giác như trở lại thời điểm cô mới vừa vào trường đại học bốn năm trước, cô đi dạo quanh đây, cảm xúc dâng trào.

Sau khi chụp xong vài bức ảnh, tin nhắn của Hồ Minh cũng đến: [Đây là thời khóa biểu của ngài Phó.]

Hôm nay Dung Hoan tìm tới phòng học, lúc này đang là giờ ra chơi, cô lập tức đi vào phòng học, ngồi xuống hàng ghế cuối cùng.

Lần này tuyệt đối không thể để Phó Tư Diễn phát hiện!

Sau một lát, Dung Hoan đã nhìn thấy Phó Tư Diễn đứng trước cửa phòng học đi vào, anh mặc một chiếc áo phông màu xanh dương nhạt, quần đen, Dung Hoan vừa nhìn thấy đã bất ngờ.

Quả nhiên là bạn trai của cô, cho dù mặc cái gì cũng vẫn đẹp trai...

Cô lấy điện thoại ra chụp trộm mấy bức, cúi đầu nhìn bức ảnh cười ngọt ngào, lúc này có một giọng nói nữ sinh truyền tới từ bên cạnh: “Cậu cũng tới chụp trộm thầy giáo này sao?”

“Cái gì gọi là... cũng?” Dung Hoan hỏi.

Cô gái ghé sát vào nói cho cô: “Mấy ngày nay khai giảng, đã có mấy nữ sinh năm nhất đến tiết học của thầy ấy, tôi nói cho cậu biết, đây chính là nam thần số một của học viện chúng ta đó.”

Dung Hoan: Quả nhiên Phó Tư Diễn trâu hoa ghẹo nguyệt.

Cô gái hỏi: “Cậu cũng tới tham gia tiết học sao? Tôi nói cho cậu biết, chụp trộm đừng để thầy ấy nhìn thấy, thầy ấy dạy học rất nghiêm khắc, chúng tôi đều rất sợ thầy ấy.”

Dung Hoan cười nói: “Đối với anh ấy... hâm mộ danh tiếng đã lâu.”

Cô gái gật đầu, dường như không thấy kỳ lạ chỗ nào: “Có điều cậu đừng làm những hành động dư thừa gì, muốn xin số điện thoại tuyệt đối không được, giáo sư Phó không gần nữ sắc. Cậu nói xem xu hướng tình dục của thầy ấy có phải có vấn đề không...”

?!!

“Không có!” Dung Hoan dùng lời lẽ thẳng thắn phản bác.

Cô gái:???

“Anh ấy... vừa nhìn anh ấy đã biết là không phải, anh ấy nên có bạn gái.” Dung Hoan sờ sờ mũi.

Cô gái cười gượng mấy tiếng, trong lòng nói: Tôi còn lâu mới tin.

-

Sau một tiết học, Dung Hoan dựa vào sự cơ trí nhỏ bé của mình mà hoàn thành mỹ mãn một lần “do thám” này. Cô phát hiện Phó Tư Diễn đi dạy cũng không khác gì so với trước đây, vẫn thong dong như vậy, cả người tỏa ra mị lực của tri thức. Không hề giống với những lúc anh ở bên cô ngày thường. Cô thường cảm thấy hình như đang trở lại thời gian năm thứ nhất đại học, lúc đó bọn họ vẫn trên danh nghĩa là chú cháu, mà bây giờ anh đã là bạn trai của cô.

Chuông tan học vang lên, các học sinh lục tục tuôn ra khỏi lớp, Dung Hoan từ hàng cuối cùng cũng đi theo dòng người đi về phía trước.

Cô nhìn thấy có một cô gái cầm quyển sách đi về phía Phó Tư Diễn. Hai người đang trò chuyện gì đó, Dung Hoan đi tới một chỗ là góc chết anh không nhìn thấy được, chậm rãi tiến lên, lại nghe thấy giọng của cô gái nhẹ nhàng vang lên: “Thầy giáo, đề này phải làm như thế nào ạ...”

Phó Tư Diễn quét mắt nhìn đề bài, cho cô ấy đáp án, cuối cùng cô gái gật đầu: “Em đã hiểu rồi ạ, cảm ơn thầy giáo. Sau này còn có vấn đề không hiểu có thể tiếp tục hỏi thầy không ạ?”

Anh nhìn cô ấy gật đầu, không nói nhiều, anh tiếp tục thu dọn máy tính trên bàn.

Cô gái còn chưa đi được mấy bước thì bên cạnh đã vang lên một giọng nữ mềm mại quen thuộc: “Thầy giáo, có thể hỏi anh một đề bài không?”

Phó Tư Diễn nhanh chóng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Dung Hoan đứng trước mặt, chớp mắt một cái, cười duyên dáng nhìn anh.

Anh bất ngờ một chút, khước môi cong lên, đi tới gần cô một bước, hùa theo với cô: “Em có vấn đề gì? Thầy giáo đều có thể dạy em.”

Dung Hoan mím môi cười: “Từ khi nào em thành học sinh của anh vậy?”

Anh ôm em cô, thừa dịp cả lớp đều đi rồi, cúi người ôm lấy gò má cô hôn lên một cái “Không phải học sinh, là cô gái nhỏ nhà anh.”

Dung Hoan đẩy tay anh ra: “Này, vẫn ở trên lớp đó...”

Anh cười, dứt khoát không trêu chọc cô nữa, chỉ nắm chặt tay cô: “Sao hôm nay đột nhiên lại tới đây?”

“Tới thăm anh một chút, tiện thể dạo quanh trường học, lát nữa anh còn có tiết không?”

“Không có, nhưng còn có một buổi họp, em chờ anh một chút, buổi trưa anh dẫn em đi ăn, được không?”

“Được, có điều buổi trưa em hẹn bạn cùng phòng đại học cùng ăn cơm trưa, anh có muốn đi cùng không?”

“Thôi đi, các em đi ăn đi, ăn xong anh đưa em về nhà.”

Dung Hoan gật đầu, hai người ra khỏi phòng học, Phó Tư Diễn đưa sách vở cho cô, để cô giúp anh cầm một chút, anh đi toilet.

Dung Hoan đứng ở trước cửa phòng học. Lúc này có một nam sinh mặc áo sơ mi kẻ sọc trắng đen đi tới. Thực ra, vừa rồi khi ở trong lớp học cậu ta đã chú ý tới Dung Hoan, cậu ấy cũng là bạn của một bạn

trong lớp, bạn cùng phòng cố vũ cậu ấy đến xin số điện thoại, rồi cuộc cậu ấy cũng dửng dưng cảm lên.

“Bạn học, chào bạn...” Nam sinh vẫy tay với Dung Hoan.

Cô bất ngờ: “Chào bạn?”

Nam sinh đi vào vừa nhìn đã phát hiện ra Dung Hoan thật sự rất trắng rất xinh đẹp, làn da giống như em bé, cậu ấy lau mồ hôi trong lòng bàn tay, nói: “Xin hỏi bạn có bạn trai chưa? Nếu như chưa có, có thể kết bạn không?”

Dung Hoan còn chưa kịp từ chối, đột nhiên bên hông có thêm một đôi tay. Phó Tư Diễn nửa ôm cô, ánh mắt lạnh băng bắn về phía nam sinh đến gần đây, môi mỏng khẽ mở: “Muốn kết bạn hả?”

Ý trong lời nói: Cậu dám mơ ước bạn gái của tôi?

Cả người nam sinh như hóa đá: “Giáo... giáo sư Phó?!”

Cô gái nhỏ đáng yêu như thế lại là người của giáo sư Phó!

Nam sinh sợ đến mức vội vàng xin lỗi: “Giáo sư em không biết, xin lỗi, xin lỗi...” Cậu ấy lập tức chạy trốn, chỉ lo Phó Tư Diễn nhớ kỹ mặt cậu ấy, cuối kỳ lại cho chút bất ngờ vào cuối học kỳ, khóc mất.

Nam sinh đi rồi, Dung Hoan không khỏi nở nụ cười: “Giáo sư Phó, anh dọa học sinh rồi.”

Anh nhéo mặt của cô: “Cô gái nhỏ nhà anh quá xinh đẹp, làm cho anh phải giải quyết rất nhiều tình địch.”

Cô bĩu môi: “Anh cũng như vậy đó có được không? Đừng tưởng rằng em không biết là có không ít học sinh nữ đều mê đắm anh.”

Anh cầm tay cô đi ra khỏi lớp học, trên đường mềm giọng giải thích với cô: “Anh bảo đảm, trừ em ra, anh đều giữ khoảng cách với tất cả những người khác, được không?”

Cô gật đầu, coi như hài lòng với câu trả lời của anh.

Phó Tư Diễn đến tòa nhà hành chính làm việc, trong lúc đó Dung Hoan đi tìm Bánh Bao. Hai người hẹn gặp nhau ở một con phố, Bánh Bao nhìn thấy Dung Hoan thì kích động ôm lấy cô: “Hoan Hoan, cậu vẫn xinh đẹp như thế, thật là nhớ cậu...”

Dung Hoan xoa nấn khuôn mặt mồm mĩm của cô ấy: “Sao lại càng giống bánh bao vậy?”

“Thật không? Chắc là do bạn trai mình nuôi rồi.”

“Bạn trai?!”

Bánh Bao vui vẻ nói cho Dung Hoan về chuyện của cô ấy và bạn trai, nhưng Dung Hoan cảm thấy quá ngọt ngào, cuối cùng Bánh Bao hỏi cô có bạn trai không: “Cậu ra nước ngoài lâu như vậy, có phải là đã có một anh trai đẹp trai người nước ngoài rồi đúng không?”

Dung Hoan lắc đầu một cái: “Tớ có bạn trai, có điều không phải là người nước ngoài.”

“Vậy là ai thế?”

Cô xoa lên cái đầu nhỏ tò mò của Bánh Bao: “Đợi lát nữa anh ấy đến đón tớ, cậu có thể nhìn thấy rồi.”

“Tuyệt vời.”

Bởi vì buổi chiều Bánh Bao còn có tiết học nên buổi trưa họ ăn ngay trong căn tin của trường, có thể nhanh hơn một chút, lúc Bánh Bao chuẩn bị trở về ký túc xá, Dung Hoan đi cùng cô ấy ra khỏi căn tin.

Bãi đỗ xe trước cửa phòng ăn có rất nhiều xe, nhưng vừa nhìn Dung Hoan đã thấy Phó Tư Diễn đang đi tới.

Người đàn ông đi tới trước mặt cô, Bánh Bao nhìn người trước mặt này, qua vài giây nhận ra: “Đây không phải là chú của cậu à...”

Phó Tư Diễn dặt tay Dung Hoan, cười nhạt giới thiệu bản thân: “Bây giờ là bạn trai.”

Bánh Bao shock rồi.

-

Lúc Dung Hoan và Phó Tư Diễn lên xe, mặt cô vẫn còn ửng hồng hơn nữa, Phó Tư Diễn xoa đầu của cô: “Tại sao lại xấu hổ?”

“Người ta vẫn cho là chúng ta có quan hệ chú cháu...”

Anh mỉm cười, nắm lấy cằm của cô, hôn lên môi cô: “Bây giờ em nên thích ứng quan hệ hoàn toàn mới của chúng ta.”

Anh đưa cô về nhà, trên đường anh nói ngày kia anh phải đi công tác, đi từ thứ tư đến thứ sáu, phải đến thành phố T để mở diễn đàn kinh tế. Dung Hoan bảo anh cứ yên tâm đi, cô sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.

Anh gật đầu: “Buồn chán thì đi tìm Bạch Ngưng nhé, thời gian này cậu ấy đều ở thành phố Lâm.”

-

Vào ngày thứ sáu, Dung Hoan đến nhà Bạch Ngưng chơi, vẫn nói với Bạch Ngưng về chuyện cô và Phó Tư Diễn ở bên nhau. Bạch Ngưng nghe xong rất vui vẻ, lập tức nói hôm nào đó phải tụ tập.

“Khi nào Phó Tư Diễn đi công tác trở về nhỉ?” Bạch Ngưng hỏi.

Dung Hoan: “Chắc sớm nhất cũng phải sáng sớm mai.”

“Cho nên tối nay em không làm gì đúng không?”

“Vâng, sao vậy ạ?”

Bạch Ngưng cười hì hì: “Đi cùng chị tham gia một bữa tiệc tối chứ.” Tối nay có con gái của một tập đoàn nào đó tổ chức lễ đính hôn, Bạch Ngưng được mời, cũng mời cả Tiêu Thừa Chi, đáng tiếc anh ấy còn chưa trở lại. Bạch Ngưng không muốn đi một mình cho nên kéo Dung Hoan đi cho vui.

“Nhưng mà em cũng không phải là người có danh tiếng gì...”

“Ôi chao không sao đâu, em đi cùng bên cạnh chị, coi như đi với chị, được không?”

Cuối cùng Dung Hoan cũng đồng ý, lúc xế chiều có mấy người tới nhà tặng lễ phục. Bạch Ngưng chuẩn bị cho Dung Hoan một chiếc váy dài một vai, nửa trên có màu trắng củ sen phớt hồng điểm xuyết thêm những mảnh kim tuyến lấp lánh, phía dưới là làn váy bằng dải lụa đổi màu, mặc vào giống như tiên nữ.

Nhà tạo mẫu còn thiết kế kiểu tóc cho cô, tô son lên, trên khuôn mặt trắng sứ nhỏ nhắn giống như một đóa hoa hồng nở rộ.

Bạch Ngưng nhìn cũng bất ngờ, đỡ lấy Dung Hoan khen ngợi một hồi, khen nhiều làm cô gái nhỏ đỏ cả mặt.

Sau khi hai người chuẩn bị xong thì lên xe đi đến lễ đính hôn, địa điểm là một biệt thự cỡ lớn mà tập đoàn nào đó đã bao toàn bộ. Tối nay mặc dù người dự không nhiều, nhưng họ không phải là giàu sang thì cũng quyền quý, không ít người đi vào không chỉ đơn thuần là tham gia lễ đính hôn mà là đến đây để tạo mối quan hệ.

Dung Hoan và Bạch Ngưng vừa đi vào đã thu hút rất nhiều ánh mắt của thiếu nam thiếu nữ, mấy cô gái đứng một bên uống rượu vang, vừa nhìn thấy đã xì xào bàn tán: “Sao bên cạnh Bạch Ngưng lại có một cô gái chưa thấy bao giờ?”

“Đúng rồi, khuôn mặt thật xinh đẹp, độ tuổi có vẻ cũng còn nhỏ...”

“Không phải là ông tổng già nào bao nuôi chứ?” Mấy cô gái đều nở nụ cười: “Cô bé mặt búng ra nước như vậy, ông tổng già đúng là hiếm thấy.”

“Tôi cảm thấy cô gái này rất quen mặt... nhất thời còn chưa nhớ ra được.”

Dung Hoan đi bên cạnh Bạch Ngưng lúc này còn không biết bị bàn tán như vậy, người phục vụ tới đưa rượu cho họ, cô tiện tay cầm một ly rượu vang, hơi nhấp môi.

Đột nhiên, điện thoại trong túi xách rung lên, Dung Hoan vừa lấy ra nhìn, hóa ra lại là Phó Tư Diễn.

“Alo, Tư Diễn...”

“Bé con, anh đã về rồi.” Giọng nói bên kia dịu dàng như nước.

Dung Hoan ngây người: “Anh về rồi à?! Nhanh như vậy sao?!”

Anh khẽ cười mấy tiếng, hỏi ngược lại: “Không mong anh về sớm một chút sao?”

“Em mong...” Dung Hoan khẽ nói: “Nhưng mà bây giờ em không ở nhà, đang tham ra một tiệc rượu với chị Bạch Ngưng.”

Dung Hoan nói cho Phó Tư Diễn chỗ của cô, anh nghe xong hỏi: “Có muốn anh qua đó tìm em không?”

“Có thể không?”

“Được.” Thực ra anh cũng nhận được lời mời, anh liếc nhìn đồng hồ: “Hoan Hoan đợi anh một tiếng, anh qua đó với em.”

“Được.”

Cúp điện thoại xong, Dung Hoan đã nhìn thấy khuôn mặt lém lỉnh của Bạch Ngưng đang nhìn cô: “Phó Tư Diễm gọi điện thoại đến.”

Dung Hoan gật đầu, nói cho Bạch Ngưng rằng lát nữa anh sẽ đến đây. Bạch Ngưng nói: “Lần này phải nhìn xem có bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng, ha ha ha...”

Đối với sự hiểu biết của Bạch Ngưng về Phó Tư Diễm, tối nay không khoe tình cảm là không được.

Bạch Ngưng muốn đi tìm đôi nam nữ đính hôn, bảo Dung Hoan đợi một mình một lát, ở bên trong có chút ngọt ngào, cô đi ra ngoài hóng gió một chút.

Đang đi, cô nghe thấy ở bụi cây phía trước có giọng của một người phụ nữ, đang gọi điện thoại. Giọng nói cô ta rất lo lắng và xuống nước truyền vào trong tai Dung Hoan: “Vương tổng, buổi tối hôm đó rõ ràng là tôi đã uống rượu say, bây giờ sao ngài có thể trở mặt không nhận vậy? Ngài đã nói rõ là sẽ đầu tư cho công ty tôi.”

"..."

"Nhưng bây giờ tôi cần khoản tiền đó rất gấp... Đó là do ông ngủ với tôi! Dựa vào cái gì mà còn dùng chuyện này uy hiếp tôi?"

Dung Hoan đang cảm thấy giọng nói có chút rất quen tai, tiến lên một bước. Không ngờ dưới chân lại giẫm lên cành cây, phát ra tiếng động, người phụ nữ kia giật mình quay đầu lại.

Cô hoàn toàn nhìn thấy rõ mặt của người phụ nữ kia... Từ Nhụy Sương.

Trong phút chốc, thậm chí Dung Hoan không tin được khi nhìn sang khuôn mặt hốc hác, dưới mắt còn có quầng thâm, không còn là người đoan trang dịu dàng trước đây, lại là cô ta.

Hai người đều bất ngờ.

Từ Nhụy Sương đi lên vài bước, đáy mắt xen lẫn sự kinh ngạc không nói thành lời: “Dung Hoan... cô đã về nước?”

Trước mắt của cô ta, cô gái nhỏ mà cô ta đã từng ấu trĩ muốn lừa gạt, bây giờ lại lột xác thành một người yếu đuối thướt tha, tỏa ra khí chất quyến rũ lòng người.

Dung Hoan thu lại ánh mắt kỳ lạ của mình, môi đỏ hơi cong lên, nở nụ cười: “Xin lỗi, quấy rầy cô nghe điện thoại.”

Chương 49

Sắc mặt Từ Nhụy Sương cứng đờ.

Lẽ nào cô ta nghe thấy lời mình vừa nói?!

Tối nay cô ta có thể tham gia buổi lễ đính hôn này hoàn toàn là để lấy lại mặt mũi với bạn bè. Từ khi tập đoàn Từ Thị bị sa sút, công ty nhỏ của cô ta cũng bị chịu ảnh hưởng, rất nhiều dự án đầu tư đều bị bỏ dở giữa chừng. Cô ta đi khắp nơi tìm người cầu cứu nhưng đều bị chặn lại, lại còn bị người ta lợi dụng.

Tối nay đến đây, vốn dĩ cô ta muốn tìm “Vương tổng” mà cô ta vừa nói tới. Ai ngờ Vương tổng cố ý trốn cô ta, căn bản là muốn ngủ không muốn nhận.

Mà lúc này khi nhìn thấy Dung Hoan, những sự tức giận đã từng bị xé nát đau đớn trong quá khứ lại xông lên đầu.

Ngày đó Từ Thị bị tung tin ra rằng hàng hiệu có vấn đề, giá cổ phiếu lao dốc. Từ Nhụy Sương điều tra ra thì phát hiện là do Phó Tư Diễn ra tay, cô ta sốt ruột vội vàng đến phòng làm việc của anh, anh lại thoải mái ngồi trên ghế, đáy mắt lạnh lạnh nói cho cô ta: “Tôi đã cảnh cáo cô từ trước phải cách xa Dung Hoan một chút. Ở lễ đính hôn, cô đã nói chuyện riêng với Dung Hoan những cái gì?”

Hóa ra tất cả những chuyện này đều bởi vì Dung Hoan?!

Từ Nhụy Sương nói toẹt ra hết, nói không biết lựa lời: “Anh không sợ ông cụ nhà anh tức giận?! Tôi là do ông ta sắp xếp! Anh và Dung Hoan căn bản không thể ở bên nhau được!”

Anh sáng dưới đáy mắt của Phó Tư Diễn đột nhiên lạnh xuống, môi mỏng phun ra sự lạnh lẽo: “Liên quan gì đến cô? Chuyện của tôi và cô ấy cần cô đánh giá sao? Cô cảm thấy tôi muốn làm gì Từ Thị cần sự đồng ý của ông cụ sao?”

Toàn thân Từ Nhụy Sương không còn sức lực giống như rã xuống, sắc mặt trắng bệch chảy xuống hai hàng nước mắt, nói dọa không được, cô ta bắt đầu khổ sở cầu xin: “Xin lỗi, đều do tôi sai, tôi không nên trêu chọc Dung Hoan, tôi van xin anh, đừng làm gì Từ Thị, xin anh...”

Người đàn ông lại không nhẫn nại, mở miệng nói với Kế Sâm: “Mời cô Từ đi ra ngoài đi.”

...

Từ Nhụy Sương thoát ra khỏi ký ức của mình, nhìn cô gái nhỏ trước mắt, ngón tay bấm vào lòng bàn tay.

Dung Hoan nhìn cô ta, khuôn mặt lộ ra sự thân thiết: “Dì Từ, cháu nghe nói công ty của dì gặp phải rất nhiều vấn đề, dì có ổn không?”

Sắc mặt Từ Nhụy Sương trắng đi mấy phần, lại nở nụ cười: “Dì đương nhiên là rất ổn.”

Dung Hoan hiểu rõ: “Vậy thì tốt, cháu còn nghĩ nêu như dì cần trợ giúp, cháu có thể bảo chú cháu giúp dì một chút.”

Phản ứng của Dung Hoan lúc này chính là sự mỉa mai lớn nhất đối với Từ Nhụy Sương, cô ta không cảm lòng bị người ta trêu đùa như vậy, lại bắt đầu đâm chỗ đau của Dung Hoan: “Sao đột nhiên cháu lại rời khỏi thành phố Lâm đi nước Mỹ vậy? Không muốn ở bên cạnh chú của cháu sao?”

“Nếu không phải cô dùng loại thủ đoạn dơ bẩn, thì mọi chuyện còn không thuận lợi như vậy đâu, tôi cũng rất thắc mắc, sao tôi đi rồi mà cô còn chưa ở bên chú của tôi vậy?”

Sắc mặt Từ Nhụy Sương cứng đờ, nhưng lời trong miệng vẫn còn cứng rắn nói tiếp: “Vậy thì sao, cô đi rồi, chú cô có thể thở phào nhẹ nhõm, làm sao, bây giờ cô quay về nhìn thấy anh ấy sẽ không thấy lúng túng...”

Cô ta còn chưa nói xong, đột nhiên nhìn thấy người đàn ông phía sau Dung Hoan xuất hiện, yết hầu căng thẳng.

Cùng lúc đó, Dung Hoan nghe thấy tiếng phía sau truyền đến, giọng nói dịu dàng: “Hoan Hoan...”

Cô xoay người đã nhìn thấy Phó Tư Diển mặc âu phục lịch sự, chăm chú nhìn khuôn mặt cô, đáy mắt rớt đầy yêu thương.

“Tư Diển!” Cô cong môi, nhanh chóng xoay người chạy về phía anh, anh vững vàng ôm cô vào trong lồng ngực.

Anh cup mắt nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô gái nhỏ, gờ tay bóp mũi của cô: “Lại chạy lung tung khắp nơi.”

Cô cười khanh khách, giọng nói cực kỳ mềm: “Sao giờ anh mời đến...”

"Nhớ anh rồi?"

"Vâng."

Anh摸摸 lên môi cô một cái, lại làm cho gò má cô ửng đỏ: “Đợi lát nữa sẽ bồi thường cho em.”

Từ Nhụy Sương hành động thân mật của bọn họ, trở mắt ngoác mồm, kinh ngạc muốn rớt cằm xuống đất.

Bọn họ... sao lại có thể! Rõ ràng bọn họ đã tách ra ba năm!

Dung Hoan dắt tay Phó Tư Diển, đưa anh tới trước mặt Từ Nhụy Sương, cười nói: “Giới thiệu một chút, Phó Tư Diển là bạn trai tôi, nhìn thấy bạn trai, sao có thể lúng túng được?”

Từ Nhụy Sương cảm giác mưa to gió lớn ập tới đầu óc cô ta, cô ta cực kỳ khiếp sợ. Dáng vẻ vừa rồi của Phó Tư Diễn đối với Dung Hoan, là cảm tình tràn ngập dịu dàng, chưa bao giờ anh đối xử với mình như thế.

“Hai người...”

Giọng nói của Phó Tư Diễn khôi phục lại sự lạnh lẽo: “Cô lại nói với Dung Hoan cái gì?”

Từ Nhụy Sương cảm giác như bị bóp cổ, còn chưa kịp mở miệng, Dung Hoan đã đóng đưa tay của người đàn ông, mỉm cười: “Dì Từ không nói gì, chỉ là ôn lại chuyện cũ với em, nghe nói công ty dì ấy xảy ra vấn đề, chú có nên giúp một tay không?”

Từ Nhụy Dương nhìn dáng vẻ “đơn thuần vô tội” của Dung Hoan lúc này, hận không thể nhào tới.

“Anh không có hứng thú, cũng xin cô Từ giờ cao đánh khế, cách xa Dung Hoan ra một chút.”

Thấy lông mày Phó Tư Diễn nhíu chặt lại, lộ ra sự không thích, Dung Hoan đạt được mục đích, ngẩng đầu nhìn anh: “Em muốn đi ăn.”

Anh ôm cô” Dẫn em đi ăn đồ ăn, mèo nhỏ tham ăn.”

Hai người rời đi, để lại cô Từ một mình trong gió phập phồng.

-

Từ vườn hoa đi vào, Phó Tư Diễn trầm giọng hỏi cô: “Rốt cuộc Từ Nhụy Sương nói cái gì với em?”

Lông mày Dung Hoan hơi nhíu lên, nhìn có vẻ tâm trạng vô cùng khoái chí: “Cô ta có thể nói được cái gì? Dù sao cũng không ảnh hưởng đến cảm tình của chúng ta.”

./ -

Anh đèn chõ này lờ mờ, Dung Hoan nhân cơ hội không có người, vòng ra đằng trước anh, ngửa đầu nhìn anh chăm chăm, giống như một chú mèo nhỏ đang cố gắng lấy lòng chủ nhân.

Anh lại nhìn bộ lễ phục lệch vai để lộ ra cần cổ tuyết trắng xin đẹp, hầu kết lẫn một cái, nắm cầm của cô: “Nhóc con nhớ anh rồi?”

“Không có đâu...”

Cô cố tình không thừa nhận, không ngờ anh lại đưa bàn tay đang ôm eo cô lên, xoay người lập tức đặt cô ở trên tường, cúi người cắn vào môi mềm của cô.

Áp sát trần trọc gặm cắn, giống như muốn dùng ngọn lửa vô tận thiêu đốt lấy cô, hòa tan vào trong lồng ngực anh.

Đầu lưỡi anh cạy hàm răng của cô ra, tham lam tiến vào, đầu óc cô choáng váng, nắm quần áo anh càng chặt hơn. Khi anh hôn, từ môi đỏ của cô phát ra tiếng mềm mại yếu ớt, đáng vẻ vô cùng đáng thương, càng dấy nên cỗ ham muốn chinh phục của đàn ông.

Cuối cùng, anh buông môi cô ra, từ từ đi xuống, đến cần cổ mịn màng.

Cô kêu la bảo anh dừng lại, anh tựa lên cổ cô, thấp giọng hỏi: “Bây giờ nói có nhớ hay không?”

“Nhớ...”

Người này đúng là một tên xấu xa.

Anh lặng lẽ nở nụ cười nắm lấy cầm của cô, lại mổ mấy cái lên môi của cô: “Anh cũng rất nhớ Hoan Hoan.”

Nghe vậy, trong lòng cô ngọt ngào giống như ăn mật, mềm mại gọi anh một câu “Anh Tư Diễn”, cũng không biết rằng như thế càng làm anh thực sự không thỏa mãn...

Đi ra khỏi góc tối tăm, gương mặt của Dung Hoan càng đỏ hơn, bị anh ôm vào trong ngực, anh xoa đầu của cô không khỏi trêu chọc: “Em như vậy bị người khác nhìn thấy còn tưởng anh làm gì em đó.”

Dung Hoan: “...”

Hai người đi vào sảnh tiệc, trong lúc nhất thời lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, vài người có danh tiếng trợn to hai mắt: “Kia không phải là Phó Tư Diễn sao...”

“Sao anh ta lại ôm một cô gái!”

“Không phải cô gái này vừa nãy đi bên cạnh Bạch Ngưng sao?! Lẽ nào cô ấy là bạn gái của Phó Tư Diễn...”

Dung Hoan cảm nhận được ánh mắt ghen tị và dò xét của mọi người quăng đến đây, cô cảm giác càng xấu hổ, nhưng mà Phó Tư Diễn không để ý lắm, dẫn cô đến chỗ bánh ngọt: “Muốn ăn cái gì?”

“Ừm, cái này...”

Anh lấy cho cô một miếng bánh mousse trà xanh, cô muốn từ mình cầm lấy, ai ngờ anh đưa miếng bánh ngọt tới miệng cô, cười nói: “Há miệng, anh đút cho em ăn.”

Cô không từ chối được anh, không thể làm gì khác là ngoang ngoãn há miệng, hành động của hai người thân mật làm người xung quanh mở rộng tầm mắt, sao Phó Tư Diễn có thể cưng chiều cô ấy như thế!

Đúng lúc này, Bạch Ngưng đi tới: “Tư Diễn, cậu trở về rồi à, tối nay cậu phụ trách đưa Tiểu Hoan Hoan về nhà nhé.”

“Ừm.”

Bạch Ngưng liếc nhìn Dung Hoan, kề sát vào bên tai cô, cười nói: “Vừa rồi em đã làm gì cùng Phó Tư Diễn.”

Dung Hoan ngây người.

“Son trên môi không còn đâu.”

"....." Dung Hoan xấu hổ muốn ôm mặt chui xuống đất.

Bạch Ngưng đi rồi, Dung Hoan thờ phì phò trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh một chút, Phó Tư Diễn mặt vô tại: “Hoan Hoan, anh làm sao?”

“Không cho... anh hôn em nữa.”

Anh dần dần nở nụ cười, nhẹ giọng nỉ non bên tai cô: “Chuyện này e là không thể nghe em được.”

-

Buổi tối có Phó Tư Diễn ở đây, Dung Hoan uống nhiều rượu vang trắng một chút, khi kết thúc tiệc rượu, cô dựa vào lồng ngực của anh, mí mắt rũ xuống, mệt mỏi mà ngáp.

Anh cúi đầu gãi thịt trên cằm của cô: “Mệt mỏi như vậy sao?”

“Buồn ngủ...” Cô làm bầm, cọ cọ đầu trong lồng ngực của anh.

Anh bế ngang cô lên, đi lên trên xe: “Được, chúng ta về nhà.”

Ở trên xe, Dung Hoan vẫn luôn không thành thật, cứ khăng khăng dính lên người của anh, Phó Tư Diễn không thể làm gì khác ngoài ôm cô vào trong ngực. Thân thể cô mềm mại nhích tới nhích lui, làm anh bị trêu chọc đến mức khó chịu.

Đến căn hộ của Phó Tư Diễn, anh ôm cô vào trong phòng ngủ, đặt lên trên giường.

“Tư Diễn...” Ý thức của cô mê man, mê ly nhìn anh.

Anh đặt cô dưới thân, cắn lên vành tai cô: “Không ngoan, sẽ phải trừng phạt.”

Anh lại hôn mạnh cô lần thứ hai, mãi đến tận khi cô nghẹn ngào muốn anh buông ra, mềm giọng xin tha.

Đầu cô nghiêng đi, chóng mặt ngủ mất. Anh buông ra tiếng thở dài, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Thay quần áo xong cho cô, để cô nằm lại, cuối cùng đặt một nụ hôn lên trán của cô: “Sao em lại ngọt như thế.”

-

Ngày hôm sau, Dung Hoan tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm ở căn hộ của Phó Tư Diễn, giường lớn của anh bị một mình cô chiếm hữu.

Cô lăn người, phát hiện thế mà mình lại mặc một cái áo sơ mi nam màu đen. Khi cô phản ứng lại thì sắc mặt đỏ bừng... không phải là tối qua anh giúp cô thay quần áo chứ?!

Cô vội vã lao xuống giường, mở cửa ra ngoài vài bước đã nhìn thấy Phó Tư Diễn ngồi trên ghế sofa.

Người đàn ông nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn về phía cô, chỉ thấy cô gái nhỏ chỉ mặc một cái áo sơ mi của anh, phía dưới lộ ra chân dài trắng nõn như tuyết, có một tia dụ hoặc khác biệt.

Hầu kết của anh khẽ lẩn, vẫy tay với cô: “Sao Hoan Hoan tỉnh sớm thế?”

Cô đỏ mặt đi tới, anh đưa tay kéo cô để cô ngồi xuống bên cạnh, anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, thấp giọng trêu đùa hỏi: “Sao lại ngại ngùng vậy?”

Cô gái nhỏ làm bầm hỏi lâu mới nói: “Em không có quần...”

Đáy mắt anh chìm xuống, kìm nén cảm xúc dâng trào trong cổ họng, ôm cô càng chặt hơn: “Không sao đâu, áo sơ mi của anh có thể làm váy cho Hoan Hoan.”

“Buổi trưa em còn phải về Ngự Long Loan nữa... Dì Tịnh nói là nấu canh cho em, em phải về nhà uống.”

“Được, buổi trưa anh cùng em trở về.” Tầm mắt anh lai quét trên người cô một vòng: “Trêu em thôi, đợi lát nữa lại cho người mang quần áo đến.”

Cô gật đầu, anh thả cô ra để cô đi rửa mặt.

-

Một lát sau, Kế Sâm đưa một bộ quần áo cho Dung Hoan, sau khi hai người ăn uống ở trong căn hộ xong, Phó Tư Diễn dẫn Dung Hoan về nhà, trước khi xuống xe, cô dặn anh: “Trước mắt đừng để cho dì Tĩnh biết...”

Anh nhíu mày, không nói tiếng nào.

Cô xuống xe, đi vào biệt thự, dì Tịnh thấy cô thì vui mừng chào đón: “Hoan Hoan, lâu lắm rồi dì Tịnh không gặp con, sao gần đây gầy như vậy.”

Dung Hoan cười: “Con không gầy đâu, một cân cũng không giảm...”

“Buổi trưa dì Tịnh nấu canh gà ác cho con, có cả nhân sâm Triều Tiên, còn có những thứ làm đẹp dưỡng da, đều là những thứ trước đây con thích ăn.”

Bà ấy nói, đang định dẫn Dung Hoan vào trong bếp thì nghe thấy cửa lại được mở ra.

Dì Tịnh nhìn thấy Phó Tư Diễn thì bất ngờ một chút: “Ngài Phó, trùng hợp như thế sao, cậu và Dung Hoan đúng là lần lượt đến đây.”

Phó Tư Diễn đề ý cười xuống, thản nhiên nói: “Trùng hợp sao? Bọn tôi ngồi cùng một chiếc xe đến.”

Chương 50

Dì Tịnh sững sốt một chút, Dung Hoan vội vã giải thích: "Sáng nay đúng lúc chú Phó rảnh, cho nên đi đón cháu."

"Ồ... thế à. Buổi trưa hôm nay cậu Phó cũng ở nhà ăn cơm đi?"

"Ừm."

Dì Tịnh cười cười đi vào nhà bếp, Dung Hoan đang định đi theo thì cổ tay bị kéo lại.

Phó Tư Diễn hơi dùng sức, cô lập tức bị kéo vào trong lòng anh, sau đó cúi đầu mỗ lên trên mặt cô một cái. Dung Hoan sợ hết hồn, suýt nữa thì xù lông lên: "Phó Tư Diễn!"

Đang ở nhà có thể đứng đắn một chút được không!

Anh mỉm cười buông cô ra, rất thích nhìn dáng vẻ đáng yêu này của cô.

Dung Hoan xấu hổ lờm anh một cái rồi chạy biến vào trong bếp, dì Tịnh nhìn thấy cô thì hỏi: "Thời tiết nóng lắm à? Có muốn mở điều hòa không?"

"Dạ?"

"Nhìn mặt con sao bỗng dưng đỏ lên thế."

Dung Hoan:!!!

Cô vội vàng bụm mặt lại, mở hé một ánh mắt: "Vâng... có chút nóng ạ."

-

Buổi sáng, Dung Hoan ngồi ở trong phòng Piano, một lát nữa cô phải đi tới chỗ khác, có một buổi biểu diễn độc tấu Piano mời cô. Khoảng giữa trưa, Phó Tư Diễn gõ cửa đi vào.

Anh đi tới trước mặt cô, cô ngừng tay đang chơi Piano, anh xoa đầu cô: “Nghệ sĩ Piano nhỏ bé, nên ăn cơm thôi.”

Cô ngửa đầu cười cười: “Tư Diễn, em đàn cho anh một khúc có được không?”

“Được.” Anh rất vui lòng.

Ngón tay cô xoa lên phím đàn, trong đầu hiện lên khúc [Flower dance], lập tức đánh lên. Tiếng đàn vui vẻ lại mang chút ưu thương nhàn nhạt, được cô diễn tấu một cách nhuần nhuyễn.

Phó Tư Diễn ở bên cạnh nhìn cô, phát hiện lúc cô gái nhỏ gầy đàn giống như phát sáng. Lóa mắt như vậy làm cho anh cảm thấy mới mẻ, lại kinh ngạc.

Cô đàn xong, quay mặt sang nhìn anh, có chút ngại ngùng: “Em đàn có hay không?”

Anh gật đầu, tay chống lên đàn Piano sau lưng cô, cúi người đặt một nụ hôn lên môi cô: “Em và khúc nhạc của em giống nhau... đều có ma lực.” có thể làm cho cảm xúc của anh dâng trào.

“Đánh giá thật sao.” Cô đùa giỡn: “Sau này em sẽ thường xuyên đàn cho anh nghe.”

“Vậy có phải thu phí không?”

“Không thu phí, chỉ miễn phí đối với một mình anh.”

“Đây là vinh hạnh của anh.” Anh còn môi, kéo cô đứng lên đi xuống lầu dưới. Dung Hoan nhớ ra cái gì, nhanh chóng rút tay ra khỏi lòng bàn tay của anh.

Cô ra hiệu im lặng cho anh, khuôn mặt Phó Tư Diễn đầy bất đắc dĩ.

-

Cả ngày trôi qua, dì Tịnh nói cho Dung Hoan rằng bà ấy đã dọn giường ra xong, Dung Hoan không còn cách nào phải ở nhà ngủ.

Buổi tối, Dung Hoan và Phó Tư Diễn ngồi sofa xem TV, dì Tịnh ở vườn hoa sau nhà ra ra và vào, hai người chỉ có thể đứng đần không làm gì.

Dung Hoan chăm chú xem TV, túi khoai tây chiên trong tay liên tục nhét từng miếng vào trong miệng, dì Tịnh vừa đi, Phó Tư Diễn đã nắm lấy tay đang cầm khoai tây chiên của cô.

“Này...”

Anh cầm lấy khoai tây chiên: “Để anh đút cho em ăn.”

Dung Hoan dờ khóc dờ cười, trước đây sao lại không phát hiện ra anh còn một mặt dính người như vậy chứ?

Lúc này, dì Tịnh đi vào, Dung Hoan vội vàng rút tay về, chột dạ không thôi. Còn chưa tới mười một giờ, cô đã kêu buồn ngủ, nhanh chóng chạy lên lầu.

Phó Tư Diễn nhìn cô gái nhỏ lém lỉnh chạy trốn thì mặt đen lại.

Dung Hoan trở về phòng, nằm trên giường một tiếng, lại phát hiện mình trần trọc trở mình khó ngủ.

Gần tới mười hai giờ, cô nghe thấy tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Cô bất ngờ một chút, giờ này rồi còn ai gõ cửa?

Mở ra nhìn thì phát hiện Phó Tư Diễn đang đứng ở cửa!

“Phó...”

Cô còn chưa gọi hết tên anh, anh đã đẩy cửa đi vào, khóa trái cửa lại, sau đó kéo cô gái nhỏ vào trong lòng.

Cô cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên người anh, tim đập nhanh hơn: “Lát nữa có người...”

“Làm gì có người, dì Tịnh đã ngủ lâu rồi.” Anh cúi đầu cắn môi cô, hôn môi, giọng nói khàn khàn nhớ nhung: “Đang yêu đương rồi còn phải lén lút như vậy, đồ xấu xa.”

Anh không ngừng làm nụ hôn này càng sâu, dường như Dung Hoan đang chìm vào ánh trăng tràn ngập trong phòng, dần dần mất đi lý trí.

Cô giơ tay ôm cổ của anh. Anh thấy thế thì càng ôm cô chặt hơn, muốn hòa tan cô vào trong lồng ngực.

Anh đúng lúc buông cô ra, vùi đầu vào cổ cô thở hổn hển, Dung Hoan bị hơi nóng trong miệng anh làm cho mặt đỏ tới tận mang tai, cơ người thành một khối ở trong lồng ngực của anh.

Lý trí của anh khôi phục lại, mềm giọng hỏi cô: “Muộn thế mà còn chưa ngủ sao?”

“Không ngủ được...”

Anh ôm ngang cô lên, đặt cô lên trên giường, đắp kín chăn cho cô, sau đó nằm bên cạnh cô: “Anh dỗ Hoan Hoan ngủ, được không?”

“Vâng.”

“Kể chuyện cổ tích trước khi ngủ không?”

Anh mắt của cô sáng lên: “Anh còn có thể kể truyện cổ tích trước khi ngủ sao?”

“Ừm.” Giọng nói của anh thả nhẹ, chậm rãi.

“Ngày xưa ngày xưa có một con thỏ trắng nhỏ gặp một con sói, con sói kia nhìn cô ấy rất đáng yêu cho nên đưa cô ấy về ổ sói dốc lòng chăm sóc. Sau đó thỏ trắng nhỏ yêu con sói, con sói cũng thích thỏ trắng nhỏ, nhưng mà con sói hoàn toàn không biết. Thỏ trắng nhỏ muốn vĩnh viễn ở bên cạnh mình nhưng mà con sói sợ mình không bảo vệ được cô ấy, sẽ làm cho cô ấy gặp nguy hiểm. Thỏ trắng nhỏ cho rằng con sói không yêu mình cho nên rời khỏi nơi đó, trở lại rừng rậm rộng lớn. Nhưng đến khi thỏ trắng nhỏ bỏ đi rồi, sói mới hối hận.”

Dung Hoan mở mắt nhìn anh: “Sau đó thì sao?”

Khóe mắt Dung Hoan đau xót, xoay người đối mặt với anh, người đàn ông nắm chặt tay cô.

Cô nói: “Em chính là thỏ trắng nhỏ đúng không?”

“Ừm, anh chính là con sói đã mất lại có được kia.”

Dung Hoan nhìn anh ôm chặt, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta mãi mãi không chia rời...”

Anh cúi đầu hôn cô: “Chúng ta mãi mãi không chia rời.”

-

Ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng ngủ, Dung Hoan mở mắt tỉnh lại, đang định xoay người nhưng lại phát hiện bên hông của mình có hai cánh tay.

Cô mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của Phó Tư Diễn. Đường nét trên khuôn mặt miêu tả rõ nét sự tuấn mỹ của anh,

mày kiểm mắt sao, môi mỏng khẽ mím.

Lúc này, cô phát hiện mình nằm trong lồng ngực của anh, trong lòng lại rung động lần nữa.

Tối hôm qua anh kết chuyện cổ tích trước khi ngủ... dường như cô ngủ mất. Sau đó anh ngủ bên cạnh cô cả một đêm sao?

Cô ngẫm lại, sắc mặt lại đỏ lên.

Cô nhân dịp anh còn đang ngủ, lặng lẽ di chuyển về bên cạnh một chút, muốn hồi phục lại nhịp tim của mình, không ngờ vừa rời đi được mấy centimet đã bị người đàn ông ngăn cản kéo trở về lần nữa... Sao anh đã tỉnh rồi?

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai: “Trốn cái gì? Để anh ôm một lúc.”

Đôi mắt Dung Hoan tròn tròn, cô núp trong lồng ngực của anh không dám di chuyển.

Một lát sau, anh động người một chút, lại ôm cô chặt hơn, Dung Hoan thấy vậy thì mở mắt ra, vội hỏi: “Sao anh không trở về phòng đi...”

Anh gãi gãi thịt mềm dưới cằm cô, hỏi ngược lại: “Là ai không để cho anh đi hả?”

Tối hôm qua lúc cô đi ngủ, anh định trở về phòng, ai ngờ cô gái nhỏ nhất quyết nắm chặt lấy tay anh, anh định rút ra cô còn lầm bầm nói: “Đừng mà.”

Anh dứt khoát ôm cô lên trên giường, ngủ cùng cô, sự thực chứng minh, ôm người đẹp yêu kiều vào lòng, anh ngủ cực kỳ tốt.

Dung Hoan nghe xong đỏ cả mặt: “Em còn lâu mới thế...”

Anh cười trờ mình, nhéo nhéo mắt cô: “Nói lại lần nữa, có hay không?”

Anh cố ý đùa cô, tim Dung Hoan đập loạn xạ, đầu óc giống như say xe, sợ đến mức lập tức xin tha: “Có có có...”

Cả người cô hơi di chuyển, muốn đẩy anh ra, nhưng nhận ra được cái gì, nhiệt độ trên mặt ngay lập tức nóng như nước sôi.

Anh mềm giọng gọi một câu: “Hoan Hoan...”

Đúng lúc này: “Cốc cốc cốc!”

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa làm cho Dung Hoan sợ hết hồn, Phó Tư Diễn vươn mình buông cô ra, lập tức nghe thấy tiếng của dì Tịnh truyền tới cửa: “Cô Hoan Hoan đã tỉnh dậy chưa?”

Dung Hoan: Hu hu hu, khóc...

Dung Hoan không dám mở miệng trả lời, dì Tịnh cho rằng cô còn đang ngủ nên sau một lát thì rời đi. Sau đó cô mới dám ló đầu ra khỏi chăn.

Sao lại làm giống như hiện trường bản thân đang lén lút vậy!

Người đàn ông thấy dáng vẻ đó của cô thì nở nụ cười, kéo cô ra khỏi chăn: “Được rồi, không sao đâu.”

Dung Hoan xuống giường, lặng lẽ mở cửa, đi ra ngoài liếc nhìn, thấy không có ai mới dám đi ra.

Ai ngờ còn chưa đi được hai bước thì dì Tịnh đã đi từ trong ban công vào, nhìn thấy cô, cười nói: “Cô Hoan Hoan dậy rồi sao? Đi ăn sáng đi, sáng nay cậu Phó đã ra ngoài từ sớm rồi, cho nên dì ra ngoài mua cho cô chút đồ cô thích ăn, là đồ chiên...”

Còn chưa nói xong từ “rán” ánh mắt của dì Tịnh đã nhìn thấy người đàn ông đang mặc áo ngủ trong phòng của Dung Hoan, chậu quần

áo trong tay lập tức rơi xuống đất...

“Cậu... cậu Phó??!!!” Dì Tịnh nghĩ rằng mình nhìn nhầm, Phó Tư Diển lại trở trong phòng của Dung Hoan! Vậy nghĩa là tối qua hai người bọn họ?!

Cả người Dung Hoan lúng túng, hận không thể chui đầu xuống đất, Phó Tư Diển đi lên phía trước, xoa đầu nhỏ của cô, cười nhạt với dì Tịnh: “Ừm, chào buổi sáng dì Tịnh, áo sơ mi của tôi đã giặt sạch chưa?”

“Giặt... sạch rồi.”

Phó Tư Diển bình tĩnh nói với Dung Hoan: “Đi rửa mặt trước đi.”

Dung Hoan đi rồi, anh nói với dì Tịnh: “Tôi và Dung Hoan bây giờ đang trong mối quan hệ bạn trai bạn gái, có phải dọa dì Tịnh rồi không?”

Phản ứng của dì Tịnh mất hồi lâu mới sờ đầu nói: “Đúng là không ngờ tới, chuyện này tôi... ôi, cũng do phản ứng của tôi kích động quá, thực ra cũng không có chuyện gì.”

“Ừm.” Phó Tư Diển cười nhạt, cũng không nói thêm gì.

Dung Hoan đi vào phòng vệ sinh, nhìn gương mặt của mình trong gương, đúng là muốn đỏ bao nhiêu cũng được.

Người này mới sáng sớm ra, chỉ biết bắt nạt cô!!!!

Cô bóp kem đánh răng, sau một lát, Phó Tư Diển lại đi vào, đứng bên cạnh cô cùng cô đánh răng rửa mặt.

Hai người cùng nhổ bọt kem đánh răng ra, nhìn đối phương trong gương, đều nở nụ cười.

Rửa mặt xong, Phó Tư Diển túm lấy tay cô: “Nhóc con, giúp anh cạo râu đi.”

Cô cười hì hì: “Được.”

Đáng tiếc, dáng người của cô quá thấp, lúc bôi bột kem lên mặt anh còn phải giơ tay lên, anh thấy vậy thì khom người xuống thẳng với cô nhìn cô, dạy cô từng bước một.

Cô vui đùa giống như chơi trò chơi, hai mắt sáng lấp lánh, vẻ mặt tập trung. Anh nhìn chăm chăm cô, dịu dàng nơi đáy mắt bật ra khỏi miệng: “Hoan Hoan thật đáng yêu.”

Đột nhiên được “khen đáng yêu”, cô nhếch miệng nở nụ cười, nhỏ giọng mắng anh: “Anh đừng có nhìn em nữa... như vậy em không tập trung được thì làm sao bây giờ.”

Anh cười cười, đưa tay nhéo mặt của cô.

Cạo râu xong, Dung Hoan nhìn anh, có chút toát ra vẻ mê trai: “Thật đẹp trai.”

Cô khen xong, anh lập tức ôm cô lên bằng một tay giống như ôm đứa trẻ, cô lập tức ôm lấy cổ của anh: “Này...”

Anh nhìn bản thân trong gương, khen ngợi: “Nhóc con giỏi quá.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng dụ dỗ: “Sau khi kết hôn, mỗi ngày đều cạo râu cho anh, được không?”

Cô run lên, không ngờ anh sẽ nhắc tới chuyện kết hôn.

Anh yên tĩnh đợi cô trả lời, mấy giây sau, cô ngại ngùng cụp mắt xuống, nơi cổ họng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Vâng.”

Cứ nghĩ tới tương lai như vậy lại thấy thật tươi sáng, cô muốn nắm giữ cùng với anh.

-

Sau một hồi âu yếm, Dung Hoan trở về phòng ngủ thay quần áo khác, đi xuống dưới lầu, dì Tịnh trong phòng bếp đang chọn hạt đậu để hôm nay nấu ăn.

Cô hít sâu mấy lần, mềm giọng gọi tên bà ấy, dì Tịnh ngẩng đầu, vẻ mặt không có gì khác thường: “Dì sẽ hâm lại sữa đậu nành cho cô chủ nhé.”

Dung Hoan muốn giải thích: “Dì Tịnh, chuyện con và chú Phó ở bên nhau...”

“Ôi chào, không có chuyện gì đâu.” Dì Tịnh lộ ra ý cười hòa ái mà hiểu thấu: “Thực ra hai người cũng không phải sống cùng nhau từ bé, cũng không có liên hệ máu mủ, nảy sinh tình cảm cũng không khó hiểu. Hai cô cậu chủ yêu nhau vẫn là tốt nhất.” Thực ra mấy năm trước dì Tịnh cũng ít nhiều cảm giác được giữa hai người có chút quan hệ kì lạ, lúc đó Dung Khang Đạt về nước, Từ Nhụy Sương tới chơi, quan hệ lúc đó của hai chú cháu nếu là người tinh mắt vừa nhìn đã hiểu.

Đáng tiếc sau đó không biết Dung Hoan bị kích thích cái gì lại lập tức ra nước ngoài. Ngày đó lần đầu tiên bà ấy nhìn thấy Phó Tư Diễn tức giận cãi vã với Dung Khang Đạt như vậy.

Lần này Dung Hoan trở về, vốn dĩ bà ấy cho rằng giữa hai người đã buông xuống, không ngờ lại ở bên nhau.

“Đúng rồi, ông chủ biết không?” Dì Tịnh hỏi.

“Ông... cháu còn chưa dám cho ông biết, đừng như ông nội không đồng ý.”

Dì Tịnh buông tiếng thở dài: “Tính tình ông chủ khá cố chấp, hơn nữa là người thế hệ trước nên nhất thời cũng khó tiếp nhận được, cho ông ấy chút thời gian là được rồi.”

Dung Hoan gật đầu.

-

Buổi trưa ăn cơm xong, Dung Hoan và Phó Tư Diễn cùng nhau rời đi, hai người cùng nhau trở lại Quan Hải Cư.

Tối hôm qua ngủ trễ, bây giờ cô lại bị cơn buồn ngủ kéo đến, Phó Tư Diễn dẫn cô về phòng nghỉ ngơi, cô hỏi: “Vậy còn anh?”

“Hi vọng anh về nhà hay là ở đây cùng với em?”

Dung Hoan ngoan ngoãn nói ra lời nói thật: “Ở đây...”

Anh mỉm cười xoa đầu của cô: “Được, em đi ngủ đi, anh ở bên ngoài xử lý chút chuyện.”

Dung Hoan ngủ trưa no nê, sau khi tỉnh lại, Dung Hoan đi ra ngoài đã nghe thấy tiếng Phó Tư Diễn đang nói chuyện trong phòng đọc sách: “Tối nay tôi sẽ tới DC, lúc đó anh cho người đến đó đi.”

Anh cúp điện thoại, phía sau truyền đến tiếng nói mềm mại: “Chú ơi, tối nay anh muốn tới DC sao?”

Anh quay đầu lại: “Hoan Hoan tỉnh rồi?”

Anh ngồi trở lại ghế, gọi cô lại, để cô ngồi lên đùi anh: “Mới ngủ nửa giờ, có còn mệt không?”

“Không mệt mỏi, em ngủ no rồi.” Cô dụi dụi mắt.

Anh sờ đầu của cô: “Tối nay anh muốn tới DC xử lý chút chuyện, không thể ở bên Hoan Hoan.”

“Em cũng muốn đi.”

“Hả?”

“Ở nhà một mình rất buồn.”

Anh nhượng mày trêu chọc cô: “Vậy em làm nũng một chút, anh sẽ cân nhắc có nên dẫn em đi hay không.”

Dung Hoan:? Làm nũng?

Anh rất hứng thú muốn nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô ngốc nghếch của cô gái nhỏ, chỉ thấy cô ngẩn ra một lúc, lại ôm eo của anh, dựa đầu lên người của anh, nhẹ giọng nói: “Anh Tư Diễn.”

Anh cảm giác như có một đốm lửa nổ tung trong ngực, tê dại toàn thân. Cơ thể anh bắt đầu căng thẳng, bóp lấy cằm của cô, làm cho cô ngẩng đầu lên, anh nhìn vào đôi mắt ướt át của cô, giọng nói khàn đi mấy phần: “Nhóc xấu xa.”

Dứt lời anh hôn cô.

Đầu óc Dung Hoan mơ hồ bị anh hôn kịch liệt một hồi, sau khi kết thúc, khuôn mặt cô vô tội nhìn anh, giống y như thỏ trắng nhỏ. Anh cắn nhẹ lên vành tai của cô: “Không cho em dùng ánh mắt này nhìn anh.”

"Dạ?"

"... Nếu không." Phó Tư Diễn thổi một hơi nóng lên bên tai ửng hồng của cô: “Anh muốn ăn em.”

Dung Hoan nghe ra ý của anh, lần này lại thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên nữa.

Khi có lửa tình yêu trong người, hai người ở cùng nhau, thời gian đều trôi qua rất nhanh. Ở trong phòng đọc sách vành tai và tóc mai chạm nhau một lúc, thời gian đã đến chiều tối.

Phó Tư Diễn nhìn lên mặt đồng hồ thấy 17 giờ 03 phút, còn chưa tới một tiếng so với thời gian hẹn trước, anh nói: “Chúng ta mua ít đồ đi DC ăn nhé?”

“Vâng.”

Anh đưa điện thoại cho cô, để cô chọn đồ ăn. Chọn xong, anh dẫn cô ra khỏi nhà.

Sau bốn mươi phút, xe dừng lại ở bãi đậu xe của hộp đêm DC. Dung Hoan được anh nắm tay đi vào thang máy. Đến khu làm việc, mấy nhân viên nhìn thấy boss đang cầm tay một cô gái thì đều kinh ngạc.

Đi tới văn phòng, Kế Sâm đã đưa tới tài liệu của cuộc họp và đồ ăn vào, Phó Tư Diễn đưa cho cô để cô ăn ở đây, trước tiên anh cần phải làm.

Cô gọi anh lại: “Tối nay em muốn chơi ở dưới lầu.”

Cô nói mình muốn đàn một khúc nhạc giống như trước đây, Phó Tư Diễn đồng ý, bảo Kế Sâm xuống sắp xếp.

Sau một lát, có một cô gái đi lên, gõ cửa mở phòng làm việc ra. Vừa nhìn thấy Dung Hoan, cô ta đã cười liên tục: “Cô Dung, hôm nay là tôi chịu trách nhiệm quản lý, sếp Phó đã thông báo, mời cô theo tôi xuống dưới.”

Dung Hoan được đưa tới một căn phòng tập luyện, mấy người trong ban nhạc nhìn thấy cô thì cười ranh mãnh: “Đây là em gái mới tới sao?”

Dung Hoan quét một vòng, cũng không nhìn thấy ca sĩ chính là cô biết trước đây.

“Đừng đùa, tối nay cô ấy tạm thời tới đàn, Julia hôm nay cô chơi sau.”

Một cô gái tóc nhuộm màu vàng mì tôm trong góc đứng lên, không vui nói: “Dựa vào cái gì, tôi đã luyện rất lâu. Người lần này đến, vừa đến hộp đêm đã có thể lên sân khấu sao?”

Quản lý chịu trách nhiệm lạnh giọng cảnh cáo bọn họ đừng gây chuyện rồi lắc mông đi mất. Đầu mì tôm đi tới, ánh mắt khinh thường nhìn Dung Hoan: “Cô bảo ai để quản lý sắp xếp cho cô vào đây?”

Dung Hoan cười cười, đáp: “Tôi là do sếp Phó sắp xếp vào.”

"Phó tổng???" Mấy người đang ngồi đều nở nụ cười: “Sếp Phó? Sếp Phó nào? Cô đừng nói cho tôi là ông chủ DC chứ?”

“Ngoại trừ anh ấy thì còn sếp Phó nào khác sao?”

Đầu mì tôm nhếch miệng lên, trên mặt lộ rõ sự xem thường: “Em gái, nói chuyện là phải dùng đầu óc, cô đúng là chuyện cười nào cũng dám nói.”

"..."

Dung Hoan không muốn giải thích thêm với bọn họ, lúc này một thanh niên mặc áo khoác da màu đen đứng lên, giọng nói lạnh lùng: “Được rồi đừng nói, tối nay đều không muốn lên sân khấu đúng không? Đã luyện bài nhạc chưa?”

Mọi người bị hỏi như vậy thì đều không nói ra lời, thanh niên đi tới trước mặt Dung Hoan, giọng nói vẫn lạnh lẽo: “Tôi không cần biết ai sắp xếp cho cô vào, tối nay lúc chín giờ, cô đàn không được, xảy ra vấn đề thì phải chịu trách nhiệm. Cô nghĩ rằng đây là chỗ để cho cô chơi sao?”

Dung Hoan cười nhạt: “Sao anh biết tôi không đàn được?”

-

Dung Hoan đàn xong ba bài nhạc, tất cả mọi người ở đây đều bối rối. Có người thấp giọng nói một câu: “Mẹ kiếp, chẳng trách quản lý dám bỏ cô ta vào...”

Vừa rồi Dung Hoan chỉ thử chơi ba bản nhạc tối nay sẽ chơi rồi thể hiện kỹ năng đánh đàn, lại làm cho tất cả mọi người ở đây nhìn cũng sửng sờ.

Dung Hoan quay đầu hỏi bọn họ: “Như vậy có được không?”

Vừa rồi, cô gái đầu mì tôm muốn nhìn thấy Dung Hoan xấu mặt, sau đó muốn sỉ nhục cô một chút, bây giờ không nói được câu gì.

Người mặc áo da màu đen đi tới, vỗ tay khen cô: “Rất tốt, vừa rồi là tôi xem thường cô, xin lỗi.”

Dung Hoan cười.

Khi đến giai đoạn chuẩn bị trước chín giờ, Dung Hoan tiếp tục rèn luyện với bọn họ, chín giờ vừa đến, bọn họ lập tức đi lên đài.

Thời điểm này chính là thời gian sôi nổi nhất, người đến ngày hôm nay rất nhiều, bầu không khí ở xung quanh đây cũng sục sôi.

Dung Hoan đứng trên đài, quét mắt nhìn khán giả phía dưới, cảm giác lửa nóng trong lòng. Bình thường luôn ở trong phòng hòa nhạc yên tĩnh, mọi vật xung quanh đều yêu lặng, chỉ có phím đàn của cô có thể phát ra âm thanh. Nhưng mà bây giờ, một người ở trong tình huống huyền nào như vậy, cô lại cảm giác được có một sự hưng phấn lớn lao bao trùm, không hề giống cảm giác ở trong phòng hòa nhạc.

Trong lúc cô đang mất hồn, âm thanh phía dưới đột nhiên náo động, tay Bass bên cạnh và tay trống kinh ngạc nhìn về phía dưới đài: “Trời ạ, sếp Phó... sao sếp Phó lại đến!”

Dung Hoan nhìn thấy, không biết Phó Tư Diễn đã xuất hiện từ lúc nào, đang ngồi ở vị trí chính giữa, trợ lý đang đứng phía sau.

Anh vui vẻ cầm ly rượu, nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của Dung Hoan, cong môi nở nụ cười.

Chương 51

Phó Tư Diễn ngồi dưới sân khấu, trở thành tâm điểm chú ý của người trên sân khấu, Dung Hoan ngạc nhiên sao anh lại xuống đây xem cô?!

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của người đàn ông luôn dính lên mặt cô, cô thẹn thùng cúi đầu, cảm thấy càng ngượng ngùng hơn.

Nhân viên đều bối rối, không biết tại sao Boss lớn nhà mình lại đột nhiên đi xuống thị sát, nhao nhao đề cao tinh thần, nơm nớp lo sợ.

Nhạc vang lên, Dung Hoan bắt đầu đánh đàn, ngón tay như nước chảy mây trôi trình diễn khúc nhạc tuyệt vời, dẫn dắt bầu không khí không ngừng lan tỏa, mọi người đều đắm chìm trong đó.

Bầu không khí rất náo nhiệt, Dung Hoan cũng dần buông tay, lắc lư theo điệu nhạc, nhìn tay trống và Bass bên cạnh mình cùng nhau cười.

Phó Tư Diễn ở dưới sân khấu, lần đầu tiên thấy dáng vẻ ngại ngùng xấu hổ của cô bé này.

Xinh đẹp, hoạt bát, quyến rũ, hết như lần gặp cô ở DC nhiều năm trước.

Anh nhấp ngụm Whiskey, đôi lông mày nhíu lên và độ cong khóe miệng cho thấy tâm trạng cực tốt của anh.

Mấy bài nhạc đầu, Dung Hoan đánh rất trôi chảy. Trong lúc nghỉ giải lao, ca sĩ chính đang khuấy động bầu không khí với mọi người, Julia

đi đến nói với Dung Hoan: "Đi nào, bây giờ đến lượt tôi."

Dung Hoan đang định đi thì thấy Julia hất cằm về phía Phó Tư Diễn, cười khẩy vài tiếng: "Em nhìn thấy anh chàng kia không? Biết anh ta không, em gái?"

Julia vừa nói xong đã thấy Phó Tư Diễn nhướn mày với cô ta, còn ngoắc ngón tay.

Julia:??? Anh ta đang gọi mình à?

Dung Hoan đối mắt với Phó Tư Diễn, biết anh gọi cô qua, mặt cô đỏ lên, quay sang ném cho Julia một câu "làm màu": "Phó Tư Diễn gọi em đi rồi."

Julia:???

Ngay sau đó trước vẻ sững sờ của Julia và ánh mắt của tất cả nhân viên biết mặt boss lớn, Dung Hoan bước xuống sân khấu, đi đến chỗ Phó Tư Diễn.

Chỉ thấy người đàn ông đó nắm tay Dung Hoan, kéo cô vào lòng ngực, cúi đầu thềm thì gì đó bên tai cô, mặt cô đỏ rần, người đàn ông thì cười tùm tùm, vẻ mặt cứng chiu.

Nhân viên thấy một màn trên: "Mẹ ơi cô gái này lại là người phụ nữ của ông chủ! Vãi nời, vừa rồi ở phía sau sân khấu suýt chút nữa tôi đã làm dữ với cô ấy..."

"Đã nói mà, sao hôm nay ông chủ lại đích thân xuống đây, hóa ra là đến xem bạn gái!"

"Mẹ nó, lần thứ hai trong năm thấy ông chủ, đẹp trai chết mất..."

Julia: "... " Lúc này cô ta hận không thể quay ngược thời gian, tạt tát mạnh mình mấy cái.

Dưới sân khấu, cô gái nhỏ được ôm vào ngực, cô muốn với lấy ly rượu trên bàn đã bị anh ngăn lại: "Em đừng uống cái này, muốn uống gì anh nói người ta lấy cho em."

Đôi môi đỏ của cô hơi dẩu lên: "Tại sao chứ, em cứ muốn uống cái này..."

Anh không lay chuyển được cô, đành cho cô nhấp một ngụm, cô vừa uống đã nhướn mắt nhíu mày, thấy cô sắp hi sinh tới nơi, anh không dẫn được mà cười: "Biết tại sao anh không cho em uống chưa?"

"Không uống nữa, em muốn uống nước trái cây."

Phó Tư Diễn bảo Kế Sâm lấy nước trái cây cho cô, cô vui vẻ cầm uống, ngón tay anh quấn lấy tóc mềm của cô, dịu dàng hỏi: "Vừa nãy có người bắt nạt em ở sau sân khấu không?"

"Có." Cô vô cùng đáng thương quay lại nhìn anh: "Em nói em và anh biết nhau, cô ta nói em không nhìn thử mình là người quan trọng cỡ nào."

Sắc mặt Phó Tư Diễn trầm xuống: "Ai? Chỉ cho anh xem."

Dung Hoan cười, lắc đầu: "Không sao nữa, em xem cô ta như chưa hiểu việc đời, tuổi còn nhỏ mà." Nhìn Dung Hoan như học sinh cấp ba mới mười tám tuổi, cũng khó trách khiến người khác nghĩ cô là một em gái mới lớn.

Anh nói nếu có người ở DC lại nói cô gì đó thì cứ nói cho anh biết.

Một lát sau, cô nói muốn về nhà, anh bèn dẫn cô đi. Trên đường về, Dung Hoan nhận được tin nhắn. ngày mai Hè Phán sẽ đến thành phố Lâm.

Dung Hoan hớn hờ kể với Phó Tư Diễn, anh nói cô cứ an tâm chơi với chị em, cần gì đều có thể tìm anh.

"Trưa mai chúng ta cùng ăn cơm nha?"

Anh nấn mặt cô: "Muốn giới thiệu anh với chị em tốt của em à?"

"Đúng rồi, bạn trai đầu tiên của em mà."

"Ừ." Anh cười.

...

Mười giờ sáng hôm sau, Dung Hoan đón được Hề Phán ở sân bay. Hề Phán là một cô nàng tóc ngắn đáng người không khác Dung Hoan mấy, tính cách hào phóng cởi mở, hình thành sự đối lập rõ ràng với một Dung Hoan hướng nội. Hề Phán vừa, nhìn thấy Dung Hoan thì chạy như bay tới, bế cô lên xoay một vòng.

Dung Hoan mếu máo: "Này, tới sắp bị cậu siết chết rồi!"

Hề Phán cười ha ha, khều khều cằm cô, nói một cách đầy khí phách: "Cô gái à, tôi đến nuông chiều em."

Dung Hoan: "..."

Lúc này Hề Phán mới chuyển tầm mắt lên người đàn ông cao lớn đẹp trai ngời ngời đứng phía sau Dung Hoan, cười gượng vài tiếng, tiếc hận nói: "Cô gái, bây giờ em không phải là người của tôi nữa rồi."

Dung Hoan kéo Phó Tư Diễn tới, thẹn thùng nói: "Anh ấy là Phó Tư Diễn, bạn trai tớ."

Người đàn ông mỉm cười: "Chào em."

"Chào chú, gọi Hề Phán là được rồi ạ."

"Đi thôi, đã chuẩn bị xe đón cậu về nhà rồi." Dung Hoan cười nói.

Hai cô gái tay trong tay đi phía trước, Hề Phán quét mắt nhìn người đàn ông phía sau, dần giọng nói kích động xuống: "Hoan Hoan, cậu đi đâu tìm được bạn trai đẹp trai thế hu hu hu, mẹ nó cậu hạnh phúc quá rồi đó, tớ ghen tị phát khóc đấy."

Dung Hoan liếc cô ấy: "Bạn trai cậu tìm không phải cũng giống vậy sao? Cao giàu đẹp."

"Mấy thứ đó của tớ đều là cún con, không giống người này của cậu, là trai già chín chắn."

Dung Hoan: "???" Không cho nói anh ấy nói già!"

"Ôi ôi ôi coi cậu bao che khuyết điểm kìa, già mới thú vị đúng không..." Hề Phán cười xấu xa.

Dung Hoan hoàn toàn không muốn nói chuyện với cô nàng.

...

Trước khi lên xe, Hề Phán nói phải giúp cô kiểm định kĩ càng, xem thử Phó Tư Diễn có thật sự thật lòng tốt với cô hay không: "Kinh nghiệm của tớ nhiều hơn cậu, nhìn một cái là chuẩn khỏi bàn."

"Được được được."

Sau khi lên xe, đầu tiên Phó Tư Diễn đưa họ đi ăn cơm. Trưa về đến nhà, Dung Hoan để cô ấy đến ở Quan Hải Cư.

Vào trong nhà, Hề Phán nhìn quanh căn nhà một lượt: "Được đó cô gái, thiết kế rất đẹp."

Dung Hoan nhếch mép, nhìn về phía Phó Tư Diễn. Cô cũng không biết anh bài trí giúp cô lúc nào.

Hề Phán vào nhà vệ sinh, Dung Hoan bị Phó Tư Diễn tóm lấy: "Hôm nay sắp xếp thế nào nữa?"

"Ừm... tối nay em định nấu bữa cơm cho cậu ấy," cô chọc chọc và ngược anh: "Hay là anh ra tay giúp em nhé?"

"Có thường gì không?"

Cô nhón chân hôn lên mặt anh: "Xin anh đó ~"

Cô gái nhỏ làm nũng luôn vô cùng có tác dụng, anh lập tức đồng ý, sau đó anh để cho cô đi nghỉ trưa một lát. Chiều anh sẽ về muộn một chút.

Hai cô gái ngủ trưa xong, Dung Hoan gọi điện cho Phó Tư Diễn bảo anh đến. Hề Phán ở bên cạnh ăn trái cây dịch về phía cô: "Cô nhóc tở đây không thể giúp được à?"

"Không được, đây không phải vì cậu là khách sao?"

"Xí, rõ ràng là cậu muốn dính chú của cậu thôi."

Phó Tư Diễn đến rất nhanh, còn đem theo một ít nguyên liệu nấu ăn, Hề Phán giao Dung Hoan cho anh: "Chiều nay phòng bếp và Dung Hoan đều là của chú, cứ "sử dụng" thỏa thích, cháu sẽ ngoan ngoãn ở đây không quấy rầy nữa."

Hai người vào phòng bếp, Phó Tư Diễn nói: "Chị em tốt của em còn rất hiểu chuyện."

"..."

Anh đeo tạp dề cho cô, hỏi cô muốn làm gì, cô không nói, lấy cuốn sách dạy nấu ăn trên đầu tủ lạnh rơi vào tầm tay.

Phó Tư Diễn nhướn mày: "Đây là tài nấu nướng mà em nói à?"

Dung Hoan chột dạ: "Nhìn thực đơn lòng em càng nắm chắc. Anh nhanh gọt khoai tây giúp em đi."

Cô nhìn sách nấu ăn nghiên cứu hồi lâu, anh đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn sẵn hết cho cô, cô chuẩn bị cho vào nồi xào, trước khi xào, sợ sệt rụt rè nói: "Em có cần phải đeo bao tay gì đó..." Cô sợ bị dầu bắn trúng, hồi còn ở nước ngoài có lần chiên cánh gà, tay từng bị phỏng dầu, làm cô rất đau.

"?"

Cô sờ sờ đầu, vờ như mình chưa từng nói câu này: "Không có gì."

Cô giả vờ muốn cầm nguyên liệu nấu ăn, đột nhiên bị người đàn ông ôm lấy, anh xoay người, bế cô ngồi lên bệ bồn nước ở phía sau.

Dung Hoan bối rối.

Anh đứng trước mặt cô, nhìn thẳng vào cô, cười hỏi: "Em sợ dầu à?"

"À..."

Anh quệt quệt chóp mũi cô, lấy khoai tây trong tay cô: "Ngoan ngoan ngồi đây đi, anh xào."

Ôi???

Nói xong, anh bỏ khoai tây vào nồi dầu đảo xào, động tác nước chảy mây trôi, dường như không hề dính khói lửa nhân gian.

Lúc đầu cô còn cảm thấy xấu hổ, sau đó nhìn bóng lưng của anh, nhìn thêm một hồi thì say đắm... Đẹp trai quá |ω`)

"Đưa hành lá cho anh."

"Cho anh ít nước."

"Vớ cái xanh lên."

Dung Hoan từ bếp chính hoàn toàn biến thành phụ bếp. Lúc nguyên liệu vào nồi, vì phỏng dầu bắn lên người cô, anh bèn đi đến trước

mặt cô cản giúp làm cô ấm lòng.

Xào đồ ăn xong, Phó Tư Diễn quay lại thì thấy cô gái nhỏ đang cầm cái đĩa trong tay nhìn anh trông mong, chân nhón tới nhón lui, giống hệt cô mèo thèm ăn.

Anh lấy đĩa qua, bày sườn xào chua ngọt xong rồi đi đến trước mặt cô.

Cô nhìn đĩa thịt thơm ngào ngọt bằng ánh mắt sáng lấp lánh, anh bèn muốn chọc ghẹo: "Em muốn ăn không?"

Cô gật đầu xong chột mặt bị hôn một cái, ngẩng đầu thấy khóe miệng anh đang cong lên, gắp miếng thịt đưa tới miệng cô, dặn: "Thổi chút đi, hơi nóng."

Cô ăn xong thì giơ ngón cái lên khen ngợi: "Tuyệt tuyệt! Ngon lắm ngon lắm."

Anh mỉm cười, bế cô xuống bệ bồn nước, nói: "Bưng sườn xào chua ngọt của em lên bàn đi."

Cô cười ha ha, chạy nhanh đi, lúc này Hề Phán đã đi tới, miệng trơn như dầu: "Hôm nay tớ ăn no quá."

"? Cậu ăn từ giữa trưa giờ còn chưa tiêu hóa hết hả?"

"Là ăn cơm chó của hai người no luôn ấy."

"..."

"Cậu nói trở tài nấu nướng của cậu đâu? Cuối cùng chỉ bưng đĩa ra."

Dung Hoan liếm môi cười.

Sau cùng đồ ăn nấu xong, Dung Hoan và Hề Phán đều nếm một lượt, Hề Phán nói: "Cậu có bạn trai biết nấu cơm thế này, hưởng phúc nha."

Dung Hoan và Phó Tư Diễn mỉm cười nhìn nhau, anh nói: "Sau này đều nấu cho em."

...

Tối đó Phó Tư Diễn không quấy rầy thời gian riêng tư của hai cô gái nên về sớm một chút, Dung Hoan và Hề Phán ngồi trên sofa đắp mặt nạ bắt đầu tám chuyện.

"Lén hỏi cậu một cậu, cậu và chú của cậu, phát triển đến bước kia chưa?" Hề Phán vỗ tay một cái, mặt cười xấu xa: "Chuyện đó chưa hả?"

Mặt Dung Hoan lập tức đỏ ửng, cô đánh Hề Phá: "Cậu nói bậy bạ gì đó!"

"Ôi chao đã là người lớn rồi còn xấu hổ vậy làm gì."

"Chưa! Cậu đừng có nói lung tung nữa."

"Chưa là được rồi, tớ nghĩ các cậu mới bên nhau chưa bao lâu, với cái tính của cậu, chắc hôn mấy cái là mặt đỏ rần rồi."

Bây giờ Dung Hoan bị cô nàng nói vậy mặt cũng đỏ rần, vừa khéo điện thoại vang lên, cô cầm điện thoại, lè lưỡi với Hề Phán rồi đi vào phòng ngủ.

Cô nhận điện thoại, bên kia Phó Tư Diễn nói anh đã về đến nhà: "Hề Phán định ở lại đây bao lâu?"

"Khoảng ba đến năm ngày, sao vậy ạ?"

"Vậy có phải dăm ba ngày nữa không có cuộc hẹn tối không."

Dung Hoan phì cười, nhận ra người đàn ông này cũng có lúc rất dính người.

"Anh chờ em một lát, em đi rửa mặt đã."

Cô ném điện thoại lên giường, đi vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ, lúc này Hề Phán đẩy cửa đi vào, thấy Dung Hoan đang xả nước thì co rẳng hai người đã nói chuyện xong, cô ấy nói không chút để ý: "Hoan Hoan, tớ nói nghiêm túc đó, chú của cậu ở cái tuổi này đang là lúc tinh lực dồi dào thể lực cường tráng, chú ấy có thể không chế mà không làm gì cậu chứng minh định lực của chú ấy quá mạnh!"

Dung Hoan vội lao ra bịt miệng cô nàng lại: "Tớ vẫn còn đang nói chuyện điện thoại đó!!" Cô rống giận bằng khẩu hình miệng.

Hề Phán chớp chớp mắt, ây da, miệng rộng rồi...

Dung Hoan: "... " qwq.

Sắc mặt cô dần đỏ lên, hận không thể ném Hề Phá ra ngoài.

Qua vài giây, cô chạy tới giường cầm điện thoại lên, khẽ "a lô" một tiếng, đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười bị đè nén của anh: "Rửa mặt xong rồi à?"

"Vâng..."

Anh không nghe được không nghe được không nghe được, cô lầm bầm trong lòng.

Mấy giây sau, đầu bên kia lại truyền đến giọng nói trầm và sâu của anh: "Hoan Hoan-"

"Thật ra định lực của anh rất không tốt."

Chương 52

Mà Dung Hoan biến thành con tôm luộc, quả nhiên là anh nghe được hu hu hu.

Phó Tư Diễn nói xong câu này chỉ nghe đầu bên kia im lặng ba giây, sau đó điện thoại vang lên tút tút, cầm điện thoại qua xem - cuộc trò chuyện kết thúc.

Cô gái nhỏ thẹn thùng đến mức cúp điện thoại.

Anh nhấn chân mày, không tìm được là nhoen miệng cười.

Dung Hoan nằm trên giường lăn mấy vòng, tức giận hét lên trừng mắt nhìn phía dưới chân: "Hề Phán! Sau này cậu mà nói lung tung nữa, tớ sẽ đánh chết cậu!"

Hề Phán cười ha ha, chạy qua trêu cô gái nhỏ đang ngượng ngùng: "Sao nào, Phó Tư Diễn nghe được, chú ấy nói gì với cậu?"

"..." Cô lấy gối che đầu lại: "Không có gì! Bọn tớ rất thuần khiết."

"Xí xí xí, đắp chăn bông nói chuyện phiếm tớ biết..."

Dung Hoan mặc kệ cô nàng, Hề Phán càng nói càng hăng: "Cậu nó cái thân thể nhỏ nhắn này của cậu, ngày nào đó nếu như bị chú của cậu ăn mất, liệu có bị tan thành từng mảnh không nhỉ?"

"Hề Phán!!!"

Khi chị em tốt của bạn náo động, bạn sẽ lập tức hiểu được cái gì gọi là đau khổ.

...

Hai cô gái tám chuyện đến giữa đêm, dẫn đến ngày hôm sau cả hai đều ngủ nướng. Cuối cùng Hề Phán dậy trước, nhìn đồng hồ vội lay Dung Hoan: "Dậy, gần mười giờ rồi..."

Dung Hoan giống như một chú heo, vẫn không nhúc nhích.

Hề Phán đứng dậy, đi rửa mặt trước rồi ra ngoài phòng ngủ, cô ấy đang định vào phòng bếp kiểm chút đồ ăn trong tủ lạnh thì nghe có người đang gõ cửa.

Cô ấy đi qua mở cửa thì thấy Phó Tư Diễn đứng ngoài cửa.

"Ôi chú Phó..."

"Ừ, hai người dậy chưa? Mua bữa sáng cho hai người đây."

Hề Phán vội đón anh vào: "Cháu vừa mới dậy, Hoan Hoan còn đang ngủ ạ."

"Thảo nào gửi tin nhắn mà em ấy không trả lời."

"Hôm nay chú Phó không có lớp ạ?"

"Lớp buổi chiều." Anh đưa bữa sáng cho Hề Phán, Hề Phán nói cảm ơn, chỉ chỉ vào phòng ngủ, giật dây nói: "Chú vào phòng ngủ nhìn con heo nhỏ kia đi. Cháu cũng không gọi dậy được."

Anh gật đầu đi vào phòng ngủ. Vào trong thì thấy cô gái nhỏ cuộn mình lại, ôm heo bông Peppa vẫn ngủ rất say.

Anh mỉm cười đi lên trước, ngồi bên cạnh cô, cố gắng muốn rút con heo Peppa ra.

Dung Hoan đang nhắm mắt, mày nhíu lại, trở mình, cô tưởng là Hề Phán: "Cậu đừng phá để tớ ngủ thêm một lát..."

Anh nhếch môi vươn tay tới eo cô, sau đó nhấc lên ôm vào lòng, chất giọng thuần tông trầm vang lên theo động tác: "Còn muốn ngủ nướng nữa, hửm?"

Cô nghe giọng nam thì mở bừng mắt ra, lập tức tỉnh táo lại.

"Phó Tư Diễn..." Cô ngây người, anh đến từ lúc nào?

Anh néo mặt cô, giọng nói từ đỉnh đầu vọng xuống: "Tối hôm qua cúp điện thoại của anh à?"

Thôi xong... Đến tìm cô hỏi tội.

Cô giả chết: "Điện thoại em hết pin mà."

"Còn lừa người nữa?" Ngón tay anh luồn dưới áo ngủ chọt vào hông cô.

Cô vội khóc thút thít nhận lỗi: "Sau này không dám nữa!" Cô nhìn tư thế thân mật của hai người, muốn đẩy anh ra: "Hề Phán vào bây giờ."

"Em ấy không dám vào đâu, biết..." Anh ngậm lấy vành tai nhỏ mỏng của cô: "Anh đang trừng trị nhóc con không nghe lời."

Sáng sớm, Dung Hoan bị trêu đến mức người nhũn ra, cuối cùng anh cũng tha để cô rửa mặt, rửa mặt xong đi ra cô gọi Phó Tư Diễn đến: "Chọn quần áo giúp em."

Cô mở tủ quần áo ra, bảo anh đến chọn, anh chỉ vào chiếc váy trắng, Dung Hoan: Đúng là thẩm mỹ của trai thẳng.

Thay đồ xong rồi ra ngoài, Dung Hoan tìm Hề Phán, cô nàng thấy Dung Hoan thì hỏi: "Xong rồi à?"

"..."

Ba người ăn sáng, Dung Hoan nói thứ sáu tuần sau cô phải đến thành phố W, có một show truyền hình thực tế mời cô tham dự với tư cách khách mời. Thiết lập là một kì có liên quan đến chủ đề âm nhạc, lúc đó Dung Hoan phải đàn cho một ngôi sao, là một phần nhỏ trong nội dung của chương trình.

Phó Tư Diễn nói đến lúc đó nếu có thời gian sẽ đi theo cô, Dung Hoan vui vẻ đồng ý.

...

Hề Phán ở thành phố Lâm chơi mấy ngày thì về lại thành phố Giang, trước khi đi cô nói với Dung Hoan: "Chú Phó thật sự tốt với cậu, hai người ở bên nhau thật hạnh phúc, bị ấm ức thì nói với tớ."

Dung Hoan và cô ấy ôm nhau: "Cậu lo mình trước đi, ngu ngốc."

Sau khi Hề Phán đi, Dung Hoan bắt đầu tranh thủ thời gian luyện tập. Trưa thứ sáu, cô được Phó Tư Diễn đưa ra sân bay.

Anh nắm tay cô, cẩn thận tỉ mỉ dặn dò mọi điều: "Đến bên đó thì gọi điện cho anh, có chuyện gì cũng phải nói với anh, hôm đó trời hơi lạnh, nhớ mặc thêm đồ, biết chưa?"

"Phó Tư Diễn anh nuôi trẻ con à?"

Anh liếc cô: "Em nói thử xem?"

Cô cười cười, dùng chân mở hai tay ra, anh bèn ôm chặt lấy cô. Cô thì thầm: "Em sẽ nhớ anh."

"Ừ, em nhớ anh thì cứ gọi điện cho anh."

"Anh sẽ đến tìm em chứ?"

"Anh sẽ lập tức chạy như bay đến trước mặt em."

Anh cúi đầu hôn cô một lát, đến tận phút cuối cùng mới thả cô đi.
Dung Hoan và Hồ Hình cùng nhau lên máy bay.

Năm tiếng sau, máy bay hạ cánh, Hồ Hình đã liên lạc với tổ chương trình, bên kia phái người đón họ đến khách sạn nghỉ ngơi trước. Nhân viên đưa quy tắc trò chơi mà ngày mai Dung Hoan phải tham gia, show truyền hình thực tế này không có kịch bản, cho nên tất cả đều để khách mời phát huy. Dung Hoan không phải là ngôi sao, nhiệm vụ khá nhẹ nhàng, Hồ Hình cảm thấy chuyện này có lợi cho Dung Hoan đề cao độ nổi tiếng nên nhận giúp cô.

Đây là show truyền hình thực tế hoạt động ngoài trời, chủ đề ngày mai là âm nhạc, sở dĩ tổ chương trình muốn mời Dung Hoan là vì trước kia nhìn thấy một video cô trình diễn ở nước ngoài trên mạng, vẻ ngoài xinh đẹp trẻ trung và kĩ thuật đàn điệu luyện của cô thu hút tổ chương trình. Nghe nói ngày mai còn mời người trình diễn khác.

Ngày hôm sau, Dung Hoan đến trường quay thì lập tức có người đến đón: "Chị là chị Dung Hoan ạ?"

"Vâng."

Nhân viên nam còn lộ vẻ khó tin vì cô trẻ như vậy: "Tôi đưa chị đi trang điểm trước nhé."

Dung Hoan đến phòng trang điểm, đợi một lúc thì thu hút ánh mắt của rất nhiều người: "Đó chính là nghệ sĩ piano được mời đến hôm nay sao? Xinh quá đi, tớ còn tưởng là ngôi sao nào đó ấy."

"Vừa nãy lúc tớ rót nước cho cô ấy, cô ấy còn cười với tớ, tớ muốn say đắm luôn."

"Chuẩn bị piano xong chưa mà còn ở đây say với đắm."

Dung Hoan đang ngồi chờ, lúc này có một cô gái tóc dài mặc chiếc váy dài mang hơi hướm cổ xưa, là khách mời kéo violon hôm nay, Ô

Diệp Vũ. Cô ta đi tới, thấy Dung Hoan nhưng không chào hỏi, ngồi bên cạnh cô.

Dung Hoan đã nghe tên cô ta từ chỗ Thôi Tinh Dữu, Ô Diệp Vũ lớn hơn Dung Hoan ba tuổi, lúc ở nước ngoài hai người cũng đã gặp mặt. Lúc đó Dung Hoan đang học ở trường, cô ta kéo violon cực hay đến trường biểu diễn.

Khi ấy hai người còn từng trò chuyện với nhau.

Ô Diệp Vũ quay sang nhìn Dung Hoan, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, không ngờ trùng hợp như vậy.

Cô ta cười lên tiếng: "Dung Hoan, chúng ta đã lâu không gặp."

Dung Hoan khẽ cười: "Chào tiền bối Ô."

Ô Diệp Vũ không nói chuyện với cô nữa, đợi những khách mời biểu diễn khác đến, Ô Diệp Vũ trò chuyện thân thiết với họ, có người nhận ra Ô Diệp Vũ vô cùng lạnh nhạt với Dung Hoan, hầu như không hề nhìn mặt.

Mà Dung Hoan dường như cũng không hề để ý, hoàn toàn không tiếp cận hay nịnh bợ gì, điềm tĩnh hờ hững.

Hồ Hình rót cho Dung Hoan một ly nước, khẽ nói: "Dung Hoan, em có muốn đi nói chuyện với họ không?"

"Không cần, tại sao phải đi?"

Hồ Hình cười cười: "Em xem Ô Diệp Vũ kia, thật sự xem mình là tiền bối, cười chết chị." Thật ra Ô Diệp Vũ và Dung Hoan đã có xích mích ở nước ngoài từ trước, lúc đó là diễn tập cho dạ hội của trường, Dung Hoan có tiết mục độc tấu piano, khi ấy Ô Diệp Vũ tự cho mình rất giỏi, đánh giá thấp thường nói tiết mục của Dung Hoan không tốt, cô đàn piano không hay, hi vọng trường học đổi người khác, nói với trình độ của Dung Hoan căn bản không thể phát triển được ở nước

ngoài. Ai ngờ đêm biểu diễn, tiết mục của Dung Hoan gây được tiếng vang nhất, Ô Diệp Vũ bị vả mặt đau một lần, từ đó về sau cũng đụng chạm với Dung Hoan.

Dung Hoan hạ giọng xuống: "Chị đừng nói lung tung."

Ở xung quanh đây làm không tốt là đầy camera đó.

Ô Diệp Vũ vốn cho rằng Dung Hoan sẽ bị cô lập, không ngờ chốc lát sau đã có người chủ động tìm đến Dung Hoan nói chuyện, Ô Diệp Vũ thềm khó chịu, thềm nghĩ không phải Dung Hoan là người mới có chút danh tiếng ở nước ngoài ư, về nước vợ vét tiền à.

Một lát sau, trước khi chính thức bắt đầu ghi hình, họ nhìn thấy những ngôi sao đến tham gia hôm nay, trong đó có một khách mời mới kì này tên là Nhạ Trì, là ca sĩ tiểu thục tươi nổi tiếng dạo gần đây, Nhạ Trì, dựa vào vẻ ngoài đẹp trai và tính cách khiêm tốn đáng yêu đã thu hút được rất nhiều fan girl.

Lúc khách mời ngôi sao và bọn Dung Hoan chào hỏi nhau, Nhạ Trì nhìn thấy Dung Hoan thì sửng sốt, giọng hơi ngạc nhiên: "Chị là... Dung Hoan nhỉ?"

"Ừ...?"

Không ngờ mặt Nhạ Trì hơi đỏ lên, bắt tay với Dung Hoan, thì thềm: "Trước đây chúng ta đã gặp nhau ở Paris rồi, lúc đó chị còn để tóc ngắn."

Dung Hoan nhớ lại, khi đó cô có buổi biểu diễn ở Paris, hôm ấy Paris mưa lớn, Nhạ Trì đứng ở cửa phòng hòa nhạc chờ người đại diện không mang dù cũng không cầm điện thoại, Dung Hoan vừa lúc đi đến cho cậu ta mượn dù, sau đó vì duyên phận mà Nhạ Trì còn xem buổi biểu diễn của cô.

Mọi người đều buồn bực vì Nhạ Trì lại đặc biệt nhiệt tình với Dung Hoan, họ nhìn Dung Hoan với ánh mắt khác.

Sau đó lúc ghi hình, trùng hợp Nhạ Trì rút thăm cùng đội với Dung Hoan. Dung Hoan cần đàn cho Nhạ Trì một đoạn nhạc, để cậu ta tìm được manh mối trong đoạn nhạc đó.

Khi Dung Hoan bắt đầu đàn, mắt Nhạ Trì lấp lánh sao, nhiều lần quên cả tìm manh mối, cậu ta nói Dung Hoan đàn quá hay, cậu ta nghe đến mê mẩn.

Tóm lại trong buổi sáng ghi hình, trường quay rất rộn rã. Lúc nghỉ giữa giờ, Nhạ Trì còn kéo Dung Hoan nói chuyện với các nghệ sĩ khác, tính cách của Dung Hoan rất được người yêu thích, cuối cùng sau khi ghi hình buổi tối xong tổ chương trình có tổ chức liên hoan, Dung Hoan vốn nhận được điện thoại của Phó Tư Diễn, anh nói anh đã đến thành phố W, đến tìm cô ăn cơm, Nhạ Trì rủ cô đến tiệc liên hoan. Dung Hoan không còn cách nào đành phải bảo Phó Tư Diễn chờ.

Dung Hoan nói chuyện điện thoại với Phó Tư Diễn xong thì lên xe thương vụ của Nhạ Trì, cậu ta cười hỏi: "Chị Dung Hoan, nói chuyện điện thoại với bạn trai chị à?"

Cô ngại ngừng cười: "Ừ."

"Hôm nay vất vả cho chị, đàn lâu như vậy."

"Không sao, em khách sáo làm gì."

...

Họ đến nhà hàng tổ chức liên hoan, những người khác đã đến trước, Ô Diệp Vũ cũng ở đây. Cô ta thấy Dung Hoan và Nhạ Trì vào cùng nhau thì lòng không vui.

Cô gái này nhanh như vậy đã bắt đầu ôm đùi Nhạ Trì rồi.

Nhưng Ô Diệp Vũ vẫn nhiệt tình vẫy tay với cô: "Dung Hoan đến đây ngồi này."

Dung Hoan ngẩn ra, vẫn qua đó ngồi cạnh cô ta. Có người hỏi: "Ô Diệp Vũ, cậu quen Dung Hoan à?"

"Đương nhiên là quen rồi, bọn tôi đã biết nhau mấy năm trước, lúc đó em ấy vẫn còn là sinh viên, tôi đã biết em ấy có tương lai rộng mở, cậu xem đúng thật, mới tốt nghiệp không bao lâu, đã có biết bao nhiêu buổi hòa nhạc trên khắp thế giới."

Dung Hoan mấy lời thảo mai này chỉ cười hờ hững, sau đó nói: "So ra vẫn kém hơi tiền bố Ô, từ sau khi lập gia đình cuộc sống vô cùng hạnh phúc, cũng rất ít mở các buổi hòa nhạc."

"..." Mấy năm nay Ô Diệp Vũ phát triển không tốt, cơ hội biểu diễn ít đi rất nhiều, bây giờ Dung Hoan nói dư vậy, Ô Diệp Vũ chỉ có thể cười gượng, nói đúng là chồng mình đối xử với mình rất tốt. Nhưng thật ra cô ta chỉ giả cho một nhà kinh doanh nhỏ, kết hôn xong thì mạnh ai nấy lo.

Lúc dùng bữa, bọn họ muốn mời rượu nhau, Dung Hoan bị ép uống nhiều, rất nhanh đã hơi say.

Cô lẳng lặng nhắn tin cho Phó Tư Diễn, nói anh đến đón cô ngay.

Dung Hoan ra ngoài đi vệ sinh, vừa hay gặp Nhạ Trì, cậu ta thấy mặt Dung Hoan đỏ bừng, lo lắng hỏi: "Chị Dung Hoan, chị không sao chứ? Có cần em bảo trợ lý của em đưa chị đến khách sạn nghỉ không?"

"Không sao, bạn trai chị sắp đến đón rồi."

Nhạ Trì rời đi, Dung Hoan dạo bên ngoài hành lang nhà hàng để hóng gió, nhưng cô cảm giác được ý thức của mình càng lúc càng mơ hồ.

Mãi đến khi sau lưng vang lên một giọng nữ, gọi tên cô.

Dung Hoan quay đầu lại thì thấy Ô Diệp Vũ đứng phía sau. Người nọ đi lên trước, cười khẩy một tiếng: "Đô rượu của cô Dung yếu nhỉ, uống mấy ly đã say thành chim nhỏ nép vào người ta rồi."

Dung Hoan nhú màu, chột nhẹ Ô Diệp Vũ nói tiếp: "Thân thiết với Nhạ Trì như vậy, cô còn muốn phát sinh chuyện gì với anh ta? Dựa dẫm vào người giàu à?"

"Ô Diệp Vũ chị nói bậy bạ gì vậy?"

"Nói bậy, vừa nãy trên bàn ăn còn mặt mày hớn hờ với mấy ngôi sao nam đó, cô tưởng người khác mù à?"

Ô Diệp Vũ vừa nói xong, Dung Hoan ngoảnh lại thấy người đàn ông đang đi về phía cô, thân hình quen thuộc đến mức chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra.

Ngay sau đó Ô Diệp Vũ nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang mang giày da đi đến trước mặt Dung Hoan, ôm lấy eo cô dịu dàng hỏi: "Lại lén uống rượu?"

"Mới uống chút xíu..."

Ô Diệp Vũ: Anh chàng này là ai?!

Đầu óc Dung Hoan mơ màng, chỉ biết bạn trai mình đến rồi, cô giống như cô mèo nhỏ dụi vào lồng ngực Phó Tư Diễn, ôm anh mềm mại nỉ non: "Anh Tư Diễn..."

Phó Tư Diễn néo mặt cô: "Thế này mà nói là chỉ uống chút xíu?"

Dung Hoan không trả lời, cô nhìn Ô Diệp Vũ đang ngậy người ở kế bên, đột nhiên chỉ vào cô ta hung dữ nói: "Tư Diễn, cô ả này bắt nạt em!"

Ô Diệp Vũ: "Tôi..."

Dung Hoan bày ra vẻ mặt chính trực tố cáo với Phó Tư Diễn: "Cô ta nói em muốn dựa vào người giàu có, em... em không có nhé, em đã có người giàu có rồi!" Dung Hoan trừng mắt liếc Ô Diệp Vũ một cái: "Chị thì sao? Chị có muốn cũng không dựa được, chị còn vụt mất cơ hội bám vào người giàu có tuổi rồi, hứ!"

Chương 53

Câu này vừa nói ra.

"Người giàu có" bị Dung Hoan ôm:...

Ô Diệp Vũ bị mắng đến mặt xanh mét, giống như nước đang sôi ùng ục bọt khí: "Này, cô có ý gì hả!"

Phó Tư Diển lạnh lùng nói: "Xin lỗi cô đây, bạn gái tôi uống say, nói chuyện không cố kỵ. Em ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, cũng mong cô đừng làm khó dễ em ấy."

Lời của anh vô cùng uyển chuyển, thật ra là đang nói: Đừng có đụng vào bạn gái tôi.

Ô Diệp Vũ cảm thấy người đàn ông trước mắt này có phong thái chững chạc trời sinh, cô ta há miệng nhưng chỉ có thể nuốt cơn giận vào bụng.

Dung Hoan mắng xong câu đó thì không nói nữa, vùi đầu vào ngực Phó Tư Diển, anh cúi đầu nhìn cô, khoe môi hơi cong lên, trong mắt ngập sự cưng chiều bất lực, cuối cùng bế cô lên.

Lúc ngẩng đầu nhìn Ô Diệp Vũ, sắc mặt anh trở lại vẻ lạnh lùng, quét mắt liếc cô ta một cái rồi đưa Dung Hoan đi.

Ô Diệp Vũ tức đến bốc khói.

Phó Tư Diển bế Dung Hoan lên xe, nói với Kế Sâm: "Về khách sạn."

Dung Hoan vẫn luôn ôm bả vai Phó Tư Diển, dính vào người anh, khuôn mặt trắng như sứ giờ đã đỏ như táo, miệng vẫn lẩm bẩm gì

đó.

Kế Sâm thấy cảnh này thì lập tức hiểu chuyện kéo màn chắn của ghế sau lên.

Lúc này cô gái nhỏ cảm thấy nóng người, nhích tới nhích lui trong ngực anh, Phó Tư Diễn chỉ có thể đè chặt cô lại, trầm giọng cảnh cáo: "Lộn xộn nữa sẽ ném em xuống xe."

"Tư Diễn..."

"Ngoan nào, đưa em về ngay đây."

Cô chột cười ngốc vài tiếng, cũng chọc anh cười, anh đè cầm cô lại khiến cô ngẩng đầu lên đối diện với anh, khẽ hỏi: "Cười cái gì?"

"Người giàu có --" Cô nháy đôi mắt trong trẻo nhìn anh.

Anh nhếch môi, cào cào cằm cô: "Biết anh là người giàu có rồi à?"

Cô còn chưa kịp nói anh đã không nhin được mà chặn môi cô, vị cồn làm say lòng người lan ra giữa răng môi khiến người ta say đắm.

Sau cùng anh dừng lại, dẫn d.ục vọng đang cồn cào xuống, cắn vành tai cô: "Nhóc con, về rồi lại phạt em."

...

Kế Sâm như là biết suy nghĩ này của Phó Tư Diễn, anh ta đạp hết chân ga, chưa đến mười phút đã dừng xe trước khách sạn.

Đặt phòng xong, Kế Sâm đưa thẻ phòng cho Phó Tư Diễn rồi rời đi, anh bế cô gái nhỏ đi đến căn phòng tổng thống ở tầng cao nhất.

Cửa "tít" mở khóa, anh mở cửa đi vào. cắm thẻ vào khe cắm ở cửa.

Dung Hoan dụi đôi mắt mơ màng, khẽ nói: "Về đến nhà..."

"Ừ." Anh đặt cô lên sofa, đi rót cho cô ly nước, đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, đưa nước cho cô uống, anh nhẹ nhàng vén mớ tóc đang che đôi mắt cô: "Sao tối nay lại uống rượu?"

Cô ngoan ngoãn nhận sai: "Rất nhiều người đều uống, em không thể không uống, em cũng không muốn uống đâu..."

Anh đau lòng nói: "Sau này dù là bất kì trường hợp nào, em đều có thể không uống."

Cô ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên dờn tầm mắt, liếc nhìn đĩa trái đào trên bàn trà, ánh mắt sáng lên: "Có đào ăn kìa!"

"Muốn ăn à?"

"Vâng vâng."

Anh cầm đào đi rửa sạch rồi quay lại gọt vỏ giúp cô, Dung Hoan nhìn quả đào, miệng chóp chép, lắc lắc chân, giống như một đứa trẻ con.

Anh gọt xong, đưa đào cho cô, Dung Hoan cắn một miếng, nước đào ngọt lịm đầy miệng: "Ngọt ghê, Tư Diễm anh có muốn ăn thử không?"

Anh mỉm cười kéo cô qua, hôn một hồi rồi phụ họa: "Ừ, đúng là ngọt vô cùng."

"Em mời anh ăn đào..."

Anh sờ đầu cô: "Em ngọt hơn đào."

Cô bĩu môi, ăn hết trái đào thì vươn người, nói với anh: "Tư Diễm, em muốn tắm, người em toàn mồ hôi."

"Được, anh xả nước tắm cho em."

Một lát sau anh đi ra gọi cô, cô đưa tay làm nũng: "Muốn bế."

Anh bế cô lên đưa vào phòng tắm, lúc định thả xuống thì cô gái nhỏ vẫn bám chặt trên người khiến giọng nói của anh khàn đi: "Không muốn tắm à, hửm?"

Nghe vậy, mấy giây sau, cô tự cởi nút áo, từng nút từng nút, dường như xem anh là người trong suốt.

Mắt anh đỏ lên giữ tay cô lại, cô ngơ ngác nhìn anh, giọng điệu lẫn vẻ mặt đều rất chi là vô tội: "Anh làm gì vậy..."

"Em đang làm gì đó?"

"Em muốn tắm, cởi quần áo á?"

Giọng điệu này, hoàn toàn là cây ngay không sợ chết đứng.

Cô đúng là.

Khiêu chiến sự tự chủ của anh hết lần này đến lần khác.

Hắn là cô đã say bí tỉ nên mới dám làm ra động tác như vậy, anh đề cô lên cửa sổ kính phòng tắm, cúi đầu cắn cằm cô.

Cuối cùng cô mở lời xin tha anh mới buông tay cô ra rồi đặt cô xuống, cô ngoan ngoãn đi vào tắm.

Anh day chân mày, nở nụ cười bất lực.

Tắm xong, Dung Hoan khoác áo choàng tắm đi ra, đi đến trước mặt Phó Tư Diễn đang ngồi nghe điện thoại trong phòng ngủ, gọi một tiếng: "Đến lượt anh tắm đó."

Vũ Lương ở đầu bên kia điện thoại: "Khụ khụ khụ..." Anh không nghe nhầm thì là giòn của Dung Hoan: "Tình hình gì đây Phó Tư Diễn, các cậu nhanh như vậy đã bắt đầu sự nghiệp tạo đời sau vĩ đại rồi à?"

Phó Tư Diễn: "... Câm miệng cậu lại đi."

Vũ Lương cười khoái trá, anh ấy sờ sờ cằm nói một cách thản nhiên: "Không dễ dàng gì, ghen ba chục năm, bị cô nhóc nhà người ta làm cho dần không nổi."

"Tít tít tít --"

Ồi cúp điện thoại luôn rồi, Vũ Lương cười.

Bên Phó Tư Diễn, bị lời nói của Vũ Lương đâm cho một kích, hơn nữa dáng vẻ của Dung Hoan tối nay đã khiến anh khó mà khắc chế được, nhìn bé thỏ con không nói thêm câu nào mà ngoan ngoãn bò lên giường, vén chăn nằm vào, cuối cùng còn thò đầu ra lén nhìn anh.

Đáng yêu chết mất, muốn nhào nặn.

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, ba mươi phút sau đi ra ngoài, cô gái nhỏ đã nằm yên.

Anh nằm bên cạnh cô, kéo chăn lại ôm bé thỏ vào lòng, dịu dàng hôn cô, từ đỉnh đầu đến cánh môi.

Dung Hoan triệt để bị anh làm cho tỉnh, men say đã tản đi đôi chút, bây giờ cô đã tỉnh táo, ngượng đến đỏ mặt.

Anh mỉm cười nói: "Lá gan vừa nãy đâu rồi?"

Cô xụ mặt xuống không dám nói câu nào, anh xoa đầu cô bảo: "Lúc nãy sao lại đáng yêu vậy chứ?"

Câu này không biết đụng chạm điểm nào của cô gái nhỏ, tận mấy phút sau cô vẫn im lặng, cảm xúc như bị trùng xuống, anh nhanh chóng nhận ra, dỗ cô: "Hoan Hoan sao thế?"

Lúc đầu cô còn không muốn thừa nhận, sau đó cũng nói thật: "Anh cảm thấy vừa nãy em say mới đáng yêu, vậy có phải bình thường em không say thì không đáng yêu không?"

Phó Tư Diễn: "???"

Có đôi khi mạch não của con gái khiến người ta kinh ngạc.

Anh không nói lời nào, chỉ đột nhiên chống người lên, xoay người thì thềm bên tai cô: "Ai nói chứ, chỉ cần là em, thế nào cũng đáng yêu. Đặc biệt là lúc bị anh đè dưới người... Cực đáng yêu."

Mặt cô càng đỏ hơn, muốn đẩy anh xuống.

Anh cầm tay cô, đầu ngón tay anh bắt đầu nắm quyền chủ động, Dung Hoan cũng hiểu việc nam nữ, có điều cô vẫn luôn ôm tâm lý vừa sợ vừa mong với loại chuyện này, nụ hôn dịu dàng của anh nhanh chóng khiến cô bình tĩnh lại, anh mỉm cười, thì thềm gì đó bên tai cô, mặt cô lại đỏ hơn.

Lúc đầu cô còn muốn từ chối, nhưng càng về sau cơ thể càng nhũn đi, anh cúi đầu nhìn cả người cô gái nhỏ màu hồng đào, ánh mắt cũng thay đổi.

Sau cùng, đầu cô vụt lóe lên, nước mắt ứa ra khoeo mắt, khóc thút thít muốn đánh anh.

Anh cười khàn, cắn lỗ tai cô: "Thích không?"

"Ừm..."

"Chỉ mới bắt đầu thôi mà em đã không chịu nổi rồi."

Đầu óc Dung Hoan vẫn còn chệnh choáng, chỉ cảm thấy hai người lại tiến thêm một bước, cảm giác ngượng ngùng ngọt ngào này lan tỏa khắp toàn thân cô, khiến lòng cô nhộn nhạo.

Anh hỏi cô: "Nhóc con có ghét anh không?"

Cô chớp chớp mắt mờ mịt nhìn anh, anh khều chớp mũi cô giải thích: "Anh sợ dọa em."

Cô khẽ lắc đầu, anh mỉm cười xoa đầu cô: "Buồn ngủ không?"

"Hơi hơi..." Cô còn nhân tiện ngáp một cái.

"Em nhắm mắt lại ngủ đi, anh ở cạnh em."

Cô nghe lời nhắm mắt lại, bị anh ôm vào lòng lần nữa.

...

Hôm sau, hai người ngủ đến lúc mặt trời lên cao, Dung Hoan thức dậy, trở người lại bị anh vô thức ôm vào lòng, cô im lặng mỉm cười ngọt ngào.

Lúc này, giọng nói trầm khàn của anh vang lên: "Chào buổi sáng Hoan Hoan."

Hóa ra anh dậy rồi à???

"Chào buổi sáng Tư Diễn --" Cô thì thầm.

Anh dịu dàng hỏi: "Nhóc con, hôm nay muốn đi đâu nào?"

Cô xoay người nhìn về phía anh: "Ơ, hôm nay anh không đi làm ạ?"

"Hôm qua đã giải quyết xong hết rồi, em muốn thử dạo thành phố W không? Anh đi với em."

"Vâng ạ!" Cô cười vui vẻ.

Anh mỉm cười nắn mặt cô: "Đi rửa mặt trước đã, anh gọi người đưa bữa sáng lên."

Cô vội bò xuống giường đi vào phòng tắm, rửa mặt xong đi ra ăn sáng cùng Phó Tư Diễn, đang định ra ngoài thì thấy trời âm u, dấu hiệu của mưa gió sắp đến.

"Hình như trời sắp mưa..." Cô xem dự báo thời tiết trên điện thoại.

"Vậy còn muốn ra ngoài không?" Anh hỏi.

Cô lắc đầu: "Trời mưa hay là thôi đi, hay là chúng ta cứ ở khách sạn."

"Em không sợ chán à?"

Cô ôm eo anh, khước môi giương lên: "Có anh ở đây sao chán được chứ."

Dung Hoan và anh làm ổ trên sofa, ban đầu hai người nói chuyện một lát, sau đó Dung Hoan lấy điện thoại ra chơi mấy trò linh tinh, cuối cùng nhìn vào Vương giả vinh diệu mà ngây người.

Cô muốn chơi... Khổ nỗi không phải ai đó đang ở đây sao?

Cô không quên chuyện lúc trước cô và Vũ Lương chơi trò này trước mặt anh, làm cho người này vô cùng mất mặt, cô không muốn làm cho anh không vui.

Ai ngờ Phó Tư Diễn đoán được suy nghĩ của cô: "Muốn chơi Vương giả à?"

"Sao anh biết..."

Anh không nổi giận mà chỉ cười: "Nếu muốn chơi thì anh chơi với em."

Dung Hoan: "???" Cô không nghe nhầm đó chứ.

Trong đầu cô lập tức hiện ra hình ảnh Lý Bạch 1-17 hồi ba năm trước trong miệng Vũ Lương, đến nay vẫn không quên được, khước miệng cô giật giật: "Anh... Biết chơi ạ?"

Phó Tư Diễn: "Không tin anh à?"

"Không phải trước đây anh nói trò này trẻ con buồn chán sao?"

Anh ho khan vài tiếng, bình tĩnh giải thích: "Còn không phải vì bạn gái anh thích chơi sao?"

Mặt Dung Hoan đầy nghi ngờ, thấy anh mở Vương giả trên điện thoại anh ra, cô cũng mở lên, miệng vẫn nửa tin nửa ngờ: "Phó Tư Diễn, có phải anh lại đùa em không?"

Anh giữ gáy cô, giọng ép tới: "Không tin anh thì chúng ta solo."

Dung Hoan nhìn cấp của anh - bạch kim, lập tức tự tin lên: "Solo thì solo, em chẳng sợ đâu."

Cái thân hình nhỏ nhắn này, lá gan lại lớn đến vậy.

Phó Tư Diễn nén ý cười nơi khóe miệng: "Ai thua sẽ đồng ý với đối phương một điều kiện."

"Được." Cô nói với vẻ mặt huênh hoang.

Mời cô đấu solo. Anh nói: "Hoan Hoan muốn chơi tướng gì, anh chơi theo em."

Cô thốt lên: "Lý Bạch."

Cố ý chọn tướng anh không biết chơi.

Hai người đều chọn Lý Bạch, Phó Tư Diễn nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của cô gái nhỏ, mặt cô kiểu "anh chờ xem xem sẽ KO anh ngay lập tức".

Anh thầm cười trong lòng.

Cuộc chiến bắt đầu, Phó Tư Diễn rất thận trọng, giai đoạn đầu cô đánh chèn ép anh, nhưng sau vài lần giao tranh, mắt cô sáng rực lên: "Anh được nha..."

Tốt hơn so với tưởng tượng.

Một phút sau, Dung Hoan hạ mạng đầu tiên, cười toe toét như hoa loa kèn: "Anh xem anh xem!"

Trong lúc đắm chìm trong vui sướng thỏa mãn, cô nhanh chóng bị tấn công liên tục, bị anh giết ngược lại, cả người đờ đẫn.

Mấy phút sau đó, cô bị anh hành đủ kiểu, cuối cùng lúc bị đánh bại, chỉ số mạng là 1:3.

Anh không chỉ có kĩ thuật tốt mà còn vô cùng tinh tế trong xử lý tình huống.

Dung Hoan: "???"

Anh cười hỏi lại cô: "Tưởng anh còn như lúc học cấp hai à?"

"Em nhớ vừa rồi nói gì không?"

Dung Hoan muốn trốn lại bị anh tóm lại, giữ eo cô nói: "Còn muốn chơi xấu?"

Chương 54

Dung.Vừa rồi còn rất trâu bò - Bây giờ lại hoảng sợ biến thành gà con. Hoan lập tức cầu xin tha thứ: "Em không dám không dám nữa!"

Bây giờ Phó Tư Diễn đã hoàn toàn áp chế vị trí của cô, cô làm gì dám làm bậy nữa chứ...

Phó Tư Diễn kéo cô lên khỏi ghế sofa, để cô ngồi lên đùi mình, Dung Hoan vòng tay qua cổ anh, mặt đầy tò mò hỏi anh: "Anh đã lén lút luyện tập trò này lúc nào thế? Chơi tốt quá trời."

"Cần phải luyện rất lâu à? Trước kia chỉ là anh không muốn chơi thôi."

Ui là trời... Còn kiêu ngạo nữa chứ.

"Thế không phải anh có số lớn sao?"

"Số lớn lên làm vua thì đừng đánh, không đúng lúc, hơn nữa một người cũng chẳng thú vị chút nào."

"Thật ra thì anh chơi trò này chỉ bởi vì em thôi đúng chứ?" Cô tựa đầu lên vai anh.

Anh cầm tay cô: "Sau khi em ra nước ngoài, anh muốn mình có thể đến gần em một chút, làm một vài việc em thích." Giọng anh bình tĩnh chẳng chút gợn sóng, nhưng lại làm khơi dậy cơn sóng rung động trong lòng cô.

Anh chỉ muốn thay đổi nhiều một chút, đồng thời cũng muốn xuất hiện cùng cô nhiều hơn một chút.

Dung Hoan ngẩng đầu, đau lòng hỏi anh: "Nếu em không về... anh sẽ thế nào đây? Anh sẽ tiếp tục thích em chứ?"

Đôi mắt anh dần tối lại, đưa tay vuốt ve mặt cô, dịu dàng nói: "Có thể một ngày nào đó anh không khống chế được tình cảm của mình, sẽ chạy như bay ra nước ngoài tìm em, cướp em về."

Cô chủ động tiến đến hôn lên môi anh.

Giọt lệ trên khóe mắt cô cũng rơi xuống.

Anh nhanh chóng đổi khách thành chủ, nhưng khi ngón tay chạm lên khuôn mặt ướt át của cô, anh ngừng lại cau mày hỏi: "Sao lại khóc rồi?"

Cô lắc đầu nói: "Không có gì..." Chỉ là cô bỗng nhiên thấy buồn, khó mà kiềm chế được.

Anh biết cô đang suy nghĩ điều gì, đôi môi mềm của anh nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô nói: "Đừng khóc, nhé? Anh đảm bảo sẽ không bỏ em lại nữa đâu."

"Vâng."

Sau khi cảm xúc của cô chùng xuống, anh nắm lấy tay cô, hôn lên bàn tay cô, sau đó nói: "Dọn đến nhà anh ở đi."

Dung Hoan:???

Anh cười, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô: "Không phải nói rồi sao, nếu thua phải đồng ý một điều kiện của anh đấy?"

"Anh..." Sao người này lại giở mấy trò vô liêm sỉ thế này.

Anh cúi đầu nhìn cô, sau đó cười: "Hoan Hoan nghĩ đến cái gì thế? Sao mặt lại đỏ như vậy."

Suy nghĩ trong lòng cô gái nhỏ bị anh chọc thủng nên lập tức lên tiếng chối: "Em đâu có nghĩ gì đâu."

"Thế đồng ý không?"

"Nhưng em thích Quan Hải Cư..."

"Vậy anh dọn về thôi."

Dung Hoan không nói gì, Phó Tư Diễn thấy cô ngậm chấp nhận nên cũng im lặng cười, xoa đầu cô nói: "Nhóc con ngoan ghê."

-

Trở về thành phố Lâm, Phó Tư Diễn đã mang hành lý chuyển đến Quan Cư Hải, mặc dù ngoài mặt Dung Hoan không biểu hiện điều gì, nhưng khi nghĩ đến việc phải thật sự ở chung với anh, cô vừa mong chờ cũng vừa xấu hổ.

Cô cảm thấy Hề Phán nói đúng, bây giờ chính là lúc sức lực và tinh thần của Phó Tư Diễn phát triển mạnh mẽ nhất, bình thường lúc hôn nhau anh có chút nóng, mà cô cũng có thể cảm nhận được một ngọn lửa nóng đầy dụ.c vọng của anh, anh nói trước kia anh chưa từng như thế này với cô gái nào cả, Dung Hoan nhìn thấy dáng vẻ "Từng trái lạnh lòng" của anh có lúc cô còn cảm thấy chuyện này chẳng thật chút nào.

Anh giống như người thợ săn, mà cô chính là một con mồi ngon, hơn nữa người cô lại nhạy cảm, anh chỉ hôn mấy cái cô đã mềm nhũn như nước rồi.

Nhưng mà Phó Tư Diễn rất tôn trọng cô, chỉ cần cô không đồng ý, anh cũng sẽ không tiếp tục làm nữa, mỗi lần đều là anh ngừng lại rồi đến nhà vệ sinh.

Ban ngày, anh và cô thu dọn tất cả hành lý lại, anh còn bỏ quần áo của anh vào tủ quần áo trong phòng ngủ của cô.

Buổi tối thu dọn xong, cô rất chủ động nói: "Em đi nấu bữa tối cho anh nha."

Đi còn chưa được mấy bước đã bị anh kéo trở về, cười hỏi: "Sao lại muốn chủ động nấu cơm thế?"

"Hôm nay anh mệt mỏi cả ngày rồi, em muốn để anh nghỉ ngơi nhiều một chút, hơn nữa em chỉ đi nấu chút hoành thánh đông lạnh thôi, không khó..."

Anh cong môi: "Được, anh đi tắm chút."

Dung Hoan đi nấu hoành thánh, cô nấu xong anh cũng tắm xong, hai người ăn xong hoành thánh, anh cầm chén đi, Dung Hoan đi theo sau lưng anh khó hiểu thờ dài.

Anh phát hiện ra, quay đầu hỏi cô: "Sao thế?"

Cô buồn bã nói: "Em lại bỏ lỡ buổi biểu diễn của thần tượng mất rồi."

Phó Tư Diễn nhíu mày: "Tiêu Thừa Chi sao?"

"Vâng."

Tuần tới, Tiêu Thừa Chi có buổi biểu diễn thành phố bên cạnh, vé đã bán từ nửa năm trước, lúc ấy Dung Hoan không biết cô có trở về thành phố Lâm không, nên cũng không mua. Ba năm trước đã bỏ lỡ buổi biểu diễn của Tiêu Thừa Chi một lần rồi, không ngờ khó khăn lắm mới tổ chức lần nữa thì cô lại bỏ lỡ tiếp.

Vẻ mặt người đàn ông rất kỳ lạ: "Không phải chỉ là một buổi biểu diễn thôi sao?"

Dung Hoan cười khẽ một tiếng: "Anh không hiểu."

Phó Tư Diễn không nói gì nữa, vì thế suốt cả quá trình rửa chén anh không hề nói gì với cô nữa, Dung Hoan cảm giác được anh đang

kiềm chế tính tình của mình lại, sau đó mới từ từ hiểu ra.

Đây là... Anh đang ghen hả?

Suy nghĩ rõ ràng xong đột nhiên Dung Hoan có chút buồn cười, nhìn anh một mình đi đến phòng khách, mà cô cũng không vội tìm anh, mà đi tắm, tắm sạch mùi khói dầu đi, nhưng mà lại đổi một chiếc váy ngủ hình thỏ đáng yêu.

Từ trên lầu đi xuống, cô thấy anh ngồi một mình trong phòng khách đọc sách, anh nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, rồi lại cúi đầu không có ý định quan tâm đến cô.

Quả nhiên là ghen rồi.

Cô thăm cười trộm rồi đi đến chỗ anh, đến trước mặt anh, cô kéo ống tay áo của anh, dịu dàng gọi một tiếng "Tur Diễn".

Thấy anh không để ý đến cô, cô cũng không tức giận, chỉ ngồi xếp bằng bên cạnh anh, mở TV.

Cô không tin anh sẽ nhịn được.

Quả nhiên, cô gái nhỏ ngồi xuống bên cạnh anh, sách cầm trong tay cũng chẳng đọc vô chữ nào, xung quanh người cô là một mùi sữa tắm hương trái cây quanh quẩn nơi chóp mũi anh, khiến tim anh ngứa ngáy khó mà kiềm chế được.

Ngay lúc cô đếm thăm trong lòng đến giây thứ "50", người đàn ông kéo lấy tay cô, xoay người đè cô lên ghế sofa.

"Phó Tur..."

Cô còn chưa nói xong, anh đã cúi người cắn lên môi cô như muốn trừng phạt, nồng nhiệt cùng cô dây dưa răng môi với nhau.

Tay cô đẩy ngực anh, cố gắng đón lấy những đợt tấn công từ anh, nhưng cô cũng nhanh chóng cảm nhận được anh đang muốn hút

khô hết dưỡng khí trong cô, khiến cô không thờ được.

Cô phát ra tiếng nức nở nhẹ nhẹ, môi của anh dần hướng xuống dưới, rơi xuống cổ cô, tô điểm thêm từng trái dâu tây lên đấy.

Cô hối hận rồi... Sao lại đi trêu chọc anh làm gì QAQ.

Cuối cùng anh cũng dừng lại, cô nhỏ giọng hỏi anh: "Có phải anh đang ghen không?"

Anh rầu rĩ "Ừ" một tiếng.

Tim cô cũng mềm nhũn ra, dùng giọng nói ấm áp để trách móc anh: "Anh Thừa Chi chẳng qua chỉ là thần tượng mà em hâm mộ thôi, hai loại tình cảm này căn bản không hề giống nhau, em chỉ thích một mình anh mà thôi."

"Tiêu Thừa Chi ở trong mắt anh không phải ngôi sao sáng, cậu ta chỉ là người anh em của anh thôi, mà bạn gái anh lại thích anh em của anh, còn hâm mộ cậu ta nữa." Anh véo mũi cô: "Em nghĩ anh vui vẻ được sao? Nhóc con."

Cô không nhịn được cười: "Thật ra trước kia em cũng thường hay say mê anh, cũng rất hâm mộ anh đó."

"À? Em sùng bái anh thế nào nói anh nghe thử xem."

Cô bị anh chọc làm mặt đỏ ửng cả lên, cuối cùng đẩy đôi môi đang ở bên tai cô ra nói: "Anh đừng hôn nữa..."

Anh đứng dậy ôm lấy cô, đi lên lầu, cô mơ mơ màng màng hỏi anh: "Đi đâu thế?"

"Ngủ."

"Này, bây giờ mới có mấy giờ đâu..."

-

Tuần tới Phó Tư Diễn lại phải đi công tác mấy ngày, nhưng trước khi đi, anh đưa cho cô một tấm vé.

Lúc cô nhìn thấy tấm vé đó chính là vé vào cửa buổi biểu diễn của Tiêu Thừa Chi, còn kích động mà nhảy căng lên: "Anh kiếm được ở đâu vậy?"

Anh nhìn cô: "Còn cần phải kiếm sao?"

Cũng đúng, anh thân với Tiêu Thừa Chi như thế, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại đã có thể lấy được rồi.

Cô vui vẻ ôm lấy anh, nũng nịu nói với anh: "Tư Diễn, cảm ơn anh nha, anh tốt nhất luôn." Mặc dù trên miệng cô nói thích Tiêu Thừa Chi anh sẽ ghen, nhưng chỉ cần cô thích, anh đều sẵn lòng lấy về cho cô.

Anh gõ nhẹ vào gáy cô: "Anh không thể đi cùng em, một mình em đi xem cậu ta diễn có được không?"

"Được chứ, em đảm bảo sẽ chăm sóc tốt bản thân mình." Cô suy nghĩ một chút lại có chút buồn rầu, không thể đi gặp thần tượng cùng anh, đi một mình cô thấy rất cô đơn.

Cô vì muốn anh đi công tác thật tốt, nên ngày hôm sau, Hồ Hinh đã cùng cô đến thành phố bên cạnh.

Đó cũng là ngày chương trình thực tế cô tham gia được phát sóng trên TV, Dung Hoan xem chương trình thực tế phát hiện bởi vì chuyện của Nặc Trì nên ekip của chương trình đã dành nhiều ống kính hơn cho cô.

Khung bình luận phía bên dưới xuất hiện ngày càng nhiều: [Nữ sinh đàn piano này thật sự vừa xinh đẹp vừa đáng yêu quá, ekip chương trình đi đâu mời người này đến thế, vừa xinh đẹp lại còn chơi đàn piano rất giỏi nữa.]

[Đây là tiên nữ từ đâu đến thế? Hu hu hu...]

[Chị gái đàn piano này cười lên trông đẹp thật đó, dễ nhìn hơn nhiều so với mấy ngôi sao nữ đi phẫu thuật thẩm mỹ, hơn nữa đây chính là gương mặt tự nhiên đấy nha.]

[Trời ơi, cô ấy mới 24 tuổi đã là nghệ sĩ đàn piano đứng thứ nhất, thứ hai trong nước rồi, có thể đến chương trình này chắc chắn không phải chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi đâu.]

[Hơn nữa tôi phát hiện ra cô ấy phối hợp với Nặc Trì rất tốt nhé, hai người hình như qua lại rất thân đấy.]

[Đừng làm loạn mạch chương trình được không? Đó là anh trai lịch sự đó.]

[Mấy người đừng có kéo rắc rối về được không thế, đừng xào CP cho anh tôi nữa, hơn nữa tôi cảm thấy Dung Hoan cứ mãi dán vào người anh tôi đấy thôi?]

[Chỉ một mình, một mình là giỏi nhất.]

[Lúc nào thì cô thấy Dung Hoan dán lại thế? Không cần mắt thì có thể xuyên góp cho người cần dùng nhé.]

Mấy bình luận trên mạng đều tốt xấu lẫn lộn, Dung Hoan nhìn lướt qua thôi nhưng tâm trạng vẫn không tốt lắm. Hồ Hinh an ủi cô nói: "Cho dù có thế nào thì danh tiếng của chúng ta cũng tăng cao hơn rất nhiều, còn mấy anh hùng bàn phím kia nói gì chúng ta chẳng cần phải để ý đến đâu."

Mặc dù nói là nói thế, nhưng trên mạng vẫn kéo đến một trận ồn ào nhỏ, giống như mọi cố gắng của Dung Hoan đều bị nói là ôm bắp đùi của Nặc Trì.

Mà Phó Tư Diễn đang ở xa mấy trăm cây số cũng biết được chuyện này.

Buổi sáng, Phó Tư Diễn vừa họp xong, Kế Sâm vội vàng đến tìm anh, nói với anh chuyện xảy ra trên mạng, Phó Tư Diễn liếc mắt nhìn, chân mày rậm nhíu chặt, mấy giây sau tắt điện thoại, lạnh giọng nói: "Xử lý hết chuyện này, sau đó nhìn thử một chút có ai đứng sau giờ trò hay không."

"Vâng."

Buổi sáng Hồ Hình cùng Dung Hoan đi dạo xung quanh một vòng, buổi tối lại về khách sạn, Hồ Hình lại lên mạng thì phát hiện những chủ tài khoản bôi đen Dung Hoan đều đã xóa bài và xóa tài khoản, chỉ một vài người còn mắng cô nhiệt độ này giống như được ai đó cố ý đê xuống.

Dung Hoan đoán được chắc là do Phó Tư Diễn làm, đúng lúc này, Phó Tư Diễn cũng gọi điện đến.

Hồ Hình đến một căn phòng khác, cho hai người không gian riêng tư. Dung Hoan nghe máy, ngọt ngào gọi tên của anh.

"Trở về khách sạn rồi sao?"

"Vâng, hôm nay anh xong việc rồi à? Đi xã giao có phải uống rượu không thế."

"Uống một chút nhưng anh không say."

"Chuyện trên mạng ngày hôm nay là anh giải quyết giúp em sao?" Cô hỏi.

"Ừ, những lời đó em đừng nên tin."

Anh biết cô thích khiêm tốn, cho nên những chuyện này anh đều chọn cách đê xuống, có anh ở đây, cô cũng rất an tâm.

Hai người nói chuyện một hồi, Phó Tư Diễn nói cô đi ngủ sớm một chút: "Ngủ ngon." Cô dịu dàng nói xong câu này, lại nhẹ nhàng bỗ

sung thêm một câu: "Em thật sự rất nhớ anh."

Cũng không biết ở đầu dây bên kia anh có nghe thấy không.

-

Xế chiều ngày hôm sau, Dung Hoan đi đến cung thể thao nơi diễn ra buổi hòa nhạc, Phó Tư Diễn đặt cho cô chỗ ngoài ở hàng đầu tiên. Nhưng lúc chạng vạng tối, sắc trời bỗng nhiên tối lại, bầu trời bắt đầu có mưa nhỏ.

Nhiệt độ chợt giảm xuống, Dung Hoan mặc áo mưa, khoanh tay lại nhưng vẫn cảm giác được lạnh đến phát run.

Hồ Hình ở khách sạn chờ cô, cho nên chỉ có mình Dung Hoan ở đây, hơn nữa ở chỗ này cô cũng không mang nhiều quần áo, bây giờ chỉ có thể chịu lạnh.

Khi buổi hòa nhạc buổi tối sắp bắt đầu, cuối cùng mưa cũng dừng lại, cô ngồi cuộn tròn tại chỗ nhìn điện thoại di động, đột nhiên cảm giác được một cái áo choàng dài khoác lên người mình, khiến cả người cô bao bọc trong sự ấm áp.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt là gương mặt Phó Tư Diễn!

"Anh..."

Sao đột nhiên anh lại đến đây!

Thấy vẻ mặt của cô gái nhỏ đang ngây ngốc, anh từ từ nở nụ cười, giơ tay lên nắm lấy cằm cô nói: "Chẳng phải nói nhớ anh sao?"

- ---

Tác giả có lời muốn nói:

Bạn trai cùng đi xem buổi hòa nhạc với mình thật sự là một chuyện rất lãng mạn luôn á!

Chương 55

Dung Hoan ngậy người chừng ba giây, sau đó vui vẻ ôm chầm lấy anh: "Vui chứ! Cực kỳ vui! Anh tốt nhất..."

Có thể cùng người mình thích cùng nhau đi xem buổi hòa nhạc, đến tận bây giờ vẫn là chuyện cô vẫn luôn nhớ nhưng muốn làm a a a...

Phó Tư Diễn vỗ vào gáy cô, khẽ mỉm cười nói nhỏ vào tai cô: "Thích không cần nói nhiều lời, tối nay trở về lại nói với anh."

Sắc mặt cô từng chút từng chút đỏ ửng lên như trái anh đào, vội vàng rút tay về, trong lòng thầm mắng anh một câu "Lưu manh"...

Buổi hòa nhạc bắt đầu, khi Dung Hoan nhìn thấy Tiêu Thừa Chi, thì cô cùng với các fan hâm mộ tại nơi này đều hét đến chói tai.

Phó Tư Diễn ở bên cạnh:...

Phần tiếp theo khi hát đến bài "Độc Nguyện", Tiêu Thừa Chi nói: "Tôi biết có rất nhiều fan hâm mộ đến tận bây giờ vẫn thích bài hát cũ này, cảm ơn mọi người đã tới đây ngày hôm nay, bài hát này xin dành tặng mọi người."

Dung Hoan vui vẻ cầm tay Phó Tư Diễn, nói chuyện lớn tiếng hơn để anh nghe rõ: "Đây là em thích nhất!!"

Phó Tư Diễn sờ gáy cô một cái nói: "Anh biết."

Một tuần trước, anh trả lời tin nhắn của Tiêu Thừa Chi: "Hoan Hoan cực kỳ thích nghe "Độc nguyện", nếu được cậu có thể hát bài này."

Dung Hoan quơ quơ cây đèn huỳnh quang trong tay rồi hát theo, hòa cùng với tiếng hát của mọi người, khi hát đến đoạn cao trào "Nhớ nhung trong lòng muốn chạy, muốn ngừng nhưng không ngừng được." còn cảm động đến mức rơi nước mắt.

Một mặt là bị bầu không khí ở nơi đây thổi phồng cảm xúc, mặt khác, đây là khi cô vừa mới bắt đầu thích Phó Tư Diễn, lời bài hát như viết lên tình cảm trong lòng của cô.

Bây giờ người ở bên cạnh, thật tốt, cuối cùng thì anh cũng là của cô.

-

Sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, Dung Hoan la hét đến khàn cả giọng, mà Phó Tư Diễn cũng ăn gần cả một thùng giấm rồi...

Đi ra khỏi cung thể thao, Dung Hoan vui vẻ kéo lấy cánh tay anh, chỉ chỉ phía trước, giọng nói vừa ngọt ngào vừa nũng nịu: "Tư Diễn, em muốn cái bong bóng đó ~"

Phía trước có một ông cụ lớn tuổi đang bán bong bóng huỳnh quang, bên trong còn có gấu con và thỏ con nữa, có rất nhiều cô bé đến mua.

Dung Hoan nhìn chằm chằm thì bị Phó Tư Diễn gõ vào gáy, cô tủi thân chu môi, ai ngờ lại thấy anh bước đến chỗ bán bong bóng!

Một phút sau, anh lại mang bong bóng về cho cô.

Cô nhếch môi nhận lấy: "Tư Diễn anh tốt thật đó ---" Cô vừa dứt lời, nhón chân lên, không để ý đến dòng người đang đi lại xung quanh, chủ động dang đôi môi đỏ mọng của mình lên cho anh.

Anh sững sờ một lúc, sau đó nhanh chóng ôm lấy cô.

Cuối cùng anh ngừng lại, dựa trán mình vào trán cô lưu luyến nói: "Cái miệng nhỏ nhắn này bôi mật à, sao ngọt thế."

Cô phát hiện ánh mắt của người qua đường đang dần nhìn sang, xấu hổ cúi thấp đầu, Phó Tư Diễn nắm lấy tay cô, tiếp tục đi về phía trước.

Vốn dĩ tâm trạng còn đang khó chịu, nhưng chỉ cần một cái hôn đơn giản của cô thì đã biến mất như chẳng có gì xảy ra nữa.

Sau khi lên xe, Dung Hoan vui vẻ nhìn bong bóng trong tay mình, kéo Phó Tư Diễn sang chụp với anh mấy tấm hình. Cô tựa vào ngực anh, giống như một con chim nhỏ, xung quanh hai người cũng như đang được bao phủ bởi bầu không khí ngọt ngào.

Anh cúi đầu hôn lên chóp mũi cô, nhỏ giọng nói: "Tất cả thời gian tiếp theo của tối hôm nay đều thuộc về anh."

-

Sau khi đóng chặt rèm cửa sổ, bên trong phòng chỉ còn ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ ánh đèn màu vàng cam, trên chiếc giường kingsize, người đàn ông ôm cô gái nhỏ vào lòng hôn, hơi thở trầm thấp của người đàn ông từng đợt từng đợt vang lên.

Trên tấm thảm cạnh mép giường, là bộ váy ngủ cùng với khăn tắm, còn có quần áo lót.

Dung Hoan nhắm chặt hai mắt, ngón tay bóp lấy đầu bả vai anh, lộ ra từng dấu ngón tay nhạt màu, mắt cô khép hờ.

Môi của anh rơi xuống đôi môi anh đào căng mọng của cô, trong lúc răng đang miêu tả đôi môi đỏ mọng của cô thì Dung Hoan vẫn còn chút mơ hồ, chỉ cảm thấy lo lắng từ từ tăng lên.

"Tư Diễn..."

Một lúc lâu sau, môi anh từ từ rời đi, nói với cô từng chữ từng chữ âu yếm, thấy vẻ mặt cô đỏ ửng lên như thế nói: "Hoan Hoan thấy xấu hổ

sao?"

"Dạ..." Sắc mặt cô từng tầng từng lớp đỏ ửng lên.

Anh cười, đáy lòng bị dánh vè dễ thương này của cô dần lấp đầy.

Chóp mũi cô hồng hồng, sau một lát nhẹ nhàng đẩy bả vai cô, anh biết cô sợ, suy nghĩ một hồi vẫn không muốn sớm thế này.

"Cực cưng, có thể để anh làm thế không?" Anh khàn giọng hỏi.

Cô nhìn anh thế này cũng thấy rất đau lòng, vòng tay qua cổ anh, im lặng trấn an anh. Một lát sau, anh đan chặt mười ngón tay với cô, cô cắn môi không dám mở mắt, dánh vè này lại chọc cười anh, không nhin được muốn đùa với cô nói: "Sợ sao?"

"Ừm, em..." Cô nhẹ giọng nói: "Không có đâu."

Vừa nói xong, bầu không khí dần trở nên nóng hơn. Người đàn ông khẽ hừ một tiếng, ôm chặt cô hơn.

"Hoan Hoan, đây là..." Anh cắn rái tay cô: "Dạy dỗ."

Vẻ mặt cô đỏ bừng lên.

Anh nói gì ở bên tai cô, cô đều làm theo cái đấy, nghe lời đến mức khiến mắt anh càng sâu hơn.

Nụ hôn ấm áp của người đàn ông từ từ cướp đi hơi thở của cô, Dung Hoan vốn đang muốn đẩy anh ra nhưng cũng từ từ thôi không đẩy nữa.

Không khí từ từ ấm dần lên.

Cô có thể chơi nhạc cực kỳ giỏi, ngón tay lưu loát trên phím đàn, mà giờ khắc này cô chỉ thuộc về anh.

Tối hôm nay, trong phòng rất yên tĩnh, tình yêu không tiếng động phát ra. Dung Hoan cảm thấy, không có gì tốt hơn việc có thể ở bên anh, điều này khiến cô cảm thấy vui vẻ hơn.

Anh hướng dẫn cho cô từng bước từng bước, Dung Hoan giống như con thuyền nhỏ phiêu du trên biển, như lục bình trôi trên bàn tay anh.

Cuối cùng, cô co rút người trong lồng ngực của anh, mặt biển dần yên tĩnh, thuyền nhỏ cũng từ từ lái đến cảng.

Cô khẽ giọng lẩm bẩm: "Muốn tắm..."

Anh cười: "Anh ôm em đi tắm."

Xả nước xong, anh và cô cùng ngồi vào bồn tắm, vừa mới đầu cô cũng xấu hổ không muốn, nhưng sau đó cũng từ từ buông bỏ ngại ngùng, không làm kiêu nữa, ngoan ngoãn tựa đầu lên vai anh.

Anh tắm rửa giúp cô, phát hiện trên làn da trắng như tuyết của cô xuất hiện vào mảng đỏ, nhìn thấy có chút gịạt mình.

Anh đau lòng nói: "Xin lỗi cực kỳ."

Cô lắc đầu, thật ra làm mấy loại chuyện này cô cũng rất... vui vẻ, chỉ cần là việc có liên quan đến anh, cô đều sẵn lòng đồng ý.

Sau khi giúp cô tắm rửa xong, cả người từ trên xuống dưới của anh lại bắt đầu không ổn, sau khi ôm cô trở về phòng, anh lại đến nhà vệ sinh tắm một lần nữa...

Lúc trở về, cô gái nhỏ nhìn anh, đầu nhỏ lại co rúc vào trong chăn, anh cười kéo cô từ trong chăn ra.

"Phó Tư Diễn..." Bây giờ cô rất mắc cỡ không dám đối diện với anh.

"Ừ." Anh nhỏ giọng đáp lại, xem giờ: "Sắp một giờ rồi, buồn ngủ không?"

Cô gật đầu, sau đó anh ôm cô cùng nhau ngủ.

Một lát sau: "Hoan Hoan, em đừng dựa sát vào anh quá..."

"Hả?"

"Anh sợ buổi tối anh lại không ngủ được."

"..."

-

Sau khi đi xem buổi hòa nhạc về, mối quan hệ của hai người càng trở nên gần gũi hơn, Phó Tư Diễn vì muốn dành nhiều thời gian bên cô nên giảm đi xã giao rất nhiều, thường xuyên cùng cô đi biểu diễn khắp nơi. Danh tiếng Dung Hoan ngày càng lớn, sau khi công khai trên Weibo, cô đăng một vài hoạt động ngày thường, cũng có rất nhiều người vào bình luận.

Rất nhiều người cực kỳ thích cô, nói cô là tiên nữ đàn piano, là kiểu thoát ly trần thế, khí chất lạnh nhạt điềm tĩnh rất dễ nhìn thấy được.

Nếu như ở trong mắt người ngoài, thì tính cách của Dung Hoan là kiểu người hướng nội thanh cao, nhưng chỉ khi đứng trước mặt Phó Tư Diễn, cô mới có thể lộ ra vẻ mặt cô gái nhỏ ngoan ngoãn dính người như thế.

Thật ra thì từ nhỏ không có nhà để được quan tâm và yêu thương, khiến cô vẫn luôn thiếu cảm giác an toàn, đặc biệt sau khi mẹ cô mất, tính cách cô càng bị khóa chặt lại, cô không muốn nói yêu thương là bởi vì sợ bị tổn thương, cho đến khi gặp Phó Tư Diễn.

Trước mặt những người trong nhà trước kia cô không hay làm nũng, nhưng ở trước mặt anh lại rất hay làm, trước kia chưa từng lười biếng hay nghịch ngợm, nhưng trước mặt anh cô đều làm cả, trước kia có thể thoải mái không quan tâm, nhưng ở trước mặt anh, anh đều làm vì cô.

Anh giống như đã lấp đầy từng chỗ từng chỗ trên người cô.

Thời gian dần trôi qua, từ từ, thời gian cũng đến tháng mười hai, lúc giáng sinh, Vũ Lương gửi lời mời Dung Hoan và Phó Tư Diễn đến nhà ăn cơm tối. Cũng biết được Bạch Ngưng mang thai nên mọi người đều rất vui vẻ, muốn tụ họp một chút.

Chạng vạng tối, Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan đến nhà họ Lương, vừa vào cửa, Dung Hoan đã thấy Bạch Ngưng và Tiêu Thừa Chi ngồi trên ghế sofa, vui vẻ chạy đến.

"Hoan Hoan, đã lâu không gặp." Bạch Ngưng sờ đầu cô, Dung Hoan nhìn bụng cô, ánh mắt sáng rực lên, quan tâm hỏi cô ấy: "Bây giờ chị thấy khỏe không? Có khó chịu gì hay không?"

"Nhìn Hoan Hoan còn lo lắng hơn anh ấy nhỉ." Tiêu Thừa Chi cười nhạt giải thích: "Cô ấy không sao đâu, mỗi ngày đều ăn uống như bình thường, cũng hết như con heo nhỏ vậy."

Người phụ nữ nổi giận, giả vờ muốn đánh anh ấy: "Anh mới là con heo nhỏ!"

Hai người liếc mắt đưa tình, Vũ Lương ở bên cạnh không nhìn nổi nữa nói: "Nơi này là chỗ của mấy người độc thân đấy, hai người có thể chú ý một chút không thể."

Phó Tư Diễn kéo Dung Hoan trở về, cười một tiếng: "Sợ rằng không phải rồi, tôi và Hoan Hoan cũng là một đôi rồi."

"Má nó! Mấy người khi dễ tôi phải không!"

Mọi người đều bật cười.

Nói chuyện một hồi, Bạch Ngưng nói đến phòng bếp giúp đỡ, Tiêu Thừa Chi không yên tâm về cô ấy nên cũng vội vàng đi theo, Dung

Hoan đang muốn đi thì bị Vũ Lương kéo sang một bên, nói có chuyện muốn nói với cô.

Vũ Lương không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của Phó Tư Diễn, cứ thế kéo Dung Hoan đi, cô ngây người nói: "Chú Vũ Lương?"

"Hoan Hoan, chú có chuyện cần phải đặc biệt xin lỗi cháu, chú muốn kiểm điểm với cháu trước."

"???"

Vũ Lương bắt đắ dĩ nói: "Hôm nay chuyện chúng ta tụ họp bị em gái chú biết được, gần đây cô ấy một mình ở thành phố Lâm này, bố mẹ chú không phải là muốn tối nay chú đưa cô bé đi ăn cơm sao, cho nên đợi lát nữa... Cháu hiểu chứ?"

Cô ngạc nhiên: "Là chị Vũ Tử sao?"

"Ừ." Vũ Lương có chút khổ sở vì sợ lát nữa Dung Hoan sẽ không vui, bởi vì lúc đầu Vũ Tử rất thích Phó Tư Diễn.

Ai ngờ chẳng qua Dung Hoan chỉ cười, không có chút để ý nào nói: "Không sao đâu, cháu không ngại."

"Cảm ơn cảm ơn." Vũ Lương thở phào nhẹ nhõm.

Dung Hoan trở về thì nhìn thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ của Phó Tư Diễn, anh hỏi: "Vũ Lương lại nói gì với em thế?"

Dung Hoan nói với anh xong, thấy sắc mặt anh không tốt lắm, cô vội vàng an ủi: "Em không tức giận đâu, thật đó."

"Không sao, vừa khéo để cô ta nhìn quan hệ của chúng ta, để cô ta hoàn toàn mất đi cái suy nghĩ này."

Một lát sau, Vũ Tử đến, vừa vào cửa, cô ta đã xách theo chai rượu vang cườì cong cả mắt, vui vẻ nói: "Anh họ, đây là rượu vang em mang cho mọi người đấy."

"Được rồi vào đi."

Vũ Tử nhìn đông ngó tây, vẻ mặt đầy mong chờ: "Này, anh Tư Diễn đâu rồi?"

Cô ta đi vào phòng khách, thấy Phó Tư Diễn đang ngồi trên ghế sofa với một cô gái, cô gái ngồi xếp bằng, được Phó Tư Diễn ôm trong lòng, hai người hình như đang nói chuyện gì đấy, trên mặt còn mang theo ý cười.

Vũ Tử ngây ngờ!!!

Đây là ý gì đâu??!!!

Vũ Lương đi vòng qua Vũ Tử, đi đến bên cạnh hai người nói: "Vũ Tử, để anh giới thiệu cho em, đây là bạn gái Phó Tư Diễn, Dung Hoan."

Vũ Tử khó tin: "Đây chẳng phải là cháu gái của anh Tư Diễn hay sao?"

Phó Tư Diễn đứng lên, lạnh nhạt nhìn cô ta nói: "Bây giờ là bạn gái, không được à?"

Vũ Lương kéo tay Vũ Tử sang, kéo cô ta vào phòng bếp, Vũ Tử khó chịu: "Sao Phó Tư Diễn có thể thích cô ta được chứ! Mối quan hệ của hai người bọn họ..."

"Em nhỏ tiếng chút cho anh! Người ta cũng chẳng phải người thân cùng dòng máu, em kích động cái gì thế."

"Nhưng mà..."

"Đừng gây chuyện có nghe không, không được phép dính vào Phó Tư Diễn nữa."

Vũ Tử khó chịu chu môi, người đàn ông cô ta thích nhiều năm như thế lại đang ở bên cạnh người khác! Dựa vào đâu chứ!

Buổi tối lúc ăn cơm, Phó Tư Diễn nắm tay Dung Hoan đi vào, ngồi bên cạnh cô. Dung Hoan nhìn thấy ánh mắt đầy phẫn nộ của Vũ Tử ở phía đối diện, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào không nói nên lời...

Lúc ăn cơm, Vũ Tử cũng xem như đã cảm nhận được trình độ cứng chiều bạn gái của Phó Tư Diễn, trong ấn tượng của cô ta, anh là người lạnh lùng, kiêu ngạo, khác xa hoàn toàn với anh bây giờ.

-

Sau khi ăn xong, mọi người cùng nhau ăn trái cây, Vũ Tử cầm lấy, nói: "Em đưa sang cho bọn họ."

Vũ Tử bung đĩa trái cây đến phía sau. Phát hiện chỉ có mỗi Dung Hoan.

"Anh Tư Diễn đâu?"

Dung Hoan hoảng sợ run lên: "Anh ấy đi nhà vệ sinh rồi."

Vũ Tử đánh giá cô, trong lòng thấy khó chịu: "Là cô theo đuổi Phó Tư Diễn sao?"

Dung Hoan chỉ thờ ơ liếc mắt nhìn cô ta và nói: "Là anh ấy theo đuổi tôi."

"... Sao có thể thế được!"

"Tôi cần phải báo cáo với cô sao?"

Vũ Tử ghen hống không nói nên lời.

Ngay lúc Dung Hoan nghĩ là cô ta không còn gì để nói nữa, thì Vũ Tử đột nhiên nói: "Vậy cô thật sự hiểu rõ về anh Tư Diễn sao? Anh ấy từng chủ động nói về chuyện của bố mẹ mình cho cô sao?"

Dung Hoan ngạc nhiên.

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Yên tâm, chỉ là cơn sóng nhỏ thôi, bây giờ tình cảm của hai người vững chắc lắm.

Chương 56

Vũ Tử nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Dung Hoan, cũng biết cô không biết chuyện này, Vũ Tử thản nhiên cười một tiếng, thật lòng nói: "Anh Tư Diễn không muốn mang chuyện quan trọng này nói cho cô, cũng nói rõ trong lòng anh ấy căn bản không hề muốn mãi mãi xem cô là bạn gái của anh ấy."

"Bố mẹ của anh ấy..."

"Cô thật sự không biết sao? Xem ra cô cũng như tôi vậy, cũng không thể chạm đến chỗ sâu nhất trong trái tim của anh ấy."

Vũ Tử nhớ, lúc học cấp hai, có lần cô ta đến nhà của Phó Tư Diễn làm khách, tiếng đàn guitar của anh phát ra từ trong phòng làm việc đã thu hút sự chú ý của cô ta, cô ta lấy đàn ra lúc anh không hề hay biết, sau đó bị Phó Tư Diễn lạnh mặt đuổi ra khỏi nhà. Đó là thời khắc cô ta cảm thấy mất mát nhất trong cuộc đời này. Sau đó từ chỗ Vũ Lương cô ta mới biết, dường như có chuyện gì xấu đã xảy ra với bố mẹ của Phó Tư Diễn.

Vũ Tử nghĩ, Dung Hoan sẽ đau khổ đến không thể nói nên lời, ai ngờ Dung Hoan còn ngẩng đầu lên nhìn cô ta, sắc mặt lạnh xuống:
"Chuyện giữa tôi và anh ấy thì cô có quyền gì để đứng đây bình luận chứ? Cô hiểu rõ Phó Tư Diễn như thế, có biết tôi có vị trí thế nào trong lòng anh ấy không?"

- - -

"Vũ Tử, cô đang nói gì thế?"

Một giọng nói vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

Dung Hoan quay đầu nhìn, Phó Tư Diễn đi đến, sắc mặt Vũ Tử có chút hoảng hốt.

Người đàn ông nhìn về mặt cô gái nhỏ có chút không giống bình thường, nắm tay cô dịu dàng hỏi: "Cô ta lại nói bậy bạ gì với em sao?"

"Anh Tư Diễn."

"Câm miệng." Phó Tư Diễn lạnh lùng đưa mắt nhìn sang.

Dung Hoan ngẩng đầu, giọng nói còn cố ý làm trông vô cùng tủi thân nói: "Chị Vũ Tử nói, anh căn bản không hề muốn quen nhau lâu dài với em." Giờ phút này cô cảm thấy cô giống như bạn học nhỏ đứng báo cáo trước mặt giáo viên vậy...

Sắc mặt Phó Tư Diễn hoàn toàn đen lại, nhìn Vũ Tử nói: "Sau này đừng xuất hiện trước mặt Dung Hoan nữa, lần sau tôi không muốn nghe cô nói về chuyện này nữa, khi đó đừng trách tôi không hề chừa chút mặt mũi nào cho cô."

Khóe mắt Vũ Tử đỏ bừng lên, xoay người chạy vào biệt thự.

Phó Tư Diễn xoa đầu cô gái nhỏ: "Được rồi, đừng nghe cô ta nói bậy bạ, anh đối với em có thật lòng hay không em không nhìn ra sao?"

Cô nở nụ cười nói: "Nhìn ra được mà, em chẳng thêm tin đâu."

Anh ôm lấy cô: "Ngoan thật."

-

Tối về nhà, trong đầu Dung Hoan vẫn mãi quanh quẩn về chuyện Vũ Tử nói. Cô thật sự rất tò mò, bởi vì từ khi cô biết Phó Tư Diễn đến nay, quả thật anh chưa từng nhắc đến bố mẹ mình, lần đó ở phòng

làm việc, hình như cô cũng đụng phải cây đàn guitar kia của anh, khi đó về mặt Phó Tư Diễn cũng rất tệ.

Còn có bức hình trong cây đàn guitar nữa...

Dung Hoan nằm trên giường nhìn trần nhà đến gần người, một lát sau, tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh ngừng lại, người đàn ông đi ra.

Cô nhanh chóng nhắm mắt lại, nào ngờ động tác nhỏ này đều bị Phó Tư Diễn nhìn thấy rõ cả.

Dung Hoan đang nhắm mắt, cảm nhận được một góc bên kia của giường lún xuống, ngay sau đó cả người nóng bỏng của người đàn ông dán sát vào người cô, môi anh rơi xuống tai cô nói: "Còn giả vờ ngủ nữa sao?"

Cô ngoan ngoãn mở mắt ra: "Em không có..."

"Còn cái nữa." Anh vén chăn lên nằm vào, kéo cô vào lòng, cúi đầu liếc nhìn bộ đồ ngủ cô đang mặc nói: "Mỏng thế này, không sợ bị cảm sao? Nhanh thay bộ khác dày hơn chút đi."

"Không muốn..."

"Hả?"

"Mỗi tối ngủ cùng với anh em đều thấy nóng." Anh ôm cô ngủ, mùa đông cũng nóng như lò lửa, nếu mặc dày nữa cô thật sự không ngủ được.

Anh cười, ôm cô chặt hơn, cúi đầu hôn cô.

Dung Hoan cảm nhận được bàn tay đang lướt trên người cô ngày càng quá đáng, vội vàng kéo anh ra: "Sáng nay anh đã..."

Cô cảm giác sao anh chưa xài hết tinh lực nữa thế!

Anh quan tâm cô ngừng lại: "Được, thế thì yên tâm ngủ đi!"

Dung Hoan nhắm mắt lại, nhưng lại phát hiện cô mãi vẫn không cách nào chìm vào giấc ngủ được, cứ lặn qua lộn lại mãi như thế cũng nhanh chóng khiến Phó Tư Diễn cảm thấy chuyện không ổn: "Sao rồi? Có phải anh ôm em, nên em thấy khó chịu không."

Cô lắc đầu một cái: "Chỉ là em có chút tâm sự thôi."

"Tâm sự?" Anh hết buồn ngủ, nâng cằm cô lên để cô ngẩng đầu nhìn anh nói: "Nói cho anh nghe xem, nhóc con đang suy nghĩ chuyện gì thế?"

"Tối nay... Vũ Tử đến tìm em, nói về chuyện của anh." Cuối cùng cô vẫn không nhìn được: "Chuyện liên quan đến... Bố mẹ anh."

Phó Tư Diễn ngạc nhiên, cặp chân mày rậm nhíu lại nói: "Cô ta nói gì với em?"

"Cô ta không nói gì cả! Cô ta chỉ nói với em, nói anh không muốn nói cho em, là vì anh không đặt em trong lòng anh."

"Cho nên em cũng nghĩ là như thế sao?"

Cô hoảng hốt xua tay nói: "Em nghĩ đây là chuyện của anh, anh không muốn nói với em chắc chắn có lý do của anh, em tôn trọng anh." Cô ôm anh, đầu dán vào ngực anh.

Dáng vẻ này của cô khiến trái tim sắc đá của anh tan thành nước, anh trở người ôm lấy cô, rất lâu sau mới mở miệng hỏi: "Hoan Hoan muốn nghe không? Đây cũng chẳng phải chuyện khiến người ta vui vẻ gì đâu."

"Không sao cả, em sẵn lòng cùng anh chia sẻ mọi thứ."

Anh thở dài nói: "Bố anh là một công nhân bình thường, không biết chữ, nhưng đối xử rất tốt với anh, thường xuyên dạy anh phải học

cho giỏi, ông ấy nói ông ấy hy vọng nhất là được nhìn thấy sau này anh lớn lên làm giáo viên, ông ấy cảm thấy cực kỳ tự hào. Lúc nhỏ khi anh còn đi học, ông ấy đã bị ung thư qua đời. Khi đó nhà anh còn rất nghèo, mẹ... anh, sau khi ba anh chết, thì mang hết tiền trong nhà đi."

Dung Hoan hoảng sợ.

Lúc ấy Phó Tư Diễn đã trải qua khoảnh khắc long trời lở đất nhất cuộc đời, cho đến khi Dung Khang Đạt nhận nuôi anh, đưa anh về nhà. Trước kia Dung Khang Đạt là bạn thân của bố Phó.

Dung Hoan: "Thế bây giờ mẹ anh..."

Anh cười lạnh: "Anh đã chẳng còn quan tâm đến bà ta lâu rồi, dù sao anh cũng đã sớm quên bà ta rồi."

Chỉ vì mẹ phản bội tình yêu của anh và gia đình này, khiến Phó Tư Diễn từ nhỏ đã chẳng trông mong gì vào tình yêu, anh đợi lâu như thế vẫn luôn kiên trì với chủ nghĩa độc thân, đến khi gặp Dung Hoan.

Khó trách Phó Tư Diễn lại chọn làm giáo sư đại học, thì ra nguyên nhân chính là vì nguyện vọng của bố anh.

"Cây đàn guitar trong phòng làm việc của anh ---"

Anh trả lời: "Là món quà cuối cùng mà bố tặng cho anh, ông ấy không biết đàn guitar chỉ thấy anh thích nên mua cho anh, còn hy vọng anh tự học thành tài." Bố Phó không có văn hóa và kiến thức, nhưng đối với con mình vẫn luôn muốn dành những điều tốt nhất cho anh.

Cô nghe xong, lòng cũng như bị nhéo đau: "Tư Diễn..." Cô không biết nên an ủi anh thế nào. Thì ra anh cũng như cô, cũng từng trải qua đau đớn như thế.

Giọng của anh chôn vào đỉnh đầu cô: "Ngoan, anh không sao."

"Sau này em sẽ bên cạnh anh, cho dù có chuyện gì cũng sẽ không rời xa anh."

Anh cong môi: "Anh tin tưởng Hoan Hoan." Cả đời này cô đều sẽ bị khóa chặt bên cạnh anh.

"Trước kia không nói với em, bởi vì anh cảm thấy chuyện khó chịu thế này chia sẻ với em cũng chỉ khiến em không thoải mái như anh. Làm gì có chuyện em không ở trong lòng anh dù chỉ một chút chứ? Anh và em ở bên nhau, đã đại diện cho tất cả mọi thứ đều có thể cho em."

Cô gật đầu: "Em biết."

Sau khi tâm trạng dần bình tĩnh lại, cuối cùng Dung Hoan cũng từ từ ngủ, Phó Tư Diễn nhìn gương mặt khi ngủ của cô, sóng biển trong lòng cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

-

Sáng sớm hôm sau, khi Dung Hoan tỉnh lại, đã phát hiện người nằm bên cạnh đã chẳng thấy đâu.

Cô ngồi duỗi người, từ từ bò xuống giường đi rửa mặt. Cô xuống lầu, phát hiện Phó Tư Diễn đang chuẩn bị bữa sáng.

"Hoan Hoan tỉnh rồi à?"

"Chào buổi sáng anh Tư Diễn."

Cô vui vẻ chạy đến, từ phía sau ôm lấy anh, nụ cười anh kéo dính đến đuôi chân mày: "Nhóc con sao lại trở thành quý dính người thế nhỉ?"

"Quý dính người" là biệt danh Dung Hoan tự đặt cho mình, có lúc ở trước mặt anh cô thật sự rất dính người.

"Anh đang làm gì thế?"

"Sáng nay nấu hoành thánh cho em, xong ngay đây."

"Dạ."

Anh xoay người một tay nắm lấy cô, im lặng mấy giây, nói: "Hoan Hoan, qua mấy ngày nữa ông nội sẽ về."

Cô ngẩng người: "Mới mấy ngày đã về rồi sao?"

"Ừ, ông nói trở về nghỉ ngơi một khoảng thời gian."

Trong lòng Dung Hoan rối bời, một mặt cô vui vẻ vì được gặp ông nội, nhưng mối quan hệ bây giờ với Phó Tư Diễn nếu như bị ông nội biết, thì nên làm gì đây?

Thấy phản ứng này của cô, anh trêu chọc: "Sợ à?"

Cô ngẩng đầu đưa mắt nhìn anh: "Ông nội biết có phải sẽ tức giận không? Em sợ ông ấy..."

Anh nhéo lấy gáy cô, dịu dàng an ủi: "Không sao đâu, mọi chuyện đều đã có anh giải quyết rồi."

"Dù có như thế nào, anh cũng không được bỏ em lại nữa đâu."

"Sao có thể thế được, đã không bỏ được từ lâu rồi."

-

Dung Hoan đau lòng buồn bã suốt mấy ngày, mấy ngày sau Dung Khang Đạt đã về nước.

Buổi trưa, Phó Tư Diễn đến sân bay đón Dung Khang Đạt trở về, Dung Hoan ở căn biệt thự cũ giúp đỡ dì Tĩnh chuẩn bị bữa trưa.

Dì Tĩnh nhìn ra được Dung Hoan đang không được bình tĩnh, thì cười nói: "Cô Hoan Hoan, không sao đâu, ông cụ không phải người cố chấp như thế."

"Dì Tĩnh, dì nói xem ông nội có giận dữ không? Cơ thể của ông ấy không chịu nổi chuyện kích thích lớn thế..."

Cô vừa nói xong, ngoài cửa truyền đến tiếng xe chạy vào, Dung Hoan và dì Tĩnh nhìn nhau "Chắc là họ về đến rồi."

Dung Hoan chạy ra ngoài cửa, quả nhiên thấy Phó Tư Diễn lái xe vào bãi đỗ xe.

Cô đi đến mở cửa ghế sau ra, Dung Khang Đạt xuống xe, cô lập tức đỡ lấy ông: "Ông nội ---"

Dung Khang Đạt nhìn cô, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, cuối cùng nắm lấy tay cô: "Cháu gái ngoan."

Cô quay đầu liếc mắt nhìn Phó Tư Diễn, sắc mặt anh hình như đang chứa tâm sự gì đấy.

Dung Hoan cảm nhận được có chuyện gì đó không đúng.

Quả nhiên đi vào biệt thự, dì Tĩnh nói thức ăn đều đã chuẩn bị xong hết rồi, có thể vào ăn rồi, nhưng Dung Khang Đạt chỉ xoay người nhìn Phó Tư Diễn lạnh giọng nói: "Cháu theo bác đến phòng làm việc."

Ông cụ rất khỏe mạnh, dựa vào cây gậy chống, bước từng bước nặng nề lên cầu thang.

Dung Hoan ngẩng người nhìn sang Phó Tư Diễn, anh từ phía sau đi đến cầm lấy tay cô: "Anh đã nói với bác ấy rồi."

Dung Hoan:??!!

Mới vừa nãy ở trong xe, Phó Tư Diễn đã nói thẳng vấn đề với ông cụ: "Cháu và Hoan Hoan ở bên nhau rồi ạ."

Đầu tiên là ông cụ thấy ngạc nhiên, sắc mặt bỗng nhiên đen lại, suốt dọc đường đi chẳng hề nói câu nào, lúc nãy mới vừa thấy Dung Hoan, ông cũng ráng nhịn xuống.

"Em đi nói với ông nội."

Phó Tư Diễn kéo tay cô: "Ngoan, để đó anh xử lý."

"Nhưng mà..."

"Nghe lời."

-

Trong phòng làm việc tràn ngập hương tùng nhàn nhạt, bút mực giấy nghiên và đồ cổ được bày lộn xộn trong phòng, Phó Tư Diễn đẩy cửa phòng làm việc ra, thấy Dung Khang Đạt đang ngồi trên ghế, trông rất già yếu, anh đi vào.

Anh đứng trước mặt Dung Khang Đạt, Dung Khang Đạt ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy lửa giận trong lòng đang ngày càng tăng cao, mấy giây sau ông nâng cây gậy của mình lên vung mấy cái vào ngang hông anh, giận đến mức giọng cũng run rẩy nói: "Cháu đây chính là đang làm bậy!"

Ông tốn trăm công ngàn sức để đưa Dung Hoan đi, không ngờ ba năm sau hai người lại bên cạnh nhau thế này.

Cơ thể của ông cụ vẫn khỏe mạnh như trước, giờ phút này lực của cây gậy đánh lên người anh được ông dùng hết sức của mình, đau đến tận xương, nhưng anh cũng không nói gì cả, mặc cho ông ấy đánh từng cây một.

"Nếu như thế này có thể để bác hả giận, thì bác có thể đánh cháu."

"Phó Tư Diển, Hoan Hoan là cháu gái của cháu đó!"

"Cô ấy ở trong lòng cháu, không phải như thế."

"Cháu từng nghe lời của bác chưa?!" Dung Khang Đạt giận nhưng lại không có chỗ để trút.

Phó Tư Diển nói ra hết những suy nghĩ của mình: "Bác Dung, ba năm trước là do bản thân cháu không vững lòng, để cô ấy rời đi khiến cháu rất hối hận. Bây giờ cô ấy về nước rồi, cũng còn thích cháu, cháu không thể để cô ấy khổ sở thêm nữa."

"Hoang đường!"

Phó Tư Diển xoay người, lấy mấy thứ đồ từ trong ngăn kéo ra, để trước mặt ông cụ.

Dung Khang Đạt nhìn một cái, ngạc nhiên.

Đây là mấy tài liệu chuyển nhượng cổ phần, bao gồm những bất động sản trong mấy năm gần đây của Phó Tư Diển, tài sản nhà họ Dung vân vân, phía trên ghi rõ anh chuyển hết những thứ này cho Dung Hoan, mà thời gian lại là ba năm rưỡi trước.

Phó Tư Diển nhỏ giọng nói: "Mọi thứ của cháu đều cho Dung Hoan, cháu không muốn cái gì cả, cháu chỉ cần cô ấy. Nếu cháu đã có quyết định như thế rồi thì không một ai có thể thay đổi được. Cho dù người đó có là bác, bác Dung."

Chương 57

Dung Hoan lo lắng đi qua đi lại trong phòng khách phía dưới lầu, cô nhìn lên cửa phòng làm việc đóng chặt trên lầu kia, trong lòng cảm thấy như có hàng ngàn con kiến đang bò, ngực vừa khó chịu vừa rối loạn.

Ông nội sẽ mắng chú Phó sao? Hay là hai người họ sẽ gây nhau vì cô...

Cô không dám nghĩ nhiều, nhưng lại không khống chế được bản thân mình.

Vào lúc này, cửa phòng mở ra, Phó Tư Diễn xuất hiện trong tầm mắt cô.

Cô lập tức chạy nhanh lên lầu, chạy đến trước mặt anh: "Tư Diễn, ông nội và anh, hai người nói gì thế..."

Anh giơ tay lên xoa xoa đầu cô gái nhỏ, khóe miệng cong lên nụ cười: "Lo lắng thế làm gì?"

Anh kéo cô xuống lầu, dịu dàng an ủi: "Anh nói hết rồi, Hoan Hoan đừng lo, anh sẽ xử lý tốt thôi."

"Thế ông nội---"

"Ông ấy nói muốn nghỉ ngơi, sẽ ăn cơm trưa trễ một chút. Em ngoan ngoan ăn cơm trước đi, nhé?"

"... Được."

-

Sau khi ăn cơm trưa xong, trong lòng Dung Hoan vẫn thấy lo lắng, nên cô gọi điện cho Hề Phán, kể lại chuyện này cho cô ấy nghe, Hề Phán nói: "Hay là cậu tìm thời gian thích hợp đến nói với ông nội cậu một chút? Dùng khổ nhục kế gì đấy, ông nội cậu thương cậu như thế, chắc chắn không thể kiên quyết ngăn cản cậu và chú cậu ở bên nhau đâu."

Dung Hoan cũng cảm thấy thế, không nên để cho Phó Tư Diễn một mình gánh vác mọi chuyện, dù có thế nào cô cũng phải làm chút gì đấy.

Vì thế một lát sau, cô bung thức ăn đến gõ cửa phòng làm việc.

Bên trong truyền ra giọng nói nghe có chút mệt mỏi, cô đẩy cửa vào, thấy Dung Khang Đạt đang nhắm mắt im lặng suy nghĩ, ngón tay vuốt ve đầu rồng trên cây gậy.

Cô để thức ăn ở trước bàn làm việc, nhỏ giọng gọi: "Ông nội."

Dung Khang Đạt mở mắt ra, Dung Hoan nói: "Ông không thể không ăn cơm trưa được, ăn trước một chút được không ạ?"

Dung Khang Đạt nhìn cô, một hồi lâu sau lại thở dài một tiếng: "Hoan Hoan."

Trong giọng nói của ông bao gồm cả chút chua xót và bất lực, lập tức khiến khóe mắt Dung Hoan nóng bừng lên, cô đi đến, cầm lấy tay ông nội, giọng nghẹn ngào nói: "Ông nội, cháu sai rồi, là cháu không nghe lời ông. Nhưng mà cháu... thật sự rất thích chú Phó, cháu muốn cùng chú ấy ở bên nhau, dù nhiều năm qua rồi nhưng cháu vẫn không thể quên được chú ấy."

Chú Phó đối với cháu rất tốt, mặc dù lớn hơn cháu rất nhiều tuổi, nhưng ở bên cạnh chú ấy khiến cháu cực kỳ vui vẻ, cháu cảm thấy nếu như bỏ lỡ... Thì sẽ không còn gặp được người khiến cháu thích như thế nữa."

Cô ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn ông, giọng cầu khẩn nói: "Ông nội, ông đừng nóng giận có được không ạ?"

Dung Khang Đạt nhìn cô, lửa giận trong lòng cũng đã bị mấy giọt nước mắt này dập tắt, lòng bàn tay đầy nếp nhăn xoa vệt nước mắt trên mặt cô: "Cháu gái ngọc này, chuyện này có gì hay mà khóc chứ..."

Dung Khang Đạt là người thân duy nhất còn lại trên đời này của cô, cô không muốn hôn nhân của cô không có được lời chúc phúc từ ông. Mà trong trái tim già nua của ông cụ đã mất đứa con trai của mình, thì Dung Hoan chính là người thân ruột thịt duy nhất trên thế giới này của ông, là một nỗi đau lớn.

"Lúc đó ông nội cảm thấy tuổi cháu còn nhỏ, chưa phân biệt rõ tình cảm nam nữ sợ cháu sẽ phải chịu tội thân."

"Cháu phân biệt rõ..."

Dung Khang Đạt gật đầu, lộ ra nếp nhăn ở vùng thái dương nói: "Ông nội biết Hoan Hoan đã lớn rồi, có một số việc ông nội không thể xen vào được nữa. Nếu hai đứa đã bên nhau rồi, ông cũng không thể chia rẽ hai đứa nữa..."

Dung Hoan ngắt ra: "Ông nội, ông đồng ý sao?!"

"Ông có thể không đồng ý được sao?" Thật ra thì lúc này khi Phó Tư Diễn nói chuyện với ông, Dung Khang Đạt đã hoàn toàn nhìn thấy rõ thái độ của hai người đối với việc này rồi. Đây cũng là chuyện không phải không thể đồng ý.

Mà ông cụ quả thật cũng phát hiện được, Phó Tư Diễn đối với Dung Hoan rất nghiêm túc, dựa vào sự hiểu biết của ông đối với Phó Tư Diễn từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành, Dung Khang Đạt cũng rất yên tâm khi giao Dung Hoan cho anh.

Cô vui vẻ ôm lấy ông: "Ông nội, ông là tốt nhất!"

"Kêu Phó Tư Diễn vào đây." Ông nói.

Cô gật đầu một cái, rồi lập tức đi tìm Phó Tư Diễn, hai người trở về phòng làm việc, mặc dù sắc mặt của Dung Khang Đạt vẫn còn nặng nề, nhưng vẫn nhìn Phó Tư Diễn nói: "Nếu cháu không chăm sóc Hoan Hoan cẩn thận, bác sẽ tới hỏi tội cháu."

"Bác Dung mong bác yên tâm."

Hai người nhìn nhau rồi cười.

-

Dung Hoan cũng không biết chuyện này lại dễ giải quyết như thế, cô cảm thấy cả người vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng đặt xuống được. Buổi tối cơm nước xong, Dung Hoan và Phó Tư Diễn tiếp tục ở lại biệt thự.

Hơn mười giờ tối, Dung Hoan mang sữa bò nóng đến phòng Phó Tư Diễn.

Vừa mở cửa ra, thấy anh vừa mới tắm xong, dáng người hoàn hảo hiện ra trước mặt cô, cô nhanh chóng dời mắt sang chỗ khác, miệng thì ấp a ấp úng nói: "Sữa bò... Giúp anh ngủ ngon đấy."

Anh cong môi cười, một tay nhận lấy sữa bò, một tay khác ôm lấy eo cô kéo cô vào phòng, đề cô dựa vào cửa nói: "Uống sữa tươi làm gì? Em còn giúp ngủ ngon hơn."

Anh cúi đầu cắn môi cô, tỉ mỉ thưởng thức cánh môi của cô, mùi bạc hà thoang thoảng tản ra từ răng cô.

Cô đỏ mặt đẩy anh ra: "Em phải về..."

"Về đâu?" Anh đặt ly sữa bò lên bàn, ôm lấy cô ném lên giường: "Tối nay ở đây."

"Không được!" Mặt cô đỏ bừng lên: "Đâu có ở nhà đâu, ông nội..."

"Em cảm thấy bây giờ ông ấy sẽ quản lý chuyện này sao?"

Dung Hoan bị nụ hôn của anh làm cho mất bình tĩnh, vòng tay ôm lấy eo anh, ai ngờ nghe thấy anh "shzzz" một tiếng nho nhỏ, rồi sau đó cô mò đến bên hông anh thì thấy đã sưng lên, lập tức cúi đầu kiểm tra: "Eo anh sao thế này?"

Dưới ánh đèn hiện lên một mảnh bầm tím trên eo anh, cô cau mày nói: "Chuyện gì xảy ra thế này?!"

Anh tắt đèn không để cô nhìn thấy nữa, cười ôm lấy cô: "Không sao đâu cục cưng à."

Cô bị thái độ này của anh làm cho vừa lo lắng vừa tức giận, cuối cùng Phó Tư Diễn không thể làm gì khác đành phải nói thật cho cô biết: "... Ông nội đánh hai cái, giải tỏa cảm xúc, đây là chuyện tốt."

"Có phải rất đau không..." Cô đau lòng chết mất, cô nói muốn đi lấy thuốc thoa cho anh, Phó Tư Diễn không thể lay chuyển được cô, chỉ chỉ ngăn kéo, cô cầm chai dầu xoa bóp ra.

Cô thoa thuốc anh anh, giúp anh xoa n.ấn, miệng không ngừng nói: "Chuyện thế này cũng chẳng nói cho em."

"Nói để em lo lắng sao?"

Cô bĩu môi, anh vươn tay sang chọc chọc mặt cô nói: "Được rồi, sau này cho dù anh có bị gì, cũng sẽ báo cáo với em đầu tiên."

Thoa xong thuốc, cô nói anh nằm yên đừng lộn xộn, giọng anh còn mang theo chút tủi thân: "Anh muốn ôm em."

Cô ngạc nhiên một chút, rồi nằm xuống bên cạnh anh, sau đó xoay người chủ động ôm lấy anh: "Thế này được chưa?"

"Ừ, tốt lắm." Anh mỉm cười nói.

Anh kéo lấy bả vai cô, ngủ cùng với cô.

-

Sáng sớm hôm sau, Dung Hoan và Phó Tư Diễn thức dậy rồi cùng nhau xuống lầu, Dung Khang Đạt đã ngồi dưới phòng ăn ăn sáng rồi.

Ông cụ nhìn thấy hai người, thôi không nhìn nữa ho khan một tiếng, sắc mặt Dung Hoan nóng bừng lên, xong rồi chắc chắn ông nội biết rồi...

"Ông nội, chào buổi sáng ạ."

Dung Khang Đạt chỉ chỗ nói: "Ngồi xuống ăn sáng đi."

Dung Hoan và Phó Tư Diễn ngồi đối diện nhau, cô vùi đầu vào ăn sáng, một lát sau trước mặt là một trái trứng đã được lột vỏ sẵn, cô ngẩng đầu nhìn Phó Tư Diễn: "Ăn đi."

"À."

Cô cắn một miếng thật to, bên tai truyền đến giọng nói của đàn ông: "Ăn từ từ thôi, kẻo nghẹn."

Dung Khang Đạt yên lặng không nói gì nhìn hai người nói qua nói lại, kìm nén khóe miệng đang muốn cong lên. Hồi lâu sau, ông mới trầm giọng nói: "Hai đứa đấy, cũng đừng làm ra mấy chuyện xằng bậy gì đấy."

Dung Hoan nhìn ông với vẻ khó hiểu.

Mặt ông cụ có chút vi diệu nói: "Buổi tối."

"Khụ khụ khụ..." Dung Hoan xem chút nữa đã bị sắc sữa bò nói: "Ông nội ông nói bậy bạ gì thế!"

Phó Tư Diễm mỉm cười giải thích: "Bác hiểu lầm Dung Hoan rồi, tối hôm qua Hoan Hoan chỉ vô tình ngủ ở phòng cháu thôi."

Dung Hoan:??? Chú thật biết cách nói chuyện ha.

"Mấy đứa trẻ tuổi các cháu còn muốn gạt ông à? Nếu thật sự muốn làm một vài chuyện gì đấy thì cũng phải đợi kết hôn trước rồi nói sau."

Dung Hoan:...

-

Suốt cả bữa ăn, Dung Hoan cảm giác mặt muồn chôn sâu vào đĩa rồi, sau khi Dung Khang Đạt lên lầu, cô trừng mắt nhìn Phó Tư Diễm một cái, trong mắt như muốn nói: "Sau này anh đừng có mơ mà dụ em đến phòng của anh nữa, không có cửa đâu!"

Cô đứng dậy, mang đĩa thức ăn đến bồn rửa chén, Phó Tư Diễm từ sau bước đến, hai tay chống hai bên người cô, bao vây cô giữa anh và bồn rửa chén.

"Này..."

"Hoan Hoan, hôm nay còn chưa có nụ hôn chào buổi sáng đâu đấy."

Cô đánh anh, giọng hờn dỗi nói: "Không cho anh."

Anh cong người tự chủ động hôn lên môi cô, sau đó cười nói: "Không sao tự anh làm được."

"Sau này ở nhà, chúng ta ngủ phòng riêng đi, nghe không."

"Em không ôm anh, anh ngủ không được." Vẻ mặt anh như kiểu đang nói lý chẳng sợ gì.

"..."

Dung Hoan phát hiện mình thật sự không thể cãi lại anh, cho dù trước kia với quan hệ chú cháu hay bây giờ đã là bạn trai bạn gái, anh cũng luôn là người chiếm vị trí chủ đạo.

Anh xoa xoa mặt cô: "Hôm nay em ngoan ngoãn ở nhà nhé, anh đến DC một chuyến, để họp."

"Thế khi nào anh về?"

"Sẽ tranh thủ về trước lúc ăn cơm tối."

Sau khi Phó Tư Dẫn đi, Dung Hoan ở nhà vừa luyện đàn vừa đợi, lúc xế chiều có khách đến nhà. Có một chủ tịch tập đoàn xây dựng tới nhà trước tiên là hỏi thăm sức khỏe của Dung Khang Đạt, còn mang theo cháu ngoại gái của mình đến.

Dung Khang Đạt từ trên lầu đi xuống, vội vàng bắt tay với người chủ tịch này: "Ông Lưu sao hôm nay lại đến đây thế, không phải trước đó ông còn nói mình bị thương ở chân sao?"

"Ôi trời tốt hơn nhiều rồi, hôm nay tôi đến để thăm ông chút đó mà." Ông Lưu đẩy cháu gái mình về phía trước: "Con bé này chính là cháu ngoại tôi, Lam Duẫn. Người này chính là ông Dung - người mà ông đã nói với cháu."

"Chào ông Dung ạ, cháu tên là Lưu Lam Duẫn, ông cứ gọi Lam Duẫn là được rồi ạ." Lưu Lam Duẫn vươn cánh tay để bên cạnh ra, đôi môi đỏ mọng mấp máy.

Dung Khang Đạt cười dịu dàng: "Thật xinh đẹp, nét mặt rất giống ông nội cháu đấy ha ha. Nào nào nào, ngồi xuống trước đi."

Ông cụ Lưu kiêu ngạo nhìn Dung Khang Đạt nói cháu ngoại của ông ấy đang đảm nhiệm chức vụ phó tổng giám đốc của công ty, tuổi còn trẻ đã phải thay ông ấy chịu trách nhiệm với nhiều phòng ban rồi. Lưu Lam Duẫn thật sự là tuổi trẻ tài cao, dáng người thanh cao động lòng người, lại rất có tài quản lý.

"Đúng là hậu sinh khả úy nha." Dung Khang Đạt gật đầu.

"Cháu gái ông không phải vừa từ nước ngoài trở về sao, con bé đang làm gì thế."

"À, con bé đàn piano."

"Là người nghệ thuật à."

Hai ông cụ nói chuyện rất sôi nổi, dì Tĩnh đưa trà đến, Dung Khang Đạt nói bà ấy lên lầu gọi Dung Hoan xuống.

Ông Lưu nói: "Cháu gái ông ở nhà à, thế cậu Phó đâu rồi?"

"Nó ở công ty."

Sau đó, ông Lưu lại hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến Phó Tư Diễn, biết Phó Tư Diễn cũng thích đầu tư, ông ấy xúc động nói: "Lam Duẫn cũng thế, Lam Duẫn cũng rất thích đầu tư, hai người còn rất nhiều sở thích chung nữa đấy."

Dung Khang Đạt nhanh chóng nhận ra hướng đi của câu chuyện không đúng, bạn cũ của ông là muốn đến để cho cháu ngoại... xem mắt à?

Lúc này Dung Hoan từ trên lầu đi xuống, Dung Hoan chào hỏi mọi người rồi ngồi xuống cạnh ông cụ.

Ông Lưu nói một hồi, rồi vỗ tay Lưu Lam Duẫn, rồi nhìn Dung Khang Đạt cười nói: "Ông Dung này, tôi không nói vòng vo với ông nữa, tôi nói thẳng vậy. Duẫn Duẫn nhà tôi cực kỳ ưu tú, mắt nhìn người cũng rất cao. Tôi thấy Tư Diễn nhà ông cũng rất thích hợp, hay là để hai đứa nhỏ quen biết một chút, được không?"

Dung Khang Đạt: "..."

Dung Hoan: "???"

Dung Khang Đạt ho khan hai tiếng: "Cái này..."

Ông còn chưa nói hết câu, ngoài huyền quan đã truyền đến tiếng động, có người đẩy cửa vào, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn ra ngoài, lại là Phó Tư Diễn.

Áo khoác len với hai hàng cúc màu đen tinh xảo, quần tây đen ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp, ánh mắt quét qua là lạnh lùng mà lãnh đạm.

Dung Hoan không ngờ anh về sớm như thế!

Phó Tư Diễn đi đến, ánh mắt ông Lưu tỏa sáng: "Đây chính là Tư Diễn sao?" Ánh mắt ông ấy như đang hỏi: Đây chính là cháu rể tương lai của tôi sao?

"Đúng thế, Tư Diễn nhanh đến giới thiệu chút nào."

Lưu Lam Duẫn bắt tay với Phó Tư Diễn, sắc mặt đã đỏ bừng lên, ông Lưu ngồi bên cạnh cười chọc: "Nhìn Duẫn Duẫn này, mới bắt tay một chút đã xấu hổ thế rồi."

Phó Tư Diễn nghe được hàm ý sâu trong câu nói này, nhíu mày, nhìn sang Dung Khang Đạt.

Dung Khang Đạt: Bác không biết bác thật sự vô tội đấy.

Phó Tư Diễn bắt tay xong, đi đến chỗ Dung Hoan, đưa hộp bánh ngọt trong tay cho cô, xoa đầu cô nói: "Tối hôm qua em nói với anh muốn ăn, đúng không?"

"Hi hi."

Anh xoa đầu cô, nắm lấy tay cô, xoay người nhìn hai ông cháu của Lưu thị nói: "Xin lỗi không tiếp chuyện được ạ, tôi phải cùng bạn gái mình ăn bánh ngọt rồi."

Ông Lưu, Lưu Lam Duẫn: "??!!"

Chương 58

Lời vừa nói xong, cô gái nhà họ Lưu hoảng sợ đến mức hóa đá tại chỗ.

Bạn... bạn gái?!

Nhìn Phó Tư Diễn nắm tay dắt Dung Hoan rời đi, đầu lưỡn của ông Lưu cũng cứng đờ: "Ông Dung, cậu Phó và cháu gái ông..."

Dung Khang Đạt cười, lúng túng giải thích: "Hai đứa trẻ tuổi ở cạnh nhau, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi. Xin lỗi nhé ông Lưu, có thể phải phụ tấm lòng của ông rồi."

Ông Lưu cũng biết Phó Tư Diễn và Dung Khang Đạt không có liên hệ máu mủ gì, nên cũng nhanh chóng hòa hoãn lại: "Hai đứa cũng tốt, đều là người trong nhà cả, cũng không sợ sau này Hoan Hoan bị gả ra ngoài sẽ phải chịu tội thân." Ông ấy cười trêu chọc.

Dung Khang Đạt cũng cười, gật đầu.

Bên kia, Phó Tư Diễn dắt Dung Hoan đến phòng ăn, anh ngồi xuống bên cạnh cô, bỏ hộp bánh ngọt xuống trước mặt cô.

Cô liếm môi, muốn đi lấy nhưng lại bị anh cản lại: "Bây giờ ăn thì lát nữa sao ăn cơm tối được?" Anh buồn cười nhìn cô.

Cô méo miệng: "Thế ăn cơm tối xong thì sao mà ăn được?"

"..." Anh gõ nhẹ vào gáy cô: "Thế thì tối nay ăn trễ một chút."

"Không được, ăn trễ như thế em sẽ mập mất."

Anh mắt anh đảo mắt nhìn cô từ trên xuống dưới rồi nói: "Em đã gầy thành thế này rồi, anh cảm thấy em mập lên một chút cũng ổn."

Cô chu môi ra, nằm ở trên bàn, ngược mặt nhìn anh, giọng nói dịu dàng: "Chỉ ăn một chút thôi mà."

Trong lòng anh ngứa ngáy, nhéo vào gáy cô, hôn cô một cái, sau đó nói: "Cho phép em ăn một chút đấy."

Cô vui vẻ mở hộp ra, thuận miệng nói chuyện khi nãy: "Chị gái ở bên ngoài kia, hình như là muốn làm quen với anh một chút đó. Ông nội chị ấy muốn giới thiệu chị ấy cho anh đấy."

Chân mày Phó Tư Diễn nhíu lại: "Lại đang làm cái gì thế."

"Không phải ý của ông nội đâu, là người kia tự chủ động tìm đến." Cô cười an ủi anh: "Huống chi anh đã từ chối rồi, vừa nãy chẳng phải anh đã nói em là bạn gái anh sao?"

Cuối cùng anh cũng sờ đầu cô: "Yên tâm, cho dù có thế nào, sau này xảy ra chuyện này nữa thì anh sẽ từ chối đầu tiên."

-

Sau khi ăn cơm nước xong, Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan trở về Quan Hải Cư, ở nhà ông cụ Dung, anh không tiện "Khi dễ" cô.

Ngày hôm sau, Dung Hoan bị tiếng đồng hồ báo thức của Phó Tư Diễn đánh thức, hôm nay anh có lớp trên trường.

Dung Hoan trở người, lại bị người đàn ông kéo trở vào ngực anh, giọng nói khàn khàn trầm thấp của anh truyền đến: "Ngủ thêm lát nữa."

Cô dờ khóc dờ cười, thuận miệng nói: "Thầy giáo à, sao anh lại thích nướng như thế chứ."

Vừa nói xong, anh nghiêng người chặn ánh nắng mặt trời từ ngoài cửa chiếu vào rồi nắm lấy cằm cô nói: "Vừa gọi anh là gì?"

"..." Cô nào có biết mình lại vừa khơi mào một chút "Thú vị tàn ác" của anh đâu. Cô đẩy anh ra nói: "Đừng lộn xộn..."

"Nào kêu thêm một tiếng nữa đi, cục cưng." Anh cúi người, giọng nói rơi xuống rái tai cô, ngón tay véo vào chỗ non mềm của cô.

Cả người cô chóng mặt không còn chút sức lực nào để phản kháng, cuối cùng không chịu nổi cũng chẳng thể làm gì khác đành phải ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Giọng cô nhỏ nhẹ, khiến tâm tình trong lòng đang bị kiềm nén của anh đang ngày càng tăng lên.

Trong phòng vào ngày đầu mùa đông, chỉ có một phòng là sáng rực.

Dung Hoan nghĩ là nghe lời gọi một tiếng anh sẽ có thể bỏ qua cho cô, ai ngờ cô đã tự đưa thân mình vào miệng cọp chứ QAQ.

Sau khi thời gian vui vẻ qua đi, hai người cùng đi rửa mặt, bởi vì trễ chút thời gian, Phó Tư Diễn không thể ăn sáng ở nhà. Sau khi ra ngoài, Dung Hoan lập tức đi đến tủ quần áo, chọn quần áo cho anh.

Anh đứng dựa ở bên cạnh nhìn cô, nở nụ cười đầy cưng chiều, Dung Hoan để ý thấy ánh mắt của anh, mặt đỏ lên nói: "Nhìn em làm gì?"

"Bạn gái quá xinh đẹp, không nhìn được mà nhìn lâu thêm một chút."

Cô lấy áo choàng dài ra, bỏ vào trong ngực anh, then thùng trừng mắt nhìn anh.

Anh thay đồ xong, cô đứng trên giường chỉnh sửa lại cổ áo cho anh, khi chỉnh sửa xong cô vỗ vỗ bả vai anh: "Được rồi, lên đường thôi."

Anh mới vừa ra khỏi cửa, đột nhiên quay đầu lại nói với cô: "Anh vừa làm rơi đồ rồi."

"Hả?"

Cô đi tới trước mặt cô, một tay ôm lấy cô đi ra ngoài: "Đây này."

Dung Hoan: "???"

Cô vòng tay lên cổ anh, không hiểu hỏi: "Anh đang làm gì thế..."

"Đưa em đi học."

"Hả?!"

"Hôm nay không nhiều việc lắm, dù sao em ở nhà một mình cũng không ai nói chuyện cùng, hay là đi cùng anh đi, nhé?"

Cô suy nghĩ một chút, còn thật sự cảm thấy thú vị, gật đầu đồng ý: "Thế chúng ta đi mua bữa sáng nhé?"

"Đi đến quán ăn."

-

Hai người đến đại học S, gần đây có một con đường cách trường học rất gần, hai người cùng nhau đi mua bữa sáng, anh đưa cô đến phòng làm việc, sáng sớm anh có hai lớp vào tiết đầu tiên, anh để cô ở đây ngồi đợi trước.

Dung Hoan tùy ý liếc nhìn mặt bàn của anh, phát hiện màn hình máy tính của anh lại là hình cô và anh chụp chung với nhau, lúc mở ngăn kéo ra, cô phát hiện có một xấp tài liệu, trong góc của tài liệu lại lộ ra một bức ảnh của Tư Tinh Châu.

Cô nghi ngờ lấy ra xem, phát hiện thì ra Phó Tư Diễn lại đi điều tra Tư Tinh Châu, hơn nữa không chỉ một người là anh ấy, mà tất cả

mọi người trong tài liệu này cô đều biết, đều là những người cô từng tiếp xúc khi ở nước ngoài!

Cô từ từ suy nghĩ lại, chẳng lẽ khoảng thời gian cô ở nước ngoài, anh đều chú ý đến cô như trước sao? Đối với những người bên cạnh cô anh đều điều tra qua hết để đảm bảo an toàn cho cô sao?

Ngay sau đó, bên trong còn có một tấm vé máy bay thu hút sự chú ý của cô. Cô rút ra xem, nhớ lại thì chính là ngày thứ hai sau khi cô rời khỏi!

Điểm đến là New York.

Ngày đó... Anh ra nước ngoài tìm cô sao?! Nhưng cô không thấy anh mà!

Dung Hoan nhớ lại, đêm đó anh có gọi điện thoại cho cô, cô nói với anh --- Đừng đến làm phiền cô nữa.

Khi đó trong lòng anh chắc rất đau đớn, Dung Hoan không thể tự mình cảm nhận được không phải sao?

Cô vuốt ve nếp nhăn trên vé máy bay, chợt biết ---

Thì ra đau đớn, là chuyện của hai người.

-

Sau khi kết thúc lớp học sáng, Phó Tư Diễn trở về phòng làm việc, lúc tới cửa vừa tính đẩy ra thì nghe được một giọng nữ truyền đến từ phía sau: "Thầy Phó ---"

Một cô gái với mái tóc đen dài đến eo chạy đến, trong tay cầm giáo án, nở nụ cười xinh đẹp nói: "Sáng nay không phải thầy không có lớp sao?"

Người nói chuyện chính là đồng nghiệp của Phó Tư Diễn, và một sinh viên khác.

Người đàn ông lạnh nhạt nói: "Sáng nay có lớp học thêm."

"Thế à, xem chút nữa quên mất chuyện chính rồi, tôi muốn hỏi thầy xin mượn tài liệu giảng dạy, còn có phần tài liệu của cuộc họp lần trước nữa, giáo sư Vu nói chỗ thầy còn dư một bản." Ánh mắt của cô gái đảo qua đảo lại, cười ngại ngùng.

Phó Tư Diễn đẩy cửa ra: "Vào đi."

Trong lòng cô gái thì đang xây dựng đủ mọi loại kịch bản để lát nữa nói, cô ấy định hẹn Phó Tư Diễn cuối giờ đi ăn cơm, nhưng ai ngờ, khi vừa đẩy cửa ra, cô ấy thấy trên bàn làm việc của anh có một cô gái đang tựa vào, thì ngẩn người.

Vóc người cô gái vừa thon vừa nhỏ, mái tóc dài che đi nửa bên gò má trắng nõn, giờ phút này trông như là đang ngủ, không nhúc nhích gì.

"Cô ấy..."

Ánh mắt cô gái khiếp sợ thu hút Phó Tư Diễn cũng phải nhìn sang bàn làm việc, rồi sau đó khước môi anh cong lên, nhẹ giọng nói: "Nhỏ tiếng một chút, bạn gái tôi đang ngủ."

Cô gái hoàn toàn cảm giác được cổ họng mình như bị ai đó bóp nghẹn, không thốt nên lời.

Cô ấy nhận lấy giáo án, cười hỏi: "Anh... anh yêu đương bao lâu rồi thế?"

"Được một khoảng thời gian rồi."

"Thế à, chúc mừng chúc mừng nhé."

Cuộc nói chuyện của hai người truyền vào trong tay Dung Hoan, khiến ý thức rả rời của cô dần quay về, cô mơ màng nhòm người dậy thấy Phó Tư Diễn không biết đã về từ lúc nào.

Ánh mắt Phó Tư Diễn lướt qua người cô giáo kia, nhìn cô, cười mỉm hỏi: "Tình rồi sao?"

Cô giáo cũng xoay người lại, thấy rõ vẻ ngoài của Dung Hoan, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thật sự không thể so sánh được...

Hai người vẫy vẫy tay, Dung Hoan chợt cảm thấy có hơi ngại ngùng, đang lo lắng không biết có nên tiến lên chào hỏi không thì cô gái đã cầm giáo án đi trước.

Phó Tư Diễn đi đến, ngồi xuống bàn làm việc, giơ tay lên gãi gãi cằm cô: "Còn buồn ngủ không?"

Cô lắc đầu: "Em chỉ cảm thấy chán quá thôi."

Anh cong khoe môi, kéo cô đứng dậy khỏi ghế ngồi rồi ăn ngồi xuống để cô ngồi xuống đùi anh: "Chán nên anh đây không phải đã đến cùng với em rồi sao?"

Cô tựa vào vai anh, miệng chuyển động: "Mới nãy có phải em không cẩn thận nên đã bóp chết một tình địch nữa rồi không?"

Anh cười: "Sao Hoan Hoan biết?"

Cô cong miệng nói: "Đều là con gái như nhau, sao mà không biết được."

"Vậy sau này Hoan Hoan phải thường xuyên đến phòng làm việc của anh để đánh dấu chủ quyền đấy, khiến người khác đều không có cơ hội mơ tưởng."

"Không sao đâu. Em tin anh sẽ xử lý tốt thôi."

Anh vuốt ve gương mặt mềm mại của cô nói: "Hôm nay trông ngoan thế."

Cô nắm quần áo anh, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: "Lúc đầu khi em đi nước ngoài, có phải anh cũng từng mua vé máy bay sang đó rồi không?"

Anh ngạc nhiên: "Em biết sao?"

"Sao anh không đến tìm em!"

"Ngày đó... Lúc gọi điện cho em, anh ngồi trong xe ở con đường phía đối diện."

Dung Hoan ngẩn người.

Đáy mắt anh thoáng qua chút buồn bã, từ từ giải thích với cô: "Anh muốn đến đón em về, mặc dù anh không thể nói cho em biết anh thích em. Nhưng mà... Lúc ấy giọng nói em kiên định như thế, anh cảm thấy thà để em trở về thấy khó chịu, chẳng bằng để em không nhìn thấy anh."

"Nhưng mà, anh không đau lòng sao?"

"Hoan Hoan, bỏ lỡ ba năm chính là nỗi đau mãi mãi trong lòng chúng ta." Anh cười sờ mặt cô: "Nhưng đổi thành một góc độ khác mà nói, bỏ ba năm đó để chúng ta càng quý trọng nhau hơn."

"Cho nên dù cho cách ba năm chúng ta không gặp nhau, anh vẫn dõi theo em sao?"

Anh không nói tiếng nào, mà từ trong ngăn kéo khác cầm ra một xấp vé máy bay, hai mươi vé, đều bay đến New York, gần như cách hai tháng đi một lần.

Thì ra ở nơi cô không nhìn thấy được, anh cũng đang nhìn cô sao.

"Trách em chẳng lần nào phát hiện anh cả..." Nhưng thật sự có lần cô thấy anh, chẳng qua khi đó cô nghĩ mình uống say rồi.

"Không sao, từ nay về sau, bồi thường tốt cho anh là được."

"Bồi thường?"

Anh ở bên tai cô "Nghiền ngẫm từng chữ", cô nghe xong mặt cũng đỏ bừng lên, đẩy anh ra: "Lưu manh..."

"Không phải em cũng thích lưu manh sao?"

Anh cúi đầu khóa đôi môi đỏ mọng của cô lại, ngón tay luồn vào mớ tóc mềm mượt của cô, nắm chặt lấy gáy cô, không để cô tránh về phía sau nữa.

Sau khi khi để cô gái nhỏ xong, cô nói muốn sang bên kia, không thể ảnh hưởng đến công việc của anh được.

Vì thế cô đi đến ghế sofa đọc sách, anh cũng nghiêm túc bắt đầu xử lý chuyện công.

Buổi trưa đến, cô đến trước mặt anh, lẩm bẩm: "Em đói em muốn đến nhà ăn..." Nhìn giống như con mèo nhỏ chạy đến trước mặt chủ xin thức ăn vậy."

Anh cầm tay cô: "Hoan Hoan đợi anh thêm 5 phút nha?"

"Được được."

Cô ngồi trên ghế sofa chờ anh, sau một lát thấy anh đi đến chỗ cô, trong tay cầm theo áo choàng dài, anh vươn tay ra nói: "Đi ăn cơm thôi."

Cô được anh dắt khỏi phòng làm việc, lúc này có rất nhiều thầy cô thấy cảnh này, cực kỳ khiếp sợ nói: "Thầy Phó, đây là...?!"

Thầy cô bọn họ trước giờ đều biết Phó Tư Diễn là người không gần nữ sắc lại dắt tay cô gái!

Phó Tư Diễn nắm lấy vai Dung Dung, mỉm cười nói: "Bạn gái tôi, đưa cô ấy đi ăn cơm."

-

Dung Hoan và Phó Tư Diễn đi đến nhà ăn, bây giờ chính là giờ cơm, Dung Hoan nhìn theo đội ngũ xếp hàng dài, mắt nhìn chăm chăm Phó Tư Diễn.

Người đàn ông nhanh chóng hiểu được ý cô, bàn tay xoa nắn sau gáy của cô, dịu dàng nói: "Em tìm chỗ ngồi trước đi, anh đi lấy cơm cho em."

"Được ạ hihi, một mặn một chay."

Giờ phút này trong nhà ăn đâu đâu cũng đông đúc, cô đi khắp một vòng cuối cùng cũng thấy có người vừa mới cất bước đi, cô lập tức sang đó ngồi.

Một lát sau, có một đôi trai gái đi đến, hỏi: "Xin chào, cho hỏi có thể gộp bàn lại ngồi chung không?" Giọng nói của cô gái nũng nịu.

"Không thành vấn đề." Dung Hoan cười nói.

Đội đôi tình nhân ngồi xuống, cô gái bắt đầu nũng nịu than phiền với bạn trai: "Sáng sớm hôm nay gọi điện cho anh anh cũng chẳng thèm nghe, là anh cố ý không muốn nghe phải không?"

Cậu con trai thì cắt tóc đầu đinh, dáng người trông cũng rất đẹp trai, giờ phút này nghe thấy bạn gái nói như thế thì đôi lông mày đậm nhúu lại, giọng nói xen lẫn sự thiếu kiên nhẫn: "Anh đã nói sáng sớm hôm nay lúc học anh đã nộp điện thoại lên rồi sao?"

"Nhưng trước kia anh đều không nộp, còn chơi game nữa."

"... Anh đã nói là thầy bắt thế, em không tin thì hỏi làm gì?" Nam sinh nói xong lời ày, ánh mắt lướt qua bạn gái nhìn sang Dung Hoan ngồi bên cạnh, dáng người Dung Hoan rất đẹp khiến anh ta không tự chủ được mà ngạc nhiên mấy giây.

Chuyện này cũng nhanh chóng bị bạn gái phát hiện ra: "Sao trong lúc đang nói chuyện với em anh cũng chẳng tập trung gì thế!" Giọng nói cô rất gay gắt, giọng nói nũng nịu như trẻ con, nhưng vào trong tai người nam sinh lại chẳng thoải mái như thế nữa.

Người nam sinh không để ý đến cô gái ấy nữa, nữ sinh lăm bắm gì đó trong miệng, sau đó Dung Hoan lại bị Phó Tư Diễn thu hút sự chú ý, cô nhìn anh vầy vầy tay.

Phó Tư Diễn để đĩa thức ăn lên bàn, cặp đôi kia cũng lập tức ngẩng đầu nhìn anh, đều sững người một chút.

Thật đẹp trai quá đi...

"Không có sườn xào chua ngọt em thích ăn, nên lấy gà chiên cho em." Anh nói.

Dung Hoan vui vẻ gật đầu hết như gà con mổ thóc: "Cái này em cũng thích ăn, cảm ơn anh nhé."

Bị sự lễ phép bất ngờ này của cô chọc cười, anh ngời xuống, nhận lấy đôi đĩa cô đưa sang, hai người ăn Dung Hoan lại nói: "Mùi vị thức ăn ở nhà ăn vẫn như cũ, ăn ngon thật."

"Thích thì sau này ngày nào cũng đưa em đến ăn nhé?"

"Được nha, anh cứ xem em là một bé thú cưng nhỏ, mang theo bên người đi."

Anh cong môi: "Được, vậy anh phải nhìn kỹ, không thể để người nào đó chạy đi được."

Nam sinh ở bên cạnh đang nghe lén nghĩ: Mối quan hệ của hai người sao lại hài hòa như thế?!

Nữ sinh đang nghe lén ở bên cạnh: Sao bạn trai của người khác lại nói chuyện dễ nghe như thế chứ?!

Dung Hoan múc một muống canh, nhìn Phó Tư Diễn nói: "Đột nhiên em thèm ăn hạt dẻ quá... Hay là em lên mạng mua một ít nhé?"

Anh ngược mắt nhìn: "Không cần, lát nữa trên đường về mua cho em món hạt dẻ rang đường mới."

"Nhưng cái đó không lột được..."

"Anh lột cho em."

Dung Hoan đạt được mục đích, hài lòng cười, lúc này bên cạnh truyền đến tiếng "A" của nam sinh, dường như đang muốn nhảy cẫng lên: "Mẹ nó em đập anh làm gì?!"

Nữ sinh tức giận trợn mắt lên nhìn anh, mặt nam sinh ngơ ngác nói: "Em điên rồi?!"

Nữ sinh bưng đĩa thức ăn lên, bỏ lại một câu: "Anh nhìn bạn trai người khác xem như thế nào kìa!"

Nam sinh đau đầu chửi lên, nhìn Dung Hoan một cái, lúng túng đuổi theo, Dung Hoan bủi môi, châm chọc người nào đó: "Một vài người khi sinh ra đã là một sai lầm to lớn rồi nhỉ."

Người nào đó vui vẻ nhướn mày nói: "À? Sai lầm gì?"

"Anh cái người này cưng chiều bạn gái quá, sẽ mang đến những sự so sánh cho người khác đó."

Anh cầm tay cô: "Vốn dĩ bạn gái là để cưng chiều mà."

-

Chiều đến hai người về nhà, đến tối, Dung Hoan cơm nước no nê ngồi trên ghế sofa xem TV, tối nay nhiệt độ chợt giảm xuống, lại lạnh thêm mấy độ.

Phó Tư Diễn từ phòng bếp đi ra, nhìn cô một cái, rồi im lặng không nói gì đi lên lầu.

Lúc Dung Hoan không nghĩ ra anh tính làm gì, thì anh lại cầm một chiếc áo choàng màu xám đen vừa dài vừa rộng đi xuống, sau đó đến trước mặt cô, bế cô từ ghế sofa đứng lên, choàng thêm cho cô, trong miệng dịu dàng nhưng lại chỉ trích: "Lạnh còn không biết đi mặc quần áo sao?"

"Sao anh lại lấy quần áo anh thế."

"Không thích mặc của anh à?" Dung Hoan nói quần áo của anh rộng lớn, mùa đông mặc rất tiện.

Cô cười toe toét, đứng trên ghế sofa cúi đầu nhìn anh, chờ anh giúp cô mặc xong thì hôn anh nói: "Phần thưởng."

Cô vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy bản thân mình như bay lên trời, giây tiếp theo, thì bị anh ôm ngồi lên đùi, anh ngồi lên ghế sofa, ôm lấy cô.

"Thường như thế không đủ." Lần này đến phiên anh cúi đầu hôn cô.

Hai người hôn xong, ngón tay anh vuốt ve cằm cô, nói nhỏ: "Lại ăn cái gì mà cái miệng nhỏ này lại ngọt thế chứ?"

"Ừm... Mứt cam, anh muốn ăn không?"

Ánh mắt anh rơi xuống đôi môi anh đào mềm mại của cô, một lúc sau cười nói: "Anh đã ăn anh đào rồi."

Dung Hoan: "?"

Ngón tay anh vừa khéo ở eo cô, cẩn thận vuốt ve: "Anh cảm thấy bây giờ em mập lên một chút rồi đó."

Dung Hoan hoảng sợ: "Thật sao?! Đều do anh làm em mập đấy! Hu hu..."

"Mập cũng tốt, trước kia ôm cứ như ôm xương vậy."

"..." Cô cũng không gầy đến mức đó chứ???

Cô giơ tay lên sờ mặt anh, miêu tả cân thận đôi chân mày sắc như kiếm của anh, trong miệng thầm nói: "Sao mà đường nét gương mặt anh lại cân đối như thế."

"Thích không?"

"Dạ, lần đầu tiên nhìn thấy đã cảm thấy rất đẹp trai rồi." Cô tựa vào lòng ngực anh, nhớ lại quá khứ: "Phó Tư Diễn, anh có còn nhớ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

"Sao anh quên được? Ở DC."

"Lúc ấy lần đầu tiên gặp em, anh đã nghĩ gì về em thế?"

"Cảm thấy em rất đặc biệt, nhìn qua thì trông rất lễ phép nghe lời, thật ra chính là một con cáo xinh đẹp ranh ma, lá gan cũng rất lớn, mấy cái chai bia như thế nói đập người ta là đã đập ngay như thế." Ngón tay anh quấn quanh mái tóc dài của cô.

Cô cười hì hì: "Em là Hề Phán là bạn học chung từ nhỏ, có lần hai đứa em ra ngoài đi chơi bị một nam sinh bắt nạt, Hề Phán dạy dỗ họ như thế đấy. Thế anh thích dáng vẻ thế nào của em?"

"Dáng vẻ nào cũng thích, chỉ cần là em anh đều thích." Cho dù lúc đầu hay bây giờ, anh cũng yêu nhất dáng vẻ đơn thuần của cô.

Dung Hoan bị lời ngon tiếng ngọt của anh dụ dỗ khiến tâm trạng cực kỳ tốt, chủ động hôn anh, anh nắm quyền chủ động đè cô dưới người, hai người hôn nhau không rời trên ghế sofa.

Cuối cùng anh ngừng lại, dùng ngón tay vuốt ve tóc cô, cười nói: "Tối nay lại tiếp tục ở trên giường nhé."

"..." Cô đỏ mặt, mắng anh "Lưu manh."

"Muốn ra ngoài đi dạo một chút không?"

"Được ạ."

Anh kéo cô đứng lên, hai người thay giày ra cửa. Mặc dù phương Nam không có tuyết rơi nhưng thời tiết vẫn lạnh đến tận xương tủy, cũng khiến người khác thấy khó chịu.

Cô đeo bao tay, quấn khăn quàng cổ, một tay được anh nắm bỏ vào trong túi áo lớn, hai người thong thả bước lên trước.

"Tư Diễn, anh muốn nghe một chút về cuộc sống ở nước ngoài của em không?"

Anh nhìn đôi mắt sáng rực của cô, gật đầu.

Vì thế cô kể với anh rất nhiều chuyện thú vị ở nước ngoài, thật ra thì cuộc sống ở nước ngoài có rất nhiều niềm vui, không đơn thuần là đối mặt với hoàn cảnh mới không thích ứng kịp, còn có vết thương trong tim cô từ đầu đến cuối vẫn không khép lại được.

"Cuộc sống ở nước ngoài rất thú vị, thứ không tốt duy nhất, chỉ là không có anh."

Anh ôm lấy bả vai cô, giọng nói dịu dàng đầy lưu luyến: "Bây giờ có, sau này cũng có."

Sau khi hai người ở bên nhau, đều tự hỏi lẫn nhau, sao lúc chia xa nhau ba năm đó không thử bắt đầu một đoạn tình cảm mới, hai người đều nói tính nết thích người khác trong đầu đã bị tắt điện mất rồi, đến tận bây giờ cũng không ai có thể vào lòng được.

Như thế nên sau khi gặp lại nhau, chốt điện lại mở ra, giống như thời gian bị chia cách, hai tính mạng lại lần nữa về bên nhau.

Hai người đi đến chợ đêm, anh hỏi: "Bây giờ còn muốn ăn hạt dẻ ngào đường không?"

"Ăn ăn!"

Anh dắt cô đi tìm khắp nơi, cuối cùng nghe thấy tiếng rao: "Hạt dẻ ngào đường nóng hổi đây, vừa ngọt vừa thơm, một cân chỉ 18 tệ, 18 tệ một cân thôi!"

Hai người lập tức bước đến, Phó Tư Diễn nói: "Ông chủ, lấy một cân đi."

"Được đấy, tên nhóc này đối xử với bạn gái tốt thật đấy, trời lạnh ăn hạt dẻ xào đường, khiến lòng bạn gái cũng nóng thêm được một chút."

Hai người đều bị lời giải thích này của ông chủ chợ cười, cầm lấy hạt dẻ, rồi đi đến nơi phía trước nghỉ ngơi.

Dung Hoan tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, đôi mắt nhỏ bé của cô cứ nhìn chăm chăm vào túi hạt dẻ nóng hổi trong tay anh. Anh gõ nhẹ vào gáy cô nói: "Nhóc con tham ăn."

Anh đứng trước mặt cô, cầm một hạt bóc cho cô, hạt vẻ màu vàng kim, Dung Hoan nhìn chăm chăm, anh đưa hạt dẻ đến cô vừa tính há miệng ăn thì anh lại rút tay về.

"Này!"

"Muốn ăn sao?"

"Vâng."

Anh cúi đầu nói bên tai cô: "Lại gọi cái gì đó dễ nghe chút nào."

"Anh Tư Diễn." Giọng cô dịu dàng, ngẩng đầu ngược mắt nhìn anh.

Cuối cùng anh cũng không kiềm lại được nụ cười trên khóe miệng, bỏ hạt dẻ vào miệng cô, phát hiện cô gái nhỏ này cũng dễ "Lừa gạt" thật, chút đồ ăn ngon đã thu phục được cô.

-

Hai người về đến nhà, Phó Tư Diễn đi rửa mặt trước, Dung Hoan đang tính chơi game, thì vừa khéo nhận được điện thoại của Hồ Hinh, cô ấy nói mấy ngày nữa có buổi biểu diễn ở thành phố B, chỗ phòng nhạc mời cô đến. Dung Hoan đồng ý, dù sao khoảng thời gian này cô thật sự rất rảnh rỗi.

Phó Tư Diễn tắm xong đi ra, Dung Hoan nói chuyện này cho anh biết, anh liếc nhìn lịch trình của mình, phát hiện đụng giờ với anh.

"Không sao, đến lúc đó Hồ Hinh đi cùng em là được rồi."

"Đi bao lâu thế?"

"Ba ngày là về."

Anh gật đầu, nói cô đi tắm, Dung Hoan đưa điện thoại cho anh: "Giúp em chơi một chút."

Anh chơi xong một ván, vừa khéo WeChat nhảy ra một tin nhắn: Cục cưng, mấy ngày nữa tôi bay đến thành phố B, chúng ta gặp nhau nhé? Đã bao lâu không gặp rồi.

Phó Tư Diễn nhú mày.

Dùng tiếng anh để gửi tin nhắn, tên trong danh bạ của người đàn ông này là Tiếng anh--- tên là Malloy.

Chương 59

Dung Hoan tắm xong ra ngoài, tay cầm theo khăn lông đang lau tóc, miệng hỏi: "Ván khi nãy có thắng không ạ?"

Đợi mấy giây, cô không nghe tiếng anh trả lời, quay đầu nhìn xem, phát hiện anh ngồi ở đầu giường, ánh mắt rơi thẳng xuống người cô.

Cô ngạc nhiên một chút, đi tới chỗ anh, khó hiểu hỏi: "Sao thế?"

Đứng trước mặt anh bỗng nhiên cổ tay bị cầm lấy, rồi sau đó cả người bị anh xoay lại đè lên, không thể động đậy được.

Đầu óc cô mơ hồ, giọng nói cũng mềm nhũn cả đi: "Anh làm gì thế..."

Môi anh rơi xuống mang theo ý muốn trừng phạt cô, cắn lấy môi cô, ngón tay lớn vờn quanh eo cô, nhỏ giọng hỏi: "Malloy là ai?"

Dung Hoan ngây người: "???"

Anh trả điện thoại cho cô, bỗng nhiên buông cô ra, ngồi dậy, Dung Hoan mở Wechat ra, thấy tin nhắn của Malloy gửi đến kia.

Ánh mắt người đàn ông lạnh lùng liếc đến giọng nói mang chút khó chịu: "Còn gọi em là cục cứng nữa?"...

Người này, thì ra là đang ghen...

Cô biết "Tính nghiêm trọng" của sự việc này, lập tức quỳ lên trên giường, ôm lấy cổ anh, dịu dàng giải thích: "Người này là bạn học mà em quen biết khi đi du học bên nước ngoài, anh ta cũng là một người trình diễn piano nổi tiếng, tụi em là bạn bè tốt. Anh ta gọi em như thế... Hoàn toàn là thói quen thôi, em lập tức nói anh ta đổi ngay!"

Malloy là người nước ngoài, khi nói chuyện thường rất thân mật, một tiếng "Cục cưng" này thật ra không có hàm ý gì khác cả.

Phó Tư Diễn hừ lạnh một tiếng, Dung Hoan cười trừ, đầu dựa sát vào cổ anh như một con mèo nhỏ nói: "Được rồi đừng giận nha, em và anh ta thật sự không có gì đâu."

"Không được phép để anh ta gọi em như thế nữa."

"Được được được."

Mùi dấm của người đàn ông tiêu tan mất, kéo cô vào trong ngực, cô dựa vào ngực anh, gửi tin nhắn cho Malloy ngay trước mặt anh. Anh ta nói thừa lúc qua thành phố B biểu diễn mấy ngày anh ta cũng ở đây, đến lúc đó hai người hẹn gặp nhau. Mấy tháng nay, Malloy đều đi trình diễn khắp nơi trên thế giới, lần này có thể đến Trung Quốc, không biết phải chờ bao lâu, nghĩ có thể gặp Dung Hoan nên đã hẹn trước.

Malloy gọi điện đến, Dung Hoan không còn cách nào khác đành phải ngồi ôn chuyện cũ với anh ta, Phó Tư Diễn giống như cố ý quấy rối vẫn luôn hôn xuống cổ cô, phân tán lực chú ý của cô.

"Hoan Hoan, đến lúc đó chúng ta gặp nhau nhé, chúng ta nói chuyện lâu một chút, cậu nói với tôi chuyện xảy ra gần đây nhé." Malloy không hiểu rõ về cách tiêu chuẩn đạo đức ở Trung Quốc.

"Ừm... được." Cô mở miệng giọng nói mềm như nước, lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Phó Tư Diễn một cái, muốn chạy trốn lại bị anh nắm chặt lấy.

Malloy cảm thấy không đúng: "Cậu sao thế?"

"À... Không sao, chỉ là buồn ngủ thôi..."

Malloy để cô nghỉ ngơi trước, cúp máy xong, cô giận dữ gọi tên anh: "Phó Tư Diễn!"

"Cực cưng à ---" Giọng anh khàn khàn gọi tên cô.

Một tiếng "Cực cưng" này lan đến tận trong xương tủy của cô, lập tức hết tức giận, chỉ có thể "Mặc anh định đoạt"...

Trước khi ngủ, cô bị anh ôm lấy, giọng nói khàn khàn của anh vang lên từ trên đỉnh đầu cô: "Đi đến thành phố B, không thể đi quá gần anh ta, cũng không được ở riêng với anh ta vào buổi tối đấy."

Anh liệt kê rất nhiều điều, khiến cô cũng bị chọc cười, ngẩng đầu hôn lên cằm anh: "Vâng, đều nghe anh."

-

Mấy ngày sau, Dung Hoan và Hồ Hình cùng đi đến thành phố B. Lần này chỉ đi có ba ngày, ngày đầu tiên hai người đến phòng nhạc để biết tình hình biểu diễn vào ngày mai, sau khi kết thúc, cô nhận được điện thoại của Malloy. Anh ta nói anh ta cũng đến rồi.

Anh ta không biết ở Trung Quốc có món nào ngon, nên để Dung Hoan đặt một nhà hàng, sau đó gửi địa chỉ sang cho anh ta.

Dung Hoan đi đến trước nhà hàng, nửa tiếng sau thì chào đón Malloy.

Lúc Malloy đẩy cửa phòng bao ra, Dung Hoan thấy cả người anh ta đều mặc trang phục của nhãn hiệu nổi tiếng, cũng giống với phong cách ngày xưa, Malloy là một anh chàng da trắng, sóng mũi cao mắt xanh, dáng người cao gầy, người không biết chắc đều nghĩ anh ta là người mẫu hoặc diễn viên gì đấy.

"Này, Hoan Hoan!" Malloy cười ôm lấy cô. Dung Hoan trêu chọc anh ta nói: "Hôm nay cậu đi vào đã thu hút bao nhiêu ánh mắt của nữ sinh rồi thế?"

"Không nhiều không nhiều, ít nhất là ba mươi bốn người đi."

Dung Hoan khen ngợi, Malloy quan sát cô, khen cô ngày càng đẹp:
"Hoan Hoan cậu thiếu bạn trai không? Tôi được nè."

Dung Hoan liếc mắt, cười nói: "Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi."

"?! Những gì cậu nói trong điện thoại là nghiêm túc sao?"

"Nếu không thì sao?"

"Tôi nghĩ cậu nói đùa với tôi, ôi đáng tiếc thật đấy, cực cưng à."

"Đừng có gọi bừa như thế!"

Lúc hai người gọi thức ăn, Malloy mang đề tài kéo đến bạn trai của Dung Hoan, dáng vẻ cực kỳ tò mò: "Tôi thật sự rất muốn nhìn một chút, tôi thua kém anh ta ở chỗ nào."

"Cái này không thể so sánh được, tôi quen anh ấy rất lâu rồi, cũng thích anh ấy rất lâu rồi."

Malloy mặt mũi như đưa đám nói: "OK, là tôi gặp cậu sai thời điểm."

Dung Hoan cười hì hì nói: "Thành ngữ này cậu học lúc nào thế?"

Anh ta nhún vai cố ý không biết làm cách nào khác bĩu môi.

-

Buổi tối, không biết Malloy "Bị trúng gió gì", cứ đổ hết ly rượu vang này đến ly rượu vang khác vào bụng, còn hết lần này đến lần khác luôn miệng nói với Dung Hoan là tửu lượng của mình cực kỳ tốt, cho đến khi Dung Hoan nhìn thấy anh ta nằm bò trên bàn...

Kẻ lừa đảo.

Cũng may là cô kiềm chế được, không uống nhiều như thế.

-

Cô đứng dậy vỗ vào bả vai anh nói: "Này, Malloy..."

Anh ta làm nhảm mấy tiếng: "Tôi còn có thể uống nữa, thêm một ly nữa, Hoan Hoan cậu thấy tôi giỏi không."

Dung Hoan: "...". Trước kia lúc còn ở nước ngoài cô cũng từng nhìn thấy dáng vẻ say rượu của anh ta, ai ngờ được khi say vào lại giống như đứa con nít thế này.

Bây giờ cô lại có chút đau đầu rồi.

Hồ Hình nói: "Hay là đưa Malloy về khách sạn trước nhé?"

"Ừ."

Bởi vì không biết anh ta ở đâu nên Dung Hoan đưa anh ta về khách sạn cô ở. Dáng người cô nhỏ nhỏ, Malloy thì lại cao, cô không còn cách nào khác đành phải cùng Hồ Hình đỡ anh ta về.

Khi mở cửa phòng khách sạn, cô đỡ anh ta vào đưa vào phòng ngủ. Cô thở hồng hộc ngồi trên sofa, cúi đầu liếc mắt nhìn người đàn ông đang bất tỉnh nhân sự: "... Ngày mai chắc chắn sẽ tỉnh sỗ với cậu."

Cô nhìn sang Hồ Hình, nói: "Chị về nghỉ ngơi trước đi ạ, cũng trễ lắm rồi."

"VẬY CÔ ---"

"Em cũng đi ngay đây."

Hồ Hình gật đầu, rời đi. Dung Hoan nhìn sang người trên giường, lấy túi xách của mình xuống, sau đó đứng dậy để anh ta nằm ngay ngắn lại.

Malloy mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy cô nói: "Cô là ai thế..."

"Tôi mà cậu cũng không nhận ra sao?"

"Oi... Tôi nhớ rồi, cô chính là bạn gái tôi."

"?? Cậu đừng ăn nói bậy bạ nữa."

Bỗng nhiên Dung Hoan cảm thấy muốn đi vệ sinh, vì thế đi đến nhà vệ sinh. Lúc này, điện thoại trong túi xách của cô bắt đầu đổ chuông.

Chuông reo được khoảng chừng ba mươi giây, Malloy bị đánh thức, trở người, tay cũng tự nhiên lấy điện thoại đang reo trong túi xách ra.

Cầm lấy điện thoại cũng chẳng thèm nhìn, lờ mờ biếng mệt mới nói:
"Alo, ai thế? Ổn ào phá giấc ngủ của tôi."

Đầu giây bên kia yên lặng mấy giây, sau đó truyền đến một giọng nam trầm thấp: "Anh là ai?"

Người đang nói chuyện chính là Phó Tư Diễn.

Tối nay khi làm xong việc ở DC, anh về đến nhà việc đầu tiên là gửi tin nhắn cho Dung Hoan, hỏi cô ăn cơm tối chưa, không thấy trả lời, đợi một hồi lâu cũng chẳng thấy cô trả lời, nên anh không còn cách nào khác ngoài việc thử gọi điện sang.

Nhưng mà không ngờ lại nghe được tiếng người đàn ông xa lạ khác bắt máy, anh lập tức nâng cao cảnh giác, chân mày cũng bắt đầu nhíu chặt lại.

Giờ phút này Malloy đã say hoàn toàn rồi nên cũng chẳng biết mình đang nói gì: "Anh là ai mà quan tâm đến chuyện của tôi? Là bố tôi hay là mẹ tôi."

"... Dung Hoan đâu."

"Dung Hoan... anh hỏi bạn gái tôi làm gì?"

Sắc mặt Phó Tư Diễn đen lại: "Anh lặp lại lần nữa xem? Ai là bạn gái anh?"

Malloy chẹp chẹp miệng nói: "Tôi không nói với anh nữa, cục cưng của tôi tới ngay đó, tôi muốn cùng cô ấy ngủ một giấc." Nói xong, anh ta lập tức cúp máy, rồi sau đó điện thoại trượt khỏi tay rơi xuống giường, anh ta nghiêng đầu một cái, rồi ngủ mất.

Dung Hoan ra khỏi nhà vệ sinh, cô cảm thấy hình như vừa mới nghe được Malloy đọc diễn văn gì đấy, nhưng giờ phút này lại thấy anh ta ngủ mất rồi.

Ủa? Sao điện thoại của cô lại rơi ra rồi.

Khoảnh khắc Dung Hoan cầm điện thoại lên, Phó Tư Diễn lại gọi điện đến một lần nữa, cô cầm đồ của mình lên, nhanh chóng đẩy cửa rời đi, vừa ra khỏi phòng Malloy, đã nhấn nghe máy: "Tư Diễn ---" Giọng nói nhẹ nhàng của cô mang theo chút thích thú và nhớ nhung.

Ai ngờ chào đón cô lại là một giọng nói lạnh lùng của anh: "Bây giờ em đang ở đâu? Đang ở với ai?"

Vẻ mặt Dung Hoan đầu mơ hồ: "Em mới đi ăn cơm với Malloy xong."

"Ăn cơm xong? Bây giờ cũng sắp mười giờ rồi, hai người mới ăn cơm xong sao?"

Dung Hoan bị lời chất vấn vô hình của anh làm cho đầu óc quay cuồng: "Đúng thế, hai người bọn em vừa mới từ nhà hàng ra, anh ta uống say nên em đưa cậu ta về khách sạn."

"Không phải anh đã nói với em sao, không được ở riêng với đàn ông vào ban đêm mà, huống chi người kia lại còn say nữa, đến lúc đó..."

Dung Hoan cau mày: "Anh nói thế là không tin tưởng em sao? Em chỉ là đưa anh ta trở về phòng mà thôi."

Phó Tư Diễn thờ dài, đưa tay bóp mi tâm nhỏ giọng nói: "Anh không có."

Khóe miệng Dung Hoan cũng xệ xuống, lúc cúi đầu đi vào phòng của mình thì nói: "Thế cái giọng nói vừa nãy của anh, là ý gì?"

"Mới vừa nãy người bạn kia của em nghe điện thoại của anh, nói em là bạn gái của cậu ta, còn nói hai người buồn ngủ." Những lời này nếu đổi thành một người đàn ông khác nghe được có thể không tức giận sao?

"Anh ta nghe điện thoại sao?!" Dung Hoan lập tức giải thích tình huống khi nãy cho anh nghe: "Em ở nhà vệ sinh, không hề biết có chuyện này."

"Bây giờ chuyện quan trọng không phải chuyện này, mà là người đàn ông này có ý muốn gây rối với em."

"Anh ta chỉ uống say thôi..."

"Dung Hoan, em thật sự cho rằng chỉ uống say thôi sao?"

Lời cô muốn nói đều như mắc nghẹn trong cổ họng, cô rũ mắt xuống, giọng nói nhỏ hơn rất nhiều: "Phó Tư Diễn, em buồn ngủ rồi, ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp nhé."

Anh không hiểu vì sao cô lại không vui, nhưng tức giận trong lòng anh cũng không thể thoát ra được nói: "Xin lỗi Hoan Hoan, mới vừa nãy anh hung dữ quá."

Dung Hoan không nói gì, cúp máy. Rồi sau đó một mình ôm đầu gối ngồi trên sofa.

Cô đang nghĩ, vì sao Phó Tư Diễn lại không tin tưởng cô thế chứ? Cho dù cô đã giải thích qua với anh, nhưng anh vẫn nghi ngờ không tin tưởng cô, chẳng lẽ trong lòng anh, cô là người không biết rõ giới hạn khi qua lại với người đàn ông khác thế sao?

Suy nghĩ một hồi, cô đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, rồi đứng dậy đi tắm.

Khi vào nhà vệ sinh, cô nghĩ hôm nay đã mệt mỏi quá rồi nên đổ đầy nước vào bồn tắm. Cô vui vẻ ngâm nước một hồi nên tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi suy nghĩ lại, Dung Hoan cảm thấy chuyện tối nay cô làm không đúng. Nếu như Phó Tư Diễn đi công tác, cô nghe được cuộc điện thoại đấy chắc cũng sẽ bùng nổ nhỉ? Không phải anh không tin tưởng cô, mà là anh quá quan tâm đến cô.

Nghĩ như thế nên tức giận trong lòng cũng tan biến hết, suy nghĩ một hồi sẽ gọi điện cho Phó Tư Diễn.

Lúc ngâm xong rồi, cô đứng lên, bước chân ra khỏi bồn tắm nhưng ánh mắt lại chú ý đến tay áo của áo choàng tắm, nên trượt chân một cái.

"A---" Dung Hoan cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu đập mạnh vào trong bồn tắm.

Ngay sau đó cổ tay cô truyền đến cảm giác đau nhức, bởi vì vừa nãy cô theo bản năng mà đưa tay chống trên mặt đất, giờ phút này đau đớn kêu lên, vùng vẫy đứng dậy nhưng phát hiện ra tay phải không thể cử động.

Cô đứng dậy, xoa đầu, đi ra khỏi nhà vệ sinh, trong đầu thầm nghĩ không biết vì sao lại xui xẻo như thế, ngâm bồn thôi mà cũng ngã được.

Một lát sau, cô phát hiện cổ tay bắt đầu sưng lên, rất đau cực kỳ đau.

Cô gọi điện thoại cho nhân viên lễ tân nhờ người của khách sạn mang túi chườm đá lên. Khi đắp đá lạnh lên cô phát hiện vết thương của mình rất nặng.

Trong đầu cô xuất hiện một suy nghĩ nghiêm trọng chính là... Phần trình diễn vào ngày mốt của cô sẽ làm thế nào đây?

Lần trước khi ở nước ngoài, cô cũng không cẩn thận làm tổn thương đến tay, làm hại cô cả tuần lễ không thể đánh được bài có tiết tấu nhanh.

Cô cúi đầu, nhìn túi chườm đá trong tay, cảm giác trước mắt đều hiện QAQ... Chủ yếu chính là Phó Tư Diễn còn không ở bên cạnh.

Dung Hoan nhịn đau, nằm trên giường. Đã trở thế này rồi, cô cũng không muốn gọi cho Phó Tư Diễn để khiến anh lo lắng nữa.

Nằm gần đến hơn mười một giờ, cô vẫn đau đến không thể ngủ được.

Đột nhiên lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Lại là Phó Tư Diễn!

Cô lập tức nghe máy, nghe được giọng nói của cô truyền đến từ đầu bên kia, đè nén suy nghĩ trong lòng, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Anh cũng biết nhóc con em chưa ngủ mà."

Khóe mắt cô đau xót, lại nghe thấy anh nói tiếp: "Hoan Hoan, tối nay đều do anh sai. Anh không nên tùy tiện nghi ngờ em, chỉ trách lúc ấy anh đang khó chịu, nên khi nói chuyện cũng không nghĩ đến cảm xúc của em, em không làm gì cả, trái lại chính anh lại cứ đến mà trách mắng em. Cục cưng đừng giận anh nhé, được không? Chờ khi nào em về, em muốn xử lý anh thế nào cũng được, nhé?"

Anh đợi thêm mấy giây nữa, cũng không nghe thấy giọng nói của cô: "Hoan Hoan?"

Dung Hoan hít mũi, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Tư Diễn ---"

Một tiếng gọi này thấm đến tận xương của anh. Anh nghe thấy giọng nói không thích hợp của cô: "Sao thế?"

"Cổ tay em hình như rất đau... Thật sự rất đau."

Chương 60

Cô vừa nói xong, tim anh như bị ai đó nhéo lấy, Phó Tư Diễn nhíu mày hỏi: "Sao lại bị trẹo tay thế?"

Cô gái nhỏ kể chuyện vừa xảy ra cho anh nghe, anh lập tức ngồi dậy, đi lấy quần áo, miệng thì dịu dàng trấn an cô: "Hoan Hoan chịu đau chút nhé, bây giờ anh lập tức đến thành phố B, em ngoan ngoãn ở đấy chờ anh, hay là anh gọi người đưa em đến bệnh viện trước có được không?"

"Anh muốn đến đây sao?" Cô liếc mắt nhìn đồng hồ: "Đã trễ thế này rồi hay là thôi đi, ngày mai em đến bệnh viện là được rồi."

"Nghe lời nào, không qua đây anh không yên tâm."

Tim của Dung Hoan được hơi nóng của anh bao quanh nên nóng bừng lên: "Em muốn ở khách sạn chờ anh, trễ rồi em không muốn đến bệnh viện."

"Được, vậy chờ anh."

Anh lại nói chuyện với cô một lúc nữa, ý muốn dờ đi lực chú ý của cô, nhìn cô gái nhỏ đang nhin đau, anh cũng đau lòng chết được.

Phó Tư Diễn gọi điện cho Kế Sâm, đặt chuyến bay sớm nhất đến thành phố B, còn dặn dò Kế Sâm đặt lịch hẹn với bác sĩ chuyên khoa chỉnh hình ở bệnh viện tốt nhất nữa.

-

Dung Hoan chờ đến nửa đêm, cuối cùng cũng có chút buồn ngủ, sáng sớm hơn bảy giờ một chút, cô đã tỉnh lại, việc đầu tiên là xem

xét vết thương trên cổ tay.

Vết sưng đỏ đã tiêu mất một chút, nhưng nhìn trông vẫn có chút kinh khủng. Cô giật giật cổ tay, vẫn còn đau...

Lúc này chuông điện thoại reo lên, Dung Hoan nghĩ là Phó Tư Diễn nhưng không ngờ lại chính là Malloy.

Cô nghe máy, đầu bên kia truyền đến giọng nói kèm chút áy náy: "Tối hôm qua tôi uống say, phiền cậu rồi, xin lỗi nhé Hoan Hoan."

"Sau này có thể uống ít một chút, với tư lượng này của cậu, lần sau sẽ vứt thẳng cậu vào nhà hàng đó." Cô nói đùa.

Malloy sờ đầu một cái, ngại ngùng nói: "Cậu ở đâu? Tôi đến tìm cậu, đưa cậu đi ăn sáng xem như bồi thường."

"Tôi ở ngay phòng 1802 sát bên cậu đấy, nhưng mà có thể tôi chưa ăn sáng được... Cổ tay trật khớp rồi."

Malloy hoảng sợ, nói lập tức thu dọn rồi sang, chỉ năm phút sau anh ta gõ cửa phòng cô.

"Tay cậu không sao chứ cho tôi nhìn thử một chút!" Anh ta kích động nói: "Ngày mai cậu biểu diễn thế nào đây." Người đàn piano đều biết chuyện bảo vệ bàn tay tương đối quan trọng, tay bị thương là việc khó khăn nhất.

Hai người đi vào phòng khách, Dung Hoan ngồi trên ghế sofa, lắc đầu nói: "Chắc là không biểu diễn được rồi."

"Tôi dẫn cậu đi xem thử nhé?"

"Không cần, chờ lát nữa bạn trai tôi đến rồi."

Malloy ngây người: "Bạn trai cậu qua à?"

"Ừ, chắc anh ấy sắp đến rồi." Nói đến Phó Tư Diễn, Dung Hoan lại nghĩ đến một chuyện, chất vấn anh ta: "Tối hôm qua cậu nghe điện thoại của bạn trai tôi, rồi nói bậy bạ gì với anh ấy thế hả?!"

"Hả?"

"Cậu nói với anh ấy tôi là bạn gái cậu."

Malloy như bị sét đánh, mấy giây sau lại điên cuồng giải thích: "Tôi uống say thật đấy, tôi không nhớ được chuyện này! Chờ lát nữa bạn trai cậu đến có phải sẽ muốn đánh tôi một trận không thế?"

Dung Hoan cười: "Cậu chuẩn bị sẵn tinh thần đi."

"..."

Lúc này Phó Tư Diễn gọi điện thoại đến, nói đã đến khách sạn rồi, sau khi cúp máy, Malloy lập tức đứng lên nói: "Tôi tránh trước nhé."

Dung Hoan dờ khóc dờ cười, đợi một lát quả nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô đi mở cửa, đập vào mắt cô là áo choàng dài màu đen và khí chất lạnh lùng của người đàn ông.

"Tư Diễn ---"

Anh bước đến gần cô, cúi đầu lúc nắm lấy cổ tay súng đỏ của cô ánh mắt như bị người ta đâm vào, một tay anh nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay cô, một tay khác kéo cô vào trong lòng, ôm nhẹ lấy gáy cô nói: "Không sao rồi cục cưng à, anh đến rồi."

Cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, đầu chóp mũi ê ẩm, tựa vào ngực anh nói: "Bây giờ còn đau ---"

Ở trước mặt anh, cô không cần cười nói không sao, không cần giả vờ, cô có yếu ớt thế nào đi nữa cũng chẳng sao cả.

Anh kéo cô đi vào phòng, ôm lấy cô đặt lên ghế sofa, để cô ngồi vào lòng mình. Mượn ánh sáng trong phòng, cẩn thận ngó nhìn vết thương của cô: "Có chút nghiêm trọng đấy."

Cô sờ đầu: "Còn có chỗ này."

Anh đưa tay sờ lên, chạm vào được một khối u ngay sau gáy, mắt cũng đen lại, cô nhỏ giọng giải thích: "Đập đầu vào bồn tắm."

Anh thờ dãi nói: "Sao lại bất cẩn như thế."

Cô níu lấy cổ áo của anh, ngẩng đầu nhìn anh, đáy lòng anh thoáng mềm đi, hôn lên môi cô.

Cực kỳ dịu dàng, cực kỳ lưu luyến.

Một cái hôn này khiến tim của hai người đều nóng lên, anh không dám hôn quá lâu, đúng lúc thả cô ra, cười xoa đầu cô nói: "Nhóc con bây giờ anh không đành lòng ức hiếp em."

"Này..."

Anh ôm cô đứng lên, đi đến phòng ngủ: "Thay quần áo đi, anh đưa em đến bệnh viện, chuyện này không thể kéo dài nữa."

Cô gật đầu, thay xong quần áo ra ngoài, cô nhìn anh nói: "Em nói với Malloy một tiếng nhé?"

Thấy anh không trả lời, cô ngoan ngoãn đi đến, lắc tay anh, cong mi cười nói: "Mới vừa nãy anh ta nghe thấy anh muốn đến có lẽ bị dọa sợ rồi đấy, tối hôm qua anh ta không phải cố ý đâu mà, chúng ta quân tử đừng để bụng tiểu nhân nhé?"

"Ừ, đi gặp một chút."

"Hả?"

"Chẳng lẽ người này không thể để anh liếc nhìn được sao?" Anh nhú mày.

"... Được, đi nhìn thôi."

Cô bị anh nắm tay dắt ra khỏi phòng đến gõ cửa phòng Malloy. Mấy giây sau, cửa mở ra, Malloy nhìn thấy người đàn ông đang đứng cạnh Dung Hoan, bỗng ngây người.

Má nó, quả thật có chút đẹp trai...

Dung Hoan giới thiệu với anh ta: "Malloy, đây là bạn trai tôi."

Vẻ mặt Phó Tư Diễn chẳng chút gợn sóng nào, đưa tay ra, nhưng khi mở miệng giọng nói có chút chèn ép người khác nói: "Xin chào, Phó Tư Diễn."

"Xin chào... Tôi là Malloy, lần đầu gặp mặt, xin chào."

Phó Tư Diễn nhẹ cong khóe môi: "Tối hôm qua đã gọi điện thoại rồi."

Malloy: "..."

Dung Hoan: "... Người này còn nhớ chuyện này luôn à."

Malloy hoảng sợ lập tức kể lại chuyện tối qua, cũng cẩn thận nhận sai, nên Phó Tư Diễn không so đo nữa. Dung Hoan nói phải đến bệnh viện một chuyến nên rời đi cùng Phó Tư Diễn.

Lúc vào thang máy, Dung Hoan ngẩng đầu chớp mắt nhìn anh: "Tin em không?"

"Ừ." Mắt anh nhìn về phía trước, giọng thờ ơ nói: "Yên tâm."

"?"

"Dáng vẻ ấy không bằng anh."

"..." Dung Hoan chọc chọc cánh tay anh, cười híp mắt lại nói: "Anh Phó này, anh cũng tự luyện quá rồi đấy."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Anh nắm lấy cằm cô, híp mắt lại, hỏi.

"Vâng vâng vâng." Chớp mắt biết điều.jpg.

Ra khỏi khách sạn, Kế Sâm đã lái xe đợi sẵn rồi, Phó Tư Diễn mở cửa xe giúp cô, hai người ngồi vào hàng ghế phía sau, sau khi lên xe anh dặn dò: "Lái chậm một chút." Anh chỉ sợ thắng gấp, sẽ tạo nên thương tổn lần hai cho Dung Hoan.

"Vâng."

Phó Tư Diễn nhìn cô gái nhỏ ngoắc tay: "Ngồi sang đây."

Cô nghe lời dán sát đến cạnh anh, anh giơ tay lên giúp cô xoa nhẹ "Đồi nhỏ" phía sau gáy, trong miệng không nhin được mà "Trách mắng": "Tối hôm qua nếu không phải anh gọi điện cho em, em muốn gạt anh chuyện này luôn phải không?"

"Không có em chỉ sợ anh lo lắng."

"Không sợ anh giận sao?"

Cô bĩu môi, nói sang chuyện khác: "Thế hôm nay anh đến đây, DC phải làm sao giờ?"

"Đã giao cho cấp dưới xử lý rồi, em yên tâm để anh ở đây chăm sóc em đi."

Cô hôn lên cằm anh một cái như lấy lòng, trên mặt còn là vẻ tinh ranh của hồ ly, anh cũng không tức giận được nữa, dịu dàng nói: "Sau này nếu anh không thể ở bên cạnh cùng với em, em phải tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng để anh phải lo lắng, tối hôm qua nghe nói em bị thương, anh chỉ hận không thể lập tức bay đến bên cạnh em."

Cô ngoan ngoãn gật đầu, tựa vào vai anh.

-

Sau khi đến bệnh viện, hai người đã đặt lịch trước, nên đến thẳng phòng chờ khám bệnh. Khi đọc đến tên Dung Hoan, Phó Tư Diễn cùng vào với cô.

Khi đi vào phòng khám, bên trong bác sĩ nữ đang cúi đầu viết, nghe thấy giọng nói, cô ấy ngẩng đầu nhìn, ánh mắt rất kiên định.

Dung Hoan ngồi xuống, nhưng phát hiện ánh mắt của bác sĩ nữ này cứ mãi rơi xuống người bạn trai cô là sao thế?

"Bác sĩ..." Cô kêu lên, bác sĩ nữ lấy lại tinh thần, giọng nói có chút run run: "Anh là Phó Tư Diễn sao?"

Dung Hoan: Hai người quen nhau sao??

Nữ bác sĩ thấy Phó Tư Diễn không phản ứng gì, bỏ khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt thanh tú nói: "Quên tôi rồi? Bành Nghênh, chúng ta từng là bạn cùng bàn hồi học cấp ba đấy."

Người đàn ông vẫn chưa kịp phản ứng lại, mở miệng nói: "Ừ, nhớ ra rồi, cậu đi làm ở đây sao?"

"Đúng đó, thật khéo nha." Bành Nghênh học đại học y, còn trẻ đã lên làm bác sĩ chính, mắt cô ấy lúc này mới liếc nhìn Dung Hoan, ngạc nhiên, có chút khó tin được hỏi: "Người này là..."

"Bạn gái tôi." Phó Tư Diễn nói.

Dung Hoan nhìn Bành Nghênh cười cười, nụ cười trên mặt Bành Nghênh không thay đổi gì, nhưng đáy lòng lại dâng lên chút đau buồn và chua xót: "Xin chào. Thế Phó Tư Diễn, bây giờ cậu ở..."

"Bác sĩ Bành, trước tiên xem bệnh giúp bạn gái tôi quan trọng hơn."
Giọng anh lạnh lùng cắt ngang lời cô ta đang muốn ôn lại chuyện cũ.

Bành Nghênh cười khan hai tiếng: "Xin lỗi." Cô ta kéo khẩu trang lên, bắt đầu nghiêm túc kiểm tra vết thương cho Dung Hoan, vì lý do an toàn, nên Bành Nghênh vẫn để Dung Hoan đi chụp X-quang.

Khi chụp hình xong trở về, Bành Nghênh nhìn xuống, nói: "Không có thương tổn về xương cốt, chỉ là trật khớp thôi, nhưng vẫn rất nghiêm trọng."

"Tôi có thể đàn piano được không?"

Bành Nghênh ngạc nhiên: "Đàn piano sao? Sao được chứ, bây giờ tay cô tốt nhất là không được dùng sức."

Dung Hoan ngẩng đầu nhìn về phía Phó Tư Diễn, trấn an anh nói: "Không sao, buổi biểu diễn này em sẽ lùi xuống."

"Cô Dung là nghệ sĩ piano sao?"

"Vâng."

"Vậy càng phải chú ý một chút, nghỉ ngơi cho khỏe trước đã."

Bành Nghênh kê toa, sau khi rời khỏi phòng, Phó Tư Diễn nói để anh đi lấy, để Dung Hoan ngồi đây chờ. Cô đang ngồi đợi, thì nghe được giọng nữ quen thuộc vang lên: "Cô Dung ---"

"Bác sĩ Bành." Cô đứng lên.

"Cô vừa hay đang nghỉ ngơi, tới phòng làm việc của tôi ngồi chút đi, chúng ta có thể... Trò chuyện mấy câu."

Dung Hoan đi theo Bành Nghênh vào phòng làm việc, Bành Nghênh rót cho cô ly nước ấm, cười nói: "Tôi đã rất lâu rồi chưa gặp lại bạn cũ năm cấp ba, sau khi Phó Tư Diễn tốt nghiệp thì cũng không tụ họp với bạn học cũ nữa."

"Trước kia hai người là bàn trước bàn sau à?"

"Ừ, lúc học mười một đấy, lúc đấy tôi trở thành đối tượng được hâm mộ nhất cả lớp." Bành Nghênh nói đùa: "Trước sau trái phải của cậu ấy cũng chỉ có một người nữ sinh là tôi, lúc ấy tôi là bạn học cùng tiến với cậu ấy, xem chút nữa là nơi để các nữ sinh khác chĩa mũi nhọn vào rồi."

Dung Hoan ngạc nhiên: "Thế quan hệ của hai người tốt lắm nhỉ."

"Tạm ổn đi, nhưng mà quả thật tôi không thấy nữ sinh nào khác bên cạnh cậu ấy cả, rất nhiều nữ sinh theo đuổi cậu ấy, nhưng cậu ấy đều chẳng đáp lại."

"Ừ." Đúng là bạn trai trong ấn tượng của cô.

Bành Nghênh bỏ ly trà lên bàn, tay chống bàn, mỉm cười: "Nhưng mà lúc ấy, mỗi ngày cậu ấy đều mua nước đến cho tôi."

Dung Hoan ngẩn người, thì nghe được cô ta nói: "Bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất ngây thơ, chúng tôi lúc ấy còn rất nhỏ, tình cảm còn mơ hồ, tôi còn không biết đáp lại..."

Lời sau Bành Nghênh còn chưa nói ra là: Nếu lúc ấy tôi đáp lại, thì bây giờ có chuyện của cô sao?

Chương 61

Dung Hoan nhìn trong mắt Bành Nghênh chột lóe lên ý cười thì hiểu được: Người này đến khoe hả?

Bành Nghênh đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng như chột nhớ ra, lập tức nói: “Xin lỗi nhé! Chị đang nói bậy gì chứ! Khi đó bọn chị đều còn nhỏ, tình cảm đều không phải thật đâu. Em đừng để ý.”

Dung Hoan nghe vậy cong môi, cười xinh đẹp: “Không sao! Tư Diễn với em là mối tình đầu. Việc nhỏ không biết qua bao năm rồi này, sao em lại ghen được.”

Lần này đến lượt Bành Nghênh ngờ ngẩn: “... Mối tình đầu?”

Sao có thể chứ! Người ưu tú như Phó Tư Diễn vậy mà trước đó chưa từng yêu đương!!

“Đúng rồi, tầm mắt anh ấy rất cao, không phải cô gái nào cũng lọt vào mắt anh ấy.”

Dung Hoan nói không khỏi đâm vào tim Bành Nghênh. Thật ra năm đó trước đoạn thời gian Phó Tư Diễn “đưa đồ uống” cho cô ta, Bành Nghênh cũng đã thích anh. Lúc ấy cô ta được Phó Tư Diễn đáp lại, cho rằng anh muốn theo đuổi cô ta, ai ngờ đợi mấy ngày anh cũng không chủ động phá rào cản. Cuối cùng là cô ta không nhận được, ở tiết thể dục, cô ta tìm Phó Tư Diễn tỏ tình, ai ngờ bị anh lạnh lùng làm tổn thương lòng tự trọng: “Xin lỗi, tôi không muốn yêu đương.”

Bành Nghênh như bị sét đánh, sau đó lại có nữ sinh khác biết chuyện này, lạnh giọng châm chọc: “Ánh mắt Phó Tư Diễn cao như vậy, sao có thể sẽ thích cậu.”

Vừa rồi Bành Nghênh nói những lời này chẳng qua là muốn kích thích Dung Hoan, phát tiết bất mãn với Phó Tư Diễn trong lòng bấy lâu. Nhưng giờ phút này... Bành Nghênh thoát ra từ trong hồi ức. Nhìn nụ cười trên mặt Dung Hoan hiện tại, bàn tay đặt trên bàn của cô ta không ngừng nắm chặt.

Cuối cùng cô ta đứng dậy, kéo khoe miệng nói: “Chị đưa em ra ngoài, có lẽ anh ấy lấy thuốc xong rồi.”

Đi ra khỏi văn phòng không tới vài bước, Dung Hoan đã thấy được ánh mắt người đàn ông tìm kiếm khắp nơi. Anh nhìn thấy cô thì đi về phía cô.

Đến trước mặt cô, Phó Tư Diễn xoa đầu cô, bất đắc dĩ nói: “Anh còn tưởng rằng người nào đó chạy loạn khắp nơi chứ.”

Cô nhếch miệng cười, nhìn về phía Bành Nghênh: “Em nói chuyện phiếm với bác sĩ Bành, còn nói về chuyện thờ cấp ba của anh đấy.”

“Hả?”

“Không, không, không...” Bành Nghênh đột nhiên luống cuống.

Tay Dung Hoan đặt trên lưng Phó Tư Diễn, ngón tay khẽ véo lưng anh, trên mặt lại cười vô cùng dịu dàng: “Bác sĩ Bành nói lúc trước anh còn từng mua đồ uống cho chị ấy đấy.”

Phó Tư Diễn: “...” Cô nhóc này bắt đầu hỏi tội đây.

Ánh mắt người đàn ông nhìn về phía Bành Nghênh như mạ một tầng băng, con ngươi sâu thẳm đầy ý tứ hàm xúc: “Tôi nghĩ bác sĩ Bành hiểu lầm rồi. Người đưa đồ uống không phải tôi mà là người ngồi cùng bàn với tôi.”

Lúc ấy thật ra là bạn cùng bàn của Phó Tư Diễn nặc danh đưa cho Bành Nghênh, Bành Nghênh tưởng Phó Tư Diễn đưa. Sau đó bạn

ngồi cùng bàn biết người mà Bành Nghênh thích không phải cậu ta nên tìm mọi cách cầu xin Phó Tư Diễn đừng nói ra chuyện này. Phó Tư Diễn quan tâm đến lòng tự trọng của người anh em nên giúp cậu ta giữ bí mật.

Ai ngờ... chuyện này hôm nay lại bị lấy ra làm bạn gái anh hiểu lầm, sao anh có thể nhịn được.

Bành Nghênh biết được chân tướng như bị sét đánh. Hóa ra ảo tưởng và kiêu ngạo bao lâu nay của cô ta chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Phó Tư Diễn không hề cố kỵ mặt mũi của cô ta, lạnh lùng nói: “Thời cấp ba tôi không thích bất kỳ ai, cũng mong bác sĩ Bành đừng rải lời đồn, đặc biệt là ở trước mặt bạn gái của tôi. Cô ấy còn nhỏ, ưa thích ghen tuông.”

Ý của anh không phải bảo bạn gái anh không nên hơi một tí là ghen, mà là... đừng để cho người ngoài làm một ít vài chuyện khiến bạn gái anh ghen.

Lời này, lập trường cứng chiều và che chở vô cùng rõ ràng.

Bành Nghênh xấu hổ đến tột đỉnh: “Ừm... Xin lỗi.”

“Đúng rồi, bác sĩ Bành còn nói tối nay muốn mời chúng ta ăn cơm.”
Dung Hoan nói.

Phó Tư Diễn ôm lấy bả vai cô bé, để lại cho Bành Nghênh một câu cuối cùng: “Ăn cơm thì không cần. Tay cô ấy bị thương, không thể đi linh tinh được.”

-

Sau khi lên xe, Dung Hoan muốn tránh thoát khỏi tay anh, dẫu cái miệng nhỏ bất mãn nói: “Anh nói ai thích ăn dấm hả?”

Thân hình cường tráng của người đàn ông đè chặt cô trên ghế xe, nụ hôn nóng cháy ngậm lấy vành tai cô, nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ còn ghen không, hử?”

Gương mặt cô ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Kế Sâm còn ở phía trước đấy.”

“Anh ấy không dám nhìn.”

Dung Hoan: “...”

Anh cúi đầu nhìn gương mặt trắng nõn đang ửng hồng của cô bé trước mắt, không kiềm được hôn một cái: “Bây giờ đã cảm nhận được cảm giác anh ghen việc em với Malloy chưa?”

Dung Hoan khẽ túm góc áo anh, môi đỏ khẽ mở: “Dạ...”

Cô nhớ đến gì đó, ngẩng đầu tức giận lên án với anh: “Cô gái kia cứ khoe khoang hời cấp ba anh tốt với chị ta thế nào trước mặt em. Anh nói xem em nghe xong có tức hay không?” Bành Nghênh đã khoe khoang ở trước mặt cô thì cô sẽ càng khoe khoang hơn cả chị ta.

Anh mỉm cười hôn môi cô, vuốt xuôi cho cô: “Đúng! Đều là cô ta nói hươu nói vượn, cũng trách em lúc ấy còn chưa xuất hiện ở bên cạnh anh.”

“Nếu ở bên cạnh anh thì sao?”

“Thì anh sẽ yêu sớm.”

Cũng chỉ có cô có thể cho anh xúc động yêu đương.

Một câu làm cảm xúc nóng nảy của cô nhóc nháy mắt tiêu tan, cô cười đập vào ngực anh: “Còn may em không ở, nếu không anh sẽ không thi đậu Thanh Hoa.”

Anh nắm lấy tay cô, hôn lên lòng bàn tay cô: “Nhưng anh vẫn rất hối hận vì không gặp được em sớm.”

“Cũng đúng, anh già 30 tuổi mới thoát ế.”

“Em bảo anh là anh già á?”

Cô cười giải thích: “Không có... ưm...”

Phó Tư Diễn hôn một lúc lâu, mãi đến khi hôn cho cô không thở nổi mới buông cô ra. Cô hoàn toàn sợ, rúc ở trong ngực anh: “Anh trẻ nhất, ai bảo anh già chứ.”

Anh cười: “Rất ngoan.”

-

Hai người trở lại khách sạn, Dung Hoan nhớ đến buổi diễn tấu ngày mai lại bắt đầu rầu rĩ không vui. Phó Tư Diễn nói những việc này đều giao cho anh xử lý. Sau khi gọi mấy cú điện thoại, anh ngồi xếp bằng trên sofa ôm cô vào ngực: “Đã xử lý xong, buổi chiều em về với anh. Chờ tay tốt rồi lại diễn, có được không?”

Cô gật đầu, thở dài một tiếng: “Đến thành phố B một chuyến, diễn không thành, ngược lại còn biến tay thành như vậy.”

“Không sao, về sau cơ hội kiểu này còn nhiều.”

Buổi chiều hai người ngồi trên phi cơ, buổi tối đã bay trở về thành phố Lâm. Dung Khang Đạt nghe được chuyện tay Dung Hoan bị thương, bảo Phó Tư Diễn đưa cô về nhà để dì Tịnh chăm sóc cô trong khoảng thời gian này.

Hai người quay về biệt thự cũ. Ngày hôm sau Dung Hoan tỉnh lại, khi đi rửa mặt ngang qua thư phòng thì nghe được tiếng nói chuyện của ông cụ và Phó Tư Diễn: “Cháu nói cháu đưa Dung Hoan về chăm sóc, sao bác có thể yên tâm được. Một người đàn ông như cháu không thể cẩn thận bằng dì Tịnh ở phương diện này được...”

Dung Khang Đạt nói đến một nửa, nhìn về phía bóng dáng xuất hiện ở cửa thư phòng: “Ồ, Hoan Hoan tỉnh rồi à?”

“Chúc ông buổi sáng tốt lành.”

Phó Tư Diễn đứng lên: “Cháu đưa Hoan Hoan đi rửa mặt, tay cô ấy không tiện.”

Dung Khang Đạt: Muốn dính lấy cháu gái tôi thì cứ nói thẳng.

Dung Hoan đỏ mặt bị anh đưa đi: “Tay em rất tiện...”

Đi vào phòng vệ sinh, anh giúp cô lấy nước vào cốc, nặn kem đánh răng cho cô. Trong lòng Dung Hoan ấm áp, cảm thấy mình được chăm sóc như một em bé.

Lúc rửa mặt, anh đứng ở phía sau cô, giúp cô buộc lại mái tóc dài, để tiện cho cô rửa mặt.

Lúc rửa mặt, cô nghe được anh hỏi: “Tay có đỡ hơn chút nào không? Còn đau lắm không?”

“Khá hơn nhiều.” Cô buông khăn lông, duỗi người, bị anh cuốn vào trong ngực. Tay anh chạm vào eo cô, truyền đến cơn ngứa làm cô cười khanh khách.

“Buổi sáng tốt lành, cô nhóc.” Trán anh đặt lên trán cô.

“Dạ, buổi sáng tốt lành.”

“Ông không cho anh đưa em về.” Anh than nhẹ.

Má cô phỉếm hồng: “Anh định thế nào...”

“Buổi tối chúng ta ở riêng hai phòng, anh rất khó chịu.”

“Này... Trong đầu anh có thể nghĩ đến mấy chuyện bình thường không?”

“Anh nghĩ đến em, sao lại không bình thường?”

Cô cười một tay đẩy anh ra: “Em đói bụng, muốn xuống lầu ăn bữa sáng.”

“Ừm.”

Anh dắt cô đi xuống. Lúc xuống dưới lầu ăn sáng, Phó Tư Diễn nhận được điện thoại, là Vũ Lương gọi đến, hẹn anh ăn cơm trưa: “Gọi Hoan Hoan đi cùng nhé. Đã lâu cô ấy chưa được thấy chú Vũ rồi.”

“Tôi hỏi cô ấy đã.”

Phó Tư Diễn nói với Dung Hoan, cô nói có thể đi, vì thế giữa trưa hai người đến nhà Vũ Lương.

Lúc đến nhà, Dung Hoan nghe được tiếng mềm mại yêu kiều của một cô gái: “Vũ Lương, anh qua đây, tôi bảo đảm không đánh chết anh!”

“Bà cô nhỏ của tôi ơi, tôi sai rồi, tôi sai rồi...”

Dung Hoan sững sốt, nhìn về phía Phó Tư Diễn. Phó Tư Diễn che ót của Dung Hoan lại, dẫn cô vào trong phòng.

Vì thế Dung Hoan nhìn thấy Vũ Lương trong phòng bếp, còn có một cô bé thấp bé mặc váy Lolita kẻ sọc đáng yêu đứng bên cạnh anh ấy.

“Ôi Hoan Hoan tới rồi!” Vũ Lương cong môi cười, đi lên trước.

“Chào chú Vũ.”

“Chào cháu, chào cháu.” Vũ Lương thấy hai người đều cực kỳ tò mò về cô gái phía sau anh, vì thế hào phóng ôm lấy cô ấy, giải thích: “Bà cô nhỏ của tôi, Minh Dao.”

Dung Hoan rất khiếp sợ, Vũ Lương cũng có bạn gái!

Mi mắt Minh Dao cong cong, vẫy tay với Dung Hoan, hàn huyên vài câu rồi nói với Vũ Lương: “Em đưa Dung Hoan đi phòng khách trước. Anh ở đây ngoan ngoãn làm việc.”

“Vâng.”

Vũ Lương vậy mà ngoan ngoãn nghe lời đồng ý á?! Khó có thể tin nổi.

Hai cô gái đi rồi, Phó Tư Diễn liếc Vũ Lương, mở miệng: “Thành niên chưa?”

“Mẹ nó, cậu nói hươu nói vượn gì...” Vũ Lương cười: “Chỉ cho cậu tìm người bé hơn cậu nhiều à.”

“Vị kia nhà họ Minh à?”

Vũ Lương cụp mi, ánh mắt dụi đi: “Ừ.”

Phó Tư Diễn thấy anh em như vậy, vỗ vỗ vai anh: “Theo đuổi được là tốt rồi.”

-

Minh Dao đưa Dung Hoan tới phòng khách, rót cho cô cốc nước, cười nói: “Chị bao tuổi rồi?”

Dung Hoan nói tuổi, Minh Dao nói cô ấy còn đang học đại học. Dung Hoan ngây ra, Vũ Lương “Lừa” nữ sinh viên à!

“Em và chú Vũ mới ở bên nhau à?”

“Vâng, còn chưa được hai tháng. Em vốn không muốn tìm người già như vậy.” Minh Dao le lưỡi.

Hai cô gái buôn chuyện trong chốc lát, Phó Tư Diễn đi ra. Minh Dao bèn bảo xuống phòng bếp xem, Dung Hoan vội kéo Phó Tư Diễn đến

bên cạnh, biểu đạt vẻ kinh ngạc của mình.

Cô cho rằng cô và Phó Tư Diễn đã cách nhau nhiều tuổi rồi, không ngờ Vũ Lương và Minh Dao còn cách nhau 10 tuổi.

“Hai người quen nhau từ lúc nhỏ rồi.” Phó Tư Diễn nói.

“Ồ?!”

Phó Tư Diễn chỉ biết lúc ấy Minh Dao còn nhỏ, vẫn luôn đi theo phía sau Vũ Lương, cả ngày gọi anh trai. Sau đó Phó Tư Diễn nhận thấy thấy quan hệ giữa hai người không bình thường là lúc Minh Dao sắp thành niên, có một buổi tối cô ấy gọi điện thoại cho Vũ Lương, không biết nói gì mà Vũ Lương lao ra ngoài tìm cô ấy như nổi điên.

Nhưng sau đó lại như chưa từng xảy ra gì cả.

Dung Hoan nghe xong, như suy tư gì đó: “Xem ra đường tình cảm của bọn họ cũng nhấp nhô.”

Phó Tư Diễn cười, vỗ đầu cô: “Sao ngây ra thế?”

-

Bốn người ăn cơm trưa xong, Vũ Lương nhận được điện thoại, nói phải ra cửa một chuyến. Minh Dao và Dung Hoan ở phòng khách xem phim giết thời gian.

Minh Dao ôm bụng vội vàng chạy vào nhà vệ sinh: “Chị vào ngăn kéo ở phòng khách tìm đĩa phim muốn xem đi.”

“Được.”

Dung Hoan ngồi xếp bằng trên thảm trước TV, kéo ngăn kéo ra, phát hiện bên trong bày một lượng lớn băng đĩa lộn xộn. Cô lục tìm đột nhiên sờ đến một thứ đồ nhỏ.

Cầm lên nhìn là một gói nhỏ màu lam phía trên viết chữ “Durex”.

Dung Hoan sừng sốt, phản ứng lại!! Đây, đây, đây còn không phải là...

Sao thứ này lại xuất hiện trong ngăn kéo chứ!

Trong lúc tự hỏi, cửa sau bị đẩy ra, Phó Tư Diễn đi đến. Dung Hoan ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô lập tức giấu thứ kia ra phía sau.

Nhưng động tác nhỏ này bị người đàn ông bắt được rõ ràng.

Anh đi về phía cô, nửa ngời xồm trước mặt cô. Ánh mắt Dung Hoan trốn tránh: “Sao... Làm sao vậy?”

“Em đang làm gì đó?” Anh nhướn mày rất có hứng thú hỏi.

“Không, em đang chọn đĩa phim.”

Tầm mắt anh rơi xuống phía sau cô, cô muốn đứng lên chạy trốn, lại bị anh túm được, lấy được gói nhỏ màu lam trong tay cô.

Trong giây lát, bầu không khí yên tĩnh.

Phó Tư Diễn thấy rõ đồ mà cô cầm trong tay, cũng sừng sốt.

Đúng là không đoán trước được.

Sắc mặt Dung Hoan lập tức đỏ bừng.

Chương 62

Dung Hoan đẩy thân hình đến gần của anh ra, sắc mặt như tôm luộc: “Cái này không phải của em... Em tìm được ở trong ngăn kéo.”

Giữa mày Phó Tư Diễn khẽ nháy, trong lòng thầm mắng Vũ Lương một câu.

Anh ném đồ trong tay về lại ngăn kéo, nhìn về phía cô, khóe miệng hơi nhếch lên: “VẬY em chốt dạ cái gì?”

“Em...”

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, cảm thấy cực kỳ đáng yêu, vì thế lại lần nữa ghé sát vào hôn cô một cái, rồi sau đó nói lời khiêu khích: “Không sao, về sau chúng ta cũng sẽ dùng đến.”

Dung Hoan: “...”

Cô thẹn thùng lại lần nữa đẩy anh ra, theo bản năng dùng tay phải chống xuống mặt đất muốn đứng lên, lại không nhớ ra tay phải bị thương, đau hô lên một tiếng.

Giữa mày anh trầm xuống, lập tức xem tay cô: “Không sao chứ?”

Cô tức giận trừng anh, không muốn quan tâm. Anh bế cô, đặt lên sofa. Cô nhìn dáng vẻ sốt ruột hốt hoảng của anh, lòng cũng mềm: “Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận chạm vào thôi...”

“Cẩn thận một chút, hử?” Anh nhẹ nhàng giúp cô xoa cổ tay.

Minh Dao từ phòng vệ sinh ra nhìn đến hai người tình chàng ý thiếp, cười nói: “Có phải em nên tránh đi không?”

Dung Hoan xấu hổ rút tay về, Phó Tư Diễn nói: “VẬY em xem phim với Minh Dao đi.”

“Vâng, vậy còn anh?”

“Anh đến công ty một chuyến.”

“Anh Phó, tối nay hai người ở chỗ này ăn cơm nhé, Vũ Lương bảo.”

“Được, xem tình hình đã.”

Phó Tư Diễn đi rồi, Minh Dao ngồi xuống cạnh Dung Hoan, cười đến gian trá: “Vừa rồi hai người làm gì mà mặt chị đỏ vậy?”

Dung Hoan suy nghĩ nên nói cho cô ấy thứ đồ ở trong ngăn kéo thế nào, sau một lúc lâu cô rối rắm mở miệng: “Sao trong ngăn kéo lại có...”

“Hả?” Về mặt Minh Dao hoài nghi. Cô đi qua kéo ngăn kéo ra, thấy thứ đồ ở bên trong, sắc mặt cứng lại.

“...” Thứ quý này thì bảo cô ấy phải giải thích thế nào đây?

Minh Dao cười, vớt bao cao su vào thùng rác, gãi đầu cười gượng hai tiếng: “Hả là có thứ không cẩn thận rơi vào bên trong.” Cô ấy nhớ lại mấy ngày trước, Vũ Lương đi công tác về, Minh Dao ở nhà đang xem phim, đã bị anh dứt khoát ấn trên thảm... Có lẽ khi đó mở nguyên một hộp, bởi vì động tác quá kịch liệt, có một gói nhỏ không cẩn thận rơi vào trong ngăn kéo.

Dung Hoan nghĩ thầm: Tốc độ tiến triển của bọn họ cũng nhanh quá nhỉ? Giữa cô và Phó Tư Diễn vẫn chỉ là cọ xát bên ngoài mà thôi...

Ngắm lại mặt lại đỏ.

-

Dung Hoan và Minh Dao xem phim cả buổi chiều ở phòng khách. Lúc chạng vạng, Dung Hoan không thắng nổi cơn buồn ngủ nên ngủ luôn trên sofa. Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm ở trên giường.

Cô vội bật dậy, nhìn thấy Phó Tư Diễn đang ngồi vắt chéo chân, thân nhiên lật sách ở một góc phòng xa lạ.

“Tỉnh rồi à?”

Anh bỏ sách xuống đi qua chỗ cô, ngồi vào mép giường, xoa bóp mặt cô. Anh thấy cô không nói lời nào thì cười: “Sao ngủ trưa một giấc mà ngây ra thế?”

“Đây là chỗ nào?”

“Còn có thể là chỗ nào chứ? Nhà Vũ Lương đấy.”

Hóa ra buổi chiều Phó Tư Diễn xong việc từ công ty trở về thì nhìn thấy Dung Hoan nằm ngủ một mình trên sofa. Vũ Lương về sớm hơn anh một chút, giờ phút này đang nghiên cứu món ăn tối nay với Minh Dao ở phòng bếp.

Phó Tư Diễn ôm Dung Hoan đến phòng cho khách, để cô ngủ thoải mái hơn.

Anh gạt tóc trên mặt cô, hỏi: “Có đói không? Dẫn em xuống ăn cơm.”

Cô gật đầu. Anh nắm tay cô, dắt cô xuống lầu. Đi vào phòng bếp, đã ngửi thấy mùi thơm của chanh và gà nướng, nhìn trên bàn đặt một con gà nướng, Minh Dao đầy tự hào: “Đây là món mới do em nghiên cứu. Có phải nhìn rất muốn ăn không?”

Vũ Lương còn đang xào rau cười nhạt một tiếng: “Là em nghiên cứu à? Em chỉ phụ trách bày ra bàn thôi.”

“Anh!”

Vũ Lương bị trừng thì lập tức chịu thua: “Không sai chính là đầu bếp Bành tự tay làm.”

Dung Hoan bị bọn họ chọc cười, ngửa đầu nói nhỏ với Phó Tư Diễn: “Anh xem bạn gái người khác đều hiền huệ như vậy, so với em, em cảm thấy em quá ngốc.”

Phó Tư Diễn cong môi: “Đó là bởi vì bạn trai họ khá ngốc. Anh thông minh là được, em chỉ cần phụ trách ăn.”

Lời này làm cô không muốn cãi lại luôn.

Hai người ngồi xuống. Minh Dao bảo bọn họ nhanh nếm thử gà nướng, Dung Hoan duỗi tay định gấp, lại bị người đàn ông cản lại: “Để anh xé, nóng lắm.”

Phó Tư Diễn đeo bao tay, xé một miếng thịt gà cho cô rồi thổi nhẹ mấy cái, đưa tới bên miệng cô. Cô há mồm ăn, gật đầu: “Ngon lắm.”

Cô thích, anh bèn tiếp tục đút cho cô. Minh Dao nhìn vậy, đi đến trước mặt Vũ Lương, nổi giận đùng đùng nói: “Anh nhìn bạn trai người ta xem, còn đút cả cơm!”

Vũ Lương liếc cô: “Em là em bé hay tay em cũng bị thương?”

“...”

Minh Dao tức giận đến xoay người muốn đi, lại bị anh ấy túm về, hôn mạnh một cái. Anh cười thô bỉ: “Được rồi, buổi tối em muốn ăn gì, anh đều đút cho em.”

Minh Dao nhìn anh cười xấu xa, vài giây sau đã hiểu ý anh, sắc mặt đỏ lựng đẩy anh ra chạy mất.

Dung Hoan nhìn hai người tương tác, lặng lẽ nói với Phó Tư Diễn: “Cảm giác chú Vũ rất tốt với Minh Dao.”

“Ừm, cậu ấy nghiêm túc.” Cuối cùng cũng nghiêm túc được một lần.

“Bọn họ ngọt ngào quá.”

Ánh mắt Phó Tư Diễn quét sang: “Hâm mộ lắm à?”

“Không không không! Ở bên anh sao em còn hâm mộ người khác.”
Cô cười hì hì.

-

Lúc ăn cơm, Vũ Lương hỏi tối nay bọn họ có dự định gì không: “Nếu không đi Thiên Mộc đi? Ông bạn Lưu nói bên kia tân trang lại, vẫn luôn gửi lời mời chúng ta qua đấy.”

Minh Dao quay đầu hỏi anh: “Thiên Mộc là nơi nào?”

“Chính là câu lạc bộ suối nước nóng, không phải khoảng thời gian trước em cứ nhắc mãi muốn đi ngâm suối nước nóng à?”

Minh Dao nhếch khóe miệng, xấu xa hỏi anh: “Trước kia có phải anh đi thường xuyên đúng không?”

Vũ Lương gõ đầu cô ấy: “Đây là câu lạc bộ đứng đắn, nghĩ gì đó.” Anh nhìn về phía Phó Tư Diễn: “Dẫn Hoan Hoan đi chứ? Vừa vặn ngâm suối nước nóng cũng tốt cho cổ tay.” Nước ấm nơi đó có pha thêm thuốc đông y, còn có công hiệu hoạt huyết tan máu bầm. Hơn nữa thời tiết lạnh, phao suối nước nóng rất thoải mái.

Dung Hoan và Phó Tư Diễn đều không có việc gì, vì thế cơm nước xong, đoàn người lái xe lên núi Thiên Mộc.

Câu lạc bộ Thiên Mộc là câu lạc bộ suối nước nóng cao cấp nhất thành phố Lâm, ở giữa sườn núi Thiên Mộc, lúc xe tiến vào giống như lạc vào thế ngoại đào viên vậy. Chỗ này mang theo phong cách Trung Quốc nồng đậm, cổ xưa thanh nhã, hoa viên sân vườn và đường mòn dày đặc sương mù giống như hoa viên kiểu Trung Quốc

cổ. Đi tới cửa, bởi vì Vũ Lương đã điện thoại báo trước nên nhân viên đã đứng đợi ở đây.

“Xin chào ngài Vũ, hai suất nước nóng lớn nhất đã chuẩn bị xong. Tôi dẫn ngài qua nhé?”

Vũ Lương gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai Phó Tư Diễn: “Em với Hoan Hoan một gian.” Anh hất cằm, đưa cho Phó Tư Diễn một ánh mắt: “Ngày tốt cảnh đẹp, đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Phó Tư Diễn không quan tâm đến anh ấy, chỉ cho anh ấy một ánh mắt xem thường. Dung Hoan ở bên cạnh nghe, cảm thấy còn chưa ngấm suất nước nóng, mặt cô đã đỏ trước.

Đi đến suất nước nóng, Dung Hoan nhìn thấy hai cái ao to ngăn cách nhau tỏa hơi nóng. Nước nóng ở nơi này đều là suất nước nóng thuần thiên nhiên trong núi, suy xét đến cổ tay của Dung Hoan nên đã chuẩn bị cho cô ao nước thêm thuốc đông y dưỡng sinh.

Giữa hai cái ao dùng tầng tầng núi giả và đường nhỏ ngăn cách, ở giữa có gian uống trà. Vũ Lương và Phó Tư Diễn đi phòng trà trước, Minh Dao nói cảm thấy mình ăn cơm hơi no, cũng định đi ngồi trước một lát đã. Vì thế Dung Hoan được nhân viên dẫn đi thay quần áo trước.

Đi đến cửa phòng thay quần áo, Dung Hoan nghe được một giọng nữ hờn dỗi khá quen: “Đêm nay mọi người cứ tiêu pha thoải mái, tớ mời khách. Gần đây bố tớ cho tớ một khoản tiền lớn, chỉ sợ tớ không đủ tiêu.”

“Bố cậu tốt với cậu thật đó...”

“Không có việc gì! Tôi cũng là lần đầu đến đây đó.”

Dung Hoan theo bản năng quay đầu thì nhìn thấy ở đối diện có ba cô gái đi tới. Tầm mắt Dung Hoan dừng trên khuôn mặt một trong ba cô gái kia, hơi ngây ra.

Vậy mà là bạn cùng phòng ngày xưa đã nhiều năm không gặp, Tạ Nhu.

Tạ Nhu có một mái tóc đen xoăn dài, chỉ mặc một cái áo len và quần đùi cùng màu đen, lộ ra chân dài thẳng tắp. Ngũ quan của cô ta hơi thay đổi, càng thêm sắc nét hơn trước, mũi cao môi mỏng, đúng kiểu khuôn mặt nổi tiếng trên mạng tiêu chuẩn. Sở dĩ Dung Hoan còn có thể nhận ra cô ta, vẫn nhờ giọng của cô ta và cái bốt nhỏ màu nâu trên cổ cô ta.

Tạ Nhu nhìn thấy cô, lời bên miệng đột nhiên nghẹn lại, cũng đờ ra tại chỗ: "... Dung Hoan?" Sao Tạ Nhu có thể quên cô. Cho dù nhiều năm không gặp, Tạ Nhu cũng chơi đàn piano vẫn có thể nhìn thấy tin tức của cô ở trên mạng.

"Có việc gì à?" Sắc mặt Dung Hoan khôi phục không hề gợn sóng, chỉ là trong ánh mắt lộ ra một sự lạnh lùng xa cách giống như trước.

Sự thất bại không cam lòng khi đối mặt với cô lúc ban đầu lại lần nữa nháy lên trong lòng Tạ Nhu, cô ta kéo khóe miệng, nở nụ cười: "Đã lâu không gặp, cậu đi ngâm suối nước nóng một mình à, muốn... đi cùng không?"

"Đi với bạn trai tôi."

Tạ Nhu lộ vẻ kinh ngạc: "Cậu có bạn trai rồi à? Chúc mừng! Tôi vẫn còn cô đơn đó. Có rảnh ký túc xá chúng ta cùng nhau tụ tập một buổi nhé? Sau khi cậu ra nước ngoài cơ bản không gặp mấy người Bánh Bao hả?"

"Khoảng thời gian trước, tôi vừa đi ăn cơm với hai cậu ấy xong."

Ngụ ý là ký túc xá có bốn người thì loại trừ cô ta ra, không gọi cô ta

Tươi cười trên mặt Tạ Nhu càng ngày càng cứng. Dung Hoan không muốn giao lưu nhiều với cô ta ở đây bèn xoay người đi vào phòng

thay quần áo.

Tạ Nhu và bạn mình cũng đi vào phòng thay quần áo. Người bạn nhỏ giọng hỏi: “VẬY mà hồi trước Dung Hoan là người bạn cùng phòng với cậu à! Thế mà cậu biết cô ấy.”

Tạ Nhu khó chịu: “Cậu có ý gì?” Nói cứ như cô ta biết Dung Hoan là cô ta trèo cao ấy.

“Không, không, không, cậu tức giận làm gì.” Qua một lát, thấy Dung Hoan từ phòng thay quần áo đi ra, rời đi. Rốt cuộc người bạn kia đưa âm lượng về mức bình thường: “Cô ấy đẹp thật, y như trên mạng.”

Tạ Nhu nghe xong thì xù lông, lớn tiếng nói: “Cậu ta đẹp? Tớ thấy mắt cậu mù rồi à? Tớ nói cho cậu biết người phụ nữ này rất tâm cơ. Trước kia lúc còn đọc đại học, hậu trường đã rất cứng.” Tạ Nhu lung tung bịa đặt rất nhiều chuyện về Dung Hoan vào lúc học đại học, người bạn nghe xong trêu ghẹo: “Sao vậy? Hậu trường này còn cứng hơn bố cậu à?”

Tạ Nhu khựng lại, giọng điệu mềm xuống vài phần: “Sao có thể!” Tạ Nhu không ngờ Dung Hoan ra nước ngoài mấy năm, lúc trở về vậy mà lại là “Nghệ sĩ piano”: “Loại người như cậu ta có khi đã ôm không ít đùi đàn ông nước ngoài đó. Hôm nay sao tớ lại đụng phải cậu ta chứ, thật vất vả mới đi ngâm suối nước nóng, xui xẻo **.”

Cô vừa dứt lời, một giọng nữ lạnh như băng khác vang lên từ cửa: “Tôi thấy hôm nay gặp được cậu là tôi tương đối xui xẻo đấy.”

Ánh mắt mấy người Tạ Nhu đồng loạt nhìn ra ngoài thì thấy Dung Hoan mặc váy Hán phục màu hồng, không biết xuất hiện từ khi nào.

Không phải cô ấy đã đi rồi à! Sao lại về rồi!

Tạ Nhu khiếp sợ.

Chẳng qua lúc thay quần áo, Dung Hoan không cẩn thận cởi vòng cổ ra để quên ở phòng thay quần áo nên quay về lấy, thì nghe được mấy lời ghê tởm của bạn cùng phòng ngày xưa.

Cô đi đến chỗ Tạ Nhu, cười lạnh một tiếng: “Tôi hư hỏng thế nào, vậy mà có thể làm cậu ghi thù nhiều năm như vậy. Thật là hiếm có mà.”

Khóe miệng Tạ Nhu co rút, cũng mạnh miệng cãi lại: “Tôi làm sao cùng đẳng cấp với cậu được. Nhiều năm như vậy, cậu không thay đổi tí gì, vẫn là cao ngạo như vậy, cho ai xem chứ”

Dung Hoan cụp mi cười: “Tạ Nhu, tôi phát hiện cậu thay đổi rất nhiều.”

“... Có ý gì?”

“Không chỉ có đầu óc ngu đi mà đôi mắt này, miệng, cái mũi, cằm còn có...” Tầm mắt cô quét xuống: “Ngực, đều thay đổi rất lớn.”

Cô cười nói: “Vừa hay gần đây tôi có người bạn cũng muốn phẫu thuật thẩm mỹ, cậu hẳn biết rất nhiều đó. Nếu cậu đề cử thì không thể tốt hơn.”

Tạ Nhu:!!!

Cô ta bị vạch mặt không giữ nổi nét mặt, tức giận đến ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay. Mấy người chị em bên cạnh nào còn dám nói chuyện hộ Tạ Nhu, bởi vì là Tạ Nhu mở miệng nói trước.

Lúc này, cửa phòng thay quần áo có mấy nhân viên nữ đi tới, nói với đám người Tạ Nhu: “Xin lỗi! Đêm nay câu lạc bộ đã được bao trọn. Cô không có hẹn trước, đành phải mời cô lần sau lại đến...”

Tạ Nhu phẫn nộ: “Dựa vào cái gì? Nơi này còn cần tôi đặt trước à?”

“Xin lỗi cô.”

Tạ Nhu chỉ về phía Dung Hoan: “Dựa vào cái gì mà cậu ta không phải đi?”

Dung Hoan cười xinh đẹp, mở miệng: “Bởi vì tôi chính là người đặt bao hết. Không phải cậu bảo tối nay nhìn thấy tôi xúi quẩy à? Vậy đành mời cậu rời đi.”

Chương 63

Dưới ánh nhìn chăm chú “Mỉm cười” của Dung Hoan, Tạ Nhu bị nhân viên mời ra khỏi phòng thay đồ, giờ phút đó cô ta cảm thấy mắt từ nhỏ đến lớn chưa từng có.

Nếu nói, từ nhỏ đến lớn có ai thể hiện thái độ với cô ta, vậy vẫn là Dung Hoan ở đại học S bốn năm trước. Không ngờ bốn năm sau, Dung Hoan lại lần nữa sỉ nhục cô ta!

Tạ Nhu tức giận đến sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Ai ngờ vừa đi đến cửa thì nhìn thấy phía đối diện có một người đàn ông mặc áo len màu đen đi tới.

Cô ta thấy rõ khuôn mặt người đàn ông, đồng tử phóng đại, kinh ngạc đến nghẹn họng nhìn trân trối.

Trí nhớ Tạ Nhu không quá tốt, nhưng người đàn ông trước mắt này không có gì thay đổi, cô ta liếc mắt một cái là nhận ra, còn không phải là chú của Dung Hoan - Phó Tư Diễn à?!

Chỉ thấy ánh mắt lạnh băng anh đối diện với tầm mắt của cô ta, đáy mắt hiện cảm xúc chán ghét giống như đúc khi Dung Hoan nhìn cô ta. Rồi sau đó tầm mắt anh nhìn ra phía cô, nhìn thấy cô tay phía sau cô ta thì đưa tay vẫy một cái: “Hoan Hoan.”

Tạ Nhu nhìn thấy, Dung Hoan đi đến bên cạnh Phó Tư Diễn, được anh ôm lấy. Người đàn ông nhỏ giọng nói gì đó với cô, trên mặt tràn đầy cương chiều.

Bọn họ...??!!

Thật ra đêm nay đặt bao hết luôn hoàn toàn là ý của Phó Tư Diễn. Vừa rồi lúc Dung Hoan đi vào phòng thay quần áo gặp phải Tạ Nhu thì đã gửi tin nhắn cho Phó Tư Diễn, nói giỡn mình “Thật xui xẻo”.

Phó Tư Diễn phát hiện trong lòng cô không thoải mái nên lên ra quyết định, bao hết chỗ này, không cho người khác làm cô nhóc trong lòng ngọt ngọt.

Đợi lâu không thấy Dung Hoan quay về, anh sợ cô xảy ra chuyện gì bèn đến đây tìm cô.

Dung Hoan nhìn thấy bạn trai, nào còn rảnh chèn ép Tạ Nhu. Cô xoay người kéo Phó Tư Diễn muốn đi, lại bị giọng nữ phía sau ngăn lại.

“Dung Hoan, cậu và chú cậu... Hai người có quan hệ gì?!” Tạ Nhu không thể tin vào hai mắt của mình, sao Dung Hoan lại ở bên cạnh chú của cậu ta chứ!

Dung Hoan quay đầu nhìn cô ta một cái, còn chưa mở miệng, đỉnh đầu đã truyền đến giọng nam lạnh như băng sương: “Liên quan gì đến cô?”

“...” Tạ Nhu hoàn toàn cứng họng.

-

Trên đường trở về suối nước nóng, cô nhóc nhìn chung quanh phong cảnh, ngâm nga khúc hát, tâm trạng dường như cực kỳ tốt. Phó Tư Diễn xoa xoa đầu cô, cười hỏi cô: “Sao vui vẻ vậy?”

“Đương nhiên vui vẻ rồi, cậu ta không ở đây làm em chướng mắt. Anh không biết vừa rồi cậu ta lại nói bậy ở sau lưng em. Sao lớn vậy rồi mà còn như học sinh cấp một thế chứ.”

Anh nghe nói vậy thì sắc mặt cũng sầm lại, Dung Hoan thấy vậy khoác lấy cánh tay anh, dịu dàng nói: “Không sao đâu, không phải

anh đã đuổi cậu ta đi giúp em rồi à? Hơn nữa vừa rồi còn giúp em chằm chọc cậu ta.”

Anh gật đầu, cũng không muốn vì người ngoài làm ảnh hưởng tâm trạng.

Đi về ao nước nóng, Dung Hoan nhìn về phía người đàn ông chưa thay quần áo, nghi hoặc hỏi: “Anh không ngâm à?”

Ánh mắt Phó Tư Diễn dừng trên váy cô, yết hầu lên xuống một cái, rồi sau đó kéo cô vào trong ngực, lòng bàn tay vuốt ve chiếc cằm nhọn của cô, giọng khàn khàn: “Cô nhóc muốn tắm uyên ương với anh à?”

Sắc mặt Dung Hoan lập tức nhiễm màu hồng đào, không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, trong miệng khẽ lẩm bẩm, lén gạt đi tâm tư nhỏ của mình: “Không có, là vừa rồi anh tự nói ở trên xe...”

Người đàn ông nhếch môi cười: “Vây Hoan Hoan không muốn thì em ngâm một mình ở đây. Anh qua bên cạnh uống chút trà.”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn cô một cái rồi buông bàn tay bên hông cô ra, xoay người rời đi.

Hờ? Cứ vậy mà đi?

Dung Hoan hơi ngây ra.

Cô xoay người nhìn ao lớn nước nóng đã tỏa khói, thờ dài một tiếng: “Em ngâm một mình thì một mình.”

Ngón chân trắng thắm dò vào trong nước, gợn lên gợn sóng nhàn nhạt. Độ ấm trong nước rất vừa vặn, cô chậm rãi đi vào, thân mình dần dần bao phủ trong suối nước nóng hôi hổi.

Cô dựa vào bên cạnh ao, cảm giác gân cốt căng chặt khắp người đều được thả lỏng, cả người thoải mái thích ý. Cô duỗi tay lấy cái rổ

đặt ở bên cạnh ao, rải cánh hoa hồng trong rổ vào trong nước, hương hoa hồng nhàn nhạt trộn cùng mùi dược liệu lập tức đưa lên chóp mũi.

Dung Hoan thưởng thức cánh hoa hồng, đầu ngón tay xanh nhạt gợn lên bọt nước. Cô phát hiện một người yên tĩnh lại cũng nhàm chán.

Phó Tư Diễn này, vậy mà thật sự bỏ cô ở lại đây một mình...

Cô dứt khoát an tâm hưởng thụ nước ôn tuyền đất đỏ, đoạn cổ tay bị sái giờ phút này hơi nóng, cảm giác thoải mái hơn nhiều. Ngâm một lúc, cô mở mắt ra, duỗi tay đi lấy nước sạch ở bên cạnh thì nghe thấy một loạt tiếng bước chân đè thấp.

Cô quay đầu nhìn, vậy mà là Phó Tư Diễn!

Bên hông người đàn ông quấn khăn tắm, lộ ra nửa người trên gầy nhưng rắn chắc, anh đi về phía cô, sau đó xuống ao.

Cô ngây người, lúc hoàn hồn thì đã bị anh ôm, xoay người đè ở cạnh ao.

Anh nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, cong môi cười: “Ngâm suốt nước nóng xong không nhận ra bạn trai rồi à?”

“Anh... không phải anh bảo không ngâm à?”

“Sao có thể.” Anh cúi đầu ngậm lấy vành tai cô. Hơi thở nặng thêm: “Khoảnh khắc tốt đẹp như vậy, sao anh có thể tha cho em.”

Dung Hoan cảm giác nước bắt đầu kích động ở dưới, thân hình nóng bỏng của người đàn ông dán lên, khiến cô không thể động đậy.

Nụ hôn của anh dần chuyển xuống môi cô, dẫn đường cho cô từng bước đánh mất lý trí, trầm luân với anh.

Cô vô thức đưa tay ôm lấy cổ anh, Phó Tư Diễn thấy vậy, cảm giác dã thú trong lòng kêu gào phải phá tan nhà giam. Mọi anh đi xuống,

tạo một vết đỏ bừng trên cổ cô. Ngón tay anh đi xuống, cô biết được điểm đích của anh, ánh mắt mê ly muốn đẩy anh ra: “Đừng...”

Anh nhỏ giọng mê hoặc: “Trong nước cảm giác sẽ càng tốt.”

Dung Hoan cảm thấy độ nóng trong suối nước nóng càng tăng cao, bao vây lấy thân thể, mình như hòa tan thành một con cá, bị Phó Tư Diễn nắm chặt ở lòng bàn tay.

Còn chưa bao lâu, trong đầu cô đột nhiên hiện lên một ánh sáng trắng, dựa vào đầu vai anh thở phì phò, cảm thấy mình như muốn chết.

Phó Tư Diễn giơ tay chà lau nước mắt trên mặt cô, nhỏ giọng cười: “Sao Hoan Hoan có thể nhanh như vậy...”

Má cô ửng hồng, nghe vậy thẹn thùng đến muốn tránh ra. Cô nức nở xô đẩy anh, tức giận nha...

Chờ cô bình phục, anh ôm cô yên lặng ngâm suối nước nóng, hai người nói về chuyện ăn tết.

“Tết năm nay, Hoan Hoan có muốn đi đâu không?” Anh hỏi.

Cô suy nghĩ: “Ừm... muốn đi đâu á? Ông không bắt ở nhà à.”

“Nếu em muốn đi đâu du lịch thì chúng ta có thể đi riêng mấy ngày.”

“Thật ra hình như ở cùng với anh thì chỗ nào cũng tốt cả.” Cô ngửa ngửa cười với anh.

Anh sờ đầu cô: “Cái miệng nhỏ ngọt vậy?”

Cô dựa vào đầu vai anh, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hơi tò mò: “Này Phó Tư Diễn... Anh nói xem hai người Vũ Lương với Minh Dao, có phải đã làm cái đó...”

“Cái nào?”

“Chính là cái đó ấy...” Cô thẹn thùng đến không dám nói ra.

Người đàn ông nhướn mày nhìn nét mặt cô, cố nén cười, không tha cho cô: “Anh không hiểu em đang nói gì.”

Cô thở phì phì trừng anh một cái rồi quay mặt qua chỗ khác không để ý tới anh.

Anh cười kéo cô về: “Được rồi, trêu em thôi. Em cảm thấy sao? Trưa hôm nay em cũng nhìn thấy bao trong ngăn kéo rồi.”

Dung Hoan kinh ngạc: “Nhưng mà không phải bọn họ mới ở bên nhau à?” Vũ Lương này, không khỏi quá vội rồi?

Anh nhéo mũi cô: “Không phải Vũ Lương quá vội vàng, mà là anh quá dung túng với em, gì cũng đều theo em.”

Cô ôm xấu hổ. Cũng phải, nếu theo suy nghĩ của chính Phó Tư Diễn, cô đã sớm bị ăn mấy lần rồi...

“Sao vậy, cô nhóc thích tiết tấu nhanh à?” Giọng anh đến gần cô.

“Không có...!”

Anh cúi người lại lần nữa ngậm lấy môi cô, qua một lát anh khom lưng duỗi tay luồn qua dưới hai đầu gối cô, bế ngang cô lên đi ra khỏi suối nước nóng.

Cô sợ hãi hô lên: “Anh muốn đi đâu thế...”

Anh đưa cô qua từng hàng núi giả, đột nhiên một phòng gỗ cổ hiện ra ở trước mắt, giường ở bên trong lớn đến làm đôi mắt người ta phát hoảng.

Anh trả lời cô: “Ngâm lâu rồi, có thể nghỉ ngơi một chút.”

Lời nói đầy hàm xúc sâu xa.

-

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng ấm ngày giữa đông xuyên qua từng tầng mây mù trong núi, không khí tươi mới, quay chung quanh núi Thiên Mộc.

Dung Hoan cảm nhận được sức nặng đặt bên hông, chậm rãi mở mắt. Cô được Phó Tư Diễn ôm vào trong ngực.

Thân thể người đàn ông phập phồng theo hơi thở, ánh mắt theo nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, cô thấy rõ mặt anh.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh tối qua, vừa tức vừa bực. Tối hôm qua trở về phòng, hai người lăn lộn đến sau nửa đêm mới ngủ. Tuy rằng anh không thể “danh chính ngôn thuận” ăn được, nhưng mà đổi các loại phương thức làm cô tức vũ khí đầu hàng. Cô khóc la mệt mỏi, anh mới tha cho cô.

Cô rón ra rón rén dậy đi đến phòng tắm, phát hiện mình eo đau chân đau, trên cổ đều là vết đỏ.

Quá mức...

Việc này làm cô tức giận đến không muốn quan tâm Phó Tư Diễn. Sáng sớm lúc cô soi gương đeo khăn quàng cổ. Người đàn ông đứng ở bên cạnh cô, vẻ mặt dịu dàng bất đắc dĩ.

“Hoan Hoan. Đừng giận anh, nhé?”

Ánh mắt cô căn bản không rơi lên người anh, cố ý lạnh như băng đưa cho anh một câu: “Em không muốn nói chuyện với anh.”

Phó · rất · tủi thân · Tư Diễn:...

Cô cầm khăn quàng cổ che một lúc lâu mới đại công cáo thành. Hai người ra khỏi phòng, đi tụ họp với Vũ Lương và Minh Dao.

Nhìn thấy Minh Dao, Dung Hoan đi về phía cô ấy, vút Phó Tư Diễn ở phía sau một mình.

“Hoan Hoan, buổi sáng tốt lành nha.”

“Ừm.”

“Đi nhà ăn trước, ăn bữa sáng rồi lại xuống núi.” Vũ Lương nói.

Dung Hoan và Minh Dao đi ở phía trước. Vũ Lương cười vồ vồ bả vai người anh em, vẻ mặt cười xấu xa: “Sao cậu chọc Hoan Hoan tức giận chứ? Không phải đêm hôm qua không làm người ta vừa lòng đấy chứ?”

Anh ấy vừa nói chuyện, đã ăn ngay một cái khay tay, anh ấy đau hô một tiếng: “Mẹ kiếp, tên nhà cậu...”

Phó Tư Diễn nào phải không làm Dung Hoan vừa lòng, mà là vừa lòng quá mức...

Phía trước, Minh Dao nhìn về phía khuôn mặt hơi tiều tụy của Dung Hoan: “Tối hôm qua không ngủ ngon à?”

“Ờm...”

Minh Dao cười xấu xa: “Không sao, không sao! Về sau quen là được rồi.”

Dung Hoan: “???”

-

Sau khi đến nhà ăn, mấy người được người làm dẫn đến phòng bao riêng đã đặt sẵn. Sau khi Dung Hoan ngồi xuống, vốn định ngồi cùng Minh Dao, ai ngờ Minh Dao liếc Phó Tư Diễn ở phía sau một tiếng, cười hì hì nói: “Tí nữa thì em ngồi sai chỗ rồi.”

Dung Hoan:...

Người đàn ông tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Dung Hoan, vì thế anh nhìn thấy cô nhóc nhìn anh một cái, sau đó lại lần nữa “Khó chịu” quay mặt qua chỗ khác, nhất định không chịu để ý đến anh nữa.

Ai biết cô như vậy, ở trong mắt Phó Tư Diễn lại là đáng yêu chưa bao giờ thấy. Nếu không phải bận tâm còn có những người khác ở đây, anh chắc chắn phải ôm cô qua, xoa một trận.

Người phục vụ đưa thực đơn lên, Phó Tư Diễn đẩy thực đơn đến trước mặt Dung Hoan, giọng điệu chứa ý cười: “Muốn ăn gì?”

Dung Hoan thoáng liếc qua, nhìn các món kiểu cung đình Trung Quốc rực rỡ muôn màu, lập tức cảm thấy bụng kêu òng ọc hai tiếng.

Nhưng ngay sau đó cô lạnh tanh quay mặt đi: “Tự anh gọi đi...”

Anh thấy vậy, dè khóe miệng đang nhếch lên xuống, ngồi xích lại gần cô, hạ giọng: “Cực kỳ, em giận anh thế nào cũng được, nhưng không thể không ăn cơm.”

Cô khẽ cắn môi, còn chưa nói gì thì anh đã nói tiếp: “Hoặc là anh gọi cho em?”

Cô cam chịu, anh bắt đầu lật thực đơn. Dung Hoan nghe Phó Tư Diễn gọi đồ ăn với người phục vụ, phát hiện tất cả đều phù hợp khẩu vị của cô...

Anh đã hiểu cô đến trình độ này rồi sao?

Trên mặt Dung Hoan không có thay đổi gì, trong lòng lại như ăn mật.

Ở phía đội diện, Vũ Lương và Minh Dao chứng kiến hết từng hành động của hai người, Minh Dao nhỏ giọng nói thầm: “Sao lại hai người lại mâu thuẫn nhỉ? Tối hôm qua sưởi nước nóng đẹp như vậy, một giấc ngủ dậy không nên là tình chàng ý thiếp à?”

Vũ Lương cười khế, bắt đầu nói đùa: “Có khi là phương diện kia không hài hòa.”

Minh Dao thiếu chút phun ra ngụm trà rau diếp: “Sao có thể?! Nhìn anh Phó có vẻ...”

Vũ Lương đưa sang một ánh mặt lạnh băng: “Em biết rõ vậy?”

Minh Dao trừng anh: “Ý em không phải vậy.”

“Không được nghĩ đến người đàn ông khác. Em chỉ cần nhớ kỹ...”
Môi mỏng của anh để sát vào bên tai cô: “Anh có thể làm em không thể xuống giường là được.”

Minh Dao: “...”

“Anh cú đi.” Cô nói.

“Vậy tối hôm qua ai mặc thành như thế quyến rũ anh?”

Sắc mặt Minh Dao hoàn toàn đỏ bừng: “Anh còn nói nữa thì em không để ý đến anh nữa.” Rõ ràng đang yên đang lành nói về người khác, sao chủ đề lại bị dẫn đến việc kia chứ?

Vũ Lương cười ôm eo cô, trở về chính đề: “Có vài người không thể nhìn bề ngoài, không phải tất cả các cặp tình nhân đều ăn ý giống chúng ta.”

Phó Tư Diễn ở bên kia không nghĩ tới bị anh em “Nghỉ ngơi năng lực”, giờ phút này đã gọi xong món, trả thực đơn cho phục vụ. Anh thoáng nhìn phát hiện trên di động của Dung Hoan lộ rõ mấy ảnh bánh bao.

Đây là mấy tấm ảnh bánh bao cực kỳ đáng yêu, có thỏ con, mèo con còn có con hổ và cùng bé heo.

Dung Hoan chỉ là vừa hay lướt di động, có vài viết là đang nói cách làm bánh bao đáng yêu ở nhà thế nào. Dung Hoan cũng không biết mình bị làm sao, cho dù lớn như vậy nhưng vẫn thích mấy thứ ấu trĩ này.

Có thể là vì khi còn nhỏ, bánh bao ở cửa chung cư sẽ bán bánh bao như vậy. Chỉ có mỗi sáng cuối tuần, mẹ mới có thể cho cô mua bánh bao đáng yêu này, cho cô ăn xong là có thể vui vẻ đi đánh đàn.

Bên tai vang lên âm thanh: “Hoan Hoan thích cái này à?”

Dung Hoan quay đầu nhìn thấy ánh mắt của Phó Tư Diễn, anh như đang nói, cô thẹn thùng vội tắt bài viết đi, hằm hừ quay mặt sang chỗ khác.

-

Bốn người ăn xong bữa sáng rồi dọn đồ, xuống núi Thiên Mộc. Bởi vì tối hôm qua Dung Hoan không ngủ ngon, cho nên sau khi lên xe, mí mắt đã bắt đầu rũ xuống.

Phó Tư Diễn lái xe, quay đầu nhìn cô che miệng ngáp, vì thế duỗi tay hạ chỗ tựa lưng của cô xuống: “Đi ngủ một lát.”

Dung Hoan nhắm mắt lại, không thảng nổi cơn buồn ngủ, một đường ngủ mất.

Đến Quan Hải Cư, xe vào gara, Phó Tư Diễn nhìn thấy cô nhóc vẫn còn ngủ.

Anh xuống xe vòng sang ghế phụ, nhẹ nhàng bế ngang cô lên, đi vào trong nhà. Dung Hoan không hề phát hiện, vẫn đắm chìm trong giấc ngủ say.

Anh đau lòng.

Tối hôm qua đúng là đã lăn lộn cô nhóc đến thảm.

Vừa chạm vào cô, anh luôn không kiềm chế được, lý trí bảo anh dừng lại, nhưng mà thân thể lại không tự chủ được.

Đặt cô lên giường ở phòng ngủ, anh yên lặng ngồi cạnh cô. Qua một lát, anh nhớ đến gì đó, đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại cho Kế Sâm.

Dung Hoan ngoan ngoãn kiên định ngủ một buổi sáng, lúc tỉnh lại, đã là giữa trưa.

Cô nhòm người dậy, phát hiện mình tỉnh ở căn phòng quen thuộc, Phó Tư Diễn không thấy.

Cô xuống giường đi xuống lầu thì nghe thấy phòng bếp truyền đến âm thanh. Tiếng bước chân cô đến gần, làm Phó Tư Diễn xoay người, lập tức đi về phía cô, ôm cô đi đến phòng khách: “Cuối cùng nhóc lười đã tỉnh rồi à?”

“Dạ...” Cô ngây ngốc dụi mắt.

“Có đói bụng không?”

“Có hơi hơi. Anh đang chuẩn bị cơm trưa à?”

“Ừm, hiện tại phòng bếp là của một mình anh, em không thể đi vào.”

“?” Người này lại đang làm gì thế.

Anh cúi đầu nắm lấy tay phải cô, xem kỹ: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Không đau.” Cô cảm thấy hôm nay cô có thể đánh đàn.

Anh nhẹ nhàng xoay giúp cô: “Hôm nay anh không phải đi làm, có thể ở cạnh em. Buổi chiều chúng ta lại đi bệnh viện kiểm tra.”

“Không cần đâu...” Sắp khỏi rồi mà.

“Nghe lời.” Anh véo mũi cô.

Phó Tư Diễn để cô xem TV một mình ở phòng khách trước, anh sắp nấu xong cơm rồi, Dung Hoan thấy anh giữ dáng vẻ thần bí, trong lòng cũng rất tò mò.

Anh trở lại phòng bếp, hơn mười phút sau, lên tiếng gọi cô.

Cô đi vào thì phát hiện trên mặt bàn vậy mà bày một đĩa bánh bao đủ kiểu dáng phim hoạt hình mà sáng nay cô nhìn thấy ở trên di động!

Cô còn tưởng rằng anh đi ra ngoài mua, nhưng mà tầm mắt vừa chuyển thì nhìn thấy lồng hấp, bột mì và chày cán bột ở bên cạnh: “Anh tự làm á?!”

Phó Tư Diễn nhướn mày cười: “Không tin anh giỏi vậy?”

Cả người cô ngậy ra thì nghe được anh giải thích: “Sáng nay không phải em xem cái này à? Chỉ cần Hoan Hoan thích, anh sẽ làm cho em.”

Đây là đối xử với cô gái như trẻ con nà.

Anh ôm eo cô từ sau lưng, giọng điệu trầm thấp lưu luyến: “Không giận anh nữa, nhé? Ta đảm bảo về sau lúc em bảo dừng, anh sẽ dừng ngay, không bao giờ khiến em cảm thấy khó chịu nữa.”

Thật ra cô cũng không thấy khó chịu, chỉ là sau đó thể lực thật sự chống đỡ hết nổi... Sở dĩ cô không để ý đến anh, cũng chỉ đơn thuần muốn trêu anh thôi. Không nghĩ ngờ anh lại làm cho cô nhiều “Bé dễ thương” như này.

Cô xoay người, nhón chân ôm lấy cổ anh, môi đỏ cong lên: “Được rồi, tha thứ cho anh đó.”

Anh nâng mặt cô lên, hôn cô.

Qua một lát, cô đẩy anh: “Em đói bụng...”

Anh buông cô ra, cười cầm đũa, kẹp một cái bánh bao “Mèo con” lên đưa đến bên miệng cô. Cô hé miệng cắn một miếng, chọt khen: “Không phòng như ở bên đường, nhưng cũng không tệ lắm.”

“Chỉ cũng không tệ lắm á?”

Cô cười nói: “Không, không, không, là cực kỳ ngon.”

-

Buổi chiều, Dung Hoan đi đến phòng đàn định luyện đàn, Phó Tư Diễn bèn ở cạnh cô. Bài đầu tiên cô đàn với tốc độ bình thường, phát hiện không cảm thấy cổ tay đau, xem ra đã sắp khỏi hẳn rồi.

Nhưng mà vài ngày không đánh đàn, lập tức cảm thấy mới lạ, luyện mấy bài đều phải dừng mấy chỗ nhỏ, có hơi bực bội.

Cô dừng đàn, phiền muộn đi đến ghế sofa tìm Phó Tư Diễn, vẻ mặt buồn rầu.

Anh ôm cô vào trong ngực: “Cô nhóc làm sao thế, mặt ủ mày ê?”

“Em phát hiện em không còn giỏi như trước kia nữa.”

Anh cười: “Còn không phải là mấy ngày không đàn, không quen thôi mà. Nói bậy gì đó.”

“Mấy ngày tới đây em phải tranh thủ luyện đàn.”

Phó Tư Diễn hiểu rõ có lẽ thời gian cô ở bên anh sẽ giảm mạnh.

Lúc này, tiếng chuông di động đặt ở bên cạnh anh vang lên, Dung Hoan cầm lấy nhìn, vậy mà là Dung Khang Đạt.

Hai người đều hơi ngây ra. Anh nhận máy, đầu bên kia giọng vang dội khó chịu của ông cụ truyền đến: “Cháu dẫn cháu gái cưng của

bác đi đâu rồi? Vất vả lắm bác mới về một chuyến, hai đứa chỉ biết trải qua thế giới của hai người à?!”

Chương 64

Ông cụ Dung vừa nói vậy, Dung Hoan cảm thấy đầu ong lên, ngượng ngùng đến muốn che mặt.

Phó Tư Diễn cúi đầu nhìn gương mặt cô nhóc đỏ lựng, không kiềm được nhéo một cái, lặng lẽ nhếch môi giải thích với đầu dây bên kia: “Bác Dung, tối hôm qua cháu đưa Hoan Hoan đi ngâm suối nước nóng, cô ấy cứ bảo lạnh mãi. Bây giờ chúng cháu vừa về đến nhà, tối nay sẽ trở về ăn cơm.”

Dung Hoan: Là ai bảo lạnh?! Cô không nói nha!

Đầu kia, giọng Dung Khang Đạt không còn cứng rắn nữa: “À à vậy được. Thời tiết lạnh, ngâm suối nước nóng đúng là tốt.”

Lúc này Dung Hoan mở miệng: “Ông ơi... chút nữa cháu và Tư Diễn sẽ về nhà ạ.”

Nghe được giọng của cháu gái ngoan, tâm trạng ông cụ đã thoải mái hơn nhiều, ý cười không dứt: “Được. Ông bảo dì Tịnh chuẩn bị đồ hai đứa thích cho các cháu.”

Cúp máy, Dung Hoan ngửa đầu nhìn về phía người đàn ông, cười khế: “Người nào đó lại không vui vẻ à?”

“Vì sao lại nói vậy?”

“Không phải anh hay nói không thể bắt nạt em lúc ở nhà à? Đợi chút về nhà, anh lại ngoan ngoãn.”

Vẻ mặt cô khoe khoang, ai ngờ giây tiếp theo đã bị anh đè ở dưới người không thể động đậy, đầu ngón tay anh đảo quanh bên hông

cô.

“Tur Diễn...” Giọng cô mềm xuống, đôi mắt đỏ lên nhìn anh giống như thỏ trắng nhỏ.

Anh khàn giọng: “Ít nhất ở nhà này, anh có thể thoải mái bắt nạt em.”

Dung Hoan bị anh hôn một lúc lâu, cuối cùng cô ưm ưm xin tha: “Em sai rồi...” Cô bị anh bế lên, ngời mặt đối mặt, anh nhéo chóp mũi cô: “Anh xem là ai ngoan ngoãn.”

Dung Hoan khóc hức hức: “Anh chỉ biết bắt nạt người ngoan ngoãn.”

Anh không nhin được bật cười, hôn lên má cô một cái: “Sao cục cưng đáng yêu vậy chứ?”

Cô dựa vào đầu vai anh, nghe thấy anh khẽ nói: “Thật ra chúng ta hẳn nên ở bên ông nhiều hơn.” Đúng như lời Dung Khang Đạt nói, hiện tại ông ấy đã lớn tuổi, không biết còn bao nhiêu thời gian. Bọn họ là con cháu, có thể ở bên cạnh ông, ông sẽ không còn cảm thấy quá cô độc: “Trước đó chỉ nói đùa với em thôi. Nếu em thích về nhà ở thì khoảng thời gian này chúng ta có thể dọn về trước.”

Dung Hoan nghe được lời này, trong lòng cảm động: “Phó Tur Diễn, em phát hiện mỗi tâm tư nhỏ của em, anh đều biết.”

“Đấy là chúng ta trời sinh một đôi.”

Anh bế cô lên: “Đi thôi! Thay quần áo, về nhà ăn cơm.”

-

Buổi tối trở lại Ngự Long Loan, dì Tịnh đã chuẩn bị xong cơm tối. Thấy hai người đã trở lại, Dung Khang Đạt thoạt nhìn tinh thần minh mẫn hơn nhiều.

Lúc ăn cơm, Dung Hoan và Phó Tur Diễn ngồi ở một bên. Dung Hoan nhìn thấy một đĩa tôm viên chiên giòn cách cô khá xa, muốn gấp

nhưng lại nhớ đến kế hoạch giảm béo gần đây.

Không thể ăn đồ chiên dầu mỡ như vậy được.

Nhưng ánh mắt lại không không chế được ngó sang bên đó. Sau một, hai lần, Phó Tư Diễn đã nhận ra, dứt khoát đặt tô viên ra trước mặt cô: “Muốn ăn thì ăn, ở nhà còn khách khí?”

“Em giảm béo...” Cô nói nhỏ.

Ánh mắt anh nhíu lại: “Em giảm béo? Có tin sau này anh sẽ giám sát em mỗi bữa ăn đủ hai bát cơm không, cây gậy trúc nhỏ?”

Dung Hoan bĩu môi, vẻ mặt không cam tâm tình nguyện mà đi gắp một miếng tô viên, thật ra trong lòng vui vẻ đến nổi bong bóng.

Dung Khang Đạt nhìn cảnh này, giọng điệu trêu chọc: “Xem ra chỉ có Tư Diễn có thể quản được Hoan Hoan.”

Phó Tư Diễn cười nói: “Thật ra ngày thường Hoan Hoan là bà cụ non, quản cháu khá nhiều.”

Dung Hoan: Giả đó.

“Hai cháu đủ chưa hả? Hành động này gọi là gì? Người trẻ tuổi các cháu gọi là gì nhỉ... rắc cơm chó à?!”

Dung Hoan bật cười phì” “Sao ông biết cả từ “rải cơm chó” này vậy?”

“Cháu tưởng ông không xem tin tức à? Bà của cháu qua đời sớm, nếu không bây giờ các cháu cũng được ăn cơm chó.” Dung Khang Đạt kiêu ngạo nói.

-

Ăn cơm tối xong, Dung Hoan đi phòng đàn tập luyện, Phó Tư Diễn thì uống trà với Dung Khang Đạt.

Trong thư phòng tràn ngập hương trà Bích Loa Xuân nồng đậm, giữa lúc mở nắp chén, mùi hương xông vào mũi.

Dung Khang Đạt gật đầu: “Lần này cháu mua cho bác càng ngon hơn lần trước. Xem cái miệng này của bác, uống đến kén chọn rồi.”

Phó Tư Diễn cười: “Lần này đặc biệt bảo ông Hồ xuống chỗ đó mua, là ruộng trà tốt nhất.”

Ông cụ buông chén trà, nhìn anh, đáy mắt mang theo ý cười: “Định yêu đương với Hoan Hoan đến khi nào?”

“Dạ?” Trong chốc lát, anh không hiểu ý trong những lời này.

“Chỉ định yêu đương vậy thôi à?”

Phó Tư Diễn phản ứng lại, cúi đầu nhìn vào trong chén trà, chậm rãi trầm ngâm: “Thật ra cháu vẫn luôn muốn cưới cô ấy, Chẳng qua lo lắng cho Hoan Hoan, sợ cô ấy cảm thấy quá sớm.”

Dẫu sao mới yêu Dung Hoan chưa đến một năm, anh sợ anh sốt ruột hoảng hốt ngược lại dọa cô nhóc sợ.

“Cái này thì đã sao, không phải người trẻ tuổi các cháu đang thịnh hành kết hôn chớp nhoáng à? Cháu cứ chờ, muốn kéo dài tới ba mươi mấy tuổi à?” Ông cụ cười ha ha.

“Thật ra ông cảm thấy cháu và Hoan Hoan khá tốt. Cháu cảm thấy đã đến lúc không phải là được rồi à?”

Ý ông cụ là hy vọng hai người có thể mau chóng định ra, như vậy làm Phó Tư Diễn cảm thấy có phần ngoài dự kiến.

Ý cười của Dung Khang Đạt càng tươi hơn: “Hoan Hoan có lẽ là không rời được cháu nhỉ? Hơn nữa bác đã lớn tuổi... sốt ruột ôm chặt.”

Phó Tư Diễn có đè khuôn mặt đang hếch lên, cuối cùng bình tĩnh nói: “Bác Dung, cháu sẽ mau chóng.”

-

Nói chuyện xong, Phó Tư Diễn đi đến phòng đàn. Cách một cánh cửa, anh đã nghe được tiếng đàn piano duyên dáng chảy xuôi. Anh khẽ khàng đẩy cửa đi vào, cô nhóc vẫn đắm chìm trong âm nhạc, không phát hiện.

Dung Hoan đàn xong một bản thì nghe được phía sau truyền đến một giọng nam: “Ai nói không giỏi như trước?”

Cô quay đầu nhìn thấy anh, ngay sau đó đôi mắt cong thành hình trăng non: “Anh vào từ lúc nào thế?”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay bao lấy tay cô: “Bị tiếng đàn của tiên nữ nhỏ hấp dẫn đi vào.”

Dung Hoan rất ngạc nhiên vậy mà anh còn gọi cô như vậy: “Anh chỉ biết khen em.”

Anh cong môi hôn cô: “Không cho người ta nói thật à?”

Dung Hoan nửa cười nửa nghiêm túc đẩy anh ra: “Được rồi, em muốn tiếp tục luyện.”

Vì thế anh đứng dậy, đi ra phía sau, không quấy rầy cô nữa. Dung Hoan tiếp tục luyện tập, ai ngờ không lưu ý một cái, lần sau ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ treo trên vách tường, phát hiện đã qua hơn một tiếng.

Quay đầu nhìn, người đàn ông vẫn ngồi ở phía sau, trong tay lật sách, chờ cô không chút nào mất kiên nhẫn.

Cô đứng dậy đi qua chỗ anh, anh thuận thế ôm cô: “Đàn xong rồi à?”

“Vâng.”

Cô yên lặng rúc vào trong ngực anh, qua một lát cô đột nhiên mở miệng hỏi một câu: “Tur Diễn, chẳng lẽ anh không cảm thấy ở bên em rất buồn tẻ à?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Mỗi ngày, phần lớn thời gian em đều đánh đàn. Ngày qua ngày, anh không cảm thấy em rất buồn tẻ à, không hề có gì mới mẻ à?” Cô chớp mắt nhìn anh.

Anh giơ tay gãi gãi cằm cô, hỏi lại: “Ai nói không gì mới mẻ? Mỗi ngày em đều béo lên.”

Dung Hoan:????!!

Đáng giận!

Cô giận dữ giả vờ muốn đứng dậy, đưa tới tiếng cười khẽ trầm của anh. Anh ôm cô càng chặt hơn “Chỉ đùa một chút thôi! Đồ ngốc, bây giờ em gầy lắm luôn. Anh hận không thể làm em béo thêm một chút luôn bây giờ.”

“Hừ...”

“Ai nói em không có gì mới mẻ? Đôi khi, em tri kỷ như áo bông nhỏ, đôi khi lại rất trẻ con giống đứa bé chưa lớn. Lúc em đánh đàn, lại có khí chất như vậy.” Cô như vậy, sao có thể khiến người ta có cảm giác buồn tẻ chứ?

Dung Hoan mỉm cười: “Ở trong lòng anh, em vẫn luôn tốt vậy á? Trên mắt anh mang bộ lọc khuyết điểm hả.”

“Có lẽ vậy đấy.” Anh xoa xoa đầu nhỏ của cô.

Hơn chín giờ, hai người từ phòng đàn bước ra, chia nhau đi tắm rửa. Dung Hoan ra khá muộn bèn đi thư phòng tìm Phó Tur Diễn.

Anh đang gọi điện thoại với người khác, cô giữ yên lặng đi về phía anh. Người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy áo ngủ khùng long trên người cô bèn giữ chặt tay cô, kéo cô ngồi lên đùi mình, ngón tay túm cái đuôi khùng long ở phía sau.

Cô trừng anh bằng ánh mắt hung dữ, túm đuôi nhỏ trở về.

Anh lại như có hứng thú, vẫn luôn nắm cái đuôi của cô, nhưng mà trong miệng lại nói lưu loát tiếng Pháp hơn bất kỳ ai, giống như trước khi cô đến.

Người này sao lại trẻ con vậy chứ!

Qua một lát, Phó Tư Diễn buông cái đuôi của cô ra. Dung Hoan yên tĩnh ngồi. Cô ngửi được trên người anh phát ra mùi hương sữa tắm cực thơm, là mùi trước kia cô chưa từng được ngửi!

Cô để sát mũi vào cổ người đàn ông, hít mấy cái, phát hiện thật thoải mái nha.

Ngửi ngửi, cuối cùng không nhịn được, hôn lên mặt anh một cái.

Một cái, hai cái, đang muốn hôn cái thứ ba, đã bị người đàn ông giữ lấy gáy.

Cô mơ hồ giương mắt nhìn anh thì nghe thấy anh nói đơn giản rõ ràng vài câu gì đó với đầu kia điện thoại rồi sau đó cúp điện thoại. Anh ném điện thoại lên trên bàn, rồi sau đó giữ lấy cổ cô, phủ lên gặm cắn ở những vị trí tương đồng ở mặt và cổ của cô.

Sức nặng hơn cô nhiều.

Dung Hoan đỏ mặt xô đẩy anh, lại nghe được giọng anh khàn khàn: “Bé hư.”

“Em nào có...”

“Vậy vừa rồi ai hôn anh?”

“Đó là bởi vì... trên người của anh thơm mà.”

“Trên người của em càng thơm hơn.”

Trong chốc lát sau, anh mới dừng lại. Dung Hoan nhìn dưới cổ mình, khóc không ra nước mắt, tối hôm qua còn chưa tan hết đó!

Cô mặc kệ anh, đi chơi đồ trên mặt bàn, ánh mắt tùy tiện đảo qua thì nhìn thấy cây guitar dựa nghiêng trên giá sách.

Dung Hoan quay đầu hỏi: “Anh biết đàn guitar à?”

Anh ngần ra: “Lâu lắm rồi không đàn.”

“Em có thể...”

Anh đọc hiểu chờ đợi trong ánh mắt cô, cũng không nói gì mà là buông cô ra, đứng dậy. Dung Hoan cho rằng anh không vui, ai ngờ anh đi về phía đàn guitar kia, cầm đàn ra rồi sau đó vẫy tay với cô: “Không phải muốn đàn à?”

Anh dẫn cô ra ngồi ở bệ cửa sổ, đưa đàn vào trong ngực cô. Đàn guitar này, người khác không chạm vào được, giờ phút này anh lại cam tâm tình nguyện mà giao cho cô.

Ngón tay Dung Hoan đỡ dây đàn guitar, khảy vài tiếng, phát hiện âm thanh đã hơi thay đổi, vì thế chỉnh lại âm.

Sau khi chỉnh xong, cô bắt đầu đánh đàn. Ban đầu chỉ là mấy âm đơn giản, sau đó, cô đàn bài “Miracle Mountain” của Masaaki Kishibe. Dây đàn guitar rung lên trong tay cô, hiện ra giai điệu thư thái khiến người ta yên lặng.

Toàn bộ quá trình anh chỉ lẳng lẳng nhìn cô.

Dung Hoan đàn xong, ngẩng đầu nhìn anh. Anh nhếch khóe miệng: “Em còn niềm vui bất ngờ nào mà anh chưa phát hiện không?”

Cô thẹn thùng: “Lâu lắm rồi em không đàn, đây là em học khi còn nhỏ.” Khi còn nhỏ Dung Hoan cũng từng học đàn guitar, sau đó trúng tuyển cả piano và đàn guitar rồi chọn học piano là chính.

Cô hỏi: “Anh biết đàn không?”

“Trước kia thì biết, bây giờ trên cơ bản đã quên hết rồi.” Hơn nữa từ sau khi thời thơ ấu của anh xuất hiện những chuyện không hay kia, anh cũng rất ít đàn. Mỗi lần đàn anh đều sẽ nhớ bố.

Dung Hoan phát hiện cảm xúc của anh hơi hạ xuống bèn chủ động buông đàn guitar, ngồi vào cạnh anh, ôm lấy anh: “Có phải em lại làm anh nhớ đến chuyện không vui không? Em xin lỗi.”

Anh lắc đầu: “Đừng nghĩ lung tung.” Anh nắm lấy tay cô, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói: “Những chuyện đó đều đã qua, hơn nữa hiện tại có em ở bên cạnh anh, muốn anh không vui thật sự khó lắm.”

Cô cười: “Vậy về sau nếu anh thích, em sẽ thường xuyên đàn cho anh nghe. Anh thích bài nào thì em sẽ học bài đó, em học nhanh lắm.”

“Hoan Hoan nhà anh thông minh vậy á?”

Cô tự tin gật gật đầu: “Đùa chứ, em là ai nào.”

Anh cúi xuống hôn lên môi cô, không bao lâu thì bật cười. Đúng như lời anh nói, hai người ở với anh luôn có thể cảm thấy vui sướng.

Cô nói với vẻ mặt kiêu ngạo: “Anh thấy em đáng yêu ấm áp như vậy, có phải là mặt trời nhỏ của anh không?”

Anh ngón tay luồn vào mái tóc mềm của cô, mỉm cười nói nhỏ: “Ừm, vậy anh chính là Hậu Nghệ.”

Chương 65

Dung Hoan nghe vậy, mắt mấy giây để nhận ra, sắc mặt đã bị câu nói của anh nhuộm thành màu anh đào. Cô cụp hàng mi tinh tế xuống làm bộ muốn đẩy anh ra, mặt mày thẹn thùng lại bị anh ôm chặt hơn.

Cầm anh đặt lên đỉnh đầu cô trầm trầm cười khiến lòng cô cũng chấn động. Cô không nhịn được mắng anh một câu: “Lưu manh...!”

“Thế này mà đã lưu manh? Xem ra đêm nay anh phải làm nhiều hơn một chút, mới không làm thất vọng hai chữ “lưu manh” này của em.”

Dung Hoan bị anh nói, nhớ lại cảnh ôm áp dịu dàng ngọt ngào, trong lòng run lên: “Không được! Đêm nay mỗi người ngủ một phòng!”

“Em cảm thấy anh sẽ đồng ý?”

“Không đồng ý cũng không được. Hôm nay ở trên bàn cơm anh bảo ngày thường đều là em quản anh.”

Cô nâng cằm, làm ra dáng vẻ cao ngạo, vẻ mặt “.

Anh giơ tay nhéo mặt cô một cái, trầm giọng thì thầm: “Ok, vậy đêm nay em không được hối hận.”

-

“Còn lâu em mới hối hận...” Dung Hoan chạy về phòng, lập tức khóa cửa lại, dựa vào cửa, cười sung sướng.

Cô chạy lên giường, ôm gối lớn 1m2 ngồi xếp bằng, mở di động ra, phát hiện Hề Phán vừa gửi hai tin nhắn thoại đến.

“Hoan Hoan, có việc gấp, nhanh gọi điện lại cho tớ!” Đầu kia là giọng nôn nóng của Hề Phán.

Dung Hoan cho rằng xảy ra chuyện gì, lập tức gọi điện sang: “Làm sao vậy?”

Đầu Hề Phán kia chậm chạp không hé răng, Dung Hoan sợ tới mức toát cả mồ hôi lạnh. Ai biết sau một lúc lâu, rốt cuộc Hề Phán mới nói chuyện: “Hoan Hoan, tớ nói với cậu một chuyện, cậu đừng quá kinh ngạc...”

“Hả?”

“Đấy là tớ... sắp kết hôn.”

“??!” Dung Hoan kinh ngạc đến trong đầu ầm vang: “Kết hôn?!” Nếu cô nhớ không nhầm thì Hề Phán còn chưa có bạn trai, sao đột nhiên lại nói sắp kết hôn!

“Cậu không nghe lầm...”

“Cậu làm gì có bạn trai chứ!”

Hề Phán:...

Vì thế Hề Phán giải thích rõ ràng đầu đuôi câu chuyện với Dung Hoan. Hóa ra một thời gian trước, bạn trai mối tình đầu kiêm bạn học cấp ba của Hề Phán đã từ nước ngoài về. Trong mắt Hề Phán, mối tình đầu của cô ấy là một hotboy mặc sơ mi trắng quần đồng phục đen. Nhưng sau khi hai người gặp nhau, Hề Phán mới phát hiện anh đã hoàn toàn thay đổi thành anh trai âu phục giày da, dáng người thẳng tắp, lại còn nhiều tiền.

Lúc trước là Hề Phán theo đuổi ngược anh ấy, cũng là Hề Phán nói chia tay. Bởi vì cô ấy cho rằng tính cách hotboy lạnh nhạt, cô ấy cho rằng anh không thích cô ấy, ở bên anh không vui vẻ như trong tưởng tượng.

Nhưng ai biết, sau khi về nước, cơ hội anh xuất hiện ở trước mặt cô ấy quá nhiều, mãi đến một lần Hề Phán bị anh “Lì lợm la liếm” đến điên rồi, hỏi anh muốn làm gì, anh trầm giọng nói: “Theo đuổi lại em.”

Cuối cùng kết cục là hotboy thành công theo đuổi cô ấy, cũng cầu hôn với tốc độ của ánh sáng.

Dung Hoan nghe xong, sợ ngây cả người: “Thế này cũng quá nhanh rồi nhỉ? Sao cậu không nói sớm với tớ!”

Hề Phán đỏ mặt lẩn lộn ở trên giường: “Chẳng phải là do chưa xác định chắc chắn hay sao? Hồi cấp ba, tớ nói đùa với anh ấy là muốn tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn luôn, anh ấy nói đã muốn cưới tớ sớm, bởi vì anh ấy nhớ thương tớ đã nhiều năm rồi.”

Dung Hoan nghe xong cảm thấy trên đầu đều bay lên bong bóng màu hồng phấn: “Hâm mộ hai người quá đi. Lâu như vậy còn có thể ở bên nhau, cậu nói thật đi, có phải mấy năm nay cậu vẫn thích anh ấy đúng không?”

Thật ra Hề Phán tự gọi mình là “gái đều”, đàn ông vờn quanh bên người, nhưng chỉ có Dung Hoan biết, tấm lòng Hề Phán thuần khiết hơn bất cứ ai.

Hề Phán: “Ừm... Đừng vạch trần tớ.”

“Chúc mừng cậu nha, được gả cho mối tình đầu.”

“Không phải cậu cũng thế à?”

Dung Hoan giật mình: “Tớ còn chưa kết hôn mà...”

“Nhanh thôi. Chú của cậu đã qua tuổi ba mươi rồi, còn chờ được à?”

Dung Hoan giận cô ấy.

“Hôn lễ quyết định vào thứ bảy hai tuần nữa, cậu đến thành phố Giang sớm làm phù dâu cho tớ đấy nhé. Chỉ có một vị trí, chỉ có thể để lại cho cậu.”

“Được.”

Dung Hoan cúp máy, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, cười buồn tiếng thở dài.

Tình yêu luôn vòng đi vòng lại làm người ta không rõ phương hướng vậy đấy, nhưng chỉ cần là đúng người, cho dù gặp lại muộn thì đều là người của bạn.

Cô nghĩ đến tình cảm với Phó Tư Diễn...

Kết hôn?

Từ này còn hơi xa với cô rồi.

Đôi khi cô sẽ tưởng tượng hình ảnh sau khi kết hôn với anh trong đầu, không biết lúc đó anh còn như bây giờ không? Kết hôn, có nằm trong phạm vi kế hoạch sắp tới của anh không?

Dung Hoan cảm thấy hơi buồn ngủ, chui vào trong ổ chăn, lại bị ổ chăn lạnh băng làm cả người lạnh lẽo đến cuộn tròn lại.

Lạnh quá đi...

Bên người thiếu một cái lò sưởi lớn, cảm giác nhất thời không quen.

Cô lạnh đến cả người cứng đờ, thật sự không ngủ được, nhớ đến hồi tối Phó Tư Diễn nói “Đừng hối hận”, muốn khóc mà QAQ.

Hối hận thì làm sao bây giờ...

Cô không chịu được, rời giường, xỏ dép lê lông vào, mở cửa, thò đầu ra bên ngoài, nhìn thấy hành lang tối đen.

Giờ này mọi người chắc hẳn đã ngủ rồi.

Cô đi đến trước phòng ngủ của Phó Tư Diễn, nhẹ nhàng ấn then cửa xuống, nhón chân đi vào trong.

Cô nghĩ thầm anh hẳn sẽ không phát hiện đâu.

Nhưng ai biết người đàn ông trên giường còn chưa ngủ, nghe được tiếng mở cửa và tiếng bước chân thì hiểu ra là cô nhóc của anh đến.

Thế mà chủ động đưa tới cửa?

Anh cố nén tiếng cười, giả vờ như ngủ rồi.

Dung Hoan nhìn thấy anh vẫn không nhúc nhích, nhẹ nhàng thò ra, khe khẽ bò lên trên giường, xoắn chăn lên lập tức cảm nhận được sự ấm áp.

Anh nghiêng về phía cô, Dung Hoan cảm thấy chỗ mình nằm vẫn hơi lạnh bèn nhích sang bên cạnh anh.

Ngay lúc cô lặng lẽ dịch lại gần, đột nhiên, bên hông có một đôi tay đặt lên kéo một cái, cô bị anh đặt xuống dưới người.

Cô kinh ngạc hô lên một tiếng, sao người này lại tỉnh!

“Không phải thỏ con ngủ ngon giấc ở phòng mình à? Sao lại chạy đến đây, hử?”

Theo ánh trăng, Dung Hoan thấy rõ đôi mắt đen như mực của người đàn ông, như là sói nhìn chăm chăm con mồi trong đêm tối, thân hình nóng bỏng lập tức xua tan toàn bộ hơi lạnh của cô.

Cô khẽ cắn môi mềm, chậm rãi ôm lấy eo anh, giọng mềm mại như làm nũng: “Tư Diễn, em hối hận rồi, em lạnh lắm...”

Anh nghe vậy, yết hầu lặn lộn một cái, đôi môi nóng cháy dán lên: “Đồ xấu xa, lại không muốn để anh ngủ.”

“Ừm...”

Qua một lát, anh ngẩng đầu từ trước ngực cô, nhìn thẳng vào đôi mắt mơ màng của cô: “Bây giờ còn lạnh không?”

“Không lạnh anh dừng lại...” Hu hu hu cô nóng lắm.

Anh ôm lấy cô, dùng tay lau mồ hôi rịn ra ở thái dương của cô, khẽ cười: “Căng thẳng vậy?”

Cô xấu hổ không nói ra lời, cảm thấy bản thân mình choáng váng, cả người mềm đến lên men.

Cô dựa vào ngực anh, hai người yên tĩnh dựa sát vào nhau. Bàn tay anh đặt trên đầu cô, từng chút vuốt ve mái tóc mềm của cô. Dung Hoan nhớ tới một chuyện: “Qua mấy ngày nữa anh đi thành phố Giang với em một chuyến được chứ? Phán Phán sắp kết hôn, em đi làm phù dâu, sau đó thuận tiện dẫn anh đi tảo mộ.” Cũng đã lâu rồi cô không đi thăm mẹ.

“Được, anh đi với em.”

“Không ngờ Phán Phán kết hôn nhanh như vậy.”

Anh hỏi lại: “Sao, hâm mộ lắm à?”

Sắc mặt cô đỏ lên, nghĩ một đằng nói một nẻo phủ nhận: “Em không có...”

Anh mỉm cười, không có trả lời chuyện này, ngược lại nói cho cô một chuyện khác: “Công ty của bố dựng em đã xảy ra chuyện.”

Dung Hoan sững sốt: “Xảy ra chuyện?!”

Phó Tư Diễn nói, khoảng thời gian trước tập đoàn Vương Thị bởi vì một đám công trình, rót vào số vốn lớn, sau đó bị tra ra vấn đề trốn thuế lậu thuế và cấu kết với chính phủ, dẫn tới không thể quay vòng

vốn. Thật ra mấy năm nay Dung Hoan ra nước ngoài, tập đoàn Vương Thị bắt đầu xuống dốc vì không chịu nổi cạnh tranh cùng ngành, việc này vừa xảy ra, tập đoàn Vương Thị đối mặt với sóng to gió lớn, phải chịu cảnh bị thu mua.

Dung Hoan nghe xong cúi đầu, giọng nhàn nhạt: “Chuyện bọn họ thế nào không liên quan đến em.” Cô không cần phải vui vẻ đắc ý, càng không cần phải tỏ vẻ đồng tình.

Phó Tư Diễn thấy vậy đau lòng: “Có phải trước kia bé cưng thường xuyên bị bọn họ bắt nạt?”

Cô không trả lời, anh hôn lên khuôn mặt cô, dịu dàng trấn an: “Không có việc gì! Hiện tại bọn họ không có vốn liếng gì để ra oai ở trước mặt em cả.”

“Dạ.” Chỉ cần anh ở bên cạnh cô, tất cả những thứ này đã là gì.

Anh đã chữa lành những vết thương cho cô.

-

Vài ngày sau, Dung Hoan đi đến thành phố Giang. Phó Tư Diễn đến muộn hơn một ngày bởi vì công ty còn có chút việc.

Dung Hoan gặp được hai người cô dâu ở biệt thự của hai người, Hề Phán cùng chú rể chính thức, Cố Viễn Triệt. Trong ấn tượng, Cố Viễn Triệt đẹp đến mức “Hại nước hại dân”, lúc cấp ba người theo đuổi anh ấy nhiều không đếm xuể. Thuở ấy anh ấy khá thanh tú, hiện giờ lại lần nữa nhìn thấy anh ấy, phát hiện có thêm vài phần trầm ổn, ánh mắt càng thêm anh tuấn.

Một chiếc áo lông cao cổ màu xám đơn giản sạch sẽ, đơn thuần khiêm tốn, cứ như vậy ôm lấy bà vai Hề Phán. Dung Hoan nhìn lập tức cảm thấy hai người rất xứng đôi.

“Chúc mừng cậu nhé.”

Hề Phán cười hì hì tiến lên ôm lấy Dung Hoan, giọng điệu hơi vi diệu: “Sao lại là tớ kết hôn trước chứ, tớ vốn tưởng mình sẽ làm phù dâu cho cậu đó.”

Dung Hoan cười: “Cậu cưới sớm một chút cũng tốt, tớ còn lo cậu không gả được đó.”

“Này cậu có ý gì...”

Hai người dẫn Dung Hoan vào phòng khách, Cổ Viễn Triệt mở miệng: “Cô ngồi trước đi, tôi đi rót nước.”

Cổ Viễn Triệt đi đến phòng bếp, Hề Phán đi theo: “Cho Dung Hoan ít mật ong thôi, đừng quá ngọt.”

Anh cười ấm áp: “Vậy hôm nay em uống ít đường giống bạn thân em nhé.”

“Không được...” Hề Phán thích ngọt.

Anh ôm eo cô, khẽ xoa đầu cô một cái: “Sao vẫn hết thời cấp ba vậy.”

“Lúc cấp ba, hai chúng ta cực kỳ khác nhau. Anh không thích đồ ngọt, còn em mỗi ngày không có đồ ngọt không sống được.”

“Sau đó anh lại thích ăn.”

“Vì sao?”

“Sau khi em từ hôn.”

Hề Phán không chịu nổi mấy lời âm yển chọc người của anh, bưng hai ly nước chanh lên quay về phòng khách: “Hoan Hoan, chú của cậu đâu?”

“Tối mai anh ấy mới đến được.”

“Vây đêm nay ở lại nhà tớ đi, dù sao nhiều phòng trống như vậy.”

Dung Hoan nhìn về phía người đàn ông ở sau Hề Phán, lắc đầu: “Tớ vẫn không nên ở đây làm bóng đèn đầu nhỉ?”

“Sao thành bóng đèn được, trước kia cậu đều để tớ ngủ ở nhà cậu, đuổi chú cậu đi. Đêm nay tớ cũng đuổi anh ấy đi.” Hề Phán cười hề hề, Cổ Viễn Triệt nhìn cô, bất đắc dĩ cười khẽ, cuối cùng nói: “Hai người nói chuyện đi, anh đi thư phòng.”

Hai cô gái ngồi trên sofa nói về chuyện cưới xin. Hề Phán nói đã đặt mua lễ phục cho Dung Hoan, sáng sớm mai đi xem váy với cô ấy.

-

Sáng hôm sau, hai người đi đến V&M. Váy cưới của cửa hàng này là một trong những cửa hàng váy cưới đứng đầu toàn cầu, đến từ nước Pháp. Tất cả váy cưới ở trong này đều là số lượng có hạn toàn cầu, nếu muốn đặt thì phải đặt trước ít nhất nửa năm. Nói trắng ra là nhãn hiệu này đại biểu cho cao cấp và đắt đỏ.

Vừa đi vào tiệm, một nhân viên mặc váy công sở màu đỏ rượu đã tiến lên, cung kính cười nói: “Xin hỏi là cô Hề đã đặt trước hôm nay ạ?”

“Vâng.”

“Xin vào với tôi.”

Dung Hoan nhỏ giọng nói: “Cậu mua cho tớ váy đắt thế á?”

“Thế này đã là gì, chồng tớ nhiều tiền mà lại. Chọn thoải mái đi...”

“...”

Hai người đi vào trong, Hề Phán đi xem với Dung Hoan, cuối cùng chọn cho cô một bộ váy cúp ngực màu lam nhạt, làn váy bằng lưới,

phía trên trang trí trên châu, kim tuyến và cánh hoa, thân váy thiết kế cực đẹp, rất thích hợp với dáng người hơi gầy của Dung Hoan.

“Đi thử xem.”

Dung Hoan cầm váy, được nhân viên dẫn đến phòng thử đồ. Đúng vào lúc này, cửa tiệm có một cô gái mặc quần áo kiểu dáng lỗi thời đi vào. Cô ta bước đi vội vàng, sắc mặt khó chịu.

Vừa đi vào tiệm, giọng nữ chói tai đã vang lên: “Dựa vào cái gì mà không thể trả lại váy?!”

“Chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước không?” Nhân viên vội vàng tiến lên.

“Hẹn trước? Tôi từng mua bao nhiêu váy ở đây, còn cần hẹn trước à? Gọi cửa hàng trưởng ra đây! Hôm nay mấy người phải cho tôi câu trả lời.” Cô gái hùng hổ, mấy nhân viên hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đành bảo cô ta từ từ, chờ một lát trước.

Mấy người xoay người đi tìm cửa hàng trưởng, hạ giọng nói: “Cô gái này thật sự vác mặt đến, chả biết nên nói gì.”

“Cô biết vì sao không? Bởi vì nghe nói nhà cô ta không có tiền, công ty sắp đóng cửa. Cô nhìn dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn ban đầu của cô ta, bây giờ đến cái váy cũng không mua nổi.”

Cửa hàng trưởng nhận được thông báo, qua một lát đến phòng tiếp khách, nói: “Xin lỗi cô Vương, để cô đợi lâu.”

Wương Hi Hi cho cô ấy một ánh nhìn xem thường, ném cái túi trong tay lên bàn: “Tôi muốn trả đồ, trả lại váy này. Tôi không hài lòng.”

“Xin lỗi, trước khi thiết kế váy này thì đã nói rõ với cô, thiết kế váy có thể sửa nhưng không thể trả.”

“Dựa vào cái gì? Tôi không muốn váy này còn không được à?” Cô ta đặt váy này hồi giữa năm, lúc ấy trong nhà còn chưa xảy ra chuyện. Cô ta tiêu pha rộng rãi, lúc ấy ở chỗ này thiết kế một chiếc váy hai mươi vạn, mấy ngày hôm trước mới lấy váy về. Vương Thịnh mắng cho cô ta một trận. Hiện tại bọn họ ở trong một căn phòng nhỏ, tiền nong căng thẳng gần chết, vậy mà cô ta lấy một cái váy giá trên trời về, Vương Thịnh bắt cô ta trả lại váy.

Cửa hàng trưởng kiên nhẫn giải thích với cô ta, nhưng mà Vương Hi Hi giống như người đàn bà đánh đá làm ầm ĩ trên phố, nhất định muốn trả hàng. Cửa hàng trưởng rất bất đắc dĩ: “Mong cô đừng khó chúng tôi. Toàn thế giới đều có quy định giống nhau, chúng tôi cũng không có cách nào.”

“Cô có thái độ gì đấy? Cô không biết khách hàng là thượng đế à? Tôi không hài lòng với cái váy này, tôi không thích thiết kế này. Mấy người ép tôi mua à?”

“Nhưng mà lúc trước mỗi một khâu thiết kế đều đã được sự đồng ý của cô...”

Dung Hoan thay váy xong, từ phòng thay quần áo đi ra. Hề Phán nhìn thấy cô, lập tức giữ chặt tay cô: “Cậu đoán xem tớ nhìn thấy ai?!”

“Hả?”

“Đi theo tớ.”

Hề Phán túm Dung Hoan đi đến phòng tiếp khách. Còn chưa đi vào, Dung Hoan đã nghe được giọng nữ chói tai, khi cô nhìn kỹ lại thì thấy Vương Hi Hi đang đứng ở chính giữa, còn hơi kinh ngạc.

Hai người đã nhiều năm không gặp mặt.

Vương Hi Hi đang nói, ánh mắt lướt qua thì chổng lại ánh mắt của Dung Hoan. Dung Hoan mặc một bộ váy dài bay bay như tiên, càng

thêm đẹp thanh cao lạnh lùng hơn cả trước. Vương Hi Hi khiếp sợ ngay tại chỗ, nửa câu còn lại đều bị kẹt trong cổ họng.

Sao lại gặp phải Dung Hoan ở đây?!!

Hề Phán ở bên cạnh cười xinh đẹp, kéo Dung Hoan đi vào: “Úi, đây không phải cô hai ngàn vàng nhà họ Vương à? Hoan Hoan ơi khéo thật đấy, gặp được em gái cậu ở đây.”

Dung Hoan nhìn thẳng vào cô ta, sau một lúc lâu nhếch môi: “Đúng là khéo.”

Mấy nhân viên đều ngây ra. Sắc mặt Vương Hi Hi trắng bệch, sau một lúc lâu bên miệng lập tức treo lên nụ cười giả lả: “Đã lâu không thấy chị đó. Chị... đã trở lại thành phố Giang rồi à?”

“Ui da đúng rồi, nghe nói công ty nhà họ Vương đã xảy ra chuyện. Em gái cậu còn ổn chứ?” Hề Phán ra vẻ khiếp sợ hỏi.

Dung Hoan mỉm cười nói: “Có lẽ không có việc gì đâu. Dẫu sao còn có thể nhìn thấy em ấy mua váy ở đây mà.”

Sắc mặt Vương Hi Hi lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ đến tột đỉnh: “Váy ở cửa hàng này đắt à? Cũng tạm thôi.”

Hề Phán - vừa rồi nghe lén toàn bộ nội dung - không nín được ý cười: “Váy sao cô còn đòi trả hàng?”

“Tôi... Tôi không thích, có vấn đề gì à?”

“Thật kỳ lạ, dựa theo phong cách trước kia của cô, đồ không thích sẽ vứt sang một bên, căn bản không để bụng giá cả. Huống chi cái váy này mới mấy vạn tệ, căn bản không đáng giá với cô.” Dung Hoan nói.

Vương Hi Hi: “...”

Dung Hoan hạ giọng, chỉ để một mình Vương Hi Hi: “Hay là Vương Thị vừa ngã, trước kia cô sống trong giàu sang, đột nhiên không có

tiền hả?”

Ngón tay Vương Hi Hi nắm chặt vào lòng bàn tay, tức giận đến cả người đều run rẩy, cảm thấy mình thật sự bị nhục nhã một phen ở trước mặt mọi người.

Cô ta nhớ đến lúc trước cô ta học ở cấp hai, trường cô ta và Dung Hoan ở đối diện nhau. Có lần tan học, Vương Hi Hi và bạn đi ra khỏi cổng trường, xe riêng dừng trước cửa. Vương Hi Hi và người bạn tiện đường đưa đi một đoạn lên xe rồi thì nhìn thấy Dung Hoan từ đối diện đi ra.

Lúc ấy xe đi thẳng luôn, người bạn hỏi vì sao chị cô ta không lên xe. Vương Hi Hi cao quý như thiên nga trắng: “Chị ta mà cũng xứng lên xe nhà tớ hả? Tiền nhà tớ đều là bố tớ kiếm, chẳng liên quan gì đến chị ta. Chị ta chỉ xứng với cuộc sống nghèo khổ.”

Phong thủy luân chuyển, trời xanh bỏ quên người.

“Dung Hoan, cô dựa vào cái gì mà dám khoe khoang vậy?” Vương Hi Hi nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng không thể giả vờ làm “bông sen trắng” mà gọi một tiếng “chị” nữa.

Dung Hoan cười, vẻ mặt vô tội nghiêm túc nói: “Chỉ bằng tôi có thể mua nổi váy ở đây, còn cô thì không mua nổi đó.”

“Chị...”

“Chào cô, tôi mua bộ váy trên người này.” Dung Hoan nói với nhân viên.

Nhân viên cười nói: “Vâng, xin đi theo tôi.”

Vương Hi Hi tức đến cầm lấy túi, ném vào nhóm người, xấu hổ và giận dữ lao ra ngoài cửa hàng. Hề Phán cười hì hì vỗ bả vai Dung Hoan: “Mẹ nó, xem dáng vẻ cô ta kìa, thật hả giận.”

Dung Hoan bất đắc dĩ: “Sao cậu còn kích động hơn cả tở thế?”

“Vừa lòng hả dạ ghê. Cậu không biết cô ta vênh váo thế nào trước mặt cậu đâu, ỷ vào mấy đồng tiền bản của bố cô ta mà cứ như hơn cậu một bậc ấy. Bây giờ cô ta không khoe khoang nổi nữa rồi.”

Hề Phán đổi giọng: “Không đúng! Cho dù nhà họ Vương không phá sản, cậu còn có chú của cậu, chú cậu nhiều tiền hơn nhà cô ta.”

Dung Hoan phì cười, chỉ váy trên người, Hề Phán lập tức hiểu ý: “Ok, thanh toán cho cậu luôn.”

-

Hai người từ V&M đi ra thì trở lại biệt thự. Buổi tối, Hề Phán đặc biệt chuẩn bị rượu và đồ ngon, hai cô gái ăn từ trên bàn cơm đến sofa, đều uống say.

Hề Phán và Dung Hoan ngồi xếp bằng ngồi ở trước sofa, kề vai sát cánh, cụng ly với nhau: “Lại uống một ly nhé.”

“Tở không uống đâu, Tư Diễn sẽ mắng tở...” Dung Hoan chống cằm, giọng mềm mại.

Hề Phán véo mặt cô, cười hì hì: “Sao cậu sợ chồng thế? Cậu là nóc nhà đó.”

“Anh ấy còn chưa phải chồng tở...”

Hề Phán ngẩng đầu nhìn thấy Cổ Viễn Triệt từ lầu hai đi xuống, mặc bộ áo tắm dài màu xám. Cô ấy cười nói: “Chồng tở đến.”

Cổ Viễn Triệt nhìn dáng vẻ say rượu của cô ấy, xoa xoa giữa mày, lấy rượu trong tay cô ấy: “Đừng uống, ngoan.”

Lúc này di động của Dung Hoan vang lên, là điện thoại của Phó Tư Diễn. Cô nhận máy, dài giọng “A lô” một tiếng. Phó Tư Diễn ở đầu

dây bên kia mới ra khỏi tàu cao tốc, rất nhanh đã phát hiện không đúng: “Hoan Hoan, em làm sao vậy?”

“Em chỉ uống một ly thôi, say xíu xíu thôi. Tư Diễn...”

Dung Hoan say mèm, nói không rõ lời. Cuối cùng Cổ Viễn Triệt đành phải giúp cô nhận điện thoại, giải thích một phen, cũng báo địa chỉ. Phó Tư Diễn nói sẽ đến ngay.

Hơn mười phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, Cổ Viễn Triệt mở cửa, chỉ vào bên trong, giọng điệu hơi bất đắc dĩ: “Các cô ấy đang so nhau đấy.”

Phó Tư Diễn nghi hoặc đi vào thì nhìn thấy hai cô gái đang đứng trên sofa. Một người cuốn tạp chí làm microphone, một người quấn chăn làm áo choàng.

“Chồng tớ đẹp trai! Anh ấy 1m87!”

“Bạn trai tớ cũng 1m87!”

“Chồng tớ 1m87 phải 5!”

“Chồng tớ 1m87 phải sáu, tóc anh ấy còn nhiều hơn chồng cậu. Tớ thắng!”

Phó Tư Diễn, Cổ Viễn Triệt:...

“Tớ không tin, chồng cậu đến thì so!” Hề Phán khóc thút thít dang hai cánh tay về phía Cổ Viễn Triệt, giống như em bé ôm người lớn vậy. Dung Hoan cũng nhìn sang Cổ Viễn Triệt, đột nhiên nhìn thấy Phó Tư Diễn đứng ở bên cạnh anh ấy, mắt sáng rực lên: “Tư Diễn...”

Giọng mèm đến tận xương cốt.

Phó Tư Diễn đi về phía cô, một tay bế cô lên, nhớ đến vừa rồi cô lỡ lời, mặt mày khẽ cong lên, môi mỏng phun ra mấy chữ: “Ai là chồng em thế?”

Chương 66

Ra khỏi biệt thự, Phó Tư Diễn ôm Dung Hoan lên xe. Cả người cô bé treo trên người anh như bạch tuộc, trong miệng lẩm bẩm giống như đang phun bong bóng.

Tầm mắt Kế Sâm lướt về sau, lập tức thức thờì mà quay đầu, kéo tấmm chắn lên.

Phó Tư Diễn giữ lấy gáy cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, giọng điệu rớt đầy dịu ngọt: “Em đã uống bao nhiêu rồi?”

“Rất nhiều, có phải em say rồi không? Tư Diễn.” Dung Hoan chớp đôi mắt ngập nước, đối diện với anh.

“Ừ, em say.” Anh cười khế.

Cô dựa vào người anh, giọng nũng nịu như đang kể khổ: “Em nhớ anh lắm! Hai ngày này anh không ở bên em, em bị thồn bao nhiêu là cơn chó. Bọn họ là xấu lắm...”

“Không sao, anh đến rồi, chúng ta khoe ân ái với họ.”

Anh làm bộ cúi đầu muốn hôn cô, cô lại tránh không muốn anh hôn: “Em uống rượu rồi.”

Anh nhếch môi, nâng cằm cô lên: “Để anh nếm.”

Anh khóa chặt môi cô, cánh môi mút mát đầy tinh tế, hương rượu nồng đậm len lỏi giữa môi răng. Anh hôn một lúc rồi bắt đắcdĩ buông cô ra, chỉ cảm thấy nơi nào đó trên người căng chặt khó chịu đến muốn chết.

Cô nhóc không hề phát hiện ra, ôm anh càng chặt, trong miệng khẽ ngâm nga.

Phó Tư Diển nhìn cô...

Đúng là một con yêu tinh phiền phức.

-

Cửa khách sạn “Tích” một tiếng bị mở ra, sau khi vào, Phó Tư Diển đề cô ở trên cửa, hôn mạnh đến mức muốn phát điên.

Dung Hoan giơ tay ôm lấy cổ anh, vậy mà lại ngoan ngoãn hùa theo anh không đẩy ra.

Hôn được một nửa, anh bế cô lên, đi vào bên trong phòng xép, ngón tay dừng ở trên người cô, cởi quần áo ra.

Lúc được anh đặt trên giường cô đã trống trơn, làn da trắng như phát sáng khiến người nhìn thấy lửa lòng bốc lên.

Muốn làm cho cô khóc.

Thân thể nóng hổi của anh phủ lên, tay ôm trọn vòng eo cô, hôn lên vành tai cô.

Dung Hoan mắt nhắm mắt mở, trong miệng nỉ non, cho dù say cũng biết anh đang làm gì, toàn thân ửng hồng như quả đào.

Anh thềm thì bên tai cô như muốn thôi miên: “Còn chưa trả lời anh câu hỏi tối nay.”

Cô ngơ ngác nhìn anh, nghe thấy anh bổ sung hoàn chỉnh nửa câu sau: “Ai là chồng em?”

Dung Hoan sừng sốt, cặp mắt như vàng trắng non lập tức cong lên lộ ra vẻ lém lỉnh: “Anh đoán xem.”

-

“Có phải Phó Tư Diễn hay không?”

“Em cứ không nói cho anh biết đó.”

Anh cúi đầu cắn lên môi cô như trừng phạt, cô nức nở anh lại không thả ra. Cuối cùng anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ bừng của cô, khàn giọng hỏi: “Có phải anh không?”

“Là anh...” Cô nũng nịu: “Đừng hôn em...”

Anh néo cằm cô, giọng khàn đặc: “Hoan Hoan, gọi anh một tiếng, anh sẽ tha cho em.”

Cánh môi cô mở ra rồi khép lại, cuối cùng mềm mại gọi một tiếng:

“Chồng ơi!”

Anh có cảm giác như có một ngọn núi lửa bùng nổ trong đầu mình, dung nham phun trào lan khắp toàn thân anh, anh nhếch môi, khẽ nói bên tai cô: “Vợ anh ngoan quá.”

-

Sau đó Dung Hoan bị Phó Tư Diễn ôm đi tắm rửa. Sau khi đi ra đặt cô lên giường, đắp chăn đàng hoàng cho cô xong anh không nằm xuống mà đi ra ngoài cửa.

Anh mở điện thoại di động, nhìn thấy tin nhắn Kế Sâm gửi đến, là lịch trình sắp xếp cho ngày mai.

Anh gọi điện thoại qua: “Sắp xếp xong mọi chuyện chưa?”

“Ngài Phó yên tâm, hợp đồng đã chuẩn bị xong. Đến lúc đó Vương Thịnh và Vương Hi Hi đều sẽ ở đó.”

Phó Tư Diễn cúp máy, quay về phòng ngủ.

Cô nhóc quần chần lăn thành cái nem, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Anh lên giường, kéo cô vào ôm vào lòng. Trong lúc mơ màng, Dung Hoan cảm nhận được độ ấm, tự động rúc vào.

Người đàn ông nhìn Dung Hoan trong lòng, chậm rãi nở nụ cười.

-

Sáng hôm sau, Dung Hoan mở đôi mắt nhấp nhèm buồn ngủ, nhìn thấy ánh mặt trời chui qua khe hở của tấm màn.

Bên giường không có một bóng người, chỉ có tiếng nước truyền đến từ phòng tắm.

Cô nhìn trần nhà, trong đầu chậm rãi nhớ lại chuyện tối qua. Tối hôm qua cô uống say, là Phó Tư Diễn đến đón cô à?!

Lúc này tiếng nước trong phòng tắm biến mất, vài giây sau, người đàn ông mặc áo tắm dài đi ra.

Ánh mắt cô sáng lên: “Tư Diễn...”

Anh đi đến ngồi bên mép giường, ôm lấy cô: “Sao dậy sớm vậy?”

“Tư Diễn, đúng là anh rồi. Em còn tưởng rằng tối hôm qua em nằm mơ.” Cô then thùng cười, xoa bóp mặt anh.

“Bây giờ tin là thật rồi chứ? Đầu còn đau không?”

“Cũng tạm...”

“Ngủ tiếp một lát đi, bây giờ mới hơn 7 giờ.”

“Em muốn đi theo anh, có được không?” Sáng sớm vừa ngủ dậy cô đặc biệt rất bám người như thế này, có điều là anh lại thích cô như vậy.

Anh ôm cô nằm xuống, bắt đầu trêu chọc: “Thế em còn nhớ rõ tối hôm mơ thấy gì không?”

Mặt cô nóng lên, đỏ mặt giả chết: “Không biết, em quên hết rồi.”

“Thật à? Muốn anh giúp em nhớ lại không?”

Dung Hoan khóc không ra nước mắt” “Anh lưu manh! Em không nói chuyện với anh nữa...”

Anh khẽ cười: “Được rồi, không trêu em nữa.”

Dung Hoan và anh ôm nhau. Cô nhớ lại chuyện ngày hôm qua bèn nói: “Ngày hôm qua em gặp được em gái ở trong cửa hàng váy cưới.”

Cô kể với anh về việc xảy ra ngày hôm qua: “... Không ngờ công ty thật sự đã xảy ra chuyện. Ngày thường Vương Hi Hi tiêu tiền như nước cũng biến thành như vậy.”

“Đây không phải chuyện tốt à? Cũng để cô ta trải nghiệm, thế nào là cuộc sống của người bình thường.”

Dung Hoan cười cười: “Chiều nay anh rảnh không? Chúng ta đi tảo mộ đi?”

“Chiều nay... anh có sắp xếp khác rồi, đưa em đến chỗ này.”

-

Buổi chiều, hai người xuất phát từ khách sạn, dọc theo đường đi, Phó Tư Diễn vẫn luôn giữ bí mật, không chịu nói đi đâu.

Mãi đến khi xe dừng lại trước cửa tòa kiến trúc cao nhất thành phố Giang, Dung Hoan hơi kinh ngạc.

Nơi này còn không phải là... tập đoàn Vương Thị à?!

Phó Tư Diễn dẫn cô xuống xe, Dung Hoan vô cùng kính ngạc: “Vì sao lại là chỗ này?”

Anh cười nhạt: “Đưa em đi tham gia một nghi thức thu mua.”

-

Tầng cao nhất tòa nhà, Vương Thịnh ngồi ở trước bàn làm việc, xoa xoa đầu mày, trong lòng buồn vui lẫn lộn.

Một mặt, ông ta là hổ lạc xuống đồng bằng, tập đoàn Vương Thị ngày xưa vất vả kinh doanh rất nhiều năm sắp phải chấp tay lên cho người ta, trong lòng ông ta rất không phục. Còn một mặt khác, công ty thế mà lại được Phó Tư Diễn - có địa vị cao trong giới đầu tư - thu mua, khiến ông ta cảm thấy rất bất ngờ.

Khoảng thời gian trước, công ty đứng bên bờ vực phá sản, Vương Thịnh sút đầu mẻ trán cầu xin mà chẳng có ai giúp đỡ. Nhưng ai biết được, lúc ấy lại truyền đến tin tức Phó Tư Diễn muốn thu mua công ty! Điều này với ông ta mà nói là một tin cực tốt. Có nghĩa là công ty sẽ không trực tiếp đóng cửa. Tuy rằng ông ta không còn quyền khống chế tuyệt đối với công ty, nhưng vẫn là quản lý cấp cao của công ty, tất cả tiền vay có thể dần dần trả hết.

Nhưng mà hiện tại chất lượng cuộc sống của ông ta đã sa sút khá nhiều, cộng thêm đủ mọi loại ánh mắt từ những người xung quanh, làm ông ta cảm thấy vô cùng chán ghét.

Giọng của Vương Hi Hi khiến cho ông ta trở về hiện thực từ trong hồi ức: “Sao Phó Tư Diễn còn chưa đến nữa?”

Vương Thịnh nhìn về phía Vương Hi Hi đầy bụng oán giận trên sofa, nhăn mày lại: “Con thật sự cho là chuyện tốt gì à?”

Hiện tại Vương Hi Hi vốn là chủ một công ty nhỏ dưới tay tập đoàn Vương Thị. Bây giờ công ty nhỏ đóng cửa, cô ta chỉ có thể đi vào

tổng công ty. Điều này không quan trọng, mấu chốt là danh tiếng “con gái nhà giàu số một thành phố Giang” của cô ta chớp mắt đã mất rồi.

Cô ta trợn trắng mắt: “Phó Tư Diễn này là ai chứ? Một người cũng có thể thu mua cả công ty chúng ta.”

Cô ta lấy ra di động tra Baidu, nhìn thấy ảnh chụp của anh, trong lòng không khỏi kinh ngạc hô: “Đẹp trai vậy!” Cô ta nhìn hơi quen nhưng lại hoàn toàn không nhớ gì cả.

Vương Thịnh thuận miệng nói vài câu về chuyện Phó Tư Diễn với cô ta, khoe miệng Vương Hi Hi khẽ nhếch lên: “Vẫn độc thân đấy.”

“Con có ý gì?”

“Bố! Nếu con với người này ở bên nhau, không phải công ty vẫn là của nhà họ Vương chúng ta à?”

Vương Hi Hi tự nhận dáng người và dung mạo của mình đều không kém. Đến lúc ông chủ mới vừa đến, cô ta đến trước mặt anh lắc lư thêm hai vòng, biết đâu anh lại nhìn trúng cô ta thì sao?

Cô ta lập tức tràn ngập chờ mong với hội nghị thu mua buổi chiều. Cô ta đứng dậy đi đến sau lưng Vương Thịnh, bóp vai cho ông ta: “Bố à, bố cũng đừng buồn. Vương Thị vẫn là Vương Thị.”

Lúc này, tiếng đập cửa truyền đến, trợ lý đi vào: “Tổng giám đốc Vương, bên thu mua đã đến.”

Trước mắt Vương Thịnh tối sầm lại, thở dài một hơi.

Hai bố con ra khỏi văn phòng, đẩy cửa phòng họp ra. Đến khi Vương Hi Hi nhìn thấy Dung Hoan ngồi ở bên trong được Phó Tư Diễn ôm lấy, trong giây lát đầu óc loảng xoảng một tiếng, hơi hoảng hốt.

Sao có thể...

Vương Hi Hi nhớ ra rồi, người này chính là chú của Dung Hoan, đã từng gặp ở nhà hàng lúc trước!

Vương Thịnh cũng thấy được Dung Hoan, tim ông ta đột nhiên đập nhanh, chỉ vào Dung Hoan: “Sao lại là mày...!”

Ông ta cũng đã rất nhiều năm không gặp đứa con gái làm người ta ghét này!

Phó Tư Diễn thấy phản ứng của hai người, đáy mắt mạ tầng băng, nắm tay Dung Hoan đứng lên, thản nhiên mở miệng: “Vị này là bạn gái tôi, Dung Hoan. Nói vậy chắc ông Vương không xa lạ gì nhỉ?”

Lời này vừa nói ra, hai bố con cảm thấy như bị sét đánh, như có tảng đá lớn đập lên người cả hai.

Dung Hoan là bạn gái của Phó Tư Diễn! Điều này có nghĩa - tập đoàn Vương Thị gián tiếp biến thành đồ trên tay Dung Hoan!

Dung Hoan mà trước kia bị ghét, dùng mọi cách tra tấn, mắt cũng không muốn liếc một cái!

Vương Thịnh thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Dung Hoan cười nhạt, sắc mặt không loạn chút nào: “Có lẽ ông Vương đã quên tôi rồi.”

Vương Hi Hi khiếp sợ: “Không phải chị với anh ta...”

“Có vấn đề à?” Phó Tư Diễn lạnh giọng ngắt lời cô ta.

Vương Hi Hi há miệng thờ d.ốc, phát hiện rốt cuộc mình không nói ra lời. Trong lòng cô ta chửi thề, cho dù Dung Hoan là bạn gái của Phó Tư Diễn thì đã sao? Hai người chưa kết hôn, tập đoàn Vương Thị không liên quan gì đến “con khốn” này cả.

Nghi thức thu mua bắt đầu, Dung Hoan nhìn vẻ nơm nớp lo sợ của hai người coi tiền như mạng trước mặt, lập tức cảm thấy hơi buồn

cười.

Vương Thịnh cho rằng đây là đả kích lớn nhất ngày hôm nay, không ngờ đến cuối cùng, lúc hai bên ký kết hợp đồng, hai bố con nhìn thấy nội dung trên hợp đồng, tròng mắt sắp lòi cả ra: “Cái gì?! Dung Hoan là cổ đông lớn nhất?!”

Dung Hoan cũng ngây người.

Phó Tư Diễn mở miệng: “Tôi đã chuyển tất cả cổ phần của tôi đến danh nghĩa của Dung Hoan.” Điều này cũng đại biểu, Dung Hoan có quyền khống chế cổ phần tuyệt đối, là người có quyền quyết sách tối cao của công ty, có được quyền quyết định tối cao. Tập đoàn Vương Thị chính thức ở trên danh nghĩa của Dung Hoan, mà những cổ phần ít ỏi của Vương Thịnh và Vương Hi Hi không đáng nhắc tới trước mặt Dung Hoan.

Tàn nhẫn nhất là cướp đi thứ hai người trân quý nhất trước mặt bọn họ.

Vương Thịnh cảm thấy hai mắt tối sầm, Vương Hi Hi lay vai ông ta: “Bố, bố...” Cô hung hăng nhìn người đối diện, nước mắt trào ra: “Dung Hoan, chị nhất định phải tuyệt tình đến như vậy à?”

Dung Hoan kéo khóe miệng: “Tôi thế này là ác à? Vậy thì hai người là gì? Vương Thịnh, ông còn nhớ rõ chuyện ông ngoại tình trước kia không?”

Vương Hi Hi sững sốt.

Đêm hôm đó mẹ qua đời, thật ra trước khi mẹ Dung đi đón Dung Hoan, ở nhà đã cãi nhau một trận với Vương Thịnh. Bởi vì lúc ấy mẹ Dung phát hiện Vương Thịnh có bồ nhí ở bên ngoài trong điện thoại di động. Vương Thịnh nói muốn ly hôn, cho nên mới dẫn tới sau đó mẹ đi đón Dung Hoan mới có thể tức giận đến vậy. Mãi đến sau này, Phó Tư Diễn tra ra chuyện này, mới nói cho cô. Đêm đó tuy rằng mẹ và cô cãi nhau dẫn tới xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng hai bố con họ bày

sắc mặt đáng ghê tởm một mực chắc chắn “Dung Hoan hại chết mẹ”, Vương Thịnh tỏ vẻ đau khổ trên lễ tang, mới làm người ta vô cùng ghê tởm.

Dung Hoan nói: “Tất cả những thứ này là các người gieo gió gặt bão.”

-

Lúc ra khỏi tòa nhà Vương Thị, Dung Hoan còn cảm thấy hơi hoảng hốt: “Phó Tư Diễn, chuyện lớn như vậy sao hôm nay anh mới nói cho em biết!”

“Không phải em vui vẻ là tốt rồi à.” Người đàn ông sờ sờ đầu cô, để cô ngồi vào ghế phía sau.

“Nhưng mà cô phần gì đó, em không biết...”

Anh cười: “Không có việc gì, những việc kế tiếp đều giao cho anh xử lý.”

Dung Hoan phát hiện người đàn ông này, không chỉ ngày thường cứng cô chiều cô, còn che chở cô như vậy. Biết trước kia cô sống ở nhà họ Vương không tốt, vậy mà anh còn “tính toán chi li” hơn cả cô.

Cô gơ tay ôm lấy cổ anh, chủ động đưa môi đỏ lên: “Tư Diễn, anh thật tốt.”

Âm yếm đến đột ngột làm anh vô cùng hưởng thụ, anh đảo khách thành chủ, hôn càng sâu hơn.

Sau khi kết thúc, anh giúp cô vén mái tóc đẹp ra sau tai, hỏi: “Bây giờ đến nghĩa trang, vẫn còn kịp.”

“Được.”

-

Xe từ từ chạy vào nghĩa trang. Sau khi xuống xe, Dung Hoan ôm một bó hoa bách hợp được anh dắt vào trong. Hôm nay trời nắng nhẹ, những tia nắng chiếu lên người ấm áp, mỗi lần tới đây tâm trạng Dung Hoan rất nặng nề, nhưng hôm nay có anh ở bên cạnh cô, cô lại cảm thấy rất vững vàng.

Đi đến trước mộ, Dung Hoan đặt bó hoa tươi xuống, sau đó lấy khăn lau bia mộ. Cô đứng lên, nhìn ảnh mẹ, trong lúc cảm xúc ngổn ngang, tay cô đã bị người đàn ông nắm lấy.

Anh nói: “Dì à, cháu là bạn trai của Dung Hoan. Xin lỗi vì muộn như vậy mới đến thăm dì. Dì yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Hoan Hoan thật tốt, cả đời sẽ không rời xa cô ấy.”

Thật ra mẹ là người rất đáng thương. Sau khi gả cho bố ruột của Dung Hoan, ly hôn thì phát hiện mang thai, chòng lại qua đời. Sau đó bà tái hôn, cuộc sống sau khi kết hôn không mấy hạnh phúc, còn rất trẻ đã rời khỏi thế gian này.

Nếu bà ấy còn sống, nhất định sẽ rất trông mong được nhìn thấy con gái của mình lớn lên rồi lấy chồng.

Dung Hoan nắm chặt tay Phó Tư Diễn, ngẩng đầu nhìn về phía anh, cô mỉm cười, giọng nói hơi run run: “Mẹ à, Tư Diễn rất tốt với con. Hai chúng con sẽ mãi như này.”

Tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, lúc ra khỏi nghĩa trang, Phó Tư Diễn trêu ghẹo: “Anh như này coi như đã gặp người lớn trong nhà nhỉ?”

Dung Hoan phì cười: “Nếu mẹ em còn sống, có lẽ bà sẽ không hài lòng về anh đâu.”

“Không thể nào, dì nhất định sẽ rất thích anh... Ai bảo em thích anh như vậy chứ.”

Người đàn ông này... đúng là tự luyện.

Đi ra khỏi nghĩa trang, Dung Hoan nghe điện thoại rồi nói với Phó Tư Diễn: “Đi thôi, Hề Phán gọi chúng ta đi ăn cơm.”

-

Mấy ngày sau, hôn lễ của Hề Phán và Cố Viễn Triệt chính thức được cử hành. Hai người vốn dự định kết hôn ở nước ngoài, nhưng cân nhắc người bà đã chăm sóc Cố Viễn Triệt từ nhỏ đã lớn tuổi, đi đứng không thuận tiện cho nên hôn lễ được sắp xếp ở thành phố Giang.

Tuy rằng như vậy nhưng hôn lễ được cử hành ở sơn trang cao cấp nhất thành phố Giang, từ váy cưới đến nơi tổ chức, đồ ngon, rượu đắt đủ loại kiểu dáng đều thể hiện sự xa hoa. Hề Phán vốn còn hâm mộ nói Dung Hoan phải giả cho kẻ có tiền, rõ ràng là cô ấy sắp trải qua cuộc sống của bà chủ nhà giàu có tiền đó.

Trong phòng trang điểm, Hề Phán đùa nghịch váy cưới ở trước gương, đột nhiên cảm nhận được một nụ hôn rơi xuống sau cổ.

Cô quay đầu nhìn thấy Cố Viễn Triệt, chột cười, nhón chân ôm cô anh. Anh ôm lấy cô, nói nhỏ: “Đẹp quá đi!”

“Tạm tạm...”

“Còn đẹp hơn anh tưởng tượng.”

“Anh bắt đầu tưởng tượng từ lúc nào?”

“Cấp ba.” Anh thành thật trả lời.

“Được lắm, Cố Viễn Triệt! Vất vả cho anh lúc đó vẫn là học sinh giỏi chăm ngoan đó. Không ngờ trong xương cốt chẳng đứng đắn tí nào, cả ngày chỉ biết nghĩ mấy thứ này...”

“Đối mặt với em anh khó lòng không nghĩ tới.” Anh khóa môi cô.

Lúc Dung Hoan đẩy cửa ra, nhìn thấy hai người đang hôn môi. Hề Phán xấu hổ đến lập tức đẩy Cố Viễn Triệt ra, Dung Hoan cười nói: “Hai người tiếp tục đi, lúc nữa tớ lại vào.”

“Hoan Hoan! Cậu mau qua đây xem váy của mình này.”

Cố Viễn Triệt khẽ nói đi ra ngoài trước, để lại không gian cho hai người bạn thân. Dung Hoan giúp cô sửa sang lại trùm đầu, vô cùng cảm khái: “Tại sao tớ cảm thấy lúc cậu mặc đồng phục ngồi bên cạnh tớ vẫn như là ngày hôm qua nhỉ?”

Hốc mắt Hề Phán nóng lên: “Thời gian trôi qua thật nhanh. Tớ nhớ rõ mỗi ngày đi học, cậu đều chờ tớ trước cửa nhà tới. Sau đó cậu đi với tớ đến cửa hàng đối diện trường học mua bữa sáng. Buổi trưa, chúng ta cơm nước xong, tớ sẽ đến quầy ăn vặt mua một cốc trà sữa Assam(*), cậu sẽ đi hiệu sách mua “Ý Lâm”.”

“Nhưng sau đó cậu thích Cố Viễn Triệt, trong mắt còn có tớ à?” Dung Hoan cười.

“Sao lại không có...” Hề Phán vỗ vỗ tay cô, nhớ lại chuyện cũ: “Khi đó ngu ngốc theo đuổi anh ấy. Bây giờ nhớ lại thật là quá ngốc, quá bội phục dũng khí của mình.”

“Phải hạnh phúc nha, đồ ngốc.”

“Nhất định rồi.”

Hai cô gái rưng rưng ôm nhau.

-

Trước khi hôn lễ chính thức bắt đầu, Dung Hoan đi ra ngoài, tìm Phó Tư Diễn. Phó Tư Diễn ở trong phòng tiệc, đứng đơn độc một mình, có cô gái bước đến gần: “Là ngài Phó à?”

Anh mắt người đàn ông quét sang, nhàn nhạt gật đầu. Người phụ nữ không ngờ có thể gặp cao thủ đầu tư nổi danh lừng lẫy ở đây, thấy bên cạnh anh không có người, cho rằng anh còn độc thân nên cười nói nhiều mấy cái.

Cuối cùng cô ta hỏi: “Ngài Phó, có thể... xin ngài phương thức liên lạc không?”

Phó Tư Diễn còn chưa trả lời, ánh mắt đã lướt qua cô ta, nhìn thấy cô nhóc xinh đẹp đang đi về phía anh.

Dung Hoan đi đến trước mặt anh, anh ôm eo cô, nói với người phụ nữ đến gần: “Chắc bạn gái tôi không cho phép.”

Lúc này người phụ nữ kia mới chạy trốn chết.

“Người nào đó lại trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Dung Hoan giận anh.

Ánh mắt anh quét trên người cô. Hôm nay cô nhóc trang điểm, búi tóc, càng thêm tinh xảo động lòng người, anh bị vẻ đẹp của cô làm cho kinh ngạc: “Hoan Hoan đẹp quá.”

“Thật à, không đúng, anh đừng nói sang chuyện khác...”

Anh xoa xoa đầu cô: “Em yên tâm. Những người đó đều không đến gần được anh.”

Cô lay cánh tay anh, làm nũng với anh: “Em đói bụng, anh Tư Diễn.”

“Dẫn em đi ăn thứ gì đó.”

Hai người đi sang một bên, Phó Tư Diễn cầm một miếng điểm tâm cho cô. Dung Hoan nói chút nữa cô lại phải bận, có lẽ đến hôn lễ bắt đầu rồi mới có thể trở lại bên cạnh anh.

Phó Tư Diễn tùy ý hỏi cô: “Em thích hôn lễ thế à?”

“Sao anh lại hỏi vậy?”

“Hoặc là hôn lễ trong mơ của Hoan Hoan có đáng về gì?”

Dung Hoan tưởng tượng: “Em thích hôn lễ kiểu Trung Quốc, mũ phượng khăn quàng vai, cực kỳ xinh đẹp.” Cô nhìn về phía Phó Tư Diễn, trong lòng hiện lên cảm xúc vi diệu, anh hỏi cô cái này làm gì...

Có người đến tìm Dung Hoan, Dung Hoan đành phải rời đi trước.

Giữa trưa, đã đến giờ, hôn lễ chính thức bắt đầu. Lúc ca khúc hôn lễ vang lên, cô dâu chú rể đi vào từ cửa, không khí ở nơi này dâng lên cao.

Bất chợt, Dung Hoan đi đến bên cạnh Phó Tư Diễn, ngồi cạnh anh.

Cô dâu chú rể đi lên bục, người chủ trì nói chuyện. Cuối cùng Cố Viễn Triệt còn chuẩn bị cho Hề Phán một niềm vui bất ngờ, là khi Cố Viễn Triệt học đại học ở nước ngoài, mỗi ngày đều viết thư tình cho cô ấy, hoặc dài hoặc ngắn. Người chủ trì chỉ đọc đoạn trích, Hề Phán đã cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

Cố Viễn Triệt đau lòng lau nước mắt cho cô ấy nói, nói: “Bà Cố, anh lấy thứ này cho em xem, thật sự không phải muốn khiến em khóc.”

Mọi người đều cười, cuối cùng trao nhẫn xong, hai người thâm tình ôm hôn, trên sân khấu rơi xuống bong bóng hồng nhạt. Dung Hoan ở dưới sân khấu nhìn, cũng bị sự lãng mạn này ảnh hưởng. Phó Tư Diễn nhìn phản ứng của cô nhóc, ôm lấy cô khẽ nói bên tai cô: “Hình như cưng rất hâm mộ?”

Sắc mặt Dung Hoan ửng đỏ, không nói gì.

-

Hôn lễ kết thúc đã là buổi tối. Trên đường trở về, Dung Hoan uống rượu, dựa vào trong ngực Phó Tư Diễn, yên tĩnh ngủ.

Trong xe, Phó Tư Diễn nhìn về phía Kế Sâm, ôn hòa mở miệng:
“Phòng hòa nhạc ở khu Dung Thành xây dựng thế nào rồi?”

Kế Sâm trả lời: “Đã ở giai đoạn hoàn thiện, có lẽ tháng sau có thể xây xong.”

Phó Tư Diễn nhìn bóng đêm sâu thẳm ngoài cửa sổ, trong lòng có suy nghĩ.

Có một số việc, cuối cùng có thể lên kế hoạch được rồi.

Chương 67

Sáng sớm, Dung Hoan tỉnh lại. Trong mộng lung cô trở mình, lại cảm thấy dường như bàn tay bên hông hơi giật, ôm cô càng chặt trong ngực.

Cô mở mắt, nhìn thấy Phó Tư Diễn đang nhìn cô, đuôi lông mày hơi nhíu lên.

“Ơ, Tư Diễn, sao anh tỉnh sớm vậy...”

Anh xoa bóp cô mặt, cười khẽ nói: “Anh không giống bé heo lười, ngủ dậy muộn vậy.” Thật ra vừa rồi anh đã sớm tỉnh. Sau khi tỉnh lại, phát hiện chỉ yên lặng ngắm dung nhan cô nhóc lúc ngủ, đều làm người ta cảm thấy năm tháng tốt đẹp.

Dung Hoan đuổi người, phản bác: “Anh mới là bé heo lười ấy.”

Hai người ngồi dậy, Dung Hoan bèn hỏi: “Hôm nay chúng ta về thành phố Lâm à?”

“Lại đưa em đi chỗ này.”

Dung Hoan chớp chớp mắt: “Lại là niềm vui bất ngờ à?”

“Em đoán xem.” Anh hôn một cái lên mặt cô.

Anh đứng dậy, bế cô lên đi vào phòng tắm. Dung Hoan nhớ lại cảnh tối qua, sắc mặt đỏ hồng, giãy giụa muốn xuống dưới: “Phó Tư Diễn, em...”

“Làm sao vậy?”

“Để em tự đi.”

Anh không nghe, sau khi đi đến phòng tắm, anh đặt cô xuống, đưa kem đánh răng và bàn chải đánh răng cho cô, sau đó xoa đầu cô.

Hóa ra chỉ đơn thuần ôm cô đi rửa mặt.

Dung Hoan còn tưởng rằng...

Cô vội quay mặt đi, giả vờ như không có việc gì. Không ngờ tất cả từng biểu cảm của cô đều bị anh xem ở trong mắt.

Thật sự đáng yêu vô cùng.

Rửa mặt xong, cô soi gương chải đầu, anh bèn cầm lấy lược trong tay cô: “Để anh giúp em.”

“Anh biết à...”

“Không thử thì sao biết được.”

Cuối cùng thiếu chút nữa anh mân mê đầu cô thành ổ gà, cô bị anh làm cho tức đến bật cười, dứt khoát cầm lược về: “Em chả cần anh chải, tránh ra!”

Sắc mặt anh xấu hổ: “Cái này đúng là hơi khó.”

Cô chải tóc xong, dứt khoát bỏ lại anh, đi ra khỏi phòng tắm. Qua một lát bên trong truyền đến giọng của anh: “Hoan Hoan, vào giúp anh cạo râu.”

“Không cần! Tự anh không biết cạo à?”

“Anh không.”

“...” Người này đúng là nói đến đúng lý hợp tình.

Cô đè ý cười nơi khóe miệng, đi vào.

-

Sau khi ăn bữa sáng ở khách sạn, hai người ra cửa.

Một giờ sau, xe dừng lại chỗ một công trường xây dựng ở ngoại ô, Phó Tư Diễn nói: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Dung Hoan không hiểu ra sao. Sau xuống xe nhìn thấy một kiến trúc lớn đang xây dựng, cô hơi buồn bực: “Sao anh lại đưa em đến đây?”

Trong tay Phó Tư Diễn không biết khi nào đã có thêm một bản vẽ, anh đưa qua cho cô. Dung Hoan nhìn màu sắc sặc sỡ trên bản thiết kế, vô cùng kinh ngạc: “Công viên trò chơi?”

“Thích không?”

“Chỗ này là anh xây à?!”

“Không phải Hoan Hoan nói khi còn nhỏ người nhà em không đưa em đi công viên trò chơi à? Về sau chỗ này chính công viên trò chơi của em.” Trước kia khi còn nhỏ, Dung Hoan thích nhất là được mẹ đưa đi công viên trò chơi. Nhưng mỗi lần cuối tuần, cô đều phải ở trong nhà luyện đàn, cho nên bình thường đều là mẹ và Vương Thịnh dẫn Vương Hi Hi đi, số lần cô được đi đều cực kỳ ít. Đôi khi cô đi cùng bọn họ, phần lớn thời gian mẹ và Vương Thịnh đều đi chơi với Vương Hi Hi, cô thường xuyên bị bỏ rơi.

Nhưng Phó Tư Diễn nhớ rõ chuyện này, anh muốn tận lực đền bù đau xót thời thơ ấu của cô, tuy rằng công viên trò chơi cung cấp thương mại, nhưng ở trong lòng Phó Tư Diễn, đây là xây vì cô.

Hốc mắt Dung Hoan đỏ lên, Phó Tư Diễn thấy vậy lập tức ôm cô, lau đi nước mắt của cô, đau lòng mà không biết làm sao: “Sao mới như vậy mà khóc rồi?”

“Anh... sao anh luôn coi em là trẻ con mà cưng chiều chứ.”

Anh cong khoe miệng: “Không phải cưng chiều bạn gái là việc nên làm à? Hơn nữa ở trong lòng anh, em là bé cưng.”

Cô ôm lại anh: “Tur Diễn, cảm ơn anh.”

Cô thật sự không tìm được người nào tốt hơn anh nữa.

Anh hôn môi cô, từ đuôi lông mày đến cánh môi, từng chút từng chút dịu dàng hôn cô.

Sau khi nụ hôn của anh kết thúc, Dung Hoan nhìn bản vẽ trong tay, hơi chờ mong: “Khi nào mới xây xong cái này?”

“Sớm nhất là cuối năm nay. Yên tâm, chờ đến khi xây xong anh lại đưa em về.”

Thành phố Giang vốn là thành phố cô ghét, hiện giờ ở trong tay anh lại trở thành nơi khiến người ta chờ mong.

Trên đường ra sân bay, Phó Tur Diễn nói một chuyện quan trọng khác: “Sau khi ăn tết, anh định tổ chức cho em một phòng piano độc lập. Em sẽ có ekip riêng có thể phụ trách diễn xuất, tuyên truyền hàng ngày của em. Em thấy sao?”

Thật ra gần đây Dung Hoan cũng đang lên kế hoạch chuyện này với Hồ Hình. Ý tưởng của cô và Phó Tur Diễn không bàn mà hợp, Phó Tur Diễn nói còn muốn giúp cô tìm người đại diện. Cô nói Hồ Hình là được, hai người các cô đã quen nhau rất nhiều năm rồi.

Sau khi trở lại thành phố Lâm, Dung Hoan về biệt thự cũ một chuyến trước. Qua mấy ngày Dung Khang Đạt lại muốn xuất ngoại, cô muốn ở bên ông nhiều hơn.

Buổi tối, lúc ba người ở nhà ăn cơm, Phó Tur Diễn nhận được điện thoại, nói đợi chút nữa Bạch Ngưng và Tiêu Thừa Chi sẽ đến nhà

chơi. Khoảng thời gian trước hai người ở nước ngoài, sau khi Bạch Ngưng sinh em bé, hai người về nước.

Dung Khang Đạt bây giờ mới biết: “Ngưng Ngưng đã sinh con rồi à?”

Phó Tư Diễn: “Vâng.”

Nét mặt Dung Khang Đạt vi diệu, sau một lúc lâu mở miệng, giọng điệu “chua” đến chứa đầy thâm ý: “Không ngờ Ngưng Ngưng nhỏ hơn cháu hai tuổi cũng đã kết hôn sinh con.”

Phó Tư Diễn: “...”

“Ôi dào, bây giờ người trẻ tuổi kết hôn sớm một tí mới tốt. Sớm kết hôn sớm sinh con, thân thể cũng khôi phục nhanh.” Ông cụ bắt đầu lải nhải.

Sắc mặt Dung Hoan đỏ ửng, cúi đầu ăn cơm không dám nói gì.

Sao Phó Tư Diễn không nghe ra ý trong lời ông cụ, chỉ cười khẽ không nói.

-

Cơm nước xong, Dung Hoan chạy tới phòng bếp, cắt trái cây với dì Tịnh. Qua một lát, Phó Tư Diễn đi tới, nói với dì Tịnh: “Để tôi cắt cho.”

Dì Tịnh nhìn hai người, hiểu mục đích của Phó Tư Diễn, cười đi ra khỏi phòng bếp.

Ánh mắt người đàn ông quét qua gương mặt ửng đỏ của Dung Hoan, đi về phía cô. Anh đột nhiên bế cô lên đặt trên bệ bếp.

Dung Hoan ngây người: “Anh làm gì...”

“Trốn cái gì?” Anh cười hỏi.

“Em không trốn mà.” Cô quay mặt đi, không muốn thừa nhận là điều tối nay ông nói làm cô đột nhiên hơi ngượng ngùng.

Anh vuốt ve gương mặt cô, trêu chọc cô: “Vậy sao Hoan Hoan thấy anh mặt lại hồng như vậy?”

“Em... em nóng.”

Anh cười, không trêu cô, lúc này ngoài phòng bếp truyền đến tiếng của dì Tịnh: “Cô Bạch và cậu Tiêu đến.”

Dung Hoan:!!!

Cô vội nhảy xuống bệ bếp, chạy chậm ra ngoài, nhìn thấy Bạch Ngưng và Tiêu Thừa Chi đi vào huyền quan, Tiêu Thừa Chi còn đẩy một cái xe nô.

Dung Hoan vui vẻ mời bọn họ vào. Bạch Ngưng khoác tay Dung Hoan, đưa hộp bánh kem trong tay cho cô: “Cho em nè, biết em thích ăn.”

“Cảm ơn chị Bạch Ngưng~”

“Còn xa lạ thế, Phó Tư Diễn đâu?”

“Anh ấy ở phòng bếp cắt trái cây.”

Tiêu Thừa Chi cười: “Hóa ra Tư Diễn có bạn gái lại hiền huệ như vậy.”

Phó Tư Diễn đi ra, rõ ràng nghe được anh em trêu chọc, ánh mắt liếc anh ấy: “Làm như người nào đó không thế ấy.”

“...” Tiêu Thừa Chi vậy mà không thể cãi lại.

Bạch Ngưng cười ha ha, sau đó chỉ chỉ em bé trong xe nô, hỏi Dung Hoan: “Muốn ôm một cái không?”

Dung Hoan kích động gật đầu, Bạch Ngưng ôm em bé ra. Dung Hoan thật cẩn thận ôm vào trong ngực. Cô cúi đầu nhìn thấy làn da bé con trắng trẻo, đôi mắt rất giống Tiêu Thừa Chi, là mắt hai mí. Giờ phút này cô bé đang nhắm mắt, miệng khẽ mấp máy, có phần giống đang phun bong bóng.

Ô ô ô... em bé idol, vậy mà cô có thể ôm vào trong ngực.

Đáng yêu muốn chết.

Phó Tư Diễn nhìn nét mặt của Dung Hoan, không ngờ cô nhóc thích trẻ con như vậy.

“Bé con tên gì?”

“Tên là Tiêu Lăng, nickname là Bánh Quy.”

Phó Tư Diễn đưa Tiêu Thừa Chi lên lầu tìm Dung Khang Đạt, Dung Hoan ở trong phòng khách với Bạch Ngưng. Bạch Ngưng nhìn dáng vẻ Dung Hoan trêu em bé, cười hỏi: “Em thích trẻ con như vậy à?”

“Cũng tạm ạ. Em chỉ là cảm thấy Bánh Quy rất đáng yêu.”

“Đáng yêu thì em cũng có thể nhanh chóng kết hôn, tự sinh một đứa đi.” Bạch Ngưng cười xấu xa.

Dung Hoan bị cô nói cho đỏ mặt: “Còn không nhanh như vậy đâu.” Chuyện sinh em bé này mà nói với cô, đến bát tỳ còn chưa xem nữa là.

“Ui da đây không phải chuyện sớm hay muộn à? Thật ra còn rất chờ mong hôn lễ của hai người đó.”

Bên kia, hai người đàn ông đi ra khỏi thư phòng. Tiêu Thừa Chi vỗ bả vai Phó Tư Diễn: “Nghe chú Dung nói chưa, tôi đã trở thành tấm gương sáng của cậu rồi đấy.”

Phó Tư Diễn bất đắc dĩ: “Hiện tại bác ấy hận không thể lập tức ôm chặt.”

“Sao, cậu không muốn kết hôn với Hoan Hoan à?”

“Cậu nói bậy gì đấy, chỉ là tôi còn đang còn sắp xếp.”

Tiêu Thừa Chi cười, bằng sự hiểu biết của anh ấy về Phó Tư Diễn, đương nhiên anh chỉ hận không thể lập tức cưới vợ. Nhưng từ nhỏ tính cách Phó Tư Diễn là không làm chuyện không nắm chắc, mọi việc đều phải lên kế hoạch rõ ràng minh bạch.

Buổi tối sau khi Tiêu Thừa Chi và Bạch Ngưng rời đi, Dung Hoan đi đến phòng bếp, muốn đi lấy bánh kem mà bọn họ mua. Phó Tư Diễn theo đuôi cô không biết khi nào, lúc cô bê bánh kem ra với vẻ mặt sung sướng thì nói một câu: “Lại làm gì ở đây thế?”

Cô hoảng sợ, lập tức xoay người giấu bánh kem ra sau lưng. Người đàn ông giơ tay búng lên trán cô một cái, cười khế nói: “Cho rằng anh không nhìn thấy à?”

Cô bẹp miệng: “Em muốn ăn.”

“Khuya rồi, không sợ chút nữa tiêu chảy à?”

“Không đâu. Em chỉ nếm thử một miếng. Chỉ một miếng thôi, Tư Diễn...”

Cô vừa làm nũng là anh đã bó tay với cô. Cuối cùng anh bỏ xuống một câu: “Cầm theo bánh kem, qua phòng anh ăn.”

“...” Cho dù vì bánh kem để ‘uất ức’ bản thân cũng không sao.

Đi về phòng với anh, cô ngồi ở bên bàn nhỏ, mở hộp bánh kem ra, bên trong là miếng chocolate mousse màu đen, phía trên rải vụn chocolate và anh đào. Dung Hoan cầm nĩa múc một miếng đưa vào trong miệng, híp mắt cảm giác hạnh phúc bùng nổ.

Phó Tư Diễn ngồi vào bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực, xem vẻ mặt say mê của cô, không khỏi hỏi: “Ăn ngon vậy à?”

“Ăn ngon thật, không tin anh nếm thử xem.” Cô múc một miệng đưa đến bên miệng anh. Anh lại nắm cằm cô, đột nhiên hôn cô.

Dung Hoan bị hôn đến ngậy ra, cuối cùng lúc rời khỏi môi cô, giọng anh ản ỉa cười: “Ừm, đúng là ăn ngon.”

Dung Hoan thẹn thùng: “Anh đừng hôn em. Em muốn tập trung ăn bánh kem...”

“Được, em ăn đi, anh nhìn em.”

Vì thế Dung Hoan ăn từng miếng, ăn hơn nửa cái bánh kem xuống bụng, cuối cùng cô thật sự hơi no rồi mới khổng chế được bản thân.

Cô vốn cho rằng chỉ là một cái bánh kem bình thường mà thôi, lại không ngờ ăn vào thành ra đau bụng.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, Dung Hoan cảm giác buồn nôn không thoải mái, bụng hơi đau, sau khi vào nhà vệ sinh rất nhiều lần, mới cảm giác đỡ hơn một chút.

Cô buồn bực đi ra. Giờ phút này Phó Tư Diễn hẳn đã đi ra ngoài tập thể hình, trong phòng chỉ có một mình cô.

Thay xong quần áo xuống lầu, Dung Khang Đạt đang ngồi trước bàn ăn sáng, Ông nhìn thấy Dung Hoan thì cười vẫy tay với cô: “Hoan Hoan qua ăn bữa sáng.”

Dung Hoan dịch bước chân đi qua. Sau khi ngồi xuống, Dung Khang Đạt nhìn sắc mặt trắng bệch của cô: “Hoan Hoan làm sao vậy?”

Dung Hoan lắc đầu: “Cháu không có việc gì.”

Dung Hoan múc cháo, uống mấy miếng, cảm thấy trong bụng sông cuộn biển gầm, cô vội đứng lên lao về phía bồn rửa tay, nôn ra.

Dì Tịnh và Dung Khang Đạt nhìn đến ngây dại: “Đây là làm sao vậy?!”

Dì Tịnh tiến lên vỗ vỗ lưng cô rồi rót cho cô nước ấm súc miệng. Dung Hoan nôn xong quay về bàn ăn, Dung Khang Đạt nhìn cô, vẻ mặt không thể tin nổi cộng thêm chứa đầy chờ mong: “Hoan Hoan, nó phải cháu... có bầu không???”

Dung Hoan:??!!

“Sáng sớm nôn khan, lúc trước bà cháu có bầu cũng thế này đấy.” Ông cụ sắp cười đến không khép miệng được.

Dung Hoan ngây ra, có bầu từ đâu ra!!

Cô vừa định giải thích, chỗ huyền quan truyền đến âm thanh, là Phó Tư Diễn đã trở lại. Dung Khang Đạt gọi anh vào, người đàn ông nhìn vui mừng của ông ấy lộ rõ trên nét mặt, còn không biết đã xảy ra việc gì.

Ông cụ nói: “Hoan Hoan, mang thai!”

Dung Hoan: “...”

Phó Tư Diễn: “...??”

Ông cụ nói phản ứng của Dung Hoan vừa rồi cho Phó Tư Diễn. Phó Tư Diễn lập tức đi đến trước mặt cô nhóc, nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, mày nhăn lại: “Có phải ăn đau bụng rồi không?”

“Hình như hơi chút...”

Phó Tư Diễn quay đầu nhìn về phía ông cụ đang vui vẻ, nét mặt bất đắc dĩ: “Bác Dung, bác hiểu lầm rồi. Dung Hoan không mang thai.”

“Cô ấy là ăn bánh kem bị tiêu chảy.”

Anh còn chưa được thấy máu trinh đấy, bầu cái rắm ấy!

Ông cụ - rất - tuyệt vọng:...

-

Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan đi bệnh viện, kiểm tra ra đúng là đau bụng do ăn uống. Phó Tư Diễn lấy thuốc xong quay về thì nhìn thấy cô nhóc ngồi ở ghế, vùi đầu cực thấp, dáng vẻ làm sai chuyện, làm người ta không đành lòng nói.

Dung Hoan đang cúi đầu bỗng cảm thấy trán bị búng một cái, trên đỉnh đầu truyền đến giọng trầm thấp của người đàn ông: “Sau này có nghe lời anh hay không? Còn có lần sau thì mặc kệ em đấy.”

Cô túm chặt ống tay áo anh, ngửa đầu nhìn anh, tủi thân: “Anh hung dữ...”

Anh nửa ngồi xổm xuống trước mặt ở cô, nắm lấy tay cô, khoe môi hơi cong lên: “Được rồi nhóc con, trêu em thôi. Buổi tối đừng ăn bánh kem, em tiêu chảy như này, anh sẽ đau lòng.”

“Vâng, sau này em sẽ chú ý hơn.”

Anh nắm tay cô: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Về đến nhà, Dung Hoan uống chút cháo, uống thuốc, chẳng bao lâu đã cảm thấy bụng thoải mái hơn nhiều. Anh dẫn cô đi phòng ngủ, để cô nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hôm nay vẫn tạm đừng luyện cầm.

Cô hỏi: “Vậy còn anh?”

Anh liếc đồng hồ: “Anh phải đến DC một chuyến. Em hứa với anh năm ngoan ngoãn, nhé?” Thật ra sáng nay DC có buổi họp, anh cần phải tham gia. Chẳng qua vì muốn đưa cô nhóc đi khám, cho nên anh mới đẩy ra sau.

Cô bảo anh cứ yên tâm đi, vì thế người đàn ông rời đi. Cô làm tổ ở trên giường ngủ, ngủ một giấc đến chạng vạng.

Sau khi thức dậy, cô cảm thấy đã khỏe hơn bèn gọi điện thoại cho Phó Tư Diễn, hỏi khi nào anh về.

“Có lẽ tối nay anh không thể về ăn cơm, còn chưa xử lý xong việc. Em ở nhà tự ăn đi, buổi tối anh làm việc xong thì sẽ về với em.”

Dung Hoan nghĩ thầm với tính cách của anh, chuyện công ty chưa giải quyết xong, có khi anh lại sẽ quên ăn cơm.

Vì thế buổi tối cô đóng gói đồ ăn trong nhà, định tự mình đưa cơm đến DC, giám sát anh ăn cơm.

Sau khi đến DC, cô lại phát hiện đã lâu lắm rồi mình không đến, quên văn phòng Phó Tư Diễn ở đâu...

Vòng đi vòng lại đi đến ba tầng, phát hiện dòng người ở nơi này dày đặc, đi qua đi lại đều là nhân viên mặc đồng phục. Cô ngẫm nghĩ rồi dứt khoát không tìm nữa mà kéo một người lại hỏi.

Lúc này có cô gái thoạt nhìn khoảng ba mươi, trang điểm đậm, gợi cảm quyến rũ tiến vào tầm nhìn của cô. Dung Hoan bước lên gọi cô ta lại: “Xin chào, xin hỏi văn phòng tổng giám đốc Phó ở tầng này à?”

Cô gái đẩy kính gọng vàng, liếc mắt đánh giá Dung Hoan một lượt từ trên xuống dưới: “Cô là ai? Không biết nơi này là khu làm việc, người ngoài không thể tùy tiện đi vào à?”

“Tôi đến tìm Phó Tư Diễn.”

Cô gái nghe xong chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười: “Tổng giám đốc Phó? Cô có hẹn trước không?”

“... Tôi tìm anh ấy không cần hẹn trước.”

Trong nháy mắt cô gái kia cho rằng mình nghe nhầm, nghĩ thầm Dung Hoan thoát nhìn nhỏ tuổi nhưng giọng điệu lớn lối thật đấy. Đáy mắt cô ta hiện lên vẻ chán ghét à khinh thường: “Nếu cô là khách hàng của tổng giám đốc Phó, cô có thể gọi điện thoại cho trợ lý của anh ấy, trợ lý sẽ dẫn cô lên. Bên chúng tôi mỗi ngày rất nhiều cô gái đều nói đến tìm tổng giám đốc Phó, chúng tôi cũng không có khả năng tiếp đãi từng người được, đúng không?”

Dung Hoan đè sự phẫn nộ của mình xuống, nhìn cô ta, sau một lúc lâu cô cười lạnh một tiếng, gật đầu, lấy di động ra: “Không sao! Tôi trực tiếp bảo tổng giám đốc Phó xuống đón tôi.”

Cô gái kia cho một ánh mắt xem thường, đi vòng qua cô, vừa hay đi qua cạnh đồng nghiệp, cô ta bèn nói: “Cô gái kia làm tôi cười chết, nói tìm tổng giám đốc Phó, còn bảo tổng giám đốc Phó tự mình xuống đón.”

“Cô gái này là ai thế? Thoạt nhìn không giống khách hàng...”

“Đúng thế! Vừa thấy đã biết là loại con gái linh tinh ở đâu đến quấy rầy tổng giám đốc Phó.”

Đồng nghiệp vừa định nói chuyện, nhìn thấy người phía trước đi tới, lập tức ngưng lại: “Tổng giám đốc Phó...!”

Cô gái kia cũng nhìn sang, cũng thấy được Phó Tư Diễn ngày thường cơ bản không thấy được mặt!

Chỉ thấy Phó Tư Diễn lướt qua bọn họ, rồi sau đó đi về phía “Dung Hoan” mà các cô vừa bàn tán.

Dung Hoan nhìn thấy Phó Tư Diễn thì cười vẫy tay với anh. Anh đến trước mặt cô, nửa ôm cô, véo mặt cô một cái: “Hết bệnh rồi à, sao đột nhiên lại đến?”

“Hết rồi! Em mang cơm cho anh...”

“Cô nhóc ân cần vậy à. Đi thôi, lên với anh.” Anh nắm tay cô, dẫn cô đi ra ngoài.

Cô gái kia và đồng nghiệp nhìn hai người đến gần mà câm nín.

Chương 68

Lúc Dung Hoan và Phó Tư Diễn đi qua hai người kia, hai cô gái sợ tới mức ôm chặt giấy tờ trong tay cúi đầu thật thấp, chỉ sợ Dung Hoan đột nhiên dừng lại gây rối với bọn họ.

Giây phút đó họ thật sự cảm thấy mình đã giẫm lên lằn ranh bị đuổi việc.

Nhưng mà ánh mắt Dung Hoan chỉ nhàn nhạt lướt qua bọn họ, không nói gì cả, nhưng điều này không có nghĩa cô cứ vậy mà nén giận. Đi đến văn phòng của anh, cái miệng nhỏ của cô chu lên, ngồi xuống sofa, hờn dỗi không thèm quan tâm anh.

Anh nhìn vẻ mặt không vui của cô, lập tức ngồi xuống bên cạnh, ôm cô vào trong lòng, dịu dàng nhỏ giọng dỗ dành: “Làm sao thế? Hình như em không vui.”

“Hừ...”

Anh bóp bóp mặt cô: “Vừa rồi ai bắt nạt em, không được giấu.”

Dung Hoan túm cổ áo anh, nhỏ giọng ngập ngừng: “Người công ty anh.”

Sắc mặt anh sầm xuống: “Nói rõ cho anh, Hoan Hoan.”

Dung Hoan kể lại một lượt chuyện vừa xảy ra. Dung Hoan ngẩng đầu, đôi mắt sáng nhìn chăm chăm anh, hung dữ chất vấn: “Cô ta nói ngày nào cũng có mấy cô gái vớ vẩn ở đâu tới tìm anh, có phải thật không?”

Anh cong môi, không kiềm được hôn lên má cô một cái, mặt cô đỏ lên mấy phần, giận hờn nói: “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!”

“Sao cục cưng tức giận cũng đáng yêu thế này nhỉ? ” Đây nào phải tức giận, rõ ràng là đang nhõng nhẽo.

“Anh còn như vậy...”

“Được rồi, được rồi!” Anh ôm sát cô lại, kiên nhẫn giải thích với cô: “Em đừng nghe người kia nói bậy, hàng ngày nếu có cô gái nào đến tìm anh thì đều là bàn công việc. Nếu là những cô gái có ý đồ khác, anh đều sẽ từ chối, không có khả năng bước vào văn phòng của anh. Em cứ nghĩ đi đâu đâu thế?”

Dung Hoan dựa vào đầu vai anh, nghe vậy, lấy khuôn mặt nhỏ cọ cọ cổ anh: “Được rồi. Em tin anh.”

Phó Tư Diễn dỗ cô vui vẻ xong thì gọi Kế Sâm vào, lạnh giọng dặn dò: “Chuẩn bị một phần cà phê và điểm tâm, phát xuống cho từng nhân viên, cứ nói là vị hôn thê của tôi mua cho mọi người. Sau đó anh đi tra camera xem vừa rồi cô gái nói chuyện với Dung Hoan ở dưới lầu là ai.”

Anh định tuyên bố chủ quyền kèm theo tính sổ sau.

Kế Sâm gật đầu, lập tức đi ra ngoài làm việc.

Kế Sâm đi rồi, Dung Hoan nhỏ giọng phản bác người đàn ông: “Sao lại thành vị hôn thê...”

“Chẳng lẽ không phải?” Anh hỏi lại.

Lòng Dung Hoan ngọt như mật, buông tay anh ra đi lấy hộp cơm, nói sang chuyện khác: “Mau, ăn cơm trước.”

Hộp cơm được mở ra, bên trong có rau xanh xào, sườn heo chua ngọt, còn có trứng rán hầu biển, rất phong phú.

“Cục cưng đút cho anh ăn.”

Cô liếc anh: “Anh tự ăn đi.”

“Làm việc cả ngày, tay anh đau rồi.”

Cô cười múc một miếng cơm đút vào trong miệng anh.

-

Lam Thiến ở dưới lầu trong lòng vẫn lo sợ bất an. Vừa rồi cô ta nói năng lỗ mãng với Dung Hoan, trở lại văn phòng, cô ta nói chuyện này với những người khác, mọi người đều rất ngạc nhiên: “Bạn gái tổng giám đốc Phó?! Trời ạ! Anh ấy thực sự có bạn gái, tan nát cõi lòng...”

Gần đây công ty vẫn luôn nghe đồn Phó Tư Diễn có bạn gái, nhưng rất nhiều người đều cảm thấy không có khả năng, ai ngờ lần này lại gặp được: “Bạn gái của tổng giám đốc Phó có đẹp không??” Bọn họ kích động hỏi Lam Thiến.

Trong lòng Lam Thiến ghen ghét, cảm thấy đáng người Dung Hoan còn không bằng cô ta đấy, vì thế bĩu môi khinh thường nói: “Bình thường, không quá đẹp.”

“Ồ sao có thể! Người mà tổng giám đốc Phó nhìn trúng có thể kém à...”

Một cô gái khác nhìn thấy Dung Hoan lại nói: “Tôi cảm thấy rất xinh đẹp, rất có khí chất, da trắng lắm, cười rộ lên đẹp cực kỳ.”

Các cô đang trò chuyện, phía sau truyền đến tiếng bước chân, hóa ra là Kế Sâm dẫn theo mấy trợ lý của tổng giám đốc đưa trà bánh đến cho mọi người!

Mọi người nghe được Kế Sâm cười nhạt nói: “Tặng ca vất vả, đây là vị hôn thê của tổng giám đốc Phó chuẩn bị cho mọi người.”

Vị hôn thê?!!

Hóa ra không phải bạn gái, đã là cấp bậc vị hôn thê!

Lam Thiến cảm thấy sống lưng lạnh toát. Khi nhận trà bánh, cô ta theo bản năng trốn tránh ánh mắt của Kế Sâm, lại nghe anh ấy nhỏ giọng nói: “Qua đây với tôi.”

Lam Thiến và Kế Sâm đi đến phòng trà nước không người, Kế Sâm lạnh giọng nói: “Vừa rồi cô Dung - vị hôn thê của tổng giám đốc Phó đi lên đây đã nói chuyện với cô, tổng giám đốc Phó đã biết.”

Lam Thiến cảm thấy đầu choáng váng, vội vàng nhận sai giải thích: “Xin lỗi, lúc ấy tôi không biết là vị hôn thê của tổng giám đốc Phó. Tôi cứ tưởng... Xin lỗi, rất xin lỗi!”

“Đây là cảnh cáo lần một. Nếu không muốn bị sa thải thì lần sau nói chuyện chú ý đúng mực, mình đứng ở vị trí nào thì nói việc đó, hiểu chưa?”

“Tôi hiểu rồi.” Lam Thiến cúi đầu.

-

Buổi tối Dung Hoan ăn cơm xong với Phó Tư Diễn, anh tiếp tục làm việc, Dung Hoan ở văn phòng chờ anh. Hơn 8 giờ, cuối cùng anh cũng xong việc, quay đầu thì nhìn thấy cô nhóc kích động chạy đến trước mặt anh, vui vẻ nói: “Tư Diễn, nói cho anh một tin tốt!”

“Hử?”

“Anh có biết trung tâm thành phố chúng ta đang xây dựng một phòng hòa nhạc không? Là phòng hòa nhạc lớn nhất tỉnh sau khi xây xong đó!”

Phó Tư Diễn cố nén đuôi lông mày nhếch lên, ôm cô ngồi vào sofa, bình tĩnh hỏi: “Có nghe tới, sao vậy em?”

“Phòng hòa nhạc này tháng sau sẽ xây xong! Hôm nay người phụ trách phòng hòa nhạc gọi điện thoại cho em, mời em làm người đầu tiên đến diễn tấu piano!”

Ánh mắt người đàn ông dừng trên khuôn mặt rạng rỡ của cô, cười khẽ hỏi: “Vui thế à?”

“Đương nhiên vui rồi. Em cảm thấy đây là một loại vinh dự cũng là một lời khẳng định đó. Nhưng em chỉ không hiểu sao lại mời em thôi...”

Anh véo chóp mũi cô: “Sao không thể là em? Hoan Hoan ưu tú thế này mà.”

Cô cười thẹn thùng: “Đến lúc đó anh nhất định phải đến xem, được không?”

“Ừ.”

Sao anh có thể không xuất hiện ở đó chứ.

-

Một tháng qua nhanh, trong khoảng thời gian này, phòng làm việc của Dung Hoan được thành lập, tuyển thêm vài nhân viên mới là mấy bạn trẻ vừa tốt nghiệp, đều là do Phó Tư Diễn và Dung Hoan tự mình lựa chọn. Ngoài bọn họ ra, Dung Hoan còn ký hợp đồng với một số người có tiềm năng, xem như là một kiểu bồi dưỡng nhân tài.

Ban ngày, Dung Hoan ở phòng làm việc luyện đàn, Hồ Hinh đến tìm cô nói về chuyện diễn tấu ở phòng hòa nhạc vào ngày kia. Hồ Hinh cũng cảm thấy bức bối: “Phòng hòa nhạc này thật kỳ lạ. Mỗi lần chúng ta qua đó nói chuyện, đều chỉ gặp người phụ trách, đến nay

-

vẫn chưa nhìn thấy người sáng lập phòng hòa nhạc. Nhưng em biết không, hôm nay bọn họ lại đưa ra một cái yêu cầu, hôm đó lúc diễn bế mạc, người sáng lập này nói muốn cùng chào bế mạc với em.”

Dung Hoan sừng sốt: “Cũng phải nhỉ, dù sao cũng là họ mời em.”

“Thật muốn nhìn thấy dáng vẻ người giàu thần bí kia... Có lẽ là cả người tỏa ánh sáng vàng, vòng vàng, dây vàng to, đồng hồ vàng.”

Dung Hoan buồn cười: “Chị tả rõ ràng là nhà giàu mới nổi đó.”

“Cũng phải, người có thể xây phòng hòa nhạc ở một đoạn đường xa hoa như vậy, hẳn là cũng rất thích âm nhạc nhỉ? Đúng rồi, hôm nay nghe người phụ trách nói sở dĩ phòng hòa nhạc mời em làm người đầu tiên lên diễn, là bởi vì người nhà giàu kia rất thưởng thức âm nhạc của em, từng nghe rất nhiều bài do em tự viết đấy.”

Không ngờ...

Dung Hoan lập tức cảm thấy có phần được yêu mà kính sợ.

“Ngày đó chắc chắn người đó sẽ có mặt, đến lúc đó là có thể nhìn thấy mặt người đó rồi.”

Hồ Hình nhìn đàn piano trước mặt Dung Hoan, bông tiếng thờ dài hăm mộ nói: “Anh Phó thật tốt với em đó, chiếc đàn piano này có giá hơn mấy triệu tệ đấy.”

Chuyện này nói đến cũng là niềm vui bất ngờ. Sau khi phòng làm việc xong xuôi, Dung Hoan mới biết Phó Tư Diễn đặc biệt đặt một cây đàn piano ở nước ngoài cho cô. Nếu sớm biết nó đắt như vậy thì có nói gì cô cũng không cho anh mua...

Dung Hoan còn chưa trả lời đã nghe được tiếng gõ cửa của cô bé trợ lý: “Chị Dung Hoan, anh Phó đến rồi. Anh ấy bảo chờ chị ở cửa.”

Dung Hoan thu dọn xong đi tìm anh, nhìn thấy anh đứng ở cửa. Anh đứng ngược sáng, cả người đắm chìm trong ráng vàng buổi hoàng hôn.

Cô cười chạy đến trước mặt anh, được anh ôm lấy, nói chuyện thường ngày: “Hôm nay đưa em đi ăn lẩu được không?”

“Vâng ạ.”

“Sao cảm thấy trên người anh là hương nước hoa sơn chi nhĩ?”

“Mới đổi nước hoa. Thơm không...”

-

Buổi tối cơm nước xong, Phó Tư Diễn hỏi chuyện diễn tấu ngày kia. Dung Hoan nói tin tức nghe được từ Hồ Hình buổi chiều cho anh, giọng điệu có chút tiếc nuối: “Vốn dĩ diễn tấu xong, còn muốn mời anh lên sân khấu chào bế mạc với em. Nhưng mà người kia...”

Anh sờ sờ đầu cô: “Không sao, lần sau còn có cơ hội. Đúng rồi Hoan Hoan, có chuyện này anh muốn nói với em...”

“Dạ?”

Anh lộ vẻ khó xử, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Ngày diễn tấu, có lẽ anh không thể đi xem.”

“Vì sao...”

“Có cuộc họp ở tỉnh ngoài cần anh chủ trì, không đẫy cho ai được.”

Dung Hoan cúi đầu xuống. Anh vừa thấy đã đau lòng, giữ gáy cô, ấn đầu cô vào trong ngực mình: “Xin lỗi, anh không nên thất hẹn.”

“Đáng tiếc thật...” Ngày đó cô vốn muốn diễn tấu riêng một bài cho anh, là một ca khúc cô mới viết cho anh gần đây.

Cuối cùng cô nói không sao, ngẫm lại về sau còn nhiều cơ hội lắm đó. Đến hôm đó cô sẽ nhờ Hồ Hình quay phim lại cho anh xem sau.

-

Hai ngày sau, buổi diễn tấu piano cá nhân của Dung Hoan đúng hẹn mà tới.

Buổi tối hôm đó, Dung Hoan trang điểm thay quần áo ở phòng làm việc trước. Tối nay Dung Hoan mặc một bộ váy quây hai dây dài màu vàng mà Phó Tư Diễn chuẩn bị cho cô, chỗ ngực là hoa văn kim tuyến phác họa ra đường cong lấp lánh sáng, làn váy xếp ly nhiều lớp giống như từng tầng hoa hồng nở rộ.

Làn da Dung Hoan trắng nõn nà, tóc đen như thác nước. Sau khi thay đồ xong đi ra, người của phòng làm việc nhìn đến ngẩn ngơ.

Trên mặt cô phủ một tầng đỏ ửng hơi mỏng: “Mọi người sao thế?”

“Chị Dung Hoan, chị đẹp quá trời! Hôm nay chị đẹp vậy, sao em có thể chuyên tâm xem chị đàn chứ.”

“Anh Tư Diễn thật hạnh phúc! Á, á, em sắp chết mất.”

“Chị Dung Hoan, sao chị không đi làm minh tinh nhỉ? Bằng vào nhan sắc này của chị, em nói chị nghe sẽ nháy mắt hạ gục những gương mặt phẫu thuật thẩm mỹ kia.”

Dung Hoan bị bọn họ nói đến ngượng ngùng: “Các em đủ rồi đó. Xem mấy giờ rồi, chúng ta phải xuất phát.”

Sau khi lên xe, Dung Hoan tự chụp cho mình một bức ảnh rồi gửi cho Phó Tư Diễn nhân tiện trêu chọc một phen: [

Đầu kia rất nhanh trả lời lại: []

Chẳng lẽ người này muốn bay từ tỉnh ngoài về à? Cô mím môi cười.

-

Phòng hòa nhạc mới xây dựng rộng rãi đồ sộ, còn được lắp đặt thêm những ngọn đèn cho ban đêm. Hôm nay phòng hòa nhạc lần đầu tiên ra mắt với công chúng, cộng thêm là buổi diễn tấu đàn piano của Dung Hoan, đường phố xung quanh càng thêm đông đúc.

Sau khi Dung Hoan xuống xe thì nhìn thấy phía trước có rất nhiều người múa may gậy huỳnh quang và biển tiếp ứng có khắc tên cô. Cô vừa xuất hiện lập tức khiến cho người hâm mộ gào thét chói tai.

Dung Hoan đi qua thăm dò, cười mỉm vẫy tay với họ. Hôm nay còn có rất nhiều phóng viên truyền thông có mặt ở đây, giờ phút này ánh đèn flash nhấp nháy cùng âm thanh chụp hình vang lên tanh tách, có phóng viên bước lên phỏng vấn.

Sau khi trả lời vài câu, Dung Hoan đi vào phòng hòa nhạc, đến chờ ở phòng nghỉ trước.

Không ngờ chỉ một lát sau Dung Hoan nhận được điện thoại của Bạch Ngưng: “Tối nay chị và Thừa Chi cũng đến em xem diễn đó! Còn có Vũ Lương và Minh Dao.”

Dung Hoan ngây người, không ngờ bọn họ sẽ đến!

Bốn người tìm được phòng nghỉ, mấy người Bạch Ngưng còn tặng hoa cho Dung Hoan, Tiêu Thừa Chi tháo kính râm xuống, nói: “Rất chờ mong buổi biểu diễn của em tối nay! Cố lên!”

Vậy mà idol lại đến nghe buổi biểu diễn của cô, đổi thành trước đây có mơ cô cũng không dám mơ!

Cô gật đầu thành gà con mổ thóc, không quên dặn dò: “Bên ngoài rất nhiều phóng viên, anh Thừa Chi cẩn thận chút.”

“Ừ.”

“Hoan Hoan, Phó Tư Diễn đâu?” Khóe miệng Vũ Lương ngậm ý cười.

“Anh ấy đi công tác ở tỉnh M.”

“Wow, vậy cũng quá đáng tiếc rồi...” Vũ Lương vừa nói xong, Minh Dao đã véo vào cánh tay anh: “Nhìn dáng vẻ anh vui sướng khi người ta gặp họa kìa.”

“Anh nào có...”

Dung Hoan cười: “Không sao! Dù sao cũng không phải lần đầu tiên anh ấy xem em diễn.”

Hàn huyên một lát, bốn người rời đi về chỗ ngồi trước. Dung Hoan ở phòng nghỉ chờ đợi thời gian.

Đúng 8 giờ, buổi diễn chính thức bắt đầu.

Phòng hòa nhạc to như vậy yên tĩnh lại, ánh đèn vàng chiếu vào trung ương sân khấu, theo sau đó, Dung Hoan cầm làn váy, chậm rãi từ phía sau cánh gà đi ra.

Xinh đẹp động lòng người, dáng đi nhẹ nhàng lay động bay bay.

Ngay giây phút cô xuất hiện trong tầm nhìn, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Dung Hoan mỉm cười, khom lưng, sau đó ngồi xuống trước đàn piano tam giác màu đen, không khí dần dần tĩnh lặng.

Cô nhìn phím đàn đen trắng, ngón tay trắng muốt đặt lên, tiếng đàn piano trầm thấp dễ nghe vang lên, đánh dấu cho một bữa tiệc thịnh giac thịnh soạn chính thức mở màn.

Đêm nay Dung Hoan đàn tấu phần lớn đều là ca khúc do mình tự viết, cũng chính là nhờ những ca khúc này đã chứng minh thực lực của cô ở nước ngoài, được công chúng biết đến.

Thời gian ngắn ngủi lặng lẽ lướt qua đầu ngón tay cô, trong lúc mọi người còn đang đắm chìm, thấm thoát đã tới ca khúc cuối cùng.

Dung Hoan không vội vã bắt đầu khúc nhạc, cô nói vào microphone: “Đêm nay, khúc nhạc cuối cùng này là tôi đặc biệt sáng tác vì một người. Tuy rằng hôm nay anh ấy không có mặt ở đây, nhưng tôi vẫn muốn dành tặng khúc nhạc này cho anh ấy.

Cảm ơn anh ấy vẫn luôn đồng hành cùng tôi, yêu thương tôi, ủng hộ tôi lâu như vậy. Bài “Love him forever” này xin dành tặng cho bạn trai tôi. Tôi muốn nói đàn piano và anh là hai thứ tôi yêu nhất trên đời này.”

Mọi người đang có mặt đều không đoán được tối nay sẽ nghe được Dung Hoan đàn một ca khúc mới. Nửa đoạn đầu của ca khúc, tiếng đàn piano bằng phẳng mang theo chút hoạt bát, chậm rãi, đến đoạn giữa, đột nhiên như nghênh đón một trận mưa rền gió dữ, tiếng đàn trầm thấp bi thương, làm trái tim người ta co chặt lại, theo một đoạn quá độ nhẹ nhàng, tiếng đàn bắt đầu trở nên vui sướng như cầu vồng sau cơn mưa rào, cho người ta một loại cảm giác thoải mái và sung sướng.

Bản nhạc này giống như tình cảm giữa cô và Phó Tư Diễn, tuy có trắc trở nhưng kết cục vẫn thành một đôi.

Nốt nhạc cuối cùng vang lên, toàn hội trường bùng nổ trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, thật lâu vẫn không dứt.

Dung Hoan đứng dậy, lúc này người chủ trì đi lên sân khấu, nói: “Cảm ơn cô Dung Hoan mang đến cho chúng tôi một buổi diễn tấu làm lòng người dạt dào cảm xúc như vậy. Thời gian thật sự trôi qua nhanh quá, buổi diễn tấu hôm nay đã kết thúc. Phần tiếp theo đây xin mời Dung Hoan và người sáng lập phòng hòa nhạc cùng chào bế mạc.

Chúng ta hãy vỗ tay chào đón - Ngài Phó Tư Diễn.”

Trong nháy mắt Dung Hoan cho rằng mình nghe nhầm, mãi đến khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bước ra từ sau cánh gà hiện lên dưới ánh đèn.

Phó Tư Diễn mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, cổ tay áo nạm viền vàng, cùng màu với chiếc váy trên người cô. Ngũ quan của anh sắc bén như đao tước, mày kiếm mắt sáng dưới ánh đèn lộng lẫy càng thêm vẻ thần nhiên nhàn nhã.

Anh nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt thu hết vẻ giật mình trong mắt cô, hóa thành nụ cười bên môi.

Anh đi đến trước mặt cô. Cô khiếp sợ nói: “Phó Tư Diễn, phòng hòa nhạc này...” Hóa ra nhà giàu thần bí chính là anh! Trước đó anh bảo công tác, tất cả đều là vì cho cô niềm vui bất ngờ này!

Người bên cạnh đều biết, chỉ có mình cô “chẳng hay biết gì”.

Người đàn ông cười khẽ nắm lấy tay cô: “Xin lỗi, đã giấu em lâu như vậy.” Phó Tư Diễn cầm lấy microphone, nói với mọi người: “Chào mọi người, tôi là bạn trai của Dung Hoan.”

Mọi người lại lần nữa bùng nổ tiếng vỗ tay, mọi người hiểu ra đây là hiện trường khoe ân ái cỡ lớn đó!

Gương mặt Dung Hoan ửng hồng. Sau khi tiếng vỗ tay bình ổn, cô nghe anh nói tiếp: “Dung Hoan ở trong lòng tôi là cô bé tuyệt vời nhất. Cô ấy với phím đàn piano có đam mê và cố chấp phát ra từ nội tâm, cô còn có tài năng như vậy. Nhìn thấy cô ấy đi từng bước đến hiện tại, tôi thấy vui vẻ thay cô ấy. Cả đời này may mắn nhất chính là gặp được cô ấy, có được cô ấy, có thể làm bạn trai của cô ấy là niềm vinh dự và hãnh diện của tôi.”

Anh nhìn về phía Dung Hoan, từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ. Dung Hoan nhìn thấy nhẫn kim cương bên trong hộp, cảm giác trong đầu như pháo hoa nổ rộ trên bầu trời.

Anh cười, quỳ một chân, lấy nhẫn ra, hỏi cô:

“Bé con, em có bằng lòng gả cho anh không? Để Phó Tư Diễn bảo vệ em cả đời.”

Hốc mắt Dung Hoan đau xót, lại nhìn thấy đỉnh đầu rơi xuống bong bóng và bóng bay màu hồng, ánh đèn bảy màu chiếu xuống, xa hoa lộng lẫy.

Người phía dưới đều hô lên: “Gả cho ấy đi, gả cho anh ấy đi”. Dung Hoan đón ánh mắt nhiệt liệt chờ đợi của anh, gật đầu, trịnh trọng nói cho anh: “Em bằng lòng.”

Bất chợt, nhẫn lồng vào ngón áp út ở tay trái của cô tay.

Anh đứng lên, nâng mặt cô lên, một giây trước khi nụ hôn rơi xuống, anh mở miệng giọng nói dịu dàng như nước: “Em là độc nhất vô nhị trong đời anh.”

- HẾT TRUYỆN CHÍNH -

Chương 69

Sau khi buổi diễn tấu kết thúc, Dung Hoan được Phó Tư Diễn ôm xuống sân khấu, có rất nhiều phóng viên truyền thông tiến lên phỏng vấn. Toàn bộ quá trình người đàn ông đều che chở cô, chỉ trả lời vài câu đơn giản.

Trở về phòng nghỉ, người của phòng làm việc vui vẻ vây lấy cô: “Chúc mừng nhé chị Dung Hoan, còn cả anh Phó nữa! Cầu hôn lãng mạn quá đi thôi!”

“Khi nào có thể được ăn kẹo mừng đây hì hì ~”

“Chị Dung Hoan, hai người đứng với nhau quả là xứng đôi vừa lứa, hợp lắm!”

Dung Hoan bị bọn họ nói đến ngượng ngùng, Phó Tư Diễn giữ gáy cô, cười nói với mọi người: “Kẹo cưới có nhanh thôi.”

“Oaaaaa ~~~”

“Mọi người đủ rồi nha, còn sợ mặt chị Dung Hoan chưa đủ đỏ à?” Hồ Hinh cười kéo mọi người ra ngoài: “Không quấy rầy hai người nữa, chúng tôi ra ngoài chờ.”

Một đám người gọi nhau í ới chạy hết, phòng nghỉ chỉ còn lại hai người.

Phó Tư Diễn nhìn cánh tay và vai ngọc trần trụi của cô nhóc, lập tức cởi áo khoác phủ lên cho cô.

Dung Hoan còn đắm chìm trong lời cầu hôn của anh, lúc hoàn hồn, đã cả người cả áo được anh ôm vào lòng. Bàn tay nóng rực của anh

dừng ở bên hông cô, truyền đến nhiệt độ cuồn cuộn không dứt.

Đình đầu truyền đến giọng nói trầm thấp: “Ai nói tối nay anh không ôm được, không hôn được nào?”

Sắc mặt Dung Hoan nóng bừng, còn chưa trả lời, đã cảm nhận được nụ hôn nồng cháy của anh lại lần nữa rơi xuống. Thân thể cô theo bản năng lùi về sau, khiến động tác hôn của anh càng thêm mãnh liệt.

Dung Hoan có thể cảm nhận được cảm xúc nào đó trên thân thể anh đang sôi trào. Anh buông môi cô ra, nắm cằm cô, khàn giọng nói: “Cưng à, cuối cùng đêm nay có thể rồi.”

Cô đã hiểu ám chỉ của anh, nhưng mà... cô túm cổ áo anh, ngập ngừng nói một câu. Anh không nghe rõ: “Em đang nói cái gì đấy?”

“Em...” Cô vùi đầu càng thấp hơn: “Bà dì của em đến.”

Cô cũng không ngờ mà QAQ.

Người đàn ông im lặng vài giây, cảm giác buồn bã thoáng qua tim nhưng cuối cùng lời thốt ra chỉ là một câu giàu từ tính: “Không sao, tương lai của chúng ta còn dài.”

“Dạ...”

Anh xoa xoa đầu nhỏ của cô, cười khế nói: “Tối nay như này, anh đã rất thỏa mãn rồi.”

Câu “Em bằng lòng” kia, anh đã thử tưởng tượng ngàn vạn lần ở trong đầu, thế nhưng khi nghe cô nói ra vẫn mang đến cho anh cảm xúc lâng lâng khó tả.

-

Hai người về đến nhà, Dung Hoan đi tắm rửa trước. Lúc cô tắm xong đi ra thì nhìn thấy Phó Tư Diễn đang lấy một cuốn sổ nhỏ từ trong

ngăn kéo ra, cô đến gần nhìn vậy mà lại là sổ hộ khẩu của cô?

“Anh lấy từ đâu đấy?”

“Lúc ông ra nước ngoài đã đưa cái này cho anh.” Ngày đó trước khi đi, bác Dung gọi anh vào phòng sách, đưa sổ hộ khẩu cho anh, chỉ nói một câu: “Muốn làm thì làm nhanh đi.”

“Anh lấy sổ hộ khẩu... làm gì?”

Anh nhướn mày nhìn cô: “Em nói xem?”

Cô xoay người, cười trộm.

Phó Tư Diễn tắm rửa xong đi ra nằm trên giường, kéo Dung Hoan đang chơi di động vào ngực. Cô lập tức buông di động, ngẩng đầu ôm lấy cổ anh, cười ngọt ngào.

“Em yêu vui vẻ vậy?”

Cô nói nhỏ: “Em cho rằng anh sẽ không cầu hôn em nhanh như vậy...”

“Anh còn cảm thấy đã chờ đủ lâu rồi.” Muốn cưới cô là “âm mưu” của anh từ lâu rồi.

Dung Hoan rút cánh tay về, nhìn nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên tay, ngửa đầu hỏi anh: “Nhẫn của anh đâu?”

“Ở ngay trong phòng.”

Cô vội đứng dậy, bắt đầu lật ngăn kéo. Anh nhìn cô, khẽ cười: “Có thể tìm được không?”

“... Tìm được rồi!” Cô lật ra một cái hộp nhỏ, mở ra nhìn chính là nhẫn đôi đặt làm riêng với nhẫn của cô. Phía trong nhẫn của cô và Phó Tư Diễn có khắc: “Y&H” cùng “H&Y”.

Cô cầm nhẫn nhảy lên giường, nắm lấy tay anh, nhìn anh, giọng vô cùng dịu dàng: “Xin hỏi ngài Phó Tư Diễn, có bằng lòng cưới em, để Hoan Hoan thích anh cả đời không?”

Anh sững sốt trong nháy mắt rồi chột hôn lên môi cô: “Là vinh hạnh của anh.”

Cô đeo nhẫn lên tay anh, sau đó thường thức bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người: “Tư Diễn, mắt của anh tốt thật đấy.”

“Em nói là nhẫn hay là em?”

Cô phì cười: “Cả hai.”

Anh xoay người đè cô ở dưới người, hôn môi. Dung Hoan cũng nhiệt tình đáp lại anh. Cô cảm thấy giống như đang bước trên mây, cô cũng biến thành một chiếc kẹo bông gòn hòa tan trong nhiệt độ nóng bỏng của anh.

Sau một lúc lâu, anh buông môi cô ra, dựa vào bên tai cô thở d.ốc: “Anh phát hiện sự nhẫn nại của anh được em luyện rất tốt.”

Nếu đêm nay “bà dì” của cô không tới, hiện tại chắc chắn cô sẽ phải bị anh “ăn tươi nuốt sống”.

Cô đau lòng ôm eo anh: “Qua mấy ngày nữa là không cần nhịn nữa rồi?”

“Thật không?”

“Em... Em mệt thì không được.” Cô chột dạ bổ sung.

Anh nặng nề cười: “Nhóc con xấu xa.”

Anh lật người cô lại, lần nữa ôm vào lòng. Dung Hoan cuộn tròn người, đầu gối lên cổ anh nói: “Tư Diễn, em cảm thấy rất lạ.”

“Hử?”

“Sao anh lại thích em... Rõ ràng trước khi gặp em, bên cạnh anh có rất nhiều cô gái ưu tú hơn em.”

“Đồ ngốc lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh.”

“Em không hề nha...”

Anh cười nắm lấy tay cô, nói: “Lúc ấy vừa quen em, vóc dáng em nhỏ nhỏ, thẹn thùng gọi anh “chú Phó”. Mỗi lần anh trêu em, em sẽ đỏ mặt. Trong lòng anh cứ nghĩ sao da mặt cô bé này lại mỏng thế kia chứ?”

Anh dần dần nhận ra em rất đáng yêu, cho dù là lúc bị trêu, lúc tức giận hay là lúc nghĩ một đằng nói một nẻo. Sau đó anh lại nghĩ... nếu có thể biến em thành của một mình anh, chỉ đáng yêu ở trước mặt một mình anh thì thật tốt biết bao.”

Đầu Dung Hoan hơi lắc lư, ngoan ngoãn nói: “Bây giờ em cũng chỉ đáng yêu ở trước mặt anh thôi đó.”

Anh xoa đầu cô: “Ừ, anh cảm nhận được mà.”

“Thật ra trước kia anh rất sợ yêu đương. Ngay lúc đó anh cực kỳ sợ hãi việc phải bắt một mối quan hệ hoàn toàn mới với người khác. Nhưng sau khi ở bên em, anh hoàn toàn không nghĩ vậy nữa... Anh cảm thấy tình yêu nên giống thế này.”

“Sao em lại không nghĩ vậy chứ?”

Dung Hoan cười rồi sau đó ngáp một cái, anh nói: “Nhanh ngủ đi. Máy ngày nay em không được ngủ ngon rồi.”

“Tur Diễn ngủ ngon...”

-

Sáng sớm hôm nay, chào đón Dung Hoan là ánh mặt trời ấm áp ngày đông.

Cô duỗi người, chậm rãi mở mắt, phát hiện người nằm cạnh đã không thấy đâu. Cô vội đi rửa mặt rồi ra ngoài tìm anh thì nghe được anh ở phòng sách gọi điện thoại.

“Vâng. Chuyện hôn lễ cháu đã bắt đầu sắp xếp, chú Dung cứ yên tâm.”

Dung Hoan: “Anh đang nói chuyện điện thoại với ông à?”

Giọng cô nhóc khiến anh quay đầu lại: “Tình rồi à?” Anh nói vài câu với đầu dây bên kia, sau đó đưa điện thoại cho Dung Hoan: “Ông tìm em.”

Dung Hoan nhận máy, lại nghe được đầu truyền kia đến tiếng cười sang sảng khỏe mạnh của Dung Khang Đạt: “Hoan Hoan, ông mừng thay cho các cháu.”

Cô bị tiếng cười này, lập tức làm cho gương mặt nóng lên: “Ông ạ, Tư Diễn nói với ông sớm thế ạ?”

“Ngày hôm qua ông đã biết rồi, lúc ấy các cháu ở trên sân khấu, Ngưng Ngưng còn phát sóng trực tiếp cho ông xem đấy!”

“ ... ”

“Khi nào các cháu đăng ký kết hôn? Chuyện này không chậm trễ được.”

Cô nhóc được Phó Tư Diễn ôm trong lòng, nói với ông qua loa ngoài: “Sáng nay cháu sẽ đưa cô ấy đi.”

“Được, được, được. Chút nữa ông phát bao lì xì lớn cho hai đứa.”
Nét mặt ông cụ toả sáng, vui vẻ ra mặt.

Cúp máy, Dung Hoan hỏi anh: “Hôm nay đi đăng ký kết hôn luôn à?”

Anh xoa bóp khuôn mặt cô: “Ừ, không chờ được.”

“Ừm...” Thật ra cô cũng rất chờ mong nha.

Hai người đi xuống lầu, cô ngồi ở trước bàn ăn, khuỷu tay chống cằm, nhìn anh chuẩn bị bữa sáng: “Tur Diễn, em muốn ăn bánh mì nướng với trứng chiên.”

“Chờ chút anh làm cho em.”

“Dạ ~”

Hai người ăn xong bữa sáng. Phó Tur Diễn gấp gáp không chờ nổi muốn kéo cô ra cửa, Dung Hoan lại nói: “Em phải lên thay quần áo!”

“Thế này là đã đẹp lắm rồi.”

“Không được! Em đổi bộ khác...” Dung Hoan “bịch bịch bịch” chạy lên trên lầu, đặc biệt chọn một chiếc váy len vừa mua. Sau khi thay xong, cô soi gương sửa sang lại, bên hông lập tức có một đôi tay đặt lên: “Thật không nghĩ tới Hoan Hoan muốn buổi đăng ký kết hôn long trọng vậy.” Phó Tur Diễn mỉm cười nói.

Cô không nói gì, xoay người nhìn thấy anh cũng đã đổi quần áo, là bộ cô mới mua cho anh mấy hôm trước. Cô trêu lại anh: “Làm như người nào đó không nghĩ vậy ấy.”

-

10 giờ sáng, xe chạy đến Cục Dân Chính.

Hai người đi vào, một tiếng sau, cầm hai tờ giấy chứng nhận đồ mới mẽ đi ra. Trên giấy chứng nhận đồ là ảnh chụp. Dung Hoan tươi tắn xinh đẹp, đầu hơi nghiêng về đầu vai của người đàn ông. Phó Tur Diễn ngày thường nét mặt nhạt nhẽo, khóe môi cũng cong lên nụ cười, hai người thoát nhìn vô cùng hạnh phúc. Lúc ấy nhân viên chụp ảnh còn trêu ghẹo một câu “thoạt nhìn rất xứng đôi”.

Dung Hoan nhìn ảnh chụp, nhoen miệng cười, tờ giấy chứng nhận trong tay đã bị anh lấy đi: “Anh cất vào trong ngăn kéo ở trong nhà.”

“Em muốn xem lại mà...”

“Nếu cảm thấy anh đẹp trai thì cứ nhìn người thật là được.”

Dung Hoan cười đánh anh, nắm tay nhỏ lại bị bàn tay anh bọc lấy. Anh kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn một cái, sau đó cất tiếng gọi: “Vợ.”

Trong lòng cô run lên, gương mặt lập tức đỏ bừng. Thấy cô không phản ứng, anh gỡ nhẹ chiếc cằm mềm thịt của cô: “Phải gọi anh thế nào?”

“Chồng.” Giọng cô vừa mềm vừa ngọt.

Tuy đây là lần thứ hai anh nghe cô gọi bằng xưng hô này, nhưng lần này khác với lần trước, lần này cô gọi anh lúc tỉnh táo.

Lòng anh mềm mại như nước, nhếch môi cười, anh nắm lấy tay cô: “Đi nào, chúng ta về nhà thôi, bà Phó.”

-

Sau khi về đến nhà, Phó Tư Diễn nhận được điện thoại của công ty. Lần này anh thật sự phải đi công tác một chuyến, sang tỉnh bên hai ngày. Một hợp đồng cực kỳ quan trọng xảy ra chút vấn đề, cần anh tự đích thân đi xử lý.

Tuy rằng vừa mới kết hôn, nhưng Dung Hoan cũng không tức giận để anh yên tâm mà đi. Buổi chiều sau khi Phó Tư Diễn lên máy bay rồi, Dung Hoan gọi điện thoại cho Hề Phán, nói chuyện đăng ký kết hôn.

“Wow chúc mừng nha! Tốc độ này của các cậu được quá nhỉ! Khi nào tổ chức hôn lễ ~”

“Mấy thứ này tớ không rõ lắm, giao cho Phó Tư Diễn xử lý.”

“Lúc này không phải cậu không nên ngọt ngào mặn nồng với anh ấy à? Sao nghe giọng cậu nhàn nhã thế?”

“Anh ấy đi công tác.”

“Đi công tác?! Ngày đầu tiên kết hôn đã đi công tác, không được nha.”

Dung Hoan cười cười: “Anh ấy đi làm việc lớn. Đúng rồi! Tớ nghĩ chờ anh ấy trở về tớ phải cho anh ấy một niềm vui bất ngờ... Cậu nói xem tớ nên chuẩn bị quà tân hôn gì cho anh ấy?”

“Quà á... Tự gói cậu lại thành quà dâng lên, đàn ông ai cũng thích.”

Dung Hoan đỏ mặt: “Cậu lại bắt đầu nói bậy.”

“Không phải, tớ nói nghiêm túc.” Hề Phán lập tức balabala nói một loạt cho cô nghe. Dung Hoan nghe xong, mặt đỏ tai hồng hỏi lại: “Nhu vậy thật sự được à?”

“Bảo đảm là đêm động phòng hoa chúc hoàn mỹ.”

-

Phó Tư Diễn sớm hẹn là chiều ngày kia trở về. Vì chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho anh, Dung Hoan đặc biệt chuẩn bị bữa tối dưới nến, nhưng ai biết Phó Tư Diễn gọi điện thoại về nói tối nay sẽ về nhà hơi muộn.

Dung Hoan chờ đến hơn chín giờ tối, bữa tối dưới nến đã lạnh, cô nhìn đồng hồ trên tường, thở dài đi lên lầu.

Trên giường đặt “Niềm vui bất ngờ nho nhỏ” cô chuẩn bị riêng cho đêm nay. Cô ngẫm nghĩ, vẫn thay nó đi, lại mặc thêm cho mình một chiếc áo khoác.

Thay áo ngủ xong, đột nhiên nghe được dưới lầu truyền đến âm thanh.

Phó Tư Diễn về rồi!

Cô vội lao ra khỏi phòng, thò đầu, nhìn thấy bóng dáng anh từ huyền quan đi vào. Cô lập tức chạy chậm xuống lầu: “Tư Diễn, anh đã trở lại...”

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng linh động như tinh linh của cô, ánh mắt nhiễm sương gió lập tức tan rã, hóa thành dịu dàng. Anh vững vàng ôm lấy cô, bàn tay to vuốt ve gáy cô, cười khẽ vài tiếng, nói: “Bé con nhớ anh đến vậy sao?”

“Anh không nhớ em à?”

“Sao có thể.” Anh cúi đầu dứt khoát cho cô một nụ hôn nóng bỏng, mang theo vẻ mạnh mẽ, nhiệt liệt và hoàn toàn nắm giữ quyền làm chủ.

Cô nhóc nhắm hai mắt, lông mi mảnh dài run rẩy, theo bản năng nhón chân ôm lấy cổ anh. Ai ngờ cô vừa đưa tay lên thì áo khoác mở rộng, lộ ra phong cảnh bên trong.

Tầm mắt Phó Tư Diễn rơi xuống.

Cô mặc một chiếc váy ngủ hai dây trắng muốt, phần ren xuyên thấu thoát ẩn thoát hiện, lớp lụa mỏng manh tôn lên vóc dáng yếu điệu.

Đầu óc anh khựng lại một giây, khàn giọng hỏi: “Em cố tình mặc thế này à?”

Mặt cô như anh đào, cụp mi nhẹ nhàng gật đầu: “Em muốn cho anh niềm vui bất ngờ...”

“Đúng là nhóc vô lại.”

Anh cắn môi đỏ của cô, sau đó bế ngang cô lên lên, đi lên lầu. Cô nói: "Em còn chuẩn bị bữa tối cho anh đó."

"So với bữa tối, anh có thứ càng muốn ăn hơn."

Mặt cô đỏ lên, hiểu mình đây là chủ động đưa tới cửa...

Đi vào phòng ngủ, anh chốt đóng cửa lại, cô sợ hãi hô lên một tiếng, áo khoác rơi trên thảm.

Cô nhìn anh, sắc mặt đỏ ửng, ngay sau đó từng nụ hôn triền miên rơi xuống.

Dung Hoan hoàn toàn rơi vào trong ánh sáng mờ lung trong phòng ngủ, không biết mình đang ở chỗ nào, bây giờ là lúc nào, chỉ có thể thuận theo phản ứng bản năng nhất của thân thể.

Dung Hoan cảm thấy mình bị ném vào trong mưa rền gió dữ, bản thân giống như chiếc thuyền cô đơn kia, theo sóng cuộn trào mãnh liệt phập phồng lay động trên mặt biển. Khi thì bị nước biển bao phủ, khi thì có được cơ hội thở dốc. Cô choáng váng hoa mắt, cảm thấy giữa đất trời chỉ còn lại mình và người trước mắt.

Cô mới biết được hóa ra loại chuyện này, chỉ khi với người mình yêu mới có thể cảm nhận được vui sướng.

Bóng đêm dần dày đặc, cuối cùng kết thúc, trong đầu Dung Hoan là khoảng không, cảm thấy mình như con cá trên bờ.

Một lát sau, anh ngửa đầu, cười khế lau đi mồ hôi trên mặt cô, giải thích với cô: "Em đang ở thời kỳ an toàn, hiện tại không thành vấn đề."

"Dạ..." Cô khế cắn đôi môi đỏ mọng, đột nhiên ngửa đầu hôn cằm anh một cái. Anh sững sốt một chút, lại hôn lên cằm cô một cái: "Có qua có lại."

Cô cong môi nở nụ cười, chợt nghe anh nói: "Hoan Hoan, anh yêu em."

Chương 70

Đầu xuân, ánh mặt trời buổi sáng sớm xuyên qua khe hở của bức rèm dày nặng đi vào phòng, vàng sáng kéo dài đến mép giường. Trên thảm ở cạnh giường là áo sơ mi, quần tây của nam nằm rải rác, còn có mảnh vải mỏng tối hôm qua bị người đàn ông xé nát.

Lộn xộn mà kiêu diễm.

Dung Hoan vẫn ở cảnh trong mơ, lại cảm nhận được bên hông có một nguồn lực mạnh mẽ giam cầm cô trong ngực anh. Cần cổ trắng nõn của cô cảm thấy hơi ngứa, là hơi thở từ chóp mũi của người đàn ông phun ra dừng ở chỗ sau cổ.

Cô chậm rãi mở mắt ra, cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ nóng rực kề sát phía sau lưng.

Rồi sau đó, những hình ảnh kiêu diễm mê loạn tối hôm qua lập tức hiện lên trong lòng...

Đến sau đó cô ưm ư xin tha, anh lại càng dữ dội càng gấp rút hơn, từng chút từng chút như bất mãn đòi lấy. Từ giường đến cửa sổ rồi cuối cùng lại đến phòng tắm, anh thì thầm ở bên tai lời âu yếm làm người ta nóng lên, vừa dịu dàng vừa cuồng nhiệt, cùng cô đắm chìm trong niềm vui sướng.

Nhưng lần đầu tiên thỏa mãn như vậy để lại hậu quả là giờ phút này toàn thân cô như tan thành từng mảnh, tóc dài ẩm ướt dính ở sống lưng, nơi nào đó còn vừa căng vừa xót.

Cô muốn xuống giường đi tắm rửa, cô vừa định khẽ đẩy cái tay anh đang đặt bên hông ra, giọng trầm thấp khàn khàn của người đàn ông

lại chui vào lỗ tai: “Lại muốn chạy trốn đi đâu?”

Cô quay đầu chống lại đôi mắt đen của Phó Tư Diễn, sắc mặt cô đỏ lên, nhỏ giọng ngập ngừng: “Em muốn đi tắm...”

Anh giơ tay gạt sợi tóc ướt dính ở sau tai cô, dịu dàng nói: “Nằm với anh thêm chốc lát, anh đi với em.”

“Không đâu.” Bài học tối hôm qua rõ ràng trước mắt.

Anh lặng lẽ cong môi, tầm mắt đột nhiên dừng trên sống lưng bóng loáng của cô. Giờ phút này toàn thân cô không quần áo dán ở trên người anh, máu chốt là cô dùng đôi mắt trong suốt ướt đầm dề nhìn anh, thuần khiết đến làm người ta muốn bắt nạt. Anh chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy chỗ nào đó một lần nữa sống lại.

Yêu tình nhỏ.

Dung Hoan đột nhiên cảm thấy anh nắm chặt cánh tay của cô, sau đó hôn từng cái lên sống lưng cô, dừng lại chỗ xương bướm, hôn đến thành kính lại dịu dàng. Cô bị hôn đến run người: “Anh đừng...”

“Không sao đâu cực cưng, anh chỉ hôn thôi.”

Cô bị anh hôn đến cả người nhũn ra, cuối cùng anh kìm nén dừng lại, xoay người cô lại kéo về ngực mình. Dung Hoan có thể rõ ràng cảm nhận được nơi nào đó của anh đang ngẩng đầu.

Hơi thở dồn dập của anh dừng trên đỉnh đầu cô, Dung Hoan tự giác không dám nhúc nhích.

Qua một lát, cô ngửa đầu cắn vào cằm anh một cái, khẽ hừ nhẹ một tiếng. Anh cười khẽ nắm cằm cô: “Làm sao vậy? Mèo con muốn cắn người?”

“Ngày hôm qua anh cũng cắn em...”

Hiện tại khắp người cô đều là dấu vết mờ ám mà anh để lại.

Anh nhếch môi ôm sát cô lại: “Được rồi! Em muốn cắn vào đâu cũng được.”

Hai người yên tĩnh ôm nhau một lát, anh đột nhiên hỏi cô: “Nơi đó có đau không?”

Mặt cô nóng lên, không biết nên trả lời thế nào. Anh bèn quán lấy cô, ép cô nói ra suy nghĩ chân thật. Biết được cô nhóc hơi khó chịu, anh xốc chân lên, tỏ vẻ muốn xem chỗ đó. Cô xấu hổ đến muốn đẩy anh ra, hai cổ tay nhỏ xinh đã bị một bàn tay to của anh bao lấy.

“Hoan Hoan ngoan, anh chỉ nhìn một cái.”

“Ừm...” Cảm thấy thẹn quá mà QAQ.

Anh cúi đầu dò xét một phen, nhưng mà một lần nữa ôm cô, trấn an: “Đợi chút nữa anh đi mua cho em thuốc, bôi vào thì không có việc gì. Về sau anh đảm bảo sẽ nhẹ một chút.”

“Dạ.” Cô cảm động với sự ân cần của anh, ngón tay xanh nhạt nâng lên ôm lấy cổ anh, tư thế này anh có thể ôm cô càng chặt.

Anh đột nhiên trở mình, ép cô xuống dưới người, lại trở mình, để cô ở trên, rồi sau đó lại lật vài vòng giống như đang dẫn cô chơi trò chơi. Cô ngây ngốc cười thành tiếng: “Phó Tư Diễn, anh lại quậy. Anh buông em ra...”

Cuối cùng dừng ở tư thế anh trên cô dưới, giọng anh trầm xuống, “Lại quên gọi anh thế nào rồi? Tối hôm qua đã nhắc nhở em rất nhiều lần.”

Cô cụp mi, đáy mắt như chứa đầy ánh sáng nhỏ vun, mở miệng giọng mềm mại: “Chồng...”

“Gọi thêm tiếng nữa nào.”

“Chồng ơi”

Anh cảm thấy thỏa mãn nheo mũi cô, sau đó đứng dậy bế cô đi vào phòng tắm.

Hai người rửa mặt xong đã là một tiếng sau, anh khoác khăn tắm đi ra ngoài, đến tủ quần áo lấy áo ngủ mới cho cô. Khi trở lại phòng tắm, anh đưa áo ngủ cho cô, thuận tiện hỏi về “Bảo bối” ngày hôm qua: “Là Hoan Hoan tự mình muốn mặc à?”

Da mặt Dung Hoan hơi mỏng chột đỏ lên, định giả chết không trả lời. Cuối cùng cô vẫn bị anh vây đến không thể động đậy: “Nói hay không?” Anh giả vờ muốn hôn cô.

Cô lập tức nhận thua: “Là Phán Phán nói với em... Về sau em không mặc nữa.”

Anh hơi nhíu mày: “Sao lại không mặc?” Anh xoa bóp vành tai nhỏ của cô, nói giọng khàn khàn: “Mặc như vậy rất đẹp, sau này mặc nhiều thêm chút nữa.”

Dung Hoan: “...” Lưu manh.

Hai người đi ra khỏi phòng tắm, Dung Hoan lau sạch tóc, ngồi vào đầu giường muốn sấy, nhưng mà người đàn ông đã cầm lấy nói với cô: “Anh sấy cho em.”

Dung Hoan sừng sốt, mặt mày cong lên: “Sao hôm nay anh ngoan thế nhỉ?”

Anh liếc cô lại nghênh đón nụ cười khanh khách của cô. Cô ngoan ngoãn ngồi ở trước mặt anh, sấy một lát, giọng anh xuyên qua tiếng gió vù vù truyền đến tai cô: “Ngày đầu tiên kết hôn anh đã đi công tác, cho nên muốn ở bên bà Phó nhiều hơn.”

Trong cô lòng ấm áp, chờ anh sấy tóc xong, cô ôm lấy anh: “Không sao! Về sau chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

Anh xoa xoa đầu cô: “Mấy ngày nay anh không bận, đều ở nhà với em.”

Cô đứng ở trên giường, cười với anh. Anh lập tức hiểu ý, đứng ở phía trước đưa lưng về phía cô cống cô đi xuống lầu.

Đi đến nhà ăn, Phó Tư Diễn nhìn thấy một bàn bữa tối tinh xảo thì sửng sốt. Cô bĩu môi nói: “Đây cũng là niềm vui bất ngờ mà ngày hôm qua muốn làm cho anh, đáng tiếc anh về muộn quá.”

Vì chuẩn bị cho anh một phần bò bít tết, cô còn luyện tập trước mấy lần.

Anh đặt cô xuống, hôn lên mu bàn tay của cô: “Cực cứng vất vả rồi.”

“Được rồi trêu anh thôi, về sau lại làm cho anh.” Cô bung đĩa đồ ăn nói: “Đừng ăn cái này nữa...”

Ai ngờ anh lấy đĩa đồ ăn và dao nĩa về, dứt khoát ngồi xuống ăn. Anh cắt một miếng bò bít tết bỏ vào trong miệng, nhai nhai: “Ăn rất ngon.”

Dung Hoan sửng sốt: “Anh đừng ăn, đồ để qua đêm rồi.”

“Không sao! Đồ em làm sao anh lại không ăn được.” Anh cười nói: “Hương vị vẫn ngon.”

Người này đúng là không chê tí nào...

Cuối cùng cô đành phải nói: “Anh ăn chậm một chút, em đi hâm nóng sữa bò cho anh.”

-

Hai người ăn bữa sáng xong, Phó Tư Diễn đi phòng phòng xử lý chút việc, Dung Hoan đi ra vườn sau tưới hoa rồi ra cửa, đi vài bước đã đến bờ biển.

Hôm nay thời tiết rất tốt, mang theo chút gió nhẹ, thổi lên mặt cực kỳ thoải mái. Cô dạo bước ở bờ biển, di động đột nhiên vang lên: “Cô gái, thế nào tối hôm qua có phải ngày tốt cảnh đẹp vui sướng vô cùng không?”

Tiếng cười gian của Hề Phán truyền đến.

Dung Hoan bị cô ấy nói mà mặt đỏ tai hồng: “Cậu đủ rồi nhé, quan tâm tớ vậy á.”

“Ui da cần phải quan tâm mà. Đây chính là chủ ý mà tớ ra đó, tớ nói cậu nghe...” Hề Phán hạ giọng: “Lần trước sau khi tớ làm vậy, cậu không biết đấy Cố Viễn Triệt nhìn cao ngạo lạnh lùng như vậy đều hí hí hí... Ui chao, đàn ông đều không chống cự được đâu.”

“... Hề Phán, cậu thật sự nên bị chòng trệ cho một trận.”

Hề Phán nhớ lại cảm giác eo lưng đau mấy ngày trước, lập tức nhận thua: “Tớ đã bị trị đủ rồi.”

Cố Viễn Triệt chính là cầm thú đội lốt người.

Dung Hoan cười nói: “Được rồi cảm ơn chủ ý thú của cậu...”

“Không cần khách sáo! Tự cậu chú ý sức khỏe một chút, nhìn dáng vẻ cậu gãy trơ xương, lẫn lộn mấy cái đã tan thành từng mảnh.”

“... Hề Phán!”

Hề Phán cười hì hì cúp máy, đột nhiên sau tai rơi xuống giọng khàn khàn: “Không phải người nào đó mới lẫn lộn vài cái đã tan thành từng mảnh à?”

Cô ấy sợ tới mức quay đầu nhìn thấy Cố Viễn Triệt, không biết khi nào người này đã xuống nghe lén cô nói chuyện.

“Cố Viễn Triệt!” Cô vừa tức vừa thẹn muốn chạy, lại bị anh bế lên trên lầu, thuận tiện cắn một cái vào má cô.

Cô trừng mắt đập chân: “Anh muốn làm gì chứ...”

“Hôm nay anh không phải đi làm, ở nhà hầu hạ em cho tốt.”

“Anh thế này là hầu hạ á?!”

“Đợi lát nữa em sẽ biết thế nào là hầu hạ.”

Sắc mặt Hề Phán đỏ bừng, vòng tay ôm chặt cổ anh, giọng nhỏ đi vài phần: “Tối hôm qua vừa mới làm.”

“Anh thấy trạng thái thân thể của em rất tốt, còn đề xuất ý kiến cho bạn thân...” Anh đi vào phòng, đè cô ở trên cửa, nụ hôn nồng nhiệt rơi xuống đồng thời giọng cũng mang cười: “Anh cũng muốn nhìn xem người nào đó lăn lộn vài cái sẽ tan thành từng mảnh.”

Hề Phán:...

-

Bên kia, Dung Hoan dạo bờ biển xong trở về biệt thự thì nhận được điện thoại của một cô bé ở phòng làm việc. Cô bé mở miệng giọng điệu hơi thẹn thùng, quanh co lòng vòng hỏi công việc của Phó Tư Diễn. Hóa ra cô bé nghe nói Phó Tư Diễn là giảng viên môn kinh tế học đại học S từ chỗ Hồ Hinh, em gái của cô bé vừa vặn cũng đang học nghiên cứu sinh chuẩn bị luận văn thạc sĩ nên muốn kéo chị của mình nhìn xem có thể tìm Phó Tư Diễn hỏi một vài vấn đề không.

“Chị Dung Hoan, nói yêu cầu này với chị thật ngại quá. Nếu chị cảm thấy thầy Phó không tiện cũng không sao ạ.”

Dung Hoan có ấn tượng khá tốt với cô bé này, tuổi cũng xấp xỉ cô, tính cách cực kỳ rộng rãi, ngày thường làm việc cũng rất cần mẫn. Dung Hoan ngẫm nghĩ rồi đồng ý với cô ấy sẽ hỏi Phó Tư Diễn xem.

Về đến nhà cô nói chuyện này với Phó Tư Diễn, anh nói có thể.

-

-

“Sao anh dễ nói chuyện thế hì hì.” Cô cười.

“Đổi thành người khác thì chưa chắc anh đã có thời gian, nhưng Hoan Hoan nói thì lại khác.”

“Chiều nay em đến phòng làm việc một chuyến, anh đi với em nhé?”

“Ừ.”

Buổi chiều, Dung Hoan và Phó Tư Diễn đi đến phòng làm việc. Mọi người cầm kẹo mừng và món quà nhỏ tinh xảo mà hai người phân phát, không khỏi hâm mộ thét chói tai: “Hai người đã đăng ký kết hôn à?”

“Ừm, đăng ký mấy ngày rồi.”

“Oa ~~ Cảm ơn chị Dung Hoan và anh Phó! Chúc hai người bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử, khi nào uống rượu mừng thế?”

Dung Hoan nhìn về phía Phó Tư Diễn, gãi gãi đầu: “Anh ấy toàn quyền phụ trách, chị không biết.”

Người đàn ông cười khế: “Có lẽ khoảng tháng tư, đến lúc đó mời mọi người đến.”

“Được đó, chúng em nhất định sẽ đi phong bì to!”

Dung Hoan và Phó Tư Diễn đi đến văn phòng, người đàn ông nói với cô: “Nhân viên ở phòng làm việc của em rất hoạt bát.”

Cô cười cười: “Đúng vậy, ai nấy đều rất àm ỹ.”

Lúc này cô bé gọi điện thoại buổi sáng đến gõ cửa, hỏi hiện tại Phó Tư Diễn có thời gian không. Dung Hoan để cô ấy dẫn thẳng em gái vào. Em gái cô ấy tên Dương Hiểu, mặc váy trắng đi giày vải thoát nhìn cực kỳ có khí chất học sinh. Cô ấy nhìn thấy nghệ sĩ piano nổi tiếng Dung Hoan này, phản ứng có phần lúng túng: “Em chào chị, chị Dung Hoan...”

Dung Hoan mỉm cười: “Chào em, vào đi. Vị này là chồng chị.”

Dương Hiểu nhìn thấy Phó Tư Diễn thì vô thức sửng sốt. Cô ấy vốn cho rằng giảng viên sắp gặp hẳn đã hơi đứng tuổi, thậm chí bụng phệ, nhưng không ngờ lại đẹp trai như vậy...

Sau khi Dương Hiểu ngồi xuống, Dung Hoan cho rót nước cho cô ấy, thuận tiện ngâm trà cho Phó Tư Diễn.

Cô đi qua đặt nước xuống rồi hỏi bọn anh: “Vào phòng nghỉ nhỏ bên trong nhé, sẽ yên tĩnh hơn.” Cô sợ cô ở đây sẽ ảnh hưởng đến hai người.

Dương Hiểu còn chưa trả lời, Phó Tư Diễn đã mở miệng từ chối: “Không có việc gì, ở đây luôn đi.” Dương Hiểu cũng cười nói: “Không sao ạ.”

Dung Hoan nhún vai: “Vậy hai người nói chuyện trước đi.”

Hồ Hình vào tìm cô, nói vài việc sau đó rời đi. Dung Hoan về sofa, thêm nước cho bọn họ, đang muốn rời đi, tay lại bị người đàn ông nắm lấy: “Ngồi đây với anh một lát.”

Hai cô gái đều sửng sốt, Dung Hoan nói: “Có làm phiền đến hai người không?”

Anh không trả lời, mà dứt khoát kéo tay cô, để cô ngồi vào bên cạnh anh.

Vốn sợ cô sẽ ảnh hưởng đến anh, ai ngờ người đàn ông này không chịu ảnh hưởng chút nào, vẫn nghiêm trang nói chuyện. Tầm mắt cô lạng lẽ dừng ở trên người anh, chỉ thấy anh đeo kính gọng vàng, lật xem tài liệu trong tay, sắc mặt nghiêm trang lạnh nhạt.

Cô bỗng nhiên nhớ lại dáng vẻ điên cuồng trầm luân của anh với cô tối hôm qua, đối lập hoàn toàn với dáng vẻ cấm dục hiện tại...

Làm người ta miên man bất định.

Cô vô thức nhìn đến mê mẩn, đột nhiên người đàn ông dừng nói, quay đầu bắt lấy tầm mắt của cô.

Sau đó anh giơ tay khẽ xoa đầu cô, bên môi nhếch lên nụ cười hứng thú: “Bà Phó à, em khiêm tốn lại tí đi. Anh bị em nhìn đến không nói chuyện bình thường được này.”

Chương 71

Trước mặt người ngoài, Phó Tư Diễn vừa nói vậy, Dung Hoan nhìn lên bị bắt quả tang lập tức cảm thấy mặt mình nóng như quả hồng chín.

“Em đi trước đây...” Cô xấu hổ đứng bật dậy vội rời đi. Ánh mắt người đàn ông dừng ở bóng dáng cô rời đi. Sau một lúc lâu anh mới quay mặt đi, đuôi lông mày nhiễm ý cười bất đắc dĩ khác hẳn với vẻ bình tĩnh nghiêm túc vừa rồi.

Dương Hiểu ngồi ở đối diện bị nhét một mồm to cơm chó giờ phút này trong lòng:... Mẹ nó chứ đây là tình yêu ngọt ngào tuyệt đẹp gì vậy!

Cô ấy cười thuận miệng trêu ghẹo: “Tình cảm của thầy Phó và chị thật tốt ạ.”

Người đàn ông hơi mỉm cười, xem như cam chịu.

-

Một giờ sau, Phó Tư Diễn và Dương Hiểu nói chuyện xong. Sau khi tiễn Dương Hiểu đi, Phó Tư Diễn ngồi ở bàn làm việc, nửa ôm eo cô nhóc.

“Ui da anh lại muốn làm gì...” Cô nhỏ giọng giận dỗi anh, trên tay lại không có bất kỳ động tác nào đẩy anh ra.

Anh không nói gì, chỉ đột nhiên hôn lên mặt cô một cái: “Bé cưng của anh đáng yêu quá.”

Dung Hoan:???

“Sao em lại thành đáng yêu rồi?”

Anh trầm giọng cười, cuối cùng không nói gì. Dung Hoan ngửa đầu nhìn anh, người đàn ông vẫn đeo mắt kính, lúc không cười sắc mặt lạnh nhạt lộ ra thái độ người sống chớ gần.

Nhưng thật ra chính là điển hình cho kiểu “nho nhã bại hoại”.

Cô cong môi cười, cũng hôn lên mặt anh một cái như đáp lại: “Thầy Phó, anh có muốn dạy người ta một bài không.”

Giọng điệu cô gái mềm nhẹ mang vẻ làm nũng, hơn nữa xưng hô mới chưa bao giờ nghe qua làm ánh mắt người đàn ông tối sầm lại, yết hầu cuộn lên xuống hết như muốn cào một cái thật mạnh vào lòng anh.

Anh không nói hai lời, bế cô đặt lên bàn làm việc bóp chặt eo cô, môi ở cạ sát gặm cắn ở vành tai cô, hơi thở khàn khàn dâng lên nói: “Được, muốn anh dạy em thế nào?”

Vậy Dung Hoan mới biết mình chọn phải chuyện lớn.

Rồi sau đó anh khóa môi cô, nuốt tiếng nức nở của cô vào trong bụng.

Cuối cùng anh buông cô ra, để lại lời tàn nhẫn ở bên tai cô: “Đêm nay về sẽ xử em tiếp.”

Trên mặt cô mạ một tầng hồng phấn, nói sang chuyện khác: “Hôm nay sao anh không vào gian phòng nghỉ bên trong kia nói chuyện với Dương Hiểu? Em vốn muốn ở ngoài luyện đàn mà sợ quấy rầy đến hai người.”

“Không thích hợp! Anh và cô ta hai người ở riêng trong đó, cho dù em không nghĩ nhiều, anh cũng muốn giữ khoảng cách.”

Trong lòng anh luôn suy xét đến cảm nhận của cô, chỉ sợ cô ghen hoặc là hiểu lầm. Anh không muốn làm cô nhóc của anh có bất kỳ chút không thoải mái nào.

Dung Hoan cong môi: “Anh yên tâm, em không như anh nghĩ đâu. Hơn nữa trong văn phòng anh nhiều giáo viên nữ vậy, nếu em nghi ngờ thì đã nghi ngờ tới đâu luôn rồi.”

“Đồ ngốc.” Anh sờ sờ đầu cô.

“Đúng rồi Tư Diễn, chuyện hôm lễ anh định làm thế nào?”

“Ngày hôm qua anh đã liên hệ một ekip chuyên nghiệp. Chuyện hôm lễ bọn họ sẽ xử lý. Qua mấy ngày bọn họ sẽ qua nhà chúng ta nói chuyện, nhìn xem em thích như nào thì chúng ta sẽ làm như vậy.”

“Đều do em quyết định à?!” Đôi mắt cô tỏa sáng.

“Chứ không thì sao, ai là bà Phó nào?”

Cô cười ngây ngô, không quên bổ sung: “Ông có thể về không?”

“Đến lúc đó anh sẽ sắp xếp để ông về nữa.” Anh lấy ra một tấm thẻ từ trong ví đưa cho cô: “Đây là phần lớn tiền của anh, em cầm đi, mật mã là 950822. Về sau Hoan Hoan chính là người cầm tài chính trong nhà chúng ta, biết không?”

“Được nha. Cuối cùng em đã cảm nhận được cảm giác tìm kẻ có tiền làm chồng là thế nào rồi.” Cô nhếch miệng cười, “Về sau anh không nghe lời, em sẽ lấy tiền của anh, rời nhà đi trốn.”

“Vậy nếu em bị anh bắt về, chắc chắn phải bị đánh một trận.” Anh xoa bóp mặt cô.

“Hừ...”

-

Buổi tối hai người từ phòng làm việc về thì đi siêu thị một chuyến, mua đồ để nấu bữa tối. Lúc đi đến quầy xếp hàng thanh toán, Phó Tư Diễn một tay ôm cô nhóc, một tay đẩy xe mua sắm, hất cằm chỉ về phía kệ hàng bên cạnh: “Lấy mấy hộp.”

Dung Hoan sau khi nhìn thấy thứ anh đang hỏi, sắc mặt lập tức đỏ bừng. Anh nhìn phản ứng của cô, không khỏi cong môi, lăm bắm ở bên tai cô: “Sao dễ thẹn thùng như vậy chứ, cục cưng.”

Cô vội rút một hộp ném vào trong xe mua sắm, anh lại không tha cho cô: “Lấy thêm hai hộp.”

“...” Cô giương mắt trừng anh, nhỏ giọng phản bác: “Mua nhiều như vậy làm gì? Dùng không hết.”

“Em xác nhận?”

Cô nhớ lại “tình hình chiến đấu” đêm qua, yên lặng cầm thêm hai hộp. Sau đó sự thật cũng chứng minh, đừng xem nhẹ sức chiến đấu của đàn ông mới vừa khai trai.

Tính tiền xong, Phó Tư Diễn để Dung Hoan chờ ở cửa ra vào siêu thị, anh rẽ sang tiệm thuốc bên cạnh. Một phút sau, anh đi ra, trên tay cũng không có đồ gì.

“Anh mua gì đấy?”

Anh không trả lời thẳng: “Trở về sẽ biết, ngoan.”

Hai người về đến nhà cùng nhau chuẩn bị bữa tối. Anh phụ trách nấu, cô ở bên cạnh giúp đỡ. Dung Hoan cực kỳ thích loại cảm giác này, có thể nấu cơm với người mình yêu là chuyện ấm áp cỡ nào chứ.

Ăn xong bữa tối, Dung Hoan mở di động ra: “Chồng ới, chúng ta cùng nhau xem phim nhé?”

“Được.”

Cô chọn bộ phim Ấn Độ “Chàng mù số nhỏ”(*) chiếu lên màn hình lên. Sau khi bộ phim bắt đầu, Dung Hoan nhìn bàn trà rỗng tuếch, cảm khái một câu: “Xem phim không có bắp rang và đồ uống cứ như không có linh hồn. Sớm biết vậy hôm nay lúc đi siêu thị thì mua ít đồ ăn vặt.”

Người đàn ông ngồi ở bên cạnh không biết có nghe thấy câu này không, cúi đầu nhìn di động của mình. Lát sau anh ném điện thoại sang bên, ôm cô nhóc vào trong ngực, cười gãi gãi chiếc cằm mềm thịt của cô: “Bắp rang và đồ uống, không sợ béo?”

Cô chu cái miệng nhỏ lên, đáng thương cực kỳ: “Có phải anh ghét em béo không? Vừa kết hôn anh đã chê em...”

Ý cười của anh càng sâu, không nói gì, dứt khoát ấn cô vào trong ngực hung hăng hôn một trận, cuối cùng khàn giọng giải thích với cô: “Sao anh lại chê Hoan Hoan béo? Em có thể nào cũng đẹp. Lần sau còn nói bậy, anh sẽ tức giận.”

Cô ôm cổ anh, cọ cọ vào cần cổ, ngoan ngoãn đáp: “Vâng, em không nói.”

Hai người nghiêm túc xem phim, không ngờ chẳng bao lâu thì vang lên tiếng chuông cửa. Bộ phim vốn là kinh dị k.ích thích, giờ phút này chuông cửa vừa vang lên thực sự làm Dung Hoan sờn tóc gáy: “Giờ này còn ai sẽ tìm chúng ta chứ?”

Phó Tư Diễn tỉnh bơ nói: “Không biết, em đi xem đi.”

“Em...” Cô hơi sợ.

Thấy anh tiếp tục nghiêm túc xem phim, cô đành phải đứng dậy đi đến chỗ huyền quan. Xuyên qua mắt mèo, cô nhìn thấy một người mặc quần áo giao hàng màu vàng đen.

Đưa đồ ăn?!

Cô mở cửa, người nọ nói: “Xin chào, cô Dung đúng không? Cơm của cô.”

“Ồ, tôi không đặt mà.”

Cô nhận lấy hộp cơm, vừa đi về phòng khách vừa xem đồ trong túi. Đến khi cô nhìn thấy hộp bắp rang bơ to, coca và đồ ăn vặt, cô sợ ngây người!

Trên sofa, Phó Tư Diễn rất hứng thú nhìn cô: “Hiện tại vừa lòng chưa?”

Hóa ra là anh đặt cho cô!

Cô vui vẻ chạy tới ôm anh: “Chồng ơi, anh tốt quá hu hu hu...” Cô thuận miệng nói, anh đã thực hiện cho cô.

Anh xoa xoa đỉnh đầu cô: “Ăn ít thôi, cẩn thận nóng người.”

Dung Hoan dựa vào trong ngực anh, ăn bắp rang. Lúc cô “A” một tiếng, anh lập tức đưa ống hút coca đến bên miệng cô.

Xem phim xong, anh hỏi cô: “Được phục vụ có thoải mái không?”

Cô cười vui vẻ gật đầu, anh lập tức bế cô lên: “Bây giờ đến lượt em phục vụ anh.”

Cô bị anh bế lên trên lầu, má cô ửng đỏ, khẽ nói: “Chỗ đó của em không thoải mái...”

“Vậy không làm.” Anh ngửa đầu dịu dàng hôn lên mặt cô một cái.

Dung Hoan vốn tưởng rằng anh sẽ nói gì đó làm cô thỏa hiệp, không ngờ anh lại dễ dàng đồng ý như vậy. Trong lòng cô hơi giật mình, cảm động với sự săn sóc của anh.

Om cô đi tắm rửa rồi ra, Phó Tư Diễn lấy thuốc mua ở tiệm ra, hóa ra anh còn nhớ rõ lời đã nói lúc sáng sớm.

Cô muốn từ chối nhưng có thế nào anh cũng không đồng ý. Cô nằm thẳng ở trên giường, anh cúi xuống lấy thuốc nhẹ nhàng bôi lên chỗ đó. Chờ đến khi bôi xong thuốc, anh ngẩng đầu nhìn từ bên tai đều cổ của cô đều phiem hồng, đôi mắt ngập nước vô tội nhìn anh, giống như một con thỏ trắng nhỏ sắp bị người ta ăn luôn.

Anh cười, bóp eo cô, hôn lên bụng nhỏ.

Cô khẽ ngậm nga một tiếng, đầu ngón tay cắm vào mái tóc đen của anh, lắc mông nói nhỏ “Ngứa quá”.

Cuối cùng anh đứng dậy ôm lấy cô, hôn lên môi cô rồi nói một câu: “Sớm hay muộn cũng sẽ bị em tra tấn chết thôi.”

“Ừm...” Cô cũng không biết mình trêu chọc anh chỗ nào.

Anh buông cô ra, đi tắm rửa. Dung Hoan nằm trong ổ chăn, cơn buồn ngủ rất nhanh kéo đến, cuối cùng loáng thoáng cảm giác có người hôn lên lưng cô, cô không cần nghĩ cũng biết là ai.

Cô xoay người theo bản năng, đưa bản thân vào trong ngực anh, anh cũng ôm lấy cô, truyền cho cô toàn bộ nhiệt độ.

“Chồng yêu ngủ ngon...”

“Bé cưng ngủ ngon.”

-

Hai người nghỉ ngơi vài ngày, Phó Tư Diễn cũng nghênh đón kỳ khai giảng, phải về trường đi dạy. Sáng sớm anh lên lớp, Dung Hoan tỉnh lại muộn hơn anh một tiếng.

Rửa mặt xong, người đàn ông gọi điện về, hỏi cô đã tỉnh chưa: “Anh mua cho em bánh bao nhân gạch cua và canh đậu phộng. Em nhớ

ăn sáng xong rồi hãy đến phòng làm việc, biết không?”

“Vâng, em hứa.”

“Đợi chút nữa em đi thì anh bảo Kế Sâm đi đón em. Hôm nay anh lên lớp xong lại đến phòng làm việc tìm em, như vậy em không cần lái xe.”

“Được ạ ~”

Dung Hoan ăn bữa sáng xong, ra cửa thì nhìn thấy Kế Sâm đã ở ngoài cửa chờ.

Lên xe, Dung Hoan đưa một hộp quà cho Kế Sâm: “Đây là đồ bố mà bạn em gửi cho khoảng thời gian trước, nghe Tư Diễn nói mấy ngày hôm trước mẹ anh nằm viện, anh cầm đi. Đừng ngại.”

Kế Sâm có phần được yêu mà kính sợ: “Cảm ơn cô chủ đã quan tâm. Mẹ tôi đã khỏe rồi.” Anh thầm nghĩ sao cô Dung Hoan có thể lương thiện đáng yêu như vậy chứ, khó trách Boss thích cô ấy đến thần hồn điên đảo.

Xe lái đi, Dung Hoan lấy di động ra xử lý công việc, rồi sau gọi điện thoại cho Hồ Hinh.

“Vâng. Chị cứ liên hệ với bên công ty bằng đĩa nước ngoài là được, bên em...”

Đột nhiên “Kít...” một tiếng, xe bỗng nhiên dừng lại. Dung Hoan ngã người ra phía trước, đầu thiếu chút nữa đập lên hàng ghế trước.

Kế Sâm luống cuống, lập tức quay đầu xem cô: “Cô chủ không có việc gì chứ? Xe bị người đâm vào đuôi.”

“Không có việc gì...”

Vừa rồi đi ngang qua một ngã ba đường, có chiếc xe vội vàng từ một hướng khác rẽ về hướng của bọn họ. Kế Sâm toàn lực phanh lại, xe

phía sau không phản ứng kịp nên đụng vào đuôi xe Maybach.

“Tôi xuống xe nhìn xem.”

Dung Hoan gạt đầu, vội vàng cúp điện thoại với Hồ Minh, bình phục nhịp tim đập.

Sau khi Kế Sâm xuống xe thì đi tìm chủ xe phía sau, lại không ngờ người từ trên xe xuống lại là một cô gái quen, Từ Nhụy Sương.

Từ Nhụy Sương nhìn thấy Kế Sâm cũng sửng sốt.

“Hóa ra là cô Từ, cô không có việc gì chứ?” Kế Sâm hỏi.

“Đầu tôi hơi choáng, hiện tại cảm thấy không thoải mái, anh lái xe kiểu gì đấy?” Tuy cô ta nói chuyện với Kế Sâm nhưng tầm mắt lại dừng ngay trên Maybach.

Phó Tư Diễn hẳn là ở trên xe.

“Xin lỗi!” Sau khi Kế Sâm nói xin lỗi, Từ Nhụy Sương lạnh giọng cười: “Đây là ý của anh Phó à?”

Kế Sâm còn chưa trả lời, cửa sau Maybach bị đẩy ra, một đôi giày cao gót màu hồng nhạt bước xuống.

Ngay sau đó đập vào mắt Từ Nhụy Sương là khuôn mặt của Dung Hoan.

Dung Hoan xuống xe muốn xem tình hình, lại không ngờ là cô ta. Từ Nhụy Sương nhếch môi nói: “Khéo ghê nha, lại gặp nhau rồi.”

Dung Hoan thậm chí không muốn cho cô ta một nụ cười đối trá, liếc Audi của Từ Nhụy Sương, lạnh nhạt nói: “Đúng là khéo thật! Cứ là chuyện xui xẻo là gặp phải cô đấy.”

Chương 72

Nụ cười giả dối của Từ Nhụy Sương cứng lại trên mặt.

Vậy mà Dung Hoan và Phó Tư Diễn còn ở bên nhau, bọn họ chưa chia tay?!

Lúc này, trong lòng Từ Nhụy Sương khó chịu bắt đầu nói các loại khó chịu của mình, yêu cầu bồi thường, rõ ràng là làm khó Dung Hoan. Dung Hoan ngoài mặt bình tĩnh, nhưng lần đầu tiên cô gặp được chuyện này, không biết nên xử lý thế nào.

“Không phải cô Dung nghĩ có thể trốn tránh trách nhiệm đấy chứ? Hoặc là chúng ta báo cảnh sát, xem cảnh sát nói thế nào nhé.” Từ Nhụy Sương hất cằm, vẻ mặt cao ngạo.

Dung Hoan còn chưa trả lời, Kế Sâm vừa gọi được điện thoại đã mỉm cười đi về phía Từ Nhụy Sương.

Từ Nhụy Sương sừng sốt.

Ngay sau đó, cô ta nghe được giọng nói lạnh lùng của Kế Sâm: “Cô Từ, ngài Phó nhà chúng tôi nói cô muốn báo cảnh sát thì báo đi, muốn gọi công ty bảo hiểm thì gọi, chúng tôi cũng tính toán việc công xử theo phép công. Nếu thân thể cô Từ thật sự không thoải mái, yên tâm, chúng tôi không thiếu cô một đồng tiền bồi thường.”

“Anh...” Từ Nhụy Sương không ngờ chào đón cô ta là thái độ cứng rắn của Phó Tư Diễn.

Kế Sâm nhìn về phía Dung Hoan, trên mặt mang lên tươi cười, giọng lập tức dịu xuống: “Cô chủ, ông chủ bảo cô không cần ra mặt tổn

công nói chuyện với người nào đó. Cô cứ về trong xe nghỉ ngơi trước, ông chủ đến luôn đây.”

“Cô chủ?!” Từ Nhụy Sương kinh ngạc nhìn về phía Dung Hoan, bấy giờ mới chú ý đến chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út tay phải của cô.

Dung Hoan và Phó Tư Diễn đã kết hôn!

Dung Hoan nhếch khóe miệng: “Sao vậy? Bất ngờ thế à?”

Từ Nhụy Sương hoàn toàn không có bất kỳ vốn liếng gì để vênh váo, hiện tại đứng ở trước mặt cô ta, không còn là Dung Hoan đơn thuần dễ lừa trước kia nữa, mà là bà Phó có địa vị, gia sản đều vượt trên cô ta quá xa.

Dung Hoan cũng cảm thấy mình không biết xử lý loại chuyện này bèn trở lại xe.

Qua một lát, cô đang ngồi thừ ra, cửa xe đột nhiên bị kéo ra.

“Tư Diễn...”

Phó Tư Diễn ngồi vào bên cạnh cô, sắc mặt nôn nóng kéo cô vào trong ngực, dịu dàng hỏi: “Có phải sợ rồi không? Có chỗ nào khó chịu không?”

Trong lòng vốn hơi hoảng loạn của cô vào giờ phút nhìn thấy anh lập tức bình tĩnh lại. Cô rúc vào trong ngực anh, đầu dựa vào đầu vai anh: “Không có việc gì, chỉ hơi sợ thôi. Không phải anh đang đi dạy à, cần gì phải đặc biệt chạy đến đây một chuyến, giao cho Kế Sâm xử lý là được rồi.”

“Hết tiết rồi, em cảm thấy anh có thể yên tâm ở trường chờ tin của em à?” Vừa rồi vừa tan học, anh đã gọi lại cho Kế Sâm, nghe được xe bị đâm vào đuôi, anh hoảng hốt vô cùng chỉ sợ cô nhóc bị thương ở đâu nên lập tức chạy đến.

“Thật ra chỉ là tai nạn nhỏ, chẳng qua không ngờ là xe của Từ Nhụy Sương.”

“Cô ta làm khó em à?” Anh hỏi.

“Ban đầu là vậy, nhưng bây giờ anh đến rồi, cô ta đừng hòng mong làm gì.” Cô cong mi, ánh sáng trong mắt trong veo.

Anh cúi đầu hôn lên giữa trán cô, rồi sau đó buông cô ra, xuống xe xem tình hình.

Lúc này cảnh sát giao thông đã đến, Từ Nhụy Sương đang nói chuyện với cảnh sát giao thông, ánh mắt thoáng nhìn thấy người đàn ông từ trên xe xuống.

Anh cũng nhìn về phía cô ta, trên mặt như ẩn giấu băng tuyết, còn mang theo vẻ chán ghét và bức bối.

Từ Nhụy Sương hiểu ra thật ra từ khi Phó Tư Diễn biết cô ta đến giờ, chưa từng có một ngày cho cô ta sắc mặt tốt. Cho dù có cũng chỉ là xa cách giữ lễ phép, tươi cười, dịu dàng, cứng chiều của anh từ đầu đến cuối đều để lại cho cô gái tên “Dung Hoan” kia, dù cô ấy là cháu gái, bạn gái hay là bà Phó bây giờ.

Chút ảo tưởng cuối cùng của cô ta với anh đã biến mất sạch sẽ ở ngay giờ phút này.

Có không cam lòng cũng chỉ có thể không cam lòng.

-

Sau khi giải quyết xong việc, Kế Sâm lái Maybach đến cửa hàng sửa chữa ô tô, Dung Hoan thì ngồi trên Rolls-Royce do Phó Tư Diễn lái.

Cô cài chắc dây an toàn xong, tay đã bị người đàn ông nắm lấy, anh hỏi: “Còn muốn đến phòng làm việc không? Bây giờ cũng sắp tan tầm rồi.”

“VẬY anh muốn đưa em về nhà à?”

“ĐẾN trường học với anh, giữa trưa anh dẫn em đi ăn ngon.”

Dung Hoan vừa nghe đến “ăn ngon”, lập tức lên tinh thần: “Ăn món gì??”

“ĐẾN lúc đó thì em sẽ biết.”

“ĐƯỢC ạ.”

Vì thế sói xám lại lần nữa vác bé thỏ con mang theo bên mình, sáng nay Phó Tư Diễn không có lớp, hai người bèn đi văn phòng.

Vừa đến văn phòng, mấy đồng nghiệp nhìn thấy Phó Tư Diễn và Dung Hoan tay trong tay, cười trêu chọc: “Thầy Phó lại dẫn bạn gái đi học à?”

“Bây giờ là bà Phó rồi.” Người đàn ông sờ sờ gáy cô.

“Ôi chao! Kết hôn rồi! Wow việc vui từ hôm nào mà hôm nay mới công bố!” Mấy đồng nghiệp vây lên, có đồng nghiệp nam nói: “Như thế rất tốt, hoàn toàn khiến mấy giáo viên nữ ở viện khác vỡ mộng. Mới hôm qua có cô giáo bên Viện Sinh Hóa qua đây hỏi phương thức liên hệ của Phó Tư Diễn đấy.”

Dung Hoan ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Phó Tư Diễn, ý tứ trong mắt à:

Phó Tư Diễn:...

Mấy đồng nghiệp liên tục cho đồng nghiệp nam kia mấy đập: “Sao anh nhiều lời thế chứ?”

“Anh, chị dâu, em sai rồi, em sai rồi... Em không cho phương thức liên hệ, sao có thể cho chứ. Hiện tại thầy Phó đã là đàn ông có vợ.”

Có đồng nghiệp nữ đánh giá Dung Hoan, hơi ngạc nhiên: “Tôi đột nhiên phát hiện cô rất giống nghệ sĩ piano tên... Dung Hoan!”

Dung Hoan:???

Phó Tư Diễn mỉm cười nói: “Cô ấy chính là Dung Hoan.”

“Hả?! Ôi mẹ ơi, vậy mà đúng là Dung Hoan! Tôi rất thích nhạc của cô, trên xe tôi thường xuyên mở nhạc của cô.” Đồng nghiệp nữ cực kỳ kích động, còn hỏi có thể chụp chung một bức hình không, Dung Hoan vui vẻ đồng ý.

Trước đó còn có người cho rằng Phó Tư Diễn chỉ tìm một cô gái khá đẹp mà thôi, ai biết cô gái này còn ưu tú như vậy.

“Kết hôn nhớ phát thiệp mời nhé.” Mọi người cười hì hì.

-

Đi vào văn phòng riêng của người đàn ông, giờ phút này sắc mặt Dung Hoan đã đỏ thành quả hồng, Phó Tư Diễn khẽ nâng cằm cô, bên môi cong lên ý cười: “Không ngờ đến văn phòng của anh mà còn gặp được người hâm mộ của em.”

“Em cũng không ngờ mà...”

Anh đưa cô đến sofa: “Ngồi đi, anh rót nước cho em. Muốn uống gì?”

“Nước mật ong.”

Anh rót nước xong quay về đưa cốc cho cô, sau đó đi qua một bên. Qua một lúc anh cầm một cái hộp lớn đi tới đặt ở trước mặt cô.

“Đây là cái gì...”

Cô mở ra xem, phát hiện vậy mà mấy món ăn vặt mà cô thích!

“Tur Diễn, anh mua những thứ này từ khi nào thế?!” Sao đến đâu cũng có niềm vui bất ngờ vậy.

Anh biết ngay cô nhóc nhìn thấy chỗ đồ ăn vặt này đã vui đến hồng luôn rồi: “Sợ em đến văn phòng của anh ngồi không thì cảm thấy buồn chán. Em thích là được.”

Cô ôm chặt eo anh, làm nũng với anh: “Đâu có buồn chán đâu, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt lắm rồi.”

Người đàn ông nghe được lời âu yếm, cảm thấy mỹ mãn mà cười. Dung Hoan cần cốc nước mật ong lên uống ừng ực, còn có tâm trạng tốt mà đong đưa chân.

Anh nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, sau khi cô đặt cốc xuống, anh không nhịn được cúi người khóa môi cô lại.

Nước mật ong ngọt dịu hòa ra giữa môi răng, hòa tan trong nụ hôn nồng nhiệt.

Dung Hoan bị nụ hôn bất ngờ làm cho đầu óc choáng váng, cuối cùng lúc anh buông cô ra, bên tai cô đều đồ lên. Sao người này lại đột nhiên hôn cô...

Phó Tur Diễn ngồi xuống ôm cô, không kiềm được duỗi tay nhéo nhéo vành tai phấn mỏng của cô, mở miệng giọng nói mang theo từ tính: “Rốt cuộc Hoan Hoan làm bằng gì, sao lại ngọt vậy?”

Cô bị anh nói cho ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ trắng như sứ vùi vào trong ngực anh không nói lời nào.

Phó Tur Diễn thấy cô thẹn thùng, không trêu cô nữa: “Vậy Hoan Hoan ngồi ở đây, anh làm việc tiếp.”

“Vâng ~”

-

Giữa trưa Phó Tư Diển dẫn Dung Hoan đến nhà ăn ăn cơm, “ăn ngon” trong anh miệng nói chính là một nhà hàng đồ tây mới mở.

Hai người đi vào trong nhà hàng, Phó Tư Diển đi chọn món, Dung Hoan ngồi vào chỗ chờ anh. Lúc này ngoài cửa có hai nữ sinh đi tới, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi. Sau khi nhìn thấy Phó Tư Diển, các cô nói: “Thầy Phó thật sự ở đây.”

“Tớ đã nói là tớ không nhìn nhầm rồi, cậu còn không tin tớ. Phải rồi, cô gái ban nãy đi cạnh thầy ấy đâu?”

Sau khi nhìn thấy Dung Hoan, người mặc váy đen trong đó kích động chỉ vào cô, nói: “Tìm được rồi! Ngồi ở vị trí kế cửa sổ kia.”

Một nữ sinh khác tóc vàng đi cùng váy đen tìm bàn có thể nhìn thấy chỗ bên Dung Hoan ngồi xuống, nữ sinh tóc vàng đỏ mắt, vẻ mặt khó có thể tin: “Tớ không tin đó là bạn gái của thầy Phó. Người bên cạnh tớ đều nói thầy Phó không có bạn gái, ta đã quan sát lâu lắm rồi.”

“Này, đừng nói cậu thật sự thích thầy Phó nhé?! Với kiểu tích cách của thầy Phó, sao thầy ấy có thể yêu đương với học sinh.”

“Sao lại không có khả năng... Tớ sắp tốt nghiệp rồi. Sau khi tốt nghiệp thì có thể tỏ tình với thầy ấy. Hơn nữa luận văn tốt nghiệp của tớ là do thầy ấy chỉ đạo, chắc chắn thầy ấy có biết tớ, hơn nữa chắc chắn có ấn tượng với tớ!”

“Nhưng mà tớ chưa từng nhìn thầy Phó ăn cơm riêng với cô gái nào đâu.”

Tóc vàng nhìn chằm chằm Dung Hoan, trong mắt như sắp phun ra lửa: “Nhưng mà không phải không có khả năng đúng lúc chạm mặt.”

Trong lúc nói chuyện, Phó Tư Diển gọi đồ xong đi về, ngồi vào bên cạnh Dung Hoan, không biết cô gái nói gì mà chọc cho người đàn ông nở nụ cười dịu dàng.

Hai người bạn học nhìn đến sừng sốt. Người váy đen nói: “Tớ cảm thấy hai người không chỉ đơn thuần là quan hệ đồng nghiệp...”

“... Cậu đừng nói nữa!”

Dung Hoan - không biết bị nghị luận - giờ phút này đang chống cằm nhìn học sinh qua lại bên ngoài, hạnh phúc cảm khái: “Làm sinh viên thật tốt! Em cũng muốn mỗi ngày đều ăn cơm ở căn tin đại học S.”

“Nói mấy lần rồi ấy nhỉ?”

Dung Hoan cười hì hì: “Đây không phải là mơ ước trước giờ của em à?”

“Nhóc tham ăn.”

Sau khi món bò bít tết lên, Phó Tư Diễn cầm dao nĩa cắt bò bít tết thành từng miếng. Dung Hoan nhìn vậy nghĩ thầm sao người này giống trẻ con thế, ai biết anh cắt xong thì đổi phần của cô với anh: “Ăn phần của anh nè, bé heo lười.”

Hành động tương tác thân mật của hai người bị nữ sinh tóc vàng chứng kiến trọn vẹn, như là một cây đao chui vào trong lòng. Cô ta không tin, cũng không muốn tin tưởng quan hệ của Phó Tư Diễn và cô gái này.

Trong lúc ăn cơm, bên ngoài có mưa, cơn mưa càng lúc càng lớn, từng hạt mưa nện ở trên mặt đất, ngăn cản bước chân của mọi người.

Phó Tư Diễn hỏi Dung Hoan: “Có mang ô không?”

“Có mang, mà là ô nhỏ.” Cô nhíu mày.

“Không sao, hai người có thể che.”

Sau khi ăn xong, hai người đi ra ngoài cửa hàng, nữ sinh tóc vàng cũng theo ra ngoài. Dung Hoan đứng ở dưới mái hiên, nhìn nước ở dưới đất phía bên ngoài, lại nhìn giày mình, có phần sượng đố: “Đôi giày này là em mới mua...”

Chẳng lẽ hôm nay phải ngâm nước luôn à QAQ.

Phó Tư Diễn mở ô, đưa cán ô cho cô, rồi sau đó xoa cái đầu nhỏ cúi xuống của cô: “Cầm đi, đồ ngốc.”

“Hả, vậy anh...” Cô còn đang nghi hoặc, lại nghe được một giọng nữ trong trẻo: “Thầy Phó, thầy không có ô ạ? Em có thể cho thầy mượn.”

Dung Hoan theo âm thanh nhìn sang thấy một cô gái tóc vàng xa lạ đang đưa ô đến trước mặt Phó Tư Diễn. Cô gái chứa đầy chờ đợi nhìn người đàn ông, sắc mặt nũng nịu.

Trong lòng cô gái tóc vàng đang chờ đợi Phó Tư Diễn nhận lấy, ai ngờ anh quay đầu liếc cô ta, rồi sau đó mở miệng âm điệu lễ phép lại không mất đi sự lạnh nhạt: “Không cần, cảm ơn.”

Cô ta đang kinh ngạc thì thấy Phó Tư Diễn đột nhiên khom lưng, bế ngang Dung Hoan lên. Anh mỉm cười với Dung Hoan lời nói cũng truyền vào lỗ tai cô ta: “Như vậy giày sẽ không ướt nữa rồi...”

Chương 73

Phó Tư Diễn nhìn thẳng, lội qua chỗ nước đi thẳng tắp về phía trước. Dung Hoan không ngờ anh sẽ bế cô lên trước mặt nhiều người như vậy...

“Anh thả em xuống đi, em tự đi được...” Đờ mùa đông của cô cồng kèn, có lẽ anh cũng không tiện.

“Đừng lộn xộn, đến ngay đây.”

Khuôn mặt Dung Hoan đỏ bừng, đành phải làm ổ ở trong ngực anh.

Học sinh vây xem khe khẽ bàn tán, trái tim thiếu nữ nháy mắt nháy nhót...

“Người đàn ông kia ấm áp thật đấy, tốt với bạn gái quá đi. Ghen tị, hôm nay cũng muốn có người yêu một ngày.”

“Anh nhìn xem bạn trai người ta thế nào, hừ!”

“Em cũng không nhìn xem em nặng bao nhiêu, anh ôm được em chắc?”

“Ừầy má ơi, anh trai kia đẹp quá...”

“Cậu không biết thầy ấy à?! Hình như thầy ấy là giảng viên bên học viện kinh tế!”

“Cái gì, anh ấy là giảng viên á?!”

“Đúng vậy! Trước đó còn có topic đánh giá thầy ấy giáo viên nam nổi tiếng với giá trị nhan sắc ở trường chúng ta đấy. Wow làm bạn gái

của thầy ấy thật hạnh phúc.”

Tiếng nghị luận sôi nổi của mọi người chui vào tai nữ sinh tóc vàng. Cô ta nhìn chăm chăm bóng dáng hai người rời đi, ngón tay nắm chặt cán ô, hốc mắt đỏ bừng.

Vài giây sau, cô ta đột nhiên mở ô, cũng vọt vào màn mưa.

-

Đi cửa tòa nhà, Phó Tư Diễn mới thả cô nhóc xuống. Dung Hoan lập tức móc khăn giấy ra, lau nước dính trên người anh, rồi sau đó xoa bóp cánh tay cho anh: “Có mỏi không?”

Anh chột cười: “Chỉ ôm có cây gậy trúc nhỏ mà cũng mỏi?”

“Anh mới là gậy trúc nhỏ ấy, hôm nay em mặc nhiều quần áo...”

Anh ôm lấy bả vai cô đi vào trong tòa nhà, ai ngờ đi chưa được mấy bước, lại nghe được phía sau có người đang gọi: “Thầy Phó, thầy Phó...”

Dung Hoan quay đầu, phát hiện còn không phải là nữ sinh đưa dù vừa rồi à?

Nữ sinh tóc vàng vội vàng vọt đến trước mặt bọn họ, gương mặt không biết là nước mắt hay là nước mưa, ngửa đầu nhìn Phó Tư Diễn, muốn nói lại thôi.

“Có việc gì à?” Phó Tư Diễn hỏi.

Tóc vàng liếc Dung Hoan, sau đó ấp a ấp úng mở miệng: “Phó... Thầy Phó, em có thể nói chuyện riêng với thầy không?”

Phó Tư Diễn như hiểu gì đó, ánh mắt trầm xuống, vừa muốn mở miệng từ chối, ống tay áo lại bị kéo một cái. Anh quay đầu nhìn thấy cô nhóc cười với anh: “Không sao. Hai người ở đây nói chuyện, em qua bên kia chờ anh.”

Sau khi Dung Hoan tránh ra, nữ sinh tóc vàng nhìn người đàn ông mà mình thích đã lâu đứng ở trước mặt, cuối cùng lấy hết can đảm nói: “Thầy Phó, em tên Đặng Tâm, năm nay năm bốn. Thật ra em... em thích thầy. Em thích thầy đã lâu, từ khi bắt đầu tiết vi phân tích phân mà thầy dạy, luận văn tốt nghiệp của em cũng là thầy chỉ đạo. Em vốn định sau khi tốt nghiệp mới ngỏ lời với thầy, nhưng mà em không nhịn được...”

Giữa mày Phó Tư Diễn hiện lên cảm xúc không vui, lúc mở miệng giọng lạnh như băng sương: “Người vừa rồi rời đi là vợ tôi, mong hãy tự trọng.”

Đặng Tâm sững sốt, không ngờ Phó Tư Diễn đã kết hôn rồi!

Cô ta cảm thấy như có một chậu nước lạnh tạt từ đỉnh đầu xuống. Sau một lúc lâu cô ta mấp má môi, giọng điệu vô tội lại nhu nhược: “Em xin lỗi! Em chỉ muốn cho thầy Phó biết tình cảm của em với thầy, không có mục đích khác...”

Nghe vậy, khuôn mặt sắc bén của người đàn ông như phủ thêm một tầng tuyết tình, ném cho cô ta một câu cuối cùng:

“Xin lỗi, tôi cũng không muốn biết.”

Dứt lời, anh xoay người rời đi.

-

Dung Hoan nói là ở một bên chờ, thật ra vẫn không nhịn được lên quan sát bọn họ. Nhìn dáng vẻ nữ sinh ngượng ngùng và khuôn mặt lạnh lẽo trước sau như một của Phó Tư Diễn, cô đã đại khái đoán được bọn họ đang nói gì.

Cô vốn tưởng hai người sẽ nói chuyện thật lâu, ai ngờ còn chưa đến một phút Phó Tư Diễn đã quay về tìm cô.

“Nói nhanh thế?” Cô hơi ngây ra.

Người đàn ông không nói gì ôm cô đi vào thang máy. Dung Hoan thấy anh khẽ nhăn mày, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, ai ngờ anh đột nhiên ôm cô, đặt trán mình lên trán cô, giọng điệu chứa ý xin lỗi: “Về sau lúc lên lớp anh sẽ nói rõ với học sinh là anh đã kết hôn, miễn cho bọn họ có ý tưởng dư thừa khác giống như vừa rồi đột nhiên nhảy một người nói mấy lời anh với anh, sẽ không tiếp tục xảy ra.”

Phó Tư Diễn cực kỳ ghét loại hành vi vừa rồi. Đối phương đã có người yêu, nếu bạn nguyện lòng thích, yêu thầm là quyền lợi của bạn, không thể chỉ trích. Nhưng nếu bạn còn kiên trì muốn tỏ tình, trong miệng lại vô tội nói bạn chỉ tỏ tình, không yêu cầu xa đối phương phải thích lại mình. Kiểu giọng điệu này không khỏi quá giả tạo đi, để người yêu của người được tỏ tình biết trong lòng họ sẽ ghê tởm đến thế nào chứ.

Dung Hoan ngẩn ra, thật sự tỏ tình nha.

Cô cong môi: “Vâng, em không tức giận đâu.” Thái độ xử lý trên vấn đề quan hệ nam nữ của Phó Tư Diễn vẫn luôn khiến cô rất yên tâm.

“Biết ngay Hoan Hoan khéo hiểu lòng người mà.”

Trở lại văn phòng, Phó Tư Diễn khóa trái cửa lại, ấn Dung Hoan ở trên cửa mà hôn.

Tim Dung Hoan đập như nổi trống, lông mi run rẩy như có con bướm đang nhẹ nhàng bay múa ở trên đó, cô vô thức nắm chặt ống tay áo của anh lặng lẽ đáp lại nụ hôn của anh.

Mãi khi hôn đến khuôn mặt nhỏ của Dung Hoan đỏ bừng, anh mới ngừng lại, đầu ngón tay lại đảo quanh ở bên hông cô.

“Ngứa...”

Người đàn ông khẽ nhếch mày, nói lời âu yếm ở bên tai cô: “Đáng yêu vậy, làm ban ngày mà anh cũng muốn ăn em.”

Còn ở trường học đó!

Dung Hoan vô lực muốn đẩy anh ra, thấy nụ hôn nồng nhiệt của anh rơi xuống cổ, cả người cô run lên, mềm giọng xin tha: “Đêm nay về lại hôn được không...”

“Buổi tối trở về sẽ nghe anh nói à?”

Cô gật đầu.

Anh cười một cái, khàn giọng hỏi: “Anh nói mấy lần cũng được?”

Sắc mặt cô đỏ lên, vùi đầu đến càng thấp, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Vâng... đều nghe anh.”

Phó Tư Diễn nhìn cô, yết hầu chợt lặn lộn một cái.

Mẹ nó thế này cũng quá ngoan rồi.

Anh buông cô ra, dắt cô ngồi vào sofa. Đầu Dung Hoan gối lên trên đùi anh, anh vuốt mái tóc mềm của cô hỏi: “Chiều nay có muốn đi phòng làm việc không?”

“Muốn! Em tự mình đi xe qua đó.”

“Đợi chút nữa anh bảo Kế Sâm đưa em đi, mưa thế này đi không tiện.”

“Vâng.”

Thời gian buổi trưa chậm rãi trôi đi, hai người ở chung một phòng, cho dù không nói lời nào, cũng cảm thấy không khí ấm áp thoải mái.

Dung Hoan lại bắt đầu miên man suy nghĩ, cuối cùng hỏi anh: “Ví dụ trên thế giới này, có ai đó cực kỳ giống em, tính cách đáng yêu hoạt

bát, cũng nói chuyện được với anh, hơn nữa cô ấy đàn piano rất khá, tóm lại cực kỳ ưu tú. Anh gặp người như vậy thì có thể thích không?”

“...” Anh búng trán cô: “Không có khả năng.”

“Ui da ví dụ mà?!” Người này nhất định phải ném vấn đề chết người này cho anh.

Anh suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nếu trên thế giới thực sự có một người như vậy, vậy cô ấy nhất định sẽ gặp được Phó Tư Diễn thuộc về cô ấy. Mà Phó Tư Diễn trước mắt của em, chỉ phụ trách thích Dung Hoan thuộc về anh.”

Khóe miệng cô kéo ra nụ cười tươi như hoa làm hiện lên hai chiếc lúm đồng điệu: “Dung Hoan nhất định là sẽ ở bên Phó Tư Diễn, đúng không?”

“Ừ.”

Cho dù thế giới này có rất nhiều Dung Hoan, mỗi “Dung Hoan” đều sẽ có một Phó Tư Diễn bảo vệ cô.

-

Buổi chiều Dung Hoan đến phòng làm việc, Hồ Hình đến thông báo một tin tức tốt, ca khúc mới mà lần trước Dung Hoan đàn ở phòng hòa nhạc được hưởng ứng rất tốt, cô còn nhận được lời mời diễn tấu ở các nơi.

Dung Hoan nhìn lịch công việc được sắp xếp cách đây không lâu, buổi diễn tấu gần đây nhất diễn ra vào thứ hai tuần sau, ở Paris.

“Thứ hai...”

Hồ Hình nhìn vẻ rối rắm của cô, dò hỏi: “Em có việc sao?”

“Thứ ba tuần sau là sinh nhật của Phó Tư Diễn.” Cô nhìn lịch ngày: “Nếu không, buổi tối thứ hai diễn tấu xong em trực tiếp bắt máy bay

về chuyến sớm nhất, như vậy hẳn là có thể kịp.”

“Được, chị đặt vé giúp em nhé.”

Buổi tối về đến nhà, Dung Hoan nói chuyện di Paris với anh. Phó Tư Diễn nghe xong buồn bực ôm lấy cô: “Mới cưới còn chưa được bao lâu, vợ lại phải đi ra ngoài kiếm tiền.”

Cô bị anh chọc cười: “Em phụ trách kiếm tiền nuôi anh không tốt à?”

“Không tốt! Anh chỉ muốn em ở bên anh thôi.”

Người này sao hôm nay giống trẻ con thế.

Cô sờ sờ đầu của anh: “Được rồi, em sẽ về mà.”

Ban đầu, Dung Hoan cho rằng anh đánh người chỉ là đùa, nhưng mà mấy ngày nay chuẩn bị đi, anh bắt đầu điên cuồng đánh lấy cô...

“Hoan Hoan, hôm nay anh không đi làm, chỉ ở nhà với em.”

“Hoan Hoan, em đừng xem TV, qua đây giúp anh sấy tóc đi.”

“Em ở đây đọc sách với anh luôn. Anh sẽ không chê em Ồn.”

Buổi tối ngày trước khi đi, khi Dung Hoan chuẩn bị đến phòng đàn, anh đều phải đi theo, cuối cùng cô cũng nhận ra: “Phó Tư Diễn, em cảm thấy anh có chỗ không ổn.”

“Làm sao vậy?”

“Anh nói xem anh cần gì phải cứ đánh vào một chỗ với em.” Còn “quá mức” hơn cả lúc tình yêu cuồng nhiệt trước kia.

“Anh... không có. Không phải ngày mai em phải đi à? Anh ở bên cạnh em nhiều, đỡ cho ngày mai em phải khóc nè.” Anh nghiêm trang.

“???” Xem dáng vẻ hiện tại này thì ai muốn khóc nè chứ?

“Ui da anh ở đây thì sao em có thể yên tâm luyện đàn? Anh đi ra ngoài trước đi.” Cô nói.

“Vậy em phải luyện bao lâu?”

“Một tiếng.”

“... Thế trong lúc đợi anh đi mở nước tắm cho anh.” Cảm xúc của anh hạ xuống.

Anh nói xong đứng dậy, lúc đi ra đến cửa, còn quay đầu lại nhìn cô một cái cuối cùng, trong mắt là cảm xúc hỗn loạn không nói rõ.

Dung Hoan bị ánh mắt này tác động, có loại cảm giác mình đuổi anh đi. Cô đàn một lát, Hề Phán gọi điện thoại tới hỏi tình hình gần đây của cô. Dung Hoan cũng kể cảm xúc mấy ngày nay của Phó Tư Diễn với cô ấy.

Hề Phán nghe xong cười ha ha: “Không ngờ người đàn ông thoát nhìn cao ngạo lạnh lùng như anh Phó thế mà còn có một mặt cún con như vậy, quá đáng yêu luôn ấy.”

“... Cậu nói xem có phải anh ấy xảy ra chuyện gì mà không nói với tớ không?”

“Không quá giống. Tớ cảm thấy rất bình thường, mỗi tháng đàn ông đều có mấy ngày cảm xúc buồn bực hạ thấp khó hiểu như này, thiếu cảm giác an toàn, như này không phải nói rõ anh ấy để ý cậu à? Giống như anh ấy đi thì cậu cũng không nở à.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Chứ không thì sao?” Hề Phán hạ giọng: “Nói nhỏ với cậu, đôi khi Cố Viễn Triệt cũng như vậy. Sau khi kết hôn cực kỳ dính tó, yêu chết luôn á hì hì.”

Dung Hoan không ngờ cảm xúc này cũng sẽ xuất hiện ở trên người Phó Tư Diễn. Trước kia mỗi lần cô đi công tác, thoạt nhìn đều là cô không nở rời xa anh nhiều hơn, anh luôn ở bên phía là người an ủi cô.

Cúp máy, Dung Hoan đi ra khỏi phòng đàn đi tìm Phó Tư Diễn, lại nghe được anh gọi điện thoại ở phòng sách. Cô đi tới cửa thì nghe được anh đang nói tiếng Pháp.

Anh nói chuyện điện thoại xong, Dung Hoan lên tiếng gọi anh: “Đàn xong rồi à?”

Cô cười đi về phía anh: “Người nói chuyện điện thoại với ai thế, em nghe không hiểu.”

Anh nửa ôm cô: “Một người bạn ở Paris. Anh nói ngày mai em sẽ qua đó, đến lúc đó cậu ấy sẽ đưa đón em, phụ trách đi đường của em. Em yên tâm đi theo cậu ấy là được.”

“Anh sắp xếp xong hết rồi á?”

“Nếu không sao anh yên tâm để em đi đến chỗ xa lạ chứ?”

Trong lòng cô ấm áp, ôm lấy cánh tay anh làm nũng: “Chồng tốt quá.”

“Đi thôi, anh xả nước tắm cho em xong rồi.”

Anh nắm tay cô vào phòng tắm. Anh đã cẩn thận giúp cô chuẩn bị xong áo ngủ và đồ lót, anh cúi đầu hôn cô một cái nói: “Anh đi ra ngoài trước. Em đừng ngâm lâu quá, sẽ cảm lạnh.”

Anh đang muốn xoay người rời đi, Dung Hoan giữ chặt cánh tay anh. Cô đi vòng qua trước, nhón chân ôm lấy cổ anh, môi đỏ hơi cong cười vô cùng quyến rũ:

“Em muốn anh tắm cùng.”

Đôi mắt đen của cô khế liếc, hơi nước mờ mịn, bên tai trắng nõn hơi phấp phồng, có thể nhìn thấy phong cảnh kiêu diễm mông lung trước ngực, rõ ràng là bé hồ ly quyến rũ.

Đây là lần đầu tiên Phó Tư Diển thấy cô chủ động đưa ra yêu cầu này. Dáng vẻ của cô vào giờ phút này khiến anh đỏ mắt, anh giữ gáy cô, hung hăng hôn xuống.

Anh vừa hôn cô, tay vừa bắt đầu cởi quần áo của cô ra. Dung Hoan cảm nhận hơi thở của mình chợt dồn dập, sóng nhiệt trong cơ thể dần tăng cao. Đầu cô choáng váng, lúc hoàn hồn đã là da thịt dán sát, anh ôm cô, mặt đối mặt ngồi vào bồn tắm.

“Tư Diển...” Cô sợ tới mức theo bản năng lên tiếng gọi anh.

Người đàn ông ý xấu xa bóp chặt eo cô, để cô ngồi cách anh càng gần, cảm nhận được chỗ dưng trào. Anh thì thầm ở bên tai cô: “Là bé cưng đưa đến trước, vậy ở chỗ này một lần trước.”

Môi lại lần nữa dán lên cánh môi mềm mại của cô, khi nhẹ khi nặng mà lần mò tìm kiếm. Vì để mình không ngã ngửa ra sau, đầu ngón tay xanh nhạt của cô bắt lấy bờ vai anh.

Trong cái hôn của anh, cô nhóc cảm thấy như đang ăn kẹo đường. Cổ họng người đàn ông khô khốc, bàn tay giữ lấy gáy của cô, dường như không ngừng chờ mong và ngọt ngào càng sâu.

Nước trong bồn tắm hiện lên sóng gợn nhợt nhạt, phản chiếu ngọn đèn trên đỉnh đầu.

Dung Hoan như ở giữa sương mù, viền mắt đỏ lên.

Anh hừ một tiếng, một lần nữa ôm chặt lấy cô. Dung Hoan ngửa đầu ra sau như là một con cá nhỏ, trong dòng nước dưới ánh đèn như đóa sen từ từ nổi lên.

“Bé cưng, em thả lỏng chút...” Anh không nhịn được hít hà một hơi, cảm giác da đầu tê dại.

“Ừm...”

Trong nước ấm và trên giường cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng. Dung Hoan nhìn bọt nước văng khắp nơi, trước mắt lắc lư lay động khiến làm người nhộn nhạo.

Cô và anh sa vào đám mây vui sướng.

Anh một tay ôm cô ra khỏi bồn tắm, tắm rửa nhanh, rồi sau đó ôm về trên giường ở phòng ngủ.

Khi thân thể anh lần nữa áp lên, Dung Hoan ngây dại. Anh khẽ cười một tiếng, tiếng nói trầm thấp áp xuống: “Hoan Hoan, hôm nay không dễ dàng tha cho em như vậy được đâu.”

-

Tuy Phó Tư Diễn nói như vậy, nhưng suy xét đến việc ngày mai cô nhóc phải lên máy bay, anh vẫn khắc chế. Cuối cùng cô giống như không có xương, lười nhác ngã vào trong ngực anh, để mặc anh một lần nữa bế cô trở vào phòng tắm.

Quay lại phòng ngủ, anh ngồi xuống để cô dựa lưng vào ngực anh, để anh mặc áo ngủ cho cô. Tầm mắt anh dờ xuống, cả người cô trải rộng vệt đỏ, ám muội cực kỳ.

Anh ôm chặt cô, hôn lên má cô một cái: “Sao mệt thành như vậy?”

“Anh nói mà còn không biết xấu hổ.” Cô nhỏ giọng phản kháng.

Anh cười để cô nằm xuống, sau đó ôm cô vào trong ngực, dịu dàng dỗ cô: “Được, là anh sai rồi, đêm nay Hoan Hoan vất vả.”

Thật ra cô không trách anh, nghe anh nói xong, cô ôm lấy anh, đầu dựa vào ngực anh, cảm nhận trái tim anh đập mạnh mẽ. Sau một lúc

lâu cô mở miệng: “Chồng à, tuy rằng chúng ta chỉ xa nhau mấy ngày ngắn ngủi, nhưng thật ra em cũng không nỡ xa anh.”

Không đơn giản là anh dính cô mà thật ra cô cũng muốn ở cạnh anh nhiều hơn.

Cô có thể hiểu biểu hiện khác hẳn ngày thường của Phó Tư Diễn mấy ngày nay đều là bởi vì bọn họ càng thêm yêu nhau.

Anh cong môi, sờ sờ đầu cô: “Ừm, anh biết.”

“Bọn họ đều nói hôn nhân là mồ chôn của tình yêu, rất nhiều người sau khi kết hôn thì tình cảm không được như xưa nữa. Nhưng mà em và anh kết hôn, cảm thấy càng yêu nhau hơn.” Cô nói.

“Xem ra chúng ta đều rất may mắn, còn không đến mức sớm vậ đã vào ‘mồ chôn’.” Anh cười.

-

Năm giờ sáng ngày hôm sau, Dung Hoan đã tỉnh. Cô vội tắt đồng hồ báo thức, nhìn người đàn ông còn đang ngủ say, khẽ thở ra, rồi sau đó khẽ đặt một nụ hôn lên mặt anh.

Cô nhẹ nhàng xuống giường, rón ra rón rén đi đến phòng tắm rửa mặt. Sau khi xong, cô cầm valy hành lý nhỏ xuống lầu, chuẩn bị bữa sáng cho mình.

Lúc này Dung Hoan còn buồn ngủ, đứng ở trước bệ bếp, đầu gật gà gật gù.

Bỗng nhiên, cô nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn thấy Phó Tư Diễn đồng thời bên hông đã bị anh ôm từ phía sau.

“Ôi sao anh lại tỉnh rồi?!” Cô nhìn anh đã thay xong quần áo, dáng vẻ muốn ra cửa.

Đầu anh dựa vào đầu vai cô, bởi vì mới tỉnh ngủ mà giọng còn hơi trầm thấp khàn khàn: “Đưa vợ đi sân bay.”

Cô ngây ra: “Không cần! Em tự đi với Hồ Hình là được rồi. Anh nhanh lên ngủ tiếp đi.”

“Ngoan, không tiễn em đi, anh không yên tâm.” Anh duỗi tay tắt chốt mở bếp từ, bung sữa bò trong nồi đổ vào trong cốc, giúp cô bung lên.

Dung Hoan đi theo anh đến nhà ăn, anh quay đầu nói: “Anh lại đi chiên trứng, nướng bánh mì cho em. Em uống trước đi.”

“... Vâng.” Cô uống sữa bò, quay đầu nhìn anh, vừa đau lòng lại cảm động. Người đàn ông này, đôi lúc lại chiều chuộng cô đến mức chẳng cho cô mó tay vào việc gì.

Qua một lát, anh bung bữa sáng nóng hầm hập lên, ngồi xuống bên cạnh cô.

Dung Hoan khoác cánh tay anh, hôn lên mặt anh một cái, cười ngây ngô.

Anh nói: “Hôm nay em hôn anh hai lần.”

“??” Cô giật mình: “Sao anh biết.”

“Vừa rồi đồng hồ báo thức vừa kêu là anh đã tỉnh.”

“Vậy anh còn giả bộ ngủ.” Cô cười cầm lấy bánh mì nướng, đưa vào trong miệng anh. Hai người cứ anh em ngọt ngào như vậy ăn xong bữa sáng, Hồ Hình gọi điện thoại nói đã tới cửa.

Hai người ra cửa, Hồ Hình nhìn thấy Phó Tư Diễn đó thì hỏi kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: “Anh Phó còn muốn tiễn em à?”

Dung Hoan nhún vai, bất đắc dĩ lại hạnh phúc.

-

Đến sân bay, Dung Hoan và Phó Tư Diễn lưu luyến không rời tạm biệt. Người đàn ông ôm cô nhóc, bàn tay to vuốt ve mái tóc mềm của cô: “Xuống máy bay gọi cho anh trước, nhé?”

“Vâng.”

Anh hôn cô một cái rồi buông cô ra. Dung Hoan đi qua cửa an ninh, quay đầu lại còn vẫy tay với anh. Hồ Hình ở bên cạnh cười trêu chọc: “Cảm thấy hai người như mới yêu đương ấy.”

Dung Hoan đỏ mặt: “Nào có.”

“Chị chưa thấy ai dính nhau như hai người đâu.”

-

Máy bay thuận lợi đáp xuống Paris. Trước một ngày diễn tấu, Dung Hoan bất ngờ nhận được điện thoại từ một dãy số xa lạ, mở miệng nói chuyện là một giọng nam trầm thấp hơi có vẻ tang thương: “Dung Hoan, còn nhớ anh không?”

Dung Hoan cảm thấy giọng này cực kỳ quen, qua một lát phản ứng lại: “Anh Tô Đồng?!”

Đầu kia cười: “Xem ra con người của anh vẫn làm người khác khắc sâu ấn tượng.”

Dung Hoan gặp Tô Đồng lúc còn học đại học ở Mỹ, là Hoa kiều người Pháp, hơn Dung Hoan hai khóa. Lúc ấy bởi vì bọn họ cùng tham gia một câu lạc bộ nên mới biết nhau. Tài năng piano của Tô Đồng cực kỳ cao, thường xuyên dạy dỗ Dung Hoan một ít, cho người ta một loại cảm giác bậc cha chú. Chẳng qua sau đó Tô Đồng gặp tai nạn xe cộ, ngón út tay phải bị thương, từ đây không thể tiếp tục đàn piano nữa.

“Anh nghe nói ngày mai em có buổi diễn ở Paris, cho nên gọi điện thoại cho em. Đã lâu chúng ta không gặp.”

“Anh cũng biết chuyện này?”

“Biết! Hiện tại nước ngoài cũng có rất nhiều người thích em.”

Dung Hoan nghĩ thầm nếu Tô Đồng không xảy ra chuyện kia, có lẽ hiện tại cũng đã là nghệ sĩ piano thế giới.

Hai người hẹn sáng mai gặp mặt ở quán cafe, tâm sự ôn chuyện.

Ngày hôm sau đến chỗ hẹn, Dung Hoan nhìn thấy một người đàn ông mặc màu áo khoác da màu nâu ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ, Dung Hoan nhận ra anh ấy chính là Tô Đồng.

“Đã lâu không gặp, anh Tô Đồng.” Dung Hoan cười.

Tô Đồng mời cô ngồi xuống. Sau khi Dung Hoan gọi cafe, Tô Đồng cảm khái nói: “Em càng ngày càng xinh đẹp, còn anh càng ngày càng già rồi.”

“Làm gì có, em cảm thấy anh không thay đổi gì so với trước cả.”

“Phải không! Vợ anh còn thường xuyên bảo anh già đấy.”

“Anh kết hôn rồi!”

Tô Đồng gật đầu. Sau khi anh tốt nghiệp trở về Paris, gặp lại tiểu thanh mai, một năm sau thì kết hôn, hiện tại đã có cả con rồi. Hiện tại anh đang đi làm ở một công ty chứng khoán, không hề chạm vào piano nữa. Biết được khoảng thời gian trước Dung Hoan cũng kết hôn, anh càng thêm cảm khái thời gian trôi qua nhanh.

Hai người hàn huyên một lúc lâu, suy xét Dung Hoan còn phải đi diễn, anh cũng không kéo cô nói chuyện lâu. Hai người đi ra đến

cửa, Dung Hoan không cẩn thận giẫm hụt một bậc thang, Tô Đồng đỡ cô: “Cẩn thận một chút.”

Dung Hoan cười nói: “Không có việc gì.”

“Đêm mai diễn tấu, anh dẫn người nhà đi xem em.”

“Vâng ~”

Tô Đồng nhìn theo bóng Dung Hoan rời đi, mà ở một góc xa, một chiếc cameras phát tiếng “tách tách tách”.

-

Buổi biểu diễn ở Paris tổ chức rất thuận lợi. Vừa kết thúc, Dung Hoan và Hồ Hình lập tức chạy đến sân bay, ngày mai chính là sinh nhật Phó Tư Diễn. Cô nói dối với Phó Tư Diễn bảo hôm sau mới có thể về, nhưng thật ra buổi sáng ngày mai cô sẽ xuất hiện ở trước mặt anh, cho anh một niềm vui cực kỳ bất ngờ.

Mười mấy tiếng đồng hồ sau, máy bay đáp xuống ở thành phố Lâm, không trung sáng sủa, hơi thở đầu mùa xuân phất qua mang đến sự sinh sôi của vạn vật.

Dung Hoan ra khỏi sân bay, về nhà trước, phát hiện Phó Tư Diễn không ở nhà. Cô gọi điện thoại cho Kế Sâm trước, biết được người đàn ông ở DC.

Giờ phút này Phó Tư Diễn đang mở cuộc họp, Dung Hoan nhờ Kế Sâm giữ bí mật, cô qua đó ngay.

Dọc theo đường đi, cô khẽ ngậm nga, hân hoan nháy nhót tưởng tượng xem chút nữa Phó Tư Diễn nhìn thấy cô thì sẽ có phản ứng gì.

Xe ngừng ở bãi đỗ xe DC, Dung Hoan xuống xe, vừa đi vừa tùy ý mở Weibo, lại nhìn thấy số tin nhắn riêng và tag mình đột nhiên tăng cao.

Cô nghi hoặc mở ra nhìn, phát hiện vậy mà là một tin tức như sau:

Chương 74

“Buổi sáng đến đây thôi. Mọi người nghỉ ngơi một lát.” Phó Tư Diễn cố nén lại vẻ mệt mỏi, buông bút đứng dậy, một tay dứt túi đi ra khỏi phòng họp.

Đi về văn phòng, cửa đột nhiên vang lên một giọng nữ nhân viên: “Tổng giám đốc Phó...”

Cô gái là một trong số trợ lý của Phó Tư Diễn, chỉ thấy cô ta vội vàng vọt vào, sắc mặt hơi hoảng hốt đưa điện thoại cho người đàn ông xem: “Tổng giám đốc Phó, đây là tin tức mới tuôn ra trên Weibo, có liên quan đến bà chủ...”

Phó Tư Diễn thấy rõ tiêu đề tin tức ở trên đó: Nghệ sĩ piano Dung Hoan lén gặp người đàn ông thần bí ở Paris, hai người có hành động thân mật. Bức ảnh phía dưới là Dung Hoan ở tiệm cafe nói chuyện phiếm với người đàn ông này. Hai người nói chuyện với nhau rất vui, lúc đi ra khỏi cửa hàng hình như còn có tiếp xúc tay chân. Đêm hôm đó Dung Hoan biểu diễn, còn có ảnh chụp được người đàn ông này có xuất hiện ở hiện trường, truyền thông còn suy đoán hai người cùng rời khỏi phòng hòa nhạc.

Kế Sâm ở bên cạnh cũng liếc mắt một cái, trong lòng giật nảy mình.

Phó Tư Diễn nhìn tin tức, đỉnh mày lập tức nhăn lại, con ngươi đen nhánh vũng vàng thiêu đốt lửa giận: “Đám người này cái gì cũng dám viết.”

Người đàn ông lập tức đi vào văn phòng, sầm mặt móc di động ra, gọi điện thoại cho Dung Hoan.

Nhưng mà điện thoại vang lên mấy lượt đều không có người trả lời.

Trong lòng anh nháy mắt hiện lên ngàn vạn suy nghĩ: Có phải cô nhóc xảy ra chuyện gì rồi không? Có phải bị truyền thông vây đuổi chặn đường ở nước ngoài không? Anh không ở bên cạnh cô, hiện tại có phải trong lòng cô rất hoảng không?

Anh nhíu chặt mày, không ngừng nắm chặt tay như muốn đập vỡ điện thoại. Anh quay đầu nhìn về phía Kế Sâm, lúc mở miệng giọng như ngâm trong cát: “Bây giờ anh lập tức đi kiểm tra hành trình và tình hình hiện tại của Dung Hoan. Liên hệ Hall, xem cậu ấy có biết hiện tại Dung Hoan ở đâu không.”

Kế Sâm mấp máy: “Tổng giám đốc Phó, bà chủ...”

Câu “bà chủ đã đến DC” của anh ấy còn chưa nói xong, ánh mắt lạnh băng của Phó Tư Diễn đảo qua, rớt cuộc trong giọng nói không đề nổi sự phẫn nộ: “Con mẹ nó anh không đi nhanh đi?!”

Vừa dứt lời, cửa văn phòng bị người ta kéo ra.

Phó Tư Diễn lập tức nhìn thấy cô nhóc mà anh vốn cho rằng ở Paris xa xôi, giờ phút này mặc một chiếc áo len mỏng màu trắng rộng thùng thình, váy ngắn màu nâu, đội mũ beret, vừa vặn cười xinh đẹp nhìn anh.

Mở miệng là giọng như nước suối trong: “Chồng ơi, em đã về rồi.”

Cô bước nhanh về phía anh đang sững sờ, sau đó bị anh ôm vào trong ngực. Anh cup mi nhìn cô, còn có phần không thể tưởng tượng nổi: “Không phải bảo mai mới về à?”

Khuôn mặt cô cong thành hình trăng non: “Sao em có thể không muốn về sớm gặp anh đây?”

Phó Tư Diễn ngẩng đầu liếc Kế Sâm một cái, Kế Sâm ngay lập tức “vèo” một tiếng biến mất. Phó Tư Diễn giơ tay véo mũi cô, khoe môi

không giấu được tươi cười: “Bé cưng trở về để cho anh niềm vui bất ngờ à?”

“Dạ!” Ý cười của cô nhẹ nhàng “Muốn hôn.”

Cô vừa dứt lời, anh đã khóa môi cô, tay ôm lấy eo cô không ngừng buộc chặt. Hơi thở của cô gái ngọt ngào, lập tức xoa dịu cơn tức giận trong lòng anh. Anh xoay người, đè cô ở trên tường, mạnh mẽ hôn cô.

Dung Hoan bị anh hôn đến nổi gương mặt đỏ bừng, thiếu chút nữa không thở nổi. Anh buông môi cô ra, nhẹ nhàng gặm cắn ở vành tai cô, giọng khàn đặc: “Bé cưng, anh rất nhớ em.”

“Em cũng nhớ anh...”

Trán kề sát nhau, Dung Hoan nhỏ giọng hỏi: “Tur Diễn, anh nhìn thấy tin tức kia chưa?”

“Ừ, đã thấy.” Anh nắm tay cô, dẫn cô ngồi xuống: “Hoan Hoan đừng lo lắng. Anh đi xử lý liền.”

Cô thấy vẻ mặt anh trầm ổn thản nhiên, hoàn toàn không giống giống lần trước điên cuồng ăn dấm của cô và Malloy, cô cười hỏi trêu anh: “Sao anh không hỏi em với người kia là thế nào?”

Anh ôm chặt cô, một tay khác gãi gãi thịt mềm trên cằm cô: “Vì sao phải hỏi? Vừa nhìn đã biết là truyền thông sinh sự bịa đặt. Anh tin tưởng vợ của anh, hơn nữa hai người thật sự có gì thì hiện tại em còn sẽ xuất hiện ở chỗ này à?”

Cô có thể đến thành phố Lâm, đã nói lên tới hôm qua vừa kết thúc buổi diễn là cô máy bay, nào tồn tại hai người rời đi nửa thật nửa giả như lời paparazzi.

Dung Hoan mỉm cười, không nhịn được hôn lên mặt anh một cái: “Cho dù anh không hỏi, em cũng muốn nói với anh.” Cô giải thích rõ

ràng quan hệ của cô và Tô Đồng, còn có quá trình ở quán cafe của hai người hôm qua. Vừa khéo, vừa dứt lời, Tô Đồng đã gọi điện thoại đến.

“Xin lỗi nhé, Dung Hoan, em nhìn thấy tin tức kia chưa? Ngại quá! Nếu gây rắc rối cho em hoặc là em cần thì anh có thể gọi điện thoại cho chồng em để giải thích...” Đầu dây bên kia giọng Tô Đồng tràn ngập xin lỗi. Ngày hôm qua lúc buổi biểu diễn kết thúc, anh tìm Dung Hoan để đưa cho cô đĩa CD nhạc mà cô nói rất thích ở quán cafe hôm trước nên mới gây ra hiểu lầm này.

Dung Hoan mở loa ngoài điện thoại: “Không sao đâu anh Tô Đồng. Chồng em đang ở ngay cạnh đây, anh ấy không hiểu lầm.”

Phó Tư Diễn và Tô Đồng giao lưu vài câu, cuối cùng anh ấy mới thả lỏng: “Vậy còn cần anh giúp gì không? Hoặc là anh có thể giúp hai người làm gì không?”

Phó Tư Diễn nói: “Không có việc gì đâu anh Tô. Bên này, tôi sẽ xử lý ổn thỏa mọi việc.”

Cúp máy, Dung Hoan hỏi anh muốn xử lý thế nào, Phó Tư Diễn xoa đầu cô: “Đợi chút nữa em sẽ biết. Cô nhóc không cần nhọc lòng.” Anh liếc đồng hồ: “Có đói bụng không, đi trước ăn nhé?”

“Hơi hơi...”

“Vậy em ở đây chờ anh, ta đi ra ngoài một chút sẽ quay lại luôn.”

Phó Tư Diễn đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, nhìn về chỗ Kế Sâm ngồi. Kế Sâm hiểu ý, lập tức tiến lên, chủ động nói: “Cậu Phó, tôi đã tra xét, bên công bố hình ảnh đầu tiên là giải trí Tấn Dương, phó tổng giám đốc Tấn Dương là con trai thứ hai nhà họ Tạ.”

“Nhà họ Tạ?” Anh mắt trầm xuống.

“Bạn cùng phòng thời đại học của bà chủ, em trai của chồng Tạ Nhu. Tạ Nhu cũng làm việc ở Tấn Dương.”

Phó Tư Diễn cười lạnh một tiếng, rồi sau đó trầm ngâm nói: “Anh đi gửi cho tổng giám đốc Tấn Dương một món đồ...”

Kế Sâm nghe, cuối cùng, Phó Tư Diễn lại bổ sung một câu: “Đúng rồi, giúp tôi lập một tài khoản Weibo.”

-

Văn phòng tổng giám đốc giải trí Tấn Dương.

Tổng giám đốc Thạch Duy thưởng thức trà trong chén, cười tủm tỉm: “Trà Long Tĩnh này ngon thật, cảm ơn cậu Tạ.”

Tạ Khang xua tay, dư vị trong miệng ngọt lành: “Cái này cũng không phải là tôi mua, là Nhu Nhu gửi cho ngài. Cô ấy biết ngài thích nhất uống Long Tĩnh.”

“Ha ha con bé Nhu Nhu này chu đáo thật đấy. Lần này còn may cô ta gửi ảnh của Dung Hoan cho chúng ta, sáng sớm hôm nay vừa đưa tin ra, lượng truy cập và lượng xem tăng mạnh, hưởng ứng cũng không tệ lắm.”

“Con bé Tạ Nhu này có tài làm truyền thông bẩm sinh.”

“Cậu Tạ, cậu nói xem Phó Tư Diễn có thể tìm chúng ta nói chuyện hợp tác không?” Thạch Duy cười tủm tỉm.

Sở dĩ giải trí Tấn Dương là doanh nghiệp truyền tin tức hàng đầu hiện tại là bởi vì họ có nguồn tin tức chất lượng cao độc nhất vô nhị, có gan tung scandal của minh tinh, ngay cả minh tinh đều phải lén có quan hệ tốt với họ. Lần này bọn họ nghĩ đưa tin tức về Dung Hoan, Phó Tư Diễn hoặc là Dung Hoan vì một sự nhin chín sự lành chắc chắn sẽ phải nhún nhường với bọn họ, đến lúc đó nói chuyện hợp tác thế nào cũng dễ.

Thay vì bọn họ phải nịnh bợ Phó Tư Diễn, không bằng để chủ đầu tư tự động tìm đến cửa.

Hai người chuyên tâm thưởng trà, đột nhiên một tràng gõ cửa vang lên phá tan bầu không khí thư thái nhàn nhã, Thạch Duy buông chén trà nói: “Vào đi.”

Trợ lý đi vào, đưa một tập tài liệu photocopy cho Thạch Duy.

Ông ta cầm lấy nhìn thì là tình hình hoạt động thật và ưu khuyết điểm của Tấn Dương, bên trong còn có mấy phần tài liệu viết Tấn Dương đã từng từng có rất nhiều giao dịch mờ ám phi pháp, một khi bị chính phủ tra ra là hậu quả một giây đóng cửa.

Thạch Duy vừa thấy, sắc mặt xanh mét: “Cái này... Đây là ai gửi tới?!!”

“Là người tên là ‘Phó Tư Diễn’.”

Trong lòng Thạch Duy và Tạ Khang vừa nghe đều giật nảy mình.

Thạch Duy nằm liệt trên ghế, tức giận vỗ vào tay vịn của ghế: “Sao Phó Tư Diễn có thể tra được mấy thứ này!”

“Tôi... Tôi không biết.” Tạ Khang cũng hoảng sợ.

Lúc này một cú điện thoại gọi đến văn phòng, chỗ thư ký chuyển máy nói là một người đàn ông tên là Phó Tư Diễn gọi tới.

Thạch Duy vội nhào lên nghe điện thoại: “Ngài Phó... Phó Tư Diễn?”

“Là tôi. Tổng giám đốc Thạch, nghe tên đã lâu.” Giọng người đàn ông trầm thấp.

“Ngài Phó! Tôi đã thấy thứ ngài gửi cho tôi... Đây là có ý gì?”

“Ngài Thạch, tôi đi thẳng vào vấn đề.” Hai giây sau, giọng trầm khàn của người đàn ông xuyên qua ống nghe điện thoại truyền đến: “Tấn Dương truyền thông tin lời không căn cứ, bôi nhọ vợ tôi. Ông biết hậu quả chứ?”

Cuộc trò chuyện trong suy nghĩ của Thạch Duy vốn không phải như vậy. Ông ta vốn còn có thể kiêu căng ngạo mạn nắm giữ quyền chủ động, nhưng bây giờ cầm phần tài liệu này, ông ta cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

“Ngài Phó, ngài hiểu lầm rồi. Thật ra chuyện này chúng tôi có thể giải quyết thỏa đáng...”

Người đàn ông lạnh giọng ngắt lời: “Ông cảm thấy tôi hiếm lạ giải quyết thỏa đáng của ông chắc? Tôi cho ông hai cách giải quyết. Cách thứ nhất, sa thải Tạ Nhu, công khai xin lỗi Dung Hoan làm sáng tỏ sự thật. Cách thứ hai, tài liệu tôi gửi cho ông được công bố rộng rãi, hơn nữa chuẩn bị tiếp nhận khởi tố. Luật sư của tôi sẽ theo đến cùng.”

Anh nói xong, dứt khoát cúp máy.

Thạch Duy tức giận quăng ống nghe xuống đất, văng tục chỉ về phía Tạ Khang: “Nhìn xem đây các người chọc phá chuyện gì cho tôi!”

“Ông Thạch đừng vội, Phó Tư Diễn nói thế nào?!”

“Còn thế nào được nữa? Công khai xin lỗi làm rõ chuyện này, đồng thời đuổi việc Tạ Nhu.”

“Vậy sao được!”

“Con mẹ nó, nếu không thì Tấn Dương của chúng ta sẽ xong đời!”

-

Dung Hoan ở văn phòng đợi một lúc lâu, cuối cùng Phó Tư Diễn cũng trở lại. Cô bẹp miệng: “Sao anh đi lâu thế?”

“Xin lỗi cục cưng, anh vừa mới xử lý xong.” Anh nắm tay cô, dẫn cô ra khỏi cửa. Dung Hoan nghi hoặc: “Rốt cuộc anh xử lý thế nào vậy?”

“Em đợi lát nữa sẽ biết.”

Người này còn tỏ vẻ thần bí.

Anh hỏi cô muốn ăn gì, cô nói ăn thanh đạm một chút: “Buổi chiều em về nhà ngủ đã, hơi buồn ngủ.” Cô nói.

“Được rồi! Cơm nước xong anh đưa em về.”

Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan đi ăn dimsum. Vào phòng riêng, hai người ngồi xuống, người đàn ông đưa thực đơn cho cô, tay khoác lên lưng ghế của cô: “Thích ăn gì thì gọi đó.”

Cô nhìn thực đơn, bực bội buổi sáng đều bị vớt ra sau đầu: “Bánh xá xíu, gói cuốn tỏi nhuyển tôm tươi, khoai sọ, cánh gà rút xương, sủi cảo tôm...”

Anh không khỏi cười: “Ăn hết nhiều như vậy?”

“Em muốn nếm hết.”

“Được, chút nữa bé cưng không ăn hết thì anh sẽ xử lý em.”

Gọi món xong, anh nhân lúc không người, kéo cô và trong ngực: “Để anh hôn nào...”

Cô nhóc bị lời âu yếm của anh ở bên tai làm cho mặt đỏ tai hồng: “Phó Tư Diễn, anh đừng dẫn đi...”

Cầm anh để lên đỉnh đầu cô, tiếng cười trầm thấp truyền đến: “Không phải em thích anh như vậy à?”

“...” Cô không hề nha.

Sau khi món ăn được bung lên, Dung Hoan ăn từng miếng lớn, Phó Tư Diễn hiếm khi động đũa, phần lớn thời gian chỉ nhìn cô, chuyển đồ cô thích đến trước mặt cô.

Dung Hoan vừa nhét một miếng sủi cảo tôm vào miệng đang nhai, quay đầu thì nhìn thấy ánh mắt chứa ý cười của Phó Tư Diễn.

Cô lập tức ửng đỏ mặt, vội nhai rồi nuốt sau đó quay đi: “Anh đừng cứ nhìn em...”

“Hoan Hoan, em ăn cơm rất giống hamster nhỏ, cực kỳ đáng yêu.” Anh nói.

“...”

Dung Hoan mắng yêu anh một câu, di động trên mặt bàn rung lên, cô cầm lấy nhìn là Hồ Hình gửi tin nhắn: *Trên mạng có truyền thông bắt đầu làm sáng tỏ chuyện của em, mau lên xem!*

Cô mở Weibo ra, nhìn thấy có một nhà gọi là “Giải trí Tấn Dương” truyền thông làm sáng tỏ việc này. Dung Hoan gặp riêng người đàn ông là lời không căn cứ, hiện tại tỏ vẻ xin lỗi Dung Hoan vì bị hao tổn danh dự. Phía dưới cư dân mạng lập tức phản chiến, mãnh liệt khiển trách Tấn Dương, rất nhiều fans vẫn luôn đứng ra bảo vệ Dung Hoan kích động đến hồng luôn.

Dung Hoan vui vẻ đưa điện thoại cho Phó Tư Diễn xem: “Người nói xem sao bọn họ nói dối là dối? Có phải anh xử lý không?”

Anh không trả lời, nắm lấy tay cô hỏi cô: “Vợ ơi, chúng ta đăng Weibo đi.”

“Hả?”

Phó Tư Diễn lấy di động ra, đưa một bài mới viết xong trên Weibo cho cô xem: “Thế nào?”

Dung Hoan nhìn xong sắc mặt hơi đỏ, cuối cùng gật đầu, giọng uyển chuyển nhẹ nhàng: “Vâng...”

Anh cười, ấn đăng.

Mười lăm phút sau, Weibo này lên đến hạng đầu bảng hot search, thổi quét internet: Dung Hoan là vợ của tôi, là cô bé tôi để trong lòng cưng chiều cả đời, không có kỳ ai có quyền chửi bới cô ấy. Nếu tiếp theo còn có kiểu tin tức này, tôi sẽ liên hệ luật sư, nghiêm túc xử lý.
@Dung Hoan

Ảnh là giấy đăng ký kết hôn của hai người.

Dung Hoan share lại, bình luận: Chồng tôi rất hung dữ.

Cư dân mạng phát điên rồi.

Con mẹ nó! Đây là tình yêu thần tiên gì.

-

Buổi chiều, Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan về nhà. Chân trước anh vừa đi, chân sau cô đã ra cửa.

Nói là đi ngủ, thật ra là phải chuẩn bị bánh sinh nhật cho anh. Cô liên hệ một tiệm bánh ngọt cao cấp, là bánh kem có thể DIY, cô muốn tự làm cho anh một cái.

Xách bánh kem về nhà, Hồ Hinh cũng bê những đồ mà Dung Hoan dặn cô mua đến. Cô chuẩn bị xong thì gọi điện thoại cho Phó Tư Diễn: “Chồng ơi, tối nay anh về lúc nào?”

“Làm sao vậy? Khoảng 6 giờ nhiều.”

Cô cười trộm: “Dạ, về sớm chút nhé! Em chuẩn bị bữa tối cho anh.”

-

Màn đêm buông xuống, Maybach đón ánh đèn đường dịu ấm ở hai bên khu biệt thự đi vào, cuối cùng dừng trước cửa một căn biệt thự.

Phó Tư Diễn xuống xe, vừa bước vào cửa nhà, tiếng trò chuyện bên tai còn chưa dứt: “Cậu với Minh Dao cãi nhau thì nói với tôi làm quái gì, tôi có thể đưa chủ ý gì cho cậu?”

Vũ Lương khó chịu: “Không phải nhờ cậu hỏi Dung Hoan một tôi một tí à? Mẹ nó tôi cũng không biết dỗ con gái như nào...”

Phó Tư Diễn ấn vân tay, cửa “tích” một tiếng mở ra, anh đi vào huyền quan phát hiện ánh đèn mờ mờ, phòng khách dường như sáng lên mấy ánh đèn vàng mỏng manh. Anh đang buồn bực thì nghe được một giọng ngoan ngoãn đáng yêu: “Chủ nhân, ngài đã về rồi ~”

Anh nhìn thấy Dung Hoan từ phòng khách đi về phía cô, khi tầm mắt rơi lên cách ăn mặc của cô, hơi thở của anh chợt dồn dập.

Cô gái mặc một bộ hầu gái trắng đen xen kẽ bảo thủ, ngực là cổ áo em bé đáng yêu, thắt nơ con bướm và dây cột, giờ phút này cô đang nhìn anh, ánh mắt quyến rũ xấu hổ.

Đầu kia điện thoại, Vũ Lương nghe được giọng “Chủ nhân” nũng nịu, sợ ngây người, trong đầu miên man bất định: “Phó Tư Diễn, định mệnh cậu làm gì!”

Người đàn ông không để ý đến anh ấy, dứt khoát ngắt điện thoại, đi về phía Dung Hoan, kéo cô vào trong ngực.

Anh cụp mi nhìn cô, lòng bàn tay vờn quanh cằm cô, giọng khàn khàn đến đáng sợ: “Bé cưng, vừa rồi gọi anh là gì?”

Giọng cô nhỏ như muỗi kêu: “Chủ nhân...”

Cô vừa dứt lời, nụ hôn của anh như mưa bão đánh úp lại như là muốn đưa cô vào trong bụng mình. Bàn tay cô chống ngực anh, nước nở xin tha.

Anh nghe vậy, trong lòng thầm mắng một câu.

Cô thế này ai mà chịu cho nổi.

Mãi khi hôn đủ rồi, anh mới buông cô ra, tay anh xoa gương mặt cô, khước môi khế cong: “Sao hôm nay mặc thế này? Đồ này của em tên gì?”

“...”

Dung Hoan có thể nghĩ ra chiêu này, còn không phải lần trước vừa mặc thế này Phó Tư Diễn cứ thường xuyên nhắc đi nhắc lại mấy thứ này ở bên tai cô. Hơn nữa hôm nay bộ đồ này rất bảo thủ, không lộ chỗ nào!

Tuy nghĩ như vậy, cô ngửa đầu ánh mắt lấp lánh nhìn anh, cười rất ngọt: “Chồng ơi, sinh nhật vui vẻ.”

Anh sửng sốt, phát hiện mình đã rất nhiều năm không mừng sinh nhật, anh đã sắp quên ngày này.

“Cảm ơn vợ.”

Cô giữ chặt tay anh, dẫn anh đi đến nhà ăn. Anh nhìn thấy một bàn cơm tây tinh xảo, ở giữa là một chiếc bánh kem.

“Đây đều là em làm?” Anh có phần bất ngờ.

“Đó là đương nhiên, bao gồm bánh kem. Chỉ cần anh thích, em đều có thể làm cho anh.”

Cô nâng bánh kem lên trước mặt anh, cười khanh khách: “Mau ước đi xong thổi nến.”

Anh nghe lời làm theo, cuối cùng thổi tắt ngọn nến. Dung Hoan hỏi anh: “Muốn ném miếng bánh kem trước không?” Cô cười quệt miếng

bánh kem trôi lên môi anh, ai ngờ anh giữ chặt gáy cô lần nữa hôn xuống.

Vị bơ thơm ngọt tràn ra giữa môi răng, anh nhỏ giọng hỏi: “Ngọt không?”

“Ừm...”

Anh càng hôn cô mãnh liệt hơn, mấy ngón tay luồn vào trong váy. Cô lập tức đỏ mặt ngăn cản anh: “Hôm nay không thể giống hôm trước đâu! Em đã chuẩn bị bữa ăn này lâu lắm đó...”

Anh dừng lại, thở hổn hển ở bên tai cô: “Ai kêu hôm nay bé cứng mặt gọi cảm như vậy.”

Gọi cảm?? Rõ ràng cực kỳ bảo thủ cơ mà!

Người đàn ông không bắt nạt cô nữa. Hai người ngồi xuống, người đàn ông nhìn cơm tây tinh xảo trên bàn, cười hỏi cô: “Hoan Hoan không giới thiệu một chút à?”

“Cái này là gan ngỗng chiên bơ phối với canh bơ trứng thì là, bò bít tết tiêu đen rượu vang đỏ...” Dung Hoan đứng dậy đặt bát quan trọng nhất tới trước mặt anh: “Mấy món khác, em không dám bảo đảm ăn ngon, nhưng bát mì trường thọ thêm trứng thì em có thể bảo đảm, lúc trước mỗi lần đến sinh nhật em, mẹ em đều nấu cho em hì hì.”

Người đàn ông cười khế: “Thật đúng là Trung Quốc và phương Tây phối hợp.”

Phó Tư Diễn nếm mỗi món mấy miếng. Tuy rằng hương vị kém tiệt cơm Tây bên ngoài, nhưng anh biết đều là cô cực khổ tỉ mỉ chuẩn bị cho anh. Sao anh có thể không cảm động.

“Bé cứng rất hiền huệ.” Anh xoa xoa đỉnh đầu cô.

Thấy anh ăn vui vẻ cô cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Sau khi bữa tối lãng mạn kết thúc, Dung Hoan dẫn Phó Tư Diễn ra phòng khách. Cô để anh chờ ở đây, còn có niềm vui bất ngờ muốn cho anh.

Cô vội vàng chạy lên lầu, qua một lát cầm một cái túi xuống dưới, đưa cho anh: “Chủ nhân, quà sinh nhật ~”

Anh nhượng mày mở túi ra, phát hiện là một chiếc áo sơ mi màu trắng, Dung Hoan nói: “Đây là em đặt may riêng cho anh.”

Anh lập tức mặc thử, phát hiện rất vừa người. Hóa ra cô nhóc đã trộm ghi nhớ kích cỡ thân hình anh. Dung Hoan chỉ cổ tay áo của anh, anh lật ra nhìn, phát hiện điểm đặc biệt.

Phía trên thêu viết tắt ghép vần của Dung Hoan.

“Là em thêu lên, anh đừng chê xấu.” Cô ngượng ngùng sờ đầu.

Anh cười, ôm cô vào trong ngực: “Ừm, Hoan Hoan là áo bông nhỏ trí kỷ nhất của anh. Cảm ơn em, anh rất thích.”

Tối nay Phó Tư Diễn thật sự cảm nhận được niềm vui bất ngờ hết lần này đến lần khác. Một sinh nhật giản dị lại không kém phần lãng mạn thế này cũng chỉ có Dung Hoan có thể cho anh.

Cô nói, còn có một thứ muốn mời anh cùng xem.

“Đây niềm vui bất ngờ cuối cùng của đêm nay.”

Dung Hoan cùng anh làm tổ trên sofa. Cô mở TV ra, bên trong nháy ra bóng dáng Dung Hoan.

Cô ngồi ở trước bàn, vẫy tay với màn ảnh: “Hi! hôm nay là ngày thứ hai sau khi đến New York, tuyệt bên ngoài rất lớn. Tôi vừa ăn bữa sáng, có bánh kẹp. Ôi hiện tại tôi bắt đầu nhớ bữa sáng mà dì Tịnh làm rồi...”

Đây là video mà Dung Hoan tự quay cho mình lúc ở chung cư nước ngoài. Khi ấy cô cảm thấy cuộc sống quá buồn tẻ, lại không có người nói chuyện nên thỉnh thoảng tự quay cho mình một video, cũng coi như là hồi ức độc đáo. Ai ngờ lại quay một mạch liền ba năm.

Dung Hoan quay đầu nhìn về phía Phó Tư Diễn, cười nói: “Không phải anh cứ nuối tiếc đã bỏ lỡ ba năm của em à?”

Cô bằng lòng chia sẻ ký ức độc nhất vô nhị này với anh, như cùng đưa cô và anh quay lại khoảng thời gian đó.

Phó Tư Diễn nhìn màn hình không chớp mắt, mỗi video ngắn thì mấy chục giây, lâu là năm sáu phút, anh xem rất nghiêm túc.

Xem một hồi thì chuyển tới một video. Trong video là sáng sớm, Dung Hoan mặc áo ngủ, ôm chân ngồi ở trước máy quay phim, hốc mắt đỏ bừng.

Thời gian trên đó, Phó Tư Diễn nhớ rất rõ ràng, là sau cái hôm cô nói anh đừng liên lạc với mình nữa. Dung Hoan xấu hổ định giật lại điều khiển, muốn tua sang đoạn tiếp theo thì bị Phó Tư Diễn ngăn cản: “Ngoan, anh muốn xem.”

Trong video Dung Hoan im lặng vài giây rồi khụt khịt nói: “Đêm qua chú Phó gọi điện thoại cho tôi. Tôi bảo chú ấy... đừng tiếp tục quấy rầy tôi. Tôi...” Cô nói mà nước mắt lại chảy ra: “Tôi không muốn thích chú ấy, nhưng tôi vẫn nghĩ về chú ấy cả đêm hu hu hu...”

Dung Hoan: “...” Mất mặt quá QwQ.

Phó Tư Diễn nhìn vừa đau lòng vừa muốn cười, ôm cô nhóc càng chặt hơn, môi hôn lên trán cô: “Tội nghiệp Hoan Hoan của anh.”

“Đó là do em còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

“Còn nhỏ như vậy đã thích anh, tốt lắm.”

“ ... ”

Video lại tiếp tục, những ngày tiếp sau đó mỗi lần Dung Hoan ở quay video đã không còn nhắc đến Phó Tư Diễn. Anh hỏi có phải khi đó cô thật sự muốn quên anh không, Dung Hoan khẽ lắc đầu: “Em sợ em nghĩ tới anh sẽ lại rơi nước mắt.”

Đoạn thời gian đó, mỗi lần nghĩ đến anh, tâm trạng của cô giống như đang đi tàu lượn, từ trên mây rớt xuống thung lũng chỉ cần mất một giây, thậm chí còn thất thần rất lâu.

Mãi đến video Tết Âm Lịch năm thứ hai, Dung Hoan mặc áo lông dày nặng, múa may gậy tiên nữ trong tay, cười nói: “Ở nước Mỹ ăn tết chẳng vui tí nào, bắn pháo hoa cũng chỉ có một mình tôi. Năm trước lúc này ở thành phố Lâm...” Cô hơi dừng lại: “Tôi vẫn còn nhớ hôm chú ấy đi xem pháo hoa với tôi.”

Cô im lặng vài giây, nhìn về phía màn ảnh, cười xinh đẹp: “Năm mới vui vẻ nha, chú Phó.”

Phó Tư Diễn nói: “Lúc này em đã bình tĩnh hơn nhiều.”

Dung Hoan cụp mi cười:

“Đó là vì em nghĩ rằng mình đã hoàn toàn quên được anh.”

Chương 75

Cô cho rằng bản thân đã hoàn toàn quên được anh nhưng lại không ngờ đến mình đã khắc sâu bóng hình anh vào tận xương tủy.

Phó Tư Diễn ôm cô, đặt cằm mình trên đỉnh đầu cô, giọng khó chịu: “Anh có thể tưởng tượng được khi đó em ép bản thân mình phải quên anh, đó là chuyện đau khổ đến nhường nào.”

Hệt như rút một cây dao trong người ra, đau đến tê tâm liệt phế.

Dung Hoan vỗ nhẹ bờ vai của anh, giúp anh trấn an cảm xúc: “Còn không phải là em không quên được đó sao?”

Video chiếu đến phần sau, người đàn ông không còn tâm tư nào xem nữa mà bắt đầu hôn cô, vừa dịu dàng lại triền miên như muốn khám cô vào trong xương cốt của mình.

Bàn tay anh chạm lên từng ngọn lửa nhỏ trên người cô. Cô cắn môi cố gắng để không phát ra âm thanh kỳ lạ, lại cảm thấy bản thân sắp “buông giáp đầu hàng”.

Người đàn ông đột nhiên dừng lại, mỉm cười nhìn cô. Dung Hoan cảm thấy thân thể mình nóng như muốn bùng cháy.

“Tư Diễn...”

Cô chớp đôi mắt ướt nước nhìn anh, nhu nhược đáng thương.

“Sao vậy bé con?”

Giọng cô loạn không có kết cấu như con mèo nhỏ, chỉ biết đòi đồ ăn từ anh.

“Em phải gọi anh là gì, hả?” Anh giữ gáy cô.

Bị hỏi như vậy, mặt Dung Hoan đỏ lựng, lời đến bên miệng, ngàn chuyển trăm chuyển mới ra, gọi anh như khi vừa vào cửa.

Anh nghe tiếng gọi yêu kiều mềm mại này, yết hầu chợt lặn lộn, anh cúi người hôn vành tai cô, giọng khàn khàn dừng ở bên tai:

“Em mới là chủ nhân của anh.”

Anh cam lòng cúi đầu xưng thần với cô.

Lại một lần nữa anh ôm chặt lấy cô.

Cô tựa vào đầu vai anh, hơi thở gấp gáp. Anh cầm lấy điều khiển từ xa, tắt TV đi, phòng khách to như vậy chỉ còn lại âm thanh của bọn họ.

Trên đường anh dừng lại, gạt sợi tóc ướt trên mặt cô nhóc, cười nói: “Muốn tự mình thử không?”

Cô sững sốt, ban đầu còn thẹn thùng nói không cần, sau đó anh hoàn toàn bất động, cô bắt đầu khó chịu, cuối cùng cô thật sự không nhịn được.

Người đàn ông hít sâu một hơi, nhìn cô, đôi môi nhếch lên mang theo ý cười đùa bỡn.

Hoan Hoan của anh thật sự là một bảo bối.

Qua một lúc cô mệt đến mức không thể động đậy, giọng nói mềm oặt nũng nịu: “Không có sức...”

Người đàn ông mỉm cười, một lần nữa lấy lại quyền chủ động.

-

Hai người lăn lộn đến hơn nửa đêm, mãi cho đến khi Dung Hoan sắp mất đi ý thức anh mới hoàn toàn dừng lại. Hộp đồ trong ngăn kéo mới mua mấy hôm trước, hôm nay đã dùng hết toàn bộ.

Phó Tư Diễn ôm cô nhóc vào lòng đi đến phòng tắm. Lúc tắm, cô quay đầu gọi người đàn ông một tiếng: “Chồng ời...”

“Hử?”

“Chùng nào chúng mình mới có con?”

Anh sừng sốt, ôm cô từ trong bồn tắm ra rồi quấn khăn tắm, vừa trở về phòng ngủ vừa hỏi: “Sao vậy, Hoan Hoan muốn có con sao?”

“Anh... Anh không muốn à?” Cô khẽ ngập ngừng.

Anh néo chóp mũi cô: “Ai nói? Chỉ là Hoan Hoan còn nhỏ, có thể đợi hai năm nữa, anh chỉ sợ em thấy vất vả thôi.”

“Nhưng mà em muốn anh sớm lên chức bố.” Cô chóp chóp mắt.

Anh nhếch môi: “Thật sự muốn à?”

“Vâng. Hơn nữa ông cũng mong được bế cháu.”

“Được! Chúng ta bắt đầu chuẩn bị cho việc mang thai, anh sẽ cai hẳn thuốc lá.” Thật ra sau khi ở bên Dung Hoan, anh bận tâm đến Dung Hoan nên không hút thuốc trước mặt cô. Bản thân anh ngày thường cũng rất ít hút, đôi khi hơn nửa tháng mới hút một điếu. Nếu Dung Hoan muốn mang thai thì anh sẽ cai thuốc hoàn toàn.

Dung Hoan cười cười, làm ổ trong ngực anh. Anh nhóm dậy tắt nốt một chiếc đèn cuối cùng trong phòng rồi lại một lần nữa ôm lấy cô.

“Hoan Hoan, ngày mai ekip lên kế hoạch hôn lễ sẽ đến nhà. Đến lúc đó anh và em bàn bạc với bọn họ. Thời gian hôn lễ anh cũng đã bàn với ông, quyết định vào cuối tháng ba. Em cảm thấy sao?”

“Ừm, đều giao cho anh làm.”

“Chỉ biết lười biếng.”

Cô cười: “Em thật sự không biết mấy thứ này như nào mà.”

“Không sao! Đến lúc đó em làm cô dâu đẹp nhất là được.”

-

Buổi sáng ngày hôm sau, hai người ăn sáng xong, Phó Tư Diễn đi phòng sách xử lý công việc. Dung Hoan thay một bộ quần áo xấu lại đội mũ rơm lên để sửa sang lại vườn sau nhìn hơi giống nhân viên môi trường ở bên ngoài đường phố.

“Đình đình...” Dung Hoan nghe được tiếng chuông cửa, buông bình tưới nước, vừa cời găng tay vừa đi ra mở cửa.

Mấy người đứng ở cửa thấy người mở cửa, tưởng giúp việc trong nhà bèn nói: “Chào cô, tôi là người của phòng làm việc “Một lần trong đời” đến để lên kế hoạch hôn lễ. Ngày hôm qua ngài Phó liên hệ bảo chúng tôi đến đây. Xin hỏi ngài Phó và bà Phó có ở nhà không?”

“Xin chào! Tôi chính là bà Phó, mọi người vào đi.”

Người ở cửa đều sửng sốt, không ngờ bà chủ nhà có tiền vậy mà còn ăn mặc kiểu này.

Dung Hoan gọi một tiếng với trên lầu, Không bao lâu, Phó Tư Diễn từ trên lầu đi xuống. Sau khi chào hỏi mọi người, anh chú ý đến cách ăn mặc hôm nay của cô nhóc, cách mũ rơm chạm lên đầu cô, khóe môi nhộn nhạo ý cười: “Đây là tạo hình mới gì hả?”

Dung Hoan gạt tay anh ra, hơi ngượng ngừng nói: “Em đi thay quần áo.”

Cô đang muốn đi, anh nắm lấy cổ tay cô, quay đầu nói với người ở phòng làm việc: “Tôi dẫn vợ đi rửa tay trước, mọi người ngồi trước

đi.”

“Được, được...”

Sau khi anh kéo cô vào phòng vệ sinh, mấy đồng nghiệp nam nữ của phòng làm việc kích động khe khẽ nói nhỏ: “Phó Tư Diễn đẹp trai quá, đặc biệt lúc vừa rồi anh ấy cười với vợ! Hơn nữa cô Dung cũng rất xinh đẹp. Cho dù cô ấy mặc như vậy tôi vẫn cảm thấy rất đáng yêu.”

“Bọn họ thật xứng đôi, là kiểu cảm giác yêu nhau từ tận trái tim ấy.” Bọn họ lên kế hoạch cho rất nhiều buổi hôn lễ, cũng từng gặp vô số cặp vợ chồng, nhưng giống như Dung Hoan và Phó Tư Diễn thì không được thấy nhiều.

Có cô gái hơi lớn tuổi của phòng làm việc cười dửng dề tài của bọn họ: “Được rồi, đừng bàn tán nữa nào.”

Từ trên lầu xuống, Dung Hoan đã đổi một bộ váy, tóc búi cao mang đến cho người đối diện một khí chất hoàn toàn khác với lúc đầu. Cô rót nước cho người phòng làm việc, một chàng trai trẻ trong đó nhận nước, Dung Hoan cười với cậu, mặt cậu đỏ lên.

Mọi người cùng nhau bàn bạc chuyện hôn lễ nên buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Nói chuyện xong, người của phòng làm việc đứng dậy bắt tay với Dung Hoan và Phó Tư Diễn: “Yêu cầu của anh chị, chúng tôi đều đã hiểu, sẽ nhanh chóng gửi phương án cho anh.”

“Cảm ơn.”

Sau khi tiễn bọn họ về Dung Hoan thở dài một tiếng, chu miệng nói với Phó Tư Diễn: “Chồng ơi, em đói quá.”

“Tủ lạnh còn gì không?”

“Không có...”

Người đàn ông bảo đi gọi cơm hộp, rồi đưa điện thoại cho Dung Hoan. Cô làm ỏ trên sofa chọn món, Phó Tư Diễn rót nước về, ôm cô lên trên đùi: “Muốn ăn gì?”

“A, không biết! Chúng ta ăn cá hầm cải chua của hàng này nhé...”

Đang chọn món, một tin nhắn thoại của Vũ Lương nháy ra. Dung Hoan click mở Wechat nhìn về phía người đàn ông, Phó Tư Diễn nói: “Không có việc gì, mở ra nghe đi.”

Cô bấm nghe tin nhắn, giọng thoải mái thích ý của Vũ Lương truyền đến: “Cảm ơn người anh em hôm qua đã dẫn đường cho tôi. Tối hôm qua trở về, tôi vừa gọi vợ tôi một tiếng chủ nhân đã dỗ cho cô ấy ngoan ngoãn, chiều nay của cậu thật sự hữu dụng đó. Nhưng cậu nói xem ngày hôm qua có phải sung sướng không, hả?”

Dung Hoan: “...”

Phó Tư Diễn: “.....”

Mẹ nó Vũ Lương này thật là tìm vào đường chết rồi.

Dung Hoan trừng mắt Phó Tư Diễn, người đàn ông lập tức giải thích: “Hoan Hoan, anh thật sự không nói chuyện này cho cậu ấy.”

Cô tức đến đỏ mặt: “Vậy... vậy sao anh ấy lại biết!”

“Hắn là ngày hôm qua anh về nhà vẫn gọi điện thoại với cậu ấy, giọng em bị cậu ấy nghe được.”

Dung Hoan: “...” Mất mặt quá hu hu hu.

Cô tức giận chạy lên lầu, Phó Tư Diễn đứng dậy đuổi theo: “Vợ ơi, đừng tức giận, đừng giận mà...”

-

Tháng ba, thời gian trôi qua, hơi thở xuân phủ kín thành phố Lâm. Cả tháng nay Dung Hoan và Phó Tư Diễn xử lý chuyện hôn lễ. Trước hôn lễ một tuần, Hề Phán và Cố Viễn Triệt đến rồi.

Hề Phán nói muốn sớm nhìn thấy bạn thật, thật ra là vì muốn chạy trốn khỏi cái người nào đó gần đây đòi hỏi “quá độ”. Buổi chiều ở biệt thự, Hề Phán nhìn thấy Dung Hoan như gặp được cọng rơm cứu mạng: “Hoan Hoan, tớ rất nhớ cậu...”

Dung Hoan sờ đầu cô ấy: “Tớ phát hiện gần đây cậu béo lên.”

“??”

“Bị anh Cố nhà cậu nuôi béo à?”

Hề Phán xoay người lườm một cái Cố Viễn Triệt, hừ hừ một tiếng: “Tớ mới không béo lên đâu. Đúng rồi anh Phó đâu?”

“Anh ấy ở công ty, muộn mới trở về.” Dung Hoan buông tay Hề Phán ra, đi vào phòng bếp rót nước. Cố Viễn Triệt mới đi lên trước, Hề Phán quay đầu nhìn về phía anh, bẹp miệng tủi thân: “Triệt Triệt lừa đảo! Anh nói em không mập, còn cứ bảo em ăn...”

Người đàn ông cười khế sờ đầu cô, ôm vào trong ngực hôn một cái: “Thật sự không béo. Anh không lừa em, em như vậy là tốt nhất.”

Cắt.

Miệng đàn ông là quẻ gạt người.

Dung Hoan bưng trái cây và đồ uống về, mời bọn họ ngồi xuống sofa. Hề Phán nhìn chăm chăm trái cây, liếm liếm môi, Cố Viễn Triệt hiểu ý xiên một miếng bỏ vào miệng cô. Hề Phán ăn đến híp mắt: “Dâu tây này ngọt thật đó! Triệt Triệt em còn muốn ăn.”

Dung Hoan nghe được “Triệt Triệt”, nhớ đến lúc học cấp ba, không ai dám gọi nhũ danh của Cố Viễn Triệt, chỉ có Hề Phán cả ngày đi theo

Cố Viễn Triệt, dám thân mật gọi anh như vậy.

Nhưng Cố Viễn Triệt không hề nổi nóng với cô ấy.

Dung Hoan cười nói: “Hai người đến nhà tớ mà còn khoe ân ái.”

“Không dám, không dám! Quên mất cậu là vai chính.”

Hàn huyên một buổi chiều, đến khi chạng vạng Dung Hoan xuống phòng bếp nấu cơm. Bởi vì trước đó cô đã đồng ý nấu cơm cho Hề Phán, Phó Tư Diễn về tới thì đúng lúc cô nấu xong.

Dung Hoan ra ngoài tìm anh: “Chồng ơi, em nấu canh cho anh nè ~”

Phó Tư Diễn hôn cô một cái, nắm tay cô đến nhà ăn: “Bọn họ tới rồi à?”

“Vâng.”

Đến phòng khách, Phó Tư Diễn chào hỏi vợ chồng Hề Phán, Phó Tư Diễn để Dung Hoan ngồi xuống trước, anh đi múc canh.

Hề Phán nhìn bóng dáng Phó Tư Diễn, vẻ mặt mê trai: “Anh Phó có quyến rũ thật đó...”

Vừa dứt lời, cô ấy đã nhận được ánh mắt sâu xa của Cố Viễn Triệt, cô ấy lập tức cười hì hì sửa miệng: “Nhưng không bằng một phần ngàn chồng tớ.”

“...”

-

Cơm nước xong, buổi tối Hề Phán và Dung Hoan tiếp tục nói chuyện phiếm. Hai cô gái ở bên nhau dường như nói mãi không hết chuyện. Sắp mười giờ, Cố Viễn Triệt nói nên đi rồi, Hề Phán lại ôm chặt Dung Hoan, lý lẽ hùng hồn: “Tối nay em muốn ngủ với Hoan Hoan.”

Cố Viễn Triệt và Phó Tư Diễn ở bên cạnh vừa nghe vậy, trong lòng như bị đá đè.

“Ngoan, đừng quậy! Tối nay Dung Hoan còn phải nghỉ ngơi, mấy ngày nay bọn họ bận lắm rồi.” Cố Viễn Triệt nói.

Hề Phán không nỡ xa Dung Hoan, Dung Hoan cười đành phải nói: “Không sao! Hai người ở lại biệt thự đi, phòng cho khách rất nhiều.”

Lúc này trong lòng Phó Tư Diễn, Cố Viễn Triệt hiện lên bốn chữ - Mất bà xã rồi.

-

Vì thế buổi tối Dung Hoan dọn ra hai gian phòng cho khách, để cho hai người đàn ông ngủ.

Phó Tư Diễn rửa mặt xong, nằm trên giường lạnh băng, không có cô nhóc ở bên cảm thấy trống rỗng.

Anh hiếm khi mất ngủ, rốt cuộc không ngủ nổi.

Hơn nửa đêm mà anh vẫn không ngủ được, dứt khoát đứng dậy, đi ra phòng cho khách.

Anh đến ban công, nhìn thấy phía trước có bóng người đàn ông đang đứng, anh ấy tựa trên lan can, nhìn bóng đêm bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Cố Viễn Triệt nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn thấy Phó Tư Diễn.

Hai người như đồng thời hiểu suy nghĩ trong lòng đối phương, nhìn nhau cười.

“Không ngủ được à?”

“Không phải anh cũng vậy à?”

Chương 76

Phó Tư Diễn xuống lầu rót hai ly Whiskey, cùng ngồi trên ghế màu trắng ở ban công với Cố Viễn Triệt. Gió đêm lành lạnh chậm rãi lướt qua khuôn mặt, hớp một ngụm rượu, cực kỳ thoải mái.

Hai người đàn ông im lặng lúc lâu, mãi đến khi một bên lên tiếng dò hỏi trước: “Trước kia Hoan Hoan là bạn cùng lớp với cậu à?”

Cố Viễn Triệt gật đầu, Phó Tư Diễn lại hỏi: “Vậy lúc trước cô ấy thế nào?” Anh rất tò mò khi đó có phải cuộc sống của bé Dung Hoan là đeo cặp sách, đi học tan học với các bạn không? Mỗi ngày có làm không xong bài không, đi học cũng có lúc lười biếng làm việc riêng chứ.

Cố Viễn Triệt nhìn ra xa xăm, cố gắng nhớ lại: “Hình như cô ấy rất yên tĩnh ngoan ngoãn, không thích nói chuyện.” Anh ấy cười khẽ lắc đầu: “Không nhớ rõ lắm. Dù sao lúc đó sự chú ý của tôi đều đặt hết lên người vợ tôi rồi.”

Phó Tư Diễn cũng đoán được đại khái tính cách Dung Hoan lúc ấy, bởi vì sống ở một gia đình như vậy có lẽ cô sẽ im lặng hướng nội.

“Thật sự hâm mộ cậu đấy. Sớm như vậy đã có thể gặp được vợ mình.”

“Tôi lại không cảm thấy có gì tốt.” Cố Viễn Triệt nhấp một ngụm rượu: “Gặp được cô ấy lúc còn trẻ con như vậy, làm cô ấy tổn thương rồi chạy mất.”

“Xem ra chúng ta gặp phải sai lầm như nhau.”

Hai người chạm cốc, Cố Viễn Triệt nói: “Phán Phán thường nói khi nào hai nhà chúng ta cùng nhau đi ra ngoài du lịch.”

Phó Tư Diễn trêu ghẹo: “Đi ra ngoài chơi có khi lại tiếp tục không ngủ được giống đêm nay.”

Hai người cùng bật cười.

-

Sáng sớm hôm sau, Dung Hoan tỉnh lại, cảm nhận được nhiệt độ nóng rực dán vào sống lưng. Cô mở mắt ra nhìn phát hiện mình được Phó Tư Diễn ôm chặt vào trong ngực! Cô nhìn nhan sắc đẹp đẽ lúc ngủ của người đàn ông, vẻ mặt ngây ra.

Không đúng, rõ ràng phải là Hề Phán chứ nhỉ!

Tối hôm qua hai người đàn ông trò chuyện một lúc lâu, cuối cùng lúc từ ban công đi vào, Phó Tư Diễn ho nhẹ vài tiếng, mở miệng giọng điệu hơi mất tự nhiên: “Hay là cậu ôm vợ cậu về phòng đi? Hoan Hoan nửa đêm rất thích đá chăn, anh sợ hai người đều cảm lạnh.”

Cố Viễn Triệt sững sốt, khóe môi khẽ nhếch lên: “Được! Tư thế ngủ của Phán Phán cũng rất xấu.”

Vì thế hai người đàn ông nào đó cùng chung chí hướng, trở về phòng, được ôm bà xã nhà mình vào lòng mới yên ổn đi vào giấc ngủ...

Dung Hoan nhìn Phó Tư Diễn giờ phút này còn ngủ rất say, cười khẽ chui vào vòng ôm của anh, tiếp tục ngủ.

Lần nữa tỉnh dậy đã là một tiếng sau, Dung Hoan vì ngứa ngứa mà thức giấc. Cô mở mắt ra nhìn thấy Phó Tư Diễn đang cầm lược tóc của cô quét lên mặt cô.

“Bé méo đã tỉnh rồi à?” Anh cười.

“Chồng...”

Anh xoa mặt cô: “Chúc vợ buổi sáng tốt lành.”

Anh đứng dậy ôm cô đi rửa mặt, Dung Hoan dụi đôi mắt mông lung nhìn anh nặn kem đánh răng, hơi ngậy ra: “Sao lại là anh? Phán Phán đâu?”

Người đàn ông nhìn thẳng về mặt bình tĩnh trả lời: “Tối hôm qua đã chặn bị chồng cô ấy ôm về rồi.”

“...”

Thật hay giả đó.

“Vậy sao anh chạy đến phòng em?”

Anh đưa bàn chải đánh răng cho cô, không trả lời: “Nè, đánh răng.”

Dung Hoan nhỏ ngụm nước súc miệng cuối cùng, nhìn người đàn ông trong gương hơi hất cằm về mặt khoe khoang: “Em biết rồi chắc chắn là anh nhớ em, không rời khỏi em được, cho nên mới lén chạy về ngủ với em, hừ.”

Phó Tư Diễn liếc cô: “Anh lạ giường không quen ngủ phòng cho khách.”

“À!” Dung Hoan nhún vai: “Vậy được rồi! Em về biệt thự cũ ở một thời gian, nhường phòng ngủ lớn ở nơi này cho anh.”

Cô vừa xoay người muốn đi, đã bị người đàn ông túm về, ấn lên cửa kính bên ngoài phòng tắm, giọng nặng nề nói: “Không được.”

Cuối cùng anh thừa nhận: “Anh sợ anh sẽ nhớ em đến không ngủ được.”

Dung Hoan cười, nhón chân ôm cổ anh: “Không có anh thì em cũng không ngủ ngon, giấc ạ.”

-

Đi ra khỏi phòng tắm, Dung Hoan thay một bộ đồ ở nhà, xuống lầu chuẩn bị bữa sáng. Cô cho rằng Hề Phán và Cố Viễn Triệt còn đang ngủ nên nấu trước phần bữa sáng cho hai người. Ai ngờ không bao lâu, Hề Phán đã che miệng ngáp dài đi vào: “Hoan Hoan, buổi sáng tốt lành.”

“Sao cậu tỉnh sớm vậy?”

“Còn không phải đang ở nhà cậu à? Ngủ nhiều không tốt.”

“Ui da...”

Hề Phán cười đi đến bên cạnh Dung Hoan, chống lên bệ bếp hỏi cô: “Tớ nghe Cố Viễn Triệt nói tối hôm qua anh ấy với chồng cậu hóng gió ở ban công một lúc lâu á.”

“Hóng gió?”

“Đúng vậy, hai người bọn họ đều không ngủ được đó. Lúc sáng sớm, anh ấy cứ quẩn lầy tớ bảo ngủ thêm với anh ấy nửa tiếng nữa.”

Dung Hoan cong môi, Hề Phán lặng lẽ hỏi cô một chuyện: “Cậu chuẩn bị lúc nào thì có con?”

“Đang chuẩn bị đó...”

“Nhanh vậy á?”

Dung Hoan đỏ mặt: “Nhanh gì đâu... Phó Tư Diễn cũng hơn ba mươi rồi mà.”

“Cũng phải! Các cậu có sớm một chút cũng khá tốt, đến lúc đó tớ sẽ làm mẹ nuôi!”

Dung Hoan dối cô ấy: “Ai làm mẹ nuôi trước còn chưa biết đâu.”

-

Trước hôn lễ hai ngày, Dung Khang Đạt từ nước ngoài trở về. Buổi tối Dung Hoan và Phó Tư Diễn trở lại biệt thự cũ gặp ông cụ. Trạng thái tinh thần của ông cụ thoát nhìn đã tốt hơn nhiều, hiển nhiên là tin vui làm ông càng thêm phấn chấn.

Dung Khang Đạt nắm lấy tay Dung Hoan, dắt cô đi về phía nhà ăn: “Không ngờ nhanh như vậy Hoan Hoan đã phải gả chồng, trong mắt ông, Hoan Hoan vẫn là cô bé đấy.”

Ba người ngồi vào bàn ăn, ông cụ móc ra một thư từ trong túi, đưa cho Dung Hoan. Cô mở ra nhìn, vậy mà là một chiếc vòng ngọc.

Ông cụ cảm khái: “Vòng này đầu tiên là của mẹ ông, sau đó truyền lại cho bà cháu. Sau khi bố mẹ cháu kết hôn, vòng tay lại là của mẹ cháu. Khi đó bố mẹ cháu ly hôn, mẹ cháu trả lại vòng này cho ông. Hiện giờ, vòng tay này đưa cho Hoan Hoan.”

Ông ấy nhìn về phía Phó Tư Diễn, trong mắt lấp lánh nước mắt: “Tư Diễn, sau này làm phiền cháu chăm sóc Hoan Hoan cho thật tốt.”

Phó Tư Diễn ôm lấy bả vai Dung Hoan: “Bác Dung, cháu hứa với bác.”

Cơm nước xong, Dung Hoan nhận được điện thoại của Thẩm Như, biết cô ở biệt thự cũ thì hẹn cô ra ngoài.

Thẩm Như nhìn thấy cô, nhếch miệng mỉm cười nói: “Hoan Hoan, đã lâu không gặp cậu.”

“Không phải cậu mới đi du lịch Châu Âu về à?”

“Hi hi!” Hai người đi dạo trong vườn hoa ở tiểu khu: “Còn chưa chính thức chúc mừng cậu kết hôn với chú Phó đấy. Tốt quá đi, vậy mà hai

người đã ở cùng nhau.” Lúc trước Thẩm Như nghe được tin hai người ở bên nhau còn phần không thể tin nổi, bởi vì hai người chênh nhau nhiều tuổi như vậy.

“Tớ cũng không ngờ...” Nhiều năm trước gặp được Phó Tư Diễn, Dung Hoan cũng không biết bọn họ sẽ có chuyện như này.

“Tớ sẽ dự hôn lễ, đến lúc đó tớ sẽ lấy hoa cưới!”

“Được đó, tớ cũng hy vọng có thể sớm ăn kẹo mừng của cậu.”

Hai người đi dạo, Thẩm Như vài lần muốn nói lại thôi. Dung Hoan nhìn ra dường như cô ấy có điều gì đó muốn nói bèn hỏi cô ấy. Thẩm Như ngẫm nghĩ, vẫn nói cho cô tình hình thực tế: “Hoan Hoan, thật ra hôm nay tớ hẹn cậu ra, còn có một mục đích khác. Đó là... Hầu Tử rất muốn gặp cậu.”

Dung Hoan sửng ra.

“Nhưng mà cậu ta cảm thấy không quá tiện hẹn gặp cậu riêng, cho nên nhờ tớ hẹn cậu ra. Ngại quá, đã lừa cậu.”

“Có gì đâu, không phải Hầu Tử cũng là bạn của tớ à?” Dung Hoan cười.

“Vậy là tốt rồi. Hầu Tử nói cậu ta ở Trúc Tâm Đình phía trước chờ cậu. Cậu ta muốn nói chuyện riêng với cậu, tớ không qua bên đó nữa.”

Sau khi Thẩm Như rời đi, Dung Hoan đi đến Trúc Tâm Đình. Còn chưa đến nơi, cô nhìn thấy một chàng trai đứng ở trong đình, áo khoác bộ đội màu lục hơi nổi dưới ánh trăng.

Tất Hào đã chờ ở đây lúc lâu, trong lòng vụn phần thấp thỏm chờ mong. Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cậu ta quay đầu thấy người trong lòng.

Cậu ta sừng sốt, mỉm cười với cô: “Hi.”

“Xin lỗi để cậu đợi lâu.”

“Không sao! Tôi vừa hay đứng đây hóng gió.” Cậu ta đưa nước khoáng vừa mua cho cô, Dung Hoan mỉm cười nhận lấy.

Hai người tùy ý bước chậm, Tất Hào trêu chọc: “Ngày kia là hôn lễ của cậu và chú Phó à?”

“Ừ.”

“Tôi... có lẽ không đi được. Ngày đó vừa hay phải đi công tác.” Tất Hào sờ cái đầu đinh: “Gần đây rất bận.”

“Không sao! Vậy lần sau lại mời cậu ăn cơm.”

Trời hạ nhiệt độ, Tất Hào thấy trên người cô mặc ít quần áo, hai người bèn đi về. Tất Hào ngẩng đầu nhìn trời tối đen như mực, nói nhỏ: “Đột nhiên rất muốn trở lại kỳ nghỉ hè lúc thi tốt nghiệp đại học kia.”

“Vì sao?”

Như vậy tôi nhất định sẽ sớm theo đuổi cậu, bởi vì rõ ràng tôi quen cậu sớm hơn Phó Tư Diễn.

Tất Hào thềm nói.

“Không vì sao cả, bây giờ già rồi thôi.” Tất Hào cười: “Cậu xem cậu đã sắp kết hôn rồi.”

Dung Hoan còn chưa trả lời, đã nhìn thấy sân biệt thự nhà mình ở phía trước. Phó Tư Diễn đứng thẳng, trong tay cầm cái áo khoác, ánh mắt dừng ở trên người cô. Cô vui vẻ vẫy tay với anh, Tất Hào nhìn, trong lòng đau đớn.

Dung Hoan quay đầu nhìn về phía Tất Hào, giọng điệu chân thành tha thiết: “Hầu Tử, tôi hy vọng cậu có thể vui vẻ hạnh phúc. Cậu sẽ gặp được người thực sự cần cậu bảo vệ.”

Tất Hào không ngờ Dung Hoan đã biết tất cả tâm tư của cậu ta: “... Được.”

“Tôi đi trước đây.”

Cô nở nụ cười tươi sáng với cậu ta rồi xoay người bước nhanh về phía Phó Tư Diễn. Tất Hào nhìn bóng dáng cô, đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ bẫng, hoàn toàn thoải mái.

Cô nhóc nhanh như chớp chạy đến trước mặt người đàn ông: “Chồng...”

Phó Tư Diễn phủ thêm cho cô áo khoác trong tay, cương chiều nhìn cô, giọng điệu dịu dàng: “Ra ngoài cũng không chịu mặc nhiều một chút, đừng để bị cảm.”

Anh nắm lấy bàn tay lạnh của cô, hỏi: “Em ra ngoài đi dạo với Tất Hào à?”

“Em vốn cho rằng chỉ có Thẩm Như, em với cậu ta chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu. Anh đừng ghen nhé?”

Anh cười ôm lấy cô: “Ừ, không ghen! Đi thôi chúng ta về nhà.”

-

Buổi tối hai người nằm ở trên giường, Dung Hoan lẩm bẩm: “Ngày mai chúng ta không thể gặp mặt.” Dựa theo tập tục kết hôn, trước một ngày kết hôn hai người không thể gặp mặt.

Anh bế cô lên, để cô ghé vào trên người anh: “VẬY ĐÊM NAY ĐỂ ANH ÔM EM NHIỀU THÊM CHÚT NỮA.”

Cô dựa vào ngực anh, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi Vũ Lương gọi điện thoại cho anh nói mời anh đi tiệc độc thân... Anh có đi không? Nếu anh đi thì uống ít rượu thôi.”

Người đàn ông trả lời: “Không đi! Anh đã đăng ký kết hôn rồi còn độc thân gì.” Anh sờ sờ đầu cô: “Yên tâm! Hiện tại anh muốn làm nhất chính là sớm cưới em về nhà.”

Cô cười nói: “Em đã sớm là người nhà anh, không phải à?”

Năm ấy ở thành phố Giang, ở trước mặt Vương Hi Hi, người đàn ông vì bảo vệ Dung Hoan mà đã từng nói Dung Hoan là người của anh.

Không ngờ anh nói chuẩn như vậy.

-

Mấy ngày nay mưa xuân liên miên, thứ bảy là một ngày mặt trời rực rỡ hiếm có, hôm nay ngày lành. Sáng sớm ngày mới, biệt thự nhà họ Dung đèn đuốc sáng trưng.

“Đồ trang sức của cô dâu ở đâu, giúp tôi lấy đến đây trước đã!”

“Ekip quay chụp đến luôn giờ đấy, đợi chút nữa có thể để bọn họ chụp một ít cảnh ngoài lề.”

“Bao lì xì, thuốc lá, kẹo mừng chuẩn bị trước đi, lát nữa đỡ phải tìm khắp nơi.”

Sáng sớm ngày kết hôn luôn náo nhiệt. Dung Hoan ngồi trước gương trang điểm, yên tĩnh nhìn bóng dáng mọi người bận rộn. Lúc này trên vai cô đột nhiên có một bàn tay đặt lên: “Gái à, có phải cậu hơi căng thẳng không?”

Dung Hoan ngửa đầu nhìn về phía Hề Phán, nắm lấy tay cô, méo miệng: “Thật sự hơi hơi...”

“Bình thường, bình thường! Đêm trước hôm tờ kết hôn còn tí nữa mất ngủ đấy. Yên tâm những việc này đều giao cho bọn họ xử lý, cậu chỉ phụ trách xinh đẹp chờ đợi chú rể là được rồi.”

Qua một lát, chuyên viên trang điểm và nhà tạo mẫu tóc đến thay áo cưới kiểu Trung cho Dung Hoan.

Bộ Tú Hòa(*) này là đặt theo thù thuận thủ công. Trên váy màu đỏ theo đủ loại hoa văn lập thể bằng chỉ vàng, đường kim mũi chỉ tinh tế, ngụ ý hoa khai phú quý, cát tường như ý. Cổ áo là kiểu cổ đứng truyền thống, nút cài thủ công, cổ tay áo còn có rèm châu rữ xuống, phối hợp cùng với mũ phượng và khuyên tai tinh xảo, lộng lẫy.

Cô nhóc vốn có ngũ quan đoan chính, môi hồng răng trắng, giờ phút này mặc cỗ phục cộng thêm khí chất điềm tĩnh của cô, thay quần áo xong đi ra, tất cả mọi người đều ngây ra bởi vẻ đẹp này.

“Hoan Hoan à, tờ thấy cậu mặc đẹp như vậy, đột nhiên tờ lại muốn kết hôn với Cố Viễn Triệt thêm lần nữa.” Hề Phán hu hu hu.

Dung Hoan mỉm cười: “Nhưng mà đồ trang sức hơi nặng...”

Nhà tạo mẫu tóc mỉm cười đi lên trước: “Mời cô ngồi xuống để tôi trang điểm cho cô.”

Không bao lâu, Bạch Ngưng và Minh Dao đi tới, nhìn thấy tạo hình của Dung Hoan hôm nay đẹp như vậy, Minh Dao chọc ghẹo nói nếu hôm nay chú rể mà nhìn thấy Dung Hoan, có lẽ không bước nổi luôn.

Phó Tư Diễn đúng là chưa từng thấy Dung Hoan mặc lễ phục này, cô muốn giữ lại một niềm vui bất ngờ. Dung Hoan nhìn về phía mặt trời đang từ từ nhô lên bên cửa sổ mà lòng ngập tràn chờ mong.

-

Sáng sớm đúng giờ đã định, xe đón dâu của nhà trai từng chiếc dừng lại trước cửa biệt thự, tiếng pháo vang lên, cửa xe được mở ra, người đàn ông cũng mặc đồ long phượng xuống xe.

Thân hình Phó Tư Diễn cao ráo, ngũ quan sắc nét mà thâm thúy, đôi mắt đào hoa hơi xếch lên mang theo ý cười ôn hòa, ánh mắt tựa sao trời.

Anh dẫn theo nhóm phù rể đi vào biệt thự. Người nhà gái lập tức tiến lên cười hì hì “cản lại”: “Chú rể này, muốn ôm vợ về cũng không dễ dàng vậy nha ~”

Mỗi người nhận một xấp bao lì xì thật dày mà Phó Tư Diễn đưa ra, mọi người “Oa” một tiếng, anh cười hỏi: “Sau đó tôi còn cần làm gì?”

Mọi người đưa ra yêu cầu vừa hít đất vừa hát, vân vân... Người đàn ông đều làm theo hết. Minh Dao còn không tha cho anh, trêu ghẹo: “Phó Tư Diễn là thầy giáo, ngày thường thích nói nguyên tắc lập quy củ. Cho cậu giấy và bút, cậu viết ba quy tắc trong nhà, thế nào?”

Phó Tư Diễn ngẫm nghĩ rồi viết mấy hàng chữ trên giấy, sau đó đưa cho các cô: “Như vậy được chưa?”

Các cô thấy ba điều phía trên là: Một: Tất cả tiền đều do vợ quản;
Hai: Chuyện gì cũng nghe vợ; Ba: Không được chọc vợ không vui.

“Mẹ kiếp!” Vũ Lương xem xong thì khiếp sợ: “Phó Tư Diễn, cậu còn có nguyên tắc hay không, vợ quản nghiêm á, về sau ha ha ha...”

Phó Tư Diễn cười thản nhiên: “Ừ, Hoan Hoan chính là điểm mấu chốt.”

Bên ngoài vô cùng náo nhiệt, một mình Dung Hoan ở phòng ngủ nhón chân mong chờ, lo lắng các cô ấy làm khó Phó Tư Diễn quá nhiều. Cũng may chẳng được bao lâu, cửa phòng ngủ được mở ra, một cuộc bóng dáng người đàn ông đã xuất hiện.

Phó Tư Diễn vào cửa lập tức nhìn thấy cô nhóc ngồi ở trên giường, mũ phượng khăn choàng vai đẹp như tiên nữ, bốn mắt nhìn nhau với anh. Trong mắt cô long lanh nước, liếc mắt đưa tình, xinh đẹp như họa.

Cô vì anh khoác lên người chiếc áo cưới, còn có điều gì làm người ta hạnh phúc hơn nữa đây.

Người đàn ông đi lên trước, nắm tay cô đặt lên môi, giọng dịu dàng như nước: “Hoan Hoan, anh đến đón em.”

Anh quỳ một chân xuống tự tay đi giày cho cô. Đi giày xong anh ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của cô, anh không nhịn được đứng dậy nâng mặt cô lên, hôn sâu một cái trước.

Mọi người ồn ào, âm ỉ kêu gào, mặt Dung Hoan như bị nhiễm màu đỏ của áo cưới.

Tiếp theo hai người phải kính rượu cho Dung Khang Đạt: “Ông...”

Ông cụ nhìn hai người, tươi cười nhận lấy rượu trong tay Dung Hoan: “Cháu gái ngoan, cuối cùng hôm nay ông cũng yên tâm rồi. Về sau nếu Tư Diễn bắt nạt cháu, cháu cứ về nhà, ông chống lưng cho cháu cả đời.”

Khóe mắt Dung Hoan đăm lẹ, cười khế gật đầu. Ông cụ nhìn về phía Phó Tư Diễn: “Tư Diễn, bác nhìn cháu trưởng thành. Ở trong mắt bác Dung, cháu như là con bác. Bác Dung muốn xin lỗi cháu vì lúc trước làm hai đứa tổn thương. Hiện tại bác thật sự yên tâm giao Hoan Hoan cho cháu.”

“Cảm ơn bác Dung.”

“Đây, mỗi đứa một bao lì xì lớn!”

Kính rượu xong cũng đã đến giờ lành. Phó Tư Diễn bế Dung Hoan theo kiểu công chúa đi ra ngoài cửa, tiếng pháo mừng vang lên.

Dung Hoan rúc ở trong ngực anh, khẽ hỏi: “Có phải hôm nay em rất nặng không?”

Anh ước lượng cân nặng của cô, ý cười nồng đậm: “Vợ có nặng cũng phải ôm về nhà.”

Chương 77

Tin tức hôm nay hai người kết hôn đã truyền khắp thành phố Lâm, ông trùm tài chính trong giới đầu tư sẽ kết hôn với nghệ sĩ piano nổi tiếng Dung Hoan, mọi người đều cảm thấy đây là ông trời tác hợp. Hôm nay Phó Tư Diễn chỉ mời một số ít truyền thông, tất cả đều đáng tin cậy và có mối quan hệ tốt với anh. Đúng vậy, anh không muốn có bất kỳ tin tức tiêu cực nào trên mạng công kích Dung Hoan.

Dung Hoan ở trong phòng nghỉ đợi, mấy cô gái tán gẫu với cô, thấy Phó Tư Diễn đi vào, đều tự giác nhường chỗ cho anh. Anh ngồi ở bên cạnh cô, ôm eo Dung Hoan "Mệt không?"

"Sao em cảm thấy cái mệt thực sự vẫn chưa bắt đầu vậy?"

"Ừm, ngày hôm nay sẽ rất vất vả đấy, em còn đang mang giày cao gót."

Anh cúi người cởi giày cao gót cho cô, còn giúp cô xoa lòng bàn chân, cô ngượng ngùng muốn từ chối, nhưng anh lại không cho, Dung Hoan giãy dụa không được, bèn dứt khoát dựa vào sofa thoải mái hưởng thụ.

Xoa xong, cô lấy khăn giấy ướt lau tay cho anh, anh cười: "Mấy ngày rồi em không rửa chân à?"

"Này...!"

"Ngốc."

Anh nâng mặt cô lên làm bộ muốn hôn, nhưng cô lại ngã ra sau ghế sofa: "Đừng hôn, em mới tô lại son môi..." Vừa rồi ở nhà đã bị anh

hôn hết sạch son, lúc chuyên gia trang điểm thoa son lại cho cô còn cười trộm làm cô hận không thể chui xuống đất QAQ.

Anh cười giữ cằm cô, đặt lên môi cô một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước: "Bây giờ có thể rồi chứ?"

Hai người tán tỉnh đủ rồi, Phó Tư Diễn nhận được điện thoại muốn ra ngoài làm chút việc, một lúc sau đã gần trưa, Dung Hoan và Phó Tư Diễn cùng nhau đi đón khách. Hôm nay khách tới đều là nhân vật lớn có mặt mũi, rất nhiều người là lãnh đạo và giám đốc điều hành của các doanh nghiệp nổi tiếng, có thể thấy phô trương đến cỡ nào.

"Ông Trịnh, xin chào." Phó Tư Diễn bắt tay với ông ta, đây đã từng là người giàu nhất ở thành phố Lâm, là người sáng lập công ty niêm yết nào đó, hiện đã nghỉ hưu.

"Ui cha, Tiểu Phó tìm được cô gái xinh đẹp thế à? Có phúc lắm." Ông Trịnh mỉm cười.

Phó Tư Diễn ôm bả vai Dung Hoan, cong cong khóe miệng: "Đó là đương nhiên."

Dung Hoan đi theo anh gặp rất nhiều khách mời, lúc rảnh rỗi cô cười hỏi anh: "Sao toàn là đàn ông vậy, anh không có vị khách nữ nào để mời ư? Ví dụ như bạn học nữ, bạn gái cũ?"

Anh véo chóp mũi cô: "Bạn gái cũ ở đâu ra?"

"Hừ..."

"Xin lỗi, ánh mắt anh rất cao, ngoài em ra, anh thực sự không vừa ý ai cả."

Cô mím môi cười.

Vừa đến giữa trưa, hôn lễ chính thức bắt đầu, theo dàn nhạc hòa tấu, Dung Hoan khoác tay Dung Khang Đạt chậm rãi đi vào hội

trường.

Trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt, Dung Hoan bước đi trên tấm thảm trải đầy cánh hoa, nhìn người đàn ông đứng đằng trước, tim đập thình thịch.

Đi đến trước mặt Phó Tư Diễn, Dung Khang Đạt mỉm cười trao tay của Dung Hoan cho anh, Phó Tư Diễn nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước.

Bước lên sân khấu, MC bắt đầu chủ trì hôn lễ, trao nhẫn, tuyên thệ và các phần khác diễn ra thuận lợi, cuối cùng MC hỏi chú rể muốn nói gì với cô dâu không, Phó Tư Diễn thâm tình nhìn Dung Hoan: "May là anh không để lỡ mất em."

Đây là tình yêu cả đời.

-

Sau khi tiệc cưới bắt đầu, Dung Hoan và Phó Tư Diễn đi mời rượu, lúc đến bàn của Vũ Lương, Bạch Ngưng thì Vũ Lương cười nói: "Hoan Hoan, hôm nay là ngày vui của hai người. Anh kể cho em nghe một bí mật của Phó Tư Diễn, em nghe không?"

"Cái gì?"

Vũ Lương kéo Dung Hoan sang một bên nói chuyện một lúc, khi Dung Hoan quay lại thì cười nhìn Phó Tư Diễn, người đàn ông cảm giác có gì đó không ổn, liếc nhìn Vũ Lương một cái: "Cậu lại làm gì đấy?"

"Ai da, cậu đi hỏi vợ cậu đi hahaha..."

Dung Hoan nâng cằm lên, trên mặt viết [Em cũng không nói anh biết].

Người đàn ông vòng tay qua eo cô, thì thầm vào tai cô: "Tối nay về rồi em sẽ nói thôi."

"..." Không đứng đắn.

Phó Tư Diễn che chở cho Dung Hoan toàn bộ quá trình mời rượu, để cô có thể càng ít càng tốt, còn lại anh đều uống thay cô. Có người bạn bảo bọn họ uống giao bôi, Dung Hoan bị chọc đến đỏ mặt hết lần này đến lần khác.

Phó Tư Diễn uống cạn một ly, nói với bọn họ: "Tôi uống hết rồi, không được bắt nạt vợ tôi nữa."

"Anh Phó à, không thể cứng chiều vợ thế chứ! Vậy cậu uống thêm ba ly nữa." Vũ Lương làm bộ muốn rót rượu.

"Lúc nào cậu kết hôn với Minh Dao, cậu nhớ kỹ đó."

"Mẹ kiếp Vũ Lương, trước tiên cậu nói thật cho tôi biết khi nào thì cậu cưới vợ?!"

Minh Dao khế hừ một tiếng: "Tôi không thêm gả cho người này."

Vũ Lương ôm chặt eo cô ấy, kéo vào lòng, giọng nói đầy áp bức: "Em cố tình không lấy ông đây, vậy thì em lấy ai hả?"

"Dẹp dẹp đi, đây cũng là một nòi cơm chó!"

Mời rượu xong, Phó Tư Diễn nhanh chóng đưa cô bé nhà mình đi ăn chút gì đó, sợ cô đói xỉu, Dung Hoan hỏi anh: "Anh say rồi à?"

"Vẫn ổn, sao thế?"

"Anh chú ý một chút, đừng uống nhiều quá..."

Anh xoa đầu cô: "Chỉ cần em đừng lén lút uống rượu là được rồi, nhớ đâu lát nữa anh say thì ai chăm sóc cho anh đây?"

Cô mắng anh: "Em chẳng thèm chăm sóc anh."

-

Buổi tối, một nhóm người âm ỉ từ sảnh tiệc cưới đến phòng tân hôn của Quan Hải Cư. Hơn mười giờ, Vũ Lương vẫn còn la hét không muốn đi, Minh Dao liều mạng kéo anh ấy, nói với Dung Hoan: "Người này say rồi, em dẫn anh ấy về trước nhé."

Hề Phán cười nói: "Không sai, tiếp theo là đêm động phòng hoa chúc, bọn tớ sẽ không lỡ giờ lành này đâu."

Phó Tư Diễn ôm eo Dung Hoan nói: "Mau đi, mau đi, tiếp theo Hoan Hoan là của riêng tôi."

Dung Hoan: "..."

Mọi người đều bật cười, vì vậy Dung Hoan tiễn Tiêu Thừa Chi, Minh Dao, vợ chồng Hề Phán và Cố Viễn Triệt ra ngoài, Hề Phán kéo Dung Hoan, cười cười: "Năm chắc thời gian, chúc cậu sớm sinh một hoàng tử bé, hoặc là công chúa nhỏ."

Dung Hoan đỏ mặt đẩy cô ấy: "Lời này cũng tặng cho cậu đấy."

Bốn người đi rồi, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, Dung Hoan đóng cửa lại, còn chưa kịp quay người, cổ tay đã bị nắm chặt.

Ngay sau đó, cô bị người đàn ông xoay lại, áp vào cửa, hôn xuống.

Hương rượu nồng đậm lan tỏa giữa môi khiến người ta say mê, Dung Hoan không nhận được ôm cổ anh, đưa mình vào trong lòng anh.

Anh hôn đủ rồi thì dừng lại, ánh mắt nóng bỏng rơi trên mặt cô: "Cục cưng, anh yêu em."

Cô cong mắt, đáp lại anh: "Em cũng yêu anh."

Anh một tay bế cô đi lên lầu, lòng Dung Hoan đập rộn ràng, vuốt ve gò má nóng hổi của anh: "Chồng à, anh say rồi sao?"

"Ừm, một chút."

Bước vào phòng ngủ, bên trong là phòng tân hôn Phó Tư Diễn trang trí, ánh đèn màu cam nhạt chiếu vào ga trải giường màu đỏ.

Thấy anh đi về phía giường, Dung Hoan giùng giàng đòi xuống: "Em muốn đi tắm trước..."

"Anh không chờ nổi nữa rồi."

Giọng cô cao lên vài độ, có chút tức giận: "Không được, em vẫn chưa tẩy trang!"

Cuối cùng anh cũng dừng lại, đặt cô xuống, nhỏ giọng nói: "Hoan Hoan, đừng hung dữ với anh mà."

"???"

Cô nghe thấy giọng điệu chưa từng có này, bối rối hỏi: "Em hung dữ với anh chỗ nào?"

Cô nhìn dáng vẻ tủi thân oan ức của anh mà không nhịn được cười, anh có chắc là chỉ hơi say thôi không? Cô thấy rõ ràng là say lắm rồi.

Cô cố ý trêu chọc anh, nghiêm mặt nói: "Anh lên sofa ngồi trước đi, không được đi lung tung."

"Được." Anh nhỏ giọng đáp lại, ngoan ngoãn đi tới ngồi trên sofa, cầm quả táo trong giỏ trái cây bắt đầu gặm.

Dung Hoan: Mẹ ơi nghe lời thật nha...

Cô đi tẩy trang, một lúc sau lại nghe thấy Phó Tư Diễn nói: "Vợ ơi, có người đang nhìn anh."

“Hả?” Cô thuận miệng đáp.

"Có người đang nhìn anh này."

Cô nhìn thoáng qua trong phòng ngủ, không có ai khác ngoài hai người bọn họ, sau lưng một trận ớn lạnh, cô đặt miếng bông tẩy trang xuống đi tới trước mặt anh: "Anh nói bậy bạ gì vậy?"

Người đàn ông chỉ vào giường: "Nó muốn ăn quả táo của anh."

Dung Hoan nhìn về phía ngón tay anh - đó là con gấu bông 1,8 mét của cô.

Dung Hoan: "..."

Cô sờ đầu anh: "Anh cho nó ăn đi."

"Không, anh còn chưa ăn no mà."

Dung Hoan bị anh chọc cười, dứt khoát mặc kệ anh, đi vào phòng tắm, ai ngờ người đàn ông lại đuổi theo, giữ cửa cô định đóng lại.

"Anh làm gì thế?"

“Anh muốn tắm chung với em.” Anh nói thêm: “Anh tắm một mình sẽ rất cô đơn.”

Dung Hoan lại im lặng.

Người đàn ông đi vào khóa cửa phòng tắm lại, ngón tay bắt lấy dây kéo sau lưng Dung Hoan, cô đỏ mặt: “Em tự cời.”

"Không được, nếu em không để cho anh cời thì em không phải Dung Hoan thật."

Cô gái nhỏ sững sốt: Không phải Dung Hoan thật là có ý gì??

"Quần áo của vợ anh đều do anh cởi ra."

Dung Hoan bị lột sạch sẽ, cô đỏ mặt tới mang tai, còn tưởng anh được voi đòi tiên, ai ngờ anh chỉ thành thật tắm rửa cho cô, cả quá trình không có bất kỳ động tác nào khác.

Say rượu thật tốt, say rượu thật tốt.

Hai người tắm xong đi ra, Dung Hoan kéo Phó Tư Diễn ngồi ở mép giường, quỳ trên giường sấy khô tóc cho anh, anh im lặng, sau khi sấy xong, mái tóc đen mượt mà, trông vô cùng dịu dàng.

Cô xoa đầu anh, cười bảo anh nằm xuống ngủ.

Sấy khô tóc mình xong, cô tắt đèn nằm xuống bên cạnh anh, đêm nay anh như thế này, có lẽ cuối cùng cô cũng có thể yên giấc rồi.

Cô vừa mới dịch chăn, đột nhiên người đàn ông bên cạnh lật người đè cô xuống, đôi mắt đen của người đàn ông như nhuộm lửa nhìn cô.

Cô bối rối: "Anh làm gì vậy..."

Anh trầm giọng nói: "Anh luôn cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì đấy."

"?"

"Đêm tân hôn sao anh có thể lạnh nhạt em."

...

Dung Hoan vốn cho rằng đêm nay sẽ là một đêm yên bình, nhưng ai ngờ cô thật sự đã đánh giá thấp bản năng của đàn ông ở một số phương diện nào đó, cho dù uống say cũng có thể làm cô tan rã qwq.

Đêm đã khuya.

Trong phòng vẫn ấm áp, ngón tay cô bám vào vai anh, khuôn mặt ửng hồng, anh vì cô mà phát điên, đầu óc cô đã trống rỗng, chỉ có thể để bản năng thân thể chi phối cảm xúc.

Cuối cùng, cô cắn lên bả vai anh, người đàn ông giữ cầm cô, hôn thật sâu.

Mái tóc đen trên trán người đàn ông đã ướt đầm mồ hôi, anh ổn định hơi thở, nhìn cô: "Cực cực muốn nghỉ ngơi hay là muốn...?"

"Từ bỏ từ bỏ..."

Anh cười cười, lại nằm xuống bên cạnh, ôm lấy cô, thì thầm vào tai cô: "Anh thật sự nghĩ em nên tập thể dục đi thôi."

"..." Quá đáng!

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Dung Hoan phát hiện cổ họng mình khát đặc, mà "thủ phạm" vẫn đang ngủ ngon lành bên cạnh.

Cô nhéo mũi anh, hừ nhẹ một tiếng rồi xuống giường tắm rửa.

Cô cầm ly nước ấm ra ban công, nhìn ánh nắng chói chang chiếu vào mặt biển ngoài kia, biển nó trở nên lấp lánh ánh vàng, làn gió mơn man phả vào mặt, cô thở dài nhếch khóe môi.

Một giọng nói từ phía sau truyền đến: "Hoan Hoan— —"

Cô còn chưa kịp quay người, đã có người ôm lấy cô từ phía sau, mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người người đàn ông xông thẳng vào mũi cô, Dung Hoan cười nói: "Sao anh dậy sớm thế, có đau đầu không?"

Anh vùi đầu vào cổ cô, dụi dụi: "Hình như hôm qua anh uống hơi nhiều."

Cô quay sang nhìn anh, nhéo nhéo mặt anh: "Vậy anh có nhớ tối qua xảy ra chuyện gì không?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Quả nhiên, cô uống một hơi cạn sạch: "Tối hôm qua anh cực kỳ ngoan ngoãn, em hung dữ với anh mà anh lại ngoan cực, siêu đáng yêu."

Người đàn ông vô duyên vô cớ được khen "đáng yêu" đen mặt: "Sao có thể chứ? Anh chỉ nhớ là anh đã ăn em sạch sành sanh."

"... Loại chuyện này sao anh nhớ rõ thế hả!" Cô xù lông.

Anh cười: "Chuyện vui vẻ sẽ khó quên mà."

Dung Hoan: Lưu manh!

Anh ôm chặt lấy cô, dịu dàng hôn cô, hòa cùng làn gió nhẹ, bao bọc lấy hai người.

Ngay khi đang hôn Phó Tư Diễn nghe thấy một tiếng "ùng ục", anh bật cười: "Đói rồi à?"

Cô đỏ mặt nửa đẩy anh ra, anh nắm tay cô đi xuống lầu: "Đưa Hoan Hoan đi ăn sáng thôi nào."

-

Buổi sáng, trong nhà nhận được ảnh cưới của Dung Hoan và Phó Tư Diễn chụp cách đây không lâu.

Sau khi người chuyển phát nhanh rời đi, Phó Tư Diễn đi tới kéo cô về phía sai: "Để anh."

Anh chuyển chiếc hộp đến phòng khách, Dung Hoan ngồi khoanh chân, đầy mong đợi nhìn người đàn ông, anh mở ra rồi đưa cho cô bức ảnh cưới do bọn họ đặc biệt thiết kế, kích thước đủ lớn để treo trong phòng ngủ.

"Chồng ơi, anh thật đẹp trai..."

Nhìn dáng vẻ si mê của cô, anh nhướn mày trêu ghẹo: "Nhìn bao lâu rồi mà chưa đủ à?"

"Chưa đủ thật mà." Cô thờ dãi: "Nhưng thực ra lần này chụp ảnh cưới quá vội vàng, em vẫn hơi tiếc nuối."

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Tiếc nuối cái gì? Không thích kiểu này à?"

"Thích thì thích đó, nhưng mà hồi nhỏ em mơ được trở thành nàng công chúa trong tòa lâu đài, còn anh là hoàng tử điện hạ. Nghĩ thôi cũng đã hoàn mỹ rồi." Mắt cô tỏa sáng.

Anh búng trán cô một cái: "Ngốc quá."

"Anh mới ngốc đó."

Anh ôm cô thật chặt: "Nếu cực cưng thích thì hôm nào chúng ta lại đi chỗ khác chụp, em muốn chụp thế nào cũng được."

Cô cảm thấy mỹ mãn, hôn lên mặt anh một cái, sau đó giơ tấm ảnh cưới cực lớn lên: "Chồng ơi, chúng ta treo trên lầu nhé."

-

Sau đám cưới, Phó Tư Diễn vốn định đưa Dung Hoan ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, nhưng gần đây Dung Hoan có một số buổi biểu diễn đã sắp xếp trước nên tuần trăng mật đành phải hoãn lại. Vài ngày sau, Dung Hoan được diễn trong một buổi hòa nhạc ngoài trời. Buổi tối trước khi đi, Dung Hoan sửa soạn hành lý trong phòng ngủ xong, đi đến phòng sách thì chợt nghe thấy Phó Tư Diễn hắt hơi mấy cái.

Cô quay vào phòng ngủ lấy áo khoác khoác cho anh: "Anh sao vậy, có phải bị cảm rồi không?"

Người đàn ông đang đọc tài liệu học thuật, thản nhiên đáp: "Không sao."

Cô nhíu mày: "Sao lại không sao, bây giờ đang là lúc chuyển mùa, nếu anh mà không chú ý sẽ bị cảm lạnh đấy."

Nghe thấy giọng điệu lo lắng của cô, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn, sau đó anh kéo cô ngồi lên đùi mình, cong môi dỗ dành: "Được, anh nghe lời vợ."

"Dẻo miệng."

"Anh cũng đẹp trai mà." Anh nâng cằm cô lên, làm bộ hôn xuống.

Cô gái cười đẩy anh ra, đứng dậy: "Được rồi, anh tập trung đọc tài liệu đi, em không quấy rầy anh nữa."

Cô nói xong thì dứt khoát rời đi, để lại người đàn ông với vẻ mặt được nuông chiều và bất lực.

Ngày hôm sau Phó Tư Diễn đưa Dung Hoan ra sân bay, Dung Hoan liên tục dặn anh nhớ thêm áo, anh nghiêm túc đồng ý.

Hai ngày sau, Dung Hoan quay về, vì Phó Tư Diễn đang ở trong lớp nên Dung Hoan tự về nhà. Về đến nhà, cô gọi điện cho Kế Sâm, hỏi chút lịch trình công việc của Phó Tư Diễn, nhưng Kế Sâm lại nói: "Ngài Phó bị bệnh rồi."

"Bị bệnh?!"

Kế Sâm nói mấy ngày nay Phó Tư Diễn bị cảm, tình trạng sức khỏe không tốt lắm nhưng vẫn bận rộn các công việc ở trường học và công ty, còn không chịu đi khám bác sĩ. Thậm chí tối qua còn tăng ca đến mười giờ đêm, không ăn cơm tối. Kế Sâm không khuyên được, lúc này cũng chỉ có Dung Hoan có cách.

Dung Hoan nghe vậy thì vừa đau lòng vừa lo lắng, cô gọi điện cho Phó Tư Diễn nhưng anh không bắt máy, vì vậy cô đành phải đến thẳng trường tìm anh.

Sau khi lấy được thời khóa biểu của anh, cô tìm thấy cửa lớp anh đang dạy, vừa khéo lúc cô tới chỉ còn mấy phút nữa là tan học. Cửa lớp mở ra, Dung Hoan thò đầu vào, thấy Phó Tư Diễn đang đứng trên bục giảng, lúc này nắm chặt tay, sắc mặt có chút phờ phạc.

Một bạn học nữ đi ra, Dung Hoan kéo cô ấy lại nói: "Bạn học, em có thể gọi thầy Phó giúp chị không? Cứ nói vợ anh ấy đến tìm là được."

"Vợ?!" Bạn học nữ phản ứng kịp: "À, em biết cô, em đã nhìn thấy ảnh của cô trên mạng." Nữ sinh cười, lập tức chạy vào lớp gọi Phó Tư Diễn.

Người đàn ông nghe thấy câu này thì sửng sốt một chút, quay đầu lại, nhìn thấy cô gái nhỏ đứng ngoài cửa, anh lập tức bước ra ngoài.

Anh đi đến trước mặt cô, kinh ngạc nói: "Sao Hoan Hoan lại tới đây?"

Nhưng mà, cô gái chỉ nhìn anh chăm chăm, khẽ cau mày, không nói lời nào, anh cảm giác được có gì đó không ổn, kéo cô đến cuối hành lang, giơ tay sờ đầu cô: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Dung Hoan bĩu môi: "Cảm lạnh sao không đi bác sĩ? Em đã nói anh chú ý một chút đừng để cảm lạnh rồi mà, anh thật sự nghĩ mình cao lớn nên hệ thống miễn dịch tốt lắm đúng không?"

Anh không ngờ cô lại vì chuyện này mà tức giận như vậy, thấy cô sốt ruột lo lắng, anh hốt hoảng ôm lấy cô, xin lỗi: "Được rồi, được rồi, là lỗi của anh, chỉ là mấy ngày nay anh bận rộn quá nên không có thời gian đi khám thôi. Chỉ là anh đã mua thuốc uống rồi."

Các bạn học qua lại nhìn thấy cảnh này đều sửng sờ! Không ngờ giáo sư Phó nghiêm túc hà khắc thường này lại ôm vợ phát cơn chó trước mặt mọi người!

"Trời ạ, đó là vợ thầy Phó đúng không? Mẹ nó bọn họ ngọt ngào quá đi mất!"

"Đây là lần đầu tiên tớ thấy thầy Phó cười đấy, huhuhu nếu như thầy ấy cười với bài thi của tớ nhiều chút thì tốt biết bao."

"Hai người bọn họ mới kết hôn đúng không? Khó trách tớ nói gần đây giáo sư Phó ở trong lớp hòa nhã dữ lắm, bình thường tâm tạng rất tốt! Hóa ra là có tình yêu thuận lợi."

Trước mắt bao người, mặt Dung Hoan đã biến thành màu tôm luộc, đẩy anh một cái: "Có nhiều người đang nhìn lắm đấy..."

Anh buông cô ra, cô mở bình giữ nhiệt đưa cho anh: "Đây, uống thuốc cảm trước đi."

"Cực cưng thật chu đáo." Còn cố ý đến đây một chuyến đưa thuốc cho anh.

Thấy anh uống một hơi cạn sạch, cô mới yên tâm, anh nhẹ giọng dỗ dành: "Hoán Hoan đừng giận nữa, được không? Chiều nay dạy xong anh sẽ về nhà với em, em giám sát anh, anh nhất định sẽ dưỡng bệnh đàng hoàng."

Cô khẽ hừ một tiếng, nhưng lửa giận trong lòng đã tiêu tán gần hết: "Em chờ xem biểu hiện của anh."

-

Buổi tối Phó Tư Diễn về đến nhà, vừa vào tới huyền quan đã ngửi thấy mùi thuốc bắc thoang thoang. Cô gái nhỏ từ trong bếp đi ra: "Hôm nay về sớm vậy?"

Người đàn ông ôm lấy cô, cắn nhẹ vào môi cô: "Hoan Hoan đang làm gì đấy?"

"Em nấu thuốc bắc cho anh, chuyên trị cảm mạo, nâng cao khả năng miễn dịch."

"... Vợ à, cơ thể của anh không yếu như vậy."

Cô ngược mắt lên nhìn anh chăm chăm, Phó Tư Diễn lập tức đổi giọng: "Anh nghĩ mình phải uống nhiều một chút."

Cô mím môi cười: "Vừa mới nấu xong, anh ngồi xuống đi, em múc cho anh một chén."

Phó Tư Diễn ngửi từng đợt mùi thuốc bắc nồng nặc thì đầu đầu không thôi, từ nhỏ đến lớn anh ghét nhất là uống thuốc bắc, khi còn nhỏ có lần bị sốt, anh bị bố bắt uống thuốc bắc, đắng đến mức muốn ói ra.

Dung Hoan bưng thuốc lên, anh nhìn thấy thứ chất lỏng màu nâu sẫm chén, chứng tỏ thuốc này nấu rất đặc...

"Hoan Hoan... Thực ra anh uống thuốc là ổn thôi."

"Không được, em đã nấu xong rồi, hơn nữa em còn cố ý tìm một bác sĩ Đông y cực kỳ nổi tiếng kê đơn cho đấy." Cô ngồi xuống bên cạnh anh, lấy lọ đường phèn ra, bỏ thêm hai hạt vào, nhưng cũng chỉ là "như muốn bỏ biển" mà thôi.

Cô thổi thuốc cho anh đến khi hơi nguội mới đưa cho anh, anh thử nhấp một ngụm, lại cảm thấy vạ mệnh bóp nghẹt cổ họng.

"Đắng à?" Cô chớp mắt.

Cổ họng anh thắt lại: "... Cũng được."

"Em đã nói không đắng vậy đâu mà, uống một hơi cạn hết đi anh."

"..."

Lúc đầu anh cũng muốn uống một hơi cạn sạch, nhưng uống vài hớp lại không chịu nổi nữa phải ngừng, đôi lông mày rậm nhíu lại, Dung Hoan cố nén cười: “ Phó Tư Diễn, không phải đàn ông đàn ang như anh lại sợ đắng đấy chứ?”

“Sao có thể chứ?” Người đàn ông bị cô gái chất vấn lập tức chén uống cạn, dọa cô đến ngây người.

"Ừc ừc" Uống xong, cuối cùng anh đặt cái chén không còn giọt nào xuống, kìm nén cảm giác đau đớn, vẻ mặt bình tĩnh.

Không ngờ, Dung Hoan đột nhiên nắm lấy tay áo anh, bắt anh xoay người lại, áp đôi môi đỏ mọng của mình lên môi anh.

Vị đắng nồng đậm của vị thuốc bắc nhanh chóng lan sang vị ngọt, anh cảm nhận được một viên đường phèn, là Dung Hoan đưa tới miệng.

Cô tinh nghịch hỏi: "Đỡ hơn chưa?"

Anh dần dần nở nụ cười, giữ gáy cô, áp trán: “Được Hoan Hoan làm ngọt đến như vậy rồi phải làm sao đây.”

Cô cụp mắt xuống, khẽ mỉm cười: "Không phải em, là đường phèn."

"Vậy à? Nhưng anh lại nghĩ là em đó."

Cô nắm lấy tay anh lắc lắc: "Được rồi, em đi nấu cơm cho anh, hôm nay anh nghỉ ngơi đi."

-

Mấy ngày nay Dung Hoan ở nhà, bệnh cảm của Phó Tư Diễn được cô trị cũng nhanh chóng khỏi hoàn toàn. Cuối tuần, cả hai được mời đến tham dự tiệc đính hôn của con gái chủ tịch một công ty niêm yết nào đó, công ty này hiện đang là đối tác lớn thứ hai của Phó Tư Diễn, đứng đầu ngành xây dựng trong nước.

Lúc này cô chiều này đang ở một mình trong phòng nghỉ ngơi, chủ tịch đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Tiêu Tiêu, sao Đàng Vũ không ở với con?"

Vẻ mặt cô thiên kim rất lạnh nhạt, giọng nói đầy thờ ơ: "Ai biết, hình như đang gọi điện cho bạn."

"Hôm nay con chú ý một chút, bên ngoài có rất nhiều truyền thông, nếu như con còn tỏ vẻ không vui thì ngày mai truyền thông sẽ đưa tin thế nào hả?"

Dư Tiêu nhú mày: "Tôi gả cho người tôi không thích thì ông thấy tôi vui nổi không?"

"Được rồi, con đừng nói mấy lời này nữa, để Đàng Vũ nghe thấy lại tức giận!"

Cô gái cười lạnh, cả đời cô đã bị sắp xếp sẵn, cuộc hôn nhân cũng là hôn nhân thương mại. Trong mắt mọi người, Đàng Vũ là người luôn làm bạn bên cạnh cô ấy, chung tình với cô ấy nhất, nhưng chỉ có mình cô ấy biết, thực ra thứ Đàng Vũ muốn chỉ có danh lợi địa vị mà thôi.

"Bố nói con biết, hôm nay con ngoan ngoãn nghe lời một chút, đừng có chút tâm tư dư thừa nào nữa." Bố cảnh cáo.

Dư Tiêu cụp mắt, hít sâu một hơi, dừng vài giây nói: "Hôm nay Phó Tư Diễn... sẽ tới đúng không?"

"Con còn nghĩ tới Phó Tư Diễn?! Người ta đã kết hôn rồi, cũng đã nói thẳng là không có tình cảm gì với con, nếu không bố đã không tác hợp hai đứa các con?!"

Nước mắt trào ra từ khóe mắt cô ấy: "Trong lòng tôi luôn có một người thì thế nào! Tôi cũng không mong cầu xa vời dư thừa..."

Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ vào tập đoàn, dự án đầu tiên cô ấy thực hiện với công ty chính là hợp tác với Phó Tư Diễn, lúc đó vẻ ngoài chững chạc giỏi giang của anh đã thu hút cô ấy, sau khi biết được suy nghĩ của cô ấy, bố cô ấy đã muốn giúp mai mối tác hợp, thế nhưng Phó Tư Diễn không hề đáp lại, mà cô ấy vẫn luôn chôn chặt tình cảm này trong lòng, âm thầm thích anh.

Sau đó, Đằng Vũ bắt đầu theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ đồng ý. Mãi đến khoảng thời gian trước, nghe nói Phó Tư Diễn đã kết hôn, cô ấy mới hoàn toàn hết hy vọng. Nếu đã không thể ở bên anh thì ở bên ai cũng giống nhau cả thôi, cho nên cô ấy chấp nhận Đằng Vũ.

Bố còn muốn nói gì đó nhưng khước mắt nhìn thấy Đằng Vũ đang đẩy cửa đi tới thì lập tức nhịn xuống, trừng mắt nhìn Dur Tiêu.

Đằng Vũ đi tới trước mặt hai người, tùy ý đặt tay lên eo Dur Tiêu, thấy mắt cô ấy hơi đỏ, anh ta thắc mắc: "Chú, Tiêu Tiêu sao vậy?"

"... Tôi không sao." Dur Tiêu nói.

"Hai đứa nói chuyện trước đi." Sau khi bố rời đi, Dur Tiêu lập tức lui về phía sau một bước, thoát khỏi bàn tay đang đặt trên eo mình của người đàn ông, ánh mắt Đằng Vũ tối sầm, thanh âm khàn khàn: "Cô có ý gì? Không muốn làm tiệc đính hôn hôm nay nữa đúng không?"

Cô ấy mím chặt môi mỏng, cằm bỗng bị bóp mạnh nâng lên, bắt gặp ánh mắt hung ác của anh ta, nghe anh ta nói: "Vẫn cảm thấy tiếc nuối vì không leo được lên giường của Phó Tư Diễn à?"

Cô gái sửng người một lúc, nước mắt lưng tròng: "Thì sao, mắc mớ gì đến anh!"

Người đàn ông bóp mạnh cằm cô ấy rồi hôn xuống, cô ấy tức giận muốn đẩy anh ta ra nhưng không đủ sức.

Đặng Vũ cảm thấy đầu lữoi đau nhói, mùi máu tươi chợt tản ra, anh ta hất mạnh mặt Dư Tiêu ra: "Con mẹ nó, cô dám cắn tôi?!"

Dư Tiêu đỏ mắt trừng anh ta: "Tránh xa tôi ra..."

Đặng Vũ nhếch khóe môi: "Tôi nói cô biết, dù cô có thích Phó Tư Diễn thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể để ông đây ngủ thôi. Tôi không chê cô bản đã không tệ rồi."

Anh ta đứng dậy, nhặt chiếc áo vest lên, đóng sầm cửa bước ra ngoài.

-

Tất cả những người đến lễ đính hôn đều là nhân vật thuộc tầng lớp thượng lưu, rất nhiều phương tiện truyền thông, lúc Dung Hoan và Phó Tư Diễn đến thì rất nhiều phương tiện truyền thông tiến tới phỏng vấn, nhưng người đàn ông chỉ mạnh mẽ bảo vệ cô không nói lời nào.

Bước vào sảnh lễ đính hôn đã có người bắt đầu tiến lên chào hỏi, lúc nghe thấy Dung Hoan, người đàn ông vòng tay ôm lấy cô, hào phóng giới thiệu cô, mặt mày nhuộm đầy vẻ yêu chiều, mọi người nhìn thấy đều nói — — Cậu Phó thật sự rất yêu cô Phó.

Dung Hoan được anh nắm tay đi tới, hỏi: "Sao không thấy hai nhân vật chính hôm nay chứ?"

"Muốn gặp đến vậy sao?"

"Ha ha, em rất mong chờ mà. Anh nói chị Dư Tiêu thường xuyên hợp tác với anh, em phải nhìn thử xem cô ấy có xinh đẹp hay không." Giọng nói của cô dí dỏm.

Anh sờ đầu cô cười: "Không xinh bằng em."

Lúc này, chủ tịch tiến lên chào hỏi, đang trò chuyện thì một người đàn ông đi tới trước, chủ tịch giới thiệu: "Đây là con rể của tôi, Đăng Vũ. Đây là ngài Phó và vợ."

Đăng Vũ nhìn người đàn ông cao hơn mình, vẻ ngoài cũng đẹp trai hơn mình, khoe miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý, sau đó đưa tay ra: "Ngài Phó, ngưỡng mộ đã lâu."

Phó Tư Diễn bắt tay với anh ta, ánh mắt Đăng Vũ chuyển sang Dung Hoan tóc đen môi mỏng, mắt ngọc mày ngài ở một bên, cuối cùng cũng hiểu rõ.

Anh ta khẽ cười, giọng điệu vi diệu: "Cô Phó quả thật rất xinh đẹp, ngay cả cậu Phó cũng có thể quỳ dưới gấu váy của cô."

Dung Hoan không biết nên đáp lại thế nào, cũng may người đàn ông ôm lấy cô, trả lời thay cô.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng giày cao gót, quay đầu lại nhìn, là Dư Tiêu.

Cô ấy đi đến trước mặt họ, nhìn Phó Tư Diễn và cô gái xúng đôi vừa lừa bên cạnh anh, trong lòng tràn ngập chua xót, nhưng chỉ cười: "Anh Phó, cô Phó, rất vui vì hai người có thể đến tham gia tiệc đính hôn của tôi. Nếu có chỗ chiêu đãi không chu toàn, mong hai người lượng thứ."

Đăng Vũ thấy Dư Tiêu đã trang điểm lại, cười dịu dàng, toàn bộ quá trình chẳng thèm liếc nhìn anh ta một cái, anh ta thầm tức giận.

Đăng Vũ nắm lấy tay của Dư Tiêu, cười nói: "Tiêu Tiêu nhà chúng ta vẫn luôn thích anh Phó đấy."

Trong lòng Dư Tiêu giật thót, nhìn về phía người đàn ông, đáy mắt lạnh băng. Đăng Vũ nhìn thẳng vào ánh mắt cô ấy, cong môi cười hỏi lại: "Chẳng lẽ không đúng sao? Khoảng thời gian trước em còn nói với anh, Phó Tư Diễn là gu của em mà."

"... Thật xin lỗi, là Đẳng Vũ xuyên tạc ý của tôi. Tôi chỉ rất ngưỡng mộ anh Phó mà thôi, mong cô Phó đừng hiểu lầm." Dư Tiêu rút tay mình về: "Tôi xin lỗi trước vì không tiếp được."

Đẳng Vũ nhìn bóng lưng Dư Tiêu rời đi, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Anh ta duy trì nụ cười trên môi, đưa cho Phó Tư Diễn một tấm danh thiếp: "Không biết ngài Phó khi nào có thời gian, tôi cũng muốn thương lượng hai thương vụ làm ăn với anh, hợp tác với nhau."

Người sau nhận lấy danh thiếp, vẻ mặt hồ hững: "Tôi sẽ bảo trợ lý liên lạc với anh."

Đẳng Vũ nhìn bóng lưng hai người rời đi, nụ cười dần biến mất.

-

Phó Tư Diễn cùng Dung Hoan đi lấy ít đồ ăn, cô gái nhỏ hỏi: "Anh có cảm thấy bầu không khí giữa cô Dư và anh Đẳng kỳ quái lắm không?"

"Hửm?"

"Em nghĩ chuyện đính hôn vui vẻ như vậy, nhưng bọn họ lại cười giả tạo, hơn nữa trông hai người cũng không thân thiết chút nào?"

Anh đưa bánh đến bên miệng cô: "Ăn bánh còn biết quan sát người khác à?"

Cô nhai bánh ngọt, hai má hơi phồng lên, bị anh giơ tay chọc chọc: "Phó Tư Diễn!" Cô nổi cáu.

Anh không nhịn được cúi đầu hôn cô một cái: "Thật đáng yêu."

Dung Hoan được anh dỗ dành, vừa lúc có người đến tìm Phó Tư Diễn, cô nói mình tùy ý đi dạo một chút.

Bên ngoài bể bơi có một con đường nhỏ, cô đi vào, nhìn thấy một cô gái đang đứng ở cuối, cô nhìn kỹ một chút, đây chẳng phải là Dư Tiêu sao?

"Cô Dư..."

Dư Tiêu nghe thế thì quay đầu lại, nhìn thấy Dung Hoan, thoáng sửng sốt, Dung Hoan hỏi cô ấy tại sao lại ở đây một mình, Dư Tiêu thuận miệng nói không khí bên trong quá ngột ngạt.

Dung Hoan nhìn ra cô ấy có tâm sự, nhưng không tiện hỏi, cô đang định rời đi thì Dư Tiêu lại nói: "Cô Phó có thể nói chuyện với tôi một chút không?"

Dung Hoan gật đầu.

Dư Tiêu cười: "Nhìn ra được, cô và anh Phó rất hạnh phúc."

"Cám ơn, không phải cô cũng chuẩn bị đính hôn rồi sao? Có người ở cạnh mình sẽ hạnh phúc hơn nhiều."

Dư Tiêu nhìn xuống: "Nhưng tại sao tôi lại không cảm nhận được gì cả, hôn nhân đối với tôi chẳng qua cũng chỉ vậy thôi."

"Cô và anh Đằng..."

Dư Tiêu nhìn cô, lắc đầu: "Không phải ai cũng có thể giống như cô và anh Phó."

"Tôi vào trước đây, xin cô Phó giữ bí mật cuộc nói chuyện của chúng ta."

Cô ấy quay người, đi chưa được mấy bước đã nghe thấy Dung Hoan ở phía sau gọi mình.

"Cô Dư, nếu như người làm bạn cả đời với cô không cho cô hạnh phúc, nếu như tôi là cô thì thà hạnh phúc một mình."

Viền mắt Dư Tiêu nóng lên, máp máy môi: "... Cảm ơn."

-

Dung Hoan chạy về tìm Phó Tư Diễn, anh hỏi cô sao cô lại chạy lung tung, Dung Hoan không nói gì. Một lúc sau, lễ đính hôn chính thức bắt đầu, chủ tịch lên sân khấu phát biểu: "Cảm ơn mọi người, đã đến tham dự lễ đính hôn của con gái tôi ngày hôm nay..."

Chủ tịch khen ngợi Đăng Vũ trước mặt mọi người, cũng nói ông rất vui vì con gái mình tìm được một người bạn đời phù hợp, sau khi ông nói xong, Đăng Vũ và Dư Tiêu bước lên sân khấu, Đăng Vũ châm thành thâm tình như Dư Tiêu: "Tôi rất hạnh phúc vì Dư Tiêu có thể chấp nhận tôi, cùng tôi bước tiếp. Tôi vô cùng hạnh phúc."

Tiếng piano du dương chậm rãi vang lên, ánh đèn chiếu vào mặt hai người, bầu không khí lãng mạn của khung cảnh nóng lên.

Đăng Vũ lấy nhẫn đính hôn ra, định đeo cho Dư Tiêu, nhưng người kia lại rút tay về.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Dư Tiêu cầm lấy micro, giọng nói run run: "Tôi không thể đồng ý với anh."

Đăng Vũ khiếp sợ, hạ giọng nói: "Cô nói cái gì?!"

Dư Tiêu nhìn bố mình dưới khán đài, rơi nước mắt lắc đầu: "Xin lỗi bố, con thực sự không làm được."

Khách mời náo động, tiếng xì xào vang lên không ngừng, chủ tịch vội vàng lên sân khấu: "Tiêu Tiêu, con nói bậy gì đấy!"

"Bố, con sẽ không đính hôn với anh ta. Anh ta căn bản không phải loại người giống bố nghĩ, con mà ở bên anh ta con sẽ hối hận cả đời!"

"Dư Tiêu, tôi cảnh cáo cô đừng có làm loạn nữa."

"Anh là một người ghê tởm, dối trá, ích kỷ, ngoài mặt thì giả vờ yêu tôi, lúc không có ai lại dằn vặt nhục nhã tôi? Anh ở bên tôi là vì anh tham tiền của công ty nhà tôi thôi!"

Trong nháy mắt, Đằng Vũ cảm thấy tất cả ánh mắt của khách mời đều đổ dồn về phía mình, anh ta nghiêng rặng nghiêng lợi, lộ ra vẻ hung ác: "Dư Tiêu, cô còn không biết xấu hổ mà nói tôi?" Anh ta chỉ về phía Phó Tư Diễn, cười đến phóng đ.ãng: "Chẳng phải cô vẫn luôn nhớ nhung Phó Tư Diễn hay sao?!"

Mọi người nhìn Phó Tư Diễn, tất cả đều sửng sờ, lập tức xì xào bàn tán.

Dung Hoan cũng ngẩn ra, cảm thấy vai mình càng bị ôm chặt hơn, ánh mắt bình tĩnh của người đàn ông rơi xuống, nhìn qua, lòng Dung Hoan lập tức bình tĩnh lại.

Dư Tiêu tức giận đến hai mắt đỏ bừng, tức giận chỉ vào anh ta: "Anh có chứng cứ không? Dựa vào đâu mà nói năng bừa bãi chứ?!"

"Tôi nói bậy? Chút tâm tư này của cô bố cô không biết à!"

"Đủ rồi, hai đứa đừng làm loạn nữa!" Chủ tịch nổi giận.

Dư Tiêu lao xuống sân khấu, mọi người nhìn thấy cô ấy lấy ra một số giấy tờ từ chỗ ngồi, quay lại sân khấu ném những tờ giấy này vào mặt Đằng Vũ: "Mở to mắt ra xem anh đã làm gì! Anh lừa dối bao nuôi tiểu tam, ra vào khách sạn, anh cảm thấy anh sạch sẽ chỗ nào!"

Đằng Vũ nhìn những bức ảnh do thám tử tư chụp được, cuối cùng cũng luống cuống trước chứng cứ không thể chối cãi, vội vàng giải thích với chủ tịch: "Chú, cháu..."

"Bốp — —" Một tiếng tát vang dội vang lên, Đằng Vũ ôm mặt, cảm giác được mùi máu tanh.

Chủ tịch tức giận trừng mắt: "Cậu cút đi cho tôi! Khi đó tôi mắt mù mới cảm thấy cậu không tệ, từ nay về sau cậu tránh xa con gái tôi ra!"

-

Một tiệc đính hôn vốn phải tốt đẹp lại trở thành trò hề, nhưng rất nhiều cánh truyền thông sẽ không buông tha một tin tức nóng hổi như vậy, một phóng viên đến phỏng vấn Dung Hoan và Phó Tư Diễn: "Xin hỏi những gì Đằng Vũ nói có phải thật không? Trước đây anh Phó từng có đoạn tình cảm với cô Dư sao?"

"Cô Phó có biết chuyện này không? Cô Phó có thể nói vài lời không?"

Sắc mặt Phó Tư Diễn lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Không thể trả lời, nếu như các người còn dám dây dưa với vợ tôi thì chờ đó đi."

Khi bước ra khỏi sảnh tiệc chính, Dung Hoan vẫn cảm thấy tim mình đập thình thịch.

Phó Tư Diễn cởi áo khoác cho cô: "Đừng để cảm lạnh, biết chưa?"

Dung Hoan thở dài: "Không ngờ cô Dư lại khổ như vậy, gặp phải một tên cặn bã..." Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Đằng Vũ nói cô Dư thích anh, là thật à?"

"Bố cô ấy từng nói với anh, nhưng anh đã từ chối ngay, hơn nữa đã là chuyện một năm trước rồi." Anh kéo vạt áo khoác ôm cô vào lòng: "Anh không có quyền quản những người khác, nhưng anh không muốn cô bé nhà anh phải hiểu lầm."

Cô lắc đầu: "Em không có."

"Tít tít tít— —" Điện thoại trong túi Dung Hoan vang lên, cô vừa bắt máy, sắc mặt lập tức thay đổi: "Được, tôi lập tức tới ngay."

Dung Hoan cúp điện thoại, lo lắng nói: "Trong studio của em có một cô bé bị tai nạn xe được đưa vào bệnh viện, em phải lập tức đi xem sao."

"Anh đưa em đến đó nhé?"

"Không cần đâu, Hồ Minh sắp lái xe tới rồi, anh về trước đi."

Vì vậy, người đàn ông dặn cô phải chú ý an toàn, nếu cần giúp đỡ thì nói với anh, Dung Hoan vội vàng rời khỏi.

-

Gần mười hai giờ, chỗ huyền quan mới có tiếng động truyền đến, Phó Tư Diễn đặt cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy khỏi ghế sofa, đi ra cửa.

"Em về rồi, mệt lắm không?"

Dung Hoan vừa đi vào đã được người đàn ông ôm vào lòng, cô đắm đắm bả vai: "Mệt chết em. cũng may là không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là bị chấn động não và gãy xương thôi. Không phải em đã nói anh ngủ trước đi rồi sao?"

"Anh lo nên phải đợi em về."

Cô cười với anh, giơ tay ôm lấy vai anh: "Chồng ơi, ôm em."

Anh một tay bế cô lên lầu, cô mệt mỏi dựa vào vai anh híp mắt, anh thấy thế thì cảm thấy vừa đau lòng vừa đáng yêu: "Mệt thì để anh hầu hạ em."

Một tiếng sau, Dung Hoan được anh bế ra khỏi phòng tắm, Dung Hoan vừa chạm gối là ngủ ngay, người đàn ông hôn lên trán cô một cái, ôm cô chìm vào giấc ngủ.

-

Sáng hôm sau.

Dung Hoan và Phó Tư Diễn gần như thức dậy cùng lúc, cô xoay người, vòng tay qua cổ anh, giọng nói mềm mại như làm nũng: "Chồng à, chào buổi sáng."

Anh sờ đầu cô: "Em ngủ đủ chưa?"

"Ừm, tinh thần sáng khoái."

Anh trở mình áp lên trên, nụ cười ôn hòa nhưng giọng điệu lại đầy ẩn ý: "Vậy nếu tinh thần đã sáng khoái thì có thể làm chuyện gì khác đúng không?"

Dung Hoan đỏ mặt, nhưng không có đẩy ra.

Một tiếng sau, vận động cuối cùng cũng kết thúc, người đàn ông ôm lấy cô gái bị anh giờ trò đến mềm mại không xương, toàn thân phát chua vào trong lòng, ghé vào tai cô thì thầm: "Đùa giỡn cực cực nhà anh thực sự ngày càng vui."

"..." Quá đáng.

Nụ hôn mềm mại của anh rơi xuống vai cô, cô vội vàng đẩy ra: "Không được nữa..."

Anh cười cười, nắm tay cô, khàn giọng nói: "Bảo bối à, nó cần em."

Sau khi kết thúc, người đàn ông hài lòng lấy khăn giấy giúp cô lau bàn tay đau nhức, cô tức giận đến mức cắn một cái lên hầu kết của anh như mèo con, anh cười mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Hai người xuống giường tắm rửa, anh vội làm xong rồi xuống nhà chuẩn bị bữa sáng trước.

Dung Hoan xong xuôi cũng xuống lầu, vừa đi cô vừa xem tin tức trên điện thoại di động, lại thấy một tin tức khiến người ta kinh ngạc: #Thật hư chuyện tình cảm của Dung Hoan và Phó Tư Diễn rạn nứt.#

Tin tức nhắc tới tiệc đính hôn của Dư Tiêu và Đẳng Vũ tối qua. Các phương tiện truyền thông nói giữa Dư Tiêu và Phó Tư Diễn có thể có quan hệ gì đó. Bọn họ chụp được cảnh Dung Hoan vội vàng rời khỏi hiện trường một mình tối qua, rất có thể là sau khi biết chuyện nên cãi nhau với Phó Tư Diễn một trận lớn.

Dung Hoan: "... " Nói lung tung gì vậy chứ.

Cô chạy xuống lầu, đưa tin tức trên điện thoại cho Phó Tư Diễn xem, không nhịn được cười: "Bọn họ nói chúng ta cãi nhau." Nhưng thực ra, hôm qua cô vội vàng rời đi là vì phải đến bệnh viện.

Anh đọc tin tức xong, sắc mặt âm trầm: "Những người này đúng là rảnh rỗi quá rồi đó."

Dung Hoan ôm lấy cánh tay anh, trấn an: "Không sao, không cần để ý bọn họ nói gì, dù sao em cũng không quan tâm."

Hai người đều thích kín đáo không thích giải thích, ồn ào bên ngoài sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ.

Ăn sáng xong, Dung Hoan nói mình đến bệnh viện một chuyến nữa để thăm cô bé bị tai nạn xe, Phó Tư Diễn thì đến công ty.

Trên đường đi, cô nhận được điện thoại của Hề Phán: "Tối thấy tin tức, đám phóng viên này đúng là cái gì cũng nói được."

"Ai da, tớ đã quen rồi."

Hề Phán cười cười: "Tớ tin trên thế giới này ai cũng có thể ly hôn, chỉ có cậu và Phó Tư Diễn là không."

Dung Hoan nhìn người bên cạnh đang khoanh chân lật xem tài liệu, hơi cong môi: "Ừm, chúng tớ dù có chuyện gì cũng sẽ không."

-

Sau khi xuống xe, Dung Hoan đi vào bệnh viện, mấy đồng nghiệp và bạn bè cũng ở trong đó, cô bé vừa mới tỉnh lại. Mọi người nhắc đến tin tức về Dung Hoan đều buồn cười không thôi.

Dung Hoan cùng mọi người tán gẫu một hồi, sau đó rời khỏi phòng bệnh tìm nhà vệ sinh, đi tới một khúc rẽ chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng kinh ngạc: "Cô Phó?"

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, Dung Hoan sửng sốt vài giây, ngẫm lại: "Cô Dư Tiêu?!"

Dư Tiêu kéo Dung Hoan đến cầu thang vắng người qua lại, sau đó tháo kính râm ra, nói sau chuyện tối hôm qua, bố cô ấy bị đau tim, sáng nay cô ấy cùng ông ấy đi kiểm tra sức khỏe.

Dư Tiêu áy náy không thôi: "Tôi đọc tin tức rồi, xin lỗi cô Phó, là tôi..."

"Không không không, thật ra vợ chồng tôi không có cái nhau." Cô vội vàng giải thích một phen, Dư Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cô... không sao chứ?" Dung Hoan nhìn thấy Dư Tiêu quàng thâm rất đậm cùng sắc mặt tiều tụy.

Người kia nhếch khóe miệng: "Sáng sớm nay cánh truyền thông chặn trước cửa công ty, rất nhiều bạn bè gọi điện thoại cho tôi, may mắn là cuối cùng tôi cũng đã dũng cảm, muốn thoát khỏi tên cận bã kia, tôi rất vui vẻ."

"Vậy là tốt rồi, bây giờ trên mạng đại bộ phận đều đứng về phía cô, còn những lời đàm tiếu khác cô cứ mặc kệ đi."

"Tôi và anh Phó chẳng có gì cả, nếu như phải có thì cũng chỉ là tình cảm đơn phương của tôi trước đây, mong cô đừng hiểu lầm..."

"Ừm, anh ấy cũng đã giải thích rõ ràng cho tôi rồi."

Hai người trò chuyện một lúc, Dư Tiêu nói phải trở lại phòng bệnh, trước khi đi còn nói với Dung Hoan câu cuối cùng: “Cô Phó, bây giờ tôi đã biết tại sao anh Phó lại chọn cô rồi. Cô đúng thật là một cô gái hiền lành dịu dàng. Sau này chúng ta có thể... liên lạc nhiều hơn không?”

Dung Hoan nhìn ánh mắt chân thành của cô ấy, mỉm cười gật đầu.

-

Mấy ngày nay, tin tình cảm của Dung Hoan và Phó Tư Diễn tan vỡ vẫn lan truyền rầm rộ, nhưng cuộc sống đôi vợ chồng son vẫn ngọt ngào như trước.

Buổi chiều, Dung Hoan luyện piano ở studio xong, trở lại phòng làm việc thì Hồ Hình gõ cửa đi vào, trên tay ôm một bó hoa hồng đỏ.

Dung Hoan thấy vậy thì sửng sốt, Hồ Hình đưa hoa hồng cho cô, cười nói: “Hoan Hoan, cái này là có người đưa cho em, còn có một tấm thiệp.”

"Thiệp ư?"

Cô mở ra, còn tưởng là lời tán tỉnh của một người đàn ông xa lạ nào đó, nhưng ai ngờ bên trong lại viết như thế này:

"Bà Phó, xin hỏi em có đồng ý đi hưởng tuần trăng mật với ông Phó yêu dấu của em không? Nếu em đồng ý, xin mời em cầm túi đi đến cửa phòng làm việc, anh đang đợi em ở đó — — Phó."

Tuần trăng mật!!

Dung Hoan sửng sờ, sao lại là tuần trăng mật được! Vài ngày trước, Phó Tư Diễn nói với cô gần đây anh bề bộn nhiều việc, thời gian đi tuần trăng mật sẽ bị hoãn lại.

Cô cầm hoa, xách túi vội vã ra khỏi phòng làm việc, quả nhiên thấy chiếc Maybach đã đậu sẵn ở cửa.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, cổ tay áo hơi xắn lên, lúc này đang dựa vào cửa, phong thái lạnh nhạt mà tao nhã.

Nhìn thấy cô, anh hơi nhướn mày, chờ đợi cô gái nhỏ hưng phấn chạy đến bên mình, quả nhiên là cô đã làm thế.

“Chồng ơi, sao đột nhiên lại nói muốn dẫn em đi hưởng tuần trăng mật thế...”

Anh nhéo mắt cô: "Không tốt sao? Mấy ngày nay anh đã làm xong hết việc rồi, có thể cùng em chơi thật lâu."

Hai mắt Dung Hoan sáng lấp lánh, cô vui vẻ ôm lấy anh: "Woa, thật là bất ngờ nha ~"

Anh thấy thì vô cùng hài lòng, ôm cô rồi mở cửa xe cho cô. Sau khi lên xe, Dung Hoan nói phải về sửa soạn hành lý, nhưng Phó Tư Diễn lại nói không cần, anh đã soạn sẵn những thứ cần mang theo cho cô rồi, còn những vật dụng hằng ngày thì đến bên kia sẽ có người chuẩn bị sẵn.

Dung Hoan hỏi anh muốn đi đâu, anh nói tạm thời sẽ giữ bí mật.

-

Chuyến bay kéo dài mười tiếng kết thúc, máy bay hạ cánh ở Thụy Sĩ, sau khi xuống máy bay, có vài người nước ngoài tiến lên nhận hành lý, Dung Hoan chỉ nghe thấy Phó Tư Diễn nói chuyện với họ bằng tiếng Đức, nhưng không biết là nói gì. Anh xoa đầu cô, cười cười.

Mọi người đi về phía trước, Phó Tư Diễn giải thích với cô đây là người chịu trách nhiệm sắp xếp chế độ ăn uống và cuộc sống hàng ngày của họ trong những ngày này.

Lại sau vài giờ lái xe nữa, cuối cùng bọn họ cũng đến thị trấn nhỏ Davos. Thị trấn nhỏ này là thị trấn cao nhất ở dãy núi Alps, là khu du lịch và nghỉ dưỡng suối nước nóng ở Thụy Sĩ, được mệnh danh là "khu nghỉ mát trượt tuyết lớn nhất châu Âu".

Đưa mắt nhìn xung quanh, núi đồi nối tiếp nhau, bầu trời trong xanh đến kinh ngạc, tạo cho người ta cảm giác yên bình. Giờ phút này nơi đây vẫn còn bị băng tuyết bao phủ, Phó Tư Diễn khoác áo khoác dày cho Dung Hoan, để cô không bị cảm.

Họ đi đến chỗ ở, đó là một biệt thự trong trấn nhỏ, sau có vườn trước có sân, lúc này trời đã chập tối, những người gần đó đã tan làm, đón con về nhà.

Bước vào biệt thự, cảm giác ấm áp lập tức xua tan giá lạnh, nội thất trong nhà bài trí đơn giản theo phong cách châu Âu, gam màu trắng ngà đập vào mắt mang đến cảm giác sạch sẽ, trong trẻo. Dung Hoan mở rèm Roman lên, thấy núi tuyết trùng điệp thì hai mắt tỏa sáng: "Tư Diễn, ở đây đẹp quá."

Người đàn ông bước tới, ôm lấy cô nhẹ giọng hỏi: "Thích không?"

"Thích, anh luôn tạo bất ngờ cho em."

Cô cười rạng rỡ, ôm cổ anh, chủ động dang đôi môi đỏ mọng.

-

Mấy ngày nay, ban ngày Phó Tư Diễn dẫn Dung Hoan đi trượt tuyết, leo núi, buổi tối lại ngâm suối nước nóng, buồn chán thì lang thang trong thị trấn, tận hưởng khoảng thời gian chậm rãi vô cùng nhàn nhã. Ở đây vài ngày, Phó Tư Diễn lại dẫn cô đến Đức, anh vẫn chưa quên Dung Hoan nói muốn chụp bộ ảnh cưới mang phong cách lâu đài. Vì vậy hai người đến "Cung điện Lichtensein", nơi hoàn thành ước nguyện của Dung Hoan.

Buổi tối, hai người nằm trên giường nghỉ ngơi, Dung Hoan nói hôm nay cô đi bộ rất lâu, người đàn ông xoa bóp chân cho cô.

Cô bị anh xoa bóp mà ngứa ngáy, cười muốn rứt chân lại: "Đừng xoa nữa..."

Người đàn ông buông chân cô ra, áp cô dưới người, hôn xuống.

Dung Hoan chìm đắm trong cường thế của anh, bị anh giày vò hồi lâu, cuối cùng người đàn ông cũng thỏa mãn, sau đó cô được anh ôm vào lòng, từ từ ổn định hơi thở.

Hắn nhẹ giọng hỏi: "Không thoải mái sao?"

Cô lắc đầu, vùi đầu vào cổ anh, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Thế lực của em tốt hơn trước đây nhiều rồi, được không hả..."

Anh cong môi: "Ừ, không còn lăn lộn một hồi là tan rã nữa."

Một lúc sau, anh đứng dậy bế cô gái nhỏ vào nhà tắm, tắm rửa sạch sẽ cho cô một phen rồi lại trở lại giường, hai người ôm nhau nằm xuống, cô vẫn không mảnh vải che thân. Bởi vì khi buổi tối khi ngủ với anh, cơ thể của người đàn ông chẳng khác gì cái lò lửa lớn, cô thường không chịu được nóng. Hơn nữa Phó Tư Diễn hay nói thế này ôm mới thoải mái, sau đó da mặt cô cũng ngày càng dày.

Nhưng cô như thế luôn thách thức khả năng tự chủ của anh, ôm cô một lúc là cả người nóng lên, nhưng cô gái nhỏ nói mệt mỏi nên anh không đành lòng làm thêm lần nữa.

Hai người tán gẫu, Dung Hoan nói mấy ngày trước nhìn thấy ảnh chụp con của Bạch Ngưng phơi nắng trên vòng bạn bè, Phó Tư Diễn đột nhiên hỏi: "Cục cưng, tháng trước em có kinh nguyệt không?"

Dung Hoan bị câu hỏi này làm cho sững sốt: "Còn chưa tới..." Bình thường cuối tháng cô mới tới ngày, nhưng lúc này là đầu tháng tư.

Phó Tư Diễn giật mình: "Hoan Hoan, có phải em đã có thai rồi không?"

"... Mang thai?!"

Chương 78

Máy bay về đến thành phố Lâm thì trời đã tối, lo lắng Dung Hoan cần nghỉ ngơi nên bọn họ hoãn việc kiểm tra phụ sản đến ngày mai. Trở lại Quan Hải Cư, Dung Hoan muốn dọn hành lý một lát nhưng lại bị Phó Tư Diễn ngăn lại: "Em ngồi yên đi, để anh làm."

Thấy thế, cô bất đắc dĩ vươn tay: "Vậy anh đưa quần áo dơ cho em, em bỏ vào máy giặt được chứ?"

Lúc này người đàn ông mới đồng ý, khi Dung Hoan quay lại, cô thấy anh đứng trước tủ trang điểm, giúp cô sắp xếp mỹ phẩm, cô lặng lẽ đi đến bên anh, ôm lấy anh từ phía sau.

Mùi hương mát lạnh trên người đàn ông khiến cô an tâm, cô âm thầm cong môi: "Chồng à, em mới mang thai có một tháng mà anh đã chiều chuộng em đến vậy, chín tháng tiếp theo anh phải mệt chết thì làm sao đây?"

Phó Tư Diễn xoay người, lại ôm cô: "Anh cam tâm tình nguyện, sao mệt chết được."

Anh cúi người xuống dịu dàng hôn lên môi cô, Dung Hoan phát hiện dù có qua bao lâu thì chỉ cần anh hôn cô đều có thể làm tim cô rung động.

Anh bế cô lên giường, ngồi xổm xuống xoa chân cô: "Em còn muốn đi giày cao gót à? Có muốn mang cũng không được mang cao như thế."

Dung Hoan lắc đầu: "Giày bệt an toàn vẫn tốt hơn."

"Cơ thể có khó chịu không?"

"Không có... Nếu không đến bệnh viện kiểm tra, em còn không biết mình có thai." Hiện tại sức khỏe của cô rất tốt, cũng không có phản ứng nôn nghén.

Anh cười: "Vậy thì tốt. Em đói không, anh nấu gì đó cho em ăn nhé?"

"Ừm... Em muốn ăn mì rau xanh anh nấu, sau đó thêm một quả trứng luộc."

Anh lập tức đi xuống lầu, Dung Hoan nhìn bóng lưng anh, cảm thấy thực hạnh phúc.

Cô ngã xuống giường gọi điện cho Hề Phán đang rất phấn khích khi nghe tin cô mang thai: "A, a chúc mừng cậu! Thật mừng cho cậu, tớ đoán chồng cậu còn vui hơn cậu nữa! Tớ còn nghĩ tớ kết hôn trước, không biết có bé cưng sớm hơn cậu không. Xem ra bây giờ tớ phải làm mẹ nuôi trước rồi haha."

"Tự tớ còn cảm thấy không dám tin cơ mà..."

"Đợi đến lúc cơ thể cậu bắt đầu khó chịu là sẽ tin ngay." Hề Phán trêu ghẹo.

Hai người trò chuyện một lúc, Dung Hoan xem thời gian thấy sắp đến giờ thì xuống lầu, Phó Tư Diễn cũng vừa nấu xong mì.

Dung Hoan nhìn hai bát mì một lớn một nhỏ, hỏi: "Sao mì của anh ít hơn em nhiều thế? Bình thường rõ ràng anh ăn nhiều hơn em cơ mà."

"Anh ăn không vô, em ăn nhiều một chút, bây giờ là hai người rồi."

"Em cũng ăn không vô."

Dung Hoan bĩu môi, bưng bát lên húp một ngụm canh: "Ngon quá~"
Cô cầm đũa lên bắt đầu mút, người đàn ông ở một bên nhìn, đuôi

mày nhuộm ý cười.

Cô vô thức ăn sạch chén mì, quay sang nhìn trong bát của người đàn ông, còn thừa lại rất nhiều nước...

Người đàn ông bật cười: "Còn nói là ăn không vô? Húp sạch cả nước."

Dung Hoan: "... " Thơm thật.

Anh bắt được vẻ mặt ngượng ngùng của cô, xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Không sao, như thế mới tốt." Cô thích ăn, ăn ngon miệng, sao anh có thể không vui được.

Dung Hoan nhớ tới một chuyện: "Chúng ta vẫn chưa nói chuyện em có thai cho ông nội! Ông ấy mà biết chắc vui lắm!"

Người đàn ông cũng vội vàng nên quên mất, lấy điện thoại di động ra lập tức bấm số, một lúc sau, khuôn mặt của ông lão cuối cùng cũng xuất hiện trên màn hình di động, Dung Hoan cười gọi ông ấy.

"Alo, bé cưng Hoan Hoan nhớ ông nội nên gọi điện cho ông nội đúng không?"

"Dạ, còn có Tư Diễn nữa. Chúng con có tin tốt báo cho ông đây ~ Con mang thai được hơn một tháng rồi."

Ông cụ nghe vậy thì hoàn toàn sửng sốt: "Thật sao?!" Khi Dung Hoan nói đã kiểm tra ở nước ngoài, ông ấy nghe mà cười toe toét: "Tốt tốt tốt lắm, tâm nguyện của ông nội cuối cùng cũng thành hiện thực..."

Phó Tư Diễn bảo ngày mai sẽ đi kiểm tra lần nữa, sau đó bảo ông cụ điều dưỡng cơ thể thật tốt, đợi đến lúc Dung Hoan sắp sinh sẽ đón ông ấy về nước.

Sau khi cúp điện thoại, Dung Hoan nói: "Em cảm thấy hình như ông nội càng sống càng trẻ ra ấy."

“Bởi vì ông ấy ngày càng có nhiều hy vọng.” Anh đứng dậy nắm lấy tay cô: “Đi nào vợ, em nên lên lầu nghỉ ngơi rồi.”

-

Sáng hôm sau, hai người đến bệnh viện phụ sản tốt nhất ở thành phố Lâm. Trang thiết bị, nguồn lực và đội ngũ y tế của bệnh viện phụ sản này đều là hàng đầu, sẽ có một đội ngũ chuyên môn cung cấp dịch vụ, đương nhiên đây cũng là nơi tiêu tiền như nước.

Hai người đã hẹn trước, vừa bước vào đã có nhân viên đi cùng, hướng dẫn suốt quá trình. Trong lúc chờ đợi kết quả xét nghiệm, hai người ngồi trong phòng nghỉ lớn, gần đó cũng có mấy cặp vợ chồng đưa con đến kiểm tra.

Dung Hoan dần dần trò chuyện với bọn họ, bọn họ cũng chia sẻ kinh nghiệm của mình, Dung Hoan nhìn đứa bé đang ngủ say trong lòng bọn họ mà tim mềm nhũn: “Thật đáng yêu.”

Người mẹ mỉm cười: “Em xinh đẹp như vậy, chồng em cũng đẹp trai thế kia, đứa bé chắc chắn sẽ đáng yêu hơn.”

Dung Hoan và Phó Tư Diễn nhìn nhau mỉm cười. Một lúc sau, có người tới gọi họ, bác sĩ nói kết quả kiểm tra không khác gì kết quả ở bệnh viện nước ngoài, sau đó dặn dò Dung Hoan một số điều cần chú ý, hẹn thời gian khám thai tiếp theo.

Hai người đi ra khỏi cổng bệnh viện, Phó Tư Diễn tự giác bung dù, Dung Hoan nhìn thấy cảnh này thì cười toe toét: “Ông xã chu đáo như vậy, em phải làm sao đây?”

Anh ôm cô hôn một cái: "Vậy em chấp nhận đi."

-

Tin tức Dung Hoan mang thai còn chưa kịp nói cho những người xung quanh, ai ngờ ngay buổi chiều, toàn bộ cư dân mạng đều biết chuyện này.

Một phóng viên đã chụp được ảnh Dung Hoan và Phó Tư Diễn ra vào bệnh viện phụ sản sáng nay, trong ảnh, cả hai đều nở nụ cười trên môi, cô gái được người đàn ông ôm vào lòng, nghi Dung Hoan đã mang thai.

Lần này Dung Hoan cũng không giấu giếm, trực tiếp đăng Weibo: Mới đi hưởng tuần trăng mật với anh Phó về, cảm ơn mọi người đã quan tâm, chúng tôi rất tốt, bé cưng cũng rất khỏe mạnh ~

Tin tức này vừa nổ ra, lập tức đập tan tin đồn tình cảm hai người tan vỡ mấy tháng nay trên mạng.

Cả ngày ly hôn này ly hôn kia, người ta ly hôn có liên quan qué gì đến mày đâu, rảnh rồi sinh nông nổi à.#

Không bao giờ mấy lời vệt của mấy tên phóng viên này nữa, khi nghe đồn hai người ly hôn, tôi không còn tin vào tình yêu nữa đó QAQ, ai mà ngờ được hai người lại có con? Tôi sống lại rồi!

Long nhãn cp lại phát đường rồi, tất cả mọi người ăn mau đi!#

Hoan Hoan phải chú ý cơ thể nha, diễn tấu cũng đừng để mệt quá, mang thai con so rất vất vả, bình thường có thể đàn piano cho bé cưng nghe, chắc chắn sẽ dưỡng thai cực tốt!#

Tin tức vừa lộ ra, tối hôm đó Bạch Ngưng đã đến nhà, mang rất nhiều đồ ăn và đồ dùng cho cô: "Hôm nay chị vừa xem tin tức trên mạng, mấy thứ này chị thấy không tệ, trước đây cũng đã từng dùng rồi. Em cứ yên tâm sử dụng."

Dung Hoan vui vẻ chào đón cô ấy: "Cảm ơn chị Bạch Ngưng, vừa khéo em cũng đang muốn gọi cho chị hỏi một ít chuyện đây."

Bạch Ngưng cười nói: "Được, chị nói hết cho em biết."

Hai người đi vào phòng khách, Phó Tư Diễn cũng từ trên lầu đi xuống, hỏi Tiêu Thừa Chi đâu, Bạch Ngưng nói gần đây anh ấy bận đi lưu diễn: "Anh ấy bảo chị gửi lời hỏi thăm em dùm anh ấy, đợi anh ấy bận việc xong sẽ sang đây thăm em."

Dung Hoan vui vẻ gật đầu, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt ghen tuông của Phó Tư Diễn, Bạch Ngưng cũng chú ý đến điều đó, nói đùa: "Người nào đó chắc sẽ không ăn cả giám này đâu nhỉ hahaha..."

Phó Tư Diễn liếc cô ấy: "Tôi còn chưa đến mức đấy."

Nói xong, anh xoay người đi vào nhà bếp, Bạch Ngưng nhìn Dung Hoan: "Chồng em ghen dữ thật."

Dung Hoan: "Ừm..." Cô cũng đã quen rồi

Hai người trò chuyện rất lâu, gần mười giờ đêm, Bạch Ngưng rời đi. Lúc này Dung Hoan mới ôm Phó Tư Diễn, làm nũng trong lòng anh: "Anh ghen à?"

"Ừ." Cuối cùng anh cũng thừa nhận.

Cô không nhịn được cười: "Nhìn anh kìa, sắp làm bố rồi mà vẫn thích ghen."

Anh cúi đầu cắn nhẹ môi cô xem như trừng phạt, hôn đến khi cô không thở nổi, cuối cùng khàn giọng nói: "Xem ra anh vẫn chưa xử lý em được đúng không?"

Dung Hoan đỏ mặt: "Bác sĩ nói, ba tháng đầu..."

Cô còn chưa nói hết câu đã bị anh nhắc lên không trung, anh đi lên lầu, Dung Hoan kêu lên: "Này, anh đừng làm loạn nữa..."

Anh cúi đầu nhìn hàng mi cô gái nhỏ khẽ run, vẻ mặt ngượng ngùng thì hơi cong môi: "Anh bế em lên lầu tắm rửa, sao lại là làm loạn rồi?"

"..." Làm cô sợ chết khiếp.

Cô lằm bằm một tiếng, thẳng thắn mặc kệ anh.

Phó Tư Diễn tắm xong đi ra, nhìn thấy cô gái nhỏ đã cuộn tròn trên giường, không nhúc nhích. Anh tắt đèn, nhẹ nhàng leo lên giường, vén chăn lên chui vào rồi nằm xuống.

Cô gái nhỏ đang nửa mê nửa tỉnh, nghe thấy tiếng động, lập tức ưm một tiếng rồi trở mình tìm lồng ngực của anh: "Tư Diễn..." Như vô thức sờ ả ỉm.

Người đàn ông ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô: "Ngoan, ngủ đi."

Thấy cô ngủ thiếp đi ngay, anh vuốt mái tóc mềm mại của cô, không khỏi cong môi.

-

Khi mang thai được hai, ba tháng, Dung Hoan bắt đầu ốm nghén, hoặc đụng đến một ít món cô không thích ăn sẽ có vô thức buồn nôn, đây cũng là khoảng thời gian cô đau khổ nhất.

Buổi sáng từ nhà vệ sinh đi ra, Phó Tư Diễn đi lên trước, nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ đã khá hơn chưa?"

Cô mím môi, tủi thân không thôi: "Muốn ôm ôm..."

Anh ôm cô vào lòng, dịu dàng dỗ dành cô, đau lòng không thôi: "Không sao, anh nấu cháo yến mạch mà em thích nhất rồi, uống một chút trước nhé?"

Sau khi mang thai, khẩu vị của cô hơi khác trước, trước đây cô thích ăn bánh bao chiên, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy đã cảm thấy buồn nôn.

- - - - -

Anh dẫn cô xuống lầu, bảo cô ngồi vào bàn ăn, rồi rót cho cô một ly nước ấm trước, cháo yến mạch đã được múc sẵn, lúc này nhiệt độ vừa phải.

"Em ăn cháo trước đi, anh bóc trứng cho em nhé?"

Dung Hoan gật đầu, cầm tay anh: "Xin lỗi anh, hình như bây giờ em rất kén cá chọn canh, khiến anh vất vả rồi."

Anh quệt mũi cô: "Lại nói bậy gì đấy?"

"VẬY em ăn nhanh, như vậy là anh có thể đến trường rồi." Cô cười nói.

"Lát nữa anh đưa em đến phòng làm việc rồi đi sau."

Hai người ăn xong bữa sáng, anh chở cô đến cửa phòng làm việc, trước khi xuống xe, còn kéo cô ôm hôn một hồi, cuối cùng mới buông ra, mặt cô đỏ bừng, anh nói: Chiều nay anh đến đón em đi bệnh viện kiểm tra."

"Ừm, em biết rồi..."

Dung Hoan bước vào phòng làm việc, Hồ Hình đi tới đón: "Sắc mặt hôm nay tốt nhỉ, chị thấy xe của anh Phó rồi."

Dung Hoan bắt đắ dĩ cười cười: "Nhất định cứ phải đưa em đến đây, bây giờ em hơi khó chịu. Sắc mặt tốt là vì em trang điểm."

"Không sao, qua khoảng thời gian khó chịu này sẽ khá hơn."

Gần đây Dung Hoan đã từ chối rất nhiều buổi biểu diễn, công việc cũng tương đối nhẹ nhàng, trong khoảng thời gian này cô chủ yếu chuyên tâm sáng tác, lạ là từ khi mang thai, cô càng có nhiều cảm hứng sáng tác hơn.

Một buổi sáng, cô luyện piano một mình trong phòng đàn, đến trưa, Hồ Hình nhắn tin gọi cô ra ăn cơm, cô cũng không thấy.

"Mi Fa La Mi Sol..." Cô khẽ ngậm nga, cầm bút viết gì đó lên cuốn sổ, im lặng trong thế giới của riêng mình, hoàn toàn không để ý đến cánh cửa đang mở sau lưng.

"Hoan Hoan lại không ngoan ngoãn ăn cơm sao?"

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông làm Dung Hoan vội quay người lại, nhìn thấy Phó Tư Diễn đang đứng ở cửa, hai mắt sáng ngời, cô đặt vở xuống, chạy về phía anh.

"Chồng — — "

Anh ôm lấy cô: "Chậm thôi, bé ngọc."

"Sao anh lại đến đây? Không phải anh nói buổi chiều sao?"

"Làm xong thấy ăn một mình cô đơn quá nên đến tìm vợ."

Cô cong môi: "Em viết xong ngay đây, anh chờ em hai phút rồi chúng ta đi ăn cơm."

Cô lại chạy về như tinh linh nhỏ, mà anh cũng kiên nhẫn đợi cô.

Sau khi kết thúc công việc, hai người trở lại phòng làm việc, cơm trưa của Dung Hoan đã được mang tới, sau khi dì Tịnh biết Dung Hoan có thai thì phụ trách nấu cơm trưa mỗi ngày cho Dung Hoan. Bà ấy nấu xong sẽ cho người đem tới, tốt cho sức khỏe và ngon miệng hơn đồ mua bên ngoài rất nhiều.

Phó Tư Diễn mở hộp cơm trưa, đưa đĩa cho cô, Dung Hoan ăn một miếng lớn.

"Sao hôm nay khẩu vị của em tốt thế?" Anh cười hỏi.

"Em cũng không biết, chắc là bởi vì có anh tới đó."

"Vậy xem ra anh phải đến ăn cùng với nhóc con kia mỗi ngày rồi."

Dung Hoan xoa tay: "Bình thường anh đã bận rồi." Từ khi cô mang thai, người đàn ông này gần như không tăng ca, có thể ở bên cô thì nhất định sẽ ở bên. Trước đây Dung Hoan còn xem qua rất nhiều tin tức, chẳng hạn như gã tòi ngoại tình trong lúc vợ mang thai vì không được thỏa mãn nhu cầu sinh lý, nhưng giờ cô hoàn toàn không lo lắng sẽ xảy ra chuyện như vậy, thậm chí có lúc cô còn cho rằng anh bám lấy mình.

-

Ăn cơm xong được một lúc, anh cùng cô đến phòng nghỉ ngủ trưa, cô nằm trên giường, người đàn ông ở bên cạnh: "Mệt thì em ngủ một chút trước đi, anh sẽ ở đây."

"Anh không mệt sao?"

"Anh còn có một số việc của công ty cần giải quyết, đợi em ngủ rồi anh sẽ lại dậy."

Cô cong mắt, xoay người đối mặt với anh: "Chồng à, anh như vậy em sẽ bị anh chiều hư mất."

"Vậy thì tốt, để em không thể rời xa anh." Anh nhéo cằm cô.

Dung Hoan trò chuyện với anh một lúc thì không kìm được cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại, chờ cô ngủ say, anh mới đứng dậy.

Cô gái nhỏ ngủ thiếp đi một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Phó Tư Diễn vào gọi cô, cô mới tỉnh dậy.

Anh ôm cô, Dung Hoan dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng tựa vào vai anh: "Ừm, em còn muốn ngủ..."

Anh cười vỗ vỗ lưng cô: "Không được, bây giờ phải đến bệnh viện rồi. Ngoan nào, tối về ngủ tiếp, tránh cho tối em lại không ngủ được."

Một lúc sau, cô rớt cuộc cũng tỉnh táo lại, đột nhiên xoay người hôn lên hầu kết của anh, vươn tay sờ sọc: "Em cảm thấy chỗ gợn cảm nhất của con trai chính là chỗ này."

Người đàn ông nghe xong lời này, hầu kết bất giác lặn xuống, ngậm thùy tai của cô, khàn giọng nói: "Lá gan lớn đấy."

Ý vào bây giờ anh không thể làm gì cô.

Dung Hoan ngửa ngáy muốn tránh né: "Được rồi, được rồi, em sai rồi..."

Cô đứng dậy chạy đi rửa mặt, người đàn ông dần mỉm cười.

-

Vì Dung Hoan tương đối gầy nên mãi đến tháng thứ năm cô mới lộ bụng Điều đáng mừng là thân hình cô không khác trước bao nhiêu, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, cũng không có phản ứng gì lớn, điều này khiến Phó Tư Diễn yên tâm rất nhiều.

Chiều cuối tuần, người đàn ông ở nhà với cô, cô vừa đọc sách, vừa gác chân lên đùi anh, để anh xoa bóp cho mình.

Một lúc sau, Dung Hoan ngẩng đầu lên: "Chừng nào thì anh đi vậy?" Đêm nay Phó Tư Diễn có một bữa tiệc, với một công ty công nghệ điện tử sắp ký thỏa thuận gần đây. Ngày mai ông chủ công ty phải bay sang Mỹ một chuyến nên mời Phó Tư Diễn đến, anh thực sự không từ chối được nên đành đồng ý.

Phó Tư Diễn nhìn đồng hồ: "Ờ với em thêm một tiếng nữa, vẫn kịp." Anh ra hiệu cho cô đứng dậy đi đến trước mặt anh.

"Sao vậy?"

Anh giữ gáy cô, dịu dàng hỏi: "Vậy tối nay em ăn gì? Lát nữa có muốn anh đưa em về biệt thự cũ không?"

Cô cong đôi môi đỏ mọng: "Chị Bạch Ngưng nói tối nay sẽ dẫn em ra ngoài ăn cơm, cho nên em không cần anh Phó lo lắng đâu ~"

Anh cười nói: "Vậy em đi ra ngoài cẩn thận một chút, anh bảo Kế Sâm đưa em đi."

"Chị Bạch Ngưng nói chị ấy sẽ tới đón em, được rồi, ăn cơm xong em sẽ ngoan ngoãn về nhà, không đi lạc đâu."

"Được."

Gần đến giờ, Phó Tư Diễn ra ngoài, một lúc sau Bạch Ngưng gọi điện thoại đến, nói mình đã đến cửa.

Dung Hoan đi ra ngoài, vừa lên xe thì nhìn thấy người thứ ba: "Chú Vũ?!"

Wũ Lương ngồi ghế phụ lái, quay đầu nghịch ngợm cười với cô: "Tối nay đi ăn dẫn chú theo không quá đáng đúng không? Dao Dao không có nhà, chú cô đơn lẻ loi, các người không thể bỏ rơi chú."

Bạch Ngưng không nhịn được cười nói: "... Cậu lằng nhằng nhà lằng nhằng xin ăn còn nói để nghe vậy."

"Tôi mời khách được chưa, sao có thể để hai cô gái mời chứ? Hoan Hoan cháu muốn ăn gì, bây giờ mọi việc đều ưu tiên cháu hết."

Dung Hoan: "Gì cũng được, ăn nhạt một chút là được."

Wũ Lương búng tay một cái, ánh mắt sáng lên: "Chú biết nên đi đâu rồi."

-

Trong nhà hàng tinh tế, giai điệu đàn tranh, cổ cầm êm ái lượn lờ, ánh đèn mờ ảo, bầu không khí phong phú.

"Ngài Phó, tôi mời ngài, cảm ơn ngài bận bịu mà vẫn đến ăn bữa cơm này với tôi." Một người đàn ông trung niên nâng ly rượu vang đỏ lên, những người có mặt khác cũng nâng ly phụ họa.

"Cảm ơn tổng giám đốc Giang đã tiếp đón nồng hậu." Người đàn ông nâng ly, rượu đỏ tinh khiết chảy vào trong miệng, cuốn theo hầu kết gợi cảm chuyển động Người phụ nữ bên cạnh nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, kiềm chế trái tim đập thành thịch.

"Tổng giám đốc Giang" trong miệng Phó Tư Diễn nháy mắt cho cô ta, người phụ nữ lập tức hiểu ý, cầm ly rượu lên, nũng nịu nói: "Ngài Phó, tôi cũng mời ngài, đặc biệt cảm ơn ngài đã tin tưởng công ty chúng tôi."

Người phụ nữ là thư ký của tổng giám đốc Giang, tên là Uông Cẩm, mặc váy cúp ngực hở mông màu đen. Chiếc váy vô cùng tôn lên vóc dáng tuyệt đẹp của cô ta, khi đưa tay vuốt tóc, đàn ông vừa nhìn sẽ mơ tưởng cô ta ngay. Nhưng Phó Tư Diễn chỉ thờ ơ nhìn cô ta, dường như cô ta chẳng khác gì với những người khác.

Uông Cẩm khó chịu, tiếp tục bắt chuyện với anh, nhưng từ đầu đến cuối người đàn ông này vẫn luôn hờ hững đáp lại, rồi lái sang chuyện khác.

Tổng giám đốc Giang liếc mắt nhìn Uông Cẩm, ý bảo cô ta đừng nôn nóng. Uông Cẩm bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ người đàn ông Phó Tư Diễn này thật biết cách giả vờ lạnh lùng cao ngạo. Cô ta biết anh đã có vợ, vợ anh còn đang mang thai, nhưng chẳng phải thời gian mang thai là lúc đàn ông không thể nhịn được nhất sao?

Bữa tiệc vẫn tiếp tục, đột nhiên cánh cửa phòng bao bị đẩy ra, cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ.

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn ra ngoài, không thấy ai chỉ nghe thấy tiếng trước: "Ai da, đây chẳng phải là tổng giám đốc Giang sao? Đã lâu không gặp!"

Anh mắt của Phó Tư Diễn và Vũ Lương chạm nhau trong không trung, đôi mày lập tức nhăn lại: Cái tên này đang làm cái quái gì vậy.

Vũ Lương nhếch môi, trong mắt không có chút sợ hãi nào.

Tổng giám đốc Giang lập tức đứng dậy, cười nói với Vũ Lương: "Thật trùng hợp, hôm nay tổng giám đốc Vũ cũng đến ăn cơm."

"Đúng vậy, vừa hay tôi nghe nói ông ở đây, mà cậu Phó cũng ở đây."

Phó Tư Diễn: "..."

"Đúng vậy, tôi nghe nói quan hệ của tổng giám đốc Vũ và tổng giám đốc Phó không tệ, hay là tổng giám đốc Vũ cũng ngồi ăn chung nhé?"

Vũ Lương cười nói: "Không tốt lắm, tôi còn đi chung với hai người bạn nữa."

"Không có việc gì! Chẳng phải là thêm vài đôi đũa thôi sao? Đến, đến, bạn của anh đâu..." Tổng giám đốc Giang niềm nở chào mời.

Vũ Lương cong môi gật đầu: "Cảm ơn tổng giám đốc Giang, thịnh tình không thể chối từ, Hoan Hoan, Bạch Ngưng, mọi người vào đi."

Đầu óc của Phó Tư Diễn dừng lại, ánh mắt anh nhanh chóng nhìn về phía cửa, chỉ thấy vợ anh đang bước vào...

Cuối cùng anh cũng biết Vũ Lương đến đây để làm gì rồi.

Trước đó Dung Hoan cũng không biết Vũ Lương tới đây làm gì. Mãi tới khi đến cửa phòng bao mới nghe nói Phó Tư Diễn ở bên trong, lúc này cô đi vào, liếc mắt thấy ngay người đàn ông mặc tây trang mang giày da ngồi trong cùng, bên cạnh là người phụ nữ trang điểm lộng lẫy.

Được lắm, hóa ra tối nay tiếp khách cùng người đẹp!

Dung Hoan thềm nổi giận.

Phó Tư Diễn còn chưa kịp mở miệng gọi vợ thì tổng giám đốc Giang đã lên tiếng trước: "Hóa ra là hai người đẹp, mau mời mau mời." Tổng giám đốc buồn bực, trong hai người còn có một phụ nữ có thai, hơn nữa sao trông thai phụ này có hơi quen mắt nhỉ?

Vũ Lương nói: "Bạch Ngưng, tôi không cần giới thiệu nữa nhỉ, đây là Phó..."

Anh ấy còn chưa nói xong, Dung Hoan đã cười nói: "Tôi cũng là bạn của Vũ Lương, họ Dung."

Vũ Lương bối rối nhìn về phía Phó Tư Diễn: [Đây là vợ cậu tự nói nha.]

Người kia phản ứng kịp, xoa mi tâm, hơi nhếch môi.

"Được, cô Dung, cô Bạch, mờ ngòi, phục vụ sẽ mang thực đơn tới."

Cái bàn rất lớn, Dung Hoan ngồi xuống, vừa vặn đối diện với Phó Tư Diễn, hai người nhìn nhau, cô gái nhỏ cao ngạo hất cằm.

Tổng giám đốc Giang đưa thực đơn cho mấy người Vũ Lương, vừa định hỏi bọn họ muốn ăn gì thì đúng lúc này Phó Tư Diễn lại lên tiếng: "Dập thuốc đi, không thấy có phụ nữ mang thai ở đây sao?"

Một câu nói lạnh lùng lập tức thu hút sự chú ý của mọi người có mặt. Một người đàn ông sừng sốt mấy giây, ngón tay kẹp điếu thuốc lập tức dập đi, tổng giám đốc Giang răn dạy, trong lòng lại thầm nghĩ không ngờ Phó Tư Diễn lại biết quan tâm người khác?

Vũ Lương không nhịn được cười, ho khan vài tiếng rồi gửi tin nhắn cho Phó Tư Diễn: [Hai người đang làm gì vậy, đóng phim tại chỗ à?]

Phó Tư Diễn: [Tôi còn đang muốn hỏi cậu đang định làm gì đấy.]

Vũ Lương cười cười: [Đây chẳng phải là đến giám sát sao? Cô nàng bên cạnh cậu kia có dáng chuẩn đấy, 36D. Cậu nói xem vợ cậu có

giận không?]

Phó Tư Diễn cười lạnh một tiếng, đặt điện thoại xuống, lúc này bên tai anh lại vang lên một giọng nữ làm bộ làm tịch: "Anh Phó, anh có muốn ăn canh không? Món canh bồ câu này ăn rất ngon."

Dung Hoan liếc mắt qua, sắc mặt người đàn ông tối sầm lại, từ chối: "Xin lỗi, tôi không thích ăn cái này."

"Vậy thì anh Phó, anh thử cái này đi..."

Uông Cẩm nói tiếp, Phó Tư Diễn có vẻ như không muốn phản ứng lại cô ta, cuối cùng Uông Cẩm đang muốn từ bỏ ngậm miệng thì chợt nghe tiếng của Dung Hoan ở ph đối diện: "Anh Phó? Là Phó Tư Diễn à? Hình như tôi đã nghe qua tên này rồi, anh làm gì vậy?"

Uông Cẩm thầm nghĩ sao người phụ nữ này lại ngu dốt như vậy, dám nói chuyện kiểu này trên bàn ăn, nhưng cô ta vẫn mỉm cười giới thiệu: "Ừm, anh Phó đây là bàn tay vàng trong giới đầu tư..."

Uông Cẩm vừa vuốt mông ngựa vừa làm mọi người cảm thấy như cô ta đang tự hào về người của mình, Bạch Ngưng ở đối diện mỉm cười lắng nghe.

Dung Hoan nghe xong gật đầu, lộ ra vẻ sùng bái nói: "Không ngờ anh Phó lại lợi hại như vậy, lát nữa tôi có thể mời anh một ly không? Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người lợi hại như vậy đấy."

Uông Cẩm nghĩ thầm cô gái này quá không biết xấu hổ, ai ngờ khoe miệng người đàn ông lại cong lên một vòng cung xinh đẹp, trầm giọng nói: "Đương nhiên."

Vũ Lương:...Mẹ nó, hai người các cậu biết chơi thật.

Uông Cẩm không ngờ người đàn ông mặt lạnh như băng với cô ta lại thay đổi thái độ với Dung Hoan, cô ta căn môi nhìn tổng giám đốc

Giang, tổng giám đốc Giang ra mặt nói sang chuyện khác: "Hai cô muốn uống gì? Phụ nữ có thai không thể uống rượu đúng không?"

"Không sao, tôi uống gì cũng được." Cô gái nhỏ lắc đầu, nhưng Phó Tư Diễn lại nói: "Có nước ép trái cây không? Mang một ly đến."

"Được."

Dung Hoan bị một lời đâm trúng sở thích, nhìn về phía anh, lại bắt gặp vẻ mặt đầy hứng thú của anh.

Cái người này thực sự là...

Thức ăn được dọn lên, Dung Hoan đã đói đến mức không chịu nổi, hận không thể ăn chút gì đó ngay. Ánh mắt cô dạo qua bàn một vòng, cuối cùng dừng lại trước chả rau củ trước mặt Ông Cẩm.

Ông Cẩm đang cầm đũa định gắp, ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên xoay bàn. Miếng chả rau củ cô ta định gắp lập tức chuyển đến trước mặt Dung Hoan, Ông Cẩm lúng túng cầm ly rượu lên.

Dung Hoan biết Phó Tư Diễn bắt được tâm tư của cô, mím môi cười gắp viên chả lên.

Ăn được một lúc, người đàn ông đứng lên nói: "Tôi đổi chỗ ngồi, bên trong ánh sáng không tốt."

Mọi người: "???"

Ăn một bữa cơm mà anh còn nói chuyện ánh sáng với tôi?

Người đàn ông không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngồi chỉ cách Dung Hoan một ghế, Ông Cẩm khó chịu nhưng không ai dám hỏi.

Dung Hoan không hiểu sao, mãi đến khi đũa cô chạm vào đồ chiên, người đàn ông nhìn sang, cô mới biết người này đến để giám sát chế độ ăn của cô.

Mọi người lại bắt đầu nâng ly mời rượu anh, từ đầu đến cuối khuôn mặt người đàn ông vẫn bình tĩnh, mãi cho đến khi Dung Hoan cầm ly nước trái cây lên nói với anh: “Anh Phó, tôi cũng mời anh một ly.”

Người đàn ông mỉm cười nâng ly rượu lên: "Em muốn mời anh cái gì?"

Dung Hoan đảo mắt một vòng, cuối cùng hỏi: “Mời anh cực kỳ đẹp trai được không?”

Phó Tư Diễn mỉm cười, chạm ly với cô, sau đó rất nể mặt uống một hơi cạn sạch.

Uông Cẩm chết lặng.

Dung Hoan hài lòng, không trêu anh nữa mà uống canh chim bồ câu, bên kia tổng giám đốc Giang đang bàn chuyện làm ăn với Phó Tư Diễn. Cô húp một ngụm, lập tức cau mày, mùi vị thật làm người ta buồn nôn

Cô thấp giọng lẩm bẩm: "Vị này thật lạ..."

Ai ngờ người đàn ông quay đầu nhìn cô, thản nhiên nói: "Vậy uống cái khác đi."

Tổng giám đốc Giang nghe mà sững sốt, sao cảm thấy Phó Tư Diễn còn đặc biệt nhiệt tình thế nhỉ?

Dung Hoan đỏ mặt, len lén liếc anh một cái, anh có thể đừng luôn ngằm quan sát cô công khai thế không.

-

Bữa cơm gần xong, sau khi kết thúc, mọi người đứng dậy rời chỗ đi ra ngoài cửa. Phó Tư Diễn đang muốn đi tìm Dung Hoan thì bị tổng giám đốc Giang kéo lại: "Anh Phó, tiếp theo anh rảnh không? Tôi biết

có một câu lạc bộ karaoke tư nhân rất tốt, chắc chắn anh sẽ được chơi tận hứng, tổng giám đốc Vũ có muốn cùng đi không?"

Lúc này Ông Cẩm cũng theo sát, cười ngọt ngào: "Đúng vậy, anh Phó, anh cho chúng tôi chút mặt mũi đi cùng nhé?"

Dung Hoan ở một bên nghe, không cần đoán cũng biết đó là nơi lãng mạn nào đó, cô trừng mắt nhìn Phó Tư Diễn, nói: "Vậy mọi người đi nhé, tôi và chị Bạch Ngưng về nhà trước."

Cô còn chưa đi được hai bước, người đàn ông đã nắm lấy cổ tay cô, ngay sau đó, đã bị Phó Tư Diễn kéo vào lòng.

"Vợ à, đừng nghịch nữa, ngoan."

Ngoại trừ Vũ Lương, Bạch Ngưng, những người khác:??!!

Đệch, vợ!!

Tổng giám đốc Giang sừng sốt: "Anh Phó, các người..."

Người đàn ông xoay người lại, bàn tay xoa xoa gáy cô, đuôi mày nhuốm ý cười bất đắc dĩ: "Đây là vợ tôi, xin lỗi, cô ấy thích làm loạn thế đấy."

Ông Cẩm cũng đờ ra, cô ta không ngờ vừa rồi vậy mà mình lại làm trò rù quấy trước mặt vợ chính thức của người ta...

"Hóa ra là cô Phó, chả trách chả trách, cô Phó đúng là trẻ đẹp quá."
Tổng giám đốc Giang cười haha.

Đi tới cửa, Kế Sâm đã lái xe chờ sẵn trước cửa, Dung Hoan chào tạm biệt với Bạch Ngưng và Vũ Lương.

Hai người lên xe, Phó Tư Diễn ôm Dung Hoan vào lòng, gãi gãi cằm của cô: "Chơi vui không?"

"Hừ..." Cô bĩu môi: "Nếu em không ở đây, chắc tối nay anh sẽ đi tiêu dao sung sướng đấy."

Cô gái nhỏ nhanh mồm nhanh miệng, người đàn ông đành phải bịt chặt môi cô, Dung Hoan nắm lấy áo anh dần dần say mê.

Nụ hôn kết thúc, ngón tay Phó Tư Diễn miết cằm cô, anh khàn giọng hỏi: "Anh có đi tiêu dao sung sướng không?"

Nàng nhỏ giọng cầu xin: "Em sai rồi, em biết anh chắc chắn sẽ không như thế đâu haha."

Anh nhếch môi, nhẹ nhàng cúi mặt xuống áp lên bụng cô: "Hôm nay cục cưng có ngoan không? Có bắt nạt mẹ không?"

Dung Hoan cong cong mày: "Hôm nay con rất ngoan, chắc là biết bố vẫn ở cạnh đấy."

-

Dung Hoan mang thai tới tháng thứ tám, thứ chín thì càng cảm thấy vất vả hơn, vóc dáng cô vốn đã nhỏ nhắn gầy yếu, còn phải mang bụng lớn. Cô không đến phòng làm việc nữa mà trở về biệt thự cũ để dì Tịnh chăm sóc, ông cụ Dung cũng về nước.

Buổi tối ngủ đến nửa đêm, cô luôn cảm thấy mắc tiểu mà tỉnh lại, cơ thể cô vô thức khẽ nhúc nhích, người đàn ông còn thức dậy nhanh hơn cô.

"Muốn đi vệ sinh à?" Anh hỏi.

"Ừm..."

Anh đứng dậy, đỡ cô dậy, cô vẫn còn lim dim mắt được anh dẫn đi, sau khi đi vệ sinh trở lại giường, Dung Hoan khẽ gọi anh.

Người đàn ông sờ mặt cô: "Sao thế cục cưng?"

"Ngày mai em muốn ăn đồ Nhật."

Anh không nhịn được cười: "Mới tối mà đã bắt đầu nghĩ ngày mai ăn gì rồi à?" Anh gãi gãi mũi cô: "Được, ngày mai anh dẫn em đi ăn."

"Em muốn ăn ở khu Thanh Châu."

"Được."

Cô nắm tay anh, cụp mắt nói nhỏ: "Chồng à, em cảm thấy sau khi em mang thai anh còn vất vả hơn em nhiều. Em thường nghĩ nếu như em là anh, chắc là em sẽ không kiên nhẫn như vậy đâu."

Nụ hôn mát lạnh của anh in trên trán cô: "Bé ngọc, yêu em quan tâm em vốn là điều anh phải làm mà."

Mặc dù vất vả nhưng gia đình vẫn luôn dốc lòng quan tâm chăm sóc cô rất tốt, Phó Tư Diễn cũng cưng chiều và quan tâm cô hơn trước đây, anh dịu dàng không oán thán bầu bạn bên cạnh cô, luôn ổn định lại những tâm trạng thất thường của cô.

Gần đến ngày dự sinh, Dung Hoan được đưa vào bệnh viện. Buổi sáng mấy hôm sau, Dung Hoan được đẩy vào phòng sinh, gia đình và rất nhiều bạn bè của cô đều đến, Phó Tư Diễn lo lắng, nhất quyết phải ở cạnh cô.

Trong quá trình sinh nở tự nhiên, cô đổ mồ hôi, gương mặt tái nhợt, nắm chặt tay người đàn ông. Phó Tư Diễn chưa bao giờ hoảng hốt như vậy, nhìn dáng vẻ của cô lúc này, anh cảm thấy nỗi đau này không thể thấu cảm.

"Hoan Hoan, đừng sợ, có anh ở đây, đừng sợ, đừng sợ..." Lòng anh nóng như lửa đốt.

Hè Phán bên ngoài phòng sinh cũng lo lắng đi đi lại lại, Cố Viễn Triệt nắm lấy tay cô ấy: "Đừng lo lắng, sẽ ổn thôi."

Bạch Ngưng và Minh Dao cũng đi tới trấn an cô ấy, từ đầu đến cuối ông cụ vẫn ngồi ì trên ghế, chống gậy, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên vách tường.

Mọi người cứ như đang sống một ngày mà dài bằng một năm.

Mấy tiếng sau, cuối cùng Phó Tư Diễn cũng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, tim của anh đập lữ mất một nhịp.

“Sinh rồi, sinh rồi!” Y tá bế đứa nhỏ lên, tắm rửa sạch sẽ, bế đến trước mặt người đàn ông: “Anh Phó, cô Phó, là con gái!”

Người đàn ông nhìn thoáng qua bé cưng, viền mắt nóng lên, nắm tay Dung Hoan, áp môi lên môi cô: “Hoan Hoan của anh vất vả rồi.”

Dung Hoan cong môi cười nhạt: “Chồng, em mệt quá, em muốn ngủ...”

-

Dung Hoan ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh dậy, lại thấy Phó Tư Diễn đang ở bên cạnh, người đàn ông thấy cô mở mắt: "Sao rồi? Ổn không?"

Dung Hoan gật đầu, Phó Tư Diễn nói mấy người Vũ Lương đã ra ngoài đi ăn trước, lát nữa sẽ về. Ông cụ cũng ngồi đây hồi lâu, anh sợ sức khỏe ông ấy không chịu nổi nên bảo ông ấy về trước, đợi Dung Hoan tỉnh rồi hẵng tới.

Cô gái nhỏ hơi ngồi dậy, người đàn ông đỡ cô dựa vào người anh, đưa nước cho cô uống.

Dung Hoan quay đầu tựa vào cổ anh: “Tư Diễn, sao hôm nay anh còn căng thẳng hơn cả em vậy?”

Anh đặt ly nước xuống, ôm lấy cô, trầm giọng nói: "Anh sợ em xảy ra chuyện gì, nhìn thấy em đau đớn như vậy, anh cũng rất sốt ruột. Bây

giờ em đã sinh cô công chúa nhỏ đầu tiên của chúng ta rồi, em không biết anh hạnh phúc đến mức nào đâu."

"Trai gái anh đều thích à?"

"Ừ, chỉ cần là con của chúng ta thì anh đều thích cả."

Dung Hoan cười ngọt ngào, chỉ thấy anh cúi mặt xuống, hôn lên môi cô.

Mùi bạc hà mát lạnh lan tỏa giữa kẽ răng, động tác của anh dịu dàng như nước, cẩn thận như đang chạm vào bảo vật.

Một lúc sau, anh buông môi cô ra, cô gái nhỏ nói muốn gặp bé cưng, Phó Tư Diễn đi bế cục cưng về, Dung Hoan đón lấy.

Đứa bé nhỏ nhắn, khuôn mặt ửng hồng, lúc này đang híp mắt, tuy rằng trên mặt còn có chút nếp nhăn nhưng mặt mày lại rất giống Dung Hoan, còn có một nốt ruồi lệ nhỏ dưới mắt giống Phó Tư Diễn.

"Đáng yêu quá..." Trái tim Dung Hoan sắp tan chảy rồi.

Phó Tư Diễn cười khế, nắm lấy bàn tay nhỏ bé non nớt của cục cưng: "Sau này không cần hâm mộ người khác có bé cưng nữa rồi ha?"

Dung Hoan gật đầu, ánh mắt sáng ngời.

-

Ông cụ Dung đặt tên cho bé cưng, tên là Phó Giáo, hy vọng con bé trong sáng như ánh trăng, cho nên biệt danh của bé là "Bánh Nướng Nhỏ".

Sau khi sinh Bánh Nướng Nhỏ, Dung Hoan vào một trung tâm hộ lý cao cấp ở cũ, mọi hoạt động ăn uống, vận động đều có kế hoạch cụ thể. Hết thời gian ở cũ, cuối cùng Dung Hoan cũng được về nhà.

Trong nhà mời người giúp việc và bảo mẫu đến chăm sóc Bánh Nướng Nhỏ, Dung Hoan và Phó Tư Diễn cũng được thả lỏng hơn nhiều. Buổi tối Phó Tư Diễn tăng ca xong về nhà, thăm Bánh Nướng Nhỏ xong thì về phòng ngủ.

Vừa bước vào, đã nhìn thấy Dung Hoan đang cầm thước dây đứng trước gương.

Cô gái nhỏ nghe thấy tiếng động, quay lại nhìn anh, lập tức giấu thước dây sau lưng: "Chồng, anh về rồi ~"

Khóe môi người đàn ông giật giật, anh đi tới trước mặt cô, ôm cô: "Làm gì mà lén lén lút lút thế?"

"Em chỉ lấy số đo ba vòng..."

Anh nhướn mày: "Sau đó thì sao? Béo hay gầy?"

"Eo và da gần như đã giống trước, cũng đã gầy xuống rồi, chỉ còn ngực thôi..."

Tầm mắt anh đã sớm dời xuống phía dưới, quả thực đã thay đổi có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cô đỏ mặt: "Không cho anh đo bằng mắt!"

Anh cười, ôm chặt lấy cô, đặt hẳn bàn tay lên, khàn giọng thì thầm bên tai cô: "Anh không cần đo bằng mắt."

Người đàn ông kéo cà vạt, đẩy ngã cô, Dung Hoan bị anh hôn đến mơ màng, cuối cùng anh cũng đứng dậy, đè nén ngọn lửa trong lòng: "Hoan Hoan chờ anh, anh đi tắm ngay."

Một lúc sau anh từ phòng tắm đi ra, cô gái nhỏ đang nằm cuộn tròn trên giường.

Anh cười kéo cô lại, chợt nghe thấy cô nói: "Này, đêm nay anh không được như đêm qua..." Cô nức nở, người đàn ông này thật muốn làm

cô kiệt sức đến chết.

Anh cong khoe miệng: "Ừm, em nghe lời chút là được."

Dưới ánh đèn mờ, trên giường sáng tối lẫn lộn, nhiệt độ mập mờ đang không ngừng tăng lên.

Cuối cùng hai người cũng dừng lại, cả người Dung Hoan mồ hôi đầm đìa, không còn sức lực dựa vào vai anh, nức nở. Người đàn ông giữ gáy cô, ôm cô vào lòng: "Mệt lắm à?"

Cô đẩy nhẹ anh một cái: "Người xấu..."

Anh trầm giọng cười cười "Chỉ xấu với mỗi em thôi, em phải làm sao đây?"

Dung Hoan ôm lấy cổ anh, xoay mặt hôn anh: "Thế em đành chịu vậy."

Trời càng về khuya, cô dựa trong lòng anh, kể cho anh nghe những câu chuyện thú vị hôm nay trong lúc chăm Bánh Nướng Nhỏ, anh lắng nghe, nụ cười luôn nở trên môi.

"Tư Diễm, mấy ngày nữa là sang năm mới rồi, anh có nguyện vọng gì không?"

Anh nói có cô và con gái rồi, chẳng còn gì có thể làm anh hạnh phúc hơn nữa.

Trước khi gặp Dung Hoan, cuộc đời anh là chạy theo danh lợi, ngợp trong vàng son.

Sau khi gặp Dung Hoan, cuộc đời anh là nắng ấm ban mai, là tiếng đàn bên tai, là hơi ấm của cô.